Sarah J. Mass

Moştenitoarea focului

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Mass, Sarah J.
Moştenitoarea focului / Sarah J. Mass; trad.: Ofelia Al-Gareeb prin Lingua Connexion. Bucureşti: Editura RAO,2015
ISBN 978–606–609–976–9
I. Al Gareeb, Ofelia (trad.)

821.111 (73) – 31 = 135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9–11, sect. 1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Mass
Heir of Fire
© Sarah J. Maas, 2014
copyright hartă e Kelly de Groot, 2012
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Ofelia Al-Gareeb
prin Lingua Connexion

© Editura RAO,2012
pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978–606–609–976–9

Cuprins

Partea întâi.....13

Moştenitoarea cenuşii.....13

Capitolul 1.....13

Capitolul 2.....26

Capitolul 3.....33

Capitolul 4.....49
Capitolul 5.....53
Capitolul 6.....57
Capitolul 7.....69
Capitolul 8.....73
Capitolul 9.....92
Capitolul 10.....99
Capitolul 11.....103
Capitolul 12.....119
Capitolul 13.....132
Capitolul 14.....141
Capitolul 15.....148
Capitolul 16.....159
Capitolul 17.....170
Capitolul 18.....180
Capitolul 19.....191
Capitolul 20.....204
Capitolul 21.....209
Capitolul 22.....218
Capitolul 23.....232
Capitolul 24.....247
Capitolul 25.....260
Capitolul 26.....274
Capitolul 27.....289
Capitolul 28.....301

Capitolul 29.....321
Capitolul 30.....329
Capitolul 31.....337
Capitolul 32.....344
Capitolul 33.....349
Capitolul 34.....358
Capitolul 35.....373
Partea a doua.....395
Moştenitoarea focului.....395
Capitolul 36.....395
Capitolul 37.....408
Capitolul 38.....420
Capitolul 39.....428
Capitolul 40.....435
Capitolul 41.....451
Capitolul 42.....466
Capitolul 43.....471
Capitolul 44.....486
Capitolul 45.....492
Capitolul 46.....504
Capitolul 47.....515
Capitolul 48.....522
Capitolul 49.....530
Capitolul 50.....537
Capitolul 51.....542

Capitolul 52.....549
Capitolul 53.....560
Capitolul 54.....565
Capitolul 55.....590
Capitolul 56.....596
Capitolul 57.....604
Capitolul 58.....613
Capitolul 59.....620
Capitolul 60.....634
Capitolul 61.....649
Capitolul 62.....658
Capitolul 63.....667
Capitolul 64.....672
Capitolul 65.....681
Capitolul 66.....689
Capitolul 67.....691
Capitolul 68.....692
Mulţumiri.....697

Din nou, pentru Susan,
a cărei prietenie mi-a schimbat viaţa în bine
şi a dat acestei cărţi un suflet

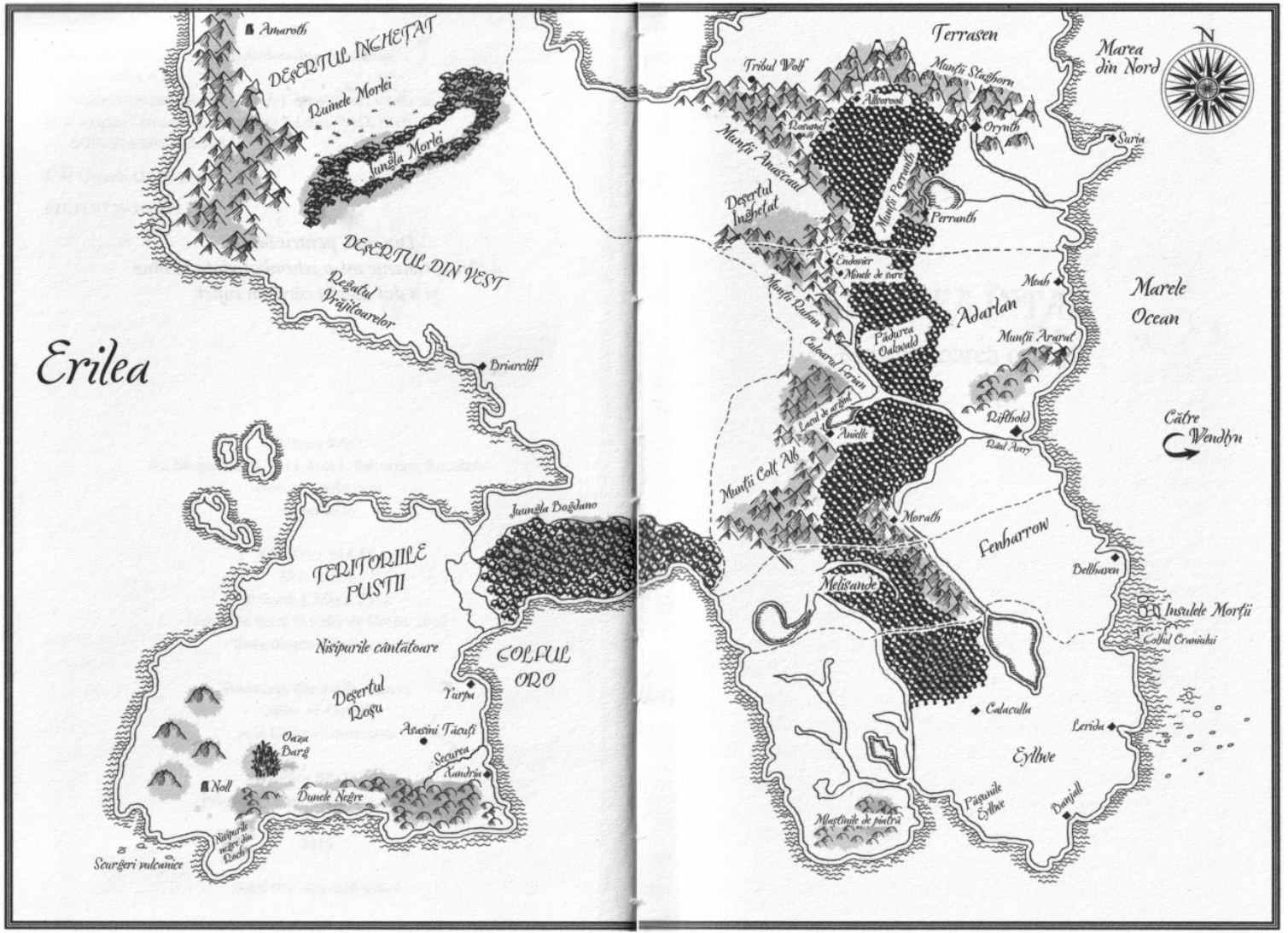
Erilea
Amaroth
DEȘERTUL ÎNGHEȚAT
Ruinele Morlei
Jungla Morlei
DEȘERTUL DIN VEST
Regatul Vrăjitoarelor
Briarcliff
Jungla Bogdano
TERITORIILE PUSTII
Nisipurile cântătoare
Deșertul Roșu
Oaza Darg
Noll
Dunele Negre
Yurpa
Asasini Tăcuți
Secura
Xandria
GOLFUL ORO
Stâncile de negre din Dorin
Scurgeri vulcanice
Terrasen
Tribal Wolf
Munții Stazhorn
Alsorook
Orynth
Munții Amascaut
Deșertul Înghețat
Munții Pernath
Perranth
Saria
Marea din Nord
N
Endovier
Minele de stare
Munții Dahlon
Meah
Adarlan
Marele Ocean
Pădurea Oakwald
Munții Ararat
Calcarul Eerian
Lacul de argint
Anielle
Rifthold
Râul Avery
Către Wendlyn
Munții Colț Alb
Morath
Fenharrow
Bellhaven
Melisande
Insulele Morții
Golful Craniului
Calaculla
Lerida
Eyllwe
Pășunile Eyllwe
Mlaștinile de piatră
Danjall

Partea întâi

Moştenitoarea cenuşii

Capitolul 1

În numele zeilor, era mult prea cald în acel regat inutil.

Sau poate că Celaena Sardothien se simţea aşa deoarece se întinsese încă de dimineaţă pe marginea acoperişului din teracotă, cu un braţ pus pavăză în faţa ochilor, rumenindu-se lent la soare asemenea lipiilor pe care cei mai săraci cetăţeni ai oraşului le lăsau pe pervazurile ferestrelor, întrucât nu-şi puteau permite cuptoare din cărămidă.

Şi, în numele zeilor, era sătulă de lipii – *teggya,* aşa le spuneau ei. Sătulă de textura lor crocantă şi de gustul de ceapă, pe care nu-l putea îndepărta nici cu zece căni de apă. N-avea să mai mănânce prea curând vreo teggya.

Principala explicaţie era că lipiile fuseseră tot ceea ce-şi putuse permite atunci când acostase în Wendlyn, în urmă cu două săptămâni, şi îşi croise drum spre Varese, oraşul-capitală, exact aşa cum îi fusese poruncit de către Marea sa Maiestate Imperială şi Stăpân al Pământului, regele din Adarlan.

Fusese nevoită să şterpelească teggya şi vin din cărucioarele vânzătorilor pentru că rămăsese fără bani, la scurt timp după ce aruncase o privire la castelul fortificat din calcar, la paznicii de elită, la drapelele de culoarea cobaltului care fluturau

atât de mândre în bătaia vântului uscat şi fierbinte, şi se hotărâse să *nu* omoare ţintele care îi fuseseră atribuite.

Aşadar, începuse să şterpelească teggya... şi vin. Vinul roşu şi acru care provenea din viile ce mărgineau dealurile vălurite din jurul capitalei fortificate – un gust care iniţial nu-i plăcuse şi pe care îl scuipase, dar care acum îi plăcea foarte, foarte mult, în special din ziua în care se hotărâse că nu-i păsa în mod deosebit de absolut nimic.

Întinse mâna spre ţiglele care coborau în pantă în spatele ei, bâjbâind după urciorul din lut cu vin pe care îl târâse pe acoperiş în acea dimineaţă. Bâjbâind întâi cu palma, pipăind, iar apoi...

Blestemă. Unde naiba era vinul?

Lumea se clătină şi deveni orbitor de strălucitoare în timp ce se ridică, sprijinindu-se în coate. Deasupra zburau păsări în cercuri, ţinându-se la distanţă de şoimul cu coada albă care stătuse cocoţat toată dimineaţa pe un horn din apropiere, aşteptând să-şi înhaţe următoarea masă. Dedesubt, comerţul stradal era un strălucitor gherghef de culori şi sunete, cu măgăruşi răgând, cu negustori fluturându-şi produsele, veşmintele atât străine, dar şi familiare, cu pocnetul roţilor pe pavajul alb. Însă unde naiba era...

Ah! Acolo. Pitit sub una dintre ţiglele roşii, greoaie, pentru a-şi păstra răcoarea. Exact acolo unde îl ascunsese ea cu doar câteva ore mai devreme, atunci când se căţărase pe acoperişul uriaşei pieţe interioare pentru a supraveghea perimetrul descris de zidurile castelului aflat la două străzi distanţă. Sau orice i se păruse a fi

oficial şi folositor înainte să-şi dea seama că s-ar fi tolănit mai degrabă la umbră. Umbră care fusese de mult alungată de soarele neostoit al Wendlynului.

Celaena sorbi din urciorul cu vin – sau încercă s-o facă. Era gol, ceea ce presupuse că era o binecuvântare, căci, *în numele zeilor,* i se învârtea capul. Avea nevoie de apă şi de nişte teggya. Şi poate de ceva pentru buzele sale straşnic crăpate şi pentru pometii jupuiţi pe care îi căpătase noaptea trecută într-una dintre tavernele din oraş.

Gemând, Celaena se întoarse pe burtă şi privi strada aflată la doisprezece metri sub ea. Ştia că paznicii patrulau deja – le reperase chipurile şi armele, întocmai cum o făcuse şi în cazul gărzilor de pe crestele zidurilor castelului. Memorase felul cum se făcea schimbul de gărzi şi cum aceştia deschideau cele trei porţi masive care duceau în castel. Se părea că cei din familia Ashryver şi strămoşii lor luau siguranţa foarte, foarte în serios.

Se împlineau zece zile de când sosise în Varese, după ce părăsise coasta. Nu fiindcă ar fi fost deosebit de nerăbdătoare să-şi omoare ţintele, ci fiindcă oraşul era atât de afurisit de mare, încât i se păruse că era cea mai bună şansă de a evita autorităţile de emigrare, cărora le scăpase printre degete, în loc să se înregistreze conform programului lor de muncă atât de benevol. Mersul grăbit spre capitală se dovedise a fi o activitate binevenită după săptămânile petrecute pe mare, unde nu avusese chef să facă nimic altceva decât să stea întinsă pe patul îngust din cabina ei strâmtă sau să-şi ascută spada cu un zel aproape

religios.

Nu eşti nimic altceva decât o laşă, îi spusese Nehemia.

Toate steiurile ascuţite repetaseră asta ca un ecou. *Laşă, laşă, laşă.* Cuvântul o urmărise cu fiecare leghe parcursă pe ocean.

Făcuse un jurământ – jurase că va elibera Eyllwe. Astfel încât, între momentele de disperare şi furie şi jale, între gândurile la Chaol şi la cheile Wyrd şi la tot ceea ce lăsase în urmă şi pierduse, Celaena se hotărâse asupra singurului plan de urmat atunci când avea să ajungă pe acele ţărmuri. Un plan, oricât de nebunesc şi de improbabil, de a elibera regatul luat în sclavie: de a găsi şi de a distruge orice urmă de chei Wyrd pe care regele din Adarlan le folosise pentru a-şi ridica teribilul său imperiu. Ea ar fi renunţat cu bucurie la propria-i viaţă pentru a-l duce la îndeplinire.

Doar ea, doar el. Întocmai cum trebuia să fie; nicio pierdere de vieţi omeneşti în afară de ale lor, niciun suflet stigmatizat în afară de al ei. Era nevoie de un monstru pentru a distruge un monstru.

Dacă trebuia să fie acolo din pricina bunelor intenţii ale lui Chaol, care arătase încredere cui nu trebuia, atunci măcar avea să capete răspunsurile de care avea nevoie. În Erilea exista o persoană care fusese prezentă atunci când cheile Wyrd se aflaseră în stăpânirea unei rase de demoni cuceritori care le transformaseră în trei unelte ale unei puteri atât de teribile, încât fuseseră ascunse de mii de ani şi aproape şterse din istorie. Regina Maeve a neamului Fae. Maeve ştia tot – aşa după

cum era de aşteptat atunci când eşti mai bătrân decât pământul.

Prin urmare, primul pas al planului ei stupid, prostesc, fusese simplu: să o caute pe Maeve, să capete răspunsuri despre cum să distrugă cheile Wyrd şi apoi să se întoarcă în Adarlan.

Putea face măcar atât. Pentru Nehemia – pentru... o mulţime de alţi oameni. În ea nu mai rămăsese nimic, nu prea. Numai cenuşă, şi un abis, şi jurământul de neclintit pe care ea şi-l cioplise în propria-i carne, faţă de prietena care o văzuse aşa cum era cu adevărat.

Când acostaseră în cel mai mare port din Wendlyn, admirase precauţiile pe care căpitanul vasului le luase în timp ce se apropia de ţărm – a aşteptat o noapte lipsită de lumina lunii, apoi le-a strecurat în cambuză pe Celaena şi pe celelalte femei refugiate din Adarlan în timp ce navigau pe canalele secrete, prin reciful de corali. Era de înţeles: reciful era principala apărare care ţinea legiunile Adarlanului departe de aceste ţărmuri. De asemenea, făcea parte din misiunea ei acolo în calitate de Campion al regelui.

Aceasta era cealaltă însărcinare la care îi stătea gândul: să găsească o cale prin care să-l împiedice pe rege să-i execute pe Chaol sau pe membrii familiei Nehemiei. El îi promisese că avea s-o facă dacă ea ar fi eşuat în misiunea ei de a recupera planurile de apărare navală ale Wendlynului şi de a-i asasina pe rege şi pe prinţ la balul lor anual care se ţinea vara. Însă ea dăduse acele gânduri la o parte atunci când acostaseră, iar femeile refugiate fuseseră mânate la mal pentru a

fi preluate de autorităţile portuare.

Multe dintre femei purtau urmele celor întâmplate atât pe corp, cât şi în suflet, în ochii lor scânteind încă ecourile ororilor care se abătuseră asupra lor în Adarlan. Aşa încât, chiar şi după ce dispăruse de pe vas în timpul haosului acostării, ea rămăsese pe unul dintre acoperişurile din apropiere, în vreme ce femeile erau escortate într-o clădire – pentru a-şi găsi locuinţe şi de lucru. Şi totuşi, autorităţile din Wendlyn puteau mai târziu să le aducă într-o parte mai liniştită a oraşului şi să facă orice doreau. Să le vândă. Să le rănească. Ele erau refugiate: nedorite şi fără niciun fel de drepturi. Lipsite de orice apărător.

Însă ea nu rămăsese numai din pricina paranoiei. Nu – Nehemia ar fi rămas pentru a se asigura că erau în siguranţă. Dându-şi seama de asta, Celaena pornise pe drumul şerpuitor către capitală de îndată ce se asigurase că femeile erau bine. Aflarea unui mod de a se strecura în castel era doar o cale de a-şi ocupa timpul în vreme ce se decidea cum să execute primii paşi ai planului ei. În timp ce încerca să nu se mai gândească la Nehemia.

Totul decursese bine – bine şi uşor. Ascunzându-se în pădurici şi în hambare tot drumul, ea trecu asemenea unei umbre prin întreaga zonă rurală.

Wendlyn. Un tărâm al miturilor şi al monştrilor – al legendelor şi al coşmarurilor care prindeau viaţă.

Regatul în sine era o întindere de nisip cald, cu pietricele şi cu păduri dese, crescând şi mai verzi

ca niciodată pe măsură ce dealurile înaintau spre interiorul ţării şi se transformau în piscuri înalte. Ţărmul şi pământul din jurul capitalei erau aride, de parcă soarele arsese totul, cu excepţia vegetaţiei celei mai rezistente. Cu totul diferit de imperiul ud, îngheţat, pe care ea îl lăsase în urmă.

O ţară a abundenţei, a oportunităţii, unde bărbaţii nu-şi luau pur şi simplu ceea ce voiau, unde uşile nu erau încuiate şi unde oamenii îţi zâmbeau pe stradă. Însă ei nu-i păsa neapărat dacă cineva îi zâmbea sau nu – nu, pe măsură ce zilele treceau, ea descoperea brusc că era foarte greu să-i pese de ceva. Oricâtă hotărâre, oricâtă furie, *orice altceva* ar fi simţit cu privire la plecarea din Adarlan o părăsise, devorată de nimicnicia care o rodea acum.

Trecură patru zile înainte ca Celaena să zărească uriaşa capitală-oraş construită la poalele dealurilor. Varese, oraşul unde se născuse mama ei; inima vibrantă a regatului.

Varese era mai curat decât Rifthold şi deţinea suficientă bogăţie împărţită între clasa superioară şi cele inferioare, însă era în acelaşi timp un oraş-capitală, cu mahalale şi alei dosnice, cu prostituate şi jucători – şi nu îi luase prea mult să-i descopere punctele sensibile.

Pe strada de sub ea, trei dintre paznicii pieţei se opriră să discute, iar Celaena îşi sprijini bărbia în palme. Aidoma tuturor gărzilor din acest regat, erau îmbrăcaţi cu armuri uşoare şi purtau destule arme.

Se zvonea că soldaţii wendlyniţi erau antrenaţi de către Fae pentru a fi nemiloşi, şireţi şi iuţi, iar

ea nu voia să afle dacă asta era adevărat din mai multe motive. Cu certitudine, ei păreau a fi mult mai atenţi decât obişnuitele santinele din Rifthold – chiar dacă nu o remarcaseră încă pe asasina aflată în mijlocul lor. Însă, în acele zile, Celaena ştia că nu era o ameninţare decât pentru ea însăşi.

Cu toate că stătea zilnic la soare, deşi se spăla ori de câte ori putea în vreuna dintre multele fântâni din scuarurile oraşului, încă avea senzaţia că sângele lui Archer Finn îi năclăia pielea şi părul. Chiar şi cu zgomotul şi ritmul constant din Varese, încă îi răsuna în urechi geamătul lui Archer atunci când ea îi scosese maţele în tunelul de sub castel. Şi, în pofida vinului şi a căldurii, ea încă îl avea în faţa ochilor pe Chaol, groaza contorsionându-i chipul când a auzit despre moştenirea Fae şi despre monstruoasa putere care ar fi putut cu uşurinţă să o distrugă, despre cât de găunoasă şi întunecată era ea pe dinăuntru.

Adesea se întreba dacă găsise răspunsul la ghicitoarea pe care i-o spusese pe cheiurile din Rifthold. Dacă el descoperise adevărul... Celaena nu îşi îngăduia să ajungă cu gândul atât de departe. Acum nu era momentul să se gândească la Chaol sau la adevăr sau la oricare dintre lucrurile care îi lăsaseră sufletul atât de schilodit şi de pustiit.

Celaena îşi palpă cu blândeţe buza despicată şi se încruntă privind gărzile din piaţă, mişcarea sporindu-i durerea din buză. Meritase acea lovitură în încăierarea pe care o provocase la tavernă în seara care trecuse – îi trăsese unui bărbat un picior în vintre, iar când omul îşi recăpătase suflarea,

fusese cel puţin furios la culme. Luându-şi mâna de la gură, ea privi santinelele, preţ de câteva clipe. Aceştia nu luau plocoane de la negustori şi nici nu-i intimidau sau îi ameninţau cu amenzi precum străjerii sau funcţionarii din Rifthold. Toţi funcţionarii şi soldaţii pe care îi văzuse până atunci fuseseră la fel de... buni.

Aşa cum Galan Ashryver, prinţul moştenitor al Wendlynului, era un om bun.

Descoperind ceva asemănări enervante, Celaena scoase limba. La străjeri, la piaţă, la şoimul de pe hornul din apropiere, la castel şi la prinţul care trăia în interiorul acestuia. Îşi dorea să nu fi rămas fără vin atât de devreme.

Se împlinea o săptămână de când îşi imaginase cum să se infiltreze în castel, la trei zile după ce sosise în Varese. O săptămână de la acea zi îngrozitoare când toate planurile i se năruiseră.

Se stârni o briză răcoroasă care aduse cu ea aromele negustorilor aliniaţi pe strada din apropiere – nucşoară, cimbru, chimen, lămâiţă. Fata inspiră adânc, lăsând miresmele să-i limpezească mintea zăpăcită de soare şi de vin. Zgomotul clopotelor pluti în jos dinspre unul dintre oraşele de munte învecinate, iar într-una dintre pieţele oraşului o formaţie de menestreli începu o melodie veselă. Nehemiei i-ar fi plăcut locul acesta.

Cât ai clipi, cuvântul alunecă, înghiţit de abisul care îşi găsise acum sălaş înăuntrul ei. Nehemia n-avea să mai vadă niciodată Wendlynul. Niciodată nu mai avea să se preumble prin piaţa de condimente sau să asculte clopotele din munţi. Celaena simţi o greutate apăsătoare în piept.

I se păruse un plan foarte bun atunci când ajunsese în Varese. În orele pe care le petrecuse imaginându-şi fortificaţiile castelului regal, ea se gândise la cum avea să o găsească pe Maeve pentru a afla despre chei. Totul decursese lin, fără cusur, până...

Până în acea zi blestemată de zei, când observase că santinelele lăsau o breşă în apărarea lor de pe zidul sudic în fiecare după-amiază la ora două, şi aflase cum funcţiona mecanismul porţii. Până ce Galan Ashryver ieşise călare pe acea poartă, pe deplin vizibil de acolo de unde se cocoţase ea, pe acoperişul casei unui nobil.

Nu faptul că îl văzuse pe el, cu tenul lui măsliniu şi părul negru, o împiedicase să-şi ducă la capăt asasinatul. Nu fusese nici faptul că, şi de la acea distanţă, îi vedea ochii turcoaz – *ochii ei,* motivul pentru care ea purta glugă atunci când ieşea pe stradă.

Nu. Fusese modul în care oamenii aclamau.

Îl *aclamau* pe el, pe prinţul lor. Îl adorau, cu zâmbetul lui elegant şi armura sa uşoară care lucea în lumina soarelui nesfârşit, în timp ce el şi soldaţii din spatele lui călăreau spre ţărmul nordic pentru a continua să se strecoare prin blocadă. *Să se strecoare prin blocadă.* Prinţul – ţinta ei – era un afurisit care se strecura prin blocada instituită împotriva Adarlanului, iar poporul lui *îl iubea* pentru asta.

Îl urmări pe prinţ şi pe oamenii săi prin oraş, sărind de pe un acoperiş pe altul, şi nu ar fi fost nevoie decât de o săgeată în ochii aceia turcoaz, iar el ar fi fost mort. Însă ea îl urmărise până la

zidurile oraşului, aclamaţiile crescând în intensitate, oamenii aruncând flori, cu toţii radiind de mândrie pentru prinţul lor perfect.

Ea ajunsese la poartă exact atunci când se deschidea pentru a-l lăsa să iasă. Iar când Galan Ashryver pornise călare în lumina apusului de soare, ducându-se la război şi în întâmpinarea gloriei, pentru a lupta în numele binelui şi al libertăţii, ea rămăsese pe acel acoperiş până ce el se îndepărtase devenind cât un fir de praf.

Apoi, ea intrase în cea mai apropiată tavernă şi iscase cea mai sângeroasă, cea mai brutală încăierare pe care o provocase vreodată, până ce fuseseră chemaţi străjerii, iar ea dispăruse cu doar câteva clipe înainte ca toată lumea să fie aruncată în temniţă. Atunci hotărâse, în timp ce sângele îi şiroia din nas, curgându-i pe partea din faţă a fustei, în vreme ce scuipa sânge pe caldarâm, că n-avea de gând să facă *nimic.*

Planurile ei n-aveau niciun rost. Nehemia şi Galan ar fi condus lumea spre libertate, iar Nehemia ar fi trebuit să fie în viaţă. Împreună, prinţul şi prinţesa l-ar fi putut înfrânge pe regele din Adarlan. Însă Nehemia murise, iar jurământul Celaenei – jurământul ei stupid, demn de toată mila – nu valora nici cât un pumn de noroi atunci când existau preaiubiţii moştenitori asemenea lui Galan, care ar fi putut să facă mult mai mult. Fusese o proastă când făcuse acel legământ.

Până şi Galan – Galan nu prea opunea rezistenţă în faţa Adarlanului, şi el avea o întreagă *armada* la dispoziţie. Ea era doar una, o risipă totală de viaţă. Dacă Nehemia nu fusese capabilă

să-l oprească pe rege... atunci acest plan, prin care căuta o cale de a o contacta pe Maeve... acest plan era absolut inutil.

Din fericire, nu văzuse încă niciun Fae – nici măcar un afurisit de Fae – sau zâne, sau vreo urmă de magie. Se străduise să o evite. Încă dinainte de a-l localiza pe Galan, se ţinuse departe de standurile din piaţă, care ofereau de toate, de la leacuri şi flecuşteţe la poţiuni, zone care, de obicei, erau pline şi de actori de stradă sau de mercenari care îşi negociau abilităţile pentru a-şi câştiga existenţa. Aflase care taverne erau frecventate de către cei care foloseau magia şi nu se apropia niciodată de ele, căci uneori simţea un *lucru* trezit zvârcolindu-i-se continuu în viscere atunci când capta un firişor din energia ei.

Trecuse o săptămână de când renunţase la planul ei şi abandonase orice încercare de a-i păsa câtuşi de puţin. Şi bănuia că aveau să mai treacă multe săptămâni înainte de a se hotărî dacă se săturase cu adevărat de teggya, sau urma să se încaiere în fiecare seară numai pentru a simţi ceva, sau avea să bea cu nesaţ vinul acru în timp ce stătea întinsă pe acoperişuri toată ziua.

Acum însă îşi simţea gâtul uscat ca iasca, iar stomacul ei protesta. Prin urmare, Celaena se desprinse uşor de pe marginea acoperişului. Încet, nu din pricina acelor străjeri vigilenţi, ci mai degrabă fiindcă i se învârtea capul binişor. Nu credea că îi pasă suficient încât să prevină o căzătură.

Se uită urât la cicatricea subţire care îi brăzda palma în timp ce cobora, tremurând, pe burlan,

ajungând în aleea din spatele pieţei. Acum nu mai era decât un memento al promisiunii patetice pe care o făcuse la mormântul pe jumătate îngheţat al Nehemiei, în urmă cu o lună, şi al tuturor lucrurilor şi al tuturor celor pe care îi dezamăgise. La fel cum era şi inelul ei de ametist, pe care îl pierdea la jocuri de noroc în fiecare seară şi îl recâştiga înainte de răsăritul soarelui.

În pofida a tot ceea ce se întâmplase şi a rolului lui Chaol în moartea Nehemiei, chiar şi după ce ea distrusese tot ceea ce fusese între ei, nu putuse să renunţe la inelul lui. Până acum îl pierduse de trei ori la jocuri de cărţi, numai pentru a-l recăpăta – prin orice mijloace ar fi fost necesar. Un pumnal poziţionat în aşa fel încât să se strecoare printre coaste dădea de obicei rezultate bune în a convinge mai mult decât o făceau cuvintele.

Celaena îşi spuse că era un miracol faptul că reuşise să ajungă pe alee, unde întunericul o orbi pentru o fracţiune de secundă. Se sprijini cu o mână de zidul rece din piatră, lăsându-şi ochii să se adapteze, dorindu-şi să nu i se mai învârtă capul. O mare belea – ea era o blestemată de belea. Se întreba când avea să se hotărască să schimbe situaţia.

Zgomotul şi izul femeii o izbiră pe Celaena înainte să o vadă. Apoi, doi ochi mari, galbeni, apărură chiar în faţa ei, iar o pereche de buze crăpate se deschiseră pentru a sâsâi:

— Desfrânato! Să nu te mai prind iar în faţa uşii mele!

Celaena se trase înapoi, clipind spre

vagabondă – şi spre uşa ei, care... era doar un alcov în zid, plin de gunoaie, şi de ceea ce trebuiau să fie sacii cu averea femeii. Femeia era cocoşată, cu părul nespălat şi cu cioturi de dinţi în gură. Celaena clipi din nou, concentrându-se asupra chipului femeii. Furioasă, pe jumătate nebună şi murdară.

Celaena ridică mâinile, mergând îndărăt un pas, apoi încă unul.

— Iertare.

Femeia scuipă o flegmă pe pavaj la doi centimetri de botinele prăfuite ale Celaenei. Nereuşind să-şi adune energia de a fi dezgustată sau furioasă, Celaena ar fi plecat dacă, ridicându-şi privirea, nu s-ar fi zărit pe sine.

Veşminte murdare – pătate, prăfuite şi rupte. Fără a mai menţiona faptul că mirosea *cumplit,* iar vagabonda o luase drept... drept o altă vagabondă, care concura pentru spaţiu pe stradă.

Ei bine, nu era oare *minunat?* Josnic, chiar şi pentru ea. Poate că avea să fie amuzant într-o bună zi, dacă s-ar deranja să ţină minte. Nu-şi mai amintea de când nu mai râsese.

Putea găsi măcar o alinare la gândul că nu putea ajunge mai rău.

Apoi, o voce bărbătească profundă chicoti în întunericul din spatele ei.

Capitolul 2

Bărbatul – masculul – de pe alee era Fae.

După zece ani, după toate execuţiile şi incendierile, un bărbat Fae venea în direcţia ei,

colindând în căutare de pradă. Un Fae pur-sânge, în carne şi oase. Se ivise el din umbrele întunecate, aflate la câţiva metri de ea şi nu avea cum să-i scape. Vagabonda din alcov şi ceilalţi de pe alee amuţiseră, astfel că acum Celaena auzea din nou clopotele bătând în munţii din depărtare.

Înalt, lat în umeri, cu fiecare centimetru din el părând alcătuit din funii de muşchi, era un mascul înzestrat cu putere. Se opri într-o rază prăfoasă de soare, cu părul argintiu strălucindu-i.

De parcă urechile sale delicat ascuţite şi caninii uşor alungiţi nu ar fi fost destul pentru a-i speria de moarte pe toţi cei aflaţi pe alee, inclusiv pe nebuna din spatele Celaenei, care acum scâncea, avea şi un tatuaj ciudat pe partea stângă a feţei sale aspre, porţiunile spiralate de tuş negru fiind clar reliefate pe pielea lui sărutată de soare.

Însemnele ar fi putut foarte bine să fie decorative, dar ea încă își amintea suficient din limba Fae pentru a le recunoaşte ca fiind cuvinte, chiar şi într-o asemenea modalitate artistică de redare. Pornind de la tâmplă, tatuajul curgea peste maxilar în jos pe gât, unde dispărea sub bluza de culoare deschisă purtată peste armură, şi sub mantia pe care o îmbrăcase. Ea avea senzaţia că marcajele continuau şi pe restul trupului său, ascunse laolaltă cu cel puţin vreo şase arme. Ducând mâna sub mantia ei în căutarea propriului pumnal ascuns, îşi dădu seama că el ar fi putut fi chipeş dacă n-ar fi existat ameninţarea violenţei din ochii lui verzi ca pinul.

Ar fi fost o greşeală să-l consideri tânăr – la fel cum ar fi fost greşit să-l consideri orice altceva în

afară de războinic, chiar şi fără spada prinsă în curele pe spate şi periculoasele cuţite pe care le avea pe ambele părţi. Bărbatul se mişca cu o graţie şi o siguranţă letale, scrutând aleea de parcă s-ar fi aflat pe un câmp de luptă.

Celaena simţi plăseaua pumnalului caldă în mâna ei, şi îşi potrivi postura, surprinsă să simtă... teamă – suficient cât să îndepărteze ceaţa groasă care îi învăluise simţurile în ultimele săptămâni.

Războinicul Fae umbla mândru pe alee, cu cizmele sale din piele până la genunchi, care nu făceau zgomot pe caldarâm. Unii dintre pierde-vară se făcură mici, dând îndărăt; alţii se năpustiră spre străzile însorite, spre intrări la întâmplare, oriunde numai să scape de privirea lui provocatoare.

Celaena ştiu înainte ca ochii lui ageri să-i întâlnească pe ai ei că se afla acolo pentru ea şi ştia şi cine îl trimisese.

Întinse mâna după Ochiul Elenei, speriată să descopere că bijuteria nu mai era la gâtul ei. I-o dăduse lui Chaol – singura protecţie pe care i-o putea asigura la plecare. Probabil că el o aruncase de îndată ce îşi dăduse seama care era adevărul. Atunci, el ar fi putut să se întoarcă la binecuvântarea de a-i fi ei duşman. Poate că îi spusese şi lui Dorian şi aveau să fie amândoi în siguranţă.

Înainte de a ceda instinctului de a o zbughi înapoi pe burlan, până pe acoperiş, analiză planul pe care îl abandonase. Oare vreun zeu îşi amintise de existenţa ei şi se hotărâse să-i arunce un os de ros? Trebuia să o vadă pe Maeve.

Ei bine, iată unul dintre războinicii de elită ai lui Maeve. Pregătit. Aşteptând.

Şi, după temperamentul răuvoitor care emana dinspre el, nu pe deplin fericit în legătură cu asta.

Aleea continua să rămână la fel de tăcută ca un mormânt în timp ce războinicul Fae o studia. Nările lui se dilatară delicat, de parcă el...

Îi adulmecase mirosul.

Celaena avu o mică satisfacţie ştiind că mirosea îngrozitor, însă el nu acel miros îl descifra. Nu, era mirosul care o marca pe ea ca fiind *ea* – mirosul descendenţei ei, al sângelui ei şi al cui era ea. Iar dacă el îi rostea numele în faţa acelor oameni... atunci ea ar fi ştiut că Galan Ashryver avea să vină în galop acasă. Paznicii aveau să intre în alertă maximă, iar *asta* nu făcea parte din planul ei.

Ticălosul părea dispus să facă un asemenea lucru, doar pentru a demonstra cine deţinea comanda. Aşa că îşi adună energia cât de bine putu şi porni spre el, încercând să-şi amintească ce ar fi putut să facă în urmă cu câteva luni, înainte ca lumea să se ducă naibii.

— Îmi pare bine că ne-am întâlnit, prietene, toarse ea. Mă bucur, într-adevăr.

Ea nu luă în seamă chipurile şocate din jurul lor, concentrându-se să-l evalueze. Atacatorul stătea liniştit, aşa cum numai un nemuritor putea să o facă. Probabil că îi auzea, probabil că putea mirosi toate sentimentele care îi cuprindeau. N-avea cum să-l prostească bravând, nici într-o mie de ani. Probabil că el trăise deja un mileniu. Poate că nici nu putea să-l învingă. Ea era Celaena

Sardothien, însă el era un războinic Fae şi, după câte se părea, făcea asta de ceva timp.

Ea se opri la câţiva metri de el. În numele zeilor, era uriaş.

— Ce surpriză plăcută, spuse ea suficient de tare pentru ca toată lumea să poată auzi.

Când sunase glasul ei atât de plăcut ultima oară? Nici măcar nu-şi amintea ultima dată când vorbise în propoziţii întregi.

— Credeam că trebuia să ne întâlnim la marginea oraşului.

El nu se înclină, slavă zeilor. Chipul lui aspru nu schiţă nimic. Să creadă ce voia. Era sigură că ea nu arăta câtuşi de puţin aşa cum i se spusese să se aştepte – şi cu siguranţă că el se amuzase atunci când femeia aceea o luase drept o altă vagabondă.

— Să mergem, fu tot ceea ce spuse el, vocea lui profundă, oarecum plictisită, părând să aibă ecou în stânci, în timp ce el se întoarse pentru a părăsi aleea.

Fata ar fi pariat pe bani mulţi că platoşele lui pentru antebraţe ascundeau arme.

I-ar fi putut da o replică mai curând neplăcută, doar pentru a-l mai ispiti puţin, însă oamenii continuau să se uite. El mergea fără să catadicsească să le arunce vreo privire celor care se holbau. Ea nu ar fi putut să spună dacă era impresionată ori revoltată.

Îl urmă pe războinicul Fae pe o stradă mai luminată şi apoi prin oraşul aglomerat. Nu părea să îi pese de oamenii care se opreau din lucru, din mers sau din pierdutul timpului pentru a privi lung. Cu siguranţă, el nu aştepta ca ea să-l ajungă din

urmă în timp ce se îndrepta cu paşi mari spre o pereche de iepe banale, legate de o iesle dintr-o piaţă greu de descris. Dacă n-o înşela memoria, cei din Fae posedau cai cu mult mai buni. Probabil că el sosise sub altă formă şi cumpărase cele două iepe de acolo.

Toţi Fae posedau o formă secundară de animal. Celaena era în forma ei, trupul ei de muritor ca animal, în timp ce păsările se roteau deasupra lor. Dar care era al lui? Ar fi putut fi lup, gândi ea, cu acea bluză stratificată purtată peste armură care cădea până la jumătatea coapsei ca o piele, cu paşii săi atât de tăcuţi. Sau un râs, cu acea graţie de prădător.

El încălecă pe iapa mai mare, lăsându-i-o ei pe cea pagă, care părea mai interesată mai degrabă să caute rapid ceva de mâncare decât să călătorească. Nu era singura. Venise însă vremea să primească o explicaţie.

Ea îşi îndesă sacul într-unul din coburii şeii, înclinându-şi mâinile astfel încât mânecile să ascundă cicatricile înguste de la încheieturi, amintind de locul unde fuseseră cătuşele. De locul unde fusese *ea.* Nu era treaba lui. Şi nici treaba lui Maeve. Cu cât ştiau mai puţin despre ea, cu atât mai puţine puteau folosi împotriva ei.

— Am cunoscut la viaţa mea câteva tipuri de războinici gânditori, dar cred că tu eşti cel mai gânditor dintre ei.

El îşi întoarse capul spre ea, iar ea rosti tărăgănat:

— O, bună. Cred că ştii cine sunt, aşa că n-am să-mi bat capul să mă prezint. Însă înainte de a fi

cărată cine ştie unde, aş vrea să ştiu cine eşti *tu.*

El strânse din buze şi aruncă o privire pieţei – unde acum oamenii îi priveau. Şi, brusc, cu toţii descoperiră că trebuiau să se afle în altă parte.

Când se împrăştiară, el zise:

— Ai adunat destule informaţii despre mine până acum pentru a fi aflat ceea ce vrei să ştii.

El vorbise în limba comună, iar accentul lui era subtil – minunat, dacă ea ar fi fost suficient de generoasă pentru a recunoaşte. Un tors moale, rostogolit.

— Destul de corect. Dar cum să-ţi spun?

Ea apucă şaua, dar nu încălecă.

— Rowan.

Tatuajul lui părea să absoarbă soarele, atât de negru arăta tuşul proaspăt.

— Ei bine, Rowan…

Oh, lui *nu-i* plăcea câtuşi de puţin tonul ei. Îşi miji ochii drept avertisment, însă ea continuă:

— Îndrăznesc să te întreb încotro mergem?

Probabil că era beată – încă beată sau coborând spre un nou nivel de apatie – dacă îi vorbea în felul acesta. Însă nu se putea opri, chiar dacă zeii sau Wyrd sau iţele sorţii se pregăteau să o îmbrâncească înapoi spre planul ei iniţial de acţiune.

— Te duc acolo unde ai fost chemată.

Atâta timp cât avea să o vadă pe Maeve şi să-i pună întrebări, nu-i păsa în mod deosebit cum ajungea la Doranelle – sau alături de cine călătorea.

Fă ceea ce trebuie făcut, îi spusese Elena. În felul ei obişnuit, Elena uitase să specifice *ce*

trebuia să facă odată ajunsă în Wendlyn. Era totuşi mai bine decât să mănânce lipie, să bea vin şi să fie luată drept o vagabondă. Poate că ar fi putut să se afle pe un vas care să o fi dus înapoi spre Adarlan în trei săptămâni, cu răspunsurile care aveau să rezolve totul.

Asta ar fi trebuit să o umple de energie, însă, în loc de asta, se trezi încălecând tăcută pe iapă, fără cuvinte şi fără voinţa de a le folosi. Cele câteva minute de interacţiune o secătuiseră complet.

Era mai bine că Rowan nu părea dornic să vorbească în timp ce ea îl urma spre ieşirea din oraş. Paznicii de-abia le făcură din mână atunci când trecură printre ziduri, unii chiar întorcându-le spatele.

Nici după ce ieşiră din oraş, Rowan n-o întrebă de ce se afla acolo şi nici ce făcuse în ultimii zece ani, de când lumea se dusese naibii. El îşi trase gluga de culoare deschisă peste părul argintiu şi merse înainte, cu toate că era încă destul de uşor să-l distingi ca fiind diferit – un războinic şi un om al legii.

Dacă era cu adevărat atât de bătrân pe cât bănuia ea, probabil că ea era ceva mai mult decât un fir de praf pentru el, o sclipire de viaţă în focul de mult arzând al imortalităţii lui. Probabil că ar fi putut să o omoare fără să stea pe gânduri – şi apoi să se îndrepte către următoarea sa însărcinare, completamente netulburat de a fi pus capăt existenţei ei.

N-o deranja atât de tare pe cât ar fi trebuit să o facă.

Capitolul 3

Se împlinea o lună de când avea acelaşi vis. În fiecare noapte, iar şi iar, până ce Chaol îl vedea şi când era treaz.

Archer Finn, gemând în timp ce Celaena îşi împlânta pumnalul, printre coaste, direct în inima lui. Ea îl îmbrăţişa pe chipeşul curtezan ca o iubită, dar când privea peste umărul lui Archer, ochii ei erau morţi. Goi.

Visul se schimbă şi Chaol nu putea spune nimic, nu putea face nimic în timp ce părul şaten-auriu se întuneca, devenind negru, şi chipul în agonie nu mai era al lui Archer, ci al lui Dorian.

Prinţul moştenitor tresări şi Celaena îl strânse mai bine, răsucind pumnalul pentru ultima dată înainte de a-l lăsa pe Dorian să cadă pe pietrele cenuşii ale tunelului. Sângele lui Dorian băltea deja – prea repede. Însă Chaol tot nu se putea mişca, nu se putea duce la prietenul lui sau la femeia pe care o iubea.

Rănile lui Dorian se înmulţeau şi era sânge – atât de mult sânge! Cunoştea acele răni. Cu toate că nu văzuse cadavrul, el trecuse prin rapoartele care detaliau ceea ce-i făcuse Celaena acelui potlogar de asasin, Grave, pe alee, felul în care îl măcelărise pentru că o ucisese pe Nehemia.

Celaena îşi coborî pumnalul, fiecare picătură de sânge care cădea de pe lama strălucitoare vălurind balta de sânge de la picioarele ei. Ea îşi dădu capul pe spate, inspirând adânc. Inspirând moartea din faţa ei, absorbindu-i sufletul,

răzbunare şi extaz amestecându-se în măcelărirea duşmanului ei. Adevăratul ei duşman. Imperiul Havilliard.

Visul se schimbă din nou, iar Chaol era ţintuit sub ea, în timp ce ea se unduia deasupra lui, continuând să-şi ţină capul dat pe spate, cu aceeaşi expresie de extaz pe chipul ei stropit cu sânge.

Adversară. Iubită.

Regină.

*

Amintirea visului se sparse în timp ce Chaol clipi spre Dorian, care stătea aşezat lângă el la vechea lor masă din Marea Sală, aşteptând un răspuns la ceea ce întrebase. Drept scuză, Chaol tresări.

Prinţul moştenitor nu-i întoarse lui Chaol zâmbetul cu jumătate de gură. În schimb, Dorian spuse liniştit:

— Te gândeai la ea.

Chaol luă o îmbucătură din tocana de miel, dar nu simţi niciun gust. Dorian era prea atent, iar asta nu îi făcea bine. Chaol nu avea niciun interes să vorbească despre Celaena. Nici cu Dorian, nici cu nimeni altcineva. Adevărul pe care îl cunoştea despre ea ar fi putut pune în pericol multe vieţi, şi nu doar pe a ei.

— Mă gândeam la tatăl meu, minţi Chaol. Când se va întoarce la Anielle peste câteva săptămâni, va trebui să plec împreună cu el.

Era preţul pentru a o trimite pe Celaena în

siguranţa din Wendlyn: sprijinul tatălui său, în schimbul întoarcerii sale la Lacul de Argint pentru a-şi lua în posesie titlul de moştenitor al Aniellelului. Era dispus să facă acest sacrificiu; ar fi făcut orice sacrificiu pentru ca Celaena şi secretele ei să fie în siguranţă. Chiar şi acum, când ştia cine... ce era ea. Chiar şi după ce ea îi povestise despre rege şi despre cheile Wyrd. Dacă acesta era preţul pe care el trebuia să-l plătească, aşa să fie.

Dorian aruncă o privire spre masa înaltă, unde regele şi tatăl lui Chaol cinau. Prinţul moştenitor ar fi trebuit să împartă masa cu ei, dar, în schimb, el alesese să stea cu Chaol. Era pentru prima dată când Dorian procedase astfel – prima dată când ei vorbiseră de la tensionata conversaţie avută după ce se luase hotărârea ca Celaena să fie trimisă în Wendlyn.

Dorian ar fi înţeles, dacă ar fi ştiut adevărul. Dar Dorian nu putea şti cine şi ce era Celaena, sau ce plănuia regele cu adevărat. Situaţia se putea deteriora rapid, dar secretele lui Dorian erau destul de letale.

— Am auzit zvonuri potrivit cărora trebuie să pleci, spuse Dorian, precaut. Nu mi-am dat seama că erau adevărate.

Chaol încuviinţă, încercând să găsească ceva – orice – de spus prietenului său.

Încă nu vorbiseră despre celălalt lucru dintre ei, cealaltă bucată de adevăr care ieşise la iveală în acea seară petrecută în tunele: Dorian avea un har magic. Chaol nu voia să ştie nimic despre asta. Dacă regele decidea să-l interogheze... spera să reziste, dacă vreodată se ajungea la asta. Regele,

ştia el, avea metode mult mai întunecate decât tortura pentru a scoate la lumină informaţii. Aşa că nu întrebase şi nu spusese niciun cuvânt. Şi nici Dorian.

Îi întâlni privirea lui Dorian. Nu era nimic amabil în ea, însă Dorian spuse:

— Încerc, Chaol.

Încerca, deoarece faptul că nu fusese consultat de către Chaol cu privire la planul de a o scoate pe Celaena din Adarlan fusese o trădare a încrederii sale şi una de care se ruşina, cu toate că Dorian n-ar fi avut de unde să ştie acest lucru.

— Ştiu.

— Şi, în pofida a ceea ce s-a întâmplat, sunt destul de sigur că nu suntem duşmani.

Dorian zâmbi pieziş.

Vei fi mereu duşmanul meu. Celaena îi urlase acele cuvinte în faţă lui Chaol în noaptea în care Nehemia murise. Le urlase cu puterea a zece ani de condamnare şi de ură, un deceniu petrecut păstrând cel mai mare secret al lumii atât de adânc în ea, încât devenise o cu totul altă persoană.

Celaena era Aelin Ashryver Galathynius, moştenitoarea tronului şi adevărata regină a Terrasenului.

Ea devenea, astfel, duşmanul lui de moarte. Duşmanul lui Dorian. Chaol tot nu ştia ce să facă în legătură cu această situaţie sau ce însemna asta pentru ei, pentru viaţa pe care şi-o imaginaseră împreună. Viitorul pe care îl visase cândva dispăruse irevocabil.

Văzuse moartea în ochii ei în acea noapte în

tunele, laolaltă cu mânia, epuizarea şi tristeţea. O văzuse pierzându-şi minţile atunci când murise Nehemia şi ştia ce-i făcuse lui Grave drept răzbunare. Nu se îndoia nicio clipă că ea ar fi putut răbufni din nou. În ea sălăşluia un întuneric strălucitor, o nebunie nesfârşită care-i ajungea până în măduva oaselor.

Moartea Nehemiei o zdruncinase. Ce făcuse *el,* rolul lui în acea moarte, o zguduise de asemenea. Era conştient de acest lucru. Se ruga doar ca ea să se poată aduna din nou, fiindcă un asasin răvăşit, imprevizibil, era una. Dar o regină...

— Arăţi de parcă ţi-ar fi rău, spuse Dorian, sprijinindu-şi antebraţele pe masă. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Din nou, Chaol rămase cu privirea pierdută. Preţ de o clipă, greutatea tuturor lucrurilor îl apăsă atât de tare, încât deschise gura.

Însă bubuitul săbiilor lovind scuturile ca salut reverberă dinspre coridor şi Aedion Asheyver – infamul General al Nordului, supusul regelui Adarlanului şi vărul lui Aelin Galathynius – intră în Marea Sală.

În încăpere se lăsă tăcerea, aceasta învăluindu-i şi pe rege şi pe tatăl său, aflaţi la masa înaltă. Înainte ca Aedion să parcurgă jumătate din încăpere, Chaol se poziţionase la baza podiumului.

Nu pentru că tânărul general ar fi reprezentat o ameninţare. Mai curând era vorba despre felul în care Aedion venea mândru spre masa regelui, cu părul lui auriu, lung până la umeri, strălucind în lumina torţelor în timp ce le zâmbea superior tuturor.

Chipeş era un termen prea palid pentru a-l descrie pe Aedion. Copleşitor ar fi fost mai potrivit. Înalt şi musculos, Aedion era, din cap până în picioare, războinicul despre care se zvonea că ar fi fost. Cu toate că veşmintele sale făcute pentru a fi purtate, Chaol vedea limpede că pielea armurii sale uşoare era desăvârşit lucrată şi splendidă în ceea ce privea detaliile. Blana unui lup alb atârna peste umerii săi laţi, iar un scut rotund îi fusese prins pe spate – împreună cu o sabie care părea antică.

Dar chipul lui. Şi ochii… O, zeilor!

Chaol îşi duse mâna la sabie, străduindu-se să pară neutru, dezinteresat, deşi Lupul Nordului venise suficient de aproape încât să-l măcelărească.

Erau ochii Celaenei. Ochii Ashryver. De un turcoaz uimitor, cu un miez auriu la fel de strălucitor ca şi părul. Părul lor – chiar şi nuanţa era aceeaşi. Ar fi putut fi gemeni, dacă Aedion n-ar fi avut douăzeci şi patru de ani şi tenul ars de soare de la anii petrecuţi în munţii cu piscuri înzăpezite din Terrasen.

De ce îşi bătuse regele capul să-l ţină pe Aedion în viaţă în toţi acei ani? De ce să-şi bată capul să-l facă unul dintre generalii săi cei mai de temut? Aedion era un prinţ din linia regală Ashryver şi fusese crescut în casa Galathynius – şi, totuşi, îl slujea pe rege.

Aedion îşi păstră rânjetul chiar şi atunci când se opri în faţa mesei înalte şi schiţă o plecăciune destul de superficială, iar Chaol fu uluit pe moment.

— Majestate, spuse generalul, cu ochii aceia afurisiţi scăpărând.

Chaol se uită la masa înaltă să vadă dacă regele sau oricine altcineva remarca asemănările care ar fi putut să-l condamne nu numai pe Aedion, ci şi pe Chaol şi pe Dorian şi pe oricare altă persoană la care el ţinea. Tatăl lui îi aruncă doar un zâmbet mic, satisfăcut.

Regele însă se încruntă.

— Te aşteptăm încă de acum o lună.

Aedion avu tupeul să ridice din umeri.

— Scuzele mele. Munţii Staghornau au avut de înfruntat o ultimă furtună de iarnă. Am venit când am putut.

Toţi cei aflaţi în sală îşi ţinură răsuflarea. Temperamentul lui Aedion şi insolenţa lui erau aproape legendare – o parte a motivului pentru care era staţionat în Nordul extrem. Chaol socotise mereu că era înţelept să fie ţinut la distanţă de Rifthold, mai ales că Aedion părea a fi un ticălos cu două feţe, iar Bane – legiunea lui Aedion – era recunoscută pentru abilitatea şi brutalitatea sa, însă acum… de ce îl convocase regele în capitală?

Suveranul ridică pocalul, clătinând vinul din el.

— Nu mi s-a spus că legiunea ta s-ar afla aici.

— Nu este.

Chaol se îmbărbătă în aşteptarea ordinului de execuţie, rugându-se să nu fie el cel care să-l pună în aplicare. Regele spuse:

— Generale, ţi-am zis să îi aduci.

— Iată-mă, socotind că voiaţi plăcerea companiei mele.

Când regele mârâi, Aedion spuse:

— Vor ajunge într-o săptămână, sau cam aşa ceva. Eu n-am vrut să ratez nimic distractiv.

Aedion îşi ridică din nou umerii masivi.

— Măcar n-am venit cu mâna goală.

Pocni din degete în spatele său şi un paj se repezi, aducând o pungă mare.

— Daruri din Nord, prin amabilitatea ultimei tabere rebele pe care am prădat-o. Vă vor face plăcere.

Regele dădu ochii peste cap şi îi făcu pajului semn cu mâna.

— Trimite-le în apartamentele mele. *Darurile* tale, Aedion, tind să ofenseze o companie politicoasă.

Urmă un chicotit pe ton jos – din partea lui Aedion şi a câtorva bărbaţi aflaţi la masa regelui. Oh, Aedion păşea pe un teren periculos. Celaena avea măcar bunul simţ să-şi ţină gura în prezenţa regelui.

Luând în considerare trofeele pe care le adunase regele de la Celaena în calitate de Campion, articolele din acea pungă nu aveau să fie simple bijuterii şi aur. Dar să colecţionezi capete şi membre de la propriul popor al lui Aedion, poporul Celaenei...

— Mâine am o întrunire a consiliului; vreau să fii prezent, Generale, zise regele.

Aedion duse o mână la piept.

— Dorinţa voastră este şi a mea, Majestate.

Chaol fu nevoit să-şi ascundă groaza atunci când văzu ce strălucea pe degetul lui Aedion. Un inel negru – acelaşi inel pe care regele, Perrington şi cei mai mulţi aflaţi în puterea lui îl purtau. *Asta*

explica de ce regele îngăduia insolenţa: când venea vorba despre asta, dorinţa regelui chiar era şi dorinţa lui Aedion.

Chaol îşi păstră chipul lipsit de expresie în timp ce regele dădu scurt din cap spre el, trimiţându-l de acolo. Chaol făcu o plecăciune în tăcere, mult prea curios acum pentru a se întoarce la masa lui. Departe de rege – de bărbatul care ţinea soarta lumii lor în mâinile lui pline de sânge. Departe de tatăl lui, care vedea prea multe. Departe de general, care acum făcea turul sălii, bătându-i pe oameni pe umeri, făcându-le cu ochiul femeilor.

Când se trânti la locul lui şi îl găsi pe Dorian încruntându-se, Chaol reuşi să-şi stăpânească oroarea care îl irita pe dinăuntru.

— Daruri, într-adevăr, murmură prinţul. Doamne, e atât de nesuferit.

Chaol nu-l contrazise. În pofida inelului negru al regelui, Aedion încă părea să ştie ce vrea – şi era la fel de grozav şi în afara câmpului de bătălie precum era şi în luptă. De obicei, îl făcea pe Dorian să pară un pustnic atunci când venea vorba de a găsi modalităţi dezmăţate de a se distra. Chaol nu petrecuse niciodată prea mult timp cu Aedion, şi nici nu-şi dorea, dar Dorian îl cunoştea de ceva timp. De când...

Se cunoscuseră de copii, atunci când Dorian şi tatăl său vizitaseră Terrasenul, în zilele dinaintea măcelăririi familiei regale, atunci când Dorian o întâlnise pe Aelin – o întâlnise pe Celaena.

Era bine că Celaena nu era de faţă pentru a vedea ce devenise Aedion. Nu doar din cauza acelui inel. Să te întorci împotriva propriului tău

popor...

Aedion se strecură pe banca din faţa lor, rânjind. Un prădător evaluându-şi prada.

— Voi doi stăteaţi la aceeaşi masă şi ultima dată când v-am văzut. E bine de ştiut că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

O, zeilor, chipul acela. Era chipul Celaenei – reversul medaliei. Aceeaşi aroganţă, aceeaşi mânie nestăpânită. Însă unde Celaena trosnea, Aedion părea să... pulseze. Şi era ceva mai maliţios, de departe mai amar, pe chipul lui Aedion.

Dorian îşi sprijini braţele pe masă şi îi oferi, alene, un zâmbet.

— Bună, Aedion.

Aedion îl ignoră şi întinse mâna după o pulpă de miel, cu inelul scânteind.

— Îmi place noua cicatrice, Căpitane, zise el, împungând aerul cu bărbia în direcţia liniei suple şi albe care îi brăzda obrazul lui Chaol.

Cicatricea pe care Celaena i-o făcuse în noaptea în care murise Nehemia, iar ea încercase să-l omoare, devenită acum o amintire permanentă a tot ceea ce pierduse. Aedion continuă:

— Se pare că încă nu te-au dojenit. Şi văd că în sfârşit ţi-au dat şi o sabie de băiat mare.

Dorian zise:

— Mă bucur că furtuna nu ţi-a întunecat spiritul.

— Săptămâni întregi petrecute închis în casă cu nimic altceva de făcut în afară de antrenament şi femei la pat? A fost un miracol că m-am deranjat să cobor din munţi.

— Nu mi-am dat seama că te deranjezi să faci ceva dacă nu serveşte scopurilor tale.

Un râs scăzut.

— Este acel spirit fermecător al celor din familia Havilliard.

Aedion îşi văzu de mâncare, iar Chaol era pe punctul de a întreba de ce se deranja să stea cu ei – din alt motiv decât să-i chinuie pe ei, aşa cum îi plăcuse întotdeauna s-o facă atunci când regele nu se uita – când observă că Dorian se uita fix.

Nu la dimensiunile lui Aedion sau la armura acestuia, ci la chipul lui, la ochii săi…

— N-ar trebui să fii la vreo petrecere sau în altă parte? îl întrebă Chaol pe Aedion. Mă surprinde că pierzi vremea pe aici când obişnuitele tale atracţii te aşteaptă în oraş.

— Este modul tău curtenitor de a cere o invitaţie pentru adunarea mea de mâine, Căpitane? Surprinzător. Mereu ai lăsat să se înţeleagă că eşti mai presus de genul meu de petreceri.

Miji acei ochi turcoaz şi îi aruncă lui Dorian un zâmbet timid.

— Tu, pe de altă parte… Ultima petrecere pe care am dat-o a funcţionat *de minune* pentru tine. Gemenele roşcate, dacă îmi amintesc corect.

— Vei fi dezamăgit să afli că am depăşit momentul în care trăiam aşa, îi zise Dorian.

Aedion îşi făcu din nou de lucru cu mâncarea sa.

— În cazul ăsta, rămân mai multe pentru mine.

Chaol îşi încleştă pumnii sub masă. Celaena nu fusese tocmai virtuoasă în ultimii zece ani, dar ea

nu omorâse niciodată un cetăţean născut în Terrasen. De fapt, chiar refuzase. Aedion fusese mereu un afurisit de ticălos, dar acum... Ştia ce poartă pe deget? Ştia că, în pofida aroganţei sale, a atitudinii dispreţuitoare şi a insolenţei, regele putea să-l *facă* oricând să se plece voinţei sale, oricând i-ar fi fost pe plac? Nu-l putea avertiza pe Aedion, nu fără a risca să fie omorât el, sau altcineva drag lui, dacă Aedion îi era cu adevărat loial regelui.

— Cum stau lucrurile în Terrasen? îl întrebă Chaol, deoarece Dorian îl studia pe Aedion din nou.

— Ce vrei să-ţi spun? Că suntem bine hrăniţi după o iarnă grea? Că nu au murit prea mulţi din pricina bolilor? i-o trânti Aedion.

— Presupun că vânătoarea rebelilor e mereu amuzantă, dacă aşa ceva e pe gustul tău. Din fericire, Majestatea Sa i-a convocat pe cei din Bane în Sud pentru ca, în fine, să aibă parte de ceva acţiune adevărată.

Când Aedion se întinse după apă, Chaol îi zări plăseaua sabiei. Metalul mat era punctat cu lovituri şi zgârieturi, mânerul fiind nimic altceva decât o bucată de corn rotunjit, puţin crăpat. O sabie atât de simplă pentru unul dintre cei mai mari războinici din Erilea.

— Sabia din Orynth, rosti tărăgănat Aedion. Un dar din partea Majestăţii Sale, cu ocazia primei mele victorii.

Toată lumea cunoştea acea sabie. Fusese o moştenire de familie a regilor din Terrasen, trecând de la un conducător la altul. De drept, îi aparţinea Celaenei. Fusese a tatălui ei. Faptul că Aedion se

afla în posesia ei, tot ce făcea sabia acum, vieţile pe care le lua, toate erau o palmă pe obrazul Celaenei şi al familiei sale.

— Sunt surprins că-ţi baţi capul cu astfel de sentimentalisme, spuse Dorian.

— Simbolurile sunt putere, prinţe, zise Aedion, ţintuindu-l cu o privire insistentă.

Privirea insistentă a Celaenei – de neînduplecat, vie şi provocatoare.

— Ai fi surprins să vezi puterea pe care încă o exercită în Nord – ce face pentru a convinge lumea să nu urmeze planuri nesăbuite.

Poate că abilităţile şi isteţimea Celaenei nu erau neobişnuite în neamul ei, însă Aedion era un Ashryver, nu un Galathynius – ceea ce însemna că stră-străbunica lui fusese Mab, una dintre cele trei regine Fae, în generaţiile recente încoronată zeiţă şi rebotezată Deanna, Zeiţa Vânătorii. Chaol făcu un efort să se controleze.

Se aşternu tăcerea, încordată ca un arc.

— Probleme între voi? întrebă Aedion, muşcând din friptura sa. Daţi-mi voie să ghicesc: o femeie. Campionul regelui, poate? Potrivit zvonurilor, e... interesantă. De aia ai depăşit genul meu de distracţie, prinţişorule?

Scrută încăperea.

— Cred că mi-ar plăcea s-o cunosc.

Chaol se luptă din răsputeri cu dorinţa de a pune mâna pe sabie.

— E plecată.

Aedion se uită la Dorian şi îi aruncă un zâmbet plin de cruzime.

— Păcat. Poate că m-ar putea convinge şi pe

mine să depăşesc nivelul ăsta.

— Ai grijă ce spui, zise Chaol pe un ton agresiv.

Poate că ar fi râs dacă nu şi-ar fi dorit cu disperare să-l strângă pe general de gât.

— Şi dă dovadă de mai mult respect.

Aedion chicoti, terminând friptura de miel.

— Sunt slujitorul credincios al Majestăţii Sale, aşa cum am fost întotdeauna.

Acei ochi Ashryver se mai opriră o dată asupra lui Dorian.

— Poate că într-o bună zi voi fi şi târfa ta.

— Dacă vei mai fi în viaţă până atunci, toarse Dorian.

Aedion continuă să mănânce, dar Chaol încă îi simţea concentrarea neostoită aţintită asupra lor.

— Se zvoneşte că o Matroană a unui clan de vrăjitoare a fost ucisă în incintă nu de mult, zise la întâmplare Aedion. Ea a dispărut, cu toate că în cercurile ei se spune că a luptat cu dârzenie.

Dorian îl întrebă tăios:

— Ce treabă ai tu cu asta?

— Mă interesează să ştiu când samsarii de putere ai regatului își găsesc sfârşitul.

Chaol simţi un fior coborându-i pe şira spinării ca un păianjen. Nu ştia mare lucru despre vrăjitoare. Celaena îi spusese câteva poveşti – iar el se ruga să fi fost nişte simple exagerări, dar ceva care semăna cu groaza îi trecu peste chip lui Dorian.

Chaol se aplecă în faţă.

— Nu e treaba ta.

Pentru a doua oară, Aedion nu îl băgă în seamă şi îi făcu prinţului cu ochiul. Nările lui Dorian se

dilatară, singurul semn că furia îi urca spre suprafaţă. Pe lângă asta, aerul din încăpere se schimbă, deveni mai înviorător. Magie.

Chaol puse o mână pe umărul prietenului său.

— Întârziem, minţi el, dar Dorian înţelese.

Trebuia să-l scoată din încăpere pe Dorian – să-l ducă departe de Aedion – şi să încerce să împiedice furtuna dezastruoasă care mocnea între cei doi bărbaţi.

— Rămâi cu bine, Aedion.

Dorian cu ochii săi de culoarea safirului îngheţat nu se sinchisi să spună ceva.

Aedion zâmbi superior.

— Petrecerea e mâine în Rifthold, dacă ai să ai chef să retrăieşti zilele de altă dată, prinţe.

Oh, generalul ştia exact pe ce buton să apese şi nu-i păsa nici cât negru sub unghie de dezastrul pe care îl stârnea. Asta îl făcea periculos – letal.

Mai ales când era vorba despre Dorian şi harul lui magic. Chaol se forţă să spună noapte bună unora dintre oamenii săi, pentru a părea firesc şi lipsit de griji în timp ce străbăteau sufrageria. Aedion Ashryver venise în Rifthold, fiind cât pe ce să dea nas în nas cu verişoara lui de mult pierdută.

Dacă Aedion ar fi ştiut că Aelin era încă în viaţă, dacă ar fi ştiut cine şi ce devenise sau ce aflase cu privire la puterea secretă a regelui, ar fi pactizat cu ea, sau ar fi distrus-o? Date fiind acţiunile lui, dat fiind inelul pe care îl purta... Chaol n-ar fi vrut ca generalul să se afle în preajma ei. Nici în apropiere de Terrasen.

Se întrebă cât de mult sânge avea să curgă atunci când Celaena avea să afle ce făcuse vărul

ei.

Chaol şi Dorian merseră în tăcere o bună parte din drumul până la turnul prinţului. Când cotiră pe un coridor pustiu şi fură siguri că nu-i auzea nimeni, Dorian zise:

— N-aveam nevoie să te bagi.

— Aedion e un ticălos, mârâi Chaol.

Discuţia s-ar fi putut sfârşi acolo şi o parte din el era tentată să o lase aşa, dar se forţă să spună:

— Am fost îngrijorat că ai putea să izbucneşti. Aşa cum ai făcut-o în pasaje.

Expiră aerul pe care îl reţinuse.

— Te... stăpâneşti?

— Unele zile sunt mai bune decât altele. Furia sau spaima par să declanşeze episoade.

Intrară pe culoarul care se termina cu uşa arcuită din lemn spre turnul lui Dorian, dar Chaol îl opri, punând un braţ pe umărul său.

— Nu vreau detalii, murmură el astfel încât paznicii postaţi dincolo de uşa lui Dorian să nu poată auzi, deoarece nu vreau ca ceea ce ştiu eu să fie folosit împotriva ta. Ştiu că am comis greşeli, Dorian. Crede-mă, ştiu. Dar prioritatea mea a fost întotdeauna – şi e în continuare – să te apăr.

Dorian îl privi preţ de o clipă îndelungată, lăsându-şi capul într-o parte. Chaol probabil că arăta la fel de nefericit pe cât era, deoarece vocea prinţului fu aproape blândă atunci când îl întrebă:

— Care e adevăratul motiv pentru care ai trimis-o în Wendlyn?

Agonia îl lovi cu brutalitate şi tăioasă ca o lamă. Însă, indiferent cât de mult tânjea să-i spună prinţului despre Celaena, oricât de mult voia să-şi

descarce toate secretele astfel încât să i se umple gaura din suflet, nu putu. Aşa că răspunse:

— Am trimis-o să facă ceea ce trebuie să fie făcut.

Apoi păşi înapoi pe culoar.

Dorian nu-l strigă.

Capitolul 4

Manon îşi strânse bine mantia roşie ca sângele şi se contopi cu întunericul dulapului, ascultându-i pe cei trei bărbaţi care pătrunseseră în cabana ei.

Gustase teama şi furia în vântul care bătuse toată ziua şi îşi petrecuse după-amiaza pregătindu-se. Urcase pe acoperişul din stuf al căsuţei cu pereţii văruiţi în alb, şi le localizase torţele mişcându-se în sus şi în jos deasupra ierburilor înalte de pe câmp. Niciunul dintre săteni nu încercase să-i oprească pe cei trei bărbaţi – totuşi, niciunul nu li se alăturase.

O vrăjitoare Crochan venise în văioaga lor verde de la nord de Fenharrow, aşa spuseseră. În săptămânile în care trăise printre ei, încropindu-şi o existenţă mizerabilă, aşteptase această noapte. Era la fel în toate satele în care trăise sau pe care le vizitase.

Îşi ţinu respiraţia, stând nemişcată ca o căprioară atunci când unul dintre bărbaţi – un fermier înalt, cu barbă, cu mâinile de mărimea farfuriilor pentru cină – păşi în dormitorul ei. Chiar şi din dulap, simţea mirosul de bere din respiraţia lui – şi setea de sânge. Oh, sătenii ştiau exact ce plănuiau să-i facă vrăjitoarei care vindea poţiuni şi

farmece pe uşa din spate şi care putea să prezică sexul unui copil înainte de termen. Era surprinsă că oamenilor le luase atât de mult timp să-şi adune curajul de a veni aici, pentru a chinui şi apoi a distruge ceea ce-i umplea de groază.

Fermierul se opri în mijlocul încăperii.

— Ştim că eşti aici, încercă el s-o convingă, în timp ce păşea spre pat, scrutând fiecare centimetru al încăperii. Vrem doar să vorbim. Unii dintre târgoveţi sunt speriaţi, vezi tu – mai speriaţi de tine, decât eşti tu de ei, pun rămăşag.

Ea avea destulă experienţă ca să nu asculte, mai ales că atunci când el se aplecă să se uite sub pat, văzu că ţinea ascuns la spate un pumnal. Mereu era la fel, fie că se afla într-un târg aşezat într-o răstoacă sau într-un sat unde tensiunea plutea în aer.

În timp ce omul se îndrepta de spate, Manon ieşi tiptil din dulap în întunericul din dormitor.

Clinchetul înăbuşit şi bufniturile îi spuneau multe despre ceea ce făceau ceilalţi doi bărbaţi: nu doar că o căutau, ci şterpeleau tot ce voiau. Nu prea aveau ce lua; căsuţa era mobilată atunci când sosise ea, şi, datorită instinctului şi a experienţei, toate avuţiile ei erau într-un sac, în colţul dulapului pe care tocmai îl părăsise. *Nu lua nimic cu tine, nu lăsa nimic în urma ta.*

— Vrem doar să vorbim, vrăjitoareo.

Bărbatul se întoarse cu spatele la pat şi, în cele din urmă, observă dulapul. Zâmbi – triumfător, cu anticipaţie.

Cu degete uşoare, Manon închise uşa dormitorului atât de încet, încât bărbatul nu

observă atunci când se îndreptă spre dulap. Ea unsese balamalele de la toate uşile din acea casă.

Mâna lui mare apucă mânerul dulapului, ţinând acum pumnalul înclinat în lateral.

— Ieşi, mică Crochan, croncăni el.

Tăcută ca moartea, Manon se strecură în spatele lui. Prostul nici măcar nu ştiu că ea era acolo până ce ea nu-şi apropie gura de urechea lui şi îi şopti:

— Nu sunt genul acela de vrăjitoare.

Bărbatul se răsuci, izbindu-se de uşa dulapului. Ridică pumnalul între ei, cu pieptul înălţându-i-se şi coborându-i. Manon de-abia zâmbi, cu părul ei alb-argintiu sclipind în lumina lunii.

Atunci el văzu uşa închisă şi se pregăti să strige, trăgând aer în piept. Dar Manon zâmbi larg şi un şir de dinţi din fier, ascuţiţi ca nişte pumnale, ieşiră din fantele aflate pe gingiile ei, pocnind ca nişte armuri. Bărbatul se sperie, lovindu-se din nou de uşa din spatele lui, cu ochii atât de mari, încât păreau înghiţiţi de alb. Pumnalul căzu pe podea cu zgomot.

Şi atunci, doar pentru a-l face să se scape în pantaloni, ea îşi mişcă încheieturile mâinilor în aerul dintre ei. Ghearele din fier ieşiră deasupra unghiilor într-o fulgerare înţepătoare, strălucitoare.

Bărbatul începu să şoptească o rugăciune către zeii lui cu inima bună în timp ce Manon îl lăsă să meargă îndărăt spre singura fereastră. Îl lăsă să creadă că are o şansă, în timp ce ea mergea spre el, continuând să zâmbească. Bărbatul nici măcar nu ţipă înainte ca ea să-i sfâşie beregata.

Când termină cu el, se strecură pe uşa

dormitorului. Cei doi bărbaţi încă o prădau, crezând că toate lucrurile îi aparţineau ei. Fusese o casă părăsită – foştii proprietari muriseră sau fuseseră destul de deştepţi încât să părăsească acel focar purulent.

Nici al doilea bărbat nu apucă să ţipe înainte ca ea să-i scoată maţele din două mişcări ale ghearelor ei de fier, însă cel de-al treilea fermier veni să-şi caute tovarăşii. Când o văzu stând acolo, cu o mână răsucită în burta prietenului său, iar cu cealaltă ţinându-l aproape de ea în timp ce îi sfâşia beregata cu dinţii, o luă la fugă.

Gustul comun, apos al bărbatului, împletit cu violenţa şi cu frica, îi învălui limba, iar ea scuipă pe podeaua din scânduri. Manon nu-şi bătu capul să se şteargă de sângele care îi curgea pe bărbie, în timp ce îi acordă celui de-al treilea fermier un avans în câmpul plin de ierburi de iarnă, atât de înalte, încât le treceau bine deasupra capului.

Numără până la zece, deoarece voia să vâneze, şi aşa fusese de când ieşise din pântecele mamei ei şi venise pe lumea aceasta, însângerată şi urlând din toţi rărunchii.

Era Manon Cioc-negru, moştenitoarea Clanului de Vrăjitoare Cioc-negru, se afla acolo de săptămâni, prefăcându-se a fi o vrăjitoare Crochan, în speranţa că avea să le extermine pe cele adevărate.

Ele erau încă acolo, făţarnicele şi nesuferitele Crochan, ascunzându-se sub forma unor vindecătoare şi a unor femei înţelepte. Primul ei omor glorios fusese o Crochan, nu mai mare de şaisprezece ani – aceeaşi vârstă pe care o avea şi

Manon la acea dată. Fata cu părul negru purta mantia roşie ca sângele pe care o primeau în dar toate vrăjitoarele Crochan la prima lor sângerare – şi singurul bine pe care li-l făcea era să le marcheze ca pradă.

După ce Manon abandonase cadavrul vrăjitoarei Crochan în acea trecătoare montană acoperită de zăpadă, îi luase drept trofeu mantia – şi încă o purta, o sută de ani mai târziu. Nici o altă vrăjitoare Dinţi-de-fier n-ar fi putut s-o facă – deoarece nici o altă vrăjitoare Dinţi-de-fier n-ar fi îndrăznit să atragă asupra sa urgia a trei Matroane purtând culoarea eternelor lor duşmane. Dar din ziua în care Manon păşise în Casa Cioc-negru purtând mantia şi ţinând într-o cutie acea inimă Crochan – un dar pentru bunica ei –, devenise datoria ei sacră de a le vâna, rând pe rând, până ce nu avea să mai rămână niciuna.

Aceasta era ultima ei misiune – şase luni în Fenharrow în timp ce restul Sabatului ei era împrăştiat prin Melisande şi nordul Eyllwe, sub ordine similare. Însă în lunile în care colindase după pradă din sat în sat, nu mai descoperise nici măcar o Crochan. Aceşti fermieri erau singurul amuzament de care avusese parte în ultimele săptămâni. Şi afurisită să fie dacă nu îi făcuse plăcere.

Manon ieşi în câmp, sugându-şi în acest timp sângele de pe unghii. Se strecură prin ierburi, nimic mai mult decât o umbră şi ceaţă.

Îl găsi pe fermier rătăcit în mijlocul câmpului, behăind uşor de frică. Când se întoarse, vezica lui golindu-se la vederea sângelui, a dinţilor de fier şi

a zâmbetului extrem de hain, Manon îl lăsă să ţipe cât voia el.

Capitolul 5

Celaena şi Rowan călăreau pe drumul prăfos care şerpuia printre luncile presărate cu bolovani de la poalele dealurilor sudice. Memorase destule hărţi ale Wendlynului pentru a-şi da seama că străbăteau acele ţinuturi trecând peste munţii Cambrian, care marcau graniţa dintre Wendlyn, ţinutul muritorilor, şi nemuritoarele pământuri ale reginei Maeve.

Soarele apunea în timp ce ei urcau dealurile, drumul devenind mai bolovănos, mărginit pe una dintre laturi de văi strâmte cu versanţi abrupţi. Cale de aproape doi kilometri, ea cugetă dacă să-l întrebe pe Rowan unde plănuia să se oprească peste noapte, însă era obosită. Nu numai din pricina zilei, a vinului sau a călăritului.

Simţea o oboseală cumplită în oase, în sânge, în suflet şi în respiraţie. Ar fi fost prea solicitant să vorbească cu cineva. Ceea ce-l făcea pe Rowan să fie companionul perfect: el nu scotea o vorbă.

Amurgul începuse să se lase atunci când drumul îi duse într-o pădure deasă, întinsă peste munţi, cu tot felul de copaci, de la chiparoşi la stejari, firavi sau înalţi şi mândri, cu tufe şi stânci acoperite de muşchi. Chiar şi în întunericul tot mai dens, pădurea părea să respire. Aerul cald vibra, lăsându-i un gust metalic pe limbă.

Nu ar fi fost frumos? Mai ales că Rowan, într-un final, descălecă pentru a campa. După cum arătau

coburii şeii sale, el n-avea cort. Nici saltele de dormit. Şi nici pături.

Poate că era cinstit să presupună acum că vizita ei la Maeve nu avea să fie plăcută.

Niciunul dintre ei nu vorbi în timp ce-şi mânau caii între copaci, destul de departe de drum pentru a-i ascunde privirii oricărui trecător. Descărcându-şi calabalâcul la locul de campare pe care îl alesese, Rowan îşi conduse iapa la un izvor din apropiere, pe care, probabil, îl auzise curgând cu urechile lui antrenate. El nu se clătină nici măcar la un singur pas făcut în întunericul tot mai profund, cu toate că Celaena cu siguranţă se împiedicase de câteva ori de rădăcini şi de pietre. Vedere excelentă, chiar şi în întuneric – o altă trăsătură Fae. Una pe care ar fi avut-o şi ea dacă...

Nu, n-avea de gând să se gândească la asta acum. Nu după ceea ce se întâmplase de cealaltă parte a portalului. Se transformase atunci – şi fusese destul de groaznic pentru a-i aminti că n-avea niciun interes să o mai facă vreodată.

După ce caii fură adăpaţi, Rowan nu o aşteptă şi mână ambele iepe înapoi în tabără. Ea se folosi de intimitate pentru a se îngriji de propriile-i nevoi, apoi se lăsă în genunchi pe malul ierbos şi bău apă. În numele zeilor, apa avea gust... nou şi străvechi, puternic şi delicios.

Bău până ce înţelese că golul din stomacul ei putea fi foarte bine cauzat de foame, apoi se întoarse împleticindu-se în tabără, găsind-o după strălucirea părului argintiu al lui Rowan. Fără a scoate o vorbă, el îi întinse nişte pâine cu ceapă, apoi se ocupă de ţesălatul cailor. Ea murmură un

mulţumesc, dar nu se deranjă să se ofere să-l ajute, şi se culcă la rădăcina unui stejar înalt.

Când încetase s-o mai doară atât de tare stomacul şi îşi dădu seama cât de zgomotoasă fusese ronţăind mărul pe care i-l aruncase el în timp ce hrănea caii, ea îşi adună destulă energie pentru a întreba:

— Chiar există atât de multe ameninţări în Wendlyn încât să nu putem risca şi noi să aprindem un foc?

El se rezemă de un copac, întinzându-şi picioarele şi încrucişându-şi gleznele.

— Nu din partea muritorilor.

Primele lui cuvinte adresate ei de când părăsiseră oraşul. Ar fi putut fi o încercare de a o speria, dar continua să-şi facă un inventar mental al tuturor armelor pe care le avea cu ea. Refuză să întrebe. Nu voia să ştie ce creatură s-ar fi putut târî înspre foc.

O încâlceală de copaci, muşchi şi piatră se contura ameninţătoare, fiind accentuată de foşnetul frunzişului greu, de gâlgâitul râului umflat, de fâlfâitul aripilor cu pene. În apropiere, pândind peste marginea unui bolovan, erau trei perechi de ochişori strălucitori.

O secundă mai târziu, strângea în palmă mânerul pumnalului ei, însă ochii doar o priveau stăruitor. Rowan păru să nu observe. Se mulţumi doar să-şi rezeme capul de trunchiul stejarului.

Neamul Mititelelor o ştiuseră dintotdeauna. Chiar şi atunci când umbra lui Adarlan acoperise continentul, ele încă recunoşteau ce era ea. Mici daruri lăsate la locurile de popas peste noapte – un

peşte proaspăt, o mână de afine, o coroană de flori. Ea le ignorase şi, pe cât posibil, nu intrase în Pădurea Oakwald.

Zânele continuară să o vegheze fără ca măcar să clipească. Dorindu-şi să nu fi înfulecat mâncarea atât de repede, Celaena le întoarse privirile, gata să sară într-o poziţie defensivă. Rowan nu se mişcase.

Jurămintele străvechi, pe care zânele le onorau în Terrasen, ar fi putut fi nesocotite aici. În timp ce se gândea la asta, câteva noi perechi de ochi străluciră între copaci. Mai mulţi martori tăcuţi la sosirea ei. Celaena era o Fae sau ceva în genul unei corciturі. Stră-străbunica ei fusese sora lui Maeve, proclamată zeiţă atunci când murise. Caraghios, într-adevăr. Mab fusese cât se poate de muritoare atunci când îşi legase viaţa de prinţul care o iubea atât de pătimaş.

Ea se întrebă cât de mult ştiau acele creaturi despre războaiele care îi distruseseră ţara, despre Fae şi zânele care fuseseră hăituite, despre incendierea pădurilor străvechi şi măcelărirea cerbilor sacri ai Terrasenului. Se întreba dacă aflaseră vreodată ce se întâmplase cu suratele lor din Vest.

Nu ştia cum de descoperise înăuntrul ei acel resort care o făcea să-i pese. Însă ele păreau atât de... curioase. Surprinzându-se chiar şi pe sine, Celaena şopti în noaptea bâzâitoare:

— Ei încă trăiesc.

Toţi acei ochi dispărură. Când îi aruncă o privire lui Rowan, constată că acesta nu deschisese ochii. Dar ea avea senzaţia că războinicul fusese

treaz tot timpul.

Capitolul 6

Dorian Havilliard stătea în picioare în faţa mesei pentru micul dejun a tatălui său, ţinându-şi mâinile la spate. Regele sosise în urmă cu doar câteva clipe, însă nu-i spusese să se aşeze. Cândva, Dorian probabil că ar fi spus deja ceva în legătură cu acest lucru. Dar posedând harul magic, fiind atras în ceva în care Celaena era deja amestecată, văzând celălalt tărâm din tunelele secrete... toate acelea îl schimbaseră. Tot ceea ce putea el face în acele zile era să nu iasă în evidenţă – trebuia să-l împiedice pe tatăl său sau pe oricine altcineva să privească prea insistent în direcţia sa. Aşa că Dorian stătea în picioare în faţa mesei şi aştepta.

Regele din Adarlan îşi termină puiul fript şi sorbi din lichidul aflat în paharul roşu ca sângele.

— Prinţe, eşti tare tăcut în această dimineaţă.

— Aşteptam ca Domnia Ta să vorbească, tată.

Privirea ochilor negri ca noaptea se ridică spre el.

— Într-adevăr, ceva neobişnuit.

Dorian se încordă. Numai Celaena şi Chaol cunoşteau adevărul despre harul lui magic – iar Chaol se închisese atât de mult în sinea lui, încât Dorian nu avea chef să se explice în faţa prietenului său. Însă castelul era plin de spioni şi de sicofanţi care nu voiau nimic altceva decât să folosească orice informaţii ar fi putut pentru a avansa în poziţiile lor, incluzând aici vânzarea

prinţului moştenitor. Cine ştie cine îl văzuse pe coridoare sau în bibliotecă, cine descoperise acele teancuri de cărţi pe care le ascunsese în apartamentele Celaenei? De atunci le mutase în catacombă, unde se ducea din două în două seri – nu pentru răspunsuri la întrebările care îl chinuiau, ci pentru o oră de linişte deplină.

Tatăl lui îşi reluă mâncatul. În viaţa lui nu fusese decât de câteva ori în apartamentele private ale tatălui său. Ar fi putut fi un conac de sine stătător împreună cu biblioteca, sufrageria şi camera lor de consiliu. Acestea ocupau o aripă întreagă a castelului de cleştar – o aripă opusă celei ocupate de mama lui Dorian. Părinţii lui nu împărţiseră niciodată un pat, iar el nu dorea în mod deosebit să ştie mai mult de atât.

Descoperi că tatăl său îl privea, soarele dimineţii care trecea prin peretele de cleştar curbat făcând ca toate cicatricele şi tăieturile de pe chipul regelui să fie şi mai fioroase.

— Azi trebuie să-l distrezi pe Aedion Ashryver.

Dorian încercă să-şi păstreze calmul.

— Să îndrăznesc să întreb de ce?

— De vreme ce generalul Ashryver nu a izbutit să-şi aducă oamenii aici, se pare că are ceva timp liber aşteptând sosirea legiunii Bane. Ar fi benefic pentru voi amândoi să vă cunoaşteţi mai bine – mai ales că alegerea prietenilor tăi în ultima vreme a fost atât de... banală.

Furia rece a harului său magic îşi făcea loc pe şira spinării, înţepându-l.

— Cu tot respectul cuvenit, Tată, am două întâlniri pentru care trebuie să mă pregătesc şi...

— Nu admit discuţii.

Tatăl lui continua să mănânce.

— Generalul Ashryver a fost anunţat şi te vei întâlni cu el la amiază în faţa apartamentului tău.

Dorian ştia că ar fi trebuit să tacă, dar se trezi întrebând:

— De ce îl tolerezi pe Aedion? De ce îl ţii în viaţă – de ce îl faci general?

Fusese incapabil să înceteze să se întrebe asta încă de la sosirea bărbatului.

Tatăl său îi aruncă un zâmbet vag, atoateştiutor.

— Deoarece furia lui Aedion e o armă folositoare, iar el e capabil să-şi ţină oamenii în frâu. Nu va risca măcelărirea lor, nu când a pierdut atât de mult. Din pricina temerii a înăbuşit multe aşa-zise rebeliuni în Nord, căci el e pe deplin conştient că primii care ar suferi ar fi propriii lui oameni – civilii.

În venele sale curgea acelaşi *sânge* ca acela al acestui bărbat atât de crud, însă Dorian zise:

— Încă e surprinzător că l-aţi ţinut pe general aproape în captivitate – ceva mai mult decât un sclav. Să-l controlaţi doar prin intermediul fricii pare destul de periculos.

Într-adevăr, se întreba dacă tatăl lui îi spusese lui Aedion despre misiunea Celaenei în Wendlyn – patria strămoşilor cu sânge regal ai lui Aedion, unde verii lui Aedion, cei din familia Ashryver, încă domneau. Chiar dacă Aedion trâmbiţase despre numeroasele lui victorii în faţa rebelilor şi se purta de parcă ar fi deţinut el însuşi o jumătate de imperiu... Cât de multe îşi amintea Aedion despre

neamul său de peste mări?

Tatăl lui zise:

— Am metodele mele de a-l ţine legat cu lesa pe Aedion, dacă va fi cazul s-o fac. Deocamdată, obrăznicia lui necioplită mă amuză.

Tatăl lui făcu un gest cu bărbia spre uşă.

— Totuşi, nu voi fi amuzat dacă vei rata azi întâlnirea cu el.

Şi, uite aşa, tatăl lui îl dădu hrană Lupului.

*

În pofida ofertelor lui Dorian de a-i arăta lui Aedion menajeria, adăposturile pentru animale mici, grajdurile – ba chiar şi afurisita de bibliotecă –, generalul voia să facă un singur lucru: să se plimbe prin grădini. Aedion pretinse că se simţea neliniştit şi greoi de la prea multă mâncare de care avusese parte în seara precedentă, însă zâmbetul pe care i-l oferi lui Dorian sugera altceva.

Aedion nu se osteni să-i vorbească, fiind prea preocupat să fredoneze melodii deşucheate şi să le cerceteze cu privirea pe femeile pe lângă care treceau. Îşi abandonase aparenţa de semicivilizat numai o dată, atunci când trecuseră pe o cărare îngustă flancată de tufe înalte de trandafiri – uimitoare vara, însă mortale iarna – şi gărzile rămăseseră în spatele lor, orbiţi pe moment. Suficient timp pentru ca Aedion să-l împingă pe Dorian într-unul dintre zidurile cu spini, fără să înceteze să fredoneze cântece indecente.

O manevră iute îl împiedicase pe Dorian să cadă cu faţa în jos, însă îşi sfâşiase mantia şi se

înţepase la mână. Decât să-i dea generalului satisfacţia de a-l fi văzut şuierând şi examinându-şi tăieturile, Dorian îşi vârî degetele jupuite şi îngheţate în buzunare, atunci când gărzile li se alăturară.

Vorbiră numai când Aedion se opri lângă o fântână şi îşi propti mâinile pline de cicatrice în şolduri, evaluând grădina din faţa sa de parcă ar fi fost un câmp de luptă. Aedion le zâmbi afectat celor şase gărzi care se ţineau în umbră în spatele lor, cu ochii strălucitori – atât de strălucitori, gândi Dorian, şi atât de familiari.

— Un prinţ are nevoie de escortă în propriul palat? întrebă generalul. Mă simt insultat că n-au trimis şi mai multe gărzi să te apere de mine.

— Consideri că ai putea învinge şase oameni?

Lupul scoase un chicotit pe o tonalitate joasă şi ridică din umeri, plăseaua zgâriată a Sabiei din Orynth captând soarele aproape orbitor.

— Nu cred că îţi voi spune, în caz că tatăl tău va decide vreodată că, în ciuda utilităţii mele, nu merită să-mi suporte temperamentul.

Unele gărzi din spatele lor murmurară, dar Dorian zise:

— Probabil că nu.

Şi asta fu tot – tot ceea ce Aedion îi spuse în decursul plimbării lor îngheţate şi nefericite, până când generalul îi oferi un zâmbet strâmb şi îi zise:

— Ai face mai bine să pui pe cineva să se uite la asta.

Atunci îşi dădu seama Dorian că mâna dreaptă încă îi sângera. Aedion se întoarse.

— Îţi mulţumesc pentru plimbare, prinţe, îi

spuse generalul peste umăr, iar el o percepu mai curând ca pe o ameninţare.

Aedion nu acţiona fără să aibă vreun motiv. Poate că generalul îl convinsese pe tatăl său să forţeze această excursie. Dar cu ce scop, Dorian nu-şi putea da seama. Doar dacă nu cumva Aedion voia să vadă ce fel de bărbat devenise Dorian şi cât de bine putea să joace jocul. Nu credea că războinicul se dădea în lături de la a evalua un potenţial aliat sau o posibilă ameninţare – Aedion, cu toată aroganţa lui, era deştept. Probabil că el vedea viaţa la curte ca pe un alt gen de câmp de luptă.

Dorian lăsă gărzile, alese de Chaol pe sprânceană, să-l conducă înapoi în castelul minunat de cald, apoi îi concedie cu o mişcare a capului. Chaol nu venise azi şi el era recunoscător pentru asta – după discuţia despre harul lui magic, după ce Chaol refuzase să vorbească despre Celaena, Dorian nu era sigur despre ce altceva mai puteau să vorbească. Nu credea nicio clipă că prietenul lui, Chaol, avea să aprobe bucuros moartea oamenilor nevinovaţi, indiferent dacă erau prieteni sau duşmani. Chaol trebuia să ştie, în cazul acesta, că Celaena nu i-ar fi asasinat pe cei din casa regală de Ashryver, orice motiv ar fi avut. Însă n-avea niciun rost să-şi bată capul să vorbească cu Chaol, nu atunci când prietenul lui avea şi el secrete.

Dorian se gândi iar la cuvintele întortocheate ale prietenului său în timp ce intra în catacombele vindecătorilor, fiind învăluit de mirosul de rozmarin şi mentă. Era un furnicar de încăperi pentru

consultaţie şi pentru aprovizionare, ţinute departe de ochii iscoditori ai celor din castelul de cleştar de deasupra. Exista încă un salon sus în castelul de cleştar, pentru cei care nu catadicseau să se aventureze până jos, dar acolo, în subteran, cei mai buni vindecători din Rifthold – şi din Adarlan – îşi perfecţionaseră şi îşi exersaseră meşteşugul timp de o mie de ani. Pietrele albe păreau să emane esenţa secolelor în care aici fuseseră uscate ierburi, dând sălilor subterane o senzaţie plăcută, deschisă.

Dorian găsi un mic atelier unde o tânără era aplecată deasupra unei mese mari din stejar, în faţa ei aflându-se o varietate de borcane din sticlă, balanţe, mojare şi pistile, împreună cu fiole de lichid, ierburi atârnate şi oale care bolboroseau deasupra flăcăruilor solitare. Artele vindecătoare erau unele dintre puţinele pe care tatăl său nu le scosese complet în afara legii în urmă cu zece ani – deşi cândva, aşa auzise el, ele fuseseră chiar şi mai puternice. Odinioară, vindecătorii folosiseră magia pentru a drege şi a salva. Acum mai rămăseseră numai cu ceea ce natura le putea furniza.

Dorian păşi în încăpere, iar tânăra îşi ridică privirea din cartea pe care o citea, un deget oprindu-se pe pagină. Nu era frumoasă, ci – drăguţă. Contururile netede şi elegante, părul şaten împletit în cosiţă şi nuanţa de bronz auriu a pielii sugerau că măcar un membru al familiei ei provenea din Eyllwe.

— Pot să…

Ea îl privi cu atenţie şi făcu o plecăciune.

— Înălţimea Voastră, zise ea, o undă de roşeaţă strecurându-i-se pe coloana netedă a gâtului.

Dorian ridică mâna însângerată.

— Tufe de spini.

Tufe de trandafiri ar fi făcut ca tăieturile lui să pară cu mult mai jalnice.

Ea continua să-şi ferească privirea, muşcându-şi buza de jos.

— Desigur.

Fata făcu un gest cu o mână subţire spre scaunul din lemn aflat în faţa ei.

— Vă rog. Numai dacă... numai dacă n-aţi prefera o sală de consultaţii.

De obicei lui Dorian îi displăcea să aibă de-a face cu bâlbâială şi vorbirea distorsionată, dar această tânără era încă atât de roşie şi atât de blândă la vorbă, încât îi spuse, înainte de a se strecura pe scaun:

— Aici e bine.

În timp ce ea mergea grăbită prin atelier, tăcerea îl apăsa. Mai întâi, fata îşi schimbă şorţul alb, murdar, apoi se spălă pe mâini preţ de un minut îndelungat, apoi adună tot soiul de bandaje şi cutii cu alifii, apoi un vas cu apă fierbinte şi cârpe curate, şi, în cele din urmă, trase un scaun de lângă masă pentru a se aşeza cu faţa la el.

Niciunul nu spuse nimic atunci când ea îi spălă cu grijă şi îi examină mâna. Dar el se trezi privindu-i ochii căprui, siguranţa din degete şi roşeaţa care îi rămăsese pe gât şi pe faţă.

— Mâna este... foarte complexă, murmură ea într-un sfârşit, studiindu-i tăieturile. Am vrut să mă

asigur că nu era nimic vătămat şi că nu erau spini rămaşi acolo.

Adăugă cu grabă:

— Înălţimea Voastră.

— Cred că arată mai rău decât este de fapt.

Cu o atingere uşoară ca un fulg, ea întinse un strat de alifie pe mâna lui şi, ca un prost, el se înfioră.

— Îmi pare rău, murmură ea. Este pentru dezinfectarea tăieturilor. Preventiv.

Păru să se strângă în sinea ei, de parcă el ar fi dat un ordin ca ea să fie spânzurată doar pentru atât.

El îşi căută cuvintele.

— Am avut parte şi de mai rău.

Sună stupid, iar ea se opri pentru un moment înainte de a întinde mâna pentru a lua bandajele.

— Ştiu, zise ea, apoi îi aruncă o privire.

Ei, fir-ar să fie! Ce ochi uimitori! Ea îşi lăsă din nou privirea în jos, bandajându-i cu blândeţe mâna.

— Sunt repartizată în aripa sudică a castelului – şi adesea sunt în schimbul de noapte.

Acest fapt explica de ce i se părea atât de cunoscută. Nu îl vindecase numai pe el în acea noapte, cu o lună în urmă, ci şi pe Celaena, Chaol, Fleetfoot... fusese martora tuturor rănilor lor în aceste ultime şapte luni.

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc numele tău...

— Mă cheamă Sorscha, zise ea, cu toate că nu era niciun pic de supărare în glas, deşi ar fi trebuit să fie.

Prinţul răsfăţat şi prietenii săi cu drepturi, prea absorbiţi de propriile lor vieţi pentru a se deranja

să înveţe numele vindecătoarei care îi cârpise iar şi iar.

Ea termină de bandajat mâna, iar el îi spuse:

— În caz că nu ţi-am spus-o destul de des, îţi mulţumesc.

Acei ochi căprui, presăraţi cu puncte verzi, se ridicară din nou. Un zâmbet timid.

— Prinţe, este o onoare.

Începu să-şi adune materialele.

Luând-o drept o sugestie de a pleca, el se ridică şi îşi flexă degetele.

— E bine.

— Sunt răni minore, dar supravegheaţi-le.

Sorscha vărsă apa murdară de sânge în chiuveta din fundul încăperii.

— Şi nu trebuie să veniţi până aici data viitoare. Doar... doar să trimiteţi vorbă, Înălţimea Voastră. Suntem bucuroşi să ne ocupăm de Înălţimea Voastră.

Ea se aplecă până la pământ, cu graţia unui dansator cu membre lungi.

— În tot acest timp ai fost responsabilă de aripa de sud?

Întrebarea din întrebare era destul de limpede: *Ai văzut totul? Toate rănile inexplicabile?*

— Noi ţinem dosare ale pacienţilor noştri, zise Sorscha încet – astfel încât să nu fie auzită de nimeni care ar fi putut trece pe coridor prin dreptul uşii deschise. Însă uneori uităm să notăm tot.

Ea nu spusese nimănui ceea ce văzuse, lucrurile care nu aveau nici cap, nici coadă. Dorian îi oferi o plecăciune de mulţumire şi ieşi cu paşi apăsaţi din încăpere. Câţi alţii, se întrebă el,

văzuseră mai multe decât lăsau să se înţeleagă? Nu voia să ştie.

*

Degetele Sorschăi, din fericire, încetară să mai tremure atunci când prinţul moştenitor părăsi catacombele. Prin graţia plină de dor a Silbei, zeiţa vindecătorilor şi aducătoarea păcii – şi a morţilor blânde –, ea reuşise să se stăpânească atunci când îi bandajase mâna. Sorscha se rezemă de blat şi slobozi o respiraţie lungă.

Tăieturile nu meritau un bandaj, dar ea fusese egoistă şi proastă şi voise să-l ţină pe frumosul prinţ pe acel scaun cât de mult timp putuse.

El nici măcar nu ştia cine e ea.

Fusese numită vindecătoare plină cu un an în urmă şi fusese chemată să se ocupe de prinţ, de căpitan şi de prietena lor de nenumărate ori, iar prinţul moştenitor încă nu avea habar cine era ea.

Nu-l minţise în legătură cu faptul că nu ţineau evidenţa tuturor lucrurilor, însă ea şi le amintea pe toate. Mai ales acea noapte din urmă cu o lună, când toţi trei fuseseră plini de sânge şi de noroi, iar ogarul fetei fusese rănit, fără nicio explicaţie şi fără ca cineva să se agite. Iar fata, prietena lor...

Campionul regelui. Asta era ea.

Iubita, se părea, atât a prinţului, cât şi a căpitanului, unul după altul. Sorscha o ajutase pe Amithy să o îngrijească pe tânără după duelul brutal pentru câştigarea titlului. Din când în când, ea se dusese să vadă cum se simţea tânăra şi îl găsise pe prinţ ţinând-o în braţe în pat.

Ea se prefăcuse că nu conta, deoarece prinţul moştenitor avea o reputaţie notorie când era vorba de femei, dar... nu încetase să simtă o durere în piept. Apoi lucrurile se schimbaseră, iar când fata fusese otrăvită cu gloriela, căpitanul fusese cel care stătuse cu ea. Căpitanul, care se comporta ca un animal în cuşcă, umblase de colo până colo prin cameră, până ce pe Sorscha o lăsaseră nervii. Aşa că n-a fost surprinsă atunci când Philippa, camerista fetei, a venit la Sorscha câteva săptămâni mai târziu pentru a cere un tonic contraceptiv. Philippa nu spusese pentru cine era, dar Sorscha nu era proastă.

Când, la o săptămână după asta, se ocupase de căpitan, şi de cele patru zgârieturi brutale de pe faţa lui şi de privirea încremenită din ochi, Sorscha înţelesese. Şi înţelesese şi ultima dată, atunci când prinţul, căpitanul şi fata fuseseră plini de sânge, împreună cu ogarul, că orice existase între cei trei se frânsese.

Mai ales fata. *Celaena* îi auzise pe ei strigând-o uneori atunci când credeau că ea ieşise deja din cameră. Celaena Sardothien. Cel mai mare asasin din lume şi, acum, Campionul regelui. Un alt secret pe care Sorscha avea să-l păstreze fără ca ei să ştie vreodată.

Ea era invizibilă. Şi se bucura de asta în cele mai multe dintre zile.

Sorscha se încruntă privind masa plină de materiale. Avea vreo şase tonice şi cataplasme de făcut până la cină, toate complexe, toate lăsate pe capul ei de Amithy, care se folosea de rangul ei ori de câte ori putea. Pe deasupra, mai avea de scris

şi scrisoarea săptămânală către prietena ei, care voia toate amănuntele legate de palat. Numai gândindu-se la câte treburi avea de făcut şi o apuca durerea de cap.

Să fi fost oricine în locul prinţului, i-ar fi spus să se ducă să caute un alt vindecător.

Sorscha se întoarse la treaba ei. Era sigură că el îi uitase numele din clipa în care plecase. Dorian era moştenitorul celui mai puternic imperiu din lume, iar Sorscha era fiica a doi imigranţi morţi dintr-un sat din Fenharrow care fusese ars din temelii – un sat pe care n-avea să şi-l amintească nimeni niciodată.

Însă asta n-o împiedica să-l iubească, aşa cum încă o făcea, invizibilă şi în secret, de când îl văzuse pentru prima dată, cu şase ani în urmă.

Capitolul 7

Nimic altceva nu se mai apropie de Celaena şi Rowan după acea primă noapte. Sigur că el nu-i spuse nimic în legătură cu asta şi nici nu-i oferi mantia sa, nici altceva, pentru a o proteja împotriva frigului. Ea dormi ghemuită pe o parte, întorcându-se din două în două minute din pricina vreunei rădăcini sau a vreunei pietricele care o împungea în spate, sau tresărind din cauza ţipătului vreunei bufniţe – sau a ceva şi mai rău.

Cam pe când lumina devenise cenuşie şi ceaţa se lăsa printre copaci, Celaena se simţea şi mai obosită decât fusese la căderea serii. După un mic dejun luat în tăcere, alcătuit din pâine, brânză şi mere, ea moţăi pe spinarea iepei sale când îşi

reluară călătoria pe drumul ce urca dealul împădurit.

Depăşiră câţiva oameni – majoritatea îndreptându-se, în căruţe, spre cine ştie ce târguri, toţi aruncându-i priviri pe furiş lui Rowan şi făcându-le loc. Câţiva murmurau rugăciuni, implorând mila.

Ea auzise de mult timp despre convieţuirea paşnică a oamenilor din Wendlyn cu Fae, astfel încât teroarea pe care o întâlniră era pricinuită de Rowan însuşi. Tatuajul nu era de ajutor. Celaena cugetase dacă să-l întrebe ce însemnau acele cuvinte, însă acest lucru ar fi însemnat să-i vorbească. Iar ar fi însemnat să clădească un soi de... relaţie. Se săturase de prieteni. Şi de faptul că unii dintre ei mureau.

Aşa că îşi ţinu gura întreaga zi în care călăriră prin Munţii Cambrian. Pădurea era din ce în ce mai luxuriantă şi mai deasă şi, pe măsură ce drumul urca, cu atât mai sumbră era atmosfera, văluri de ceaţă lăsându-se peste ei, mângâindu-i faţa, gâtul, spatele.

După încă o noapte friguroasă şi un alt popas nenorocit departe de drum, porniră din nou călare în zori. Până atunci, ceaţa îi pătrunsese prin haine până la piele şi i se instalase în oase.

În cea de-a treia seară, ea renunţase să mai spere la un foc. Ba chiar se împăcase cu frigul, cu rădăcinile nesuferite şi cu foamea pe care nu reuşea să şi-o potolească, indiferent cât de multă pâine şi brânză ar fi mâncat. Cumva, durerile şi usturimile se ostoiau.

Nu era alinare, ci... abaterea atenţiei.

Binevenită. Meritată.

Nu voia să ştie ce însemna acest lucru pentru ea. Nu şi-ar fi putut permite să meargă atât de departe cu introspecţia. Ajunsese foarte aproape de asta în ziua în care îl văzuse pe Prinţul Galan. Şi îi fusese de ajuns.

Părăsiră poteca în ultimele ore ale după-amiezii, scurtând peste terenurile acoperite de muşchi, care le amortiza paşii. Nu mai văzuse un oraş de zile întregi, iar stâncile cenuşii erau acum cioplite cu spire şi modele. Celaena presupuse că erau marcaje – un avertisment pentru ca oamenii să stea naibii departe.

Probabil că se aflau la încă o săptămână distanţă de Doranelle, dar Rowan mergea înainte pe la poalele munţilor, nu prin ei, urcând tot mai sus, urcuşul fiind întrerupt din când în când de platouri şi de câmpuri cu flori sălbatice. Nu văzuse niciun punct de observaţie, aşa că nu avea habar unde se aflau sau cât de sus erau. Doar pădurea nemărginită, urcuşul infinit şi ceaţa nesfârşită.

Simţi mirosul de fum înainte să vadă luminile. Nu erau focuri de tabără, ci lumini de la o clădire care răsărea dintre copaci, îmbrăţişând panta muntoasă. Pietrele erau negre şi vechi – cioplite din altceva decât granitul prezent pretutindeni. Îşi forţa privirea, însă nu-i scăpă inelul de stânci înalte întreţesute printre copaci, înconjurând întreaga fortăreaţă. Era greu să nu le vezi atunci când călăreai printre doi megaliţi care se curbau unul înspre celălalt, asemenea coarnelor unei bestii uriaşe, şi simţi pe piele un curent zbârnâitor.

Protecţii – protecţii magice. I se întoarse

stomacul. Dacă nu ţineau duşmanii la distanţă, cu siguranţă serveau drept alarmă. Ceea ce însemna că cele trei siluete care patrulau în fiecare dintre cele trei turnuri, cele şase de pe zidul exterior de susţinere şi cele trei de la poarta de lemn ştiau deja că ei se apropiau. Bărbaţi şi femei în armuri uşoare din piele şi înarmaţi cu spade, pumnale şi arcuri le supravegheau apropierea.

— Cred că mai bine aş rămâne în pădure, rosti ea, primele ei cuvinte după zile întregi.

Rowan o ignoră. Nici măcar nu ridică un braţ pentru a saluta străjerii. Probabil că acest loc îi era cunoscut dacă nu binevoia să dea bineţe. Pe măsură ce se apropiau de vechea fortăreaţă – care era ceva mai întinsă decât cele câteva turnuri de veghe prinse laolaltă de o clădire de legătură mare, smălţuită cu licheni şi muşchi – ea îşi făcu calculele. Probabil că era un avanpost de graniţă, un punct la jumătatea distanţei dintre tărâmul muritorilor şi Doranelle. Poate că, în cele din urmă, ea avea să beneficieze de un loc cald de dormit, fie chiar şi numai pentru o noapte.

Gărzile îl salutară pe Rowan, care nu catadicsi să le arunce nici măcar o privire. Purtau cu toţii glugi, mascând orice semn al moştenirii lor. Erau oare Fae? Rowan se prea poate să nu-i fi vorbit în cea mai mare parte a călătoriei lor – îi arătase acelaşi interes pe care l-ar fi arătat faţă de o movilă de rahat –, dar dacă stătea cu Fae... ceilalţi ar fi putut avea întrebări.

Intrând în curtea largă de dincolo de ziduri, ea cuprinse cu privirea toate detaliile, toate ieşirile, toate punctele slabe, în timp ce doi rândaşi, care

arătau mai degrabă ca nişte muritori, se repeziră să-i ajute să descalece. Totul părea nemişcat. De parcă până şi pietrele şi-ar fi ţinut respiraţia. De parcă ar fi fost în aşteptare. Senzaţia se înrăutăţi atunci când, fără un cuvânt, Rowan o conduse în interiorul sumbru al clădirii principale, urcând un şir de trepte înguste din piatră până în ceea ce părea a fi un birou mic.

Nu mobila din stejar sculptat, draperiile verzi decolorate sau căldura focului o făcură să se oprească încremenită, ci femeia cu părul negru care şedea la birou. Maeve, regina poporului Fae.

Mătuşa ei.

Şi apoi urmară cuvintele de care fusese îngrozită timp de zece ani.

— Salutare, Aelin Galathynius.

Capitolul 8

Celaena dădu înapoi, ştiind exact câţi paşi ar fi fost necesari pentru a ieşi pe coridor, dar se izbi de un trup tare, de neclintit, exact atunci când uşa se trânti în urma lor. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât nici măcar nu îşi bătu capul să-şi ia armele – sau pe ale lui Rowan. El ar fi secerat-o în clipa în care Maeve ar fi dat porunca.

Celaenei i se scurse sângele din obraji. Se forţă să inspire o dată. Şi încă o dată. Apoi rosti pe o voce mult prea liniştită:

— Aelin Galathynius *a murit.*

Simpla menţionare cu voce tare a numelui ei – a afurisitului de nume de care fusese îngrozită şi pe care îl urâse şi încercase să-l uite...

Maeve îi surâse, lăsând să se vadă caninii ei micuţi.

— Hai să nu ne facem probleme în privinţa unor minciuni.

Nu era o minciună. Acea fată, acea prinţesă murise într-un râu cu un deceniu în urmă. Celaena nu era Aelin Galathynius, aşa cum nu era nici o altă persoană.

În cameră era mult prea cald – încăperea era mult prea mică, iar Rowan, în spatele ei, părea o imensă forţă a naturii.

Nu avea să primească timp să se adune, să conceapă scuze şi jumătăţi de adevăr, aşa cum ar fi trebuit să facă în ultimele câteva zile, în loc să cedeze tăcerii şi frigului înceţoşat. Avea să o înfrunte pe regina Fae aşa cum Maeve voia să fie înfruntată. Şi într-o fortăreaţă care părea să fie cu mult sub nivelul femeii frumoase, cu părul ca pana corbului, care o privea cu ochi negri, adânci.

Zeilor! *Zeilor!*

În perfecţiunea ei, Maeve era înfricoşătoare, perfect nemişcată, eternă şi calmă, radiind o graţie antică. Bruneta soră a blondei Mab.

Celaena se păcălise singură crezând că avea să fie uşor. Încă era lipită de Rowan, de parcă asta ar fi fost un perete. Un perete impenetrabil, la fel de vechi precum pietrele magice de apărare care înconjurau fortăreaţa. Rowan păşi înapoi, îndepărtându-se de ea cu dezinvoltura lui puternică, de prădător, şi se sprijini de uşă. Ea nu avea să iasă până ce nu i-ar fi îngăduit Maeve.

Regina Fae rămase tăcută, cu degetele ei lungi, albe ca luna, împleticite în poala rochiei ei

violet, cu o bufniţă albă cocoţată pe spătarul scaunului. Nu-şi făcea probleme în privinţa unei coroane, iar Celaena bănuia că nici nu-i trebuia una. Toate fiinţele de pe pământ ştiau cine era – ce era –, chiar dacă erau oarbe şi surde. Maeve, chipul a o mie de legende... şi coşmaruri. Despre ea se scriseseră epopei, poeme şi cântece, atât de multe, încât unii credeau că era doar un mit. Dar iată visul – coşmarul – în carne şi oase.

Situaţia ar putea funcţiona în beneficiul tău. Ai primi răspunsurile de care ai nevoie chiar aici, chiar acum. Te-ai întoarce în Adarlan în numai câteva zile. Doar... respiră.

Să respire se dovedi a fi mai degrabă dificil atunci când regina, care era cunoscută pentru că îi aducea în pragul nebuniei pe bărbaţi doar pentru propriul amuzament, observa orice mişcare imperceptibilă a gâtlejului ei. Bufniţa cocoţată pe scaunul lui Maeve – *Fae sau o bestie reală?* – o privea şi ea. Ghearele acesteia erau adânc înfipte în lemnul scaunului.

Totuşi, era oarecum absurd – Maeve să se întreţină cu oaspeţii într-o încăpere pe jumătate putrezită, aşezată la un birou pătat cu Wyrd ştia ce. O, zeilor, faptul că Maeve era aşezată la un *birou.* Ar fi trebuit să se afle într-o vâlcea eterică, înconjurată de himere făcând reverenţe şi de fecioare dansând după muzica harfelor şi a lăutelor, citind în stelele rotitoare de parcă ar fi fost poezie. Nu aici.

Celaena făcu o plecăciune adâncă. Presupuse că ar fi trebuit să se lase în genunchi, însă – deja mirosea groaznic, iar faţa încă îi era zgâriată şi

învineţită de la încăierarea din Varese. Când Celaena se ridică, Maeve îşi păstră zâmbetul superficial. Un păianjen care priveşte o muscă prinsă în pânza sa.

— Presupun că, după o baie bună, vei semăna destul de bine cu mama ta.

Aşadar, fără schimburi de amabilităţi. Maeve o ataca fără milă. Putea să se descurce cu aşa ceva. Putea ignora durerea şi groaza pentru a căpăta ce voia. Celaena zâmbi la fel de superficial şi spuse:

— Dacă aş fi ştiut pe cine urma să întâlnesc, aş fi putut să-l implor pe cel care m-a escortat să-mi acorde răgazul necesar să mă primenesc.

Nu se simţi prost nici măcar pentru o clipită pentru faptul că îl arunca pe Rowan în groapa leilor.

Ochii de obsidian ai lui Maeve licăriră înspre Rowan, care era, în continuare, rezemat de uşă. Ar fi putut jura că vede o urmă de aprobare în zâmbetul reginei Fae. De parcă istovitoarea călătorie ar fi făcut parte din plan. Însă, de ce? De ce să o fi adus în asemenea condiţii?

— Mă tem că trebuie să iau asupra mea vina pentru ritmul rapid, zise Maeve. Cu toate că presupun că el ar fi putut să se deranjeze măcar să-ţi găsească pe drum un iaz în care să te îmbăiezi.

Regina Regatului Fae ridică o mână elegantă, gesticulând în direcţia războinicului.

— Prinţul Rowan...

Prinţ. Celaena îşi reprimă nevoia imperioasă de a se întoarce spre el.

— ...e din stirpea surorii mele Mora. E un fel de

nepot pentru mine şi un membru al casei mele. O rudă extrem de îndepărtată de-a ta; există o obârşie care vă leagă.

O altă încercare de a o prinde pe picior greşit.

— Nu mai spuneţi!

Poate că nu era cel mai bun răspuns. Probabil că ar fi trebuit să fie la podea, ploconindu-se în aşteptarea unor răspunsuri. Şi avea senzaţia că avea să ajungă în acel punct destul de curând. Însă...

— Te întrebi, probabil, de ce i-am cerut prinţului Rowan să te aducă aici, spuse Maeve, privind-o meditativ.

Pentru Nehemia, avea să intre în joc. Celaena îşi muşcă limba suficient de tare cât să-şi ţină închisă gura aia afurisită.

Maeve îşi puse mâinile albe pe birou.

— Am aşteptat mult, mult timp să te întâlnesc. Şi cum nu părăsesc aceste ţinuturi, nu te puteam vedea. Cel puţin, nu cu ochii mei.

Unghiile lungi ale reginei sclipiră în lumină.

Existau legende şoptite la gura sobelor despre cealaltă piele pe care o purta Maeve. Nimeni nu supravieţuise pentru a spune mai mult decât *umbre, gheare şi un întuneric care îţi devorează sufletul.*

— Ei au încălcat legile mele, ştii bine. Părinţii tăi mi-au nesocotit poruncile atunci când au fugit împreună. Obârşiile lor erau prea volatile pentru a fi amestecate, dar mama ta a promis că mă va lăsa să te văd după ce te vei fi născut.

Maeve îşi înălţă capul într-un mod straniu de asemănător cu bufniţa din spatele ei.

— În următorii opt ani după naşterea ta, s-a dovedit că a fost mereu prea ocupată pentru a-şi ţine jurământul.

Dacă mama ei încălcase o promisiune... dacă mama ei o ţinuse departe de Maeve, însemna că avusese un motiv bine întemeiat. Un motiv care îi stimula Celaenei marginile memoriei, o porţiune de amintire estompată.

— Însă acum eşti aici, zise Maeve, părând să se apropie fără să se mişte. Şi ai devenit femeie în toată firea. Ochii mei de peste mări şi ţări mi-au adus povestiri îngrozitoare şi stranii despre tine. Privindu-ţi cicatricele şi armele, mă întreb dacă acestea nu sunt totuşi adevărate. Cum ar fi de exemplu povestea pe care am auzit-o acum un an, potrivit căreia un asasin cu ochi de Ashryver a fost localizat de către încornoratul Lord al Nordului într-o căruţă pentru...

— *Ajunge.*

Celaena îi aruncă o privire lui Rowan, care asculta absorbit, de parcă ar fi fost prima dată când auzea despre acea întâmplare. Nu voia ca el să ştie despre Endovier – nu voia acea compătimire.

— Îmi cunosc trecutul.

Îi aruncă o căutătură urâtă lui Rowan, prin care îi spunea să-şi vadă de treburile lui. El îşi mută alene privirea, iarăşi plictisit, cu aroganţa specifică nemuritorilor. Celaena o privi pe Maeve în faţă, vârându-şi mâinile în buzunare.

— Da, sunt o asasină.

Un pufnet scurt din spate, însă fata nu îndrăzni să-şi ia ochii de la Maeve.

— Şi celelalte haruri ale tale? întrebă Maeve cu nările dilatate, adulmecând. Ce s-a ales de ele?

— La fel ca toată lumea de pe continentul meu, n-am putut să le accesez.

Maeve clipi, iar Celaena ştiu – ştiu că Maeve putea mirosi adevărul spus pe jumătate.

— Nu mai eşti pe continentul tău, toarse Maeve.

Fugi. Toate instinctele îi urlară odată cu acel cuvânt. Nutrea sentimentul că Ochiul Elenei nu avea să-i fie de folos, însă îşi dorea oricum să-l fi avut. La drept vorbind, îşi dorea ca răposata regină să fi fost acolo. Rowan era încă la uşă – dar, dacă era iute, dacă îl păcălea...

Un crâmpei de amintire o orbi, strălucitor şi de necontrolat, dezlănţuit de instinctul care o implora să o ia la goană. Arareori mama ei permitea unui Fae să intre în casa lor, chiar şi celor din neamul ei. Numai câtorva persoane de încredere le era îngăduit să înnopteze la ei, însă toţi vizitatorii Fae erau supravegheaţi îndeaproape înainte de asta şi, pe durata şederii lor, Celaena era sechestrată în apartamentele private ale familiei. Ea considerase mereu că era o măsură de protecţie exagerată, însă acum...

— Arată-mi, şopti Maeve, zâmbind ca un păianjen.

Fugi. Fugi.

Încă mai simţea arsura focului albastru care explodase în exteriorul ei pe acel tărâm demonic, continua să-i vadă chipul lui Chaol după ce pierduse controlul asupra lui. O mişcare greşită, o *respiraţie* greşită şi ar fi putut să-l ucidă pe el şi pe

Fleetfoot.

Bufniţa foşni din aripi, lemnul gemând sub ghearele ei, iar întunecimea din ochii lui Maeve se răspândi, întinzându-se. În aer era un puls slab, o palpitaţie în sângele ei. O bătaie, apoi simţi o lamă ascuţită care îi despica mintea – de parcă Maeve ar fi încercat să-i despice craniul şi să privească înăuntru. Împingând, testând, gustând...

Luptându-se pentru a-şi păstra respiraţia egală, Celaena îşi poziţionă mâinile în aşa fel încât să poată apuca armele cu uşurinţă, timp în care respinse atacul ghearelor în minte. Maeve lăsă să-i scape un hohot de râs şi apăsarea din capul ei încetă.

— Mama ta te-a ţinut ascunsă de mine ani la rând, zise Maeve. Ea şi tatăl tău au avut dintotdeauna un har remarcabil de a şti când ochii mei te căutau. Un har atât de rar – abilitatea de a chema şi de a manipula focul. Sunt extrem de puţini cei care posedă mai mult de o fărâmă din el; sunt şi mai puţini cei care pot să-i stăpânească dezlănţuirea. Şi totuşi, mama ta voia ca tu să-ţi înăbuşi puterea – deşi ştia că eu voiam doar ca tu să i te supui.

Celaena îşi simţi respiraţia usturătoare în gâtlej. O altă licărire de memorie – a lecţiilor despre cum să stingi focuri, nu despre cum să le işti.

Maeve continuă:

— Uite cât de bine s-au brodit toate pentru ei.

Celaenei îi îngheţă sângele în vene. Orice urmă de instinct de autoconservare îi ieşi din minte.

— Unde erai tu acum zece ani? rosti pe un ton

atât de jos, cu vorbe izvorâte din profunzimea sufletului ei zdrenţuit, încât păru mai curând un mârâit.

Maeve îşi înclină uşor capul.

— Nu sunt amabilă atunci când sunt minţită.

Încruntarea de pe chipul Celaenei tremură. Căzu drept în străfundurile fiinţei ei. Ajutorul pentru Terrasen nu venise niciodată de la Fae. Din Wendlyn. Şi totul se întâmplase deoarece... deoarece...

— Nu mai am mult timp de petrecut cu tine, îi spuse Maeve. Aşa că dă-mi voie să vorbesc pe şleau: ochii mei mi-au spus că ai întrebări. Întrebări pe care niciun muritor nu are dreptul să le pună – despre chei.

Legenda spunea că Maeve putea comunica cu lumea spiritelor – oare Elena îi spusese, sau Nehemia? Celaena deschise gura, dar Maeve ridică o mână.

— Îţi voi da acele răspunsuri. Poţi veni la mine în Doranelle pentru a le primi.

— De ce nu...

Urmă un mârâit din partea lui Rowan la auzul întreruperii.

— Întrucât sunt răspunsuri care necesită timp, îi zise Maeve, apoi adăugă lent, de parcă ar fi savurat fiecare cuvânt în parte: Şi sunt răspunsuri pe care încă nu le-ai câştigat.

— Spune-mi ce pot face pentru a le câştiga şi voi face.

Proasta. Un răspuns demn de o afurisită de proastă.

— E periculos să te oferi fără a cunoaşte preţul.

— Vrei să-ţi arăt harul meu magic? Ţi-l voi arăta. Dar nu aici... nu...

— Nu am niciun interes în a vedea cum îţi depui harul magic la picioarele mele ca pe un sac de grâne. Vreau să văd ce poţi face cu el, Aelin Galathynius – ceea ce deocamdată nu pare a fi cine ştie ce.

Celaenei i se strânse stomacul la auzul blestematului de nume.

— Vreau să văd ce vei deveni în împrejurările potrivite.

— Eu nu...

— Eu nu le permit muritorilor sau corciturilor să intre în Doranelle. Pentru ca o corcitură să intre în regatul meu, aceasta trebuie să se dovedească atât înzestrată, cât şi demnă de asta. Mistward, această fortăreaţă – făcu un gest cu mâna pentru a cuprinde întreaga încăpere – este una dintre multele terenuri de probă. Şi un loc unde toţi cei care nu trec testul îşi pot petrece zilele.

De sub o teamă crescândă, o cuprinse o licărire de dezgust. *Corcitură* – o spusese cu un asemenea dispreţ.

— Şi la ce fel de test mă pot aştepta înainte de a fi considerată demnă?

Maeve făcu un gest spre Rowan, care nu se mişcase de la uşă.

— Vei veni la mine odată ce prinţul Rowan va decide că îţi stăpâneşti harurile. Te va antrena aici. Şi nu vei pune piciorul în Doranelle până ce el nu va socoti pregătirea ta încheiată.

După ce înfruntase prostiile pe care le văzuse în castelul de cleştar – demoni, vrăjitoare, regele –

antrenamentul cu Rowan, fie el şi în magie, părea mai degrabă ceva banal.

Dar – dar putea să dureze săptămâni. Luni. Ani. Ceaţa familiară a nimicului îşi făcu simţită apariţia, ameninţând să o sufoce încă o dată. O reprimă destul cât să spună:

— Ceea ce trebuie să ştiu nu este ceva ce poate aştepta...

— Vrei răspunsuri cu privire la chei, moştenitoare din Terrasen? Atunci, acestea te vor aştepta în Doranelle. Restul depinde de tine.

— Întocmai, îi scăpă Celaenei. Vei răspunde întocmai la întrebările mele despre chei.

Maeve zâmbi, şi nu era un lucru prea plăcut.

— În cazul acesta, n-ai uitat *toate* căile noastre.

Când Celaena nu reacţionă, Maeve adăugă:

— Îţi voi răspunde întocmai la toate întrebările tale despre chei.

Poate ar fi fost mai uşor să plece. Să se ducă să găsească o altă fiinţă străveche pe care să o bată la cap în legătură cu adevărul. Celaena inspiră şi expiră, inspiră şi expiră. Maeve fusese acolo – fusese prezentă în zorii acestei lumi, în timpul războaielor Valg. Ea *deţinuse* cheile Wyrd. Ştia cum arătau, ce simţeai când le aveai. Poate că ştia şi unde le ascunsese Brannon – mai ales pe ultima, cheia fără nume, iar dacă Celaena ar fi putut găsi o cale de a fura cheile de la rege, de a-l distruge, de a-i opri armatele şi de a elibera Eyllwe, dacă ar fi putut găsi *măcar* o cheie Wyrd...

— Ce fel de antrenament...

— Prinţul Rowan îţi va explica detaliile.

Deocamdată, te va conduce în apartamentul tău să te odihneşti.

Celaena o privi pe Maeve drept în ochii ei ucigători.

— Juri că ai să-mi spui ceea ce trebuie să ştiu?

— Eu nu-mi încalc promisiunile. Şi am impresia că, în această privinţă, nici tu nu eşti ca mama ta.

Căţea. *Căţea* voia ea să rostească şuierător. Însă ochii lui Maeve licăriră spre palma dreaptă a Celaenei. Ştia totul. Prin intermediul spionilor, al puterii sau al ghicitului, Maeve ştia totul despre ea şi despre jurământul făcut Nehemiei.

— În ce scop? o întrebă Celaena blând, furia şi teama trăgând-o în jos într-o epuizare inevitabilă. Vrei să mă antrenez numai pentru a-mi batjocori talentele?

Maeve îşi trecu un deget alb ca luna peste capul bufniţei.

— Îmi doresc să devii ce ai fost născută să fii. Să devii regină.

*

Să devii regină.

În acea noapte, cuvintele nu-i dădură pace Celaenei – o împiedicară să doarmă, cu toate că era atât de obosită, încât ar fi putut plânge după Silba cea cu ochiul întunecat pentru a-i pune capăt nefericirii. *Regină.* Cuvântul pulsa laolaltă cu buza recent crăpată şi care *de asemenea* făcea ca somnul să-i fie inconfortabil.

Îi putea mulţumi lui Rowan pentru asta.

După porunca lui Maeve, Celaena nu se

obosise să-şi ia rămas-bun înainte de a ieşi. Rowan se dăduse din calea ei numai fiindcă Maeve încuviinţase cu o mişcare a capului, iar el o urmase pe Celaena pe un coridor îngust care mirosea a carne friptă şi a usturoi. Stomacul ei protestase zgomotos, dar probabil că intestinele ei ar fi aruncat totul afară în secunda în care ar fi înghiţit ceva. Aşa că îl urmase pe Rowan pe coridor, în jos pe scări, fiecare pas alternând între un control de fier al voinţei şi o furie crescândă.

Stângul. *Nehemia.*

Dreptul. *Ai făcut un jurământ şi ţi-l vei ţine, prin orice mijloace vor fi necesare.*

Stângul. *Antrenament. Regină.*

Dreptul. *Căţea. Căţea manipulatoare, cu sânge rece, sadică.*

În faţa ei, Rowan păşea tăcut peste pietrele negre ale coridorului. Torţele nu fuseseră încă aprinse, iar în interiorul întunecos de-abia îşi dădea seama că el era prezent. Însă ştia că acolo – fie şi numai fiindcă aproape că simţea mânia radiind dinspre el. Bun. Cel puţin încă o persoană nu era foarte încântată de acest târg.

Antrenament. *Antrenament.*

Toată viaţa ei fusese un antrenament, din clipa în care se născuse. Rowan o putea antrena până leşina şi, atâta timp cât avea să-i aducă răspunsurile cu privire la cheile Wyrd, ea avea să joace până la capăt.

Nici măcar nu avea un tron, o coroană sau o curte. Nu le voia. Şi putea să-l dea jos pe rege şi fiind, pur şi simplu, Celaena Sardothein.

Îşi strânse pumnii.

Nu se întâlniră cu nimeni în timp ce coborâră o scară întortocheată şi porniră apoi pe un alt coridor. Oare locuitorii acelei fortăreţe – Maeve o numise Mistward – ştiau cine era în acel birou de la etaj? Maeve probabil că se simţea bine îngrozindu-i. Poate că ea îi ţinea pe toţi în sclavie printr-un târg sau altul – *corcituri* le spusese ea. Dezgustător. Era dezgustător, să-i ţină acolo numai pentru că aveau o descendenţă mixtă de care nu erau ei vinovaţi.

În cele din urmă, Celaena deschise gura:

— Probabil că tu eşti *foarte* important pentru Majestatea Ei Nemuritoare dacă te însărcinează cu dădăcitul.

— Dat fiind trecutul tău, nu are încredere în nimeni în afară de cei mai buni pentru a te face să stai la locul tău.

O, prinţul voia scandal. Controlul de sine de care dăduse dovadă pe drumul spre fortăreaţă atârna de un fir. Bun.

— S-o faci pe războinicul în pădure nu pare a fi cel mai grozav indicator de har.

— Am luptat pe câmpuri de bătălie cu mult înainte ca tu, părinţii tăi sau stră-unchiul tău să fi fost măcar născuţi.

Ea se zbârli – exact ceea ce-şi dorea el.

— Cu cine să lupţi aici, dacă nu punem la socoteală animalele şi păsările?

Tăcere. Apoi:

— Lumea e un loc cu mult mai mare şi mai periculos decât ţi-ai putea imagina, fetiţă. Consideră-te norocoasă să ai parte de orice antrenament, să ai şansa să te afirmi.

— Am văzut destul din lumea asta mare şi periculoasă, prinţişorule.

Un râs delicat, dezagreabil.

— Aşteaptă puţin, *Aelin.*

O altă împunsătură, iar ea nu putu rezista tentaţiei.

— Nu-mi spune aşa.

— E numele tău. N-am de gând să te strig altfel.

Ea păşi în calea lui, ajungând aproape de acei canini prea ascuţiţi.

— Nimeni de aici nu trebuie să ştie cine sunt. Înţelegi?

Ochii lui verzi luciră, animalici, în întuneric.

— Mătuşa mea mi-a dat o sarcină mai grea decât îşi dă seama. Mătuşa *mea.* Nu mătuşa *noastră.*

Şi atunci ea rosti cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut rosti în viaţa ei, scăldându-se în ura pură a acestuia.

— Fae ca tine mă fac să înţeleg mai bine acţiunile regelui din Adarlan, aşa cred.

Mai rapid decât ar fi putut ea să simtă, mai rapid decât orice pe lume, el îi dădu un pumn.

Ea se eschivă destul cât să-şi salveze nasul de la a fi zdrobit, însă primi lovitura în gură. Se izbi cu capul de perete şi simţi gustul sângelui. *Bun.*

El se lansă din nou cu acea viteză supranaturală – sau ar fi făcut-o, dar, cu o iuţeală egală, îşi opri cea de-a doua lovitură înainte de a-i fractura maxilarul şi mârâi în faţa ei, grav şi ranchiunos.

Respiraţia ei deveni sacadată în timp ce

torcea:

— Fă-o!

El părea mai interesat să-i sfâşie beregata decât să vorbească, însă păstră limita pe care o trasase.

— De ce ţi-aş da ceea ce vrei?

— Eşti la fel de inutil ca restul fraţilor tăi.

El lăsă să-i scape un hohot de râs delicat, fatal, care îi râcâi Celaenei starea de iritare.

— Dacă eşti atât de disperată să mănânci piatră, dă-i înainte: data viitoare te las să încerci să mă nimereşti.

Ea avea destulă minte cât să nu asculte. Dar în sângele ei exista un asemenea vuiet, încât nu mai putea vedea bine, gândi bine, respira bine. Aşa că dădu naibii consecinţele în timp ce se răsucea.

Celaena nu lovi decât aerul – aerul, iar apoi piciorul lui se încolăci după al ei într-o manevră eficientă care o trimise împleticindu-se în perete încă o dată. Imposibil – el o făcuse să se poticnească de parcă n-ar fi fost nimic altceva decât o novice tremurândă.

El se afla acum la câţiva metri, cu braţele încrucişate. Ea scuipă sânge şi înjură. El zâmbi cu superioritate. Era destul pentru a o trimite cu repeziciune asupra lui pentru a-l placa, a-i trage un pumn, a-l strangula, nici ea nu ştia sigur.

Ea prinse fenta lui de stânga, dar când ea se eschivă spre dreapta, el se mişcă atât de iute, încât, în pofida antrenamentului ei de o viaţă, se izbi de un coş de jar înnegrit din spatele lui. Zăngănitul reverberă prin coridorul prea tăcut atunci când ea ateriză pe podeaua de piatră cu

faţa în jos, cu dinţii vibrându-i.

— După cum am spus, rânji batjocoritor Rowan, ai multe de învăţat. Despre toate cele.

Cu buza deja durând-o şi umflându-se, ea îi spuse exact ce putea să se ducă să-şi facă singur.

El porni pe coridor.

— Data viitoare când vei mai spune aşa ceva, zise el fără să privească înapoi, peste umăr, te voi pune să tai lemne o lună.

Fumegând, cu ura şi ruşinea făcându-i chipul să ia foc, Celaena se ridică în picioare. El o abandonă într-o încăpere foarte mică, foarte friguroasă, care părea ceva mai mare decât o celulă de închisoare, lăsând-o să facă cei doi paşi înăuntru, înainte de a-i spune:

— Dă-mi armele!

— De ce? Şi nu.

Al naibii să fie dacă îşi imagina că avea să-i dea pumnalele ei.

Cu o mişcare rapidă, el apucă o găleată de apă de lângă uşă şi răsturnă conţinutul pe podea înainte de-a i-o întinde ei.

— Dă-mi armele!

Antrenamentul cu el avea să fie absolut minunat.

— Spune-mi de ce.

— Nu trebuie să mă explic în faţa ta.

— Atunci ne încăierăm iar.

Cu tatuajul lui părând imposibil de întunecat în coridorul slab luminat, el o privi lung pe sub sprâncenele încruntate, de parcă ar fi vrut să spună: *Tu numeşti* asta *încăierare?* În loc de asta, mârâi:

— Începând din zori, îţi vei câştiga dreptul de a le păstra ajutând la bucătărie. Dacă nu intenţionezi să omori pe cineva din fortăreaţă, atunci n-ai nevoie să fii înarmată. Sau să fii înarmată în timp ce ne antrenăm. Aşa că îţi voi păstra eu pumnalele până ce le vei câştiga înapoi.

Ei bine, asta îi dădea o senzaţie familiară.

— La bucătărie?

El îşi dezveli dinţii într-un rânjet răutăcios.

— Aici, fiecare îşi asumă partea sa de răspundere. Inclusiv prinţesele. Nimeni nu e mai presus de munca grea, mai ales tu.

De parcă ea n-ar fi avut destule cicatrice să-i dovedească asta. Nu că i-ar fi spus lui aşa ceva. Nu ştia ce s-ar fi făcut dacă el ar fi aflat despre Endovier şi ar fi ironizat-o – sau ar fi compătimit-o.

— Aşadar, antrenamentul meu include şi spălatul vaselor?

— Face parte din el.

Din nou, ea ar fi jurat că putea citi cuvintele nerostite din ochii lui: *Şi am de gând să savurez fiecare afurisită de secundă din nefericirea ta.*

— Pentru un ticălos bătrân, cu siguranţă nu te-ai deranjat să înveţi bunele maniere la un moment dat în lunga-ţi existenţă.

Nu avea nicio importanţă că arăta a fi de aproape treizeci de ani.

— De ce mi-aş irosi măgulirea pe o copilă care e deja îndrăgostită de ea însăşi?

— Nu uita, suntem rude.

— Noi doi avem atâta sânge în comun cât am cu porcarul fortăreţei.

Ea îşi simţi nările dilatându-i-se, iar el îi aruncă

găleata în faţă. Ea aproape că i-o aruncă înapoi, dar se hotărî că nu voia un nas spart, şi începu să se dezarmeze.

Rowan numără toate armele în timp ce ea le punea în găleată, de parcă ar fi ştiut deja câte avea, chiar şi ascunse. Apoi luă găleata la subraţ şi trânti uşa fără a-şi lua alt rămas-bun decât:

— Să fii gata în zori!

— Ticălos. Ticălos bătrân şi împuţit, murmură ea, cercetând camera.

Un pat, o oală de noapte şi un lighean de spălat cu apă rece ca gheaţa. Se gândi dacă să facă o baie, dar hotărî să folosească apa pentru a-şi clăti gura şi pentru a-şi îngriji buza. Era lihnită de foame, dar dacă se ducea să caute de mâncare ar fi putut să întâlnească oameni. Aşa că, odată ce-şi îngriji buza cât de bine putu cu materialele din sacul ei, se răsturnă în pat, cu hainele împuţite de vagabondă cu tot, şi stătu întinsă timp de mai multe ore.

În camera ei exista o ferestruică fără perdele. Celaena se răsuci în pat pentru a privi peticul înstelat aflat deasupra copacilor care înconjurau fortăreaţa.

Faptul că se dezlănţuise asupra lui Rowan aşa cum o făcuse, îi spusese lucrurile pe care le rostise, încercase să *lupte* cu el... Meritase pumnul pe care îl încasase. Mai mult decât atât, dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, cu greu putea fi considerată a fi o fiinţă umană în acele zile. Îşi pipăi cu degetele buza spintecată şi tresări.

Exploră cerul nopţii până ce localiză Cerbul, Regele Nordului. Steaua fixă de deasupra capului

cerbului – eterna coroană – indica drumul spre Terrasen. I se spusese că marii conducători ai Terrasenului se transformau în acele stele strălucitoare, astfel încât poporul lor să nu fie niciodată singur – şi să ştie mereu drumul spre casă. Nu mai pusese piciorul acolo de zece ani. Cât timp îi fusese maestru, Arobynn n-o lăsase, iar după aceea ea nu îndrăznise.

Şoptise adevărul în acea zi, la mormântul Nehemiei. Era pe fugă de atâta vreme, încât nu ştia ce înseamnă să stea în picioare şi să lupte. Celaena expiră şi îşi frecă ochii.

Ceea ce Maeve nu înţelegea, ceea ce nu ar fi putut niciodată să înţeleagă, era cât de mult acea mică prinţesă din Terrasen îi blestemase în urmă cu un deceniu, chiar mai rău decât o făcuse Maeve însăşi. Îi blestemase pe toţi şi apoi lăsase lumea să ardă scrum.

Aşa că Celaena se întoarse cu spatele la stele, cuibărindu-se sub pătura roasă până la urzeală pentru a se proteja de frigul tăios şi închise ochii, încercând să viseze la o altă lume.

O lume unde ea nu era absolut nimeni.

Capitolul 9

Manon Cioc-negru stătea în picioare pe o stâncă de lângă râul umflat de zăpezi, cu ochii închişi, căci vântul umed îi pişcă faţa. Erau doar câteva sunete care îi făceau mai multă plăcere decât gemetele oamenilor aflaţi pe moarte, iar vântul era unul dintre acestea.

Să se aplece în voia brizei era cel mai aproape

de a zbura în acele zile – cu excepţia viselor, când era din nou în nori, cu mătura ei din fier şi lemn din nou în stare de funcţionare, nu rămăşiţa nefolositoare de lemn care era acum, sufocată în dulapul din camera ei de la Casa Cioc-negru.

Trecuseră zece ani de când gustase ceaţa şi norii şi călărise pe spinarea vântului. Astăzi ar fi fost o zi impecabilă pentru zbor, cu vântul nărăvaş şi iute. Astăzi s-ar fi avântat spre înălţimi.

În spatele ei, Mama Cioc-negru încă vorbea cu bărbatul uriaş din caravană, care îşi spunea duce. Fusese mai mult decât o coincidenţă, bănuia ea, faptul că, îndată ce părăsise câmpul îmbibat de sânge din Fenharrow, primise o chemare de la bunica ei.

Şi mai mult decât o coincidenţă era faptul că ea se aflase la mai puţin de şaptezeci de kilometri de punctul de întâlnire, aflat imediat dincolo de graniţa din Adarlan.

Manon stătea de pază în timp ce bunica ei, Marea Vrăjitoare din clanul Cioc-negru, vorbea cu ducele lângă mâniosul râu Acanthus. Restul sabatului vrăjitoarelor îşi ocupase poziţiile în jurul micii tabere – douăsprezece vrăjitoare, toate cam de vârsta lui Manon, toate crescute şi pregătite împreună. Asemenea lui Manon, nu aveau arme, dar se pare că ducele ştia suficient cât să-şi dea seama că cele din clanul Cioc-negru nu aveau nevoie de arme pentru a fi mortale.

Nu aveai nevoie de nicio armă atunci când erai una din născare.

Şi când erai una dintre Cele Treisprezece ale lui Manon, alături de care ea luptase şi zburase în

ultima sută de ani... Adesea numai numele sabatului era suficient pentru a-i face pe duşmani s-o ia la goană. Cele Treisprezece n-aveau reputaţia de a fi miloase – sau de a face greşeli.

Manon cercetă gărzile îmbrăcate cu armuri care înconjurau câmpul. Jumătate dintre oameni le priveau pe vrăjitoarele Cioc-negru, iar ceilalţi îi supravegheau pe duce şi pe bunica ei. Era o onoare faptul că Marea Vrăjitoare alesese Cele Treisprezece pentru a o păzi – nici un alt sabat al vrăjitoarelor nu era necesar dacă erau prezente Cele Treisprezece.

Manon îşi concentră atenţia asupra gărzii celei mai apropiate. Transpiraţia lui, vagul iz de frică şi mirosul greoi de mosc iscat de epuizare plutiră spre ea. După înfăţişare şi miros, oamenii călătoriseră timp de câteva săptămâni. Aveau cu ei două furgoane-închisoare. Unul emitea un miros distinct de mascul – şi poate un rest de colonie. Celălalt era o femeie. Amândoi miroseau greşit.

Manon se născuse fără suflet, aşa spunea bunica ei. Fără suflet şi fără inimă, aşa cum trebuia să fie un membru Cioc-negru. Era rea până în măduva oaselor, însă oamenii din acele furgoane şi ducele miroseau *greşit.* Diferit. Străin.

Garda din apropiere îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Ea îi oferi un zâmbet. El înteţi strânsoarea pe plăseaua sabiei.

Deoarece putea, deoarece devenea din ce în ce mai plictisită, Manon îşi înălţă maxilarul şi îşi scoase dinţii de fier cu un clănţănit. Garda făcu un pas înapoi, respiraţia lui devenind tot mai accelerată, iar izul acru de frică din ce în ce mai

pregnant.

Cu părul ei alb-argintiu ca luna, cu pielea ca de alabastru şi cu ochii ca de aur ars, i se spusese de către bărbaţii ghinionişti că era frumoasă ca o regină Fae. Însă acei bărbaţi îşi dădeau seama prea târziu că frumuseţea ei era doar o armă din arsenalul ei înnăscut, iar asta făcea ca lucrurile să fie foarte, foarte amuzante.

Auzi picioare sub care scârţâia zăpada şi bucăţile de iarbă moartă, iar Manon îşi întoarse privirea de la garda care tremura şi maroniul râu Acanthus care spumega, pentru a descoperi că se apropia bunica ei.

În cei zece ani de când îi dispăruse magia, procesul de îmbătrânire se accelerase. Manon însăşi trecuse bine de o sută de ani, însă până în urmă cu zece ani ea nu arătase mai mare de şaisprezece ani. Acum arăta ca de douăzeci şi cinci. Îmbătrâneau precum muritorii, îşi dăduseră de curând seama, nu fără un sentiment de panică. Iar bunica ei...

Robele voluminoase, ample, de culoarea nopţii, ale Mamei Cioc-negru pluteau aidoma apei în briza rece. Chipul bunicii ei era acum afectat de ridurile incipiente, iar părul ei ca abanosul era presărat cu argint. Marea Vrăjitoare din Clanul Cioc-negru nu era numai frumoasă – era ispititoare. Chiar şi acum, cu anii de muritor apăsând pe pielea ei albă ca osul, exista ceva fascinant în legătură cu Matroana.

— Plecăm acum, zise Mama Cioc-negru, mergând spre nord, de-a lungul râului.

În urma lor, oamenii ducelui strângeau

rândurile în jurul taberei. Isteţ din partea unor muritori să fie atât de precauţi atunci când Cele Treisprezece erau prezente – şi plictisite.

O singură mişcare a bărbiei lui Manon fu suficientă: Cele Treisprezece intrară. Celelalte douăsprezece santinele păstrară distanţa cerută în spatele lui Manon şi al bunicii ei, cu paşii aproape neauziţi în iarba înzăpezită. Niciuna dintre ele nu putuse să găsească nici măcar o singură Crochan în lunile în care se infiltraseră din oraş în oraş, iar Manon se aştepta mai târziu la o pedeapsă sau alta pentru asta. Biciuirea, poate câteva degete frânte – nimic definitiv, dar avea să fie public. Aceasta era metoda preferată de pedeapsă a bunicii ei: nu *cum,* ci umilirea.

Şi totuşi, ochii negri punctaţi cu aur ai bunicii ei, amintirea de familie a celui mai pur sânge al Clanului Cioc-negru, erau aţintiţi asupra liniei nordice a orizontului, spre pădurea Oakwald şi maiestuosul pisc Colţ Alb, aflat în depărtare. În clanul lor, ochii stropiţi cu aur erau trăsătura cea mai preţuită dintr-un motiv pe care Manon nu se străduise niciodată să-l afle – iar atunci când bunica văzuse că ochii lui Manon erau cu totul din aur pur, de culoare închisă, Matroana o cărase departe de trupul fiicei ei, care încă nu se răcise, şi o proclamase pe Manon moştenitoarea ei incontestabilă.

Bunica ei continuă să meargă, iar Manon n-o grăbi să vorbească. Asta dacă nu voia să-i fie smulsă limba din gură.

— Trebuie să călătorim spre nord, îi spuse bunica în momentul în care tabăra lor fu înghiţită

de poalele dealurilor. Vreau ca tu să trimiţi trei dintre Cele Treisprezece în sud, vest şi est. Ele trebuie să caute cunoştinţe şi rude şi să le informeze că ne vom aduna cu toţii în trecătoarea Ferian. Până la ultimul Cioc-negru – nicio vrăjitoare sau santinelă nu va fi lăsată în urmă.

În acele zile nu era nicio diferenţă – toate vrăjitoarele aparţineau unui sabat şi, ca atare, exista o santinelă. Încă de la prăbuşirea regatului vestic, încă de când începuseră să se sfâşie pentru supravieţuire, fiecare Cioc-negru, Picioare-galbene şi Sânge-albastru erau nevoite să fie gata de luptă – gata oricând să-şi revendice pământurile sau să moară pentru poporul lor. Manon nu pusese piciorul în fostul Regat al Vrăjitoarelor, nu văzuse niciodată ruinele sau fâşia de pământ care se întindea până la marea apuseană. Nici vreuna dintre Cele Treisprezece nu-l văzuseră, toate rătăcind pribege şi exilate din pricina unui blestem al ultimei regine Crochan, rostit în timp ce sângera pe acel câmp legendar de bătălie.

Matroana continuă, fără a-şi lua privirea de la munţi.

— Dacă santinelele tale văd alţi membri ai celorlalte clanuri, ei trebuie să le informeze despre adunarea din trecătoare. Fără lupte, fără provocări – să transmită doar mesajul.

Dinţii din metal ai bunicii aruncară sclipiri în soarele după-amiezii. Asemenea celor mai multe vrăjitoare – cele care se născuseră în Regatul Vrăjitoarelor şi luptaseră în alianţa Dinţilor-de-fier pentru a scutura lanţurile reginelor Crochan – Mama Cioc-negru îşi purta mereu dinţii din metal la

vedere. Manon n-o văzuse niciodată retrăgându-i.

Manon îşi înghiţi întrebările. Trecătoarea Ferian – bucata de pământ dintre Colţ Alb şi munţii Ruhnn, şi una dintre puţinele trecători aflate între pământurile fertile din est şi Pustiul Vestic.

Manon mai străbătuse la pas labirintul de peşteri şi prăpăstii încrustat în zăpadă – doar o singură dată, împreună cu Cele Treisprezece şi cu alte două sabaturi de vrăjitoare, imediat după ce magia dispăruse, atunci când erau cu toatele aproape oarbe, surde şi mute din pricina agoniei de a fi fost brusc pedepsite. Jumătate dintre celelalte vrăjitoare nu reuşiseră să iasă din trecătoare. Cele Treisprezece supravieţuiseră cu greu, iar Manon aproape că își pierduse un braţ atunci când o peşteră de gheaţă se surpase. Aproape că şi-l pierduse, dar şi-l păstrase graţie iuţelii de minte a lui Asterin, locţiitoarea ei, şi forţei brute a lui Sorrel, cealaltă locţiitoare. Trecătoarea Ferian; de atunci, Manon nu mai revenise. Trecuseră luni de când circulau zvonuri care spuneau că acolo sălăşluiesc lucruri mult mai întunecate decât vrăjitoarele.

— Baba Picioare-galbene a murit.

Manon întoarse repede capul spre bunica ei, care zâmbea vag.

— Ucisă în Rifthold. Ducele a primit vorbă. Nimeni nu ştie cine sau de ce.

— Vrăjitoare Crochan?

— Se poate.

Zâmbetul Mamei Cioc-negru se lăţi, lăsând la vedere dinţii din fier pătaţi de rugină.

— Regele din Adarlan ne-a invitat să ne

adunăm în trecătoarea Ferian. El spune că are acolo un dar pentru noi.

Manon cumpăni ceea ce ştia despre regele maliţios, letal, hotărât să cucerească lumea. Responsabilitatea ei, atât în calitate de conducătoare a Sabatului, cât şi de moştenitoare, era să o ţină în viaţă pe bunica ei; era instinctul de a anticipa orice capcană, fiecare potenţială ameninţare.

— Ar putea fi o capcană. Să ne adune într-un singur loc şi apoi să ne distrugă. Poate că el lucrează cu clanul Crochan. Sau poate cu cei din Sânge-albastru. Întotdeauna şi-au dorit să se proclame Înaltele Vrăjitoare ale tuturor Clanurilor Dinţi-de-fier.

— O, nu cred, toarse Mama Cioc-negru, încreţindu-şi ochii ei de abanos, care păreau infinit de adânci, întrucât regele ne-a făcut o ofertă. Le-a făcut o ofertă tuturor clanurilor Dinţi-de-fier.

Manon aşteptă, cu toate că ar fi putut să scoată maţele cuiva numai pentru a-şi domoli nefericita nerăbdare.

— Regele are nevoie de călăreţi, îi spuse Mama Cioc-negru, continuând să se zgâiască spre orizont. Călăreţi pentru balaurii săi cu două picioare şi aripi – pentru a-şi alcătui cavaleria uşoară. I-a crescut în trecătoare în toţi aceşti ani.

Trecuse ceva timp – afurisit de mult –, dar Manon simţea iţele sorţii răsucindu-se în jurul lor, din ce în ce mai strâns.

— Şi când vom fi terminat, când îl vom fi slujit, ne va permite să păstrăm balaurii, pentru a ne ajuta să ne revendicăm Deşerturile de la porcii de

muritori care sălăşluiesc acum acolo.

Un fior aprig, sălbatic, îi străpunse pieptul lui Manon. Urmărind privirea Matroanei, Manon privi spre orizont, unde munţii încă erau înveliţi în mantia iernii. Să zboare din nou, să se avânte printre trecătorile montane, să vâneze prada aşa cum fuseseră născute să o facă...

Nu se comparau cu măturile fermecate din lemn şi fier.

Dar balaurii aveau să fie minunaţi.

Capitolul 10

După o extenuantă zi de antrenament pentru noii recruţi, evitându-l pe Dorian şi ţinându-se departe de ochii vigilenţi ai regelui, Chaol aproape că ajunsese în apartamentul său, mai mult decât gata să doarmă, când observă că doi dintre oamenii săi lipseau de la posturile lor, dincolo de zidurile Marii Săli. Ceilalţi doi oameni care rămăseseră săriră ca arşi atunci când el se opri brusc.

Nu era ceva neobişnuit ca gărzile să lipsească dintr-un schimb. Dacă un om era bolnav, dacă aveau nenorociri în familie, Chaol găsise mereu un înlocuitor, însă două gărzi care lipseau, fără să se arate vreun înlocuitor...

— Ar fi mai bine ca unul dintre voi să înceapă să vorbească, scrâşni el.

Unul dintre oameni îşi drese glasul – o gardă mai nouă, care tocmai îşi încheiase pregătirea, cu trei luni în urmă. Şi celălalt era relativ nou, motiv pentru care fuseseră repartizaţi în schimbul de

noapte din afara Marii Săli goale. Însă îi pusese sub supravegherea presupus responsabilă şi grijulie a *celorlalte* două gărzi, ambii având deja trei ani de serviciu.

Garda care îşi dresese glasul se înroşi.

— Se sp... ei au zis... Ah, căpitane, ei au spus că nimeni nu va observa că au dispărut, de vreme ce e Marea Sală, şi e pustie şi, ah...

— Foloseşte-te de cuvinte, pronunţă scurt Chaol.

Avea de gând *să-i omoare* pe cei doi dezertori.

— Petrecerea generalului, domnule, zise celălalt. Generalul Ashryver a trecut pe lângă ei, în drum spre Rifthold, şi i-a invitat să i se alăture. A spus că nu veţi avea nimic împotrivă, aşa că s-au dus cu el.

Un muşchi al mandibulei i se răsuci. Sigur că Aedion făcuse asta.

— Şi voi doi, bubui Chaol, nu aţi considerat că ar fi de folos să raportaţi asta cuiva?

— Cu tot respectul cuvenit, domnule, zise cel de al doilea, noi eram... noi n-am vrut să credeţi că suntem turnători. Şi, în fond, e doar Marea Sală...

— Răspuns greşit, mârâi Chaol. Sunteţi amândoi de tură dublă timp de o lună – în grădini.

Unde încă era frig.

— Timpul vostru liber e ca şi inexistent. Şi dacă *vreodată* veţi omite să raportaţi părăsirea postului de către o altă gardă, dispăreţi amândoi. S-a înţeles?

Când primi o confirmare murmurată, porni spre poarta din faţă a castelului. Pe naiba avea el să mai doarmă acum. Avea două gărzi de căutat în

Rifthold... şi, pe deasupra, avea de schimbat vreo două vorbe cu un general.

*

Aedion închiriase o tavernă întreagă. La uşă erau oameni care împiedicau intrarea nepoftiţilor, dar o căutătură aruncată de Chaol şi o străfulgerare a mânerului sabiei lui în formă de vultur îi făcură să se dea la o parte. Taverna era înţesată de diferiţi nobili, de câteva femei, care ar fi putut fi curtezane sau curtene, şi de bărbaţi – o mulţime de bărbaţi beţi, turbulenţi. Jocuri de cărţi, zaruri, cântece deşucheate după muzica produsă de un mic cvintet aflat lângă focul zgomotos, mese pe care berea curgea în voie, sticle de vin spumant... Oare Aedion urma să plătească pentru toate cu banii lui pătaţi de sânge, sau regele?

Chaol le zări pe cele două gărzi, plus încă vreo şase soldaţi, jucând cărţi, cu femei în braţe, rânjind ca nişte împieliţaţi. Până ce îl văzură.

Încă se mai ploconeau atunci când Chaol îi trimise pachet – înapoi la castel, unde avea de gând să se ocupe de ei a doua zi. Nu se putea decide dacă meritau să-şi piardă posturile, de vreme ce Aedion îi minţise, şi nici nu-i plăcea să facă asemenea alegeri dacă nu medita la ele peste noapte. Aşa că oamenii ieşiră în noaptea geroasă. Apoi, Chaol porni în căutarea generalului.

Însă nimeni nu ştia unde era. La început, cineva îl trimise pe Chaol sus, într-una dintre camerele de oaspeţi ale tavernei. Unde, într-adevăr, le găsi pe cele două femei alături de care

Aedion se furişase sus – dar între ele era un alt bărbat. Chaol ceru să ştie doar unde plecase generalul. Femeile îi spuseră că îl văzuseră jucând zaruri în pivniţă cu nişte nobili de rang înalt, mascaţi. Aşa că el se năpusti într-acolo. Şi, într-adevăr, nobilii de rang înalt, mascaţi se aflau acolo. Aceştia se prefăceau a fi nişte simpli petrecăreţi, însă Chaol îi recunoscu, chiar dacă nu-i strigă pe nume. Insistară că Aedion fusese văzut ultima dată cântând la scripcă în încăperea principală.

Astfel încât Chaol urcă din nou. Aedion cu siguranţă că nu cânta la scripcă. Şi nici la tobă, sau la alăută, sau la cimpoi. De fapt, se părea că Aedion Ashryver nici măcar nu era prezent la propria-i petrecere.

O curtezană veni spre Chaol pentru a-şi vinde nurii şi s-ar fi îndepărtat la mârâitul lui dacă el nu i-ar fi oferit o monedă de argint pentru informaţii despre general. Femeia îl văzuse plecând cu o oră în urmă – la braţ cu unul dintre rivalii săi. Se îndreptau spre o locaţie mai *intimă,* însă ea nu ştia unde. Dacă Aedion nu mai era acolo, atunci... Chaol se întoarse la castel.

Dar mai auzise încă o informaţie. Legiunea Bane avea să ajungă în curând, aşa ziceau oamenii, iar când legiunea avea să coboare în oraş, plănuiau să le arate celor din Rifthold un nou nivel de depravare. Aparent, erau invitate toate gărzile lui Chaol.

Era ultimul lucru pe care îl voia sau de care avea nevoie – o întreagă legiune de războinici letali dând frâu liber distrugerilor şi distrăgându-le

atenţia oamenilor săi. Dacă se întâmpla asta, regele s-ar fi putut uita prea îndeaproape la Chaol – sau l-ar fi întrebat unde dispărea uneori.

Aşa că avea nevoie de mai mult decât să schimbe vreo două vorbe cu Aedion. Avea nevoie să găsească ceva folositor împotriva lui, astfel încât Aedion să cadă de acord să *nu* dea acele petreceri şi să jure să-şi ţină oamenii sub control. Mâine noapte avea de gând să meargă la orice petrecere ar fi dat Aedion.

Şi să vadă ce pârghii putea găsi.

Capitolul 11

Îngheţată de frig şi cu dureri din pricina faptului că tremurase toată noaptea, Celaena se trezi înainte de ivirea zorilor în cămăruţa ei nenorocită şi găsi un vas de fildeş dincolo de uşă. Era plin cu o alifie care mirosea a mentă şi a rozmarin, iar dedesubt se afla un bilet scris cu litere mărunte, concise.

Ai meritat-o. Maeve îţi transmite urările ei de însănătoşire grabnică.

Pufnind la gândul predicii pe care probabil că Rowan o primise şi cum trebuie să-l fi călcat pe nervi să-i aducă darul, Celaena îşi întinse alifia pe buza umflată. O privire aruncată în ciobul de oglindă de deasupra scrinului îi demonstră că avusese parte şi de zile mai bune. Şi că nu avea să mai bea vin sau să mănânce turte. Sau să lase să mai treacă o zi fără să facă baie.

Aparent, Rowan era de acord, căci îi lăsase, de asemenea, câteva urcioare cu apă, nişte săpun şi

un rând de haine: lenjerie de corp albă, o cămaşă largă, o bluză de purtat peste armură, de culoare gri deschis, şi o mantie asemănătoare celei pe care el o purtase în ziua precedentă. Deşi simplu, materialul era gros şi de bună calitate.

Celaena se spălă cât de bine putu, tremurând din cauza frigului care se strecura înăuntru venind dinspre pădurea înceţoşată. Dintr-odată, cuprinsă de nostalgia imensului bazin de îmbăiere de la palat, se şterse rapid şi se strecură în haine, mulţumită de grosimea lor.

Dinţii refuzau să se oprească din clănţănit. De fapt, nu conteniseră să-i clănţăne toată noaptea. Faptul că acum avea părul ud nu o ajuta, nici măcar după ce şi-l împletise la loc în cosiţe. Îşi vârî picioarele în cizmele din piele lungi până la genunchi şi îşi legă eşarfa roşie şi groasă în jurul taliei cât de strâns reuşi fără a-şi pierde abilitatea de a merge, sperând să-i dea *ceva* formă, dar...

Celaena privi supărată în oglindă. Slăbise – îndeajuns încât faţa ei să arate la fel de scofâlcită cum se simţea. Până şi părul îi ajunsese tern şi moale. Alifia deja rezolvase umflătura, însă nu şi culoarea. Măcar era din nou curată, chiar dacă îngheţată până în măduva oaselor. Şi... prea bine îmbrăcată pentru treaba de la bucătărie. Oftând, îşi desfăcu eşarfa şi se descotorosi de bluza de pus peste armură, aruncându-le pe pat. O, zeilor, mâinile îi erau atât de reci, încât inelul de pe deget îi aluneca şi se răsucea. Ştia că era o greşeală, dar se uită oricum la el, la ametistul întunecat în lumina zorilor de zi.

Ce ar fi priceput Chaol din toate astea? La

urma urmelor, ea era acolo din cauza lui. Nu doar acolo, în acel loc fizic, ci acolo, înăuntrul acestei oboseli nemărginite, în durerea aproape constantă din pieptul ei. Nu era vina lui că Nehemia murise, nu când prinţesa orchestrase totul. Şi totuşi, el ţinuse secrete informaţiile faţă de ea. El îl alesese pe *rege.* Cu toate că pretinsese că o iubea, el încă îl slujea cu loialitate pe acel monstru. Poate că fusese o proastă pentru că îl lăsase să intre în viaţa ei, pentru că visase la o lume unde ea putea să nu ia în seamă faptul că el era căpitanul omului care îi zguduise ei viaţa, iar şi iar.

Durerea din piept i se acutiză suficient cât să-i fie greu să respire. Rămase acolo preţ de o clipă, luptându-se să înăbuşe sentimentul, lăsându-l să se scufunde în ceaţa care îi umplea sufletul, apoi porni cu paşi apăsaţi spre uşă.

*

Un avantaj al îndatoririi privind spălarea vaselor era faptul că la bucătărie era cald. Foarte cald, chiar. În cuptorul imens din cărămidă şi în vatră focul ardea cu flacără vie, alungând pâcla dimineţii care se strecurase dintre copacii de dincolo de nişa cu ferestre care se afla deasupra chiuvetelor din cupru. În bucătărie mai erau doar două persoane – un bărbat cocoşat, care avea grijă de oalele care bolboroseau pe plită, şi un tânăr aşezat la o masă care împărţea bucătăria în două, tăind ceapă şi supraveghind ceva ce mirosea a pâine. Pe Wyrd, îi era foame. Pâinea mirosea divin. Şi ce era în oalele alea?

În pofida orei absurd de matinale, murmurul vesel al tânărului se lovea de pietrele de pe casa scării, dar acum tăcuse, ambii bărbaţi oprindu-se din ceea ce făceau atunci când Rowan păşise pe treptele care duceau în bucătărie. Prinţul Fae o aşteptase pe coridor, cu braţele încrucişate, deja plictisit, însă ochii săi strălucitori ca ai unui animal erau uşor mijiţi, de parcă ar fi sperat pe jumătate ca ea să fi dormit prea mult şi astfel să-i dea lui prilejul de a o pedepsi. Ca nemuritor, probabil că avea o răbdare şi o creativitate nemărginite atunci când era vorba să se gândească la nişte nenorocite de pedepse.

Rowan i se adresă bărbatului de lângă vatră – atât de liniştit, încât Celaena se întrebă dacă prinţul învăţase asta sau se născuse aşa.

— Noul ajutor de spălător de vase pentru schimbul de dimineaţă. După micul dejun, îmi aparţine mie pentru restul zilei.

Aparent, lipsa salutului nu era la el ceva personal. Rowan o privea cu sprâncenele ridicate, iar ea îi citea cuvintele în ochi la fel de clare ca atunci când le-ar fi rostit: *Tu ai vrut să rămâi anonimă, aşa că dă-i înainte, prinţesă. Prezintă-te sub ce nume doreşti.*

Cel puţin o ascultase în seara precedentă.

— Elentiya, reuşi ea să articuleze. Numele meu este Elentiya.

I se strânse stomacul.

Slavă zeilor că Rowan nu pufni la auzul numelui! Ar fi putut să-i scoată maţele – sau măcar ar fi încercat să o facă – dacă el şi-ar fi râs de numele pe care i-l dăduse Nehemia.

Bătrânul înaintă șontâcăind, ştergându-şi mâinile noduroase de un şorţ alb, scrobit. Hainele lui cafenii din lână erau simple şi uzate – pe alocuri roase până la urzeală – iar el părea să aibă probleme cu genunchiul stâng, însă părul alb îi era dat pe spate, lăsându-i liberă faţa arsă de soare. Făcu o plecăciune ţeapănă.

— Frumos din partea dumneavoastră, prinţe, că ne-aţi găsit un ajutor în plus.

Ochii lui căprui stăruiră asupra Celaenei cu o privire care dădea de înţeles că nu se lăsa păcălit.

— Ai mai lucrat vreodată la bucătărie?

În pofida tuturor lucrurilor pe care le făcuse, a locurilor, a obiectelor şi a oamenilor pe care îi văzuse, fu nevoită să spună că nu.

— Păi, sper că înveţi repede şi că ai picioare iuţi.

— Mă voi strădui.

Se pare că era tot ceea ce dorea Rowan să audă înainte de a pleca, cu paşi neauziţi, cu mişcări line şi puternice. Doar privindu-l își dădea seama că în seara anterioară el nu-şi pusese mintea cu ea atunci când o pocnise. Dacă ar fi vrut, i-ar fi putut zdrobi maxilarul.

— Eu sunt Emrys, se prezentă bătrânul.

Porni grăbit spre cuptor, înșfăcând de la perete o lopată plată şi lungă din lemn pentru a scoate o franzelă rumenă din cuptor. Prezentarea încheiată. Bine. Fără nimicuri dezlânate sau zâmbete sau altceva de genul acesta. Însă urechile lui…

Corcituri. Din părul alb al lui Emrys se iţeau semnele moştenirii sale Fae.

— Iar el e Luca, continuă bătrânul, arătând

spre tânărul aflat la masa de lucru.

Deşi un suport plin de oale şi tigăi din metal care atârna din tavan îi bloca parţial vederea, el îi oferi Celaenei un zâmbet larg, de sub claia lui de bucle roşcate zburlite. Probabil că era cu cel puţin câţiva ani mai mic decât ea şi încă nu ajunsese la înălţimea deplină şi la lăţimea maximă a umerilor. Nu avea nici haine potrivite, date fiind mânecile foarte scurte ale banalei sale tunici cafenii.

— Mă tem că tu şi cu el veţi împărţi multe dintre treburile din bucătărie.

— O, e absolut îngrozitoare, ciripi Luca, fonfăind cu voce tare din pricina mirosului cepelor pe care le tăia, dar te vei obişnui. Cu toate că s-ar putea să nu te obişnuieşti să te trezeşti înaintea zorilor.

Emrys se uită urât la tânăr, iar Luca se corijă:

— Măcar compania e plăcută.

Ea îi oferi cea mai bună încercare de încuviinţare printr-o mişcare a capului şi examină din nou locul. În spatele lui Luca văzu un al doilea şir de trepte spiralate care urcau, ieşind din raza vizuală. Cele două dulapuri înalte de pe fiecare parte erau pline cu veselă şi tacâmuri uzate, dacă nu crăpate. Partea de sus a unei uşi din lemn de lângă ferestre era larg deschisă, o perdea de pomi şi ceaţa învârtejindu-se dincolo de un luminiş cu iarbă. Dincolo de acestea, inelul de megaliţi se înălţa asemenea unor străjeri eterni.

Îl surprinse pe Emrys studiindu-i mâinile şi le întinse în faţă, cu toate cicatricele la vedere.

— Deja schilodite şi distruse, aşa că nu mă vei prinde bocind din pricina unghiilor rupte.

— Mamă, apără-mă! Ce ai păţit?

Dar chiar în timp ce o întreba, ea îl văzu punând lucrurile cap la cap – îl văzu descifrându-i accentul, examinându-i buza rănită şi cearcănele.

— Adarlan ar face aşa ceva unei persoane.

Cuţitul lui Luca bufni pe masă, însă Celaena nu-şi luă privirea de la bătrân.

— Dă-mi să fac orice vrei. Orice.

Voia să-l lase pe Rowan să creadă că era alintată şi egoistă. Era, dar voia muşchi şi mai inflamaţi şi mâini şi mai bătătorite şi să cadă în pat atât de obosită, încât să nu viseze, să nu gândească, să nu mai simtă nimic.

Emrys plescăi din limbă. Era atât de multă milă în ochii bărbatului, încât, preţ de o secundă, Celaena se gândi dacă nu era mai bine să îi rupă capul.

— Termină cepele! Luca, tu vezi de pâine! Trebuie să mă apuc de caserole.

Celaena ocupă locul de la capătul mesei, pe care tocmai îl eliberase Luca, trecând pe lângă vatra imensă – un obiect mamut din piatră antică, sculptat cu simboluri şi chipuri ciudate. Până şi stâlpii coşului pentru jar fuseseră modelaţi sub forma unor figuri în picioare, iar deasupra poliţei înguste se găsea un set de nouă figurine din fier. Zei şi zeiţe.

Celaena îşi luă repede privirea de la cele două femei din centru – una cu o stea şi înarmată cu un arc şi o tolbă cu săgeţi, cealaltă purtând un disc din bronz între mâinile ridicate. Putea să jure că le simţise urmărind-o cu privirea.

*

Micul dejun fu ca la o casă de nebuni.

Pe măsură ce zorile umpleau ferestrele cu o lumină aurie, haosul pogorî asupra bucătăriei, oamenii intrând şi ieşind grăbiţi. Nu existau servitori, ci doar oameni afectaţi de vreme care îşi făceau treburile sau ajutau deoarece aşa aveau chef. Butoaie de ouă, cartofi şi legume dispăreau de îndată ce erau puse pe masă, pierind în sus pe scări şi ajungând în ceea ce trebuie că era sufrageria. Carafe de apă, de lapte, de ceva ce numai zeii puteau şti ce este, erau cărate sus. Celaena fu prezentată unor oameni, dar cei mai mulţi nu aruncară nici măcar o privire în direcţia ei.

Era o schimbare minunată faţă de obişnuitele priviri holbate şi teroare şi şoapte care îi marcaseră ultimii zece ani din viaţă. Avea senzaţia că Rowan avea să-şi ţină gura în legătură cu identitatea ei, fie chiar şi numai pentru că părea că ura să discute cu ceilalţi la fel de mult ca şi ea. În bucătărie, tăind legume şi spălând tigăi, ea era în mod absolut un straşnic nimeni.

Cuţitul tocit fu un coşmar atunci când trebui să taie ciuperci, arpagic şi o nesfârşită avalanşă de cartofi. Nimeni, poate cu excepţia lui Emrys, a cărui privire vedea tot, nu părea să observe feliile ei perfecte. Cineva se mărginea numai să le adune şi să le arunce într-o oală, spunându-i apoi să taie altceva.

Apoi – nimic. Toată lumea, cu excepţia celor doi companioni ai ei, dispăru pe scări în sus, iar dinspre trepte se auziră râsete adormite,

mormăieli şi clinchet de argintărie. Ruptă de foame, Celaena se uita tânjind la mâncarea rămasă pe masa de lucru când îl surprinse pe Luca privind lung la ea.

— Dă-i drumul, îi spuse el zâmbind înainte de a-l ajuta pe Emrys să ridice un ceaun masiv şi să-l ducă spre chiuvetă.

Chiar şi în nebunia ultimei ore, Luca reuşise să sporovăiască cu aproape toate persoanele care veniseră în bucătărie, vocea şi râsul său plutind peste zăngănitul oalelor şi al ordinelor rostite scurt.

— Vei fi ocupată o vreme cu farfuriile alea, aşa că ai putea foarte bine să mănânci acum.

Într-adevăr, lângă chiuvete se adunase deja un *munte* de farfurii şi de oale. Ceaunul singur i-ar fi luat o veşnicie, aşa că Celaena tropăi spre masă şi se servi cu nişte ouă şi cartofi, îşi turnă o ceaşcă de ceai şi se apucă să mănânce.

Devorat ar fi fost un cuvânt mai potrivit pentru ceea ce făcea ea. O, zeilor, era delicios! În decurs de câteva clipe, ea consumase două felii de pâine prăjită încărcate cu ouă, după care se apucase de cartofii prăjiţi, care erau la fel de absurd de buni ca şi ouăle. Renunţă la ceai în favoarea unui pahar din cel mai onctuos lapte pe care îl gustase vreodată. Nu că ea ar fi băut vreodată cu adevărat lapte, de vreme ce avusese parte de sucuri exotice în Rifthold, dar... Îşi ridică privirea din farfurie pentru a descoperi că Emrys şi Luca o priveau, cu gurile căscate, din dreptul vetrei.

— O, zeilor din ceruri, zise bătrânul, venind să se aşeze la masă. Când ai mâncat ultima dată?

Mâncare bună ca aceasta? De mult timp, iar

dacă Rowan se întorcea la un moment dat, ea nu voia să se clatine din pricina foamei. Antrenament magic. Avea să fie îngrozitor, cu siguranţă, dar ea avea să-l facă – pentru a-şi îndeplini partea ei de înţelegere cu Maeve, şi pentru a-şi onora jurământul făcut Nehemiei. Brusc, nemaifiindu-i atât de foame, lăsă furculiţa jos.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— O, mănâncă atât cât îţi place, îi zise Emrys. Pentru un bucătar nu e nimic mai îmbucurător decât să vadă că cineva îi savurează mâncarea.

O spuse cu atâta umor şi bunătate, încât aproape că o enervă.

Cum ar fi reacţionat ei dacă ar fi ştiut ce lucruri făcuse? Ce ar fi făcut dacă ar fi ştiut de sângele vărsat de ea, despre cum îl torturase pe Grave şi îl făcuse bucăţi-bucăţele, de felul în care îi scosese maţele lui Archer în canalizare? De modul în care îşi dezamăgise prietenul? Dezamăgise o mulţime de oameni.

Se aşezară la masă, vizibil mai tăcuţi. Nu îi adresară nicio întrebare. Ceea ce era perfect, deoarece nu prea voia să înceapă o conversaţie. Oricum, n-avea să rămână acolo mult timp. Emrys şi Luca se mulţumiră să discute între ei, sporovăind despre pregătirea pe care Luca o avea de făcut cu nişte santinele pe creneluri în acea zi, despre plăcintele cu carne pe care Emrys avea să le pregătească pentru prânz, despre ploile de primăvară care urmau şi care puteau să strice festivalul Beltane la fel ca în anul precedent. Ce lucruri banale despre care să vorbeşti, despre care să-ţi faci griji.

Comunicau uşor unul cu altul – erau, în felul lor, o familie.

Neprihăniţi de un imperiu vătămător, de ani de brutalitate, de sclavie şi de vărsare de sânge. Aproape că vedea cele trei suflete din bucătărie, aliniate unul lângă celălalt: ale lor, curate şi strălucitoare, al ei, o flacără întunecată şi pâlpâitoare.

Nu lăsa lumina să se stingă. Ultimele cuvinte pe care i le adresase Nehemia în acea noapte petrecută în tunele. Celaena împingea mâncarea în farfurie. Nu cunoscuse pe nimeni a cărui viaţă să nu fi fost umbrită de Adarlan. De-abia îşi amintea scurţii ei ani dinainte ca tot continentul să fie luat în sclavie, când Terrasen încă era liber.

Nu-şi amintea cum e să fii liber.

O gaură se căsca la picioarele ei, atât de adâncă, încât trebui să se mişte pentru a nu fi înghiţită cu totul.

Era pe punctul de a începe să spele vasele, când Luca, de pe partea opusă a mesei, zise:

— Aşadar, fie eşti foarte importantă, fie foarte ghinionistă dacă Rowan te antrenează pentru a intra în Doranelle.

Blestemată era un cuvânt mai potrivit, însă îşi ţinu gura închisă. Emrys o privea cu un interes precaut.

— Pentru *asta* te antrenezi, nu?

— Nu pentru asta sunteţi aici cu toţii?

Cuvintele ieşiră mai plate decât s-ar fi aşteptat.

Luca îi răspunse:

— Ba da, dar mai am de aşteptat câţiva ani până voi afla dacă le satisfac aşteptările.

Ani. *Ani?* Maeve nu putea să vrea aşa ceva pentru ea. Se uită la Emrys.

— De când te antrenezi?

Bătrânul pufni:

— O, aveam cam cincisprezece ani când am venit aici şi am lucrat pentru ei cam... zece ani şi n-am fost niciodată destul de demn. Prea comun. Apoi am decis că mai bine am o casă şi propria bucătărie decât să fiu privit de sus în Doranelle pentru tot restul zilelor mele. Nu a durut, pentru că şi perechea mea simţea la fel. Ai să-l cunoşti destul de curând. Apare mereu pentru a fura mâncare pentru el şi oamenii lui.

Chicoti, iar Luca rânji.

Pereche – nu soţ. Fae aveau perechi: o legătură de nedesfăcut, mai profundă decât mariajul, care dura şi dincolo de moarte. Celaena îl întrebă:

— Aşadar, voi sunteţi toţi... corcituri?

Luca încremeni, dar îi oferi un zâmbet în timp ce-i răspunse:

— Numai Fae pur-sânge ne spun aşa. Noi preferăm semi-Fae. Dar, da, cei mai mulţi dintre noi ne-am născut din mame muritoare, având taţi care n-au ştiut că ne-au dat viaţă. De obicei, cei înzestraţi sunt duşi în Doranelle, dar noi, odraslele *comune,* fiindcă oamenii tot nu se simt confortabil cu noi, aşadar... venim aici, în Mistward. Sau în celelalte avanposturi de la graniţă. Câţiva primesc permisiunea de a merge în Doranelle, aşa că mulţi vin pur şi simplu aici pentru a trăi printre ai lor.

Luca miji ochii privindu-i urechile.

— Se pare că tu ai mai mult sânge uman decât

Fae.

— Asta fiindcă nu sunt corcitură.

Nu voia să le mai împărtăşească şi alte detalii.

— Poţi să te transformi? o întrebă Luca.

Emrys îi aruncă o privire de avertizare.

— *Tu* poţi? îl întrebă ea.

— O, nu. Niciunul dintre noi nu poate. Dacă am fi putut, probabil că am fi fost în Doranelle împreună cu restul de progenituri „înzestrate” pe care Maeve le colecţionează cu plăcere.

Emrys mârâi:

— Ai grijă, Luca!

— Maeve nu neagă asta, aşa că de ce aş face-o eu? Asta spun şi Bas şi ceilalţi. Oricum, există câteva santinele aici care au forme secundare, cum ar fi Malakai – perechea lui Emrys, şi care sunt aici pentru că aşa vor.

Nu era deloc surprinsă că Maeve era interesată de cei înzestraţi – sau că Maeve le încuia uşa în nas celor nefolositori.

— Voi doi aveţi... talente?

— Vrei să spui haruri magice? întrebă Luca, zâmbind şăgalnic. O, nu – niciunul dintre noi nu are vreo picătură. Am auzit că oricum pe continentul tău au fost dintotdeauna mai mulţi înzestraţi decât la noi şi într-o varietate mai mare. Spune, e adevărat că acolo totul s-a isprăvit?

Ea dădu afirmativ din cap. Luca fluieră încetişor. Deschise gura pentru a mai întreba ceva, însă ea nu prea avea chef să vorbească despre asta, aşa că întrebă:

— Are cineva de-aici, de la fortăreaţă, magie?

Poate că ar fi putut să-i spună la ce anume să

se aştepte de la Rowan – şi de la Maeve.

Luca ridică din umeri.

— Unii. Au doar o urmă dintr-o chestie plictisitoare, cum ar fi să încurajeze plantele să crească sau să descopere apă, să convingă ploaia să înceapă. Nu că ne-ar trebui asta pe aici.

Era limpede că n-aveau cum să-i fie de folos în ceea ce-i privea pe Rowan sau pe Maeve. Grozav.

— Dar, continuă Luca, nimeni de aici nu posedă abilităţi captivante sau rare, cum ar fi transformarea formei în orice ar vrea sau controlul focului – auzind aceasta stomacul i se strânse – sau vedere oraculară. Am avut aici o femeie pribeagă, acum doi ani, cu un har brut al magiei – putea să facă orice dorea, să cheme orice element. A stat aici o săptămână înainte ca Maeve să o cheme în Doranelle, iar de atunci n-am mai auzit de ea. Mare păcat – era şi foarte drăguţă. Însă aici e la fel ca oriunde: câţiva oameni cu o jalnică urmă de puteri de bază care sunt, într-adevăr, amuzanţi doar pentru fermieri.

Emrys plescăi din limbă.

— Ar trebui să te rogi zeilor să nu te trăsnească fiindcă vorbeşti astfel.

Luca mormăi, dând ochii peste cap, dar Emrys îşi continuă predica, gesticulând înspre tânăr cu ceaşca lui de ceai.

— Acele puteri ne-au fost date de către ei cu mult timp în urmă – daruri de care aveam nevoie pentru a supravieţui – şi au trecut de la o generaţie la alta. Sigur că trebuiau să se alinieze cu elementele şi, desigur, s-au diluat după atâta timp.

Celaena aruncă o privire la figurinele din fier

de pe poliţă. Se gândi să spună că unii credeau că zeii se împerecheaseră cu oamenii şi le dăduseră magia în acest fel, dar... asta ar fi însemnat să vorbească mai mult decât era necesar. Îşi lăsă capul pe o parte.

— Ce ştii despre Rowan? Câţi ani are?

Cu cât afla mai mult, cu atât mai bine.

Emrys cuprinse ceaşca de ceai cu ambele mâini.

— El e unul dintre puţinii Fae pe care îi vedem pe la Mistward – se opreşte din când în când aici pentru a recupera mesaje pentru Maeve, însă evită mulţimile. Niciodată nu rămâne peste noapte. Uneori, vine cu alţii asemenea lui – vezi tu, sunt şase care o slujesc îndeaproape pe regină pe post de conducători de război sau spioni. Nu vorbesc niciodată cu noi, iar noi nu auzim decât zvonuri despre unde se duc şi ce fac. L-am cunoscut pe Rowan când am venit aici pentru prima dată. Nu că l-aş cunoaşte cu adevărat, nu uita. Câteodată e plecat ani la rând, în serviciul Majestăţii Sale. Când aveam cincisprezece ani, cei mai în vârstă oameni care locuiau aici îl cunoscuseră încă de când erau copilandri, aşadar... aş zice că e foarte bătrân.

— Şi rău ca o năpârcă, murmură Luca.

Emrys îi aruncă o privire plină de înţeles.

— Ai face mai bine să-ţi ţii limba.

Aruncă o privire spre uşă, de parcă Rowan ar fi pândit de acolo. Când privirea îi poposi din nou asupra Celaenei, era plină de îngrijorare.

— Aş zice că pe tine te aşteaptă probabil o mulţime de dificultăţi.

— E un ucigaş cu sânge rece şi un sadic, asta

vrea el să spună, adăugă Luca. Cel mai mârşav din cabala războinicilor personali ai lui Maeve, aşa se spune.

Ei bine, nici asta nu era o surpriză. Însă mai erau alţi cinci ca el – *acesta* era un adevăr neplăcut. Ea spuse pe un ton liniştit:

— Mă descurc eu cu el.

— Nu ne este îngăduit să învăţăm Limba Veche până ce nu intrăm în Doranelle, zise Luca, dar am auzit că tatuajul lui e o listă a oamenilor pe care i-a măcelărit.

— Taci, îi ceru Emrys.

— Nu e ca şi cum el nu s-ar purta ca un ucigaş.

Luca se încruntă din nou.

— Poate că ar trebui să te întrebi dacă Doranelle merită, nu? Nu e chiar atât de rău să trăieşti aici.

Ea avusese deja parte de destulă interacţiune.

— Mă descurc eu cu el, repetă ea.

Nu era posibil ca Maeve să intenţioneze să o ţină acolo cu anii. Dacă i s-ar fi părut că există această posibilitate, Celaena ar fi plecat, şi ar fi găsit o altă modalitate prin care să-l oprească pe rege.

Luca deschise gura, însă Emrys îl ţistui din nou, privirea căzându-i pe mâinile cu cicatrice ale Celaenei.

— Las-o să-şi urmeze drumul.

Luca porni să sporovăie despre vreme, iar Celaena se îndreptă spre muntele de vase. În timp ce le spăla, îşi găsi ritmul aşa cum se întâmplase şi atunci când curăţase armele la bordul vasului.

Zgomotele din bucătărie se estompară pe

măsură ce ea se lăsă pradă teribilei conştientizări a realităţii: nu-şi mai putea aminti ce însemna să fie liberă.

Capitolul 12

Clanul Cioc-negru era ultimul care se alăturase adunării complete de la trecătoarea Ferian.

Drept urmare, căpătară cele mai mici şi mai îndepărtate camere din furnicarul de coridoare săpate în Omega, ultimul dintre munţii Ruhnn şi cel mai nordic dintre piscurile-surori care flancau trecătoarea acoperită de zăpadă.

Pe partea cealaltă a abisului se găsea Colţul Nordic, ultimul vârf din lanţul munţilor Colţ Alb, care era acum ocupat de oamenii regelui – brute masive care încă nu prea ştiau ce să facă cu vrăjitoarele care soseau din toate direcţiile.

Erau acolo de o zi şi Manon încă nu zărise nicio urmă a balaurilor pe care îi promisese regele. Îi auzise, în ciuda faptului că erau cantonaţi dincolo de trecătoarea din Colţul Nordic. Oricât de adânc pătrundeai în sălile din piatră din Omega, ţipetele şi răgetele vibrau în rocă, aerul pulsa din cauza vâjâitului aripilor din piele, iar podelele şuierau de la râcâitul stâncilor cu ghearele.

Trecuseră cinci sute de ani de când toate cele trei Clanuri se adunaseră. La un moment dat, erau peste douăzeci de mii. Acum mai existau doar trei mii, iar aceasta era o estimare generoasă. Tot ceea ce mai rămăsese dintr-un regat odinioară puternic.

Şi totuşi, sălile din Omega erau un loc periculos. Deja fusese nevoită să le despartă pe

Asterin şi o căţea Picioare-galbene care nu aflaseră până atunci că santinelele Cioc-negru nu prea suportau – în special membrele Celor Treisprezece – atunci când li se spunea că sunt miloase.

Pe feţe aveau stropi de sânge şi, în pofida faptului că era mai mult decât încântată să vadă că Asterin, frumoasa şi nesăbuita Asterin, produsese cea mai mare parte din stricăciune, ea tot trebuia să-şi pedepsească locţiitoarea.

Trei lovituri neparate. Una în stomac, aşa încât Asterin să poată să-şi simtă propria-i neputinţă; una în coaste, astfel încât să se gândească la acţiunile ei ori de câte ori avea să îşi tragă respiraţia; şi una în faţă, astfel încât nasul ei spart să-i amintească de faptul că pedeapsa ar fi putut fi mult mai rea.

Asterin le încasase fără să ţipe, să se plângă sau să protesteze, exact aşa cum ar fi făcut-o oricare dintre Cele Treisprezece.

Şi, în acea dimineaţă, locţiitoarea ei, cu nasul umflat şi vânăt, îi aruncă lui Manon un rânjet neplăcut, pe deasupra nenorocitului lor de mic dejun cu ovăz fiert. Să fi fost o altă vrăjitoare, Manon ar fi târât-o de gât în partea din faţă a încăperii şi ar fi făcut-o să-şi regrete insolenţa, dar Asterin...

Cu toate că Asterin era verişoara ei, nu-i era prietenă. Manon nu avea prieteni. Niciuna dintre vrăjitoare, mai ales Cele Treisprezece, nu aveau prieteni. Însă Asterin îi păzea spatele de mai bine de un secol, iar rânjetul era un semn că ea n-ar fi vârât un pumnal în spinarea lui Manon cu proxima ocazie când s-ar fi aflat prinse într-o bătălie.

Nu, Asterin era doar destul de nebună încât să-şi poarte nasul spart ca pe o medalie de onoare şi avea să-şi iubească nasul strâmb tot restul vieţii ei de nu-chiar-atât-de-nemuritoare.

Moştenitoarea Picioare-galbene, o femeie semeaţă, mare cât un taur, pe nume Iskra, se mărginise să-i dea santinelei ei care greşise un avertisment să-şi ţină gura şi o trimisese la infirmeria din adâncul muntelui. Proasta.

Toate conducătoarele de sabat aveau ordine să-şi ţină santinelele din scurt – să suprime lupta dintre Clanuri. În caz contrar, cele trei Matroane aveau să se abată asupra lor ca nişte ciocane. Fără pedeapsă, fără ca Iskra să o dea drept exemplu, vrăjitoarea care greşise avea să muncească pe brânci până ce avea să fie spânzurată de degetele de la picioare de noua Înaltă Vrăjitoare a Clanului Picioare-galbene.

Noaptea trecută ţinuseră o simulare de slujbă de pomenire pentru Baba Picioare-galbene în imensa sală de mese – aprinzând tot felul de lumânări vechi în locul celor tradiţionale negre, purtând orice mantie cu glugă putuseră găsi şi trecând de la Cuvintele Sacre la Zeiţa cu Trei Chipuri de parcă ar fi citit o reţetă.

Manon nu o întâlnise niciodată pe Baba Picioare-galbene şi nici nu-i păsa în mod deosebit că murise. O interesa mai mult *cine* o omorâse şi de ce. Toate erau interesate, iar acestea fuseseră întrebările pe care le schimbaseră între ele printre cuvintele fireşti legate de pierdere şi condoleanţe. Asterin şi Vesta fuseseră cele care vorbiseră, aşa cum o făceau mereu, sporovăind cu celelalte

vrăjitoare în timp ce Manon le asculta din apropiere, însă nimeni nu ştia nimic. Până şi cele două Umbre, disimulate în adâncurile întunecoase ale sălii de mese, aşa după cum fuseseră instruite să procedeze, nu auziseră nimic.

Faptul că nu ştia o făcea pe Manon să-şi ţină umerii încordaţi în timp ce parcurgea culoarul înclinat care ducea spre locul unde Matroanele şi toate conducătoarele Sabatului trebuiau să se adune, vrăjitoarele Cioc-negru şi Picioare-galbene dându-se într-o parte pentru a o lăsa să treacă. Îi displăcea să nu ştie nimic care ar fi putut fi folositor, care ar fi putut să le asigure Celor Treisprezece sau celor din Clanul Cioc-negru un avantaj. Desigur, vrăjitoarele Sânge-albastru se făcuseră nevăzute. Retrasele vrăjitoare sosiseră primele şi pretinseseră camerele aflate cel mai sus în Omega, spunând că aveau nevoie ca briza muntelui să le completeze ritualurile zilnice.

Fanatice religioase cu nasurile în vânt, aşa le supranumise dintotdeauna Mama Cioc-negru. Însă ceea ce reunise Clanurile cu cinci secole în urmă fusese nebunească lor devoţiune faţă de Zeiţa cu Trei Chipuri şi viziunea lor despre Regatul Vrăjitoarelor sub domnia Dinţi-de-fier – cu toate că santinelele Cioc-negru fuseseră cele care câştigaseră bătăliile pentru ele.

Manon îşi trata trupul aşa cum ar fi făcut cu orice armă: îl păstra curat şi antrenat şi gata oricând pentru apărare şi distrugere. Dar nici măcar antrenamentul ei nu o putea face să nu-şi piardă suflul atunci când ajungea în atriumul de lângă podul negru care lega Omega de Colţul

Nordic. Ura întinderea de piatră fără ca măcar să o atingă. Mirosea greşit.

Mirosea aidoma celor doi prizonieri pe care îi văzuse cu ducele. De fapt, tot locul acela duhnea în felul acela. Mirosul nu era natural; nu aparţinea acestei lumi.

Vreo cincizeci de vrăjitoare – conducătoarele sabatului cu rangurile cele mai înalte – erau adunate lângă gaura imensă din laterala muntelui. Manon o reperă imediat pe bunica ei, aflată la intrarea podului cu ceea ce trebuiau să fie Matroanele Sânge-albastru şi Picioare-galbene.

Noua Matroană Picioare-galbene era probabil vreo soră vitregă a Babei şi cu siguranţă chiar aşa şi arăta: îngrămădită în roba cafenie, de sub care i se iţeau gleznele galbene ca şofranul, cu părul alb împletit în cosiţe, dezvelind un chip ridat, brutal şi pătat de la vârstă. Conform regulii, toate Picioare-galbene îşi purtau dinţii şi ghearele din fier la vedere, iar cele ale Înaltei Vrăjitoare străluceau în lumina slabă a dimineţii.

Fără să constituie o surpriză, Matroana Sânge-albastru era înaltă şi mlădioasă, mai mult preoteasă decât războinică. Era îmbrăcată cu roba de un albastru profund, iar o bandă de stele din fier îi încununa fruntea. Pe măsură ce Manon se apropia de mulţime, văzu că stelele erau din sârmă ghimpată. Nici asta nu era ceva surprinzător.

Legenda spunea că toate vrăjitoarele fuseseră înzestrate de către Zeiţa cu Trei Chipuri cu dinţi şi gheare de fier pentru a le ţine ancorate de această lume atunci când magia ameninţa să le tragă departe. Coroana din fier era, chipurile o dovadă că

magia din neamul Sânge-albastru era atât de puternică, încât conducătoarea lor avea nevoie de *mai mult* – fier şi durere – pentru a rămâne priponită pe acel tărâm.

Prostii. Mai ales atunci când magia dispăruse în ultimii zece ani. Manon auzise însă zvonuri despre ritualurile pe care cele din clanul Sânge-albastru le ţineau în pădurile şi în peşterile lor, ritualuri în care durerea era poarta spre magie, spre a-şi deschide simţurile. Oracole, mistice, fanatice.

Manon trecu printre rândurile de conducătoare Cioc-negru ale sabatului. Acestea erau cele mai numeroase – douăzeci de conducătoare de sabat, în frunte cu Manon şi Cele Treisprezece. Fiecare conducătoare îşi ducea două degete la frunte în semn de respect. Ea nu le băgă în seamă şi ocupă locul din faţa mulţimii, unde bunica ei îi aruncă o privire aprobatoare.

Era o onoare să fii recunoscută de oricare Înaltă Vrăjitoare. Manon îşi înclină capul, lipindu-şi două degete de frunte. Obedienţa, disciplina şi brutalitatea erau cele mai preţuite cuvinte în Clanul Cioc-negru. Orice altceva însemna dispariţia fără drept de apel.

Când le surprinse pe celelalte două moştenitoare privind-o, încă îşi ţinea bărbia ridicată şi mâinile la spate.

Moştenitoarea Sânge-albastru, Petrah, stătea cel mai aproape de Înaltele Vrăjitoare, grupul ei fiind în mijlocul mulţimii. Manon încremeni, însă nu-şi coborî privirea.

Pielea ei pistruiată era la fel de palidă ca a lui Manon, iar părul împletit în cosiţe, la fel de auriu ca

al lui Asterin – o nuanţă arămie, intensă, care atrăgea lumina cenuşie. Era frumoasă, asemenea multora dintre ele, însă gravă. Deasupra ochilor albaştri, pe frunte, purta o bentiţă din piele uzată în locul coroanei cu stea din fier. Nu aveai cum să-ţi dai seama ce vârstă avea, dar nu putea fi cu mult mai în vârstă faţă de Manon, dacă arăta astfel după ce magia dispăruse. Nu emana nimic agresiv, dar nici zâmbete. Zâmbetele erau ceva rar printre vrăjitoare – asta dacă nu te aflai la vânătoare sau pe un câmp de luptă.

Cu toate acestea, moştenitoarea Picioare-galbene... Iskra îi zâmbea larg lui Manon, plină de o provocare pe care Manon tânjea să o accepte. Iskra nu dăduse uitării încăierarea de pe culoar, din ziua precedentă, dintre santinelele lor. Dacă nu din alt motiv, după privirea ochilor căprui ai Iskrăi, părea că încăierarea fusese o invitaţie. Manon se trezi cumpănind cât ar fi fost de mari problemele dacă i-ar fi sfâşiat beregata moştenitoarei Picioare-galbene. Ar fi pus capăt tuturor luptelor dintre santinelele lor.

De asemenea, ar fi fost finalul vieţii ei, dacă atacurile ar fi fost neprovocate. Justiţia vrăjitorească era rapidă. Bătăliile pentru dominaţie se puteau termina cu pierderea de vieţi, însă revendicarea trebuia să fie făcută cinstit, deschis. Fără o provocare oficială din partea Iskrăi, Manon avea mâinile legate.

— Acum că ne-am adunat, spuse Matroana Sânge-albastru – Cresseida – atrăgându-i atenţia lui Manon, ce-ar fi să vă arătăm pentru ce am fost aduse aici?

Mama Cioc-negru flutură din mână spre pod, robele negre unduind în vântul tăios şi rece.

— Mergem în cer, vrăjitoarelor.

*

Traversarea podului negru fu mai chinuitoare decât Manon ar fi vrut să recunoască. Mai întâi, era stânca aceea îngrozitoare, care zvâcnea sub picioarele ei, emanând acea duhoare pe care nimeni altcineva nu părea să o remarce. Apoi, era vântul, care urla şi care le arunca dintr-o parte în alta, încercând să le arunce peste parapetul cioplit.

Nu se zărea nici măcar fundul trecătorii. Sub pod, pâcla învăluia totul – o pâclă ce nu dispăruse în ziua în care fuseseră acolo, sau în zilele în care urcaseră pe Trecătoare. Era, bănuia ea, vreo festă de-a regelui. Gândindu-se la asta, ajungea la şi mai multe întrebări, niciuna demnă de a catadicsi să o rostească cu voce tare sau să-i pese chiar atât de mult.

Când ajunseră la atriumul imens al Colţului Nordic, lui Manon îi îngheţaseră urechile, iar faţa o ustura. Zburase la mare altitudine, pe orice fel de vreme, însă nu pentru mult timp. Nu fără să aibă burta plină de carne proaspătă, care să-i ţină de cald.

Îşi şterse nasul care îi curgea de umărul mantiei ei roşii. Le văzuse pe celelalte conducătoare ale sabatului cercetând materialul stacojiu – aşa cum o făcuseră întotdeauna, cu dorinţă, cu dispreţ şi cu invidie. Iskra rămăsese cel mai mult cu privirea pierdută asupra ei, surâzând

batjocoritor. Ar fi fost plăcut – al naibii de plăcut – să-i smulgă într-o zi faţa moştenitoarei Picioare-galbene.

Ajunseră la gura care se căsca spre părţile superioare ale Colţului Nordic. Acolo, stânca era mai abruptă şi scobită, împroşcată cu Tripla Zeiţă ştia ce. După miros, era sânge. Sânge omenesc.

Cinci bărbaţi – toţi arătând de parcă ar fi fost făcuţi din aceeaşi plămadă – le întâmpinară pe cele trei Matroane, dând îndârjit din cap. Manon păşi pe urmele bunicii ei, cu un ochi la bărbaţi, cu celălalt la împrejurimi. La fel făcură şi celelalte două moştenitoare. Cel puţin în această privinţă erau de acord.

Ca moştenitoare, cea dintâi îndatorire a lor era să-şi protejeze Înaltele Vrăjitoare, chiar dacă asta putea însemna să se sacrifice ele. Manon îi aruncă o privire Matroanei Picioare-galbene, care se ţinea la fel de mândră ca şi celelalte două Străbune în timp ce intrau în întunericul din munte. Manon nu-şi luă însă mâna de pe cuţitul ei, Spintecă-Vânt, nicio secundă.

Acolo, ţipetele, bătăile de aripi şi zăngănitul metalului erau mult mai puternice.

— Aici îi creştem şi îi antrenăm până ce reuşesc să traverseze Răscrucea spre Omega, spuse unul dintre bărbaţi, gesticulând spre multele guri de peşteră pe care le depăşeau în timp ce mergeau cu paşi apăsaţi prin sala imensă. Vedeţi voi, clocitoarele sunt în pântecele muntelui, la un nivel aflat deasupra forjelor pentru armurărie – pentru ca ouăle să se păstreze calde. Bârlogurile sunt la un nivel superior. Îi ţinem separaţi după sex

şi tip. Masculii îi ţinem în propriile cuşti, asta dacă nu vrem să-i împerechem. Omoară pe oricine intră în cuştile lor. Am învăţat asta pe pielea noastră.

Bărbaţii chicotiră, dar vrăjitoarele rămaseră tăcute. Omul continuă să vorbească despre diferitele tipuri – masculii erau cei mai buni, însă o femelă putea fi la fel de aprigă şi de două ori mai isteaţă. Cei mai mărunţi erau buni la furişat şi fuseseră împerecheaţi pentru a fi negri în întregime, profilaţi pe cerul nopţii, sau de un albastru deschis pentru a se camufla în patrulele diurne. De culorile balaurilor obişnuiţi nu le păsa atât de tare, de vreme ce voiau ca duşmanii lor să pice morţi din pricina groazei, aşa pretindea bărbatul.

Coborâră treptele săpate în stâncă şi, dacă duhoarea de sânge şi pustietatea nu le copleşiseră toate simţurile, atunci o făcuse bârlogul balaurilor – urletul, cârâitul şi bubuitul aripilor şi al cărnii de stâncă aproape că acoperiră vorbele bărbatului. Manon rămase concentrată pe poziţia bunicii ei, pe poziţia celorlalte vrăjitoare aflate în jurul lor. Ştia că Asterin, aflată cu un pas în urma ei, făcea acelaşi lucru pentru ea.

Omul le conduse pe o platformă din peştera imensă. Fundul hăului se afla la cel puţin cincisprezece metri dedesubt, un capăt al încăperii fiind complet deschis către faţa stâncii, iar celălalt închis cu o poartă din fier – ba nu, o uşă.

— Asta este una dintre gropile de antrenament, le explică bărbatul. E uşor să alegem ucigaşii înnăscuţi, însă descoperim că mulţi dintre ei îşi arată caracterul în gropi. Înainte ca

dumneavoastră... doamnelor, zise el, încercând să-şi mascheze înfiorarea rostind cuvântul, să apucaţi să vă aruncaţi privirea asupra lor, ei îşi petrec timpul chiar aici, luptând.

— Şi când, întrebă Mama Cioc-negru, ţintuindu-l cu privirea, îi vom alege pe cei pe care îi vom încăleca?

Bărbatul îşi înăbuşi emoţia.

— Am antrenat un soi mai blând pentru antrenamentul de bază.

Un mârâit ameninţător din partea Iskrăi. Manon ar fi putut şi ea să mârâie la insulta tacită, însă Matroana Sânge-albastru vorbi:

— Nu înveţi să călăreşti sărind pe un cal folosit la război, nu-i aşa?

Bărbatul aproape că se îndoi de uşurare.

— Odată ce te obişnuieşti cu zborul...

— Noi ne-am născut pe spinarea vântului, spuse una dintre conducătoarele sabatului aflate în spate.

Unele mormăiră a aprobare. Manon rămase tăcută, aşa cum procedară şi conducătoarele Cioc-negru ale sabatului. Obedienţă. Disciplină. Brutalitate. Ele nu se coborau fălindu-se.

Bărbatul se foi şi rămase atent la Cresseida, de parcă ea ar fi fost singura convinsă din încăpere, în pofida coroanei ei de stele din sârmă ghimpată. Idiotul. Manon considera uneori că cele din Sânge-albastru erau cele mai mortale dintre toate.

— De îndată ce sunteţi gata, spuse el, putem începe procesul de selecţie. Încălecaţi şi să purcedem la antrenament.

Manon riscă să-şi ia ochii de la bunica ei pentru

a studia groapa. Existau lanţuri gigantice ancorate într-unul dintre pereţi şi pete enorme de sânge negru pătau stâncile, de parcă una dintre bestii fusese împinsă în perete. O crăpătură gigantică sub formă de pânză de păianjen se întindea în centru. Orice lovise peretele, fusese aruncat cu forţă.

— Pentru ce sunt lanţurile? se trezi Manon întrebând.

Bunica ei îi aruncă o privire de atenţionare, dar Manon se concentră asupra bărbatului. În mod previzibil, el făcu ochii mari la vederea frumuseţii ei – şi rămaseră larg deschişi cât priviră moartea care stătea ascunsă sub aceasta.

— Lanţurile sunt pentru animalele momeală, răspunse el, adică balaurii pe care îi folosim pentru a le arăta celorlalţi cum să lupte, pentru a le transforma agresivitatea într-o armă. Avem ordin să nu omorâm niciunul, nici pe cei deşelaţi sau taraţi, aşa că le găsim o bună întrebuinţare şi celor debili.

Exact ca la luptele de câini. Ea privi din nou petele şi crăpătura din perete. Animalul momeală probabil că fusese aruncat de unul dintre cei mai mari. Şi dacă balaurii se puteau arunca aşa unul pe altul, atunci stricăciunile produse oamenilor... I se strânse pieptul de nerăbdare, mai ales atunci când bărbatul întrebă:

— Doriţi să vedeţi un mascul?

O scânteiere a unghiilor din fier, în timp ce Cresseida făcu un gest elegant pentru a continua. Bărbatul lăsă să-i scape un fluierat ascuţit. Niciunul dintre ei nu vorbi în timp ce lanţurile zăngăniră, un

bici plesni şi poarta din fier spre groapă gemu când fu ridicată. Şi atunci, călăuziţi de bărbaţi cu bice şi suliţi, apărură balaurii.

O mirare sonoră colectivă, chiar şi din partea lui Manon.

— Titus e unul dintre cei mai buni, spuse bărbatul, din vocea sa răzbătând mândria.

Manon nu-şi putu lua ochii de la minunata bestie: trupul lui cenuşiu-pestriţ acoperit de piele; picioarele din spate masive, terminate cu gheare mari cât antebraţul ei; enormele-i aripi, cu un cleşte în vârf, folosite pentru a-l propulsa înainte asemenea unei perechi de membre.

Îşi legăna capul triunghiular într-o parte şi în cealaltă, iar botul plin de bale lăsa să se întrevadă colţii galbeni, curbaţi.

— Coada este dotată cu un vârf veninos, adăugă bărbatul atunci când balaurul ieşi cu totul din groapă, mârâind la bărbaţii aflaţi alături de el.

Reverberaţiile mârâitului găsiră ecou în stâncă, în ghetele ei şi în sus pe picioare, drept în inima ei.

De piciorul din spate avea prins un lanţ, fără îndoială pentru a-l împiedica să zboare. Îşi mişca încolo şi încoace coada, la fel de lungă cât trupul, terminată cu două ţepuşe curbate, aidoma unei pisici.

— Pot zbura sute de kilometri pe zi şi apoi să fie în continuare gata să zboare atunci când ajung, zise bărbatul, iar vrăjitoarele sâsâiră toate la unison.

Asemenea viteză şi rezistenţă...

— Ce mănâncă? întrebă Petrah, cu chipul ei pistruiat în continuare serios şi liniştit.

Bărbatul îşi frecă gâtul.

— Mănâncă orice. Însă le place să fie proaspăt.

— Şi nouă la fel, preciză Iskra rânjind.

S-o fi spus altcineva şi nu moştenitoarea Picioare-galbene, Manon li s-ar fi alăturat celorlalte din juru-i care rânjeau.

Titus se răsuci brusc, repezindu-se spre cel mai apropiat bărbat, în timp ce-şi folosi magnifica sa coadă pentru a face praf suliţele din spatele său. Un bici pocni, dar era prea târziu.

Sânge şi ţipete şi zgomot de oase zdrobite. Picioarele şi capul bărbatului căzură la pământ. Torsul fu înghiţit dintr-o îmbucătură. Mirosul de sânge umplu aerul şi toate vrăjitoarele Dinţi-de-fier inhalară adânc. Bărbatul din faţa lor făcu un pas mult prea precaut în spate.

Masculul din groapă se uita acum la ei, coada continuând să izbească podeaua.

Magia dispăruse, şi totuşi, era posibilă crearea de bestii magnifice. Magia dispăruse, şi totuşi Manon simţea siguranţa momentului instalându-i-se în oase. Îi fusese *menit* să fie aici. Îl va avea pe Titus sau pe niciun altul.

Nu ar fi suportat să încalece niciun animal, ci numai pe cel mai grozav, pe cel a cărui întunericime amintea de a ei. Când privirea i se intersectă cu negrul infinit al ochilor lui Titus, ea îi zâmbi balaurului.

Ar fi putut jura că şi el îi zâmbise.

Capitolul 13

Celaena nu-şi dădu seama cât de obosită era

până ce toate sunetele – cântecul blând al lui Emrys, bufnitura aluatului frământat, tocatul cuţitului lui Luca şi neîncetata pălăvrăgeală despre tot şi orice – încetară. Atunci fu sigură de ce avea să găsească atunci când avea să se întoarcă spre scări. Mâinile aveau pielea macerată, degetele o usturau, spatele şi gâtul îi zvâcneau, dar... Rowan se sprijinea în arcada scărilor, cu braţele încrucişate şi violenţa pâlpâindu-i în ochii fără viaţă.

— Să mergem.

Deşi trăsăturile îi rămâneau reci, ea avu impresia clară că el era cumva enervat de faptul că ea nu stătea îmbufnată în vreun cotlon, deplângând starea unghiilor sale. Când ea ieşi, Luca îşi trecu degetul peste gât în timp ce rosti cu buzele *succes.*

Rowan o conduse printr-o curticică, unde santinelele încercau să pretindă că nu le urmăreau fiecare mişcare, şi apoi în pădure. Apărarea contra magiei ţesută între inelul de megaliţi o ciupi din nou de piele în timp ce treceau şi i se făcu greaţă. Când ajunseră printre copacii acoperiţi cu muşchi, în lipsa căldurii constante din bucătărie, se trezi pe jumătate îngheţată, dar până şi asta era numai o vagă scânteiere a unei trăiri.

Rowan explora o creastă stâncoasă înspre cele mai înalte promontorii ale pădurii, încă învăluite în pâclă. Ea abia dacă se opri pentru a contempla priveliştea colinei submontane aflată dedesubt, a câmpiilor din faţa lor, complet înverzite şi proaspete şi în siguranţă faţă de Adarlan. Rowan nu rosti nicio vorbă până când ajunseră la ceea ce

păreau a fi ruinele distruse de intemperii ale unui templu.

Acum nu mai era decât o întindere de blocuri din piatră şi coloane ale căror sculpturi fuseseră şterse de vânturi şi ploi. În stânga ei se întindeau Wendlynul, colinele submontane, câmpiile şi pacea. În dreapta se ridica zidul munţilor Cambrian, blocând orice semn al ţinuturilor nemuritoare de dincolo. În spatele ei, departe, în jos, se zărea fortăreaţa care şerpuia de-a lungul coamei muntelui.

Rowan traversă pietrele crăpate, cu părul lui argintiu fluturând în vântul umed şi tăios. Ea continua să-şi ţină braţele pe lângă corp, mai mult din reflex. El era înarmat până în dinţi, chipul său o mască a brutalităţii de neclintit.

Ea se forţă să surâdă uşor, cea mai bună încercare de expresie respectuoasă, nerăbdătoare.

— Arată-mi ce poţi.

El o privi din cap până în picioare: cămaşa umedă de la pâclă, îngheţată acum, lipită de pielea-i încreţită, pantalonii la fel de umezi, poziţia picioarelor...

— Şterge-ţi zâmbetul slugarnic şi mincinos de pe chip.

Vocea îi era la fel de lipsită de viaţă precum ochii, însă tăioasă ca o lamă.

Ea îşi păstră zâmbetul slugarnic şi mincinos.

— Nu ştiu la ce te referi.

El păşi spre ea, de data aceasta cu caninii ieşindu-i în afară.

— Iată prima ta lecţie, fato: scuteşte-mă de aiurelile tale. Nu am chef de aşa ceva şi probabil

că sunt singurul căruia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de cât de furioasă, maliţioasă şi îngrozitoare eşti pe dinăuntru.

— Nu cred că doreşti neapărat să vezi cât de furioasă, maliţioasă şi îngrozitoare sunt pe dinăuntru.

— Dă-i înainte şi fii cât de obraznică doreşti, prinţesă, căci am fost de zece ori mai obraznic timp de zece ori mai mult timp decât ai trăit tu până acum.

Ea nu cedă – nu, deoarece el nu înţelegea un lucru în legătură cu ceea ce zăcea sub pielea ei şi îşi trecea ghearele prin lăuntrul ei –, dar renunţă la orice încercare de a-şi controla trăsăturile. Buzele ei se retraseră, dezvelind dinţii.

— Aşa e mai bine. Acum, transformă-te!

Ea nu se strădui să fie plăcută atunci când rosti:

— Nu e ceva ce pot controla.

— Dacă aş fi vrut scuze, le-aş fi cerut. *Transformă-te!*

Ea nu ştia cum. Nu stăpânise niciodată harul în copilărie şi cu siguranţă nu existaseră ocazii de a învăţa în ultimul deceniu.

— Sper că ai adus gustări, căci vom sta aici foarte mult timp, dacă lecţia de azi depinde de transformarea mea.

— Tu *chiar* ai de gând să mă faci să-mi placă să te antrenez.

Ea avea senzaţia că el ar fi putut trece fără probleme de *ia să te antrenez* ia să *te mănânc de vie.*

— Deja am participat la vreo douăsprezece

versiuni ale sagăi de antrenament maestru-discipol, aşa că ce-ar fi să mă scuteşti şi de asta?

Zâmbetul lui deveni mai reţinut, mai letal.

— Tacă-ţi fleanca şi transformă-te!

Pe ea o cuprinse un fior – un fulger în abis.

— Nu!

Apoi, el atacă.

Ea se gândise întreaga dimineaţă la loviturile lui, la felul în care se mişcase, la iuţeală şi la unghiuri. Aşa că se feri de prima lovitură, păşind în lateral şi evitând pumnul lui, cu părul fluturându-i în vânt.

Ba chiar se răsuci destul în direcţia opusă pentru a evita şi cea de-a doua lovitură. El era însă atât de iute, încât ea de-abia reuşea să înregistreze mişcările – atât de iute, încât ea n-avu şansa să se ferească sau să pareze sau să anticipeze cea de-a treia lovitură. Nu la faţă, ci la picioare, exact cum o făcuse şi cu o seară înainte.

O rotire a piciorului lui şi ea căzu, răsucindu-se pentru a se echilibra, însă nu suficient de repede pentru a evita să se lovească cu fruntea de o piatră netezită de vreme. Se rostogoli, zărind cerul cenuşiu, şi încercă să-şi amintească cum să respire în timp ce impactul îi reverbera în craniu. Rowan se năpusti cu o naturaleţe fluidă, coapsele lui puternice apăsându-i coastele în timp ce o încălecă. Rămasă fără suflu, ameţită şi cu musculatura slăbită de la dimineaţa petrecută în bucătărie şi de la săptămânile de hrană pe sponci, ea nu reuşi să se răsucească şi să-l arunce – nu putu să facă nimic. Era mai greu decât ea, mai musculos şi, pentru prima dată în viaţa ei, îşi dădu

seama că era pe de-a-ntregul întrecută.

— *Transformă-te,* sâsâi el.

Ea râse, un sunet mort, jalnic, străin chiar şi pentru urechile ei.

— Bună încercare.

O, zeilor, capul îi bubuia, un firişor cald de sânge îi curgea din partea dreaptă a frunţii, iar acum el era *aşezat* pe pieptul ei. Râse iar, strangulată de greutatea lui.

— Crezi că poţi să mă păcăleşti să mă transform scoţându-mă din răbdări?

El mârâi, cu faţa presărată de stelele pe care ea le vedea plutind. Fiecare clipit îi aducea noi pumnale dureroase. Probabil că avea să fie cel mai rău ochi vânăt din viaţa ei.

— Uite ce idee am: sunt bogată ca naiba, zise ea peste bubuitul din cap. Ce-ar fi să ne prefacem că facem antrenamentul ăsta timp de o săptămână sau aşa ceva şi apoi să-i spunem lui Maeve că sunt perfect pregătită să intru pe teritoriul ei, iar eu îţi voi da tot aurul afurisit pe care îl vei dori.

El îşi apropie caninii atât de aproape de gâtul ei, încât dintr-o mişcare i-ar fi putut sfâşia beregata.

— Uite ce idee am eu, mârâi el. Nu ştiu ce naiba ai făcut timp de zece ani, în afară de umblat aiurea şi de a te numi asasină, dar cred că eşti obişnuită să-ţi iasă totul aşa cum vrei. Cred că nu ai niciun control asupra ta. Niciun fel de control şi nicio disciplină – nu una serioasă de profunzime. Tu eşti o *copilă,* şi încă una răzgâiată. Şi, zise el, în ochii săi verzi citindu-se doar repulsie, eşti o laşă.

Dacă braţele nu i-ar fi fost ţintuite, i-ar fi

sfâşiat pe loc faţa. Fata se zbătu, încercând toate tehnicile pe care le învăţase pentru a-l clinti, dar el nu se mişcă niciun centimetru.

Un hohot de râs grav, obraznic.

— Nu-ţi place cuvântul?

El se aplecă şi mai tare, tatuajul lui înotând în privirea ei neclară.

— *Laşă.* Eşti o laşă care a fugit timp de zece ani, în vreme ce oamenii nevinovaţi erau arşi şi măcelăriţi şi...

Ea încetă să-l mai asculte.

Ea pur şi simplu... încetă.

Era de parcă s-ar fi aflat din nou sub apă. De parcă ar fi năvălit în camera Nehemiei şi ar fi descoperit acel trup frumos mutilat pe pat. De parcă l-ar fi văzut pe Galan Ashryver, preaiubit şi brav, călărind la apus în uralele poporului său.

Ea rămase liniştită, privind norii care se adunau deasupra, aşteptând ca el să-şi isprăvească vorbele pe care ea nu putea să le asculte, aşteptând o lovitură pe care, era destul de sigură, n-avea s-o simtă.

— Ridică-te, zise el brusc, iar lumea fu luminoasă şi amplă atunci când el se ridică. *Ridică-te!*

Ridică-te. Chaol îi spusese asta cândva, atunci când durerea şi teama şi jalea o copleşiseră peste măsură. Însă culmea peste care trecuse în noaptea în care murise Nehemia, noaptea în care îl spintecase pe Archer, ziua în care îi spusese lui Chaol oribilul adevăr... Chaol o ajutase să treacă peste culme. Încă era în cădere. Nu exista nicio ridicare, deoarece nu exista nicio bază.

Mâini puternice, aspre sub umerii ei, lumea zgâlţâindu-se, rotindu-se, apoi acel chip tatuat, mârâind în faţa ei. N-avea decât să-i ia capul între acele mâini masive şi să-i frângă gâtul.

— Demnă de milă, scuipă el, dându-i drumul. Fără coloană vertebrală şi demnă de milă.

Pentru Nehemia, ea trebuia să încerce, trebuia să *încerce...*

Însă când ajunse înăuntru, spre locul acela din pieptul ei unde sălăşluia monstrul, găsi doar pânze de păianjen şi cenuşă.

*

Capul Celaenei continua să se învârtă, iar sângele închegat de pe faţă îi dădea mâncărimi. Nu-şi bătu capul să şi-l şteargă sau să-i pese cu adevărat de ochiul învineţit despre care era absolut convinsă că înflorise în timp ce parcurseseră distanţa măsurată în kilometri de la ruinele templului şi până la colinele submontane împădurite. Însă nu reveniră în Mistward.

Ea se legăna pe picioare atunci când Rowan trase o spadă şi un pumnal şi se opri la marginea unui platou ierbos, presărat cu movile. De fapt – nu erau movile, ci gorgane, străvechi morminte de lorzi şi prinţese care muriseră de mult, care se întindeau până la cealaltă lizieră de copaci. Erau zeci de morminte, fiecare marcat cu un prag din piatră şi închis cu o uşă din fier. Şi cu toată vederea înceţoşată şi durerea de cap năucitoare, i se ridică părul de la ceafă.

Movilele ierboase păreau să... respire. Să

doarmă. Uşi din fier – pentru a ţine sufletele înăuntru, încuiate împreună cu tezaurul pe care îl furaseră. Se strecuraseră înăuntru şi stăteau la pândă de eoni în şir, hrănindu-se cu proştii nechibzuiţi care se încumetau să caute aurul din interior.

Rowan îşi înclină capul spre gorgane.

— Aveam de gând să aştept până ce vei fi avut o oarecare stăpânire asupra puterii tale – plănuisem să te fac să vii noaptea, când gorganele-suflete sunt *cu adevărat* ceva demn de privit, dar consideră asta ca pe o favoare, căci nu sunt mulţi cei care vor cuteza să iasă ziua. Plimbă-te printre movile – înfruntă sufletele şi caută să ajungi în partea cealaltă a câmpiei, Aelin, şi atunci vom putea să mergem în Doranelle oricând vei dori.

Era o capcană. O ştia prea bine. El avea harul timpului nesfârşit şi putea să joace jocuri care să dureze secole. Nerăbdarea ei, faptul că era muritoare şi fiecare secundă o aducea mai aproape de moarte, erau folosite împotriva ei. Să înfrunte sufletele...

Armele lui Rowan străluceau, suficient de aproape pentru a le înşfăca. Ridică din umerii aceia puternici şi zise:

— Poţi fie să aştepţi să-ţi câştigi armele înapoi, fie poţi intra aşa cum eşti acum.

Îşi pierdu controlul preţ de o clipă, îndeajuns cât să-i spună:

— Îmi sunt suficiente drept arme mâinile mele goale.

El se mărgini să-i arunce un rânjet zeflemitor şi

porni prin labirintul colinelor.

Ea îl urmă îndeaproape, ţinându-se după el pe lângă fiecare gorgan, ştiind că, dacă ar fi rămas prea în urmă, el, din răutate, ar fi lăsat-o acolo.

Răsuflări regulate şi căscături de trezire se înălţau de dincolo de uşile din fier. Acestea erau neîmpodobite, fixate în buiandrugii din piatră cu nişte cuie care erau atât de vechi, încât, probabil, precedau Wendlynul.

Paşii ei scârţâiau în iarbă. Acolo, până şi păsările şi insectele nu scoteau sunete prea zgomotoase. Dealurile se depărtau pentru a lăsa loc unui cerc interior de iarbă uscată în jurul celui mai dărăpănat gorgan. Unde celelalte erau rotunde, acesta arăta de parcă nişte zei antici ar fi călcat pe el. Vârful aplatizat fusese năpădit de rădăcinile noduroase ale tufişurilor; cele trei pietre masive ale pragului erau roase, pătate şi strâmbe. Uşa de fier dispăruse.

Nu mai era decât întunericul dinăuntru. Întunericul fără vârstă, care respira.

Când întunecimea se întinse spre ea, îşi simţi pulsul bubuindu-i în urechi.

— Te las aici, îi zise Rowan.

El nu pusese niciun picior în interiorul cercului, cizmele sale fiind la numai un centimetru de iarba uscată. Zâmbetul lui se transformă într-unul funebru.

— Ne întâlnim în partea cealaltă a câmpiei.

El se aştepta ca ea să ţâşnească asemenea unui iepure sălbatic. Şi ea ar fi vrut. O, zeilor, locul acela, acel gorgan blestemat aflat la numai o sută de metri, o făceau să vrea s-o ia la goană şi să nu

se mai oprească până ce nu va fi găsit un loc unde soarele să strălucească zi *şi* noapte. Însă dacă trecea de asta, putea să meargă în Doranelle a doua zi. Şi acele suflete care aşteptau în cealaltă jumătate a câmpiei... ar fi putut fi mai rău decât cele pe care deja le văzuse şi cu care luptase şi care îşi găsiseră sălaş în lume şi înlăuntrul ei.

Aşa că îşi înclină capul spre Rowan şi porni spre câmpia cu iarbă uscată.

Capitolul 14

Fiecare pas spre gorganul central făcea să-i clocotească sângele Celaenei. Întunericul dintre pietrele pătate şi străvechi crescu, învârtejindu-se. Era şi mai frig. Rece şi uscat.

Nu voia să se oprească, nu atâta timp cât Rowan continua să o privească, nu când avea atât de multe de făcut. Nu îndrăznea să privească prea mult timp spre locul unde ar fi trebuit să fie uşa şi spre lucrul care pândea dincolo de acesta. O fărâmă de mândrie – stupida, mortala mândrie – o împiedica să parcurgă în goană restul câmpiei. Fuga, îşi aminti ea, nu făcea decât să atragă pe unii prădători. Aşa că îşi menţinu ritmul lent al paşilor şi se gândi la toate antrenamentele pe care le primise, chiar şi când sufletul se fofilă mai aproape de prag, nimic mai mult decât un freamăt de foame vorace îmbrăcată în zdrenţe.

Şi totuşi, sufletul rămase în gorganul său chiar şi atunci când ea veni atât de aproape, încât ar fi putut fi târâtă înăuntru, de parcă... ar fi ezitat.

Tocmai trecea de gorgan când un fir de aer

pulsând, alterat, îi pluti pe lângă urechi. Poate că fuga ar fi fost o idee bună. Dacă magia era singura armă împotriva sufletelor, atunci mâinile ei erau nefolositoare. Şi totuşi, sufletul adăsta dincolo de prag.

Din nou ciudatul aer mort îi trecu pe lângă urechi, în capul ei făcându-și loc un sunet strident. Se grăbi, cu iarba scârţâind pe măsură ce aduna toate detaliile posibile pentru a se folosi de ele împotriva oricărui atacator s-ar fi aflat la pândă în apropiere. În capătul celălalt al câmpiei, vârfurile copacilor se legănau în adierea ceţoasă. Nu era departe.

Celaena trecu de movila centrală, înghiţind puternic pentru a scăpa de ţârâitul din urechi, tot mai neplăcut cu fiecare pas. Până şi sufletul bătea în retragere. Nu şovăise din pricina ei sau a lui Rowan.

Cercul de iarbă uscată se sfârşea la câţiva paşi mai încolo – doar la câţiva. Doar câţiva, iar apoi ea ar fi putut să fugă de orice ar fi fost acolo şi care făcea ca sufletul să-i tremure de frică.

Şi atunci îl văzu. Bărbatul care stătea în spatele gorganului.

Nu un suflet. Zări doar o licărire de piele albă, păr negru ca noaptea, o frumuseţe impenetrabilă, şi un colier din onix în jurul gâtului ca o coloană şi...

Întuneric. Un val de întuneric a izbit-o.

Nu obscuritate, ci un întuneric real, de parcă ar fi aruncat o pătură peste ei doi.

Simţea pământul ierbos, dar nu-l putea vedea. Nu putea vedea *nimic.* Nici în faţă, nici în lateral şi

nici în spate. Nu mai era decât ea şi întunericul învârtejit.

Celaena se ghemui, înăbuşindu-şi un blestem în timp ce scruta întunericul. Orice ar fi fost, în pofida formei, nu era un muritor. Nu era nimic omenesc în perfecţiunea sa, în acei ochi goi.

Pe buza de sus îi picura sânge – o sângerare nazală. Bubuitul din urechile ei începu să-i înece gândurile, orice plan, de parcă trupul ei era respins chiar de esenţa acelui lucru. Întunericul rămase, impenetrabil, infinit.

Opreşte-te. Respiră.

Dar altcineva respira în spatele ei. Oare era bărbatul, sau altceva?

Respiraţia devenea mai puternică, mai aproape, şi un aer rece îi atinse nasul, buzele, lingându-i pielea. Fuga – fuga era o opţiune mai înţeleaptă decât aşteptarea. Făcu mai mulţi paşi în fugă, care *ar fi trebuit* să o ducă la marginea câmpiei, dar...

Nimic. Numai un întuneric nesfârşit şi *chestia* care respira şi care era acum şi mai aproape, duhnind a praf şi a hoit şi încă a ceva, ceva ce ea nu mai mirosise de o viaţă, dar pe care nu putea să-l uite vreodată, nu când îmbibase acea încăpere precum vopseaua.

O, zeilor! Respiraţia era pe gâtul ei, şerpuind spre pavilionul urechii.

Se răsuci, trăgându-şi ceea ce putea foarte bine să fie ultima ei suflare, iar lumea scânteie. Nu cu nori şi iarbă uscată. Nu cu un prinţ Fae care aştepta în apropiere. Încăperea...

Această încăpere...

Servitoarea ţipa. Scotea sunete stridente ca un ceainic. Încă mai erau bălţoace dincolo de ferestrele închise – ferestre pe care Celaena însăşi le ferecase în seara precedentă, atunci când se bălăbăniseră încoace şi încolo în furtuna care se stârnise brusc.

Crezuse că patul era ud din pricina ploii. Se urcase în pat fiindcă furtuna o făcuse să audă nişte lucruri oribile, o făcuse să aibă senzaţia că ceva era *în neregulă,* de parcă ar fi stat cineva în colţul camerei ei. Nu ploaia uda patul în acea cameră acoperită de covoare elegante din conacul de ţară.

Nu ploaia se usca pe ea, pe mâinile, pe pielea şi pe rochia ei. Iar mirosul – nu era doar sânge, ci şi altceva...

— Nu e real, rosti Celaena cu voce tare, îndepărtându-se de patul pe care stătea ca o fantomă. *Nimic nu e real.*

Părinţii ei erau, însă acolo, întinşi pe pat, cu beregatele tăiate de la o ureche la cealaltă.

Tatăl ei, lat în umeri şi chipeş, cu pielea deja pământie.

Mama ei, cu părul ei auriu mânjit de sânge, iar chipul ei... chipul ei...

Măcelăriţi ca nişte animale. Rănile erau atât de vulgare, atât de căscate şi de adânci, iar părinţii ei arătau atât de... atât de...

Celaena vomită. Căzu în genunchi, vezica ei golindu-se chiar înainte de a vomita a doua oară.

— Nu e real, nu e real, icni ea în timp ce o căldură umedă îi străbătu pantalonii.

Nu putea să respire, nu putea să respire, nu putea...

Şi atunci se ridică brusc în picioare şi o luă la goană, îndepărtându-se de acea încăpere, spre zidurile lambrisate cu lemn, trecând printre ele ca un spectru, până ce...

Un alt dormitor, un alt cadavru.

Nehemia. Ciopârţită, mutilată, violată şi frântă.

Chestia care stătea la pândă în spatele ei îşi trecu o mână peste talia ei, peste abdomen, trăgând-o spre pieptul său cu blândeţea unui iubit. O cuprinse panica, atât de intensă, încât lovi cu un cot în spate şi în sus – izbind ceva ce părea a fi carne şi oase. Fiinţa sâsâi, dându-i drumul. Era tot ceea ce-i trebuia. Fugi, călcând prin iluzia sângelui şi a organelor prietenei ei, şi apoi...

Lumina apoasă a soarelui şi iarba uscată şi un războinic înarmat până în dinţi, cu părul argintiu, spre care se avântă, fără să-i pese de voma de pe veşminte, de pantalonii uzi, de gemete, de sunetul strident care îi ieşea din gâtlej. Alergă până ce ajunse la el şi căzu pe iarba verde, apucând-o, rupând-o, vomând, deşi nu mai avea nimic în ea cu excepţia unui şuvoi de bilă. Ţipa sau suspina sau nu scotea niciun sunet.

Apoi simţi transformarea şi unda de şoc, o fântână deschizându-se sub stomacul ei şi umplându-se cu focul arzând neabătut.

Nu. Nu.

Agonia o despică într-un şuvoi, vederea ei oscilând între claritatea de cristal şi văzul amortizat al muritorilor, dinţii durând-o în timp ce colţii îi ieşeau şi se retrăgeau, flux şi reflux, nemuritoare şi muritoare, schimbându-se la fel de repede ca fâlfâitul aripilor unui colibri...

Cu fiecare transformare, fântâna se adâncea, acel foc sălbatic urcând şi coborând şi ajungând sus, sus...

Atunci ea chiar ţipă, deoarece o ustura gâtul sau poate că era magia care ieşea, dezlănţuită în sfârşit.

Magia...

*

Celaena se trezi sub bolta pădurii. Încă era lumină, şi judecând după noroiul de pe cămaşă, pantaloni şi cizme, se părea ca Rowan o târâse acolo scoţând-o dintre gorgane.

Pe cămaşă şi pantaloni avea vomă. Şi apoi mai era... Făcuse pe ea. Se îmbujoră, dar lăsă deoparte gândurile referitoare la *de ce* urinase pe ea, de ce îşi vomase şi maţele. Şi acel ultim gând despre magie...

— Lipsa disciplinei, a controlului şi a curajului, veni o voce mârâitoare.

Simţindu-şi capul bubuind, îl descoperi pe Rowan aşezat pe o piatră, cu braţele musculoase sprijinite pe genunchi. Din mâna stângă îi atârna un pumnal, de parcă l-ar fi aruncat leneş în aer în timp ce ea zăcea în propria-i mizerie.

— Ai dat greş, îi spuse el cu glas egal. Ai reuşit să ajungi în cealaltă parte a câmpiei, dar am spus să înfrunţi sufletele, nu să te apuce pandaliile magice.

— Am să te *omor,* îi zise ea, în cuvinte aspre, gâfâite. Cum *îndrăzneşti...*

— Acela n-a fost un suflet, prinţesă.

El îşi îndreptă atenţia spre copacii din spatele ei. Ea ar fi putut să răcnească în legătură cu folosirea termenilor clari pentru a evita să o ducă în Doranelle, însă când privirile li se întâlniră iar, el părea să spună: *Chestia aia n-ar fi trebuit să se afle aici.*

Atunci, ce naiba a fost, ticălos tâmpit? ripostă ea tăcută.

El îşi încleştă maxilarul înainte de a rosti cu voce tare:

— Nu ştiu. Timp de câteva săptămâni am întâlnit vârcolaci în căutare de pradă, care cutreierau colinele în căutare de piei de oameni, însă asta... a fost altceva. N-am mai întâlnit niciodată această înfăţişare, nici în aceste ţinuturi, nici în altele. Fiindcă a trebuit să te târăsc de acolo, nici nu cred că voi afla prea curând.

Aruncă o căutătură critică la starea ei actuală.

— Dispăruse când am dat din nou ocol. Spune-mi ce s-a întâmplat. Am văzut doar întuneric şi, când ai apărut, erai... diferită.

Ea îndrăzni să se privească din nou. Pielea îi era albă ca laptele, de parcă puţina culoare pe care o căpătase tolănindu-se pe acoperişuri în Varese se scursese şi nu numai din pricina fricii şi a greţei.

— Nu, îi răspunse ea. Şi te poţi duce dracului.

— Alte vieţi s-ar putea să depindă de asta.

— Vreau să mă întorc la fortăreaţă, murmură ea.

Nu voia să afle despre creaturi, sau despre vârcolaci, sau despre niciuna din toate astea. Fiecare cuvânt era un efort.

— Chiar acum.

— Se termină atunci când spun eu că s-a terminat.

— Poţi să mă omori sau să mă torturezi ori să mă arunci de pe o stâncă, dar pentru azi *am terminat*. În întuneric am văzut chestii pe care nimeni n-ar trebui să le vadă. M-a târât printre amintiri – şi nu printre cele decente. Îţi ajunge?

El scuipă un sunet, dar se ridică în picioare şi începu să meargă. Ea se clătină pe picioare, se împiedică, cu genunchii tremurând, dar se ţinu după el, până la sălile din Mistward, unde ea îşi arcui trupul în aşa fel, încât niciuna dintre santinele să nu-i vadă pantalonii uzi, voma. Cu toate acestea, nu avea cum să-şi ascundă chipul. Îşi menţinu atenţia îndreptată asupra prinţului, până ce el deschise o uşă din lemn şi o izbi un zid de abur.

— Aici sunt băile femeilor. Camera ta e un etaj mai sus. Mâine în zori să fii la bucătărie.

Şi apoi o părăsi din nou.

Celaena merse târşâind picioarele în camera plină de aburi, fără să-i pese cine se afla acolo, se descotorosi de haine şi se prăbuşi într-una dintre căzile din piatră şi nu se mişcă mult, mult timp.

Capitolul 15

Chaol nu fu câtuşi de puţin surprins că tatăl său întârzie douăzeci de minute la întâlnirea lor. Nu se miră nici atunci când tatăl lui intră în birou, se aşeză pe scaunul din faţa pupitrului şi nu-i oferi nicio explicaţie pentru întârziere. Cu o răceală

calculată şi o antipatie evidentă, studie biroul: fără ferestre, un covor uzat şi un cufăr cu arme uzate pe care Chaol nu-şi găsea timp să le lustruiască sau să le trimită la reparat.

Măcar era organizat. Cele câteva hârtii de pe birou erau aşezate în teanc; tocurile din cleştar erau în suporturile lor; armura, pe care rareori avea ocazia să o îmbrace, strălucea pe manechinul din colţ. În cele din urmă, tatăl său zise:

— Asta e ceea ce ilustrul nostru rege îi oferă Căpitanului Gărzii sale?

Chaol ridică din umeri, iar tatăl lui studie pupitrul din stejar masiv. Moştenit de la predecesorul său, cel pe care el şi Celaena...

Îşi stinse amintirea înainte ca aceasta să-i facă sângele să clocotească. În schimb, îi surâse tatălui său.

— Exista un birou mai mare în anexa din cleştar, dar am vrut să fie accesibil pentru oamenii mei.

Era adevărat. De asemenea, el nu voise să se afle în apropierea aripii administrative a castelului, să fie alături de consilieri şi curteni pe acelaşi coridor.

— O decizie înţeleaptă.

Tatăl său se lăsă pe spate în vechiul scaun din lemn.

— Instinctele unui conducător.

Chaol îl ţintui cu o privire stăruitoare.

— Trebuie să mă întorc în Anielle cu tine – mă surprinde că-ţi iroseşti energia măgulindu-mă.

— Aşa să fie? Din câte văd, n-ai făcut nimic ca să te pregăteşti pentru această aşa-zisă întoarcere.

Nici măcar nu-ţi cauţi un înlocuitor.

— În pofida părerilor tale proaste despre poziţia mea, este una pe care o iau în serios. Nu vreau ca omul care va avea grijă de acest palat să fie un oarecare.

— Nici măcar nu i-ai spus Majestăţii Sale că pleci.

Acel zâmbet plăcut, malefic, rămase fixat pe chipul tatălui său.

— Când am cerşit permisia pentru săptămâna viitoare, regele n-a făcut nicio menţiune la faptul că tu m-ai însoţi. Băiete, decât să te bag în bucluc, mai bine îmi ţin gura.

Chipul lui Chaol rămase impasibil.

— Din nou, nu plec până când nu găsesc un înlocuitor potrivit. Acesta este motivul pentru care te-am rugat să ne întâlnim. Am nevoie de timp.

Era adevărat – în parte, cel puţin.

Aşa cum făcuse în ultimele nopţi, Chaol trecuse pe la petrecerea lui Aedion – o altă tavernă, chiar mai scumpă, şi mai aglomerată. Aedion, din nou, nu era acolo. Cumva, toată lumea *credea* că generalul este acolo, până şi curtezana care plecase cu el în prima seară spusese că generalul îi dăduse o monedă de aur – fără să-i folosească serviciile – şi plecase să mai caute vin spumant.

Chaol aşteptase la colţul străzii unde curtezana spusese că-l lăsase, dar nu descoperise nimic. Şi nu era oare fascinant faptul că nimeni nu părea să ştie exact când avea să sosească legiunea Bane sau unde erau campaţi – ci doar că erau pe drum? Chaol era prea ocupat în timpul zilei pentru a-i lua urma lui Aedion, iar în timpul diferitelor întruniri şi

mese ale regelui era imposibil să se afle faţă în faţă cu generalul. În acea seară, însă, plănuia să sosească la petrecere destul de devreme, astfel încât să afle dacă Aedion măcar apăruse şi încotro o ştersese. Cu cât afla mai curând ceva despre Aedion, cu atât mai repede putea aranja aceste nimicuri şi putea să-l împiedice pe rege să privească prea atent în direcţia sa înainte de a-i înmâna demisia.

Solicitase această întâlnire din cauza unui gând care îl trezise în toiul nopţii – un plan poate nebunesc, destul de periculos, şi care cel mai probabil avea să-l ducă la moarte înainte de a realiza ceva. Frunzărise toate cărţile despre magie pe care le găsise Celaena şi nu descoperise nimic despre cum ar fi putut să-l ajute pe Dorian – şi pe Celaena – eliberând-o. Celaena îi spusese însă cândva că grupul de rebeli pe care îl conduseseră Archer şi Nehemia pretinsese două lucruri: unul, că ei ştiau unde era Aelin Galathynius; şi doi, că erau foarte aproape de a găsi o modalitate de a rupe misterioasa putere a regelui din Adarlan asupra continentului. Prima era o minciună, desigur, dar dacă exista cea mai mică şansă ca acei rebeli să ştie cum să elibereze magia... el trebuia să încerce. Era deja pe cale de a pleca şi de a-i da de urmă lui Aedion şi, cum văzuse toate însemnările Celaenei despre ascunzătorile rebelilor, avea o bănuială, unde puteau fi găsiţi. Trebuia să abordeze cu grijă acea problemă şi avea încă nevoie de cât de mult timp putea găsi.

Zâmbetul fals al tatălui său păli şi făcu loc strălucirii oţelului adevărat, şlefuit de deceniile în

care condusese Anielle.

— Potrivit zvonurilor, tu te consideri un om de onoare. Cu toate că mă întreb ce fel de bărbat eşti cu adevărat, dacă nu-ţi onorezi înţelegerile. Mă întreb...

Tatăl lui făcu un adevărat spectacol din muşcatul buzei inferioare.

— Mă întreb ce motiv ai avut, în acest caz, să-ţi trimiţi femeia în Wendlyn.

Chaol luptă cu impulsul de a înţepeni.

— Nobilul Căpitan Westfall nu poate fi bănuit că nu ar dori cu adevărat ca al Majestăţii Sale Campion să-i omoare pe duşmanii noştri. Şi totuşi, cel care îşi încalcă jurămintele, mincinosul...

— Nu-mi încalc jurământul faţă de tine, spuse Chaol cu seriozitate. Intenţionez să merg în Anielle – aş jura în orice templu asta, în faţa oricărui zeu, dar numai atunci când voi fi găsit un înlocuitor.

— Ai jurat, o lună, mârâi tatăl său.

— Voi fi al tău pentru tot restul vieţii mele afurisite. Ce însemnătate au pentru tine o lună sau două în plus?

Nările tatălui se dilatară. Ce scop avea, atunci, tatăl său de voia ca el să se întoarcă atât de repede? Chaol era gata să-l întrebe, dorind să-l facă pe tatăl lui să se vânzolească puţin, când pe biroul său ateriză un plic.

Trecuseră ani – ani şi ani, dar încă îşi amintea scrisul mamei sale, încă îşi amintea felul elegant în care ea îi desena numele.

— Ce e asta?

— Mama ta ţi-a trimis o scrisoare. Presupun că îşi exprimă bucuria faţă de mult aşteptata ta

întoarcere.

Chaol nu atinse plicul.

— N-ai de gând s-o citeşti?

— Nu am nimic să-i spun şi nici nu mă interesează ce are ea să-mi spună, minţi Chaol.

O altă capcană, o nouă modalitate de a-l enerva. Avea foarte multe de făcut aici, atât de multe lucruri de aflat şi de descoperit. Avea să-şi onoreze jurământul în curând.

Tatăl său înşfăcă scrisoarea, îndesând-o în tunica sa.

— Va fi cum nu se poate mai tristă să audă asta.

Iar el ştia că tatăl său, pe deplin convins de minciuna fiului, avea să-i spună mamei exact ceea ce spusese el. Preţ de o secundă, sângele îi bubui în urechi, aşa cum se întâmplase întotdeauna când fusese martor la bagatelizarea, la dojenirea, la ignorarea mamei de către tatăl său.

Trase aer în piept.

— Patru luni, apoi voi merge. Stabileşte data şi se va face.

— Două luni.

— Trei.

Un zâmbet lent.

— Aş putea să merg chiar acum la rege şi să cer să te destituie în loc să aştept trei luni.

Chaol îşi încleştă maxilarul.

— Spune, deci, care e preţul tău.

— O, nu e niciun preţ, însă mă gândesc că îmi place ideea ca tu să-mi datorezi o favoare.

Pe buze îi reveni zâmbetul malefic.

— Îmi place tare mult ideea. Două luni, băiete.

Nu-şi bătură capul să-şi spună la revedere.

*

Sorscha fu chemată în apartamentele prinţului moştenitor taman când se pregătea să fiarbă un remediu calmant pentru o fată suprasolicitată de la bucătărie. Şi cu toate că încercă să nu pară prea nerăbdătoare şi demnă de milă, ea găsi o cale de a pasa iute sarcina unei ucenice inferioare şi de a porni spre turnul prinţului.

Nu fusese niciodată acolo, dar ştia unde era – toţi vindecătorii ştiau, pentru orice eventualitate. Gărzile o lăsară să treacă, de-abia făcându-i un semn din cap, iar când urcă pe scara spiralată, uşa apartamentelor era deja deschisă.

O harababură. Încăperile sale erau o harababură de cărţi, hârtii şi arme abandonate. Aşezat la o masă, având doar un locşor eliberat pentru el, se afla Dorian, părând mai curând stânjenit – fie din cauza harababurii, fie din cauza buzei despicate.

Ea reuşi să facă o plecăciune, cu toate că trădătoarea îmbujorare îi cuprinse gâtul şi faţa.

— Înălţimea Voastră m-a chemat?

O voce dreasă.

— Eu... ei bine, cred că vezi unde sunt necesare reparaţii.

O nouă rană la mână. Aceasta arăta de parcă ar fi fost de la antrenamente, însă buza... pentru a se apropia de el avea să aibă nevoie de multă voinţă. Mâna mai întâi. Să o lase să-i distragă atenţia, să se liniştească.

Puse coşul cu materiale jos şi se pierdu în munca de pregătire a alifiilor şi a bandajelor. Mirosul săpunului său parfumat îi mângâie nasul, destul de puternic pentru a sugera că el tocmai se îmbăiase. Ceea ce era un lucru oribil la care să se gândească, cum stătea alături de scaunul lui, deoarece ea era o vindecătoare profesionistă şi imaginarea pacienţilor dezbrăcaţi nu era un...

— N-ai de gând să mă întrebi ce s-a întâmplat? o chestionă prinţul, privind în sus la ea.

— Nu e treaba mea să întreb – şi dacă nu e relevant în ceea ce priveşte rana, nu trebuie să ştiu.

Îi ieşi mai rece şi mai dur decât ar fi vrut. Însă era adevărat.

Eficientă, îi pansă mâna. Tăcerea n-o deranja; uneori, petrecea zile întregi în catacombe, fără să vorbească cu nimeni. Fusese un copil tăcut înainte ca părinţii ei să moară, iar după masacrul din piaţa oraşului devenise şi mai tăcută. Abia când ajunsese la castel, unde îşi făcuse prieteni – descoperise că uneori îi plăcea să vorbească. Şi totuşi, acum, cu el... ei bine, se părea că prinţului nu-i plăcea tăcerea, căci se uită iar la ea şi o întrebă:

— De unde eşti?

Ce întrebare complicată la care să răspundă, de vreme ce *cum-ul* şi *de* ce-ul călătoriei ei la castel erau mânjite de acţiunile tatălui ei.

— Din Fenharrow, răspunse ea, rugându-se ca acela să fie sfârşitul.

— De unde din Fenharrow?

Aproape că se trase înapoi de frică, dar acum

după cinci ani de îngrijit răni înfiorătoare şi ştiind că un licăr de dezgust sau de teamă pe chipul ei ar fi putut zdruncina controlul pacientului avea mai multă stăpânire de sine.

— Un sătuc din sud. Cei mai mulţi oameni nici n-au auzit de el.

— Fenharrow e frumos, zise el. Tot acel teren deschis, care se întinde la nesfârşit.

Ea nu îşi amintea destule pentru a-şi da seama dacă iubise acea întindere dreaptă de pământ arabil, mărginit la vest de munţi şi la est de mare.

— Ai vrut dintotdeauna să fii vindecătoare?

— Da, răspunse ea, căci îi fusese încredinţată vindecarea moştenitorului imperiului şi nu putea să dea dovadă de nimic altceva decât de o siguranţă absolută.

Un zâmbet slab.

— Mincinoaso.

Ea nu voi, dar privirile li se întâlniră – acei ochi de safir, atât de luminoşi în soarele sfârşitului de după-amiază care răzbătea pe ferestruică.

— N-am vrut să vă ofensez, Înălţimea...

— Sunt indiscret.

Testă bandajele.

— Încercam să-mi abat atenţia.

Ea încuviinţă dând din cap, căci nu avea nimic de spus şi, oricum, nu ar fi putut spune niciodată ceva destul de isteţ. Scoase recipientul din tablă cu balsam dezinfectant.

— Pentru buza dumneavoastră, dacă nu vă supăraţi, Înălţimea Voastră, vreau să mă asigur că nu e praf sau altceva în rană, aşa că...

— Sorscha.

Ea încercă să nu lase să se vadă ce însemna pentru ea faptul că îşi amintise numele ei. Sau să-l audă pe el rostindu-l.

— Fă ceea ce trebuie să faci.

Ea îşi muşcă buza, un obicei prostesc, şi încuviinţă în timp ce-şi înclină capul pentru a putea să-i vadă mai bine gura. Pielea lui era atât de caldă! Îi atinse rana şi el sâsâi, respiraţia lui mângâindu-i degetele, dar nu se trase înapoi şi nici n-o respinse şi nici n-o lovi aşa cum o făceau unii curteni.

Îi aplică balsamul pe buză cât de repede putu. O, zeilor, buzele lui erau atât de moi!

În ziua în care îl văzuse pentru prima dată, plimbându-se prin grădini, condus de căpitan, nu ştiuse că el era prinţul. Erau abia nişte adolescenţi, iar ea era o ucenică în haine vechi, însă, pentru un moment, el o privise şi îi zâmbise. El o *văzuse* atunci când nimeni altcineva n-o văzuse ani la rând, aşa că îşi găsea scuze pentru a se duce la etajele superioare ale castelului, însă plânsese luna următoare, atunci când îl spionase din nou, iar cele două ucenice şoptiseră despre cât era de chipeş prinţul – Dorian, moştenitorul tronului.

Această dragoste nebună pentru el fusese secretă şi stupidă. Atunci când, în cele din urmă, îl întâlni din nou, câţiva ani mai târziu, în timp ce o ajută pe Amithy cu un pacient, el nu se uitase la ea. Devenise invizibilă, asemenea celor mai mulţi vindecători – invizibilă, aşa cum îşi dorise.

— Sorscha?

Groaza ei atinse noi profunzimi atunci când îşi dădu seama că se zgâia la gura lui, continuând să

ţină degetele în cutia cu balsam.

— Iertaţi-mă, zise ea, întrebându-se dacă să se arunce din turn şi să pună capăt umilinţei ei. A fost o zi lungă.

Nu era o minciună.

Se purta ca o proastă. Fusese deja cu un bărbat – unul dintre străjeri, o singură dată şi îndeajuns încât să-şi dea seama că nu era interesată în mod deosebit să-i permită unui alt bărbat să o atingă prea curând. Dar acum, când stătea atât de aproape, iar picioarele lui atingeau fusta rochiei ei cafenii cusute de mână...

— De ce n-ai spus nimănui? o întrebă liniştit. Despre mine şi prietenii mei.

Ea se dădu înapoi cu un pas, însă îi susţinu privirea, cu toate că pregătirea şi instinctele îi spuneau să-i evite ochii.

— N-aţi fost niciodată crud cu vindecătorii – cu nimeni. Îmi place să cred că lumea are nevoie...

Ar fi fost prea mult să spună asta, căci lumea era lumea tatălui său.

— Are nevoie de oameni mai buni, termină el pentru ea, ridicându-se. Iar tu crezi că tatăl meu ar fi folosit informaţiile tale despre... venirile şi plecările noastre împotriva noastră.

Aşadar, el ştia că Amithy raporta orice lucru neobişnuit. Amithy îi spusese Sorschăi să procedeze la fel, dacă ştia ce era bine pentru ea.

— Nu vreau să insinuez că Majestatea Sa ar...

— Satul tău mai există? Părinţii tăi mai trăiesc?

Chiar şi după atâţia ani, nu putu să-şi reţină durerea din glas atunci când răspunse:

— Nu. A fost incendiat. Şi nu: ei m-au adus în

Rifthold şi au fost ucişi în timpul purificării oraşului de imigranţi.

O umbră de jale şi de groază apăru în ochii lui.

— Şi atunci, de ce ai venit aici – să munceşti aici?

Ea îşi adună materialele.

— Deoarece nu aveam unde altundeva să merg.

Pe chipul lui licări agonia.

— Înălţimea Voastră, v-am...

Însă el privea lung, de parcă ar fi înţeles – şi ar fi văzut-o.

— Îmi pare rău.

— N-a fost decizia dumneavoastră. Şi nu soldaţii dumneavoastră au fost cei care i-au prigonit pe părinţii mei.

El o privi preţ de un moment lung înainte de a-i mulţumi. O despărţire politicoasă. Iar ea îşi dori, în timp ce părăsea acel turn ticsit, să nu fi deschis gura deloc – deoarece probabil că el n-avea s-o mai cheme niciodată din pricina situaţiei jenante. Nu avea să-şi piardă poziţia, căci el nu era atât de crud, însă dacă el îi refuza serviciile, atunci asta ar fi ridicat semne de întrebare. Aşa că Sorscha se hotărî, stând culcată în acea noapte în patul ei, să găsească o cale de a-şi cere scuze – sau poate să găsească o cale de a-l împiedica pe prinţ să o mai vadă. Mâine, se va gândi mâine.

Nu se aştepta a doua zi la mesagerul care sosi după micul dejun, întrebând-o care era numele satului ei. Când ea şovăi, acesta îi spuse că prinţul moştenitor voia să ştie.

Voia să ştie, pentru a-l putea adăuga pe harta

sa personală a continentului.

Capitolul 16

Dintre toate spaţiile din Omega, sala de mese era de departe cea mai periculoasă.

Cele trei Clanuri Dinţi-de-fier fuseseră împărţite în schimburi care alternau, ceea ce le ţinea aproape complet separate – antrenamente cu balaurii, antrenamente în sala armelor şi antrenamente pe câmpul de luptă. Separarea era o dovadă de înţelepciune, aşa credea Manon, de vreme ce tensiunile erau la cote înalte şi aveau să rămână aşa până ce urmau să fie aleşi balaurii. Toată lumea voia masculi. Cu toate că Manon se aştepta, fără doar şi poate, să capete unul, poate chiar pe Titus, asta n-o împiedica să vrea să ia la pumni de să-i scoată dinţii pe oricine ar fi scos chiar şi o şoaptă în legătură cu faptul că îşi dorea cu înfocare un mascul al ei.

Existau numai câteva minute de suprapunere între schimburile lor, o dată la trei ore, iar conducătoarele sabaturilor se străduiau din răsputeri să facă în aşa fel încât să nu dea unele peste altele. Manon, cel puţin, aşa proceda. Era cu nervii încordaţi la maximum şi nu mai trebuia decât o expresie batjocoritoare din partea moştenitoarei Picioare-galbene pentru ca totul să se sfârşească într-o baie de sânge. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Cele Treisprezece, dintre care două – gemenele cu ochii verzi, Faline şi Fallon, mai mult demoni decât vrăjitoare – se încăieraseră cu nişte idioate de vrăjitoare Picioare-galbene,

ceea ce fusese surprinzător. Le pedepsise aşa cum o pedepsise pe Asterin: trei lovituri pentru fiecare, publice şi umilitoare. Însă, cu o precizie de ceasornic, izbucneau bătăi între alte sabaturi, ori de câte ori se aflau în apropiere.

Ceea ce făcea ca sala de mese să fie atât de letală. Cele două mese zilnice erau singurele perioade în care se aflau laolaltă – şi, deşi toate stăteau la mesele lor, tensiunea era atât de densă, încât Manon ar fi putut să o taie felii cu lama cuţitului său.

Manon stătea la coadă pentru bolul ei de poşircă – acesta fiind cel mai bun nume pe care îl putea da substanţei vâscoase care le era servită –, flancată de Asterin, cu ultimele dintre vrăjitoarele Sânge-albastru aflate la rând în faţa ei. Cumva, cele din clanul Sânge-albastru erau mereu primele – primele la coada pentru mâncare, primele la călărit balaurii (Cele Treisprezece încă nu ajunseseră în aer) şi, cel mai probabil, aveau să aleagă primele bestiile. Un mârâit ameninţător îi hurui în gâtlej, dar Manon îşi împinse tava, urmărindu-l cu privirea pe servitorul cu faţa palidă care îngrămădea o porţie cenuşiu-albicioasă de mâncare în bolul vrăjitoarei Sânge-albastru din faţa ei.

Nu catadicsi să-i reţină toate detaliile trăsăturilor în timp ce lui îl pulsa vena groasă de pe gât. Vrăjitoarele nu aveau nevoie de sânge pentru a supravieţui, însă nici oamenii de vin. Cele din clanul Sânge-albastru erau pretenţioase în ceea ce privea sângele pe care îl beau – virgine, tineri, fete frumoase –, însă celor din clanul Cioc-negru nu le

păsa în mod deosebit de niciuna dintre categorii.

Bărbatului începu să-i tremure polonicul în mână, lovind cu el pereţii ceaunului.

— Regulile sunt reguli, rosti tărăgănat o voce din stânga ei.

Asterin lăsă să-i scape un mârâit de avertisment, iar Manon nu trebui să se uite pentru a-şi da seama că moştenitoarea Picioare-galbene, Iskra, trăgea cu urechea.

— Prostimea nu se mănâncă, adăugă vrăjitoarea cu părul negru, împingându-şi bolul în faţa bărbatului, fără să stea la rând.

Manon îi privi dinţii şi unghiile din fier, mâna bătătorită, toate semne vizibile ale dorinţei sale de putere.

— A! Chiar mă întrebam de ce nimeni nu-şi bate capul să te mănânce, îi zise Manon.

Iskra îşi făcu loc cu umerii, ajungând în faţa lui Manon. Manon simţi privirile din încăpere întorcându-se spre ele, dar îşi stăpâni furia, permiţând lipsa de respect. Acţiunile ostentative din sala de mese nu aveau nicio însemnătate.

— Am auzit că Cele Treisprezece se ridică azi în aer, spuse moştenitoarea Picioare-galbene, în timp ce Manon îşi primea porţia.

— Şi ce treabă ai tu cu asta?

Iskra ridică din umerii ei bronzaţi.

— Se spune că odinioară erai cea mai bună zburătoare din toate cele trei Clanuri. Ar fi ruşinos ca vorba asta să fi fost numai o bârfă.

Era adevărat – îşi câştigase locul de conducătoare de sabat la fel de mult pe cât îl şi moştenise.

Iskra înaintă, punându-şi farfuria în faţa următorului servitor, care scoase cu lingura o rădăcinoasă decolorată şi o aşeză pe farfuria ei.

— Se zvoneşte că vom sări peste antrenamentul nostru programat pentru a le vedea pe legendarele Treisprezece înălţându-se în văzduh pentru prima dată după un deceniu.

Manon pocni din limbă, prefăcându-se că se gândeşte.

— De asemenea, se spune şi că vrăjitoarele Picioare-galbene au nevoie de tot ajutorul pe care îl pot căpăta în sala de antrenament. Presupun, însă, că orice armată are nevoie şi de cei care se ocupă cu aprovizionarea.

Un hohot de râs din partea lui Asterin, iar ochii căprui ai Iskrăi scăpărară. Ajunseră la capătul mesei de deservire, unde Iskra se întoarse cu faţa la Manon. Cu tăvile în mâini, niciuna nu putea ajunge la armele pe care le avea la şold. În încăpere se lăsă tăcerea, chiar şi la masa unde stăteau cele trei Matroane.

Pe Manon o înţepară gingiile în timp ce dinţii ei din fier ieşiră din lăcaşurile lor şi ţăcăniră. Liniştită, spuse, suficient de tare pentru a fi auzită de toată lumea:

— Oricând ai nevoie de o lecţie de luptă, Iskra, dă-mi de ştire. Aş fi bucuroasă să te învăţ câte ceva despre armată.

Înainte ca moştenitoarea să-i poată răspunde, Manon traversă hotărâtă încăperea. Asterin o salută pe Iskra cu o înclinare ironică a capului, urmată de gesturile identice ale Celor Treisprezece, însă Iskra rămase privind lung după

Manon, clocotind de furie.

Manon se trânti cu zgomot la masa ei şi descoperi că bunica ei surâdea vag, iar când toate cele douăsprezece santinele ale sale se aşezară în jurul ei, Treisprezece de acum până ce întunericul avea să le cuprindă, Manon îşi îngădui şi ea să zâmbească.

Azi aveau să zboare.

*

De parcă faţa deschisă a stâncii nu era destul pentru a le face pe cele două sabaturi Cioc-negru adunate să-şi schimbe greutatea de pe un picior pe celălalt, cei douăzeci şi şase de balauri înlănţuiţi într-un spaţiu strâmt, niciunul dintre ei *nefiind foarte* docil, o făcea până şi pe Manon să aibă spasme.

Însă ea nu arătă niciun fel de teamă atunci când se apropie de balaurul din mijloc. Două şiruri a câte treisprezece stăteau înlănţuiţi şi pregătiţi. Cele Treisprezece îl luară pe primul. Celălalt sabat îl luă pe cel din spate. Noul costum de călărie al lui Manon era ciudat şi greoi – piele şi blană, acoperit cu apărători oţelite pentru umeri şi manşete din piele pentru încheieturile mâinilor. Mai mult decât era ea obişnuită să poarte, mai ales alături de mantia ei roşie.

Deja exersaseră timp de două zile înşeuarea animalelor, cu toate că, de obicei, aveau servitori care să le facă treaba. Animalul lui Manon era o femelă micuţă, care stătea culcată pe burtă, într-o poziţie suficient de joasă pentru ca Manon să poată

să se caţăre pe piciorul ei stâng din spate şi să se salte în şa pe locul unde gâtul lung se unea cu umerii masivi. Un bărbat se apropie pentru a-i potrivi scările, dar Manon se aplecă să şi le ajusteze singură. Micul dejun fusese destul de prost. Dacă s-ar fi aflat acum aproape de o beregată omenească n-ar fi însemnat decât să fie tentată în continuare.

Balaurul îşi schimbă poziţia, cu trupul cald sub coapsele ei reci, şi Manon îşi controlă strânsoarea înmănuşată pe hăţuri. La rându-le, santinelele ei încălecară şi ele pe bestii. Asterin era gata, desigur, verişoara sa având părul auriu împletit într-o coadă pe spate, cu gulerul din blană fâlfâind în vântul tăios care pătrundea prin deschizătura în pantă din faţa lor. Îi aruncă lui Manon o frântură de zâmbet, cu ochii ei negri stropiţi cu auriu strălucindu-i. Nicio urmă de teamă – ci numai încântare.

Bestiile ştiau ce aveau de făcut, aşa le spuseseră servitorii. Ştiau din instinct cum să iasă din Răscruce. Aşa numeau ei povârnişul abrupt dintre cele două vârfuri muntoase, testul final pentru un călăreţ şi animalul său. Dacă balaurii nu reuşeau, se zdrobeau de stâncile aflate în adâncuri sub ei. Cu tot cu vrăjitoarele care îi călăreau.

Pe platformele de vizionare de pe ambele părţi era vânzoleală, iar cele din sabatul moştenitoarei Picioare-galbene îşi dădeau ifose, toate zâmbind, însă zâmbetul niciuneia nedepăşindu-l în amploare pe cel al Iskrăi.

— Căţeaua, murmură Asterin.

De parcă n-ar fi fost destul de rău că Mama

Cioc-negru stătea pe platforma opusă de vizionare, flancată de celelalte două Înalte Vrăjitoare. Manon îşi ridică bărbia şi privi spre panta din faţa sa.

— Faceţi aşa cum am exersat, spuse supraveghetorul, căţărându-se din groapa deschisă într-o parte pe platforma unde stăteau cele trei Matroane. Loviturile puternice cu picioarele în coaste îi fac să-şi ia zborul. Lăsaţi-i să îşi găsească drumul peste Răscruce. Cel mai bun sfat este să vă ţineţi cu toată puterea şi să vă bucuraţi de călătorie.

Se auziră câteva chicoteli pline de emoţie dinspre sabatul aflat în spatele lor, însă Cele Treisprezece rămaseră tăcute. Aşteptau. De parcă ar fi înfruntat o armată, înaintea unei bătălii.

Manon clipi, muşchii din spatele ochilor ei aurii acţionând pelicula transparentă care avea să-i apere vederea de vânt. Îşi îngădui un moment pentru a-şi ajusta grosimea pleoapei în plus. Fără aceasta, ar fi zburat precum muritorii, mijind ochii şi cu lacrimile curgându-i peste tot.

— Gata la porunca dumneavoastră, doamnă, strigă bărbatul spre ea.

Manon studie deschiderea din faţa sa, puntea de-abia vizibilă de deasupra, cerurile cenuşii şi ceaţa. Privi rândul, privi toate chipurile aşezate câte şase pe două şiruri. Apoi se întoarse spre pantă şi spre lumea care aştepta dincolo de aceasta.

— Noi suntem Cele Treisprezece, de acum şi până ce întunericul ne va revendica.

O spuse încet, însă ştia că toate o auziseră.

— Să le reamintim de ce.

Manon lovi balaurul pentru a se pune în mişcare. Urmară trei paşi într-un galop furtunos sub ea, îndemnându-l înainte, înainte, înainte, un salt în aerul îngheţat, norii şi puntea şi zăpada de peste tot, iar apoi panta.

Îşi simţi stomacul urcându-i drept în gât în timp ce balaurul se arcuia şi se apleca, cu aripile strânse. După cum fusese instruită, Manon se ghemui pe gâtul balaurului, ţinându-şi faţa aproape de pielea solzoasă, cu vântul urlându-i în faţă.

Aerul se vălurea în urma ei, Cele Treisprezece aflându-se la mai puţin de un metru de ea, cu părul ieşindu-i din cosiţă, fluturând ca un steag alb deasupra capului.

Ceaţa se împrăştie şi întunericul o cuprinse, fundul Trecătorii fiind atât de aproape şi...

Manon se ţinu în şa, de hăţuri, fără să gândească, în timp ce aripile masive se întindeau şi lumea se înclina, iar trupul de sub ea se cabra ridicându-se sus, tot mai sus, călărind curentul vântului într-o ascensiune de-a lungul Colţului Nordic.

De dedesubt şi de deasupra izbucniră urlete triumfătoare, iar balaurul continuă să urce, mai rapid decât zburase Manon vreodată pe mătura ei, trecând de punte şi avântându-se spre cerul liber.

Uite aşa, cu viteză, Manon fu înapoi în văzduh.

Cerul fără nori, infinit, etern, le susţinea în timp ce Asterin şi apoi Sorrel şi Vesta o flancară, apoi restul Celor Treisprezece, iar Manon se simţi victorioasă.

În dreapta ei, Asterin radia, dinţii ei din fier strălucind ca argintul. La stânga, roşcata Vesta

scutura doar din cap, căscând gura la munţii de dedesubt. Chipul lui Sorrel era la fel de împietrit ca al lui Manon, însă ochii ei negri dansau. Cele Treisprezece zburau din nou.

Lumea se întindea sub ele, iar în faţa lor, departe, spre Vest, era căminul pe care aveau să-l revendice într-o bună zi. Însă acum, acum...

Vântul o mângâia şi îi cânta, povestindu-i despre curenţii săi, mai mult un instinct decât un har magic. Un instinct care o făcea să fie cea mai bună zburătoare din cele trei Clanuri.

— Şi acum? o întrebă Asterin.

Cu toate că Manon nu o văzuse niciodată pe vreuna dintre Cele Treisprezece plângând, ar fi putut jura că în colţurile ochilor verişoarei sale străluceau lacrimi.

— Eu zic să-i testăm afară, îi răspunse Manon, păstrând acea exuberanţă sălbatică închisă bine în pieptul ei, şi îşi cârmi balaurul spre locul unde le aştepta primul canion. Strigătele de bucurie şi râsetele Celor Treisprezece în timp ce călăreau curentul de aer erau mai plăcute decât orice muzică a muritorilor.

*

Manon stătea drepţi în salonaşul bunicii ei, privind lung la peretele din piatră până ce aceasta i se adresă. Mama Cioc-negru şedea aşezată la biroul din lemn, cu spatele la Manon, studiind cu atenţie un document sau o scrisoare.

— Te-ai descurcat bine azi, Manon, îi spuse bunica ei într-un târziu.

Manon îşi atinse două degete de frunte, deşi bunica ei continua să studieze hârtiile.

Manon nu avea nevoie ca supraveghetorul să-i spună că fusese cea mai bună traversare a Răscrucii la care fusese el martor până atunci. Aruncase o privire la platforma pe care stătuse sabatul Picioare-galbene şi care plecase de îndată ce Manon nu se zdrobise de pământ.

— Cele Treisprezece ale tale şi toate membrele sabatului Cioc-negru s-au descurcat bine, continuă bunica sa. Efortul tău de a le ţine disciplinate în aceşti ani este vrednic de laudă.

Manon nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, dar zise:

— Pentru mine este o onoare să te slujesc, bunico.

Bunica ei mâzgăli ceva.

— Vreau ca tu şi Cele Treisprezece să fiţi Conducătoarele Aripii – vreau ca tu să conduci toate Clanurile.

Vrăjitoarea se răsuci pentru a o privi pe Manon, cu o expresie impenetrabilă.

— În câteva luni urmează să aibă loc jocurile de război pentru a se decide rangurile. Nu-mi pasă cum faci, dar mă aştept să te încununez victorioasă.

Manon nu avu nevoie să întrebe de ce.

Privirea bunicii căzu pe mantia ei roşie şi îi zâmbi vag.

— Nu ştim încă cine ne vor fi duşmanii, dar odată ce vom fi terminat cu războiul regelui şi vom revendica Deşerturile, nicio Sânge-albastru sau vreo Picioare-galbene nu va sta pe tronul Dinţi-de-

fier. Pricepi?

Trebuia să devină Conducătoarea Aripii, să comande armatele Dinţi-de-fier şi să deţină controlul asupra acelor armate odată ce, într-un final, Matroanele se vor întoarce una împotriva celorlalte. Manon dădu aprobator din cap. Aşa avea să fie.

— Presupun că celelalte matroane le vor da ordine asemănătoare moştenitoarelor lor. Asigură-te că locţiitoarea ta e lângă tine.

Asterin era deja afară, păzind uşa, însă Manon zise:

— Pot să-mi port şi singură de grijă.

Bunica ei sâsâi.

— Baba Picioare-galbene avea şapte sute de ani. A dărâmat cu mâinile goale zidurile capitalei Crochan. Şi totuşi, cineva s-a strecurat în căsuţa ei şi a omorât-o. Chiar dacă tu vei ajunge să trăieşti o mie de ani, vei fi norocoasă să fii pe jumătate vrăjitoarea care a fost ea.

Manon îşi ţinu capul sus.

— Păzeşte-ţi spatele! Nu voi fi încântată dacă va trebui să-mi găsesc o altă moştenitoare.

Manon îşi plecă fruntea.

— Fie după voia ta, bunico!

Capitolul 17

Celaena se trezi, îngheţată şi mormăind din pricina unei dureri de cap atroce. Ştia că o căpătase când se lovise la cap de pietrele templului. Sâsâi ridicându-se, şi fiecare centimetru de piele, de la urechi până la degetele de la

picioare, îi explodă de durere. Se simţea de parcă ar fi încasat o mie de pumni din fier şi fusese lăsată să putrezească în frig. *Asta* i se trăgea de la transformarea necontrolată pe care o făcuse ieri. Numai zeii ştiau de câte ori tremurase între o formă şi alta. După cum îşi simţea muşchii, trebuie să se fi petrecut de zeci de ori.

Nu-şi pierduse însă controlul asupra harului magic, îşi reaminti ea în timp ce se ridica, sprijinindu-se de stâlpul cioplit al patului. Îşi strânse şi mai bine în jurul corpului halatul deschis la culoare în timp ce mergea târşâind picioarele spre măsuţa de toaletă, pe care se afla un lighean. După baie, îşi dădu seama că nu avea cu ce să se schimbe şi că furase unul dintre halate, lăsându-şi hainele împuţite grămadă la uşă. De-abia reuşise să ajungă în camera ei, să se prăbuşească pe pat, să-şi tragă peste ea pătura zdrenţuită şi să doarmă.

Şi să doarmă. Şi să doarmă. N-avea chef să vorbească cu nimeni. Şi, oricum, nimeni nu venise după ea.

Celaena se sprijini de măsuţa de toaletă şi se strâmbă văzându-se în oglindă. Arăta ca un rahat şi aşa se şi simţea. Ba chiar şi mai tristă şi mai pustiită decât ieri. Luă cutia din tinichea cu alifia pe care i-o dăduse Rowan, însă se hotărî apoi că el trebuia să vadă ce-i făcuse. În urmă cu doi ani arătase şi mai rău – atunci când Arobynn o bătuse de o umpluse de sânge pentru că îi nesocotise ordinele. Asta era nimic în comparaţie cu cât de schilodită fusese atunci.

Deschise uşa şi descoperi că cineva îi lăsase

nişte haine – aceleaşi din ziua precedentă, însă curate. Cizmele fuseseră curăţate de noroi şi praf. Fie Rowan i le lăsase, fie altcineva îi remarcase hainele împuţite. O, zeilor – *făcuse pe ea* în faţa lui!

Nu se lăsă copleşită de umilinţă în timp ce se îmbrăcă şi se duse la bucătărie, străbătând culoarele întunecate în clipele dinaintea ivirii zorilor. Luca deja trăncănea ceva despre cuţitul de luptă pe care i-l împrumutase o santinelă pentru antrenament şi aşa mai departe.

Aparent, ea subestimase felul îngrozitor în care arăta faţa ei, căci Luca se opri din sporovăială la jumătatea unei propoziţii pentru a înjura. Învârtindu-se, Emrys îi aruncă o singură privire şi scăpă vasul din lut în faţa vetrei.

— Pe Marea Mamă şi pe toţi copiii ei!

Celaena se îndreptă spre grămada de căţei de usturoi de pe masa de lucru şi luă un cuţit.

— Nu doare atât de rău pe cât arată.

O minciună. Capul încă îi zvâcnea de la tăietura din frunte, iar ochiul îi era foarte vânăt.

— Am nişte alifie în camera mea… începu Luca de unde se afla, spălând deja vase, însă ea îi aruncă o privire lungă.

Începu să cureţe usturoiul, simţindu-şi degetele amorţindu-i pe loc. Cei doi continuau să se holbeze, aşa că ea le spuse cu o voce egală:

— Nu e treaba voastră.

Emrys lăsă vasul din lut pe pietrele vetrei şi se apropie şontâc-şontâc, cu furia jucându-i în ochii luminoşi, inteligenţi.

— Ba e treaba mea atunci când vii în bucătăria

mea.

— Am trecut şi prin lucruri mai rele, zise ea.

Luca o întrebă:

— Ce vrei să spui?

El îi privi mâinile schilodite, ochiul învineţit şi salba de cicatrice de pe gât, un cadou din partea Babei Picioare-galbene. Îl invită în tăcere să facă socotelile: o viaţă în Adarlan cu sânge de Fae, o viaţă în Adarlan ca femeie… El păli.

După un lung moment, Emrys zise:

— Las-o în pace, Luca! şi apoi se opri să adune cioburile vasului.

Celaena reveni la usturoi, iar Luca deveni şi mai tăcut în timp ce lucra. Micul dejun fu pregătit şi dus sus în aceeaşi grabă dezorganizată ca şi cea din ziua precedentă, dar azi fu remarcată de ceva mai mulţi semi-Fae. Ea fie îi ignoră, fie îi privi lung până când îi făcu să întoarcă ei capul, înregistrându-le chipurile. Mulţi aveau urechi ascuţite, dar cei mai mulţi păreau umani. Unii erau îmbrăcaţi în haine civile – tunici şi rochii simple –, în vreme ce santinelele purtau armuri uşoare din piele şi mantii gri, grele, şi o multitudine de arme (multe foarte uzate). Cel mai des se uitau în direcţia ei războinicii, atât bărbaţi, cât şi femei, cu un amestec de prudenţă şi curiozitate.

Era ocupată ştergând o cratiţă din aramă când cineva scoase un fluierat grav, apreciativ, în direcţia ei.

— Măi să fie, *ăsta* e cel mai straşnic ochi vânăt pe care l-am văzut vreodată.

Un bărbat înalt – chipeş, în pofida faptului că era cam de vârsta lui Emrys – străbătu bucătăria,

călcând apăsat, cu un platou gol în mâini.

— Malakai, las-o şi tu în pace, zise Emrys de lângă vatră.

Partenerul său. Bărbatul vârstnic îi oferi un rânjet hotărât şi puse platoul gol pe blatul de lucru, aproape de Celaena.

— Rowan nu dă cu milă, nu-i aşa?

Părul lui cărunt era tuns scurt, suficient cât să-i dezvăluie urechile ascuţite, însă chipul îi era omenesc.

— Şi se pare că n-ai catadicsit să foloseşti o alifie tămăduitoare.

Ea îi susţinu privirea, însă nu-i răspunse. Zâmbetul lui Malakai păli.

— Partenerul meu munceşte şi aşa prea mult. Înţeleg că nu vrei să-l împovărezi şi cu asta?

Emrys îl strigă pe nume, dar Celaena ridică din umeri.

— Nu vreau să vă bat cu asta la cap pe niciunul dintre voi.

Malakai prinse avertismentul nerostit din cuvintele ei – *aşa că nu încercaţi să vă bateţi capul cu mine* – şi o salută scurt cu o mişcare a capului. Ea îl auzi, mai mult decât îl văzu, ducându-se spre Emrys şi sărutându-l, apoi bâiguind nişte cuvinte aspre şi apoi paşii lui fermi îndepărtându-se.

— Chiar şi războinicii semi-Fae duc protecţia excesivă la un nou nivel, zise Emrys, cuvintele sale împletindu-se cu o gingăşie forţată.

— E în firea noastră, spuse Luca, ridicând bărbia. E datoria, onoarea şi misiunea vieţii noastre să ne asigurăm că familiile noastre sunt îngrijite. Mai ales partenerii noştri.

— Şi asta vă face să fiţi un ghimpe în coasta noastră, cloncăni Emrys. Bestii posesive, teritoriale.

Bărbatul vârstnic se duse la chiuvetă, lăsând ceainicul să se răcească pentru ca Celaena să-l spele.

— Partenerul meu e bine intenţionat, fătucă. Dar tu eşti o străină – şi, pe deasupra, din Adarlan. Şi te antrenezi cu... cineva pe care niciunul dintre noi nu prea îl înţelege.

Celaena băgă ceainicul în chiuvetă.

— Nu-mi pasă, zise ea.

Şi vorbea serios.

*

Antrenamentul fu oribil în ziua aceea. Nu numai fiindcă Rowan o întrebă dacă avea de gând să vomite sau să se pişe pe ea din nou, dar şi fiindcă ore în şir – *ore* – o obligă să se aşeze printre ruinele templului de pe culme, în bătaia vântului ceţos. Voia ca ea să se transforme – asta era singura lui comandă.

Ea voi să ştie de ce n-o putea învăţa magie fără să se transforme, iar el îi oferi acelaşi răspuns, iar şi iar; fără transformare, nu beneficia de lecţii de magie. Însă, după ziua de ieri, absolut nimic din ce ar fi făcut el, nici dacă şi-ar fi scos pumnalul şi i-ar fi tăiat urechile bucăţi, n-ar fi putut-o face să-şi schimbe forma. Încercase o dată – atunci când el se dusese în pădure pentru nişte treburi intime. Ea trăsese şi smucise tot ce zăcea adânc înlăuntrul ei, dar nu căpătase nimic. Nicio licărire de lumină,

nicio durere arzătoare.

Aşa că şezură pe versantul muntelui, Celaena îngheţând până în măduva oaselor. Cel puţin nu-şi pierdu iar controlul, indiferent de câte insulte îi aruncă el, fie cu voce tare, fie prin una dintre conversaţiile lor tăcute, maliţioase. Ea îl întrebă de ce nu urmărea creatura pe care o întâlniseră pe câmpul cu gorgane, iar el îi răspunse că investiga chestiunea, iar restul nu era treaba ei.

Nori de furtună se adunară la sfârşitul după-amiezii. Rowan o forţă să rămână aşezată în furtună până ce îi clănţăniră dinţii şi îi îngheţă sângele şi, în cele din urmă, porniră spre fortăreaţă. El o abandonă din nou la băi, cu ochii strălucindu-i, plini de o promisiune nerostită potrivit căreia mâine avea să fie mai rău.

Când, într-un final, ea ieşi, găsi în camera ei haine uscate, împăturite şi puse cu atâta grijă, încât începu să se întrebe dacă nu avea vreo servitoare invizibilă care o urmărea ca o umbră. Nici pomeneală ca un nemuritor ca Rowan să se fi deranjat să facă asta pentru un om.

Se întrebă dacă să rămână în camera ei pentru restul serii, mai ales că ploaia îi bătea în geam, iar fulgerele luminau copacii de afară, însă îi ghiorăiau maţele. Din nou era ameţită şi ştia că mâncase ca o proastă. Cu ochiul învineţit, cel mai bun lucru era să mănânce – chiar dacă asta însemna să se ducă la bucătărie.

Aşteptă până ce socoti că toată lumea urcase. Întotdeauna existau resturi de la micul dejun – probabil era şi ceva rămas de la cină. O, zeilor, era ruptă de oboseală. Şi o durea mai rău decât

dimineaţă.

Auzi glasurile cu mult înainte să intre în bucătărie şi aproape că ar fi făcut cale întoarsă, dar... nimeni nu-i vorbise la micul dejun, cu excepţia lui Malakai. Cu siguranţă aveau să o ignore şi acum.

Estimase că va găsi un număr mare de oameni în bucătărie, dar fu surprinsă cât de aglomerat era. Fuseseră aduse scaune şi perne, toate orientate către vatra în faţa căreia şedeau Emrys şi Malakai, vorbind cu toţi cei adunaţi. Pretutindeni era mâncare, de parcă acolo tocmai s-ar fi servit cina. Ascunsă în întuneric, în capul scărilor, îi observă. Sala de mese era spaţioasă, chiar dacă puţin cam rece – de ce să se fi adunat în jurul vetrei din bucătărie?

Nu-i păsa neapărat – nu după ce văzu mâncarea. Se strecură în mulţime cu o uşurinţă şi un mod de a se furişa exersate, umplându-şi o farfurie cu pui fript, cartofi (o, zeilor, deja îi era greaţă de cartofi) şi pâine caldă. Cu toţii continuau să sporovăiască; cei care nu aveau unde să se aşeze, stăteau în picioare, rezemaţi de blaturi sau de pereţi, râzând şi sorbind din halbele lor de bere.

Jumătatea superioară a uşii de la bucătărie era deschisă pentru a lăsă să iasă căldura emanată de toate trupurile, sunetul ploii umplând încăperea aidoma răpăitului unei tobe. Ea zări o urmă de mişcare afară, dar, când se uită, nu era nimic acolo.

Celaena era pe cale să se strecoare înapoi pe scări, când Malakai bătu din palme şi toată lumea încetă să mai vorbească. Celaena se opri în

întunericul scărilor. Zâmbetele se lăţiră şi oamenii se simţiră în largul lor. Luca stătea aşezat pe podea în faţa scaunului lui Emrys cu o tânără frumoasă lipită de el, pe care o ţinea nonşalant cu braţul pe după umeri – nonşalant, dar suficient de apăsat încât să le spună tuturor celorlalţi bărbaţi din încăpere că era a lui. Celaena dădu ochii peste cap, deloc surprinsă.

Şi totuşi, ea surprinse privirea pe care Luca i-o aruncă fetei, neastâmpărul din ochii lui, care îi provocă un junghi de gelozie. Şi ea îl privise pe Chaol cu acea expresie. Însă relaţia lor nu fusese niciodată la fel de lipsită de griji, şi chiar dacă ea nu pusese capăt lucrurilor, nu avea să fie nicicând aşa. Inelul de pe degetul ei i se păru dintr-odată greu.

Fulgeră, iar pădurea şi iarba de afară se luminară. Câteva secunde mai târziu, tunetul lovi pietrele, declanşând câteva ţipete şi râsete.

Emrys îşi drese vocea şi toate privirile se aţintiră asupra chipului său ridat. Vatra veche îi lumina părul argintiu, aruncând umbre prin încăpere.

— Demult, începu Emrys, cu vocea întrepătrunzându-se cu răpăitul ploii, cu mugetul tunetului şi cu pocniturile focului, când nu exista niciun rege muritor pe tronul din Wendlyn, zânele încă se plimbau printre noi. Unele erau bune şi frumoase, altele predispuse la mici trăsnăi, iar unele erau detestabile şi mai negre decât cea mai neagră noapte.

Celaena îşi reprimă sentimentele. Acelea erau cuvinte care se rosteau în faţa vetrelor de mii de

ani – se rosteau în bucătării ca aceasta. Tradiţie.

— De acele zâne rele, continuă Emrys, cuvintele rezonând în fiecare crăpătură şi crevasă, trebuia să te păzeşti pe drumurile străvechi sau în codri sau în nopţi ca aceasta, când auzi vântul murmurându-ţi numele.

— O, nu, nu asta, mormăi Luca, dar n-o spunea cu toată inima.

Câţiva izbucniră în râs – chiar dacă puţin forţat. Alţii protestară.

— N-o să mai dorm o săptămână.

Celaena se rezemă de zidul din piatră, înghiţindu-şi mâncarea, pe măsură ce bătrânul îşi depăna povestea. Pe toată durata, părul de pe ceafă i se ridică şi văzu fiecare moment îngrozitor al poveştii la fel de limpede de parcă l-ar fi trăit aievea.

Când Emrys termină povestea, tunetul bubui şi până şi Celaena tresări, aproape scăpând farfuria goală. Se auziră nişte râsete prudente, nişte glume şi câteva îmbrânceli blânde. Celaena se încruntă. Dacă ar fi auzit povestea – despre creaturi malefice care se delectau cosând piei, despre zdrobitul oaselor şi despre a fi făcut scrum de fulgere – înainte să călătorească aici cu Rowan, nu l-ar fi urmat niciodată. Nici într-un milion de ani.

Rowan nu aprinsese niciun foc în timpul călătoriei lor – nu dorise să atragă atenţia. Atenţia căror creaturi? Nu ştiuse ce era chestia din gorgan de alaltăieri, iar dacă un nemuritor nu ştia... Folosea exerciţii de respiraţie pentru a-şi linişti bătăile inimii. Totuşi, avea să fie norocoasă dacă reuşea să doarmă în acea noapte.

Cu toate că toată lumea părea să aştepte povestea următoare, Celaena se ridică. Când se întoarse să plece, se uită din nou la acea jumătate de uşă deschisă, doar pentru a fi sigură că nu pândea nimic acolo. Nicio creatură decăzută nu aştepta în ploaie. În întuneric era doar un şoim mare cu coada albă.

Stătea nemişcat. Dar ochii şoimului – era ceva ciudat în legătură cu aceştia... Mai văzuse acel şoim şi înainte. O privise zile în şir pe când lenevea pe acoperişul din Varese, o privise bând şi furând şi moţăind şi încăierându-se.

Măcar acum ştia care era forma de animal a lui Rowan. Ceea ce nu ştia era de ce se deranja să asculte acele poveşti.

— Elentyia.

Din locul în care stătea în faţa vetrei, Emrys îi întinse o mână.

— Poate ai vrea să ne spui o poveste din ţara ta? Ne-ar face plăcere să ascultăm o poveste, dacă ai vrea să ne faci onoarea.

Celaena nu-şi luă ochii de la bătrân în timp ce toată lumea se întoarse spre locul în care ea stătea în întuneric. Nimeni nu-i oferi vreun cuvânt de încurajare, în afară de Luca:

— Spune-ne!

Dar ea nu avea niciun drept să spună acele poveşti de parcă ar fi fost ale ei. Şi nu şi le putea aminti corect, aşa cum îi fuseseră spuse ei la culcare.

Se agăţă de acest gând cât de tare putu, suficient cât să spună calm:

— Nu, mulţumesc.

Şi se îndepărtă. Nimeni nu o urmă. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă Rowan pusese la cale totul.

Şoaptele se stingeau cu fiecare pas şi numai după ce închise uşa camerei ei friguroase şi se strecură în pat, scoase un oftat.

Ploaia se opri, norii se risipiră mânaţi de un vânt aspru şi, pe fereastră, câteva stele licăriră deasupra şirului de copaci.

Nu avea poveşti de spus. Toate legendele din Terrasen erau pierdute pentru ea şi numai câteva fragmente erau răspândite printre amintiri asemenea pietrişului.

Îşi trase pătura mai sus şi îşi puse un braţ pavăză la ochi, pentru a se ascunde de stelele care vegheau pe cerul nopţii.

Capitolul 18

Din fericire, Dorian nu fu obligat să se ocupe iar de Aedion şi nu-l prea văzu în afara cinelor oficiale şi a întrunirilor, unde generalul pretindea că el nici nu exista. Nici pe Chaol nu îl prea văzuse, ceea ce era o uşurare, dat fiind cât de ciudată fusese ultima lor discuţie. Însă dimineaţă începuse să se antreneze cu gărzile. Era la fel de amuzant ca dormitul într-un pat din cuie incandescente, dar măcar îi oferea o descărcare pentru energia agitată şi anxietatea care îl hărţuiau zi şi noapte.

Fără a mai vorbi despre toate acele tăieturi, zgârieturi şi luxaţii care îi ofereau o scuză pentru a se duce în catacombele vindecătorilor. Sorscha, se pare, pricepuse orarul lui de antrenament şi uşa ei

era mereu deschisă atunci când el sosea.

Nu fusese capabil să nu se mai gândească la ceea ce-i spusese fata în camera lui sau să nu se întrebe de ce o persoană care pierduse totul avea să-şi dedice viaţa ajutând familia omului care îi luase totul. Când ea îi spusese: *Deoarece nu aveam unde altundeva să merg...* preţ de o secundă nu fusese Sorscha, ci Celaena, zdrobită de jale, de durere şi de furie, venind în camera sa deoarece nu avea la cine altcineva să se ducă. El n-avea să ştie niciodată ce însemna acea pierdere, însă bunătatea Sorschăi faţă de el – pe care până acum el o răsplătise mişeleşte – îl izbi în cap ca o piatră.

Dorian intră în atelierul ei, iar Sorscha îşi ridică privirea de la masă şi îi surâse, larg şi drăguţ şi... ei bine, nu acesta era motivul pentru care găsea pretexte de a veni zilnic acolo?

Îşi ridică încheietura, deja înţepenită, care zvâcnea.

— Am căzut rău pe ea, zise în loc de salut.

Ea dădu ocol mesei, lăsându-i lui destul timp pentru a-i admira silueta longilină, îmbrăcată într-o rochie simplă. Avea mişcări fluide, gândi el, şi adesea se surprindea minunându-se de felul în care ea îşi folosea mâinile.

— Nu prea pot să fac mare lucru în legătură cu asta, spuse ea după ce-i examină încheietura. Însă am un tonic împotriva durerii – doar pentru a o atenua, şi pot să vă pun braţul într-o eşarfă, dacă...

— O, zeilor, nu. Fără eşarfă. Gărzile îşi vor aduce mereu aminte de asta.

Ochii ei scânteiară, doar un pic – aşa cum se

întâmpla atunci când era amuzată şi încerca din răsputeri să nu fie.

Dar dacă nu se punea problema unei eşarfe, atunci nu avea nicio scuză să se afle acolo şi, cu toate că avea o întrunire stupidă de consiliu într-o oră şi mai trebuia să se şi îmbăieze... Se ridică.

— La ce lucrezi?

Precaută, ea se îndepărtă cu un pas de el. Întotdeauna făcea aşa, pentru a păstra zidul ridicat.

— Păi, azi am câteva tonice şi alifii de făcut pentru unii dintre servitori şi gărzi – pentru a le completa stocurile.

El ştia că nu ar fi trebuit, dar se mişcă pentru a privi peste umărul ei îngust la masa de lucru, la vase, la fiole şi la pahare. Ea scoase un mic sunet din gâtlej, iar el îşi înghiţi zâmbetul, aplecându-se mai tare.

— În mod normal, e o sarcină pentru ucenici, dar azi au fost foarte ocupaţi şi m-am oferit să preiau câteva dintre treburile lor.

Când era emoţionată, de obicei vorbea aşa. Ceea ce, Dorian remarcase cu o oarecare satisfacţie, se întâmpla atunci când se apropia de ea, şi nu într-un fel rău – dacă ar fi simţit că era cu adevărat stânjenită, ar fi păstrat distanţa. Era mai degrabă... o mare emoţie. Îi plăceau emoţiile.

— Însă, continuă ea, încercând să se îndepărteze cu un pas, pot prepara imediat tonicul dumneavoastră, Înălţimea Voastră.

El îi oferi spaţiul de care avea nevoie în timp ce ea se grăbi spre masă cu o eficienţă plină de graţie, măsurând pulberi şi strivind frunze uscate,

atât de fermă şi de sigură pe sine... Îşi dădu seama că o privea lung, atunci când ea vorbi din nou.

— Prietena dumneavoastră... Campionul regelui. E bine?

Misiunea ei în Wendlyn era strict secretă, dar putea să sară peste asta.

— E plecată pentru a-i face tatălui meu nişte servicii în următoarele câteva luni. Sper că e bine, cu toate că n-am niciun dubiu că ea îşi poate purta singură de grijă.

— Dar ogarul ei – e bine?

— Fleetfoot? O, ea e bine. Piciorul i s-a vindecat de minune.

Acum, ogarul dormea în patul lui, *desigur,* şi nu-l lăsa în pace, cerşind resturi şi recompense întruna, dar... era plăcut să aibă ceva ce aparţinea prietenei lui în timp ce ea era plecată.

— Mulţumită ţie.

O încuviinţare şi tăcerea se lăsă în timp ce ea măsură şi turnă un lichid care părea verde. El spera din tot sufletul că n-avea să bea chestia aceea.

— Se spune... zise Sorscha ţinând ochii plecaţi, se spune că exista acum câteva luni un animal sălbatic care dădea târcoale pe coridoare – că asta a fost ceea ce i-a ucis pe oamenii aceia înainte de Yulemas. N-am aflat dacă l-au prins, dar atunci... căţeluşa prietenei dumneavoastră arăta de parcă fusese atacată.

Dorian îşi folosi toată voinţa pentru a rămâne liniştit. Aşadar, ea punea lucrurile cap la cap. Şi nu spusese nimănui.

— Întreabă, Sorscha.

Ea simţi un nod în gât şi mâinile îi tremurară puţin – destul cât el să vrea să se întindă şi să i le acopere. Dar nu se putea mişca, nu până ce ea nu vorbi iar.

— Ce-a fost? întrebă ea în şoaptă.

— Vrei răspunsul care să te lase să dormi noaptea sau pe cel care cu siguranţă nu te va mai lăsa să dormi niciodată?

Ea ridică privirea spre el, iar el ştiu că voia adevărul. Aşa că lăsă să-i scape o respiraţie şi spuse:

— Au fost două... creaturi diferite. Campionul tatălui meu a avut de-a face cu prima. Ea nu ne-a spus nici măcar mie şi nici căpitanului până ce nu am înfruntat-o pe cea de-a doua.

Încă putea auzi răgetul fiinţei în tunel, încă o vedea năpustindu-se asupra lui Chaol. Încă mai avea coşmaruri despre asta.

— Restul e învăluit în mister.

Nu era o minciună. Încă mai existau multe pe care nu le ştia. Şi nu voia să le afle.

— V-a pedepsit Majestatea Sa pentru asta?

O întrebare liniştită, periculoasă.

— Da.

Îi îngheţă sângele gândindu-se la asta. Căci, dacă ar fi ştiut, dacă tatăl său ar fi aflat că Celaena deschisese cumva un portal... Dorian nu putu să împiedice gheaţa să se răspândească în el.

Sorscha îşi frecă braţele şi aruncă o privire înspre foc. Acesta continua să ardă cu flacără, dar... Rahat. El trebuia să plece. Acum. Sorscha spuse:

— Ar omorî-o, nu-i aşa? De aceea nu aţi spus

nimic.

Dorian începu încet să dea înapoi, luptând împotriva *chestiei* panicate, sălbatice dinlăuntrul său. Nu putea împiedica gheaţa care se ridica, nici măcar nu ştia de unde venea, dar continuă să vadă acea creatură în tunele, continuă să audă lătratul îndurerat al lui Fleetfoot, să-l vadă pe Chaol alergând pentru a se sacrifica, astfel încât ei să poată scăpa...

Sorscha îşi mângâie lungimea cosiţei sale negre.

— Şi... şi probabil că l-ar omorî şi pe căpitan.

Harul lui magic erupse.

*

După ce Sorscha fusese obligată să aştepte în biroul înghesuit timp de douăzeci de minute, în cele din urmă Amithy păşi făloasă, cocul ei strâns făcându-i chipul să pară şi mai sever.

— Sorscha, zise ea, aşezându-se la biroul ei, încruntându-se. Ce să mă fac eu cu tine? Ce exemplu dai tu ucenicilor?

Sorscha nu-şi ridică din pământ capul. Ştia că fusese lăsată să aştepte pentru a o nelinişti din pricina a ceea ce făcuse: dărâmase din greşeală masa de lucru şi distrusese nu doar munca a nenumărate ore, ba chiar a câtorva zile de muncă, şi numeroase unelte şi recipiente scumpe.

— Am alunecat... am vărsat nişte ulei şi am uitat să-l şterg.

Amithy pocni din limbă.

— Curăţenia, Sorscha, este una dintre cele mai

de preţ avuţii ale noastre. Dacă nu-ţi poţi păstra atelierul curat, cum să avem încredere că poţi avea grijă de pacienţi? De Înălţimea Sa, care a fost martor la cea mai recentă dovadă de lipsă de profesionalism din partea ta? Mi-am permis să-i cer scuze personal şi m-am oferit să veghez asupra îngrijirii sale ulterioare, însă...

Amithy miji ochii.

— Dânsul a spus că va plăti costurile reparaţiilor – şi că în continuare i-ar plăcea să-l serveşti.

Sorscha se îmbujoră. Se întâmplase atât de repede.

În timp ce explozia de gheaţă şi de vânt şi de *altceva* venise spre ea, ţipătul Sorschăi fusese întrerupt de trântitul uşii. Asta le salvase probabil vieţile, dar ea nu se gândise decât la cum să nu-i stea în cale. Aşa că se ghemuise sub masă, ferindu-şi cu mâinile capul, şi se rugase.

Ar fi putut crede că fusese un curent de aer, s-ar fi simţit că o proastă dacă ochii prinţului nu ar fi părut să *strălucească* în momentul dinaintea vântului şi a frigului, dacă vasele din sticlă de pe masă nu s-ar fi spulberat, dacă gheaţa nu ar fi acoperit podeaua, dacă el n-ar fi rămas acolo, neatins.

Nu era posibil. Prinţul... Se auzise un sunet cumplit, sugrumat, şi apoi Dorian căzuse în genunchi, uitându-se sub masă.

— Sorscha! *Sorscha.*

Ea icnise, incapabilă să-şi găsească cuvintele.

Amithy bătea darabana pe biroul din lemn, cu degetele ei lungi, osoase.

— Iartă-mă dacă am fost lipsită de delicateţe, zise ea, dar Sorscha ştia că femeii nu-i păsa deloc de maniere. Dar ţin să-ţi amintesc şi că interacţiunea cu pacienţii, în afara îndatoririlor noastre, este interzisă.

Nu putea exista nici un alt motiv pentru care prinţul Dorian ar fi preferat-o pe Sorscha în locul lui Amithy, desigur. Sorscha continuă să-şi privească mâinile încleştate în poală, încă împestriţate cu tăieturi de la cioburile mici de sticlă.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta, Amithy.

— Bine. Nu-mi place să-ţi văd poziţia compromisă. Înălţimea Sa are o anume reputaţie în ceea ce priveşte femeile.

Un mic surâs infatuat.

— Şi la această curte sunt multe femei frumoase. *Iar tu nu te numeri printre ele.*

Sorscha dădu aprobator din cap şi înghiţi insulta, aşa cum o făcea şi o făcuse mereu. Aşa supravieţuise, aşa rămăsese invizibilă în toţi acei ani.

Îi promisese prinţului în minutele de după explozia sa, atunci când ea încetase să mai tremure şi îl *văzuse.* Nu magia, ci panica din ochii lui, spaima şi durerea. El nu era un duşman care folosea puteri interzise, ci un tânăr care avea nevoie de ajutor. De ajutorul ei.

Nu putea întoarce spatele, nu-i putea întoarce lui spatele, nu putea spune nimănui ceea ce văzuse. Ar fi făcut asta pentru oricine altcineva.

Îi spusese prinţului pe tonul calm pe care îl rezerva pentru pacienţii foarte grav răniţi:

— Nu am de gând să spun nimănui. Dar acum mă veţi ajuta să răstorn masa şi apoi mă veţi ajuta să curăţ asta.

El doar o privise lung. Ea se ridicase, observând tăieturile fine de pe mâinile sale, care începuseră deja să o usture.

— Nu intenţionez să spun nimănui, repetase ea, apucând un colţ al mesei.

Fără un cuvânt, el se dusese la celălalt capăt şi o ajutase să răstoarne masa pe o parte, paharele şi vasele din ceramică rămase căzând pe podea. Părea să fie un accident, iar Sorscha se dusese în colţul încăperii pentru a lua o mătură.

— Când deschid uşa asta, îi spusese, calmă şi liniştită în continuare şi nu prea simţindu-se în apele ei, ne vom preface. Dar după ziua de azi, după această...

Dorian rămăsese rigid, de parcă ar fi aşteptat lovitura care să-l doboare.

— După asta, spusese ea, dacă e în regulă pentru dumneavoastră, vom încerca să găsim modalităţi de a împiedica asta să se mai întâmple. Poate că există vreun tonic care să o suprime.

El rămăsese la fel de palid.

— Îmi pare rău, şoptise el, iar ea ştiuse că vorbea serios.

Se dusese la uşă şi îi aruncase un zâmbet.

— Voi începe să caut în seara asta. Dacă găsesc ceva, vă dau de ştire. Şi poate... nu acum, ci mai târziu... dacă Înălţimea Voastră are bunăvoinţa, ar putea să-mi spună câte ceva despre *cum* de este posibil. Poate îmi este de ajutor.

Nu-i lăsase răgazul să spună da, dar în schimb

deschisese uşa, se întorsese spre haosul din încăpere şi spusese, ceva mai tare decât de obicei:

— Îmi pare foarte rău, Înălţimea Voastră... era ceva pe podea şi am alunecat şi...

După aceea, fusese uşor. Băgăcioşii de vindecători sosiseră să vadă ce se întâmplase şi unul dintre ei alergase la Amithy. Prinţul plecase, iar Sorschăi i se poruncise să aştepte acolo.

Amithy se sprijini cu antebraţele pe birou.

— Sorscha, Înălţimea Sa a fost extraordinar de generos. Să-ţi fie învăţătură de minte! Eşti norocoasă că nu te-ai rănit mai tare.

— Am să-i aduc azi o ofrandă Silbei, minţi Sorscha, mică şi tăcută, şi ieşi.

*

Chaol se lipi de alcovul întunecat al unei clădiri, ţinându-şi respiraţia atunci când Aedion se apropie de silueta înveşmântată în mantie de pe alee. Dintre toate locurile în care se aşteptase ca Aedion să meargă atunci când se furişase de la propria-i petrecere de la tavernă, nu se aşteptase să se numere această mahala.

Aedion dăduse un adevărat spectacol făcând pe gazda generoasă: cumpărase băuturi, îşi salutase oaspeţii, asigurându-se că toată lumea îl văzuse făcând câte ceva. Şi exact atunci când nu se uita nimeni, Aedion ieşise pe uşa din faţă, de parcă i-ar fi fost prea lene să iasă prin uşa ascunsă din spate. Un beţiv care se clătina, arogant şi nepăsător şi trufaş.

Chaol aproape că se lăsase păcălit. Aproape.

Apoi, Aedion o luase pe următoarea stradă, îşi trăsese gluga peste cap şi pornise fără să se mai legene.

El urmărise din întuneric cum Aedion părăsea cartierul bogat şi se plimba printre cocioabe, alegând aleile şi străzile întortocheate. Ar fi putut trece drept un bărbat bogat, aflat în căutarea unui anumit soi de femei. Până ce se oprise în faţa unei clădiri şi silueta cu mantie şi două spade se apropiase de el.

Chaol nu auzi schimbul de cuvinte dintre Aedion şi străin, dar putu să descifreze suficient de bine tensiunea dintre cei doi. După o clipă, Aedion îl urmă pe noul venit, nu înainte de a scruta aleea, acoperişurile, întunericul.

Chaol se ţinu la distanţă. Dacă îl prindea pe Aedion cumpărând substanţe ilegale, ar fi fost destul pentru a-l face să se calmeze – să ţină petrecerile la un nivel scăzut şi să controleze legiunea Bane atunci când avea să sosească.

Chaol se ţinu pe urmele lui, atent la privirile celor pe lângă care trecea, la fiecare beţiv, orfan şi cerşetor. Pe o stradă uitată de pe docurile Avery, Aedion şi silueta în mantie se furişară într-o clădire dărăpănată. Nu era o clădire oarecare, dacă puneau la socoteală santinelele postate la colţ, la uşă, pe acoperiş, ba care mişunau chiar şi pe stradă, încercând să se amestece printre ceilalţi. Nu erau gărzi regale sau soldaţi.

Nu era un loc de unde să cumperi opiacee şi nici plăceri carnale. El memorase informaţiile pe care le adunase Celaena despre rebeli şi îi pândise ori de câte ori îl urmărise pe Aedion, dar fără folos.

Celaena pretinsese că ei căutau o cale prin care să-i înfrângă puterile regelui. Lăsând alte implicaţii deoparte, dacă ar fi putut afla nu doar cum înăbuşise regele magia, ci, de asemenea, şi cum să o elibereze înainte de a fi târât înapoi în Anielle, atunci secretul lui Dorian ar fi putut fi mai puţin exploziv. Cumva, l-ar fi putut ajuta, iar Chaol avea să-l ajute întotdeauna pe prietenul său, pe prinţul său.

Nu-şi putu stăpâni un fior pe şira spinării atunci când atinse Ochiul Elenei şi îşi dădu seama că acea clădire părăsită, cu toate gărzile ei, duhnea a obiceiuri de-ale rebelilor. Poate că nu era o simplă coincidenţă faptul că ajunsese aici.

Era atât de concentrat asupra inimii sale care bătea nebuneşte, încât Chaol nici nu apucă să se întoarcă înainte ca un pumnal să îl împungă în coaste.

Capitolul 19

Chaol nu se luptă, deşi ştia că cel mai probabil avea să fie omorât şi nicidecum să capete răspunsuri. Recunoscu santinelele după armele uzate şi mişcările lor precise, curgătoare. N-avea să uite nicicând acele amănunte, nu şi după ce petrecuse o zi ca prizonierul lor într-un depozit – şi fusese de faţă atunci când Celaena îi secerase de parcă ar fi fost tulpini de grâu. Ei nu ştiuseră niciodată că însăşi fosta lor regină venise să-i măcelărească.

Santinelele îl forţară să se aşeze în genunchi într-o încăpere goală care mirosea a fân învechit.

Chaol îl descoperi pe Aedion, alături de un bărbat în vârstă, care părea cunoscut, privindu-l lung. Era cel care o implorase pe Celaena să se oprească în acea noapte la depozit. Bărbatul nu avea nimic remarcabil; hainele uzate îi erau obişnuite, trupul slab, dar nu uscat. Alături de el stătea un tânăr pe care Chaol îl recunoscu după râsul său moale, răutăcios: garda care îl tachinase atunci când fusese luat prizonier. Părul brunet, lung până la umeri, atârna în voie în jurul unui chip care era mai mult crud decât chipeş, în special din pricina cicatricei care i se întindea de la frunte până la obraz. Acesta eliberă santinelele cu o mişcare a bărbiei.

— Măi să fie, zise Aedion, învârtindu-se în jurul lui Chaol. Îşi scosese spada, care sclipea în lumina difuză.

— Căpitanul Gărzii, moştenitorul Aniellei *şi* spion? Oare ţi-a dezvăluit iubita anumite secrete ale meseriei?

— Atunci când dai petreceri şi îi convingi pe oamenii mei să-şi părăsească posturile, atunci când tu *nu* eşti prezent la acele petreceri deoarece te furişezi pe străzi, este de datoria mea să aflu de ce, Aedion.

Tânărul cu faţa acoperită de cicatrice, înarmat cu două spade, veni mai aproape, dându-i târcoale împreună cu Aedion. Doi prădători, evaluându-şi captura. Probabil că aveau să se lupte pentru stârvul lui.

— Ce păcat că al vostru Campion nu e aici să te salveze de data asta, spuse cel cu faţa brăzdată de cicatrice pe un ton calm.

— Ce păcat că voi n-aţi fost acolo să-l salvaţi pe Archer Finn, îi dădu Chaol replica.

Văzu cum îşi dilată nările, iar un licăr de furie apăru în viclenii ochi căprui. Tânărul rămase însă tăcut în timp ce bătrânul ridică o mână.

— Regele te-a trimis?

— Am venit din cauza lui, răspunse Chaol, împingând bărbia înainte. Însă vă căutam pe voi doi, precum şi micul vostru grup. Amândoi sunteţi în pericol. Indiferent ce ai crede tu că vrea Aedion, indiferent de ce-ţi oferă el, regele îl ţine din scurt.

Poate că acel moment de sinceritate avea să-i asigure ceea ce îi era necesar: încredere şi informaţii.

Însă Aedion râse hămăit.

— Poftim?

Însoţitorii lui se întoarseră spre el, ridicând întrebător din sprâncene. Chaol aruncă o privire la inelul de pe degetul generalului. Nu se înşelase. Era identic cu inelele pe care le purtau regele, Perrington şi ceilalţi.

Aedion surprinse privirea lui Chaol şi se opri din a se învârti în jurul lui.

Preţ de o clipă, generalul îl privi lung, un licăr de surpriză şi de amuzament ivindu-se pe chipul lui ars de soare. Apoi, Aedion toarse ca o pisică:

— Te-ai dovedit a fi cu mult mai interesant decât am crezut eu, Căpitane.

— Explică-te, Aedion, îi ceru bătrânul calm, dar pe un ton hotărât.

Aedion zâmbi larg în timp ce-şi scotea inelul negru de pe deget.

— În ziua în care regele mi-a dăruit Spada din

Orynth, mi-a oferit şi un inel. Graţie moştenirii mele, simţurile mele sunt... mai ascuţite. Mi s-a părut că inelul mirosea ciudat – şi ştiam că numai un prost ar fi acceptat acest gen de dar de la el. Aşa că am pus să mi se facă o copie. Pe cel adevărat l-am aruncat în mare. Însă mereu m-am întrebat ce făcea, rosti el gânditor, aruncând inelul cu o mână şi prinzându-l cu cealaltă. Aparent, Căpitanul ştie. Şi dezaprobă.

Bărbatul cu două săbii încetă şi el să mai dea târcoale, iar rânjetul pe care i-l oferi lui Chaol era unul sălbatic.

— Ai dreptate, Aedion, spuse el, fără să-şi desprindă privirile de la Chaol. El *este* mai interesant decât pare.

Aedion vârî inelul în buzunar de parcă ar fi fost... de parcă ar fi fost cu adevărat un fals. Iar Chaol îşi dădu seama că dezvăluise mai mult decât intenţionase să o facă.

Aedion îşi reîncepu turele, cu bărbatul plin de cicatrice imitându-i cu graţie mişcările.

— O descătuşare de magie – când n-a mai rămas niciun fel de magie, cugetă generalul cu voce tare. Şi, cu toate acestea, m-ai urmărit, crezând că mă aflam sub vraja regelui. Crezând că ai putea să mă foloseşti pentru a câştiga bunăvoinţa rebelilor? Fascinant.

Chaol îşi ţinu gura închisă. Deja spusese îndeajuns pentru a se blestema singur.

Aedion continuă:

— Ăştia doi spun că prietena ta, asasina, era o simpatizantă a rebelilor. Că ea i-a dat informaţii lui Archer Finn fără să stea pe gânduri – că le-a

permis rebelilor să iasă pe furiş din oraş atunci când i s-a ordonat să-i omoare. Ea ţi-a spus despre inelele regelui sau ai descoperit tu însuţi bârfa asta picantă? Ce anume se petrece în acel palat de cleştar atunci când regele nu e atent?

Chaol se abţinu să răspundă. Când deveni limpede că refuza să vorbească, Aedion clătină din cap.

— Ştii cum trebuie să se termine asta, zise Aedion, şi nu era nimic ironic în spusele lui.

Erau doar calcule făcute cu sânge rece. Adevăratul chip al Lupului din Nord.

— După cum văd eu lucrurile, ţi-ai semnat singur condamnarea la moarte atunci când ai decis să mă urmăreşti, iar acum că ştii atât de multe... Ai două opţiuni, Căpitane: te putem tortura până scoatem tot de la tine şi apoi te omorâm, sau ne poţi spune ce ştii şi te vom cruţa de suferinţă. Cât mai puţin dureros, pe onoarea mea.

Se opriră din a-i mai da târcoale.

Chaol se mai întâlnise cu moartea de câteva ori în ultimele luni. Se întâlnise, o văzuse şi avusese de-a face cu ea. Însă *această* moarte, fără ca Dorian, mama lui şi Celaena să nu afle niciodată ce i se întâmplase... Ideea îl dezgusta. Îl înfuria.

Aedion se apropie de locul în care Chaol era în genunchi.

Ar fi putut să-i vină de hac celui cu cicatrice, apoi spera că îi va putea face faţă lui Aedion – sau cel puţin spera să poată fugi. *Trebuia* să lupte, căci era singura cale prin care putea accepta, îmbrăţişa acest fel de moarte.

Sabia lui Aedion era pregătită – sabia care îi

aparţinea Celaenei după neam şi de drept. Chaol presupusese că era un ucigaş cu două feţe. Aedion era un trădător. Dar nu pentru Terrasen. Aedion jucase un joc foarte periculos încă de la venirea lui aici – încă de când regatul său se prăbuşise cu zece ani în urmă. Faptul că îl păcălise pe rege, care crezuse că purtase inelul lui în tot acest timp – asta era cu adevărat o informaţie pe care Aedion ar fi fost dispus să o păstreze în siguranţă, deşi erau şi alte informaţii pe care Chaol le-ar fi putut folosi, poate, pentru a scăpa cu viaţă de acolo.

Indiferent de cât de zguduită fusese Celaena atunci când plecase, acum era în siguranţă. Era departe de Adarlan. Însă Dorian, cu harul lui magic, ameninţarea secretă pe care o reprezenta, nu era. Aedion trase aer în piept, pregătindu-se să-l omoare. Tot ceea ce îi mai rămăsese era să-l protejeze pe Dorian. Era tot ceea ce contase vreodată cu adevărat. Dacă aceşti rebeli chiar ştiau ceva – *orice* – despre magia care ar fi putut ajuta la eliberarea ei, dacă ar fi putut să-l folosească pe Aedion pentru a obţine informaţiile...

Era un joc de noroc – cel mai important pe care îl jucase vreodată. Aedion ridică sabia.

Cu o rugăciune în gând pentru iertare, Chaol îl privi pe Aedion în ochi.

— Aelin trăieşte.

*

Aedion Ashryver fusese supranumit Lup, general, prinţ, trădător şi criminal. Şi era toate aceste lucruri şi chiar mai mult. Mincinos, escroc şi

farsor erau preferatele sale în mod deosebit – titlurile pe care numai cei apropiaţi lui le ştiau.

Târfa din Adarlan, aşa îi spuneau cei care nu-l cunoşteau. Era adevărat – în multe feluri, era adevărat şi lui nu-i păsase, nu cine ştie ce. Îi permisese să menţină controlul în Nord, să menţină vărsarea de sânge la un nivel minim. Jumătate dintre cei din Bane erau rebeli, iar cealaltă jumătate simpatizanţi, astfel încât multe dintre „bătăliile” din Nord fuseseră înscenări, povestea conţinea cel puţin o înşelăciune şi o exagerare, de vreme ce cadavrele se ridicau la adăpostul întunericului şi se duceau acasă la familiile lor. Târfa din Adarlan. Nu-i păsase. Până acum.

Văr – acela fusese cel mai îndrăgit titlu. Văr, neam, protector. Acelea erau numele secrete pe care le adăpostea adânc înăuntrul său, numele pe care le şoptea în sinea sa atunci când vântul nordic urla prin munţii Staghorn. Uneori, vântul semăna cu ţipetele pe care oamenii săi le scoteau când erau conduşi la eşafod. Alteori, suna ca Aelin – Aelin, cea pe care o iubise, cea care ar fi trebuit să fie regina lui şi căreia i-ar fi făcut într-o zi jurământul de sânge.

Aedion stătea pe scândurile putrede ale docului pustiu din mahala, privind ţintă la Avery. Căpitanul era alături de el, scuipând sânge în apă din pricina bătăii pe care i-o dăduse Ren Allsbrock, cel mai nou conspirator al lui Aedion şi, în acelaşi timp, un alt bărbat sculat din mormânt.

Ren, moştenitor şi Lord de Allsbrock, se antrenase cu Aedion în copilărie – şi, cândva,

fusese rivalul său. În urmă cu zece ani, Ren şi bunicul lui, Murtaugh, scăpaseră de eşafod datorită unei diversiuni iniţiate de către părinţii lui Ren, care îi costase viaţa şi îi lăsase lui Ren cicatricea urâtă de pe faţă, însă Aedion nu ştiuse – îi crezuse morţi şi fusese uluit să afle că ei erau grupul secret rebel pe care îl vânase la sosirea în Rifthold. Auzise zvonurile potrivit cărora Aelin era în viaţă şi aduna o armată, şi că venise din Nord pentru a da de capătul problemei şi pentru a-i distruge pe mincinoşi, preferabil făcându-i bucăţi.

Convocarea regelui constituise o scuză convenabilă. Ren şi Murtaugh recunoscuseră pe loc că zvonurile fuseseră împrăştiate de un fost membru al grupului lor de rebeli. Ei nu avuseseră şi nici nu auziseră vreodată de vreun contact cu răposata lor regină. Însă întâlnindu-i pe Ren şi pe Murtaugh se întrebase cine altcineva ar mai fi putut supravieţui. Nu-şi îngăduise niciodată să spere că Aelin...

Aedion îşi vârî sabia în teaca de lemn şi îşi trecu degetele pline de cicatrice de-a lungul ei, insistând pe crestături şi pe linii, fiecare semn o poveste a unei lupte legendare purtate, despre regii de mult dispăruţi. Sabia era ultima fărâmă de dovadă că odată, în Nord, existase un regat puternic.

Nu era sabia lui, nu chiar. În acele prime zile pline de sânge şi de cuceriri, regele din Adarlan smulsese sabia din trupul lui Rhoe Galathynius, înainte ca acesta să se răcească, şi o adusese în Rifthold. Şi acolo rămăsese, sabia care ar fi trebuit să îi aparţină lui Aelin.

Astfel că Aedion luptase ani în şir în acele teatre de război şi pe acele câmpuri de bătălie, luptase pentru a-şi demonstra nepreţuita valoare în faţa regelui şi acceptase tot ceea ce i se făcuse, iar şi iar. Când el şi legiunea Bane câştigaseră prima bătălie, iar regele îl proclamase Lupul din Nord şi se oferise să-i facă un hatâr, Aedion ceruse sabia.

Regele pusese solicitarea pe seama unui romantism de adolescent în vârstă de optsprezece ani, iar Aedion se fălise cu propria-i glorie până ce toată lumea crezuse că era un trădător, un ticălos care masacra şi care îşi râdea de sabie prin simpla atingere a acesteia. Însă recâştigarea sabiei nu-i anulase eşecul.

Cu toate că avea treisprezece ani şi se afla în Orynth, la peste şaptezeci de kilometri, atunci când Aelin fusese omorâtă pe proprietatea statului, el ar fi trebuit să împiedice acest fapt. Fusese trimis în ţara ei la moartea mamei sale pentru a deveni sabia şi scutul lui Aelin, pentru a sluji la Curtea unde se presupunea că acea copilă de regi avea să domnească. Aşa că ar fi trebuit să plece călare atunci când castelul erupsese în urma veştii că Orlon Galathynius fusese asasinat. Înainte ca oricine să o poată face, Rhoe, Evalin şi Aelin erau morţi.

Aceasta era amintirea pe care o cărase cu el, amintirea despre persoana căreia îi aparţinea sabia şi căreia, când avea să-şi dea sufletul şi să ajungă pe Lumea Cealaltă, avea, în cele din urmă, să i-o dea.

Dar acum, sabia, acea povară pe care o

acceptase de ani buni, părea... mai uşoară şi mai ascuţită, mult mai fragilă. Infinit mai preţioasă. Îi fugise lumea de sub picioare.

Preţ de o clipă după ce Căpitanul Gărzii rostise acele cuvinte, nimeni nu mai scosese niciun cuvânt. *Aelin trăieşte.* Apoi, Căpitanul spusese că va vorbi doar cu Aedion despre asta.

Ren îl umpluse de sânge cu acea precizie pe care Aedion o admira în silă, doar pentru a demonstra că ei nu glumeau cu privire la torturarea lui, însă căpitanul încasase loviturile. Şi, ori de câte ori Ren lua o pauză, Murtaugh privea dezaprobator, iar căpitanul repeta acelaşi lucru. După ce deveni limpede că el fie avea să-i spună lui Aedion, fie avea să moară, îi ceru lui Ren să se oprească. Moştenitorul din Allsbrock se zbârli, dar Aedion avusese de-a face cu destui tineri ca el pe câmpurile de luptă. Niciodată nu-i trebuia prea mult timp pentru a-i aduce pe făgaş. Aedion îl privi lung, insistent, iar Ren dădu înapoi.

Şi aşa se face că ajunseră aici, Chaol ştergându-şi faţa cu o bucată de material ruptă din propria-i cămaşă. În ultimele minute, Aedion ascultase cea mai incredibilă poveste pe care o auzise vreodată. Povestea Celaenei Sardothien, infama asasină, care era pregătită de către Arobynn Hamel, povestea decăderii ei şi a anului petrecut în Endovier şi cum îl încheiase participând la acea caraghioasă competiţie pentru a deveni Campionul regelui. Povestea lui Aelin, regina lui, ajunsă pe un câmp al morţii, apoi slujind în casa duşmanului ei.

Aedion îşi încleştă mâinile pe balustradă. Nu

putea fi adevărat. Nu după zece ani. Zece ani fără speranţă, fără dovezi.

— Are ochii tăi, îi spuse Chaol, mişcându-şi maxilarul.

Dacă această asasină – o asasină, o zeilor din ceruri – era într-adevăr Aelin, atunci ea era Campionul regelui. Caz în care căpitanul era...

— Tu ai trimis-o în Wendlyn, exclamă Aedion cu o voce aspră. Lacrimile aveau să apară mai târziu. Pe moment, era pustiit.

Gol. Toate minciunile, toate zvonurile, acţiunile şi petrecerile pe care le dăduse, toate bătăliile, reale sau false, toate cele câteva vieţi pe care le luase pentru ca alţii să poată trăi... Cum avea să-i explice ei toate astea? Târfa din Adarlan.

— Nu ştiam cine este. Am considerat doar că va fi mai în siguranţă acolo pentru ceea ce e.

— Îţi dai seama că n-ai făcut decât să-mi dai un motiv şi mai bun de a te omorî.

Aedion îşi încleştă maxilarul.

— Îţi dai seama ce risc ţi-ai asumat spunându-mi? Aş putea lucra pentru rege – tu *credeai* că îi sunt supus lui şi nu aveai ca dovadă decât un zvon. La fel de bine ai fi putut să o omori chiar tu.

Prostul – un prost, un tâmpit nechibzuit. Însă căpitanul era cel care deţinea poziţia de putere – nobilul căpitan al regelui atingea acum cu vârful piciorului linia trădării. Se mirase de loialitatea căpitanului atunci când Ren îi spusese despre implicarea Campionului regelui în chestiunea rebelilor, dar... la naiba. Aelin. *Aelin* era Campionul regelui, *Aelin* îi ajutase pe rebeli şi îl spintecase pe Archer Finn. Genunchii începeau să-l lase, dar îşi

reprimă şocul, surpriza, groaza şi licărul de încântare.

— Ştiam că e un risc, spuse căpitanul. Însă oamenii care au acele inele – ceva se schimbă în privirea lor, un soi de întunericime care, uneori, se manifestă fizic. De când ai sosit aici, la tine n-am văzut-o. Şi n-am văzut pe nimeni care să dea atât de multe petreceri la care să participe doar câteva minute. Nu ţi-ai fi luat atâtea măsuri de precauţie pentru a-ţi ascunde întâlnirile dacă ai fi fost supusul regelui, mai ales că în toată această perioadă legiunea Bane n-a venit, în pofida asigurărilor tale că vor fi prezenţi aici foarte curând. Nu se leagă.

Privirea căpitanului o întâlni pe cea a lui Aedion. Poate că nu era chiar atât de prost, totuşi.

— Cred că ea ar vrea ca tu să ştii.

Căpitanul privi în lungul râului spre mare. Locul duhnea. Aedion simţise mirosuri şi mai neplăcute şi văzuse lucruri şi mai urâte în teatrele de război, însă mahalaua din Renaril le întrecea pe toate. Şi capitala Terrasenului, Orynth, cu turnul său strălucitor odinioară, rămas acum doar un morman de pietre albe, murdare, decăzuse la acest nivel de sărăcie şi de disperare. Dar, poate, într-o bună zi, nu prea îndepărtată...

Aelin trăia. Trăia şi era o ucigaşă, la fel ca el, şi lucra pentru acelaşi bărbat.

— Prinţul ştie?

Nu fusese niciodată capabil să vorbească cu prinţul fără să-şi amintească de zilele de dinainte de căderea Terrasenului; nu putuse să-şi ascundă ura.

— Nu. Nici măcar nu ştie de ce am trimis-o în Wendlyn. Şi nici că ea este... că amândoi sunteţi... Fae.

Aedion nu avusese nicicând nici măcar o fărâmă din puterea care clocotea în venele ei, putere care incendiase biblioteci şi cauzase îngrijorare generală, astfel că se discutase – în lunile dinainte ca lumea să se ducă naibii – să fie trimisă undeva, astfel încât să poată să înveţe să o controleze. Surprinsese discuţiile despre trimiterea ei la diferite academii sau la tutori în ţări îndepărtate, însă niciodată la mătuşa lor, Maeve, care aştepta ca un păianjen cu plasa pregătită să vadă ce se întâmpla cu nepoata ei. Şi, cu toate acestea, ea sfârşise în Wendlyn, la uşa mătuşii ei.

Nici Maeve nu ştiuse niciodată şi nici nu-i păsase cu adevărat de harurile lui înnăscute. Nu, tot ceea ce avea el erau unele trăsături fizice ale neamului lor nemuritor: tărie, iuţeală, auz ascuţit, miros dezvoltat. Asta îl făcea să fie un adversar formidabil pe câmpul de luptă – şi îi salvase viaţa de multe ori. Îi salvase sufletul, asta dacă avea dreptate căpitanul în legătură cu acele inele.

— Se va întoarce? întrebă Aedion calm.

Prima dintre foarte multele întrebări pe care le avea pentru căpitan, acum că se dovedise a fi mai mult decât un slujitor util al regelui.

În ochii lui Chaol era destulă agonie cât Aedion să înţeleagă că o iubea. Să ştie şi să simtă o împunsătură de gelozie, fie şi numai pentru că el o cunoştea atât de bine.

— Nu ştiu, recunoscu Chaol.

Dacă n-ar fi fost duşmanul lui, Aedion l-ar fi

respectat pe bărbat pentru sacrificiul lui. Însă Aelin trebuia să se întoarcă. *Avea* să se întoarcă. Spera doar că întoarcerea sa nu însemna un drum spre eşafod.

Avea să-şi facă ordine în gândurile cumplite atunci când avea să fie singur. Strânse cu putere balustrada, luptând cu imboldul de a pune mai multe întrebări.

Căpitanul îl cântări atunci din priviri de parcă ar fi putut vedea pe sub toate măştile pe care Aedion le purtase vreodată. Preţ de o secundă, Aedion luă în calcul varianta de a-şi înfige sabia în căpitan şi de a-i arunca trupul în Avery, în pofida informaţiilor pe care le deţinea. Căpitanul aruncă şi el o privire spre sabie, iar Aedion se întrebă dacă nu se gândea şi el la acelaşi lucru – regretând decizia de a fi avut încredere în el. Căpitanul *ar fi trebuit* să regrete, ar fi trebuit să se blesteme fiindcă fusese un prost.

Aedion întrebă:

— De ce îi urmăreai pe rebeli?

— Am crezut că s-ar putea să deţină informaţii preţioase.

Trebuiau să fie foarte preţioase, în cazul acesta, dacă el riscase şi se dăduse în vileag drept trădător pentru a le obţine.

Aedion fusese dispus să-l tortureze pe Căpitan – ba chiar să-l omoare. Făcuse lucruri şi mai urâte în viaţa lui. Însă să-l tortureze şi să-l omoare pe iubitul reginei n-avea să dea bine dacă... *atunci* când ea avea să se întoarcă. Acum, căpitanul era cea mai grozavă sursă de informaţii a sa. Voia să ştie mai multe despre Aelin, despre planurile ei,

despre cum era ea şi cum o putea găsi. Voia să ştie totul. Orice. Mai ales unde stătea căpitanul acum pe tabla de joc – şi ce ştia căpitanul despre rege. Aşa că Aedion zise:

— Spune-mi mai multe despre acele inele.

Dar căpitanul scutură din cap.

— Vreau să închei un târg cu tine.

Capitolul 20

Ochiul învineţit încă arăta groaznic, dar, în cursul săptămânii următoare, pe măsură ce Celaena îşi îndeplinea însărcinările la bucătărie, încercând şi nereuşind să se transforme în compania lui Rowan şi, în general, evitând pe toată lumea, starea i se îmbunătăţi. Sosiră ploile lungi de primăvară, iar bucătăria era plină în fiecare seară, prin urmare Celaena îşi făcu un obicei din a mânca în întunericul de pe trepte, sosind exact înainte ca Păstrătorul Poveştilor să înceapă să vorbească.

Păstrătorul Poveştilor – acesta era Emrys, un titlu de onoare atât printre Fae, cât şi printre oamenii din Wendlyn. Ceea ce însemna era că atunci când el începea să spună o poveste, te aşezai şi tăceai din gură. Mai însemna şi că el era o bibliotecă ambulantă de legende şi mituri ale regatului.

Până atunci, Celaena îi cunoscuse pe cei mai mulţi dintre locuitorii fortăreţei, fie şi numai în sensul în care asocia numele cu chipurile. Îi studiase din instinct, pentru a învăţa despre tot ceea ce o înconjura, despre potenţialii duşmani şi ameninţări. Ştia că şi ei o studiau, atunci când

credeau că nu e atentă. Orice urmă de regret pe care o simţea pentru că nu se apropia de ei era înlăturată de faptul că nici ei nu catadicseau să se apropie de ea.

Singura persoană care făcea un efort era Luca, cel care o asalta pe Celaena cu întrebări în timp ce munceau, sporovăia întruna despre antrenamentele sale, despre bârfele din fortăreaţă, despre vreme. Odată, îi vorbise despre altceva – într-o dimineaţă, când ea făcuse un efort colosal pentru a se da jos din pat şi numai cicatricea din palmă o ajutase să-şi planteze picioarele pe duşumeaua rece ca gheaţa. Spăla vasele de la micul dejun, privind ţintă pe fereastră fără a vedea nimic, simţindu-şi membrele grele, când Luca lăsă o oală în chiuvetă şi îi spuse încetişor:

— Mult timp n-am putut să vorbesc despre ce mi s-a întâmplat înainte să vin aici. Au existat zile în care n-am putut să vorbesc deloc. Nici să mă dau jos din pat n-am putut. Dar dacă... când simţi nevoia să vorbeşti...

Îl redusese la tăcere cu o privire lungă. De atunci, el nu mai adusese vorba despre asta.

Din fericire, Emrys îi lăsa spaţiu. Mult spaţiu, mai ales atunci când Malakai venea în timpul micului dejun pentru a se asigura că Celaena nu făcuse vreo belea. De obicei, ea evita să se uite la celelalte cupluri din fortăreaţă, dar aici, unde nu putea să se îndepărteze... ura apropierea lor, felul în care ochii lui Malakai se luminau de fiecare dată când îl vedea. Ura asta atât de tare, încât se sufoca.

Nu-l întrebase niciodată pe Rowan de ce venea

şi el să asculte poveştile lui Emrys. În ceea ce-i privea, în afara antrenamentului nu existau unul pentru celălalt.

Antrenament era un mod generos de a descrie ceea ce făceau, de vreme ce ea nu ducea nimic la bun sfârşit. Nu se transformase nici măcar o dată. El mârâia, rânjea superior şi sâsâia, dar ea n-o putea face. În fiecare zi, de fiecare dată când Rowan dispărea pentru câteva clipe, ea încerca, dar... nimic. Rowan amenința s-o târască înapoi la gorgane, căci se părea că era singurul loc care declanşa un răspuns, dar el renunţă – spre surprinderea ei – atunci când ea îi spuse că şi-ar tăia singură beregata înainte de a intra din nou în acel loc. Aşa că se blestemau reciproc, stăteau într-o tăcere meditativă între ruinele templului şi, din când în când, aveau acele partide de urlat fără cuvinte. Dacă era într-o stare de spirit deosebit de proastă, el o obliga să taie lemne – buştean după buştean, până ce de-abia mai putea să ridice toporul, iar mâinile i se acopereau de băşici. Dacă ea avea de gând să fie supărată pe toată lumea, zicea el, dacă intenţiona să-l facă să-şi piardă timpul neschimbându-se, atunci putea, la fel de bine, să se facă utilă în vreun fel.

Toată această aşteptare... pentru ea. Pentru transformarea care o făcea să se cutremure numai gândindu-se la ea.

Era a opta zi de când ajunsese acolo, după ce frecase oale şi tigăi până ce nu mai putea de durere de spate, când Celaena se opri la jumătatea drumului spre coama deja familiară a dealului.

— Am o rugăminte.

Ea nu i se adresa niciodată, decât dacă era nevoie – de cele mai multe ori pentru a-l blestema. Însă acum îi zise:

— Vreau să te văd pe tine *transformându-te.*

Urmă o clipire a acelor ochi verzi placizi.

— Tu nu te bucuri de privilegiul de a da ordine.

— Arată-mi cum o faci.

Amintirile ei de Fae în Terrasen erau înceţoşate, de parcă cineva i-ar fi vărsat ulei peste ele. Nu-şi amintea să-l fi văzut pe vreunul dintre ei transformându-se, unde le dispăreau veşmintele, cât de iute era... El o fixă cu privirea, părând să spună: *Doar de data asta,* şi apoi...

Un licăr de lumină, o clipocire de culoare şi un şoim fâlfâi din aripi, îndreptându-se spre cea mai apropiată ramură. Se aşeză pe aceasta, clămpănind din cioc. Ea scrută terenul acoperit de muşchi. Nici urmă de veşminte sau de arme. Îi luase doar câteva secunde.

El slobozi un ţipăt de luptă şi se năpusti cu ghearele îndreptate spre ochii ei. Ea sări în spatele copacului exact atunci când se petrecu o altă fulgerare, apoi un alt tremur de culoare, apoi el apăru îmbrăcat şi înarmat, mârâindu-i în faţă.

— E rândul tău.

Ea refuză să-i ofere satisfacţia de a o vedea tremurând. Era... incredibil. Incredibil să vezi transformarea.

— Unde îţi dispar hainele?

— Undeva, între. Nu-mi pasă în mod deosebit.

Avea ochii lipsiţi de bucurie, morţi. Avea senzaţia că şi ea arăta la fel zilele acelea. *Ştia* că aşa arătase în noaptea în care Chaol o surprinsese

spintecându-l pe Archer în tunel. Ce anume îl lăsase pe Rowan atât de lipsit de suflet?

El îşi dezveli dinţii, însă ea nu se supuse. La fortăreaţă, îi urmărise din priviri pe războinicii semi-Fae, iar aceştia mârâiau şi îşi dezveleau dinţii din orice. Nu erau acei indivizi diafani, gentili, pe care îi zugrăveau legendele, pe care ea şi-i amintea vag din Terrasen. Nu se ţineau de mâini dansând în jurul pomului de armindeni, cu flori în păr. Erau prădători, cei mai mulţi dintre ei. Unele dintre femeile dominante erau la fel de agresive, înclinate să mârâie atunci când erau provocate sau le era foame. Se gândi că s-ar fi acomodat printre ei, dacă şi-ar fi dat silinţa.

Continuând să-i susţină privirea fixă a lui Rowan, Celaena îşi domoli respiraţia. Îşi închipui nişte degete fantomatice întinzându-se şi extrăgând forma ei de Fae. Îşi imagină o undă de culoare şi lumină. *Se împinse* să iasă din carcasa ei muritoare. Dar... nimic.

— Uneori mă întreb dacă asta nu e o pedeapsă pentru *tine,* rosti ea printre dinţi. Dar ce ai fi putut să faci de ai scos-o din sărite pe Majestatea Sa Nemuritoare?

— Nu folosi tonul ăsta atunci când vorbeşti despre ea!

— O, pot să folosesc orice ton vreau eu. Iar tu poţi să mă tachinezi şi să mârâi la mine şi să mă obligi să tai lemne toată ziua, însă fără să-mi smulgi limba, nu poţi să...

Mai iute decât fulgerul, el întinse mâna, iar ea se sufocă, tresărind atunci când el îi prinse limba între degete. Ea muşcă, *tare,* dar el nu-i dădu

drumul.

— Ia mai zi o dată, toarse el.

Celaena se sufocă în timp ce el continua să o ciupească de limbă, şi vru să-i ia pumnalele, simultan pocnindu-l cu genunchiul între picioare, dar el se împinse în ea, un zid de muşchi tari şi mai multe sute de ani de antrenamente letale prinzând-o ca într-o capcană, cu spatele lipit de un copac. Prin comparaţie, ea era o glumă – o *glumă* –, iar *limba* ei...

Îi dădu drumul, iar ea icni, nemaiavând aer. Îl blestemă, făcându-l în fel şi chip, şi scuipă la picioarele lui. Şi atunci, el o muşcă.

Ea ţipă în timp ce caninii lui îi perforară locul dintre gât şi umăr, un gest primitiv de agresiune – o muşcătură atât de puternică şi de revendicativă, încât fu prea uluită să se mai poată mişca. O ţintuise de copac şi o ţinea nemişcată, caninii pătrunzându-i adânc, sângele curgându-i pe cămaşă. Ţintuită, ca orice fiinţă debilă. Însă ea asta devenise, nu-i aşa? Nefolositoare, jalnică.

Ea mârâi, mai mult animal decât fiinţă conştientă. Şi *împinse.*

Rowan făcu un pas înapoi, dinţii sfâşiindu-i pielea când ea îl lovi în piept. Celaena nu simţi durerea, nu-i păsă de sânge sau de fulgerarea de lumină.

Nu, ea voia să-i sfâşie beregata – să i-o sfâşie cu caninii alungiţi pe care şi-i dezveli în faţa lui în timp ce-şi desăvârşea transformarea şi scotea un răget.

Capitolul 21

Rowan rânji.

— Aşa, da.

Avea sânge – sângele ei – pe dinţi, gură şi bărbie. Iar acei ochi străluciră atunci când el îi scuipă sângele pe pământ. Probabil că, pentru el, ea avea gust de canal.

Ea auzi un ţipăt în urechi şi Celaena se aruncă asupra lui. Se aruncă, apoi se opri, în timp ce studia lumea cu o claritate uluitoare, o mirosea, o gusta şi o inspira ca pe cel mai bun vin. În numele zeilor, acest loc, acest regat mirosea *divin,* mirosea ca...

Se transformase.

Ea gâfâi, cu toate că plămânii îi spuneau că nu mai respira scurt şi că acest trup nu mai avea nevoie de atâtea respiraţii. Simţea o gâdilătură pe gât – încet, pielea ei începea să se prindă. În această formă se vindeca mai rapid. Datorită harului magic... *Respiră. Respiră.*

Era acolo ridicându-se, un foc mistuitor pârâindu-i în vene, în buricele degetelor, pădurea din jurul lor fiind mult mai învăpăiată, şi atunci...

Ea se împinse înapoi. Luă frica şi o folosi ca pe un berbece înăuntrul ei, împotriva puterii, împingând-o în jos, în jos.

Rowan se apropie de ea.

— Las-o să iasă. Nu i te împotrivi.

Un puls bătea alături de al ei, prinzând-o, mirosind a zăpadă şi a pin. Puterea lui Rowan, care o tachina pe a ei. Nu ca focul ei, ci un har de gheaţă şi vânt. Un şoc îngheţat la cotul ei o făcu să

cadă cu spatele lipit de copac. Harul magic o muşca acum de obraz. Harul magic o ataca.

Focul mistuitor explodă într-un zid de flăcări albastre, repezindu-se spre Rowan, mistuind copacii, luna, pe ea însăşi, până ce...

Dispăru, absorbit în neant, cu tot cu aerul pe care ea îl respira.

Celaena căzu în genunchi. În timp ce se apuca de gât de parcă ar fi putut să şi-l despice pentru a respira, în faţa ochilor îi apărură cizmele lui Rowan. El îi scosese aerul din ea – îi sufocase focul. Deţinea o mare putere, un control fantastic. Maeve nu-i dăduse un instructor cu abilităţi similare – în schimb, îi trimisese pe cineva cu o putere capabilă să îi stingă focul, cineva pe care nu l-ar fi deranjat să o facă dacă ea ar fi devenit o ameninţare.

Cu un şuierat, aerul se repezi la vale în gâtul ei. Ea îl înghiţi icnind, cu lăcomie, de-abia înregistrând agonia în timp ce se transforma la loc în forma ei muritoare, lumea devenind iar tăcută şi mohorâtă.

— Iubitul tău ştie ce eşti?

O întrebare rece.

Ea îşi ridică fruntea, fără să-i pese cum aflase el.

— Ştie tot.

Nu era întru totul adevărat.

Ochii lui scăpărară – din pricina cărei emoţii, ea nu-şi putea da seama.

— Nu te voi muşca din nou, zise el, iar ea se întrebă ce anume gustase el în sângele ei.

Ea mârâi, însă sunetul fu mut. Fără colţi.

— Chiar dacă e singurul mod de a mă face să

mă transform?

El porni să urce în sus pe coamă.

— Nu muşti femeia altor bărbaţi.

Ea mai mult auzi decât simţi cum ceva moare în glasul ei atunci când îi spuse:

— Nu suntem... împreună. Nu mai suntem. Am renunţat la el înainte de a veni aici.

El privi peste umăr.

— De ce?

Plat, plictisit. Dar, totuşi, puţin curios.

Ce-i păsa ei dacă el afla? Îşi strânse mâna pumn în poală, încheieturile degetelor albindu-i-se. De fiecare dată când se uita la inel şi îl atingea prinzându-i strălucirea, acesta săpa un gol în ea.

Ar fi trebuit să-şi scoată afurisenia aia. Dar ştia că n-avea s-o facă, fie şi numai din pricina acelei agonii aproape constante pe care o merita.

— Deoarece el e mai în siguranţă dacă mă găseşte respingătoare, aşa cum mă găseşti şi tu.

— Măcar ai învăţat o lecţie.

Când ea îşi înălţă capul, el zise:

— Oamenii pe care îi iubeşti sunt arme pe care ei le vor folosi împotriva ta.

Ea nu voia să-şi amintească cum fusese folosită Nehemia – cum se folosise ea *însăşi* – împotriva ei, pentru a forţa o reacţie. Voia să pretindă că nu începea să uite cum arăta Nehemia.

— Transformă-te iar, îi ordonă Rowan, ridicându-şi bărbia în direcţia ei.

— De data asta, încearcă să...

Ea tocmai uita cum arăta Nehemia. Nuanţa ochilor ei, curbura buzelor, mirosul ei. Râsul ei. Răgetul din mintea Celaenei se stinse, redus la

tăcere de acea nimicnicie familiară.

Nu lăsa să se stingă acea lumină.

Dar Celaena nu ştia cum să o oprească. Singura persoană căreia i-ar fi putut spune, care ar fi putut înţelege... Era îngropată într-un mormânt neîmpodobit, departe de pământul încălzit de soare pe care îl iubise.

Rowan o apucă de umeri.

— Mă asculţi?

Ea îl privi plictisită, cu toate că el îşi înfipsese degetele în pielea ei.

— De ce nu mă muşti iar?

— De ce să nu-ţi aplic pedeapsa pe care o meriţi?

El părea pornit să o facă, aşa că ea clipi.

— Dacă *vreodată* ridici un bici asupra mea, te voi jupui de viu.

El îi dădu drumul şi porni în jurul luminişului, un animal de pradă evaluându-şi victima.

— Dacă nu te transformi din nou, săptămâna viitoare vei face tură dublă la bucătărie.

— Bine.

Măcar munca la bucătărie avea rezultate cuantificabile. Cel puţin la bucătărie ştia cum stăteau lucrurile şi ştia ce făcea. Însă această... promisiune pe care o făcuse, târgul pe care îl încheiase cu Maeve... Fusese o proastă.

Rowan se opri din mers.

— Eşti inutilă.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

El continuă:

— Probabil că ai fi fost mult mai de folos lumii dacă, de fapt, ai fi murit acum zece ani.

Ea îl privi sec în ochi şi îi spuse:
— Plec.

*

Rowan n-o opri atunci când ea se întoarse la fortăreaţă şi împachetă. Totul dură un minut, căci nu-şi desfăcuse bagajul şi nu mai avea arme. Se gândi că ar fi putut să facă fortăreaţa bucăţi pentru a afla unde le pitise Rowan sau să le fure de la semi-Fae, însă ambele operaţii necesitau timp şi ar fi avut parte de mai multă atenţie decât îşi dorea. Nu vorbi cu nimeni în timp ce ieşea.

Avea să găsească o altă cale de a afla despre cheile Wyrd, despre cum să-l distrugă pe regele din Adarlan şi cum să elibereze Eyllwe. Dacă o ţinea tot aşa, ea nu urma să mai aibă înlăuntrul ei nicio putere de a lupta.

Reţinuse cărările pe care veniseră, dar când o luă pe pantele acoperite de copaci, se bizui mai mult pe soarele ascuns de nori pentru a se orienta. Avea să întreprindă călătoria înapoi, să găsească mâncare pe drum şi să se gândească la altceva. Fusese de la bun început o misiune eşuată. Măcar nu fusese întârziată prea mult – cu toate că acum trebuia să se grăbească şi să găsească mai iute răspunsurile de care avea nevoie şi...

— Asta faci? Fugi când lucrurile devin dificile?

Rowan stătea în picioare între doi copaci drept în calea ei – fără îndoială zburase până acolo.

Ea se strecură pe lângă el simţindu-şi picioarele dureroase de la mersul pe jos.

— Ai scăpat de obligaţia de a mă antrena, aşa

că nu mai am nimic să-ţi spun, iar tu nu mai ai nimic să-mi spui. Fă-ne amândurora o favoare şi du-te naibii.

Un mârâit.

— Ai fost nevoită să lupţi vreodată în viaţa ta pentru ceva?

Ea slobozi un râs profund, amar, şi porni mai repede, cotind spre vest, fără a-i păsa de direcţie, ci dorind mai degrabă să se îndepărteze de el. El se ţinu însă lesne după ea, picioarele lui lungi şi musculoase devorând terenul plin de muşchi.

— Cu fiecare pas pe care îl faci, dovedeşti că am dreptate.

— Nu-mi pasă.

— Nu ştiu ce vrei de la Maeve – ce răspunsuri cauţi, dar tu...

— Nu ştii ce vreau de la ea?

Fu mai mult un strigăt, decât o întrebare.

— Ce părere ai de salvarea lumii de regele din Adarlan?

— De ce să te deranjezi? Poate că lumea nu merită să fie salvată.

Şi ea ştia ce voia el să spună. Acei ochi lipsiţi de viaţă spuneau mai multe decât ar fi crezut.

— Deoarece am făcut o *promisiune.* I-am promis prietenei mele că voi trăi pentru a vedea regatul ei eliberat.

Îşi îndesă palmele pline de cicatrice în faţa lui.

— Am făcut un legământ care nu poate fi încălcat. Iar tu şi Maeve – ticăloşi blestemaţi de zei – staţi în calea mea.

Îşi reluă coborârea. El o urmă.

— Cum rămâne cu poporul tău? Cum rămâne

cu regatul tău?

— Le este mai bine fără mine, întocmai cum ai zis.

Când mârâi, tatuajul lui începu să se încreţească.

— Aşadar, ai salva altă ţară, dar nu pe a ta. De ce nu poate prietena ta să-şi salveze singură regatul?

— Pentru că e moartă!

Ea urlă ultimul cuvânt atât de tare, încât o ustură gâtul.

— Pentru că e moartă, iar eu am rămas cu viaţa asta de nimic!

El abia catadicsi să o privească, afişând aceeaşi linişte animalică. Când ea porni, el nu o mai urmă.

Celaena pierduse socoteala distanţei pe care o parcursese sau în ce direcţie călătorea. Nici nu-i prea păsa. Nu mai rostise cuvintele – *e moartă* – din ziua în care Nehemia fusese luată de lângă ea. Era moartă, iar Celaenei îi era dor de ea.

Noaptea se lăsă mai devreme din cauza norilor, temperatura scăzând brusc în timp ce tunetul bubuia în depărtare. Mergând, îşi meşteri nişte arme: găsi o piatră ascuţită şi ciopli crengi pe care le transformă în suliţe rudimentare; pe cea mai lungă o folosi drept baston de mers şi, cu toate că erau mai mult nişte ţepe, ea îşi spuse că cele două mai scurte erau pumnale. Erau mai bune decât nimic.

Fiecare pas era mai greu decât ultimul, iar ei îi mai rămăsese destul simţ de conservare pentru a începe să caute un loc în care să-şi petreacă

noaptea. Era aproape întuneric atunci când găsi un loc decent: o peşteră nu prea adâncă săpată în partea laterală a unei lespezi de granit.

Adună iute destule lemne pentru un foc şi sesiză ironia situaţiei. Dacă ar fi avut cât de cât control asupra harului ei magic... îşi reprimă gândul chiar înainte de a-l termina. Nu mai făcuse un foc de mulţi ani, aşa că avu nevoie de câteva încercări, dar reuşi chiar când tună deasupra micii peşteri şi cerurile se deschiseră.

Îi era foame şi, din fericire, găsi câteva mere la fundul sacului ei, împreună cu nişte teggya veche din Varese, care încă era comestibilă, chiar dacă greu de mestecat. După ce mâncă atât cât putu să suporte, îşi trase mantia în jurul ei şi se cuibări într-o parte a peşterii.

Nu-i scăpară ochişorii care străluceau, pândind printre rugii de mure, de după bolovani şi copaci. Niciunul nu o mai deranjase din acea primă seară şi nici nu veniseră mai aproape. Nici instinctele ei denaturate, după cum le simţea în ultimele săptămâni, nu indicară vreo alarmă. Nu-i dojeni şi nici nu prea îi băgă în seamă.

Locul era aproape confortabil cu focul şi ploaia care răpăia – nu ca în camera ei friguroasă. Deşi era epuizată, îşi simţea capul oarecum limpede. Începea din nou să fie ea însăşi, cu armele ei improvizate. Făcuse o alegere înţeleaptă când plecase. *Fă ceea ce trebuie să faci,* îi spusese Elena. Ei bine, fusese nevoită să plece înainte ca Rowan să o sfâşie în atâtea bucăţi, încât n-ar mai fi avut niciodată şansa să se adune laolaltă.

Mâine avea să pornească la drum. Localizase

ceea ce părea a fi drumul stricat, uitat, pe care l-ar fi putut urma în josul dealului. Atâta timp cât continua să meargă spre câmpie, îşi putea găsi drumul înapoi spre coastă. Avea să încropească un nou plan în timp ce mergea.

Era bine că plecase.

Oboseala o lovi atât de crunt, încât după ce se întinse lângă foc adormi în câteva secunde, cu o mână încleştată pe suliţă. Probabil că ar fi moţăit până în zori dacă din pricina unei tăceri subite nu s-ar fi trezit cu o smucitură.

Capitolul 22

Focul Celaenei trosnea în continuare, ploaia răpăind dincolo de gura peşterii, dar în pădure se lăsase tăcerea. Ochişorii care o priveau dispăruseră.

Se ridică în picioare, cu suliţa într-o mână şi cu ţepuşa în cealaltă, şi se strecură spre intrarea îngustă a peşterii. Din pricina ploii şi a focului, nu reuşea să-şi dea seama de nimic, însă i se zburlise părul de pe tot corpul şi o duhoare tot mai puternică se infiltra, venind dinspre pădure. Mirosea a piele şi hoit. Altfel faţă de ceea ce simţise la gorgane. Mai veche şi aducând mai tare a pământ şi... mai hămesită.

Deodată, focul păru cel mai prostesc lucru pe care îl făcuse vreodată.

Fără focuri. Aceasta fusese singura regulă a lui Rowan în timpul călătoriei spre fortăreaţă. Şi se ţinuseră departe de drumuri – ocolindu-le cu desăvârşire pe cele uitate, năpădite de buruieni.

Cele asemănătoare cărării pe care o ochise în apropiere.

Liniştea se adânci.

Se furişă în pădurea îmbibată de ploaie, împiedicându-se şi dislocând cu degetele de la picioare rădăcini şi pietre, în timp ce ochii i se adaptau la întuneric. Continuă însă să meargă înainte – îndepărtându-se de vechea cărare.

Ajunse atât de departe, încât peştera era acum doar ceva mai mult de o luminiţă pe versantul de deasupra, un licăr de lumină învăluind copacii. Ca un afurisit de far. Îşi poziţionă mai bine suliţa şi ţepuşa, fiind pe punctul de a-şi continua drumul, când fulgeră.

În faţa peşterii ei pândeau trei siluete înalte, cu membre lungi şi subţiri.

Cu toate că stăteau în două picioare ca oamenii, ea ştia că nu erau fiinţe umane. Nici Fae nu erau.

Într-o tăcere perfectă, mai făcu un pas, apoi altul. Ei căutau în continuare la intrarea peşterii, mai înalţi decât oamenii, nici bărbaţi şi nici femei.

Vârcolacii stau la pândă, o avertizase Rowan în prima zi de antrenament, *căutând piei de om pentru a le duce înapoi în peşterile lor.* Ea fusese prea năucită ca să întrebe sau să-i pese. Însă acum... acum, acea nepăsare, acea copleşitoare trăire avea să o omoare. Să o jupoaie.

Wendlyn. Tărâmul coşmarurilor aievea, acolo unde legendele cutreieră pământul. În pofida anilor în care învăţase să se furişeze, percepea fiecare pas ca pe o pocnitură, fiecare respiraţie părea asurzitoare.

Tunetul mugi, iar ea se folosi de zgomot pentru a face câţiva paşi. Se opri în dosul unui alt copac, respirând cât de încet putea, şi se uită atentă, pentru a supraveghea colina din spatele ei. Fulgeră iarăşi.

Cele trei siluete dispăruseră, însă acum era învăluită de mirosul rânced de piele. *Piei de om.*

Examină copacul după care se pitise. Trunchiul era prea alunecos de la muşchi şi de la ploaie pentru a se căţăra, iar ramurile prea sus. Nici ceilalţi copaci nu erau mai buni. Şi la ce bun să fi fost înţepenită într-un copac, în miezul unei furtuni cu descărcări electrice?

Ţâşni spre următorul copac, evitând cu atenţie toate beţele şi frunzele, blestemându-şi tăcută lentoarea pasului şi... *La naiba cu toate!* O zbughi la fugă, simţind sub picioare pământul alunecos acoperit de muşchi. Desluşea copacii, unele pietre mai mari, însă panta era abruptă. Se ţinu pe picioare, chiar dacă în urma ei pocneau tufişurile, alergând din ce în ce mai repede.

În timp ce fugea ca vântul la vale pe panta povârnită, disperată să ajungă pe teren ferm, nu îndrăznea să-şi ia ochii de la copaci şi pietre. Poate că teritoriul lor de vânătoare se sfârşea pe undeva – poate că ar fi putut să-i întreacă, fugind până în zori. Coti spre est, continuând să coboare, şi se apucă de un trunchi de copac pentru a-şi face vânt, aproape pierzându-şi echilibrul în timp ce se izbi de ceva dur şi rigid.

Despică aerul cu suliţa – numai pentru a fi prinsă de două mâini masive.

Încheieturile ei pulsau în agonie pe măsură ce

degetele o strângeau suficient de puternic cât să nu poată să-şi înfigă arma în agresorul ei. Se răsuci, ridicând un picior pentru a-şi lovi atacatorul, şi surprinse un licăr al unor colţi... Ba nu, nu colţi. Dinţi.

Însă nici vorbă de piei cusute. Numai un păr de argint, strălucind de la ploaie.

Rowan o trase spre el, împingând-o spre ceea ce părea a fi un copac scorburos.

Ea continuă să gâfâie fără zgomot, însă respiraţia nu-i deveni mai lesnicioasă atunci când Rowan o apucă de umeri şi îşi lipi gura de urechea ei. Paşii zgomotoşi încetară.

— Ai să asculţi fiecare cuvinţel pe care ţi-l voi spune.

Vocea lui Rowan era mai blândă decât ploaia de afară.

— Altminteri, ai să mori în noaptea asta. Pricepi?

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului. El îi dădu drumul – doar pentru a-şi scoate sabia şi o bardă care arăta periculos.

— Supravieţuirea ta depinde în întregime de tine.

Mirosul se înteţi din nou.

— Trebuie să te transformi *acum.* Altminteri, încetineala ta de muritor te va ucide.

Ea încremeni, dar apoi se întinse, pipăind după un fir de putere. Nu găsi nimic. Trebuia să existe un declic, un loc înlăuntrul ei de unde să o poată comanda... Un sunet pătrunzător de piatră pe metal răsună prin ploaie. Apoi altul. Şi încă unul. Îşi ascuţeau cuţitele.

— Harul tău magic...

— Ei nu respiră, aşa că nu au nevoie de aer. Gheaţa i-ar încetini, însă nu i-ar opri. Vântul meu deja îndepărtează mirosul nostru de ei, însă nu pentru mult timp. Aelin, *transformă-te!*

Aelin. Nu era un test, niciun truc complicat. Vârcolacii nu aveau nevoie de aer.

Tatuajul lui Rowan străluci atunci când fulgerul lumină spaţiul în care se aflau.

— Într-o clipă va trebui să fugim. Forma pe care o iei atunci când o vom face ne va determina soarta. Aşa că *respiră* şi *transformă-te!*

Cu toate că instinctul se împotrivea, ea închise ochii. Inspiră o dată. Apoi, încă o dată. Plămânii i se deschiseră, plini de aerul rece, dulce, iar ea se întrebă dacă Rowan o ajuta şi cu asta.

O ajuta. Şi era dispus să întâmpine o soartă îngrozitoare pentru ca ea să rămână în viaţă. N-o lăsase singură. Nu fusese singură.

Se auzi un blestem înăbuşit şi Rowan se izbi de ea, de parcă ar fi vrut s-o ocrotească cu trupul lui. Nu, nu s-o ocrotească. Să o acopere, să acopere licărul de lumină.

Ea de-abia simţi durerea – fie şi pentru că în clipa în care simţurile ei de Fae îşi intrară în rol, ea trebui să-şi ducă o mână la gură pentru a nu vomita. O, zeilor, izul lor era mai rău decât al oricărui cadavru cu care avusese de-a face!

Acum îi auzea cu delicatele ei urechi ascuţite, ascultând fiecare pas pe care îl făceau când tustrei îşi croiau sistematic drumul în josul colinei. Vorbeau cu glasuri ciudate, grave – masculine şi feminine în acelaşi timp, toate vorace.

— Acum sunt doi, sâsâi unul dintre ei.

Ea nu voia să ştie ce putere îşi exercita forţa pentru a le permite să vorbească în absenţa aerului.

— Un mascul Fae i s-a alăturat femeii. Îl vreau – miroase a furtuni şi a oţel.

Celaena se sufocă pe măsură ce izul îi pătrundea în gâtlej.

— Pe femeie o luăm cu noi – zorile sunt prea aproape. Apoi, vom putea să o jupuim pe îndelete.

Rowan se îndepărtă uşor de ea şi spuse tăcut, fără a fi nevoie să fie lângă ea pentru a fi auzit, în timp ce examina pădurea:

— La cinci sute de metri înspre răsărit se află un râu la baza unei stânci mari.

N-o privi în timp ce-i întindea două pumnale lungi, iar ea nu-i mulţumi atunci când dădu drumul armelor improvizate şi apucă plăselele din fildeş.

— Când spun *fugi,* ai să fugi ca vântul. Calcă pe unde calc eu şi sub niciun motiv să nu te întorci. Dacă ne despărţim, aleargă drept înainte – vei auzi râul.

Ordin după ordin – un comandant pe câmpul de luptă, ferm şi letal. Privi de după copac. Izul era acum copleşitor, învăluindu-i din toate părţile.

— Dacă te prind, nu-i poţi omorî – nu cu o armă de muritor. Cea mai bună opţiune este să lupţi până ce te poţi elibera pentru a fugi. Ai înţeles?

Ea încuviinţă. Din nou, îi era greu să respire, iar ploaia era acum torenţială.

— La semnalul meu, zise Rowan, adulmecând şi auzind lucruri care scăpau chiar şi simţurilor ei mai ascuţite. Fii gata...

Luă poziţia de alergat, iar Rowan făcu acelaşi lucru.

— Ieşiţi, ieşiţi, sâsâi unul dintre ei – atât de aproape, încât ar fi putut să fie în scorbură cu ei.

În tufişurile dinspre apus se auzi un freamăt, de parcă doi oameni ar fi alergat. Pe loc, duhoarea vârcolacilor scăzu în intensitate atunci când ei o luară la goană după crengile care se frângeau şi frunzele pe care vântul lui Rowan le trimitea în direcţia opusă.

— Acum, sâsâi Rowan, şi o zbughiră din copac.

Celaena fugi – sau încercă s-o facă. Chiar şi cu vederea mai ascuţită, tufele şi pietrele se dovediră a fi un obstacol. Rowan fugi înspre tumultul râului, umflat de la ploile de primăvară, pasul lui fiind mai lent decât s-ar fi aşteptat ea, dar... dar el încetinea pentru ea. Trupul Fae era diferit, iar ea se adapta greşit şi...

Alunecă, însă o mână o prinse de cot, nelăsând-o să cadă.

— Mai repede, fu tot ceea ce îi spuse el şi, de îndată ce ea îşi găsi echilibrul, el o luă înainte, ţâşnind printre copaci ca o pumă.

Dură numai un minut până ce forţa izului o lovi din nou, iar trosnetul tufişurilor se auzi tot mai aproape. Nu-şi lua ochii de la Rowan şi de la luminişul din faţă – capătul şirului de copaci. Nu mai era mult până acolo unde puteau să sară şi...

Un al patrulea vârcolac sări din locul în care probabil că stătuse ascuns la pândă în tufe. Se repezi la Rowan, cu o licărire de membre lungi, tari ca pielea tăbăcită, brăzdate de cicatrice. Nu, nu cicatrice – *cusături.* Cusături care ţineau laolaltă

diferitele piei.

Ea ţipă atunci când vârcolacul făcu saltul neaşteptat, însă Rowan nu şovăi niciun pas în timp ce se feri şi se răsuci cu o viteză inumană, tăind cu sabia şi spintecând fără milă cu barda.

În acelaşi moment, braţul vârcolacului fu tăiat, iar capul desprins de trup.

Ea s-ar fi putut minuna de felul în care el se mişca, de felul în care ucidea, însă Rowan nu se opri din alergat, astfel încât Celaena fugi după el, aruncând o singură privire la cadavrul pe care războinicul Fae îl zdrobise.

Bucăţi împrăştiate de piele pe frunzele ude, asemenea veşmintelor lepădate, dar care încă se contractau şi foşneau – de parcă ar fi aşteptat pe cineva care să vină să le coasă înapoi una de cealaltă.

Ea fugi şi mai repede, Rowan continuând să alerge în salturi în faţa ei.

Vârcolacii se apropiau din spate, răgând de furie. Apoi, tăcură până ce...

— Crezi că râul vă poate salva? întrebă unul dintre ei, gâfâind, lăsând să-i scape un râs care o zgârie până la oase. Credeţi că dacă ne udăm, ne pierdem forma? Femeie, port aceste piei de peşte încă de când în lume erau doar o mână de oameni.

Atunci ea avu o viziune a haosului care aştepta în acel râu – o lovitură uşoară şi un semi-înec şi ameţeală – şi ceva care o trăgea în jos, tot mai jos, spre fundul liniştit.

— *Rowan,* rosti ea în şoaptă, dar el deja dispăruse, trupul lui masiv alergând ca fulgerul, drept spre marginea stâncii, cu salturi puternice.

Nu exista nicio modalitate de a opri urmărirea din spatele lor. Vârcolacii aveau de gând să sară cu ei. Şi, odată ajunşi în apă, nu aveau să poată face nimic pentru a-i omorî, nicio armă umană pe care s-o poată folosi.

Înlăuntrul ei se deschise o fântână, vastă, de neoprit şi groaznică. Rowan pretinsese că nicio armă umană nu-i putea ucide. Dar cele ale nemuritorilor?

Celaena trecu printre copaci, sprintând spre lespedea de piatră proeminentă din granit, în timp ce-şi proiecta puterea în picioare, plămâni, braţe şi sări.

Când plonjă, se răsuci pentru a fi cu faţa la stâncă şi spre ei. Ei nu erau nimic altceva decât trei trupuri slabe sărind în noaptea ploioasă, urlând cu o anticipată plăcere primitivă, triumfătoare.

— *Transformă-te!* fu unicul avertisment pe care ea i-l dădu lui Rowan.

Urmă o fulgerare de lumină care îi dădu de ştire că el ascultase.

Apoi, ea sfâşie totul din acea fântână dinlăuntrul ei, o rupse cu ambele mâini şi cu toată inima ei înfuriată, lipsită de speranţe.

Căzând, cu părul biciuindu-i chipul, Celaena îşi întinse mâinile spre vârcolaci.

— Surpriză, sâsâi ea.

Lumea erupse într-un foc albastru, mistuitor.

*

Celaena tremura pe malul râului, de frig, de epuizare şi de groază. Îngrozită de vârcolaci – şi

îngrozită de ceea ce făcuse.

Cu veşmintele uscate datorită transformării, Rowan stătea în picioare la câţiva metri de ea, ţinând sub observaţie stâncile fumegânde din amonte. Ea îi incinerase pe vârcolaci. Aceştia nu avuseseră nici măcar răgazul să ţipe.

Se lăsă pe vine, cuprinzându-se cu braţele. Pădurea ardea pe ambele maluri ale râului – o întindere pe care nu avea curajul să o măsoare. Puterea ei era o armă. Un alt fel de armă faţă de cuţite, săgeţi sau mâinile ei. Un blestem.

Avu nevoie de mai multe încercări, dar în cele din urmă vorbi:

— Poţi să-l stingi?

— Ai putea chiar tu, dacă ai încerca.

Când ea nu-i răspunse, el zise:

— Aproape c-am terminat.

Într-o clipă, flăcările aflate cel mai aproape de stânci se stinseră. Cât lucrase el oare pentru a le înăbuşi?

— Nu vrem ca focurile tale să atragă şi altceva.

Ea s-ar fi putut deranja să-i răspundă la împunsătură, dar era prea obosită şi înfrigurată. Ploaia umplea lumea şi, pentru o vreme, domni tăcerea.

— De ce este atât de vitală transformarea mea? întrebă ea într-un sfârşit.

— Deoarece te îngrozeşte, îi răspunse el. Primul pas spre a învăţa să-ţi controlezi puterea este să o stăpâneşti. Fără control, cu o izbucnire ca asta, ai putea, cu uşurinţă, să te arzi.

— Ce vrei să spui?

O altă privire furtunoasă.

— Când îţi accesezi puterea, ce simţi?

Ea se gândi.

— O fântână, răspunse ea. Îmi simt harul magic ca pe o fântână.

— I-ai simţit fundul?

— Există un fund?

Ea se rugă să existe.

— Toate harurile magice au un fund – un punct de descărcare. Pentru cei cu haruri mai slabe, e uşor de secat şi uşor de reumplut. Ei îşi pot accesa cea mai mare parte a puterii odată. Pentru cei cu haruri mai puternice, poate dura însă ore pentru a ajunge la fund, pentru a-şi invoca toate puterile la intensitate maximă.

— Ţie cât îţi ia?

— O zi întreagă.

Ea sări.

— Înainte de o bătălie ne luăm răgazul necesar, astfel încât atunci când mergem pe câmpul de luptă suntem în deplinătatea puterilor. Poţi să faci şi alte lucruri în acelaşi timp, însă o parte din tine este acolo, în profunzime, scoţând şi mai mult, şi mai mult, până ce atingi fundul.

— Şi când îl scoţi pe tot, acesta pur şi simplu se eliberează în valuri uriaşe?

— Dacă vreau eu. Îl pot elibera în mici izbucniri şi să continui aşa o vreme. Dar poate fi greu să-l reţii. Uneori, oamenii nu disting prietenii de duşmani atunci când mânuiesc atât de mult har magic.

Când ea, în urmă cu câteva luni, îşi trăsese puterea de cealaltă parte a portalului, resimţise acea lipsă a controlului – conştientizase că era cât

pe ce să-l rănească şi pe Chaol, aşa cum îl rănise pe demonul pe care îl înfruntase.

— Cât îţi ia să te recuperezi?

— Zile. O săptămână, însă depinde de cum am folosit puterea şi dacă am secătuit şi ultimul strop. Unii fac greşeala de a încerca să ia mai mult înainte de a fi gata sau de a ţine prea mult şi, fie îşi ard minţile, fie să ard totul în jurul lor. Tremuratul tău nu e numai de la râu, să ştii. E felul în care trupul tău îţi spune să n-o faci iar.

— Din pricina fierului din sângele nostru care se luptă cu magia?

— Aşa încearcă uneori duşmanii să lupte împotriva noastră dacă nu au har magic – îmbracă totul în fier.

Probabil că el o văzu când ridică din sprâncene, căci adăugă:

— Am fost prins o dată. În timpul unei campanii în est, într-un regat care nu mai există. M-au încătuşat în fiare din cap până în picioare pentru a mă împiedica să-i sufoc.

Ea scoase un fluierat grav.

— Ai fost torturat?

— Două săptămâni m-au ţinut pe mesele lor de tortură înainte ca oamenii mei să mă salveze.

Îşi desfăcu platoşa pentru antebraţ şi îşi suflecă mâneca de pe braţul drept, lăsând la vedere o cicatrice groasă, urâtă, care îi înconjura antebraţul şi cotul.

— Mi-au spintecat braţul bucăţică cu bucăţică, apoi mi-au scos oasele aici şi…

— Văd foarte bine ce s-a întâmplat şi ştiu exact cum se face, zise ea, simţind stomacul strângându-

i-se.

Nu pentru că văzuse cicatricea, ci... din cauza lui Sam. Sam fusese legat de o masă, despicat şi frânt de unul dintre cei mai sadici ucigaşi pe care îi cunoscuse vreodată.

— Tu ai fost, întrebă Rowan calm, dar lipsit de blândeţe, sau altcineva?

— Am ajuns prea târziu. N-a supravieţuit.

Din nou se lăsă tăcerea, iar ea se blestemă pentru că fusese o proastă şi îi spusese. Dar apoi zise, cu o voce răguşită:

— Îţi mulţumesc pentru că m-ai salvat.

O uşoară ridicare din umeri, o mişcare vagă. De parcă recunoştinţa ei ar fi fost şi mai greu de îndurat decât ura şi reticenţa ei.

— Sunt legat de regina mea printr-un jurământ de sânge de nedesfăcut, aşa că n-am avut altă opţiune decât să mă asigur că n-aveai să mori.

În venele ei se instală puţin din acea greutate de mai înainte.

— Dar, continuă el, n-aş fi lăsat pe nimeni să aibă o asemenea soartă în mâinile vârcolacilor.

— Un avertisment ar fi fost de folos.

— Am spus că bântuie ţinutul – încă de acum câteva săptămâni. Însă, chiar şi dacă te-aş fi prevenit azi, ai fi refuzat să mă asculţi.

Era adevărat. Ea tremură din nou, de data aceasta atât de violent, încât trupul i se transformă înapoi, o străfulgerare de lumină şi de durere. Dacă crezuse că îi este frig în trupul ei de Fae, era nimic prin comparaţie cu frigul pe care îl simţi odată transformată din nou în fiinţă umană.

— Care a fost declanşatorul atunci când te-ai

transformat mai devreme? o întrebă el, de parcă acel moment ar fi fost o păsuire faţă de lumea reală, în care furtuna de gheaţă şi curgerea intermitentă a râului le înăbuşea vorbele pentru a nu fi auzite de zei.

Ea îşi frecă braţele, disperată să găsească un strop de căldură.

— N-a fost nimic.

Tăcerea lui cerea informaţii contrainformaţii – un târg cinstit. Ea oftă.

— Hai să spunem că au fost frica, necesitatea şi instinctul de supraviețuire, impresionant de adânc înrădăcinat.

— Nu ţi-ai pierdut controlul imediat după transformare. Când, în cele din urmă, ţi-ai folosit harul magic, veşmintele tale nu au ars; şi nici părul. Iar pumnalele nu s-au topit.

De parcă abia atunci şi-ar fi amintit că încă le avea, el i le luă.

Avea dreptate. Harul magic n-o copleşise în momentul în care ea se transformase. Până şi în explozia care se întinsese în toate direcţiile, ea deţinuse destul control încât să se apere pe sine. Nici un singur fir de păr nu-i luase foc.

— De ce a fost altfel de data asta? insistă el.

— Deoarece n-am vrut ca tu să mori salvându-mă pe mine, recunoscu ea.

— Te-ai fi transformat pentru a te salva pe tine?

— Părerea ta despre mine este mai mult sau mai puţin aceeaşi cu a mea, aşa că ştii răspunsul.

El rămase tăcut o vreme, iar ea se întrebă dacă el punea lucrurile cap la cap.

— Nu pleci, spuse Rowan, într-un sfârşit, cu braţele încrucişate. N-ai să scapi de turele duble de la bucătărie, dar nu pleci.

— De ce?

El îşi desfăcu mantia.

— Fiindcă aşa spun eu, de aia.

Ar fi putut să-i spună că era cel mai afurisit motiv pe care îl auzise ea vreodată şi că era un ticălos arogant, dacă nu i-ar fi aruncat mantia lui – uscată şi caldă. Apoi, el lăsă să-i cadă în poală şi jacheta.

Când el se întoarse şi porni înapoi spre fortăreaţă, ea îl urmă.

Capitolul 23

În ultima săptămână, pentru Manon şi clanul Cioc-negru nu se schimbaseră prea multe. Continuau să zboare zilnic pentru a stăpâni balaurii şi reuşeau să evite un război deschis în sala de mese de două ori pe zi. Moştenitoarea Picioare-galbene încerca, ori de câte ori putea, să o enerveze pe Manon, însă Manon nu-i acorda mai multă atenţie decât ar fi acordat unui ţânţar care i-ar fi bâzâit deasupra capului.

Totul se schimbă în ziua selecţiei, atunci când moştenitoarele şi sabaturile lor îşi alegeau animalele pe care aveau să le încalece.

Patruzeci şi două de vrăjitoare se înghesuiau în jurul gropii de antrenament din Colţul Nordic, trei sabaturi plus trei Matroane. Îngrijitorii se repeziră sub platforma de vizionare, pregătindu-se. Balaurii aveau să fie aduşi unul câte unul şi, folosind alte

bestii drept momeli, aveau să-şi demonstreze calităţile. Asemenea celorlalte vrăjitoare, Manon se furişase zilnic pe la cuşti. Încă îl voia pe Titus.

Îl *voia* era o sintagmă mortală. Titus era *al ei.* Şi dacă se ajungea la asta, i-ar fi scos maţele oricărei vrăjitoare ar fi provocat-o. În acea dimineaţă îşi ascuţise unghiile în aşteptarea evenimentului. Toate Cele Treisprezece o făcuseră.

Totuşi, revendicările aveau să fie tranşate într-o manieră civilizată. Dacă un animal era revendicat de mai multe dintre ele cele trei Matroane aveau să tragă la sorţi. Când venea vorba de Titus, Manon ştia precis cine îl râvnea: Iskra şi Petrah, moştenitoarele Picioare-galbene şi Sânge-albastru. Le văzuse pe amândouă privindu-l cu ochi lacomi. Dacă Manon le-ar fi stat în cale, s-ar fi luptat pentru el în zona de antrenament. Îi sugerase asta bunicii ei, însă i se spusese că nu era nevoie să se certe între ele mai mult decât ar fi fost necesar. Urmau să decidă prin tragere la sorţi.

Asta nu-i căzuse bine lui Manon, care stătea în dreptul deschizăturii platformei, flancată de Asterin. Nervozitatea ei se intensifică atunci când poarta grea se ridică în fundul gropii. Bestia momeală era deja înlănţuită de peretele pătat de sânge, un balaur defect, plin de cicatrici, pe jumătate cât masculii, cu aripile strânse. De pe platformă se vedea că spinii veninoşi din coadă îi fuseseră înlăturaţi pentru a-l împiedica să se apere împotriva nepreţuiţilor balauri de călărit.

Momeala îşi lăsă capul în jos în timp ce poarta scârţâi deschizându-se şi primul balaur fu prezentat, ţinut în lanţuri de bărbaţi cu feţe foarte

palide. Aceştia ţâşniră înapoi imediat ce bestia fu adusă, ferindu-se de coada lui mortală şi închizând poarta în urma lor.

Manon respiră uşurată. Nu era Titus, ci unul dintre masculii de mărime medie.

Trei santinele făcură un pas în faţă pentru a-l revendica, însă Matroana Sânge-albastru, Cresseida, ridică o mână.

— Haideţi, mai întâi, să-l vedem în acţiune.

Unul dintre bărbaţi fluieră strident. Balaurul se repezi la momeală.

Dinţi şi solzi şi gheare, atât de iute şi de brutal, încât până şi Manon îşi ţinu respiraţia. Înlănţuită cum era, momeala n-avu nicio şansă şi fu ţintuită în mai puţin de o secundă, fălcile masive ţinându-i gâtul în jos. O comandă, un fluierat, şi balaurul avea să-l rupă.

Bărbatul scoase însă un fluierat într-o notă joasă, iar balaurul dădu înapoi. Un alt fluierat şi el se aşează pe coadă. Încă două santinele ieşiră în faţă. Erau cinci în cursă. Cresseida ridică un buchet de crenguţe spre competitoare.

Îi fu atribuit unei santinele Sânge-albastru, care le zâmbi celorlalte, apoi balaurului, care era condus înapoi în tunel. Bestia momeală, care sângera într-o parte, făcu un efort şi se trase în întunericul de la perete, în aşteptarea următorului atac.

Unul după altul, balaurii fură scoşi, atacând cu o forţă extraordinară şi cu repeziciune. Şi unul după altul, santinelele îi revendicară. Nu şi pe Titus, nu încă. Ea avea senzaţia că Matroanele puseseră asta la cale ca pe un fel de test – să vadă

cât de bine puteau moştenitoarele lor să se controleze în timp ce aşteptau cele mai bune animale de încălecat, să vadă care se putea abţine cel mai mult. Manon stătea cu un ochi la balauri şi cu altul la moştenitoare, care, la rându-le, o priveau în timp ce balaurii erau prezentaţi.

Şi totuşi, prima femelă enormă o îndemnă pe Petrah, moştenitoarea Sânge-albastru, să facă un pas înainte. Femela era cam de mărimea lui Titus şi sfârşi prin a muşca o bucată din coasta momelii înainte ca antrenorii să poată să o oprească. Sălbatică, imprevizibilă, letală. Magnifică.

Nimeni nu o provocă pe moştenitoarea Sânge-albastru. Mama lui Petrah se mulţumi să dea afirmativ din cap, de parcă ele ar fi ştiut deja ce animal îşi doriseră.

Asterin alesese deja cel mai feroce balaur dotat cu sistem de camuflaj, o femelă cu ochi isteţi. Verişoara ei fusese întotdeauna bună la iscodit şi, după o discuţie lungă cu Manon şi cu restul santinelelor, hotărâseră că Asterin avea să-şi continue rolul printre noile îndatoriri ale Celor Treisprezece.

Aşa că atunci când femela de culoare albastru-deschis fu adusă, Asterin o revendică, ochii acesteia promiţând atâta brutalitate pură oricui i-ar fi stat în cale, încât, practic, îi străluceau. Nimeni nu îndrăzni să o provoace.

Manon privea intrarea în tunel când simţi mirosul de smirnă şi rozmarin al moştenitoarei Sânge-albastru alături de ea. Asterin mârâi un avertisment slab.

— Îl aştepţi pe Titus, nu-i aşa? murmură

Petrah, care stătea şi ea cu ochii aţintiţi pe intrarea în tunel.

— Şi ce dacă? o întrebă Manon.

— Aş prefera să fie al tău, decât al Iskrăi.

Chipul senin al vrăjitoarei nu putea fi citit.

— Şi eu la fel.

Nu era sigură ce anume, dar discuţia *însemna* ceva.

Era clar, dacă erau văzute stând liniştite de vorbă, însemna ceva pentru toate cele prezente. În special pentru Iskra, care veni în partea cealaltă a lui Manon.

— Deja complotaţi?

Moştenitoarea Sânge-albastru ridică bărbia.

— Cred că ar fi nemaipomenit dacă Manon l-ar încăleca pe Titus.

Paşi pe nisip, gândi Manon. Oare ce-i spusese Matroana Sânge-albastru lui Petrah despre ea? Ce scheme clocea?

Gura Iskrăi se schimonosi într-o jumătate de zâmbet.

— Vom vedea ce are de spus Mama cu trei chipuri.

Manon ar fi putut să-i răspundă ceva, dar chiar atunci Titus apăru, tropăind.

Aşa cum se întâmplase de fiecare dată, ea rămase fără respiraţie văzându-i mărimea şi răutatea. Bărbaţii de-abia reuşiră să se retragă pe poartă, împleticindu-se, înainte ca Titus să se răsucească, plesnind din coadă în direcţia lor. Ei reuşiseră să-l încalece numai de câteva ori, aşa i se spusese. Şi totuşi, sub călăreţul potrivit, el se domolea de tot.

Titus nu aşteptă fluieratul înainte de a se îndrepta spre bestia momeală, lovind cu coada sa ţepoasă. Bestia înlănţuită se feri cu o iuţeală surprinzătoare, de parcă ar fi simţit atacul masculului, iar coada lui Titus se înfipse în piatră.

Pietrele sfărâmate se prăvăliră peste bestia momeală şi, în timp ce aceasta dădea înapoi de frică, Titus lovi din nou. Şi din nou.

Înlănţuită de perete, bestia nu putea să facă nimic. Bărbatul fluieră, dar Titus stărui. Se deplasa cu o graţie fluidă şi o cruzime neîmblânzită.

Bestia momeală scheună, iar Manon ar fi putut să jure că moştenitoarea Sânge-albastru tresări. Ea nu mai auzise niciodată strigătul de durere al vreunui balaur, şi totuşi, în timp ce Titus se lăsă pe vine, ea văzu unde lovise – drept în mijlocul rănii pe care bestia o avea într-o parte.

Părea că Titus ştie unde să lovească pentru a provoca o agonie mai mare. Ea ştia că era inteligent, dar *cât de* inteligent era? Bărbatul fluieră din nou, şi se auzi un bici. Titus continuă să se mişte în faţa momelii, gândindu-se cum avea să lovească. Nu pentru că ar fi rămas în pană de strategie. Nu, voia să savureze lovitura. Să tachineze.

Un fior de încântare o străbătu pe Manon pe şira spinării. Dacă ar fi călărit un animal ca Titus, dacă şi-ar fi sfâşiat duşmanii cu el...

— Dacă îl vrei atât de tare, şopti Iskra, iar Manon îşi dădu seama că ea încă stătea alături de ea, acum la numai un pas distanţă, de ce nu te duci să-l iei?

Înainte însă ca Manon să se poată mişca –

înainte ca oricine să o poată face, deoarece erau cu toţii fermecaţi de acel animal superb – în spate i se înfipseră gheare din fier.

Ţipătul lui Asterin umplu peştera, însă Manon cădea, plonjând de la treisprezece metri în groapa de piatră. Se răsuci, izbindu-se de o lespede mică, sfărâmicioasă, care ieşea din perete. Aceasta îi încetini căderea şi îi salvă viaţa, dar ea continuă să cadă până ce...

Se izbi de pământ, luxându-şi glezna. De deasupra se auziră ţipete, însă Manon nu privi în sus. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut-o pe Asterin punând-o la pământ pe Iskra, cu dinţii şi ghearele scoase. Ar fi văzut-o pe bunica ei dând ordinul ca nimeni să nu sară în groapă.

Însă Manon nu se uita la ele.

Titus se întorcea spre ea.

Balaurul stătea între ea şi poartă, unde bărbaţii se mişcau grăbiţi încoace şi încolo, de parcă ar fi încercat să se hotărască dacă ar trebui să rişte să o salveze sau să aştepte până ce avea să devină un stârv.

Titus plesnea din coadă înainte şi înapoi, ţintuind-o cu ochii lui negri. Manon îşi scoase sabia Spintecă-Vânt. Prin comparaţie cu dimensiunea balaurului, nu era decât un pumnal. Trebuia să încerce să ajungă la poartă.

Îl fixă şi ea cu privirea. Titus se aşeză pe vine, pregătindu-se să atace. Ştia unde era poarta şi ce însemna pentru ea. Prada lui.

Nu călăreaţa sau stăpâna, ci *prada.*

Vrăjitoarele tăcuseră. Bărbaţii de la poartă şi de pe platformele superioare tăcuseră.

Manon îşi învârti sabia. Titus atacă.

Ea fu nevoită să se rostogolească pentru a scăpa de gura lui şi, într-o secundă, se ridică, sprintând disperată spre poartă. Glezna îi zvâcnea, iar ea şchiopăta, reprimându-şi ţipătul de durere. Titus se întoarse, iute ca un izvor primăvăratic pe versantul muntelui, în timp ce ea mergea iute spre poartă, şi o lovi cu coada.

Manon avu destulă minte pentru a se roti şi a evita ţepii veninoşi, dar primi în coaste marginea superioară a cozii şi zbură prin aer, sabia fiindu-i smulsă din strânsoare. Se lovi de pământ, lângă peretele opus, şi alunecă, zgâriindu-şi faţa de pietre. Împleticindu-se, cu o durere cumplită în coaste încercă să se ridice în capul oaselor, şi să măsoare distanţa dintre ea, sabie şi Titus.

Titus şovăia însă, ridicând privirea dincolo de ea, deasupra ei, spre...

Întunericul o învălui. Uitase de bestia momeală. Creatura înlănţuită în spatele ei, atât de aproape, încât simţea duhoarea de stârv din respiraţia lui.

Privirea fixă a lui Titus era o comandă pentru momeală să stea jos. Să-l lase să o mănânce pe Manon.

Manon îndrăzni să arunce o privire peste umăr, spre sabia din întuneric, aflată foarte aproape de animalul înlănţuit. Ar fi putut să rişte, dacă bestia n-ar fi fost acolo, dacă n-ar fi privit-o fără nicio expresie, dacă nu s-ar fi uitat la ea de parcă ar fi fost...

Nu o pradă.

Titus mârâi din nou un avertisment teritorial

spre bestie, atât de tare, încât ea îl simţi până în măduva oaselor. În schimb, momeala, aşa pipernicită cum era, o privea insistent cu un soi de furie şi hotărâre. Emoţie, i-ar fi putut ea spune. Foame, dar nu de ea.

Nu, ea îşi dădu seama că bestia îşi ridicase privirea spre Titus, lăsând să-i scape un mârâit grav drept răspuns. Acel sunet nu era câtuşi de puţin supus. Bestia voia să sară la Titus.

Erau aliaţi. Chiar dacă numai pentru un moment.

Din nou, Manon simţi fluxul şi refluxul din lume, acel curent invizibil pe care unii îl numeau Soartă, iar alţii îl numeau braţul Zeiţei cu Trei Chipuri. Titus scoase un ultim răget ameninţător.

Manon se răsuci, ridicându-se în picioare, şi fugi.

Fiecare pas o făcea să vadă stele verzi, iar pământul se scutură când Titus porni în viteză după ea, dispus să treacă şi prin bestie pentru a o ucide, dacă ar fi fost necesar.

Manon îşi recuperă sabia şi o roti, lovind cu ea lanţul gros şi ruginit, folosindu-se de ultima fărâmă de putere care îi mai rămăsese.

Spintecă-Vânt, aşa îi spuneau sabiei ei. De acum, aveau să-i spună Spintecă-Fier. Lanţul plesni atunci când Titus sări asupra ei.

Titus nu văzuse balaurul venind şi în ochii lui se citi ceva asemănător şocului atunci când bestia momeală îl atacă şi se rostogoliră împreună.

Titus era de două ori cât ea şi nu era rănit, dar Manon nu aşteptă să vadă rezultatul înainte s-o ia la goană spre tunel, acolo unde bărbaţii ridicau în

grabă poarta.

Apoi, se auziră un *bum!* şi un murmur şocat, iar Manon îndrăzni să arunce o privire la timp să vadă balaurii despărţindu-se cu un salt, şi bestia lovind iar.

Lovitura acelei cozi pline de cicatrici, nefolositoare, fu atât de puternică, încât capul lui Titus se lovi de pământ.

În timp ce Titus se ridică în picioare, bestia momeală mimă un atac al cozii şi îi dădu cu ghearele o lovitură puternică, iar Titus urlă de durere.

Manon încremeni, la nici cinci metri de poartă.

Balaurii îşi dădeau târcoale unul altuia, cu aripile zgâriind pământul. Ar fi trebuit să fie o glumă. Şi totuşi, bestia momeală refuza să renunţe, în pofida şchiopătatului, în pofida cicatricelor şi a sângelui.

Titus sări drept la beregată, fără vreun mârâit de avertizare.

Coada bestiei îl lovi pe Titus în cap. Titus dădu înapoi împleticindu-se, dar apoi atacă, pocnind din fălci şi din coadă.

Odată ce acei ţepi intrau în carnea bestiei, avea să se termine. Bestia momeală se feri, pocnindu-i coada lui Titus cu propria-i coadă, însă nu scăpă de fălcile care îl prinseră de gât.

Gata. Trebuia să se termine.

Bestia momeală se zvârcoli, dar nu se putu elibera. Manon ştia că ar fi trebuit să fugă. Ceilalţi strigau. Se născuse fără compasiune, milă sau bunătate. Nu-i păsa care dintre ei trăia sau murea, atâta timp cât ea scăpa. Acel curent continua însă

să curgă spre luptă, nu îndepărtându-se de aceasta. Şi îi datora bestiei viaţa.

Aşa că Manon făcu cel mai prostesc lucru pe care îl făcuse în lunga şi mizerabila ei viaţă.

Alergă spre Titus şi o ridică pe Spintecă-Vânt deasupra cozii sale. Îi tăie coada cu tot cu os, iar Titus scoase un răget, eliberându-şi prada. O atacă folosindu-şi ciotul cozii, iar Manon încasă lovitura drept în stomac, rămânând fără aer înainte să atingă pământul. Când se ridică, văzu saltul final care puse capăt luptei.

Cu beregata expusă din pricina răgetului de durere, Titus nu avu nicio şansă atunci când balaurul momeală se năpusti şi îşi încleştă fălcile pe gâtul său puternic.

Titus avu o ultimă zvârcolire, o ultimă încercare de a se elibera. Bestia îl ţinea cu fermitate, de parcă ar fi aşteptat asta săptămâni, luni sau ani. Strânse şi îi smulse capul, luând cu el beregata lui Titus.

Se aşternu tăcerea, de parcă întreaga lume s-ar fi oprit atunci când trupul lui Titus se prăbuşi la pământ, sângele ţâşnind pretutindeni.

Manon rămase complet nemişcată. Încet, balaurul ridică ochii de la hoit, cu sângele lui Titus picurându-i din bot. Privirile li se întâlniră.

Oamenii ţipau la ea să fugă, iar poarta scârţâi deschizându-se, însă Manon se uita ţintă în acei ochi negri, unul cu o cicatrice oribilă, dar întreg. El făcu un pas, apoi încă unul, spre ea.

Manon nu se lăsa convinsă. Era imposibil. *Imposibil.* Titus era de două ori cât el, de două ori mai greu şi se antrena de mulţi ani.

Balaurul momeală îl făcuse praf – nu fiindcă ar fi fost mai mare sau mai puternic, ci fiindcă o dorise mai mult. Titus fusese o brută şi un ucigaş, şi totuşi acest balaur din faţa ei... era un *războinic.*

Bărbaţii se repeziră cu suliţe, săbii şi bice, iar bestia mârâi.

Manon ridică o mână. Şi, din nou, lumea se opri.

Manon, cu ochii la bestie, zise:

— E al meu.

El îi salvase viaţa. Nu din întâmplare, ci fiindcă alesese să o facă şi simţise şi el curentul care curgea între ei.

— Poftim? lătră bunica ei de deasupra.

Manon se trezi mergând spre balaur şi oprindu-se la nici doi metri de el.

— El e al meu, zise Manon, examinând cicatricele, şchiopătatul, viaţa care ardea în acei ochi.

Vrăjitoarea şi balaurul se priviră reciproc preţ de o clipă care păru să dureze o eternitate.

— Eşti al meu, îi spuse Manon.

Balaurul clipi spre ea, cu sângele lui Titus continuând să-i picure printre dinţii crăpaţi şi rupţi, iar Manon avu impresia că şi el ajunsese la aceeaşi concluzie. Poate că el o ştiuse cu mult înainte de acea seară, iar lupta cu Titus nu fusese legată neapărat de supravieţuire, cât fusese mai degrabă o încercare de a o revendica pe ea.

Drept călăreaţa sa. Drept stăpâna sa. A *lui.*

*

Manon îşi numi balaurul Abraxos, după şarpele antic care ţinea lumea între inelele sale la porunca Zeiţei cu Trei Chipuri. A fost probabil singurul lucru plăcut care s-a întâmplat în acea noapte.

Când reveni la celelalte şi Abraxos fu dus pentru a fi curăţat şi îngrijit, iar cadavrul lui Titus scos de treizeci de bărbaţi, Manon le privi lung pe toate vrăjitoarele care îndrăzniră să-i caute privirea.

Asterin o ţinea pe moştenitoarea Picioare-galbene în faţa Matroanelor. Preţ de un lung moment, Manon îi aruncă o privire Iskrăi, înainte de a-i spune simplu:

— Se pare că mi-am pierdut echilibrul.

Iskra se înfurie, dar Manon ridică din umeri, ştergându-şi pământul şi sângele de pe faţă înainte de a se duce şchiopătând înapoi spre Omega. Nu voia să-i dea Iskrăi satisfacţia de a se plânge că aproape o omorâse, iar Manon nu era în forma potrivită pentru a rezolva chestiunea printr-o luptă adevărată.

Atac sau stângăcie, Asterin fu pedepsită de către Mama Cioc-negru în acea noapte pentru că o lăsase pe moştenitoarea ei să cadă în groapă. Manon ceruse ca ea să fie cea care să aplice loviturile de bici, dar bunica ei nu o luase în seamă. În loc de asta, o puse pe moştenitoarea Picioare-galbene să o facă. Aşa cum eşecul lui Asterin se petrecuse sub ochii celorlalte Matroane şi a moştenitoarelor lor, la fel trebuia să se petreacă şi pedepsirea ei.

Stând în picioare în sala de mese, Manon privi fiecare lovitură brutală de bici, toate zece date cu

toată puterea, în timp ce Iskra îşi etala vânătaia de pe maxilar, un cadou din partea lui Asterin.

Spre cinstea ei nepieritoare, Asterin nu ţipă. Nici măcar o dată. Manon avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu înşfăca biciul şi a nu-l folosi pentru a o strangula pe Iskra.

Apoi urmă discuţia cu bunica ei. Nu fu atât o conversaţie, cât o palmă peste faţa ei, apoi o bătaie verbală care – o zi mai târziu – încă făcea să-i răsune lui Manon urechile.

O umilise pe bunica ei şi pe toate vrăjitoarele Cioc-negru din istorie alegând acea „rămăşiţă pipernicită de carne”, indiferent de victoria repurtată. Fusese un noroc faptul că îl omorâse pe Titus, vorbise cu emfază bunica. Abraxos era cel mai mic dintre animalele de încălecat şi, pe deasupra, din pricina mărimii, nu zburase nici măcar o zi în viaţa lui. Nu-l lăsaseră niciodată să iasă din crescătorie.

Nici nu ştiau dacă *putea* să zboare după ce aripile lui fuseseră tratate cu atâta cruzime atât de mult timp, iar îngrijitorii erau de părere că dacă Abraxos ar fi încercat să iasă din Răscruce, s-ar fi zdrobit cu tot cu Manon de fundul Trecătorii. Susţineau că nici un alt balaur nu avea să-i accepte vreodată supremaţia, nu drept Conducătoare a Aripii. Manon îi stricase bunicii ei toate planurile.

Toate aceste fapte îi erau strigate în faţă iar şi iar. Ea ştia că şi dacă ar fi vrut să schimbe animalele de încălecat, bunica ei ar fi obligat-o să-l păstreze pe Abraxos, doar pentru a o umili atunci când avea să dea greş. Chiar dacă asta ar fi putut însemna pentru ea moartea.

Totuşi, bunica ei nu fusese în groapă. Nu se uitase în ochii lui Abraxos şi nu văzuse bătând în el inima războinicului. Nu observase că el luptase cu mai multă şiretenie şi ferocitate decât oricare altul. Aşa că Manon se ţinu tare şi încasă palma, predica şi cea de a doua palmă care îi lăsase obrazul zvâcnind.

Când ajunse la cuşca în care Abraxos îşi avea acum căminul, pe Manon încă o durea faţa. El era cuibărit la peretele din fund, tăcut şi liniştit, în vreme ce multe alte creaturi tropăiau sau ţipau sau mârâiau.

Însoţitorul ei, supraveghetorul, privi printre bare. Asterin pândea în întuneric. După biciuirea din seara precedentă, Aghiotanta ei nu avea de gând s-o mai scape din ochi.

Manon nu-i ceruse iertare pentru pedeapsă. Regulile erau reguli, iar verişoara ei greşise. Asterin meritase biciuirea, la fel cum Manon meritase vânătaia de pe obraz.

— De ce stă cuibărit aşa? îl întrebă Manon pe bărbat.

— Presupun că e din cauză că n-a avut niciodată o cuşcă doar a lui. Nu atât de mare, în orice caz.

Manon studie caverna plină de cuşti.

— Unde îl ţineau înainte?

Bărbatul arătă spre podea.

— În cocină, alături de celelalte momeli. Vedeţi dumneavoastră, el e cea mai veche momeală. A supravieţuit gropilor şi cocinilor, dar asta nu înseamnă că e potrivit pentru dumneavoastră.

— Dacă aş fi vrut să aflu părerea ta cu privire

la cât este de potrivit, ţi-aş fi cerut-o, îi zise Manon, cu ochii la Abraxos, apropiindu-se de gratii. Cât durează până putem să-l facem să zboare?

Bărbatul se scărpină în cap.

— Ar putea să dureze zile, sau săptămâni, sau luni. S-ar putea să nu se întâmple niciodată.

— Vom începe antrenamentele din această după-amiază.

— Asta n-o să se întâmple.

Manon ridică din sprâncene.

— Pentru început, ăsta trebuie să fie antrenat singur. Îi voi atribui cei mai buni antrenori, iar între timp puteţi folosi un alt balaur pentru a...

— În primul rând, omule, îl întrerupse Manon, nu-mi da' tu mie ordine.

Îşi dezveli dinţii din fier, iar el se făcu mic.

— În al doilea rând, eu nu mă voi antrena cu un alt balaur. Mă voi antrena cu el.

Bărbatul era palid ca moartea atunci când îi spuse:

— Toate animalele santinelelor îl vor ataca. Primul zbor îl va speria atât de tare, încât se va împotrivi. Aşa că dacă nu doriţi ca soldaţii dumneavoastră şi animalele lor să se sfâşie între ele, vă sugerez să vă antrenaţi singură.

Tremurând, adăugă:

— Milady.

Balaurul îi privea. Aşteptând.

— Ne pot înţelege?

— Nu. Unele comenzi rostite sau fluierături, dar nu mai mult decât un câine.

Manon nu crezu asta nicio clipă. Nu pentru că el ar fi minţit-o, sau pentru că el nu ar fi fost prea

inteligent. Poate că Abraxos era diferit.

Ea urma să folosească fiecare moment până la Jocurile de Război pentru a-l antrena. Când ea şi Cele Treisprezece aveau să fie încununate victorioase, avea să le facă pe toate vrăjitoarele care se îndoiseră de ea, inclusiv pe bunica ei, să se blesteme pentru că fuseseră atât de proaste, căci ea era Manon Cioc-negru şi nu dădea niciodată greş. Şi nu avea să fie nimic mai plăcut decât să-l privească pe Abraxos muşcându-i capul Iskrăi pe câmpul de luptă.

Capitolul 24

Când Chaol se întoarse la castel, fu deosebit de uşor să-şi mintă oamenii în legătură cu vânătăile şi tăieturile de pe faţă – un incident nefericit cu un vagabond beţiv în Rifthold. Să suporte minciunile şi rănile era mai bine decât să fie mort. Înţelegerea lui Chaol cu Aedion şi cu rebelii fusese simplă: informaţii contrainformaţii.

El le promisese şi mai multe informaţii despre regina lor, precum şi despre inelele negre ale regelui, în schimbul a ceea ce ştiau ei cu privire la puterea regelui. Asta îl ţinuse în viaţă în acea noapte şi în fiecare seară după aceea, în timp ce aşteptase ca ei să se răzgândească. Însă ei nu veniseră niciodată după el, iar în seara asta el şi Aedion aşteptau să treacă de miezul nopţii pentru a se strecura în fostul apartament al Celaenei.

Era pentru prima dată când el îndrăznise să se întoarcă în criptă după acea noapte petrecută cu Celaena şi cu Dorian, iar ciocanul din bronz, în

formă de craniu, Mort, nu se mişcă şi nu vorbi deloc. Cu toate că el purta Ochiul Elenei la gât, ciocanul rămase inert. Poate că Mort răspundea doar celor prin ale căror vene curgea sângele lui Brannon Galathynius.

Astfel că el şi Aedion examinară cu atenţie cripta, sălile prăfuite, cercetând fiecare centimetru în căutare de semne ale spionilor sau temându-se de posibilitatea de a fi descoperiţi. Când, în cele din urmă, fură satisfăcuţi de faptul că nimeni nu putea trage cu urechea, Aedion zise:

— Căpitane, spune-mi ce caut eu aici.

Generalul nu dăduse vreun semn de mirare sau de surpriză atunci când fusese condus de către Chaol spre locul de odihnă al Elenei şi al lui Gavin, cu toate că făcu ochii mari la vederea lui Damaris. Însă, chiar dacă Aedion ştia ce era, el nu spuse nimic. Cu toată obrăznicia şi aroganţa lui, Chaol avea impresia că bărbatul deţinea multe, multe secrete – şi se pricepea al naibii de bine să disimuleze asta.

Era celălalt motiv pentru care se oferise să încheie înţelegerea cu Aedion şi cu tovarăşii săi: dacă harurile prinţului erau descoperite, Dorian urma să aibă nevoie de un loc unde să se ascundă şi de cineva care să-i ofere siguranţă în eventualitatea în care Chaol n-ar mai fi putut să o facă. Chaol spuse:

— Eşti pregătit să-mi împărtăşeşti informaţiile pe care le-ai căpătat de la aliaţii tăi?

Aedion îi oferi un zâmbet leneş.

— Atât timp cât şi tu mi le împărtăşeşti pe ale tale.

Chaol se rugă tuturor zeilor dispuşi să-l asculte să nu facă o mişcare greşită atunci când scoase Ochiul Elenei din tunică.

— Regina voastră mi-a dat acest colier atunci când a plecat spre Wendlyn. Îi aparţinea străbunicului ei – care a convocat-o aici pentru a i-l oferi.

Aedion miji ochii în timp ce studie amuleta, piatra albastră sclipind în lumina lunii.

— Ceea ce sunt pe punctul de a-ţi spune, zise Chaol, schimbă totul.

*

Dorian stătea în întunericul casei scărilor, ascultând. Asculta şi nu era prea dornic să accepte faptul că Chaol se afla în criptă cu Aedion Ashryver.

Acela fusese primul şoc. În ultimele săptămâni, după explozia sa cu Sorscha, se strecurase în locul acela în căutare de răspunsuri. Mai ales acum că ea minţise cu neruşinare şi riscase totul pentru a-i păstra secretul – şi pentru a-l ajuta să găsească un mod de a-l controla.

În seara aceea el fusese îngrozit să găsească uşa secretă uşor întredeschisă. N-ar fi trebuit să vină, dar o făcuse oricum, născocind o listă cu minciunile pe care să le spună dacă ar fi descoperit vreun chip neprietenos acolo jos. Apoi, ajunsese destul de aproape pentru a auzi vocile masculine şi aproape că fugi... Aproape, până ce îşi dăduse seama cine vorbea.

Era imposibil, căci ei se urau reciproc. Şi totuşi,

erau acolo, în cripta Elenei. Deja era prea mult. Însă atunci auzise... auzise ceea ce Chaol îi spunea generalului, atât de încet, încât îl putea cu greu auzi.

— Regina voastră mi-a dat acest colier atunci când a plecat spre Wendlyn.

Era o greşeală. Probabil că era o greşeală, deoarece... Pieptul îi deveni prea strâmt, prea mic.

Tu vei fi mereu duşmanul meu. Asta ţipase Celaena spre Chaol în noaptea în care murise Nehemia. Iar ea spusese... spusese că îşi pierduse poporul în urmă cu zece ani, dar...

Dar.

Dorian nu se putu mişca în timp ce Chaol se lansă într-o nouă poveste, un nou adevăr. Despre tatăl lui Dorian. Despre puterea pe care regele o exercitase. Celaena descoperise asta. Celaena încerca să găsească o modalitate de a o distruge.

Tatăl său crease acel lucru pe care îl înfruntaseră în catacombele bibliotecii – acel lucru monstruos ce părea uman. Cheile Wyrd. Porţile Wyrd. Piatra Wyrd.

Iar ei îl minţiseră. Hotărâseră că nu trebuiau să aibă încredere în el. Celaena şi Chaol – ei hotărâseră fără el. Chaol ştiuse cine şi ce era cu adevărat Celaena.

De aceea o trimisese în Wendlyn – de aceea o scosese din castel. Dorian încă îngheţa pe scări când Aedion se furişă afară din criptă, cu spada scoasă şi părând pregătit să atace orice duşman detectat.

Zărindu-l, Aedion blestemă grav şi urât, cu ochii strălucindu-i la lumina torţei.

Ochii Celaenei. Ochii lui Aelin Ashryver – *Ashryver* – Galathynius.

Aedion era vărul ei. Iar el încă îi era loial ei – minţind cu neruşinare, prin fiecare acţiune, cu privire la locul unde se afla loialitatea lui.

Chaol se năpusti pe coridor, cu o mână ridicată a implorare.

— Dorian!

Preţ de o clipă, nu putu decât să-l privească lung pe prietenul său. Apoi, reuşi să întrebe:

— De ce?

Chaol expiră lung.

— Deoarece cu cât ştiu mai puţini oameni, cu atât mai sigur este – pentru ea, pentru toţi. Pentru tine. Ei deţin informaţii care te-ar putea ajuta.

— Crezi că aş da fuga la tatăl meu?

Cuvintele erau ceva mai mult decât o şoaptă strangulată, în timp ce temperatura scăzu brusc.

Chaol păşi în faţă, aşezându-se între Aedion şi Dorian, cu palmele la vedere. Împăciuitor.

— Nu-mi pot permite să ghicesc – să sper. Nici cu tine.

— De când?

Gheaţa îi acoperea dinţii, limba.

— Ea mi-a spus despre tatăl tău înainte să plece. Curând după aceea, mi-am dat seama cine este.

— Iar acum lucrezi *cu el.*

Respiraţia căpitanului formă un abur în faţa sa.

— Dacă putem găsi o cale de a elibera magia, asta te-ar putea salva. Ei cred că ar putea avea nişte răspunsuri despre ce s-a întâmplat şi cum ar putea fi inversat. Însă dacă Aedion şi aliaţii săi sunt

prinşi, dacă ea este prinsă... vor muri. Tatăl tău îi va nimici, începând cu ea. Şi în aceste momente, Dorian, avem nevoie de ei.

Dorian se întoarse spre Aedion.

— Ai de gând să-l omori pe tata?

— Nu merită să moară? fu răspunsul generalului.

Dorian îl văzu pe căpitan înfiorându-se – nu la auzul vorbelor generalului, ci din pricina frigului.

— I-ai spus... despre mine? scrâşni Dorian.

— Nu, răspunse Aedion în locul lui Chaol. Cu toate că dacă nu înveţi să te controlezi, în curând în tot regatul nu va mai fi niciun suflet care să nu ştie că ai un har magic.

Aedion privi pe furiş spre căpitan, cu ochii săi neobişnuiţi.

— Aşadar, de asta erai atât de disperat să faci schimb de secrete – voiai informaţiile de dragul lui.

Chaol încuviinţă. Aedion îi zâmbi afectat lui Dorian, iar gheaţa acoperi scările.

— Deci, harul tău magic se manifestă sub formă de gheaţă şi zăpadă, prinţişorule? îl întrebă generalul.

— Apropie-te şi vei afla, îi răspunse Dorian, surâzând slab.

Poate că l-ar fi putut arunca pe Aedion în partea opusă a coridorului, aşa cum făcuse şi cu acea creatură.

— Dorian, poţi să ai încredere în Aedion, îi spuse Chaol.

— El e un om cu două feţe. Nu cred nici pentru o clipită că nu ne-ar vinde dacă acest lucru i-ar servi propriei cauze.

— Ba n-o va face, rosti Chaol scurt, tăindu-i replica lui Aedion. Buzele lui Chaol se învineţiră de frig.

Dorian ştia că îi făcea rău – o ştia şi nu părea să-i pese.

— Fiindcă vrei să fii regele lui Aedion într-o bună zi?

Chaol păli, de frig sau de teamă, iar Aedion râse.

— Regina mea va muri fără să aibă moştenitori mai curând decât să se mărite cu un bărbat din Adarlan.

Chaol încercă să-şi ascundă tremurul de durere, dar Dorian își cunoştea prea bine prietenul şi ştia fără să-l privească. Preţ de o secundă se întrebă ce părere ar avea Celaena despre afirmaţia lui Aedion. Celaena care minţise – Celaena, care era *Aelin,* pe care o întâlnise în urmă cu zece ani, alături de care se jucase în minunatul ei castel. Şi în acea zi în Endovier, acea primă zi, el simţise că ea avea ceva familiar... O, zeilor!

Celaena era Aelin Galathynius. El dansase cu ea, o sărutase, dormise alături de ea, duşmanul lui de moarte. *Mă voi întoarce după tine,* îi spusese ea în ultima zi petrecută acolo. Chiar şi atunci, el ştiuse că era altceva în spatele acestei promisiuni. Ea avea să se întoarcă, dar probabil nu ca ea însăşi, Celaena. Oare avea să fie pentru a-l ajuta sau pentru a-l omorî? Aelin Galathynius ştia despre harul lui magic – şi voia să-l distrugă pe tatăl său, voia să distrugă regatul. Tot ceea ce spusese şi făcuse ea... Cândva, crezuse că fusese o farsă pentru a-i câştiga favorurile în calitate de Campion,

dar ce-ar fi fost dacă aşa stătuseră lucrurile deoarece ea era moştenitoarea din Terrasen? Oare de aceea era prietenă cu Nehemia? Ce-ar fi fost dacă, după un an în Endovier...

Aelin Galathynius petrecuse un an în acea tabără de muncă. O regină a continentului fusese sclavă şi avea să poarte stigmatul pentru vecie. Poate că asta o îndreptăţea pe ea, şi pe Aedion, ba chiar şi pe Chaol, care o iubea, să plănuiască să-l înşele şi să-l trădeze pe tatăl lui.

— Dorian, te rog, spuse Chaol. Pentru tine fac asta – îţi jur.

— Nu-mi pasă, zise Dorian, privindu-i lung, în timp ce se îndepărta. Voi lua cu mine în mormânt secretele tale – însă nu vreau să fiu părtaş la ele.

Îşi smulse harul magic rece din aer şi îl îndreptă spre înlăuntrul său, înfăşurându-l în jurul inimii sale.

*

Aedion o luă spre ieşirea subterană secretă din castel. Îi spusese lui Chaol că o făcea pentru a evita orice suspiciune, pentru ca oricine *altcineva* să le piardă urma în drumul lor spre apartamente. O privire din partea căpitanului îi confirmă că el ştia precis încotro se îndrepta Aedion.

Aedion cugetă la ceea ce-i spusese căpitanul – şi, cu toate că orice alt bărbat ar fi fost îngrozit, cu toate că Aedion *ar fi trebuit* să fie îngrozit... nu era surprins. Bănuise, din momentul în care îi dăruise acel inel, în urmă cu mulţi ani, că regele folosea un soi de putere mortală şi părea la curent cu

informaţiile pe care spionii săi le strângeau de mult.

Matroana Picioare-galbene fusese acolo cu un scop. Aedion era încă dispus să pună rămăşag pe o sumă mare de bani că orice monstruozităţi sau arme ar fi creat regele, ei aveau să le vadă curând, dimpreună cu vrăjitoarele. Bărbaţii nu ar fi adunat şi mai multe oşti şi n-ar fi făurit şi mai multe arme dacă n-ar fi plănuit să le folosească. Şi, cu siguranţă, ei nu înmânau bijuterii care să-ţi controleze mintea dacă nu voiau să deţină puterea absolută. El avea însă să înfrunte ceea ce sta să vină aşa cum o făcuse cu fiecare încercare din viaţa sa: precis, fără şovăială şi cu o eficienţă letală.

Zări cele două siluete aşteptând pe doc, în umbra unei clădiri pe cale să se dărâme, ceaţa de pe Avery făcându-le să pară ceva mai mult decât nişte adieri de întuneric.

— Ei? vru Ren să ştie în timp ce Aedion se rezemă de un zid umed din cărămidă.

Cele două săbii ale lui Ren erau scoase. Oţel Adarlanian de calitate, crestate şi zgâriate suficient pentru a dovedi că fuseseră folosite, şi bine unse pentru a arăta că Ren ştia cum să le poarte de grijă. Acestea păreau să fie singurele lucruri de care îi păsa lui Ren – părul îi era nepieptănat, iar veşmintele arătau cam prea ponosite pentru a fi purtate.

— Deja ţi-am spus: putem avea încredere în căpitan.

Aedion se uită la Murtaugh.

— Salut, bătrâne.

Nu-i vedea faţa lui Murtaugh, ascunsă sub glugă, însă vocea lui era foarte blândă atunci când îi spuse:

— Sper ca informaţiile să merite riscurile pe care ţi le asumi.

Aedion mormăi. Nu voia să le spună adevărul despre Aelin, nu până ce ea nu avea să fie din nou alături de el şi să le poată spune singură.

Ren veni cu un pas mai aproape. Se deplasa cu siguranţa celui obişnuit cu lupta. Şi cu victoria. Totuşi, Aedion îl depăşea cu opt centimetri şi zece kilograme de muşchi. Dacă Ren l-ar fi atacat, l-ar fi pus la pământ într-o clipă.

— Nu ştiu ce joc joci, Aedion, spuse Ren, dar dacă nu ne spui unde este, cum am putea avea încredere în tine? Şi cum de ştie căpitanul? O ţine regele?

— Nu, răspunse Aedion.

Nu era o minciună, însă aşa părea. Din punctul lui de vedere, Celaena renunţase la propriul său suflet.

— Eu aşa văd lucrurile, Ren: tu şi bunicul tău nu aveţi mare lucru să-mi oferiţi mie – sau lui Aelin. Nu aveţi o armată, nu aveţi moşii, iar căpitanul mi-a spus despre legăturile voastre cu rahatul de Archer Finn. E nevoie să vă amintesc ce i s-a întâmplat Nehemiei Ytger în timp ce voi eraţi de gardă? Aşa că n-am de gând să vă spun; veţi primi doar informaţiile de care aveţi nevoie.

Ren tresăltă. Murtaugh puse un braţ între ei.

— Pentru orice eventualitate, e mai bine să nu ştim.

Ren nu voia să renunţe, iar lui Aedion îi

clocotea sângele în vene din pricina afrontului.

— În cazul ăsta, ce le vom spune celor de la Curte? vru Ren să ştie. Că ea nu e o impostoare, aşa cum am fost lăsaţi să credem, şi că e, de fapt, în viaţă şi totuşi nu vrei să ne spui unde?

— Ba da, rosti Aedion în şoaptă, întrebându-se cât de rău putea să-l umple pe Ren de sânge, fără să-l rănească pe Murtaugh în tot acest proces. Exact asta o să le spui. Dacă vei mai găsi Curtea.

Tăcere. Murtaugh zise:

— Ştim că Ravi şi Sol sunt încă în viaţă în Suria.

Aedion cunoştea povestea. Negoţul familiei lor fusese prea important pentru rege pentru a-i executa ambii părinţi. Ca atare, tatăl lor alesese eşafodul, iar mama lor fusese lăsată în viaţă pentru ca Suria să continue să funcţioneze ca un port comercial vital. Cei doi băieţi surieni aveau deja douăzeci şi doi de ani şi, de la moartea Nehemiei, Sol devenise Lord de Suria. În anii în care condusese Bane, Aedion nu pusese niciodată piciorul în oraşul de pe coastă. Nu voia să ştie dacă ei îl blestemau. Târfa din Adarlan.

— Vor lupta, întrebă Aedion, sau vor decide că le place prea mult aurul?

Murtaugh oftă.

— Am auzit că Ravi este cel mai sălbatic – pe el va trebui să-l convingi.

— Nu mai vreau pe nimeni pe care să trebuiască *să-l convingem* să ni se alăture, spuse Aedion.

— Vei vrea să ai oameni care nu se tem de Aelin – sau *de tine,* rosti scurt Murtaugh. Vei vrea oameni cumpătaţi, care să nu şovăie să pună

întrebări dure. Loialitatea se câştigă, nu se oferă.

— Ea nu trebuie să facă niciun blestemat de lucru pentru a ne câştiga loialitatea.

Murtaugh clătină din cap, gluga legănându-i-se.

— Pentru unii dintre noi, da. Însă alţii s-ar putea să nu fie atât de uşor de convins. Ea are de dat socoteală pentru zece ani – şi pentru un regat în ruină.

— Era o *copilă.*

— Acum e femeie şi încă de câţiva ani buni. Poate că va oferi o explicaţie. Însă, până atunci, Aedion, tu trebuie să înţelegi că unii s-ar putea să nu-ţi împărtăşească fervoarea, iar alţii s-ar putea să trebuiască să fie convinşi şi în ceea ce te priveşte – încotro înclină loialitatea ta şi cum ţi-ai demonstrat-o peste ani.

Dorea să-i vâre dinţii lui Murtaugh pe gât, fie şi numai pentru că avea dreptate.

— Cine mai este în viaţă din cercul de încredere al lui Orlon?

Murtaugh numi patru. Ren adăugă iute:

— Am auzit că se ascund cu anii – mereu învârtindu-se prin zonă, aşa ca noi. S-ar putea să nu fie uşor de găsit.

Patru. Aedion simţi că i se face rău.

— Asta e tot?

Fusese în Terrasen, însă niciodată nu făcuse o numărătoare exactă, nu voise niciodată să ştie cine reuşise să scape de vărsarea de sânge şi de măcel sau cine sacrificase totul pentru a scăpa un copil, un prieten, un membru al familiei. Sigur că în adâncul sufletului său ştiuse, dar sperase mereu

prosteşte ca majoritatea să fi fost în viaţă, aşteptând încă să se întoarcă.

— Îmi pare rău, Aedion, spuse blând Murtaugh. Câţiva lorzi mai neimportanţi au scăpat şi chiar au reuşit să-şi păstreze pământurile şi să le facă să prospere.

Aedion îi cunoştea şi îi ura pe cei mai mulţi dintre ei – porci egoişti care îşi vedeau numai propriile interese.

Murtaugh continuă:

— Vernon Lochan a supravieţuit, dar numai fiindcă era deja marioneta regelui şi, după ce Cal a fost executat, Vernon şi-a însuşit titlul fratelui său, Lord de Perranth. Ştii ce i s-a întâmplat lui Lady Marion, însă n-am aflat niciodată ce i s-a întâmplat lui Elide.

Elide – fiica şi moştenitoarea Lordului Cal şi a lui Lady Marion, cu aproape un an mai mică decât Aelin. Dacă era în viaţă, ar fi avut cel puţin şaptesprezece ani.

— O mulţime de copii au dispărut în primele săptămâni, încheie Murtaugh.

Aedion nu voia să se gândească la acele morminte prea mici.

Preţ de o clipă, fu nevoit să privească în altă parte, şi până şi Ren rămase tăcut. Într-un final, Aedion spuse:

— Trimiteţi-i pe informatorii noştri la Ravi şi Sol, însă abţineţi-vă în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi. Deocamdată, ignoraţi-i pe lorzii neimportanţi. Paşi mici.

Spre surprinderea lui, Ren zise:

— De acord.

Preţ de o secundă, privirile li se întâlniră, iar el ştiu că Ren simţea ceea ce şi el simţea adeseori – ceea ce încerca să ţină îngropat. Ei supravieţuiseră, când atât de mulţi nu o făcuseră. Şi nimeni altcineva nu putea înţelege cum era să duci acea povară, decât dacă suferise pierderi la fel de mari.

Ren evadase cu preţul vieţii părinţilor săi – şi îşi pierduse căminul, titlul, prietenii şi regatul. Se ascunsese şi se antrenase şi nu-şi uitase niciodată cauza.

Acum nu erau prieteni; niciodată nu fuseseră cu adevărat. Tatălui lui Ren nu-i plăcuse în mod deosebit faptul că Aedion, nu Ren, fusese ales să încheie jurământul sângelui cu Aelin. Jurământul purei supuneri – jurământul care avea să-l pecetluiască pe Aedion drept protectorul ei pe viaţă, singura persoană în care ea putea să aibă încredere deplină. Tot ceea ce el poseda, tot ceea ce el era, ar fi trebuit să-i aparţină ei.

Şi totuşi, acum premiul nu era doar un jurământ de sânge, ci un regat – o şansă de răzbunare şi de reconstruire a lumii lor. Aedion dădu să pornească, dar se uită înapoi. Doar două siluete înveşmântate în mantii, una cocoşată, cealaltă înaltă şi înarmată. Prima frântură a Curţii lui Aelin. Curtea pe care el ar fi ridicat-o pentru ea pentru a scutura lanţurile Adarlanului. Putea să continue să joace jocul – încă pentru puţin timp.

— Când ea se va întoarce, spuse Aedion liniştit, măcelul de acum zece ani va părea o nimica toată în comparaţie cu ceea ce-i va face ea regelui din Adarlan.

Şi, în sufletul său, Aedion spera că avea să fie adevărat.

Capitolul 25

Trecu o săptămână fără alte încercări din partea lui Rowan de a o jupui pe Celaena de vie, aşa că în pofida faptului că nu progresa absolut deloc, ea considera că era un succes. Rowan se ţinu de cuvânt şi o puse să facă ture duble la bucătărie – singura parte bună fiind că era atât de obosită atunci când se prăbuşea în pat, încât nu-şi mai amintea să viseze. Un alt beneficiu, bănuia ea, era că în timp ce freca vasele rămase de la cină, putea asculta poveştile lui Emrys – pe care Luca le cerşea în fiecare seară, indiferent dacă ploua sau nu.

În pofida a ceea ce se întâmplase cu vârcolacii, Celaena tot nu reuşea să îşi stăpânească harul. Chiar dacă Rowan îi oferise în acea noapte mantia sa, a doua zi de dimineaţă reveniseră la obişnuitele lor aversiuni corozive. *Urâ* părea un cuvânt puternic, de parcă ea nu l-ar fi putut urî pe cel care o salvase, însă *aversiune* se potrivea al naibii de bine. Nu prea îi păsa ei de care parte a liniei urâ-aversiune se situa Rowan. Însă până să capete aprobarea lui pentru a intra în Doranelle era, fără îndoială, o cale lungă, lungă.

O aducea zilnic la ruinele templului – suficient de departe, în eventualitatea că ar fi reuşit să se transforme şi ar fi pierdut controlul asupra harului ei magic, astfel încât să nu incinereze pe nimeni. Totul – *totul* – depindea de acea comandă:

transformă-te. Însă amintirea senzaţiei pe care i-o dădea harul ei magic atunci când izbucnea arzător dinlăuntrul ei, atunci când ameninţa să o înghită şi pe ea şi întreaga lume, o chinuia, şi când era trează, şi când dormea. Era aproape la fel de rău ca şederea nesfârşită acolo.

Acum, după două ore nefericite de stat jos, ea oftă adânc şi se ridică, învârtindu-se în jurul ruinelor. Era o zi neobişnuit de însorită, care făcea ca pietrele albe să pară strălucitoare. De fapt, ar fi putut să jure că rugăciunile şoptite ale credincioşilor de mult dispăruţi încă rezonau în ele. Harul ei magic licărise straniu – ca un răspuns ciudat, în forma ei umană, acolo unde, în mod normal, era atât de adânc zăvorât.

În timp ce studia ruinele, îşi propti mâinile în şolduri: ar fi făcut orice pentru a se împiedica să-şi smulgă părul.

— Ce-a fost aici?

Rămăseseră numai nişte lespezi de rocă sparte, care indicau locul unde fusese ridicat templul. Câteva pietre alungite – stâlpi – erau aruncate de parcă o mână le-ar fi împrăştiat, şi alte roci, mai numeroase, grupate laolaltă, dovedeau faptul că acolo fusese cândva un drum.

Cu Rowan mergând pe urmele ei, un nor de furtună o învălui atunci când se opri să examineze o grămadă de pietre albe.

— Templul Zeiţei Soare.

Mala, Zeiţa Luminii, a Învăţăturii şi a Focului.

— M-ai adus aici pentru că socoteai că m-ar putea ajuta să-mi stăpânesc puterile – să-mi stăpânesc transformarea?

O vagă mişcare afirmativă din cap. Ea puse o mână pe una dintre pietrele masive. Dacă era să fie sinceră şi să recunoască, aproape că simţea ecourile puterii care sălăşluise acolo cu mult timp în urmă, o delicioasă căldură sărutând-o pe gât, de-a lungul şirei spinării, de parcă zeiţa încă ar mai fi stat ghemuită într-un colţ. Aşa se explica de ce în acea zi, la soare, percepea templul altfel. De ce harul ei magic era instabil. Mala, Zeiţa Soarelui şi Aducătoarea Luminii, era sora şi veşnica rivală a Deannei, Păzitoarea Lunii.

— Mab a fost făcută zeitate muritoare graţie lui Maeve, cugetă Celaena cu voce tare, în timp ce-şi trecea mâna peste piatra zgrunţuroasă. Însă asta s-a întâmplat acum peste cinci sute de ani. Mala avea o soră în lună cu mult înainte ca Mab să-i ia locul.

— Deanna era numele iniţial al surorii. Dar voi, oamenii, i-aţi atribuit unele dintre caracteristicile lui Mab. Vânătoarea, ogarii.

— Poate că Deanna şi Mala n-au fost dintotdeauna rivale.

— Unde vrei să ajungi?

Ea ridică din umeri şi continuă să-şi treacă mâinile de-a lungul pietrei, pipăind, inspirând, mirosind.

— Tu ai cunoscut-o vreodată pe Mab?

Preţ de o clipă lungă, Rowan rămase tăcut – gândind, fără îndoială, dacă era de vreun folos să-i spună şi ei.

— Nu, răspunse el într-un sfârşit. Sunt bătrân, dar nu chiar atât de bătrân.

Bine – dacă el nu voia să-i spună vârsta reală...

— Te simţi bătrân?

El privi în depărtare.

— După standardele celor ca mine, încă sunt considerat tânăr.

Nu era un răspuns.

— Ai spus că odată ai făcut parte dintr-o campanie desfăşurată într-un regat care nu mai există. Ai fost la război de mai multe ori, se pare, şi ai văzut lumea. Asta lasă urme. Te îmbătrâneşte pe dinăuntru.

— Te simţi bătrână?

El nici nu clipea. O fetiţă – o copilă, îi spusese el.

Pentru el, ea era o copilă. Chiar şi atunci când ea ar fi devenit o femeie bătrână – dacă el ar fi trăit atât de mult – tot o copilă ar fi fost prin comparaţie cu lungimea vieţii lui. Misiunea ei depindea de capacitatea lui de a o vedea altfel, dar spuse totuşi:

— Zilele astea, mă bucur că sunt muritoare şi că trebuie să îndur această viaţă o singură dată. Zilele astea, nu te invidiez câtuşi de puţin.

— Şi înainte?

Fu rândul ei să privească ţintă în zare.

— Obişnuiam să-mi doresc să fi avut şansa de a vedea totul – şi am detestat faptul că nu asta avea să se întâmple vreodată.

Simţea că el cocea o întrebare, dar începu din nou să meargă, examinând pietrele. Îndepărtând praful de pe una dintre ele, apăru o imagine a unui cerb cu o stea strălucitoare în frunte, care semăna foarte bine cu cel din Terrasen. Îl auzise pe Emrys spunând încă o dată povestea cerbilor soarelui, cei

care ţineau o flacără nemuritoare între coarnele lor uriaşe şi care fusese furată odinioară dintr-un templu din acest ţinut...

— Aici erau ţinuţi cerbii – înainte ca acest loc să fi fost distrus?

— Nu ştiu. Acest templu n-a fost distrus; a fost abandonat atunci când Fae s-au mutat în Doranelle, apoi timpul şi intemperiile l-au ros.

— Poveştile lui Emrys spun că a fost distrus şi nu abandonat.

— Din nou, unde vrei să ajungi?

Însă ea nu ştia, nu încă, aşa că doar scuturã din cap şi spuse:

— Fae de pe continentul meu – din Terrasen... nu erau ca noi. Cel puţin, nu mi-i amintesc fiind aşa. Nu erau mulţi, dar...

Înghiţi cu putere.

— Regele din Adarlan i-a vânat şi i-a ucis pe toţi, cu mare uşurinţă. Şi totuşi, când mă uit la tine, nu înţeleg cum de a făcut-o.

Chiar şi folosind cheile Wyrd, Fae fuseseră mai puternici, mai iuţi. Ar fi trebuit să supravieţuiască mai mulţi, chiar dacă unii fuseseră surprinşi în forma lor de animal atunci când magia dispăruse.

Ea îl privi peste umăr, continuând să ţină o mână pe sculptura caldă. Înainte de a vorbi, lui Rowan îi zvâcni un muşchi de pe maxilar:

— N-am fost niciodată pe continentul tău, însă am auzit că Fae de acolo erau mai blânzi – mai puţin agresivi, foarte puţini fiind antrenaţi pentru luptă – şi că ei se bazau în cea mai mare parte pe magie. Odată magia dispărută din ţinuturile noastre, mulţi dintre ei se prea poate să nu fi ştiut

ce să facă împotriva soldaţilor antrenaţi.

— Şi totuşi, Maeve n-a vrut să trimită ajutoare.

— Fae de pe continentul tău au rupt cu mult timp în urmă legăturile cu Maeve.

El făcu iar o pauză.

— Dar au fost unii în Doranelle care au adus argumente în favoarea ajutorului. Regina mea a sfârşit prin a oferi un refugiu oricui reuşea să ajungă până acolo.

Ea nu voia să ştie mai multe – nu voia să ştie câţi reuşiseră şi dacă el fusese unul dintre cei câţiva care aduseseră argumente pentru salvarea fraţilor din vest. Aşa că se îndepărtă de sculptura cerbului mistic, fiindu-i frig imediat ce întrerupse contactul cu încântătoarea căldură dinlăuntrul pietrei. O parte din ea ar fi putut jura că străvechea, strania putere era tristă să o vadă plecând.

*

În ziua următoare, Celaena îşi isprăvi tura din bucătărie de la micul dejun mai îndurerată şi mai secătuită decât de obicei, căci Luca nu fusese acolo pentru a o ajuta, ceea ce însemna că îşi petrecuse toată dimineaţa tocând, spălând şi apoi alergând pentru a trimite mâncarea sus.

Celaena trecu de un soldat pe care îl reţinuse ca fiind prietenul lui Luca şi un ascultător frecvent al poveştilor lui Emrys – tânăr, cu muşchi supli şi fără semne evidente de urechi sau graţie de Fae. Bas, conducătorul cercetaşilor din fortăreaţă.

Luca sporovăia întruna despre el. Celaena îi

oferi un zâmbet mic şi o înclinare a capului. Bas clipi de câteva ori, îi zâmbi şi el nesigur drept răspuns şi porni, probabil, spre postul lui de pe metereze. Ea se încruntă. Până atunci, îi salutase civilizat pe mulţi dintre ei, însă... Încă îşi frământa creierii în legătură cu reacţia lui, când ajunse în camera ei şi îşi dezbrăcă jacheta dintr-o mişcare a umerilor.

— Deja ai întârziat, spuse Rowan din pragul uşii.

— În dimineaţa asta am avut mai multă treabă, zise ea, reîmpletindu-şi părul şi întorcându-se spre pragul uşii, acolo unde el stătea tolănit. Mă pot aştepta ca azi să fac ceva folositor cu tine sau nu voi avea parte decât de stat jos, de mârâit şi de privit chiondorâş? Sau voi sfârşi prin a tăia lemne ore în şir?

El porni pe coridor, iar ea îl urmă, încă împletindu-şi părul. Trecură de alte două santinele. De data asta, ea îi privi pe amândoi în ochi şi îi salută zâmbindu-le. Din nou, acelaşi clipit, o privire aruncată de la unul la altul şi un zâmbet. Oare ea devenise atât de neplăcută, încât un zâmbet nevinovat era ceva surprinzător? În numele zeilor – când zâmbise ea ultima dată cuiva sau din orice motiv?

Erau destul de departe de fortăreaţă, îndreptându-se către sud şi în sus, în munţi, când Rowan zise:

— Păstrează cu toţii distanţa din pricina mirosului pe care îl emani.

— Poftim?

Nu voia să ştie cum de îi citise el gândurile.

Rowan trecu printre copaci, fără să-şi piardă suflul, şi continuă:

— Aici sunt mai mulţi masculi decât femele – şi sunt cam izolaţi de lume. Nu te-ai întrebat de ce nu s-au apropiat de tine?

— S-au ţinut la distanţă fiindcă... miros?

Nu crezuse că avea să-i pese vreodată destul cât să se simtă stânjenită, dar faţa îi ardea.

— Mirosul tău spune că nu vrei să se apropie de tine. Masculii îl simt mai bine decât femelele şi au stat naibii la distanţă. Nu vor să le smulgi feţele cu ghearele tale.

Ea uitase cât de primitivi erau Fae, cu mirosurile, cu împerecheatul şi cu firea lor teritorială. Un contrast bizar faţă de lumea civilizată de dincolo de zidul de munţi.

— Bine, sfârşi ea prin a spune, cu toate că ideea că sentimentele ei erau atât de uşor de depistat o neliniştea, iar minciuna şi prefăcătoria deveneau aproape inutile.

— Nu mă interesează bărbaţii... masculii.

În timp ce-i privea insistent inelul, tatuajul lui părea viu în lumina soarelui care se strecura prin coronamentul copacilor.

— Ce se întâmplă dacă devii regină? Vei refuza o potenţială alianţă prin căsătorie?

O mână invizibilă păru să o strângă de gât. Nu-şi îngăduise să ia în calcul acea posibilitate, căci greutatea unei coroane şi a unui tron erau destul pentru a o face să se simtă de parcă ar fi fost într-un sicriu. Gândul de a se căsători aşa, trupul altcuiva să fie peste al ei, cineva care să nu fie Chaol... Îndepărtă gândul.

Rowan o momea, aşa cum, de altfel, o făcea mereu. Iar ea tot n-avea niciun plan de a prelua tronul unchiului ei. Singurul ei plan era să facă ceea ce-i promisese Nehemiei.

— Frumoasă încercare, îi spuse ea.

Când el zâmbi atotcunoscător, caninii îi străluciră.

— Învеţi.

— Să ştii că din când în când şi eu te-am momit.

El îi aruncă o privire care spunea: „Eu te-am lăsat să mă momeşti, în caz că n-ai observat. Nu sunt un prost de muritor”.

Voia să-l întrebe de ce, dar dacă era prea cordială cu el – cu oricine – ar fi fost prea bizar.

— Unde naiba mergem azi? Niciodată n-am mers spre vest.

Zâmbetul atotcunoscător pieri.

— Ai vrut să facem ceva folositor. Iată că ai ocazia.

*

Când ajunseră la pădurea de pini, cu Celaena în forma ei umană, clopotele unui târg din apropiere bătură ora trei.

Ea nu-l întrebă ce căutau acolo. Dacă ar fi vrut, el i-ar fi spus. Încetinind pasul, Rowan căuta semne lăsate pe copaci şi pietre, iar ea îl urma în linişte, însetată şi flămândă şi puţin zăpăcită.

Terenul se schimbase: acele de pin scrâşneau sub cizmele lor, iar deasupra capetelor lor ţipau pescăruşi şi nu păsări cântătoare. Probabil marea

era aproape. Celaena oftă adânc atunci când o briză răcoritoare îi sărută faţa transpirată, aducând o aromă de sare, peşte şi pietre încălzite la soare. Până ce Rowan nu se opri lângă un izvor, ea nu-şi dădu seama de iz – şi de linişte.

Pământul fusese răsturnat peste izvor, iar tufele fuseseră rupte şi călcate în picioare. Însă atenţia lui Rowan era fixată asupra izvorului, pe ceva ce se înţepenise între stânci.

Celaena blestemă. Un trup. O femeie, dacă se lua după ceea ce rămăsese din ea şi...

O coajă.

De parcă ar fi fost golită de viaţă, de substanţă. N-avea răni şi niciun semn de violenţă, cu excepţia unor şuviţe de sânge uscat la nas şi la urechi. Pielea îi era decolorată, veştejită şi uscată, iar chipul ei golit era înţepenit într-o expresie de groază – şi mâhnire. Iar mirosul – nu doar al trupului care putrezea, ci şi în jurul său... mirosul...

— Ce a făcut asta? întrebă ea, studiind pădurea tulburată de dincolo de izvor.

Rowan îngenunche pentru a examina rămăşiţele.

— De ce să n-o fi aruncat în mare? Pare ceva prostesc s-o lase în izvor. Au lăsat şi urme – numai dacă nu cumva sunt lăsate de cel care a descoperit-o.

— Malakai mi-a dat raportul azi-dimineaţă – iar el şi oamenii lui sunt antrenaţi să nu lase urme. Însă mirosul... recunosc, e diferit.

Rowan intră în apă. Ea voia să-i spună să se oprească, dar el continua să examineze rămăşiţele de deasupra, apoi de dedesubt, dând ocol. Ochii lui

aruncară scântei spre ea. Era furios.

— Tu să-mi spui, asasino. Ai vrut să te faci folositoare.

Ea se zburli la auzul tonului, însă în faţa lor zăcea o femeie, fărâmată ca o păpuşă din cârpe.

Celaena nu voia în mod deosebit să miroasă nicio parte a rămăşiţelor, dar adulmecă. Şi îşi dori să n-o fi făcut. Era un miros pe care îl mai simţise de două ori până atunci – odată în acea cameră însângerată, cu un deceniu în urmă, iar apoi, recent...

— Ai pretins că nu ştii ce era chestia aia de la câmpul cu gorgane, reuşi ea să spună.

Gura femeii era deschisă într-un ţipăt, iar dinţii îi erau cafenii şi crăpaţi sub sângele care cursese din nas şi se uscase. Celaena îşi atinse propriul nas şi se înfioră.

— Cred că asta face acea creatură.

Rowan îşi puse mâinile în şold, pufnind, şi se întoarse în izvor.

— Ai ieşit din întunericul acela de parcă cineva ţi-ar fi supt viaţa din tine. Pielea îţi era mai palidă, iar pistruii îţi dispăruseră.

— M-a forţat să trec prin... amintiri. Cele mai rele.

Chipul femeii, îngrozit, mâhnit, căsca gura la coronamentul de deasupra.

— Ai auzit vreodată de o creatură care se poate hrăni cu asemenea lucruri? Când am putut să întrezăresc ceva, am văzut un bărbat – un bărbat frumos, palid şi cu părul negru, cu ochi de un negru intens. Nu era uman. Vreau să spun, părea, dar ochii lui... nu erau câtuşi de puţin

omeneşti.

Părinţii ei fuseseră asasinaţi. Ea le văzuse rănile. Mirosul din camera lor fusese atât de asemănător... Ea scutură din cap de parcă ar fi vrut să şi-l limpezească, să-şi scuture senzaţia care i se insinua pe şira spinării.

— Nici măcar regina mea nu cunoaşte toate creaturile odioase care cutreieră prin aceste ţinuturi. Dacă vârcolacii se aventurează să coboare din munţi, poate că şi alte chestii o fac.

— Târgoveţii s-ar putea să ştie câte ceva. Poate că au văzut-o sau au auzit zvonuri.

Rowan păru să se gândească la aceleaşi lucruri, căci îşi scutură plin de dezgust capul – şi de mâhnire, spre surprinderea ei.

— Nu avem timp; ai irosit lumina zilei venind aici în forma ta umană.

Nici provizii pentru noapte nu-şi aduseseră.

— Avem o oră înainte de a ne întoarce. Să facem ce se poate.

*

Poteca nu ducea nicăieri. Dădea spre mare, într-o stâncă fără nicio cale de acces spre fâşia de plajă îngustă de dedesubt, fără niciun semn că cineva ar fi locuit în apropiere. Rowan stătea pe marginea stâncii, cu braţele încrucişate, privind ţintă la marea de jad.

— Nu are sens, spuse el, mai mult pentru sine. Acesta este cel de-al patrulea trup în ultimele săptămâni – şi niciunul n-a fost dat dispărut.

Se lăsă pe vine pe terenul nisipos pentru a

trasa o linie cu degetul său tatuat. Conturul coastei Wendlynului.

— Au fost găsite aici.

Puncte mici, aparent întâmplătoare, în afară de faptul că erau foarte aproape de apă.

— Suntem aici, zise el, făcând un alt punct.

Se aşeză pe călcâie, în timp ce Celaena privea cu atenţie harta grosolană.

— Şi totuşi, noi doi am întâlnit creatura stând la pândă printre morminte, aici, adăugă el, şi desenă un X acolo unde ea bănui că erau gorganele, departe de mare. N-am mai văzut nici urmă de creatură lângă gorgane, iar sufletele s-au întors la obiceiurile lor.

— Celelalte trupuri erau la fel?

— Toate golite ca ăsta, cu expresia de teroare întipărită pe chipuri... nici urmă de răni, în afară de sângele uscat de la nas şi de la urechi.

După cum îi pălise pielea arsă de soare de sub tatuaj, după cum scrâşnea din dinţi, ea îşi dădu seama că pe el îl rodea mândria sa de nemuritor pentru că nu ştia ce era acea creatură.

— Toate aruncate în pădure şi nu în mare?

O mişcare de încuviinţare din cap.

— Dar toate la mică distanţă de apă.

O altă încuviinţare.

— Dacă ar fi fost un ucigaş competent, conştient, ar fi ascuns mai bine trupurile. Sau, din nou, ar fi folosit marea.

Ea aruncă o privire la marea orbitoare, la soarele care îşi începuse coborârea spre asfinţit.

— Sau poate că nu-i pasă. Poate că vrea ca noi să ştim ce face. Au existat... au fost vremuri când

şi eu am lăsat trupuri în aşa fel încât să fie găsite de o anumită persoană sau pentru a transmite un anumit mesaj.

Grave fiind ultimul dintre ele.

— Ce au victimele în comun?

— Nu ştiu, recunoscu el. Nu le ştim nici măcar numele şi nici de unde vin.

El se ridică şi îşi şterse mâinile.

— Trebuie să ne întoarcem la fortăreaţă.

Ea îl prinse de cot.

— Aşteaptă. Ai văzut destul din trup?

O mişcare lentă de încuviinţare. Bine. Şi ea la fel – şi ea se săturase de miros. Memorase, luând în calcul tot ceea ce putuse.

— Atunci trebuie s-o îngropăm.

— Pământul e prea tare aici.

Ea se duse după copaci, lăsându-l pe el în urmă.

— Atunci o vom face în modul străvechi, strigă ea.

Afurisită să fie dacă avea să lase trupul femeii să se descompună într-un izvor, afurisită să fie dacă o lăsa acolo pentru vecie, udă şi rece.

Celaena trase trupul prea uşor din izvor, culcându-l pe acele cafenii de pin. Rowan nu scoase niciun cuvânt în timp ce ea adună surcele şi crengi şi apoi îngenunche, încercând să nu se uite la pielea încreţită sau la expresia stăruitoare de groază.

Iar el nici n-o ironiză pentru cele câteva încercări de a aprinde focul cu palma, şi nici nu făcu vreun comentariu meschin când, în cele din urmă, acele de pin se încreţiră şi fumegară, tămâie

străveche pentru un rug rudimentar. În schimb, când ea se îndepărtă de flăcările care se ridicau, îl simţi venind în spatele ei, şi simţi siguranţa şi semisălbăticia lui învăluind-o ca un trup fantomă. O briză caldă o mângâie pe păr, pe faţă. Aer pentru a ajuta focul; vânt pentru a ajuta la mistuirea trupului.

Sila pe care o simţea n-avea nimic de-a face cu jurământul ei sau cu Nehemia. Celaena pătrunse în golul fără vârstă dinlăuntrul ei – doar o dată – pentru a vedea dacă putea să activeze acel declanşator care provoca transformarea, astfel încât să-şi poată ajuta micul foc trist să ardă şi mai uniform, şi mai maiestuos.

Cu toate astea, Celaena rămase rece şi pustiită, împotmolită în trupul ei de muritoare.

Şi totuşi, Rowan nu spuse nimic despre asta, iar vântul lui hrăni flăcările suficient cât să le facă să lucreze iute asupra trupului, arzând mai repede decât un rug mortuar. Priviră în tăcere, până ce nu mai rămase nimic, doar cenuşă – până când şi aceasta fu ridicată în sus şi dusă în depărtare, peste copaci şi spre marea întinsă.

Capitolul 26

Din acea noapte petrecută în criptă, Chaol nu îi mai văzuse şi nici nu mai auzise nimic despre general sau despre prinţ. Potrivit celor spuse de oamenii lui, prinţul îşi petrecea timpul în catacombele vindecătorilor, curtând-o pe una dintre tinerele de acolo. El se ura pe sine, însă o parte din el era uşurat să audă asta: Dorian măcar

vorbea cu *cineva.*

Separarea de Dorian merita efortul. Pentru Dorian, chiar dacă prietenul lui n-avea să-l ierte niciodată; pentru Celaena, chiar dacă ea nu se mai întorcea niciodată; chiar dacă îşi dorea ca ea să fi fost în continuare Celaena şi nu Aelin... merita.

A trecut o săptămână până a reuşit să se întâlnească din nou cu Aedion – pentru a căpăta informaţiile pe care nu le primise din cauza lui Dorian, care îi întrerupsese. Dacă Dorian se strecurase atât de uşor şi îi surprinsese, atunci cripta nu era cel mai bun loc în care să se întâlnească. Exista un loc, totuşi, unde se puteau vedea fără niciun risc. Celaena i-l lăsase în testamentul ei, împreună cu adresa.

Apartamentul secret aflat deasupra depozitului era neatins, cu toate că cineva îşi făcuse timp să acopere mobila împodobită. Înlăturând cearşafurile unul câte unul se simţea de parcă ar fi descoperit cine fusese Celaena înainte de Endovier – o dovadă că gustul ei pentru lux avea rădăcini adânci. Cumpărase acel apartament, îi spusese ea odată, pentru a avea un loc care să fie doar al ei, un loc în afara Breslei Asasinilor, unde fusese crescută. Îşi cheltuise aproape toţi bănuţii pe care îi avea – dar fusese necesar, spunea ea, pentru fărâma de libertate pe care i-o garanta. El ar fi putut să lase cearşafurile trase peste mobile, probabil că ar fi trebuit s-o facă, dar... era curios.

Apartamentul era alcătuit din două dormitoare, cu băi proprii, o bucătărie şi o încăpere largă în care trona o canapea cu perne mari, în faţa unui şemineu bogat decorat, din marmură, încadrat de

două jilţuri tapiţate cu catifea. Cealaltă jumătate a încăperii era ocupată de o masă din stejar, întinsă, la care se puteau aşeza opt persoane, cu farfurii din porţelan şi argint, şi tacâmuri care se demodaseră de mult. Era singura dovadă că acest apartament nu fusese atins de când cineva – poate Arobynn Hamel – ordonase să fie sigilat.

Arobynn Hamel, Regele Asasinilor. Chaol scrâşni din dinţi atunci când termină de îndesat şi ultimul cearşaf alb în debaraua de pe coridor. În ultimele zile se gândise foarte mult timp la fostul maestru al Celaenei. Arobynn era destul de isteţ încât să pună lucrurile cap la cap atunci când găsise un copil orfan, timid, imediat după ce prinţesa din Terrasen dispăruse, trupul ei dispărând în râul Florine, care era pe jumătate îngheţat.

Dacă Arobynn ştiuse şi îi făcuse acele lucruri... Cicatricea de pe încheietura mâinii Celaenei licări în faţa ochilor săi. O obligase să-şi rupă singură mâna. Probabil că existaseră nenumărate brutalităţi despre care Celaena nici măcar nu-i spusese. Şi cea mai rea dintre toate, răul absolut...

N-o întrebase niciodată de ce, atunci când fusese numită Campion, prima ei prioritate nu fusese să-şi vâneze maestrul şi să-l taie în bucăţi pentru ce-i făcuse iubitului ei, Sam Cortland. Arobynn poruncise ca Sam să fie torturat şi ucis, iar apoi născocise o capcană pentru Celaena, cu gândul de a o trimite în Endovier. Probabil că Arobynn îşi propusese să o recupereze de acolo într-o bună zi, de vreme ce îi lăsase apartamentul neatins. Probabil că îşi dorise s-o lase să

putrezească în Endovier – până ce se hotărâse să o elibereze, iar ea se târâse înapoi la el, servitoarea lui loială pe veci.

Era dreptul ei, îşi spuse Chaol. Dreptul ei de a decide când şi cum să-l ucidă pe Arobynn. Era şi dreptul lui Aedion. Până şi cei doi stăpâni din Terrasen erau mai îndreptăţiţi să pretindă capul lui Arobynn decât era el, dar dacă Chaol avea să-l întâlnească vreodată, nu era sigur că avea să se abţină.

Scara şubredă din lemn de dincolo de uşă scârţâi, iar Chaol îşi scoase sabia într-o clipă. Se auzi un fluierat grav, pe două note, iar el se relaxă, chiar dacă numai puţin, şi fluieră drept răspuns. Îşi ţinu sabia scoasă până ce Aedion păşi pe uşă, cu spada trasă din teacă.

— Mă întrebam dacă eşti singur sau cu un cârd de bărbaţi ascunşi în întuneric, spuse Aedion în chip de salut, vârându-şi sabia în teacă.

Chaol îi aruncă o privire urâtă.

— Asemenea.

Aedion intră în apartament, iar înverşunarea de pe chip i se transformă din prudenţă şi mirare în îngrijorare. Lui Chaol îi trecu prin minte că acest apartament era prima frântură pe care Aedion o vedea pe verişoara lui pierdută. Acelea erau lucrurile ei. Ea alesese totul, de la figurinele de pe poliţa căminului şi şervetele verzi, la vechea masă de fermă din bucătărie, punctată şi zgâriată de ceea ce păreau a fi nenumărate cuţite.

Aedion se opri în mijlocul încăperii, examinând totul cu grijă. Poate pentru a vedea dacă într-adevăr existau nişte forţe ascunse în aşteptare,

însă... Chaol murmură ceva despre folositul băii şi îi oferi lui Aedion intimitatea de care avea nevoie.

*

Acesta era apartamentul ei. Fie că îşi accepta sau îşi ura trecutul, ea decorase masa în culorile regale din Terrasen – verde şi argintiu. Masa şi figurina cerb de pe poliţa căminului erau singurele crâmpeie care dovedeau că ea probabil nu uitase. Că îi păsa.

În rest, toate erau confortabile, cu gust, de parcă apartamentul ar fi fost pentru tolăneală şi nopţi petrecute în faţa focului. Erau foarte multe cărţi – pe rafturi, pe măsuţele de lângă canapea, stivuite lângă jilţul din faţa ferestrei mari cu draperie, care se întindea pe toată lungimea camerei.

Deşteaptă. Educată. Cultivată, dacă bibelourile puteau constitui o dovadă. Existau lucruri din toate regatele, de parcă luase câte ceva de pe oriunde fusese. Încăperea era harta unor aventuri, o hartă a unei persoane diferite. Aelin trăise. Trăise şi văzuse şi făcuse lucruri.

Bucătăria era mică, dar confortabilă – şi... În numele zeilor! Avea un dulap frigorific. Căpitanul menţionase faptul că fusese faimoasă ca asasin, dar nu spusese că era bogată. Toţi banii ăia pătaţi de sânge – toate acele lucruri erau doar mărturii a ceea ce ea pierduse. A ceea ce el nu putuse să apere.

Ea devenise o ucigaşă. Una a naibii de bună, dacă acest apartament putea fi socotit o dovadă.

Dormitorul ei era încă şi mai scandalos. Avea un pat uriaş, cu patru stâlpi şi o saltea care părea un nor, şi mai avea o sală de baie placată cu marmură, cu propriul sistem de instalaţie de apă şi canalizare.

Ei bine, dulapul ei de haine nu se schimbase. Vărului ei îi plăcuseră întotdeauna veşmintele frumoase. Aedion scoase o tunică albastru închis, cu broderie aurie pe poale şi cu nasturi strălucind în lumina torţelor. Erau veşminte pentru un trup de femeie, iar mirosul care încă se simţea în întregul apartament aparţinea tot unei femei – foarte asemănător cu ceea ce îşi amintea el din copilărie, însă învăluit în mister şi zâmbete secrete. Era imposibil ca simţurile sale Fae să nu remarce, să nu reacţioneze.

Aedion se rezemă de peretele încăperii, privind lung rochiile şi bijuteriile etalate, acum acoperite de praf. Nu-şi îngăduise să-i pese de ceea ce el pătimise în trecut, de oamenii pe care îi distrusese, de câmpurile de bătălie pe care păşise acoperit de sânge care nu era al său. În ceea ce-l privea, el pierduse totul în ziua în care Aelin murise. Meritase pedeapsa pentru cât de lamentabil eşuase. Însă Aelin...

Aedion îşi trecu mâinile prin păr înainte de a intra în încăperea mare. Aelin avea să se întoarcă din Wendlyn, indiferent de ceea ce credea căpitanul. Aelin avea să se întoarcă, iar când avea să vină... Cu fiecare respiraţie, Aedion simţea cum parfumul care persista îi învăluia tot mai strâns inima şi sufletul. Când ea avea să se întoarcă, el nu avea să-i mai dea drumul vreodată.

*

Aedion se lăsă să cadă într-unul dintre jilţurile din faţa focului în timp ce Chaol spuse:

— Ei bine, cred că am aşteptat destul pentru a auzi ceea ce ai a-mi spune despre magie. Sper să merite.

— Indiferent de ceea ce ştiu eu, magia n-ar trebui să fie planul tău principal de apărare – sau de acţiune.

— Am văzut-o pe regina ta despicând pământul în două cu puterea ei, spuse Chaol. Spune-mi că asta n-ar schimba cursul unei înfruntări pe câmpul de luptă – spune-mi că nu ai nevoie de ea şi de alţii asemenea ei.

— Ea nici măcar nu s-ar apropia de câmpurile de luptă, mormăi Aedion blând.

Chaol se îndoia că era adevărat, dar îşi dorea să fie. Probabil că Aedion avea să fie nevoit să o lege pe Celaena de tron pentru a o împiedica să lupte în prima linie alături de poporul ei.

— Spune-mi.

Aedion oftă şi privi spre foc, de parcă ar fi privit un orizont îndepărtat.

— Arderile şi execuţiile începuseră deja cam pe când magia dispăruse, astfel încât, în ziua în care s-a întâmplat, am crezut că păsările se fereau de soldaţi sau căutau stârvuri. Eram încuiat într-una dintre încăperile turnului, din ordinul regelui. În cele mai multe dintre zile nu îndrăzneam nici să mă uit pe fereastră, deoarece nu voiam să văd ce se petrecea în oraşul de dedesubt, însă păsările

produceau atâta zgomot în acea zi, încât m-am uitat. Şi...

Aedion scutură din cap.

— Ceva le gonise pe toate şi zburau când într-o direcţie, când într-alta. Apoi, au început ţipetele. Am auzit nişte oameni murind într-o clipită, de parcă li s-ar fi secţionat o arteră.

Aedion întinse o hartă pe una dintre măsuţele scunde dintre ei şi puse un deget bătătorit pe Orynth.

— Au existat două valuri de păsări. Primul s-a dus înspre nord – nord-vest.

Trasă o linie vagă.

— Din turn, vedeam destul de departe cât să-mi dau seama că multe dintre ele veniseră din sud – cele mai multe dintre păsările din apropierea noastră nu se prea deplasau. Însă atunci, un al doilea val le-a gonit pe toate spre nord şi spre est, de parcă ceva din centrul ținutului le arunca într-acolo.

Chaol arătă spre Perranth, al doilea mare oraş din Terrasen.

— De aici?

— Mai spre sud.

Aedion îi dădu deoparte mâna lui Chaol.

— Endovier sau chiar mai jos.

— Nu puteai să vezi atât de departe.

— Nu, dar lorzii războinici de la curtea mea m-au obligat să memorez păsările din Oakwald şi toate chemările lor de vânătoare – şi de luptă. Existau păsări care zburau în sus, spre noi, şi care se găseau numai în ţara ta. Le număram pentru a-mi abate atenţia în vreme ce...

Încă o pauză, de parcă Aedion nu intenţiona să spună acel lucru.

— Nu-mi amintesc să fi auzit păsări din cele trei regate sudice.

Chaol trasă o linie, începând din Rifthold şi mergând spre munţi, spre trecătoarea Ferian.

— De parcă cineva le mâna în această direcţie. Abia la al doilea val a încetat magia.

Aedion ridică o sprânceană.

— Tu nu-ţi aminteşti acea zi?

— Eram aici; dacă cineva a simţit vreo durere, a ascuns asta. Magia a fost scoasă în afara legii în Adarlan acum multe decenii. Aşadar, Aedion, unde ajungem?

— Ei bine, Murtaugh şi Ren au avut experienţe asemănătoare.

Ca atare, generalul se lansă într-o altă povestire: asemenea lui Aedion, în ziua în care magia dispăruse Ren şi Murtaugh fuseseră martorii freneziei care cuprinsese animalele din zonă în timpul celor două valuri de *ceva.* Dar ei erau în partea sudică a continentului lor, abia ajunşi în Golful Craniului.

Abia cu şase luni în urmă, atunci când se furişaseră în oraş din pricina minciunilor lui Archer Finn despre revenirea lui Aelin, începuseră să se gândească la magie – căutând căi de a distruge puterea regelui, pentru regina lor. După compararea notelor cu ale celorlalţi rebeli din Rifthold, îşi dăduseră seama că şi ceilalţi trăiseră fenomene similare. Dorind să afle întreaga poveste, găsiră un negustor din Teritoriile Pustii care era dispus să vorbească – un bărbat din

Xandria, care era surprinzător de cinstit, în pofida afacerii pe care o dezvoltase pe baza obiectelor de contrabandă.

Am furat o iapă Asterion de la Lordul din Xandria.

Desigur, Celaena fusese în Teritoriile Pustii şi o căutase cu lumânarea. În ciuda durerii din piept, Chaol surâse amintirii pe măsură ce Aedion îşi amintea raportul lui Murtaugh despre relatarea negustorului.

Nu fuseseră două valuri atunci când dispăruse magia, ci trei.

Primul se iscase dinspre nord. Negustorul se afla împreună cu Lordul din Xandria în fortăreaţa acestuia aflată sus, deasupra oraşului, şi văzuse un tremor slab care făcuse nisipul roşu să danseze. Al doilea venise dinspre sud-vest, înaintând cu viteză foarte mare, asemenea unei furtuni de nisip. Ultimul venise din aceeaşi sursă centrală pe care şi-o amintea Aedion. Câteva secunde mai târziu, magia dispăruse, iar oamenii ţipau pe străzi. Lordul din Xandria primi, o săptămână mai târziu, ordinul de a-i omorî pe toţi locuitorii din oraş care foloseau magia, cunoscuţi sau înregistraţi ca atare. Apoi ţipetele sunaseră altfel.

Încheind, Aedion îi zâmbi mucalit.

— Murtaugh a aflat însă mai multe. Ne întâlnim în trei zile. El îţi poate spune atunci teoriile sale.

Chaol sări din jilţul său.

— Asta e tot? Asta e tot ceea ce ştii tu – informaţiile prin care m-ai ţinut în şah în ultimele săptămâni?

— Tu mai ai şi altele să-mi spui, aşadar, ce-ar fi

să-mi spui tot?

— Eu ţi-am oferit informaţii vitale, care pot schimba lumea, rosti Chaol printre dinţi. Tu nu mi-ai spus decât poveşti.

Ochii lui Aedion căpătară o strălucire letală.

— Ar fi bine să auzi ce au de spus Ren şi Murtaugh.

Chaol nu prea avea chef să aştepte atât de mult pentru a afla, dar avea două dineuri de stat şi o cină formală la care trebuia să ia parte. Trebuia să-i prezinte regelui planurile de apărare pentru toate evenimentele.

După o clipă, Aedion zise:

— Cum de suporţi să lucrezi pentru el? Cum te poţi preface că nu ştii ce face ticălosul, ce le-a făcut unor oameni nevinovaţi, femeii pe care pretinzi că o iubeşti?

— Fac ceea ce trebuie să fac.

Oricum, nu credea că Aedion ar fi înţeles.

— Spune-mi de ce Căpitanul Gărzii, un Lord din Adarlan, îşi ajută duşmanii. Asta e tot ce vreau să aud astăzi de la tine.

Chaol voia să spună că, dat fiind câte îi spusese deja, nu mai avea de oferit nici o altă afurisită de informaţie, aşa că spuse:

— Totuşi, ştiai de taberele de muncă. De masacre.

— Este uşor să fii minţit atunci când nu îi cunoşti direct pe niciunul dintre acei oameni.

Dar Celaena şi cicatricele ei, şi Nehemia cu oamenii ei măcelăriţi...

— Este uşor să crezi atunci când regele tău îţi spune că oamenii din Endovier merită să fie acolo

fiindcă sunt criminali sau rebeli care au încercat să măcelărească familii inocente din Adarlan.

— Şi câţi dintre concetăţenii tăi s-ar ridica împotriva regelui tău dacă ar afla adevărul? Dacă şi-ar imagina la cum ar fi dacă familiile lor, satul lor, tot ce au ar fi luat, făcut sclav sau ucis? Câţi s-ar ridica dacă ar şti ce putere posedă prinţul lor – sau dacă prinţul lor s-ar ridica să lupte alături de noi?

Chaol nu ştia şi nici nu era sigur că voia să ştie. Cât despre Dorian... nu-l putea ruga aşa ceva pe prietenul lui. Nu se putea aştepta la asta. Scopul lui era ca Dorian să fie în siguranţă, chiar dacă avea să-l coste prietenia lor. Nu voia ca Dorian să fie amestecat în asta. Niciodată.

*

Ultima săptămână fusese îngrozitoare şi minunată pentru Dorian.

Îngrozitoare, deoarece încă doi oameni îi aflaseră secretul, şi călca pe o linie foarte fină atunci când era vorba despre a-şi controla harul magic, care părea tot mai volatil cu fiecare zi ce trecea.

Minunată, deoarece în fiecare după-amiază vizita încăperea uitată pe care Sorscha o descoperise înghesuită la un nivel inferior din catacombe, acolo unde nimeni n-avea să-i găsească. Ea adusese cărţi, de unde le găsise, numai zeii ştiau, ierburi şi plante, săruri şi pulberi, şi în fiecare zi cercetau, se antrenau şi meditau.

Nu existau prea multe cărţi despre domolirea

unei puteri ca a lui – mulţi fuseseră arşi, aşa îi spusese ea, însă fata privea harul magic ca pe o boală: dacă ar fi putut găsi canalele potrivite pentru a-l bloca, ea l-ar fi putut înfrâna. Iar dacă nu, spunea ea mereu, puteau recurge la droguri, doar cât să-i aplaneze stările sufleteşti. Ei nu-i plăcea această idee, şi nici lui, deşi era o mângâiere să ştie că aveau o opţiune.

Nu reuşeau să petreacă împreună decât o oră pe zi. Dar în acea oră, indiferent de legile pe care le încălcau, Dorian se simţea din nou ca fiind el însuşi. Fără să se contorsioneze sau să se clatine sau să se împiedice în întuneric, ci cu picioarele pe pământ. Calm. Indiferent de ce-i spunea Sorschăi, ea nu-l judeca şi nici nu-l trăda vreodată. Chaol fusese cândva acea persoană. Şi totuşi, acum, când era vorba despre harul lui magic, el încă vedea teamă şi o urmă de dezgust în ochii lui Chaol.

— Ştiaţi, îl întrebă Sorscha, aşezată pe partea cealaltă a mesei de lucru, că înainte ca magia să dispară, ei au fost nevoiţi să găsească modalităţi speciale prin care să-i supună pe prizonierii înzestraţi?

Dorian îşi ridică privirea din carte, un volum nefolositor despre remediile din grădină. Înainte ca magia să fi dispărut... cu ajutorul tatălui său şi al cheilor sale Wyrd. I se strânse stomacul.

— Îşi foloseau harul magic pentru a fugi din închisoare?

Sorscha studie din nou cartea.

— Ăsta e motivul pentru care închisorile vechi foloseau fierul – nu poate fi atins de magie.

— Ştiu, zise el, iar ea ridică o sprânceană.

Încet, ea începuse să prindă viaţă în preajma lui – cu toate că şi el învăţase să-i descifreze mai bine expresiile.

— Când puterile mele au apărut pentru prima dată, am încercat să le folosesc asupra unei uşi din fier şi... n-a mers prea bine.

— Hmm.

Sorscha îşi muşcă buza. Era surprinzător de încântător.

— Dar există fier şi în sângele dumneavoastră, aşadar, cum funcţionează asta?

— Cred că a fost felul în care zeii ne-au împiedicat să fim prea puternici: dacă păstrăm contactul cu magia, dacă circulă prin noi prea mult timp, leşinăm. Sau mai rău.

— Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă am creşte cantitatea de fier din dieta dumneavoastră, poate prin adăugarea unei cantităţi mari de melasă. Le-o dăm pacienţilor anemici, dar dacă v-am da o doză foarte concentrată... ar avea un gust oribil şi ar putea fi periculos, dar...

— Poate că, dacă există în corpul meu, atunci când harul magic se ridică...

El făcu o grimasă. Probabil că voia să uite agonia pe care o trăise atunci când încercase să sigileze acea uşă din fier, însă... Nu putea să o refuze.

— Ai aşa ceva aici? Ceva ce poate fi adăugat într-o băutură?

Nu avea, dar făcu rost. Şi, în mai puţin de un sfert de oră, Dorian adresă o rugăciune Silbei şi o înghiţi, crispându-se din cauza dulceţii

dezgustătoare. Nimic.

Privirea Sorschăi ţâşni de la ochii lui la ceasul de buzunar din mâna ei, numărând, aşteptând să vadă dacă apărea vreo reacţie adversă. Trecu un minut. Şi încă zece. Dorian trebuia să plece curând, şi ea la fel, dar, după o vreme, Sorscha spuse liniştită:

— Încercaţi. Încercaţi să îl invocaţi. Fierul ar trebui să fie deja în sângele dumneavoastră.

El închise ochii, iar ea adăugă:

— Reacţionează atunci când sunteţi supărat – furios sau trist. Gândiţi-vă la ceva care vă face să vă simţiţi aşa.

Ea îşi risca poziţia, viaţa, totul, pentru asta. Pentru el, fiul bărbatului care ordonase armatei sale să distrugă satul ei, apoi să-i măcelărească familia, laolaltă cu ceilalţi imigranţi nedoriţi din Rifthold. El nu merita.

Dorian inspiră. Expiră. Nici ea nu merita numeroasele necazuri pe care el le atrăgea asupra ei – sau pe care continua să i le aducă la uşă de fiecare când venea aici. El ştia când îl plăceau femeile şi ştiuse din primul moment în care o văzuse că ea îl găsea atrăgător. Sperase că acea opinie nu se schimbase în mai rău, dar acum... *Gândeşte-te la ceva care te tulbură.*

Totul îl tulbura. Îl tulbura faptul că ea îşi risca viaţa, că el n-avea altă variantă, şi trebuia să o pună pe ea în pericol. Chiar şi dacă el făcea acel pas final spre ea, chiar şi dacă o lua în patul lui, aşa cum își dorea cu ardoare, el rămânea... prinţul moştenitor. *Vei fi mereu duşmanul meu,* îi spusese cândva Celaena.

Nu avea cum să scape de coroană. Sau de tatăl său, care ar fi decapitat-o pe Sorscha, ar fi ars-o şi i-ar fi împrăştiat cenuşa în vânt dacă ar fi aflat că ea îl ajutase. Tatăl său, împotriva căruia prietenii săi complotau acum cu gândul de a-l distruge.

Ei îl minţiseră şi nu îl solicitaseră pentru cauza respectivă. Reprezenta un pericol pentru ei, pentru Sorscha şi...

Durerea vie se ridică din inima lui spre gât, iar el căscă gura. Urmă un alt val şi o briză răcoroasă încercă să-i sărute faţa, dar dispăru asemenea ceţii la soare în timp ce durerea îl cutremura. Se aplecă în faţă, închizând ochii strâns pe măsură ce agonia şi apoi greaţa îl străbătură iar. Şi iar.

Dar apoi se lăsă liniştea. Dorian deschise ochii şi o descoperi pe Sorscha, isteaţa, serioasa, minunata Sorscha, stând în picioare acolo, muşcându-şi buza. Ea făcu un pas – pentru prima dată, spre el, nu departe de el.

— A...

Dorian se ridică în picioare atât de repede, încât jilţul se roti în urma lui şi, într-o fracţiune de secundă, îi prinse faţa între palmele lui.

— Da, rosti el în şoaptă şi o sărută.

Fu rapid – dar ea se îmbujoră şi făcu ochii mari în timp ce el se trăgea înapoi. Şi el avea ochii larg deschişi, zeii fie blestemaţi, şi încă o mângâia cu degetul mare pe obrazul ei moale. Încă se gândea să se întoarcă pentru a primi mai mult, deoarece nu fusese nici pe departe destul.

Dar ea se îndepărtă, întorcându-se la treaba ei. De parcă... de parcă nu fusese nimic, doar un

moment stânjenitor.

— Pe mâine? murmură ea.

Nu voia să se uite la el.

El nu prea reuşea să-şi adune vorbele pentru a-i răspunde afirmativ atunci când porni, împleticit, spre uşă. Ea păruse foarte surprinsă şi, dacă el nu ieşea, era foarte probabil că avea să o sărute din nou.

Dar poate că ea nu voia să fie sărutată.

Capitolul 27

Stând pe platforma de vizionare de pe laterala Omegăi, Manon privea primul sabat Picioare-galbene al zilei abordând Răscrucea. Plonjonul urmat de o rotire violentă era uluitor, chiar şi atunci când călare pe vânt erau vrăjitoarele Picioare-galbene.

Iskra le conducea de-a lungul feţei povârnite a Colţului Nordic. Masculul ei, o bestie masivă pe nume Fendir, era el însuşi o forţă a naturii. Deşi mai mic decât Titus, era de două ori mai primejdios.

— Se potrivesc unul cu celălalt, spuse Asterin de lângă Manon.

Restul Celor Treisprezece se aflau în încăperea de antrenament, instruindu-le pe celelalte membre ale sabatului în lupta corp la corp. Faline şi Fallon, demoniţele gemene cu ochi verzi se bucurau, fără îndoială, să le tortureze pe cele mai noi santinele. Se descurcau bine cu astfel de lucruri.

Iskra şi Fendir plutiră deasupra celui mai înalt pisc al Colţului Nordic şi dispărură în nori, celelalte

douăsprezece călăreţe urmându-le în formaţie strânsă. Vântul rece îi biciui chipul lui Manon, chemând-o. Se îndrepta spre caverne pentru a-l vedea pe Abraxos, însă ar fi dorit să le vadă mai întâi pe vrăjitoarele Picioare-galbene traversând Răscrucea, chiar şi numai pentru a se asigura că erau cu adevărat plecate în următoarele trei ore.

Se uită dincolo de punte, spre Colţ şi spre intrarea uriaşă a acestuia. Dinspre acesta se auziră peste munţi scrâşnete şi răgete.

— Vreau să le ţii pe Cele Treisprezece ocupate pentru tot restul zilei, zise Manon.

În calitate de aghiotantă, Asterin era singura dintre Cele Treisprezece care avea un oarecare drept să o întrebe, şi, chiar şi aşa, doar în circumstanţe foarte speciale.

— Ai de gând să te antrenezi cu el?

Manon încuviinţă.

— Bunica ta a spus că mă spintecă dacă te scap iar din priviri.

Cu părul ei auriu fluturând în vânt, chipul lui Asterin, acum cu nasul strâmb, era îngrijorat.

— Va trebui să te hotărăşti, îi spuse Manon, fără să se deranjeze să-şi dezvelească dinţii din fier. Eşti iscoada ei, sau Aghiotanta mea?

Nicio urmă de durere, de teamă sau de trădare. Numai o vagă mijire a ochilor.

— Te slujesc pe tine.

— Ea e Matroana ta.

— Pe tine te slujesc.

Preţ de o clipă, Manon se întrebă când îşi câştigase acel gen de loialitate. Nu erau prietene – cel puţin, nu în felul în care păreau să fie prieteni

oamenii. Toate vrăjitoarele Cioc-negru îi datorau loialitate şi obedienţă în calitatea ei de moştenitoare, însă aceasta...

Manon nu dăduse explicaţii şi nu îşi dezvăluise planurile sau intenţiile nimănui, cu excepţia bunicii sale. Se trezi însă spunându-i Aghiotantei ei:

— Încă am de gând să fiu Conducătoarea Aripii.

Asterin zâmbi, cu dinţii ei din fier asemănători mercurului în soarele dimineţii.

— Ştim.

Manon îşi ridică bărbia.

— Vreau ca Cele Treisprezece să adauge acrobaţii la antrenamentul lor în lupta corp la corp. Şi când tu vei putea să-ţi mânuieşti balaurul de una singură, te vreau în aer atunci când Picioare-galbene sunt în văzduh. Vreau să ştiu unde zboară, cum zboară şi ce fac.

Asterin încuviinţă.

— Deja am pus Umbrele să le urmărească pe vrăjitoarele Picioare-galbene, zise ea, cu o sclipire de furie şi de sete de sânge în ochii ei negri, punctaţi cu auriu.

Când Manon ridică o sprânceană, Asterin o întrebă:

— Doar n-ai crezut c-am s-o las pe Iskra să scape atât de uşor, nu?

Manon încă mai simţea acele degete cu vârfuri din fier înfipte în spatele ei, împingând-o în groapă. Glezna îi era inflamată şi ţeapănă din cauza căderii, iar coastele învineţite de la bătaia pe care o luase de la coada lui Titus.

— Stai la rând. Asta dacă nu cumva vrei să ai parte de nasul rupt a doua oară.

Asterin îi aruncă un zâmbet.

— Lady, nu ne mişcăm fără comanda voastră.

*

Manon nu-l voia pe supraveghetor în cuşcă. Şi nici pe cele trei ajutoare, cu toţii purtând suliţe şi bice. Ea nu-i voia pe niciunul, din trei motive.

Primul era că voia să fie singură cu Abraxos, care era ghemuit lângă peretele din fund, aşteptând şi privind.

Al doilea era că mirosul lor uman şi căldura ademenitoare a sângelui pulsând în gâtlejurile lor îi distrăgeau atenţia. Duhoarea fricii lor îi distrăgea atenţia. Se întrebase preţ de un minut întreg dacă merita să-l spintece pe unul dintre ei numai pentru a vedea ce aveau să facă ceilalţi. Deja lipseau bărbaţi din Colţ – bărbaţi despre care se zvonea că traversaseră puntea spre Omega şi nu se mai întorseseră niciodată. Manon nu omorâse niciunul încă, dar fiecare minut singură cu ei o tenta să se joace.

Al treilea motiv pentru care îi displăcea prezenţa lor era că Abraxos îi ura, cu bicele, suliţele şi lanţurile lor, ura prezenţa lor mătăhăloasă şi stângace. Balaurul refuza să se mişte din locul lui de la perete indiferent de cât de tare plesneau ei din bice. El ura bicele – nu doar se temea de ele, ci le ura. Sunetul lor îl făcea să se tragă înapoi de frică şi să-şi dezvelească dinţii.

Erau în cuşcă de zece minute, încercând să se apropie destul încât să-l înlănţuiască şi să-l înşeueze. Dacă asta n-avea să se întâmple curând,

ea avea să fie nevoită să se întoarcă la Omega înainte de revenirea vrăjitoarelor Picioare-galbene.

— Nu va accepta niciodată o şa, îi spuse supraveghetorul. Probabil va refuza.

Ea auzi cuvintele nerostite. *Nu am de gând să îmi risc oamenii încercând să-i pun şaua. O faci din mândrie. Alege-ţi un altul, fii o fată bună.*

Manon îşi sticli dinţii de fier spre supraveghetor, ridicându-şi buza superioară suficient cât să-l avertizeze. El făcu un pas înapoi, scăpând biciul. Coada mutilată a lui Abraxos lovea pământul, el neluându-şi ochii de la cei trei bărbaţi care încercau să-l forţeze să se supună.

Unul dintre ei pocni din bici, atât de aproape de Abraxos, încât acesta tresări. Un altul pocni aproape de coada lui – de două ori. Apoi, Abraxos lovi şi cu gâtul şi cu coada. Cele trei ajutoare se bulucirăă, abia scăpând de muşcătura lui.

— Oamenii tăi au inimi de laşi, spuse ea, aruncându-i supraveghetorului o privire distrugătoare în timp ce traversa podeaua din pământ.

Supraveghetorul întinse mâna să o apuce, dar ea despică aerul cu degetele terminate cu unghii din fier şi îl tăie la mână. Bărbatul înjură, dar Manon continuă să meargă, lingându-i sângele de pe unghii. Aproape că îl scuipă.

Dezgustător. Sângele avea gust de putred, de parcă s-ar fi închegat sau s-ar fi descompus în interiorul unui cadavru zile la rând. Aruncă o privire la sângele de pe restul palmei ei. Era prea închis la culoare pentru a fi sânge de om. Dacă vrăjitoarele chiar îi omorâseră pe acei bărbaţi, de ce nimeni nu

raportase acest lucru? Ea îşi înghiţi întrebarea. Avea să se gândească la asta altă dată. Ar fi putut să-l târască pe supraveghetor într-un colţ şi să-l despice pentru a vedea ce putrezea în el.

Însă acum... Bărbaţii tăcură. Fiecare pas o aducea tot mai aproape de Abraxos. O linie fusese trasată în praf, acolo unde se încheia siguranţa dată de lanţuri. Manon făcu trei paşi dincolo de linie, unul pentru fiecare chip al Zeiţei lor: Fecioară. Mamă. Cotoroanţă.

Abraxos se ghemui pregătindu-se să sară, iar puternicii muşchi din trup i se încordară, gata să ţâşnească.

— Ştii cine sunt, îi spuse Manon, privindu-l în ochii de un negru infinit, necedând niciun centimetru din frică sau din îndoială. Sunt Manon Cioc-negru, moştenitoarea Clanului Cioc-negru, iar tu eşti *al meu*. Înţelegi?

Unul dintre bărbaţi pufni, iar Manon s-ar fi răsucit să-i smulgă limba chiar acolo, dar Abraxos... Abraxos îşi coborî uşor capul. De parcă ar fi înţeles.

— Tu eşti Abraxos, îi zise Manon, un fior rece strecurându-i-se pe gât în jos. Ţi-am dat acest nume deoarece el este Marea Bestie, şarpele care a învăluit lumea în inelele sale şi care o va devora la sfârşitul timpului, atunci când Zeiţa cu Trei Chipuri îi va porunci. Tu eşti Abraxos, repetă ea, şi eşti *al meu.*

O clipire, apoi încă una. Abraxos făcu un pas spre ea. Pielea scârţâi ca şi cum cineva şi-ar fi înteţit strânsoarea pe un bici spiralat. Manon se ţinu însă fermă, ridicând o mână spre balaurul ei.

— Abraxos.

Capul puternic veni spre ea, privirea acelor ochi, eleştee de noapte lichidă, o întâlni pe a ei. Stătea cu mâna întinsă, mână terminată cu fier şi pătată de sânge. El îşi lipi botul de palma ei şi pufni.

Pielea lui cenuşie era caldă şi surprinzător de moale – groasă, dar suplă, asemenea pielii uzate. În sus, variaţia coloristică era izbitoare – nu era numai cenuşiu, ci şi verde-închis, cafeniu, negru. Era însemnat peste tot de cicatrice groase, atât de multe, încât ar fi putut fi luate drept dungile unei pisici de junglă. Dinţii lui Abraxos, galbeni şi crăpaţi, străluceau la lumina torţei. Unii lipseau, dar cei care rămăseseră erau lungi cât un deget şi de două ori mai groşi. Avea respiraţia puturoasă, fie din pricina dietei, fie din cauza dinţilor stricaţi.

Toate cicatricele, dinţii sparţi şi ghearele rupte, coada mutilată – nu erau semnele unei victime. O, nu! Erau trofeele unui supravieţuitor. Abraxos era un luptător care avusese toţi sorţii împotriva sa şi supravieţuise. Învăţase din asta. Triumfase.

Manon nici măcar nu catadicsi să se uite la bărbaţii din spatele ei atunci când le porunci:

— Ieşiţi afară!

Ea continuă să se uite lung în ochii aceia negri.

— Lăsaţi şaua şi ieşiţi. Dacă mai aduceţi vreun bici aici, eu însămi îl voi folosi pe voi.

— Dar...

— *Acum!*

Bombănind şi plescăind din limbă, ajutoarele ieşiră cu paşi târşiţi şi închiseră poarta. Când rămaseră singuri, Manon îi mângâie botul puternic.

Indiferent de cum zămislise regele aceste bestii, Abraxos se născuse diferit cumva. Mai mic, dar mai isteţ. Sau poate că ceilalţi nici nu aveau nevoie să gândească. Îngrijiţi şi antrenaţi, ei făceau ceea ce li se cerea. Abraxos învăţase însă să supravieţuiască şi poate că asta îi deschisese mintea. El putea să înţeleagă cuvinte – expresiile ei.

Iar dacă el putea înţelege acele lucruri... era posibil ca el să-i poată învăţa şi pe ceilalţi balauri ai Celor Treisprezece. Era un uşor avantaj, dar un avantaj care le putea face Conducătoarele Aripii – şi să le facă invincibile împotriva duşmanilor regelui.

— Voi pune şaua pe tine, îi spuse ea, continuând să îi ţină botul în căuşul palmelor.

El îşi schimbă greutatea, dar Manon îl apucă mai strâns, forţându-l să se uite la ea.

— Vrei să ieşi din groapa asta de rahat? Atunci mă vei lăsa să pun şaua pe tine pentru a verifica dacă ţi se potriveşte. Iar când terminăm, mă vei lăsa să mă uit la coada ta. Ticăloşii ăia de oameni ţi-au tăiat ţepii, aşa că am de gând să-ţi construiesc alţii. Unii din fier. Ca unghiile mele, îi zise ea şi le făcu să lucească pentru ca el să le vadă. Şi colţi, adăugă ea, dezvelindu-şi dinţii. Te va durea şi vei vrea să-i omori pe bărbaţii care ţi-i vor pune, dar ai să-i laşi, deoarece, dacă n-o vei face, vei putrezi aici pentru tot restul vieţii tale. Ai înţeles?

Un pufnet lung, fierbinte, în palmele ei.

— Odată toate astea terminate, spuse ea, zâmbindu-i uşor balaurului, tu şi cu mine vom

învăţa cum să zburăm, iar atunci vom colora regatul ăsta în roşu.

*

Abraxos făcu tot ceea ce îl rugase ea, cu toate că mârâi la ajutoarele care îl inspectară şi îl înghiontiră şi îl împunseră şi aproape că-l muşcă de braţ pe doctorul care îi scoase dinţii stricaţi pentru a face loc colţilor din fier. Întregul proces dură cinci zile.

Aproape că smulse un perete atunci când îi sudară ţepii din fier pe coadă, însă Manon rămase cu el tot timpul, vorbindu-i despre cum era să călărească împreună cu Cele Treisprezece pe măturile lor din fier şi să vâneze vrăjitoare Crochan. Ea îi spuse poveşti în egală măsură pentru a-i distrage atenţia, dar şi pentru a le aminti oamenilor că dacă făceau vreo greşeală, răzbunarea ei avea să fie un proces lung şi sângeros. Niciunul nu comise vreo greşeală.

În timpul celor cinci zile în care ei se ocupară de el, ea resimţi lipsa lecţiilor de călărie alături de Cele Treisprezece. Şi, cu fiecare zi care trecea, răgazul în care putea să-l facă pe Abraxos să se ridice în aer devenea din ce în ce mai mic.

Manon stătea cu Asterin şi cu Sorrel în sala de antrenamente, privind sfârşitul sesiunii de pregătire din acea zi. Sorrel lucrase cu cel mai tânăr sabat de vrăjitoare Cioc-negru – toate sub şaptezeci de ani şi numai câteva dintre ele având ceva experienţă.

— Cât e de rău? întrebă Manon, încrucişându-şi

braţele.

Sorrel, mică şi cu părul negru, îşi încrucişă şi ea braţele.

— Nu atât de rău pe cât ne temeam. Însă ele încă mai pun în ordine dinamica sabatului, iar conducătoarea lor este...

Sorrel se încruntă privind la o vrăjitoare care arăta ca un şoarece şi care tocmai fusese aruncată la pământ de o subordonată.

— Aş sugera fie ca sabatul ei să decidă ce va face în legătură cu ea, fie să îşi aleagă o altă conducătoare. Un sabat slab printre noi ne poate costa Jocurile de Război.

Conducătoarea sabatului gâfâia pe podeaua dură din piatră, cu sângele albastru picurându-i din nas. Manon scrâşni din dinţi.

— Dă-i două zile – hai să vedem dacă face singură ordine.

Nu era nevoie să se işte vorbe despre sabaturi instabile.

— Pune-o însă pe Vesta să o ia cu ea la noapte, adăugă Manon, aruncându-i o privire frumoasei roşcate care conducea un alt sabat la exerciţiile de tragere cu arcul. Oriunde o fi fost ea pentru a-i chinui pe bărbaţii din Colţul Nordic.

Sorrel ridică nevinovată din sprâncenele ei stufoase, iar Manon îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti o mincinoasă mai nepricepută decât Vesta. Tu crezi că eu nu i-am observat pe bărbaţii ăia zâmbindu-i toată ziua? Că nu am văzut urmele de muşcături de pe ei? Numai să nu bateţi clopotele. Avem destule probleme pe cap şi fără asta – nu ne mai trebuie şi o revoltă a muritorilor.

Asterin pufni, dar când Manon îi aruncă o privire piezişă, vrăjitoarea ţinu privirea înainte, cu o faţă complet nevinovată. Desigur, dacă Vesta se culcase cu ei şi apoi îi umpluse de sânge, atunci Asterin fusese acolo cu ea. Niciuna din ele nu raportase nimic despre bărbaţii care aveau un gust ciudat.

— Cum doreşti, Lady, zise Sorrel, cu o urmă vagă de roşeaţă pe obrajii ei arşi de soare.

Dacă Manon era gheaţă şi Asterin foc, atunci Sorrel era piatră. Bunica ei îi spusese, cu ocazia numirii lui Sorrel ca Aghiotantă, că gheaţa şi piatra sunt uneori prea asemănătoare. Însă fără flacăra lui Asterin, fără ca Aghiotanta ei să poată să enerveze o gazdă sau să sfâşie beregata oricărei rivale care ar fi ameninţat supremaţia lui Manon, Manon nu le-ar fi condus pe Cele Treisprezece cu atâta succes. Sorrel era destul de cu picioarele pe pământ încât să le potolească pe amândouă. O a doua Aghiotantă perfectă.

— Singurele care se distrează acum, spuse Asterin, sunt demoniţele gemene cu ochii verzi.

Într-adevăr, Faline şi Fallon, cu păr ca miezul nopţii, zâmbeau cu o încântare maniacă în timp ce conduceau trei sabaturi în exerciţiile de aruncare a cuţitului, folosindu-şi subordonatele drept ţinte practice. Manon se mulţumi doar să clatine din cap. Orice funcţiona; orice scutura praful de pe aceste războinice Cioc-negru.

— Şi Umbrele mele? o întrebă Manon pe Asterin. Cum se descurcă?

Edda şi Briar, două verişoare care erau la fel de apropiate ca două surori, fuseseră pregătite din

fragedă pruncie să se strecoare în orice pată de întuneric şi să se facă una cu aceasta, ascultând – şi acum ele nu se zăreau nicăieri. Exact cum ordonase Manon.

— În seara asta îţi vor prezenta un raport, spuse Asterin.

Verişoare îndepărtate ale lui Manon, Umbrele aveau acelaşi păr de culoare lunii. Sau avuseseră, până ce descoperiseră cu optzeci de ani în urmă că părul argintiu era la fel de bun noaptea ca un far, şi îl vopsiseră negru intens. Vorbeau rar, nu râdeau niciodată şi uneori nici chiar Asterin nu le putea depista când se năpusteau asupra ei. Era unica lor formă de amuzament: să se furişeze în spatele vrăjitoarelor, cu toate că nu îndrăzniseră niciodată să i-o facă şi lui Manon. Nu era de mirare că ele aleseseră doi balauri de culoarea onixului.

Manon le zări pe cele două Aghiotante ale ei.

— Vreau ca amândouă să veniţi la mine în cameră pentru a le asculta raportul.

— Le voi desemna pe Lin şi pe Vesta să stea de pază, spuse Asterin.

Ele erau santinelele de rezervă ale lui Manon – Vesta pentru zâmbetele ei dezarmante, iar Lin pentru că, dacă cineva o striga pe numele întreg, Linnea – numele pe care i-l dăduse miloasa ei mamă înainte ca bunica lui Lin să-i smulgă inima – acea persoană sfârşea, în cel mai bun caz, fără dinţi. Fără faţă, în cel mai rău caz.

Manon era pe cale să se întoarcă, când le surprinse pe cele două Aghiotante privind-o. Ştia care era întrebarea pe care ele nu îndrăzneau să i-o adreseze, aşa că le spuse:

— Într-o săptămână, voi fi în aer cu Abraxos şi apoi vom zbura ca unul.

Era o minciună, dar ele o crezură oricum.

Capitolul 28

Zilele treceau şi nu erau toate îngrozitoare. Din senin, Rowan se hotărî s-o ia pe Celaena cu el la comunitatea de vindecători aflată la douăzeci şi cinci de kilometri depărtare, unde cei mai buni tămăduitori din lume studiau, îi iniţiau şi pe alţii şi munceau. Vindecătorii din acea comunitate situată la graniţa dintre Fae şi lumea muritorilor erau accesibili tuturor celor care reuşeau să ajungă la ei. Era unul dintre puţinele lucruri *bune* pe care le făcuse Maeve.

În copilărie, Celaena o implorase pe mama ei să o ducă acolo. Însă, de fiecare dată, răspunsul fusese nu, însoţit de o promisiune vagă că într-o bună zi aveau să întreprindă o călătorie la Torre Cesme, de pe continentul sudic, unde mulţi dintre învăţători fuseseră instruiţi de către Fae. Mama ei făcuse tot ceea ce-i stătuse în puteri pentru a o ţine departe de ghearele lui Maeve. Sesiza ironia acestei situaţii.

Aşa că Rowan o luă cu el. Ea şi-ar fi putut petrece toată ziua – toată luna – cutreierând pe acolo sub privirea inteligentă a Vindecătorului Şef, însă timpul petrecut de ea acolo fu înjumătăţit din pricina distanţei şi a inabilităţii ei de a se transforma, iar Rowan voia să fie acasă înainte de căderea nopţii. La drept vorbind, în timp ce se desfăta în fortul paşnic de pe coastă, se întrebă

dacă nu cumva Rowan o adusese acolo doar pentru a o face să se simtă prost pentru viaţa pe care o ducea. Această nedumerire o făcu să fie tăcută pe lungul drum de la întoarcere.

Iar el nu-i îngădui niciun moment de odihnă: trebuiau ca în zorii zilei următoare să pornească într-o călătorie care să se prelungească şi peste noapte, însă refuză să-i spună unde. Extraordinar.

Pregătind deja pâinea pentru acea zi, Emrys se mulţumi doar să o privească uşor amuzat pe Celaena, care intră grăbită, îşi îndesă mâncare în gură, înghiţi lacom un ceai şi apoi plecă la fel de grăbită.

Rowan o aştepta în faţa camerei ei, ţinând în mână un pacheţel. I-l deschise.

— Veşminte, îi zise el, iar ea îndesă într-o desagă cămaşa şi lenjeria pe care le pregătise.

El o împinse cu umărul – fiind de presupus că era bine dispus, de vreme ce ea se aştepta ca el să o facă pe catârul pe drumul lor spre oriunde s-ar fi dus. El nu spuse nimic până ce nu ajunseră în zona în care copacii erau învăluiţi în ceaţă, îndreptându-se, din nou, către vest. Când zidurile fortăreţei dispărură în urma lor, iar pietrele magice de apărare li se frecară de piele în timp ce ieşiră pe poartă, el se opri în cele din urmă, dându-şi gluga groasă a jachetei pe spate. Şi ea făcu la fel, aerul rece ciupindu-i obrajii calzi.

— Transformă-te şi să mergem, îi ceru el.

A doua frază din acea dimineaţă.

— Şi eu, care credeam că vom deveni prieteni…

El ridică întrebător din sprâncene şi o invită

printr-un gest cu mâna să se transforme.

— Sunt treizeci de kilometri, îi spuse ca o încurajare şi rânji. Alergăm. Tot drumul.

Celaenei începură să-i tremure genunchii numai gândindu-se la asta. Sigur că el făcuse din asta un fel de lecţie de tortură. Desigur.

— *Încotro* mergem?

El îşi încleştă maxilarul, tatuajul întinzându-i-se.

— A mai apărut un cadavru – un semi-Fae de la o fortăreaţă învecinată. Aruncat în aceeaşi zonă, după acelaşi tipic. Vreau să mergem în târgul din apropiere pentru a le pune întrebări locuitorilor, dar...

Făcu o grimasă, apoi scutură din cap drept răspuns la o discuţie tăcută pe care o avea cu el însuşi.

— Am nevoie însă de ajutorul tău. Va fi mai uşor pentru muritori să îţi vorbească ţie.

— Ăsta e un compliment?

El îşi dădu ochii peste cap.

Poate că ieşirea din ziua precedentă la sediul vindecătorilor nu fusese din duşmănie. Poate că el... încercase să facă un lucru drăguţ pentru ea.

— Transformă-te sau ne va lua de două ori mai mult timp.

— Nu *pot.* Ştii că nu merge aşa.

— Nu vrei să vezi cât de repede poţi alerga?

— Oricum, în Adarlan nu-mi pot folosi cealaltă formă, aşa că ce rost are?

Acesta era începutul unei chestiuni controversate pe care nu-şi îngăduise încă să o studieze.

— Rostul este că acum te afli aici şi încă nu ţi-ai testat limitele aşa cum se cuvine.

Era adevărat. Ea nu prea văzuse încă de ce era în stare.

— Rostul este că s-a găsit încă o rămăşiţă a unui trup, iar eu consider că este de neacceptat.

Un alt cadavru – de pe urma acelei creaturi. O moarte oribilă, vrednică de plâns. *Era* de neacceptat.

El o trase cu putere de cosiţă.

— Asta dacă nu eşti încă înspăimântată.

Ei i se dilatară nările.

— Singurul lucru care mă înspăimântă este cât de *mult* îmi doresc să te sugrum.

Mai mult decât atât, ea voia să găsească creatura şi să o distrugă, pentru cei pe care îi omorâse şi pentru ceea ce o făcuse pe ea să îndure. Ea ar fi omorât-o, lent. Un soi de apăsare nefericită şi căldura începură să se acumuleze sub pielea sa.

Rowan murmură:

— Canalizează-ţi furia.

Oare acesta să fi fost motivul pentru care îi spusese despre cadavru? Ticălosul – ticălos pentru că o manipulase, pentru că o obligase să facă tură dublă la bucătărie. Însă pe chipul lui nu se citi nimic atunci când îi zise:

— Dă-i voie să fie o armă, Aelin. Dacă nu-ţi poţi găsi liniştea, atunci măcar canalizează-ţi furia care te ghidează în transformarea ta. Accept-o şi controleaz-o – nu-ţi este duşman.

Arobynn făcuse tot ceea ce putuse pentru a o face să-şi urască moştenirea, să se teamă de

aceasta. Ce-i făcuse el ei, ce-şi îngăduise ea însăşi să devină...

— Asta nu se va sfârşi cu bine, rosti ea în şoaptă.

El nu o lăsă deloc mai moale.

— Gândeşte-te ce vrei, Aelin, şi prinde acel lucru. Nu-l cere, nu ţi-l dori. *Ia-l!*

— Sunt convinsă că un instructor de magie de nivel mediu nu ar recomanda asta celor mai mulţi dintre oameni.

— Tu nu faci parte dintre cei mai mulţi oameni şi cred că îţi place asta. Dacă un set de trăiri mai întunecate e ceea ce te va ajuta să te transformi la comandă, atunci asta vom folosi. S-ar putea să vină o zi când vei descoperi că furia nu funcţionează, sau că e un sprijin, însă deocamdată...

O privire contemplativă.

— De fiecare dată când te-ai transformat, furia în diferite grade a constituit numitorul comun. Aşa că asumă-ţi asta.

Avea dreptate – iar ea nu voia să se mai gândească la asta sau să se lase atât de uşor înfuriată, nu atunci când fusese foarte furioasă pentru atâta vreme. Deocamdată...

Celaena inspiră adânc o dată. Apoi încă o dată. Se lăsă în voia furiei, un cuţit care tăia dincolo de şovăiala, de îndoiala şi de pustietatea obişnuite.

Atinse acel zid interior familiar – ba nu, un văl, licărind cu o lumină blândă. În tot acest timp, ea credea că ajungea *jos* în căutarea puterii, însă aceasta era mai mult o călătorie *în.* Nu o dorinţă, ci o comandă. Ea *avea* să se schimbe – fiindcă exista

o creatură care cutreiera prin acele ţinuturi şi care merita să-şi primească răsplata. Cu un mârâit tăcut, ea se lovi pe sine prin acel văl, şi pe măsură ce se transforma, durerea o izbea în fiecare centimetru şi în fiecare por.

Un zâmbet provocator şi Rowan *se mişcă,* atât de iute, încât ei îi fu greu să-l urmărească atunci când el apăru în cealaltă parte a ei şi o trase iar de coadă. Când ea se răsuci, el deja dispăruse şi... Când el o ciupi în lateral, ea scânci.

— Încetează...

Acum, el stătea în faţa ei, cu o invitaţie sălbatică în ochi. Ea studiase felul în care el se mişca, trucurile şi tehnicile, felul în care presupunea el că va reacţiona. Aşa că atunci când Celaena îşi încrucişă braţele, prefăcându-se că-i sare ţandăra, după cum presupunea el, ea aşteptă. Aşteptă şi apoi...

El apăru pe neaşteptate în stânga pentru a o ciupi sau a o împunge sau a o lovi, iar ea se roti, lovindu-l peste braţ cu cotul, şi îi trase o scatoalcă peste cap cu mâna cealaltă. El încremeni şi clipi de câteva ori. Ea îi zâmbi cu superioritate.

Rowan îşi dezveli dinţii într-un rânjet fatal, care te îngheţa.

— O, acum ai face bine s-o iei la sănătoasa!

Când el se năpusti, ea ţâşni printre copaci.

*

În primele câteva minute, ea bănui că Rowan o lăsase pe ea în faţă căci, deşi ea se mişca mai repede, reuşea cu greu să-şi potrivească suficient

trupul schimbat pentru a sări peste pietre şi copaci căzuţi. El spusese că se îndreptau spre sud-vest, şi într-acolo mergea şi ea, ferindu-se printre trunchiuri, furia domolindu-şi clocotul, transformându-se în cu totul altceva.

Rowan era o dâră argintie şi albă alături şi în spatele ei şi, de fiecare dată când el ajungea prea aproape, ea o lua în partea cealaltă, ascultându-şi simţurile care îi spuneau unde se găseau copacii, fără să-i vadă – mirosul de stejar, de muşchi şi de lucruri vii, răcoarea ceţii trecând printre ei asemenea unei cărări pe care ea o urma.

Ajunseră pe un platou, terenul fiind uşor sub ghetele ei. Mai iute – ea voia să vadă dacă putea să meargă *mai iute,* dacă putea să întreacă şi vântul.

Rowan apăru în stânga ei, iar ea îşi încordă braţele, picioarele, savurând aerul proaspăt din plămâni – lin şi calm, gata să vadă ce avea să facă mai departe. Mai mult – acel trup voia *mai mult.*

Ea voia mai mult.

Atunci merse mai iute decât o făcuse vreodată în viaţa ei, copacii – o imagine neclară, trupul ei nemuritor cântând în timp ce ea lăsa cadenţa să se instaleze. Puternicii ei plămâni se umplură cu aerul ceţos şi cu mirosul şi gustul lumii, lăsându-se condusă doar de instinct şi de reflexe, care îi spuneau că putea să meargă şi mai repede de atât, picioarele înghiţind pământul pas cu pas.

Zeilor! O, *zeilor!*

Ar fi putut să zboare, ar fi putut să plutească graţie creşterii bruşte a extazului din sângele ei, libertatea pură fiind garantată de minunea creaţiei

care era trupul ei.

Rowan se ivi brusc lângă ea din dreapta, însă ea se feri de un copac cu atâta uşurinţă, încât scoase un strigăt de bucurie, apoi se aruncă între două ramuri care atârnau, nimic mai mult decât nişte obstacole pe care le sări cu o îndemânare de felină.

El apăru din nou lângă ea, acompaniindu-şi săritura cu un clănţănit al dinţilor, dar ea se roti şi sări peste o stâncă, lăsând mişcările pe care şi le perfecţionase în calitate de asasin să se amestece cu instinctele trupului de Fae.

Ar fi putut să moară din plăcerea pentru acea viteză, pentru acea siguranţă din oasele ei. Cum de-i fusese teamă de acest trup atât de mult timp? Până şi sufletul şi-l simţea mai uşor, de parcă fusese ferecat şi îngropat şi abia acum începea să se scuture pentru a se elibera. Nu era bucurie, ci o frântură din ceea ce ea fusese înainte de perioada de jale care o spulberase cu totul.

Rowan alerga alături de ea, însă nu făcea nicio mişcare pentru a o prinde. Nu, Rowan se... juca.

El îi aruncă o privire, respirând greoi, dar egal. Şi se prea poate să fi fost de vină soarele care se strecura printre coroanele copacilor, dar ea ar fi putut să jure că îi văzuse ochii luminându-i-se de aceeaşi satisfacţie sălbatică. Ar fi putut să jure că el zâmbea.

*

Erau cei mai rapizi treizeci de kilometri parcurşi în viaţa ei. E drept că, ultimii opt fuseseră

parcurşi mai încet şi, cam pe când Rowan hotărâse ca ei să se oprească, amândoi gâfâiau. Numai atunci, în timp ce se zgâiau unul la altul printre copaci, îşi dădu ea seama că harul magic nu izbucnise nici măcar o dată în flăcări – nu încercase nici măcar o dată să pună stăpânire sau să izbucnească. Simţea cum aştepta înlăuntrul ei, cald, dar calm. Dormitând.

Îşi şterse fruntea, faţa şi gâtul de transpiraţie. Cu toate că gâfâia, încă ar mai fi putut alerga mult şi bine. Zeilor, dacă ar fi fost atât de iute în noaptea în care Nehemia...

N-ar fi fost nicio diferenţă. Nehemia orchestrase toţi paşii în propria-i distrugere şi ar fi găsit o altă modalitate de a o duce la capăt. Iar ea o făcuse numai pentru că Celaena refuzase să o ajute – refuzase să acţioneze. N-ar fi schimbat nimic dacă ar fi avut acest minunat trup de Fae.

Clipi, dându-şi seama că se zgâia la Rowan şi că indiferent ce satisfacţie zărise ea pe chipul lui, aceasta se transformase în gheaţă. Îi aruncă ceva – cămaşa pe care o cărase cu el.

— Schimbă-te.

El se întoarse şi se dezbrăcă de cămaşă. Spatele lui era la fel de ars de soare şi de plin de cicatrice ca tot restul trupului, însă vederea acelor urme n-o făcu să vrea să-i arate cât de distrus arăta spatele ei, aşa că se ascunse printre copaci până ce fu sigură că el n-o putea vedea şi îşi schimbă cămaşa. Când se întoarse la locul în care deşertase raniţa, el îi aruncă o ploscă plină cu apă, pe care ea o înghiţi lacom. Avea gust de... Simţea gustul fiecărui strat de minerale din apă şi

mucegaiul recipientului.

Cam pe când intrau în orăşelul cu acoperişuri roşii, Celaena îşi recăpătase suflul.

Aflară repede că era aproape imposibil să facă pe cineva să vorbească, mai ales în faţa a doi vizitatori Fae. Celaena se gândi dacă să revină la forma ei umană, dar cu accentul şi cu dispoziţia ei mereu schimbătoare în mai rău, era destul de sigură că o femeie din Adarlan n-ar fi fost mai bine primită decât o Fae. Obloanele de la ferestre erau trase când treceau ei, probabil din pricina lui Rowan, care arăta ca moartea întruchipată. Însă era surprinzător de calm cu târgoveţii de care se apropiau. Nu-şi ridică vocea, nu mârâi, nu ameninţă. Nu zâmbea, dar, pentru Rowan, era categoric vesel.

Totuşi, cu asta nu ajungeau nicăieri. Nu, nu auziseră de niciun semi-Fae care să fi dispărut şi nici de alte cadavre. Nu, nici vitele nu dispăreau, cu toate că exista un hoţ de păsări la câteva orăşele depărtare. Nu, erau în perfectă siguranţă şi protejaţi în Wendlyn şi nici nu îi bucura faptul că Fae şi semi-Fae îşi vârau nasul în treburile lor.

Celaena renunţase la a flirta cu un băiat de la grajdurile hanului, cu faţa ciupită de vărsat de vânt, care tocmai se uitase prosteşte la urechile şi la caninii ei, de parcă ea ar fi putut să-l mănânce de viu într-o clipă.

Porni pe strada principală plăcută, flămândă, obosită şi enervată că, într-adevăr, aveau nevoie de saltelele de dormit, fiindcă hangiul îi informase că n-avea locuri libere. Rowan venea în urma ei, norii de furtună din ochii lui spunând destule

despre modul cum se derulase conversaţia sa cu fata de la bar.

— Aş fi putut crede că e vorba despre o creatură pe jumătate sălbatică, dacă cel puţin unii dintre ei ar fi ştiut că aceşti oameni au dispărut, gândi ea cu voce tare. Însă de ce ai alege numai oameni care n-ar fi daţi dispăruţi sau nu ar conta dacă lipsesc? Trebuie să fie destul de conştient pentru a şti pe cine să ochească. Semi-Fae trebuie să fie un mesaj – însă care? Să stea la distanţă? Atunci, de ce să lase cadavrele?

Trăgându-se de capătul cosiţei, ea se opri în faţa vitrinei unui croitor. Rochii simple, bine croite, erau etalate, nu la fel de elegante şi complicate ca modelele din Rifthold.

Ea observă ochii larg deschişi ai palidei vânzătoare cu o secundă înainte ca femeia să tragă perdelele. Prea bine, în cazul ăsta.

Rowan pufni, iar Celaena se întoarse spre el.

— Tu eşti obişnuit cu asta, cred.

— O mulţime de Fae care se aventurează în ţinuturile muritorilor şi-au câştigat reputaţia de... a lua ceea ce vor. Treaba asta a rămas scăpată de sub control mult prea mulţi ani, dar, cu toate că legile noastre sunt mai stricte acum, frica rămâne.

O critică la adresa lui Maeve?

— Cine aplică legile?

Un zâmbet întunecat.

— Eu. Când nu sunt plecat în campanii, mătuşa mea mă pune să-i vânez pe tâlhari.

— Şi să-i omori?

Zâmbetul persistă.

— Dacă situaţia o cere. Sau pur şi simplu îi salt

şi-i duc înapoi în Doranelle şi o las pe Maeve să hotărască ce să facă cu ei.

— Cred că aş prefera moartea în mâinile tale decât în cele ale lui Maeve.

— Ăsta s-ar putea să fie cel mai înţelept lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Semi-Fae mi-au zis că ai prieteni alţi cinci războinici. Şi ei vânează cu tine? Cât de des îi vezi?

— Îi văd ori de câte ori situaţia o cere. Maeve îi pune să o slujească după cum i se pare ei potrivit, aşa cum procedează şi cu mine.

Toate cuvintele erau scurtate.

— E o onoare să fii un războinic care slujeşte în cercul ei de încredere.

Celaena n-ar fi sugerat altceva, dar se întreba de ce el simţea nevoia să adauge asta.

În jurul lor, pe stradă, era pustiu; până şi cărucioarele cu mâncare fuseseră abandonate. Ea inspiră adânc, adulmecând şi... era ciocolată?

— Ai luat bani cu tine?

O ridicare şovăitoare din sprânceană.

— Da. Totuşi, ei nu-ţi vor accepta mita.

— Bine. În cazul ăsta, rămâne mai mult pentru mine.

Arătă spre plăcuţa drăguţă care se legăna în vânt. *Cofetărie.*

— Dacă nu-i putem câştiga cu farmecul nostru, am putea la fel de bine să-i câştigăm cu banii noştri.

— Tu chiar nu ai auzit ceea ce tocmai...

Însă ea ajunsese deja la prăvălie, care mirosea divin şi era plină cu bomboane de ciocolată şi drajeuri şi, o, *zeilor,* trufe cu alune. Deşi

cofetărească se albi când cei doi intrară în prăvălie, Celaena îi oferi femeii cel mai frumos zâmbet al ei.

Numai peste cadavrul ei i-ar fi lăsat pe oamenii aceia să scape nepedepsiţi pentru că i-au închis perdelele în nas – sau să-i lase să creadă că ea era acolo pentru a-i jefui. Nehemia nu le permisese niciodată făloşilor idioţi bigoţi din Rifthold să-i închidă în nas vreo prăvălie, ospătărie sau gospodărie.

Iar ea avea senzaţia că prietena ei ar fi fost, probabil, mândră de felul în care mergea din prăvălie în prăvălie în acea după-amiază, cu fruntea sus şi fermecându-i la culme pe acei târgoveţi.

*

Odată ce se răspândi vorba că doi străini Fae îşi cheltuiau arginţii pe bomboane din ciocolată, apoi pe câteva cărţi, apoi pe nişte pâine proaspătă şi carne, străzile se umplură iar. Vânzătorii care cărau de toate, de la mere şi condimente până la ceasuri de buzunar, fură brusc nerăbdători să sporovăiască, atâta timp cât vindeau ceva. Când Celaena îşi făcu apariţia în localul ghildei mesagerilor pentru a trimite o scrisoare, reuşi să-i întrebe pe câţiva novici dacă fuseseră angajaţi de cineva important. Nu fuseseră, dar totuşi ea le dădu un bacşiş frumuşel.

Rowan căra ascultător toate pachetele şi cutiile pe care Celaena le cumpărase, în afară de bomboanele de ciocolată, pe care ea le mâncă una după alta în timp ce mergeau. Când îi oferi şi lui

una, el pretinse că nu mânca dulciuri. *Niciodată.* Nu era o surpriză.

Târgoveţii sfârşiră prin a nu şti nimic, ceea ce ea bănui că era bine, deoarece însemna că ei nu minţiseră, însă negustorul de crabi spuse că el găsise recent nişte cuţite aruncate – mici, tăioase ca briciul – în plasele sale. Le aruncase înapoi în mare ca ofrande pentru Zeul Mării. Creatura îi secătuise pe acei oameni, nu îi tăiase, aşa că era mai probabil ca soldaţii din Wendlyn să-şi fi pierdut vreun cufăr de cuţite în timpul vreunei furtuni.

La apusul soarelui, hangiul se apropie de ei şi le spuse de un apartament eliberat brusc. Cel mai bun apartament din oraş, pretinse el, însă Celaena începu să se întrebe dacă nu atrăgeau asupra lor vreo atenţie greşită, iar ea nu era neapărat într-o dispoziţie în care să-l vadă pe Rowan scoţându-i maţele unui aşa-zis hoţ. Aşa că îl refuză politicos şi porniră pe stradă, lumina devenind groasă şi aurie atunci când ei intrară în pădure încă o dată.

Nu fusese o zi rea, îşi dădu ea seama, în timp ce aluneca în somn sub coronamentul copacilor. Nu fusese rea deloc.

*

Mama ei îi spusese Inimă-de-Foc.

Însă pentru Curtea ei, pentru popor, ea avea să fie, într-o bună zi, regină. Pentru ei, ea era moştenitoarea a două neamuri puternice şi a unei puteri fantastice, care avea să-i ţină în siguranţă şi să le ducă regatul pe culmi şi mai înalte. O putere care era un har – sau o armă.

Acest lucru constituise o controversă aproape constantă în primii ei opt ani de viaţă. Pe măsură ce se maturiza şi devenea evident că, în timp ce moştenise cea mai mare parte din înfăţişarea mamei ei, primise şi temperamentul nestatornic şi sălbăticia tatălui ei, întrebările precaute puse de conducătorii regatelor îndepărtate deveniseră mai frecvente.

Şi, într-o astfel de zi, ea ştiu că toată lumea avea să afle despre eveniment, fie ce-o fi.

Ar fi trebuit să doarmă, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte din mătase, preferata ei, iar părinţii numai ce o înveliseră cu doar câteva minute înainte. Cu toate că ei îi spuseseră că nu era aşa, ea ştia că erau epuizaţi şi frustraţi. Văzuse cum se purta Curtea şi cum unchiul ei pusese, blând, o mână pe umărul tatălui ei şi îi spusese s-o ducă la culcare.

Însă nu putea să doarmă, nu şi atunci când uşa era întredeschisă, iar ea îşi auzea părinţii din dormitorul lor, aflat în apartamentul pe care îl împărţeau la etajele superioare ale castelului. Ei credeau că vorbesc încet, dar ea asculta în întuneric cu urechile unui nemuritor.

— Evalin, nu ştiu ce te aştepţi să fac eu, spuse tatăl ei.

Aproape că îl auzea făcând paşi încolo şi încoace în faţa patului imens în care se născuse ea.

— Ce s-a făcut, rămâne făcut.

— Spune-le că a fost o exagerare, spune-le că bibliotecarii au făcut din ţânţar armăsar, sâsâi mama ei. Stârneşte un zvon potrivit căruia

altcineva a făcut-o, încercând să dea vina pe ea...

— Toate acestea din pricina lui Maeve?

— Din pricină că va fi vânată, Rhoe. Toată viaţa ei, Maeve şi alţii o vor vâna pentru această putere...

— Iar tu crezi că dacă îi laşi pe ticăloşii ăia mici să o izgonească din bibliotecă acest lucru nu se întâmplă? Spune-mi: de ce îi place fiicei noastre să citească atât de mult?

— Nu are nicio legătură cu asta.

— Spune-mi!

Când mama ei nu răspunse, tatăl ei gemu.

— Are opt ani – şi mi-a spus că cei mai dragi prieteni ai ei sunt personajele din cărţi.

— Îl are pe Aedion.

— Îl are pe Aedion fiindcă este singurul copil din castel care nu este îngrozit de ea – care nu a fost ţinut la distanţă după ce am fost neglijenţi cu antrenamentul ei. Are nevoie de antrenament, Ev – de antrenament şi de prieteni. Dacă nu are nici una, nici alta, atunci se va transforma în ceea ce le provoacă lor teamă.

Tăcere, şi apoi... un pufnet lângă patul ei.

— Nu sunt un copil, sâsâi Aedion din scaunul în care şedea, cu braţele încrucişate.

Se strecurase înăuntru după ce părinţii ei plecaseră – pentru a vorbi încet cu ea, aşa cum o făceau adesea atunci când ea era supărată.

— Şi nu înţeleg de ce e un lucru rău dacă sunt singurul tău prieten.

— Taci, sâsâi ea drept răspuns.

Cu toate că Aedion nu se putea transforma, sângele lui mixt îi permitea să audă cu o

amplitudine şi o acurateţe nenaturale, chiar mai bine decât ea. Şi, deşi avea doar cinci ani, el era singurul ei prieten. Ea îşi iubea curtea, da – îi iubea pe adulţii care o răsfăţau şi o alintau, însă cei câţiva copii care locuiau la castel se ţineau la distanţă, în pofida îndemnurilor părinţilor lor. Asemenea câinilor, se gândise ea câteodată. Ceilalţi îi simţeau natura deosebită.

— Are nevoie de prieteni de vârsta ei, continuă tatăl ei. Poate că ar trebui să o trimitem la şcoală. Cal şi Marion au discutat să o trimită pe Elide anul viitor...

— Fără şcoli. Şi, cu siguranţă, nu la acea aşa-zisă şcoală de magie, când este atât de aproape de graniţă şi nu ştim ce plănuieşte Adarlanul.

Aedion expiră, cu picioarele sprijinite de saltea. Chipul lui ars de soare era înclinat către uşa întredeschisă, cu părul lui auriu strălucind uşor, iar între sprâncene avea un rid. Niciunuia nu-i pica bine să fie despărţiţi, şi ultima dată când unul dintre băieţii de la castel îl tachinase pentru asta, Aedion petrecuse o lună curăţând balegă de cal cu lopata pentru că îl bătuse măr pe băiat.

Tatăl ei oftă.

— Ev, nu mă omorî pentru asta, dar... tu nu uşurezi lucrurile. Nici pentru noi, nici pentru ea.

Mama ei tăcea, iar ea auzi un foşnet de veşminte, şi înainte ca părinţii ei să înceapă să vorbească mult prea încet chiar şi pentru urechile ei de Fae, mai auzi un murmur de:

— Ştiu, ştiu.

Aedion mârâi din nou, ochii săi – ochii lor de aceeaşi culoare – strălucind în întuneric.

— Nu pricep pentru ce e toată agitaţia asta. Şi ce dacă ai dat foc la câteva cărţi? Bibliotecarii ăia o meritau. Când vom fi mai mari, poate că o vom arde împreună din temelii.

Ea ştia că el vorbea serios. Ar fi făcut scrum biblioteca, oraşul sau lumea întreagă dacă ea l-ar fi rugat. Aşa era legătura lor, marcată cu sânge şi miros şi încă ceva ce ea nu putea numi. O legătură la fel de strânsă ca aceea stabilită între ea şi părinţii ei. Chiar mai strânsă, în multe feluri.

Ea nu-i răspunse, nu fiindcă nu ar fi avut niciun răspuns, ci fiindcă uşa scârţâi, şi înainte ca Aedion să se ascundă, dormitorul ei fu inundat de lumina ce venea din vestibul.

Mama ei îşi încrucişă braţele la piept. În schimb, tatăl ei scoase un hohot de râs, cu părul său şaten luminat de torţa din vestibul, cu chipul în umbră.

— Tipic, spuse el, făcând un pas într-o parte pentru a-i face loc lui Aedion să iasă. Tu nu trebuie să te trezeşti în zori pentru a te antrena cu Quinn? Azi-dimineaţă ai întârziat cinci minute. Două zile la rând de întârziere îţi vor aduce o săptămână de corvoadă la grajduri. Din nou.

Într-o clipită, Aedion fu în picioare şi dispăru. Rămasă singură cu părinţii ei, şi-ar fi dorit să se poată preface că doarme, însă ea zise:

— Nu vreau să mă duc la şcoală.

Tatăl ei veni lângă pat, din cap până în picioare războinicul la care Aedion visa, vrând să fie asemenea lui. Un prinţ-războinic, aşa auzea poporul spunându-i – care într-o bună zi avea să fie un rege puternic. Uneori, ea socotea că tatăl ei nu

avea niciun interes să fie rege, mai ales în zilele în care o lua pe munţii Staghorn şi o lăsa să se plimbe prin Oakwald în căutarea Lordului Pădurii. Nu părea nicicând mai fericit ca atunci şi întotdeauna părea puţin trist să se întoarcă în Orynth.

— Nu te duci la şcoală, îi spuse el, privind peste umerii lui laţi la mama ei, care rămăsese în pragul uşii, cu faţa încă ascunsă de întuneric. Dar tu înţelegi de ce bibliotecarii au acţionat aşa cum au făcut-o azi?

Sigur că înţelegea. Se simţise cumplit pentru că dăduse foc acelor cărţi. Fusese un accident şi ştia că tatăl ei o credea. Dădu afirmativ din cap şi spuse:

— Îmi pare rău.

— Nu are de ce *să-ţi pară rău, zise tatăl ei, cu un mormăit în glas.*

— Mi-aş dori să fiu ca toţi ceilalţi, spuse ea.

Mama ei rămase tăcută şi nemişcată, dar tatăl ei o prinse de mână.

— Ştiu, scumpo. Dar chiar şi dacă nu ai fi fost înzestrată, tot fiica noastră ai fi rămas – ai fi tot o Galathynius, şi, într-o bună zi, vei fi regina lor.

— Nu vreau să fiu regină.

Tatăl ei oftă. Asta *era o discuţie pe care o mai purtaseră şi altă dată. El o mângâie pe păr.*

— Ştiu, spuse el iar. Culcă-te acum – vom vorbi despre asta mâine-dimineaţă.

Şi totuşi, n-aveau să o facă. Ea ştia că n-aveau să o facă, deoarece ştia că nu avea cum să scape de soarta ei, chiar dacă uneori se ruga zeilor să poată. Cu toate acestea, se întinse iar în pat,

lăsându-l să o sărute pe cap şi să-i murmure noapte bună.

Mama ei continuă să nu spună nimic, însă când tatăl ei ieşi, Evalin rămase acolo, privind-o mult timp. Exact când aţipea, ar fi putut să jure că pe chipul palid al mamei străluceau lacrimi.

*

Celaena se trezi brusc, de-abia putând să se mişte. Probabil din pricina mirosului – mirosul acelui afurisit de cadavru de ieri, care îi declanşase visul. Era o agonie să vadă chipurile părinţilor, să-l vadă pe Aedion. Clipi, concentrându-se asupra respiraţiei, până ce nu mai era în acea frumoasă încăpere, ca o cutie de bijuterii, până ce mirosul de pin şi de zăpadă adus de vântul din nord se evaporă şi putu să vadă ceaţa dimineţii strecurându-se prin frunzişul copacilor. Ridică o mână pentru a-şi examina cicatricea lungă din palmă.

— Vrei micul dejun? o întrebă Rowan, ghemuit deasupra unor buşteni neaprinşi – primul foc pe care îl văzuse făcut de el.

Ea dădu afirmativ din cap, apoi se frecă la ochi cu podul palmelor.

— Atunci, aprinde focul, îi ceru el.

— Cred că glumeşti.

El nu catadicsi să-i răspundă. Mârâind, ea se roti pe saltea până ce ajunse cu picioarele încrucişate, cu faţa spre buşteni. Ridică o mână spre lemne.

— Nu e nevoie să ţinteşti. Mintea ta poate

direcţiona flăcările foarte bine.

— Poate că îmi place să mă dau în spectacol.

El îi aruncă o privire pe care ea o interpretă drept *Aprinde focul. Acum.*

Se frecă iar la ochi şi se concentră asupra buştenilor.

— Uşor, zise Rowan, iar când lemnul începu să fumege, ea se întrebă dacă în vocea lui era aprobare. Un cuţit, nu uita. Tu îl controlezi.

Un cuţit, care trăia o bucăţică de magie. Ea putea stăpâni asta. Să aprindă un singur foc.

În numele zeilor, se simţea din nou greoaie. Acel vis stupid – amintirea, orice o fi fost. Ziua se anunţa una grea.

Înlăuntrul ei se căscă o groapă, harul magic izbucnind înainte ca ea să poată striga un avertisment.

Dădu foc întregii zone înconjurătoare.

Când fumul şi flăcările se împrăştiară mulţumită vântului lui Rowan, el se mulţumi doar să ofteze.

— Cel puţin nu te-ai panicat şi nu te-ai transformat înapoi în forma ta umană.

Ea se gândi că era un compliment. Simţise magia ca pe o uşurare – un pumn dat. Presiunea de sub pielea ei se diminuase.

Astfel că Celaena doar dădu din cap, însă se părea că transformarea avea să fie cea mai mică dintre problemele ei.

Capitolul 29

Fusese doar un sărut, îşi spunea Sorscha în

sinea ei, în fiecare zi după întâmplare. Un sărut rapid, fără respiraţie, care făcuse lumea să se învârtă. Fierul din melasă funcţionase, cu toate că îl necăjise pe Dorian suficient cât să înceapă să se joace cu dozajul... şi să caute căi de a-l masca. Dacă era prins ingerând pulberi la orice oră din zi, avea să dea naştere la întrebări.

Aşa că deveni un tonic contraceptiv zilnic. Nimeni n-avea să arate nici cel mai mic semn de surpriză faţă de asta – nu cu reputaţia sa. Când ajunse la uşa lui Dorian de la apartamentul din turn, cu doza zilnică în mână, Sorscha încă se liniştea cu gândul că acel sărut nu însemnase nimic mai mult decât un mulţumesc.

Bătu la uşă, iar prinţul o invită să intre. Căţeaua asasinei era culcată pe patul lui, iar prinţul era lungit pe canapeaua sa uzată. Se ridică totuşi în capul oaselor şi îi zâmbi în felul acela special al său.

— Cred că am găsit o combinaţie mai bună, menta s-ar putea să vă priască mai mult decât salvia, zise ea, întinzându-i sticla cu lichid roşiatic.

El veni spre ea, însă era ceva în mersul lui – un gen de mers ca după pradă – care o făcu să se îndrepte de spate. Mai ales că el lăsă sticla jos şi o privi lung, lung şi profund.

— Ce este? întrebă ea în şoaptă, făcând un pas înapoi.

El o apucă de mână – nu destul de tare pentru a o durea, dar suficient cât să-i împiedice retragerea.

— Ai înţeles ce riscuri sunt şi, totuşi, continui să mă ajuţi, spuse el. De ce?

— Aşa este corect.

— Legea tatălui meu spune altceva.

Ea se înroşi.

— Nu ştiu ce vreţi să spun.

Mâinile lui erau reci atunci când o mângâie pe obraji, bătăturile zgâriind-o uşor.

— Vreau doar să-ţi mulţumesc, murmură el, aplecându-se, pentru că vii să mă vezi şi pentru că nu fugi.

— Eu...

Ea ardea din interior înspre afară şi se trase înapoi, destul de tare încât el să-i dea drumul.

Amithy avea dreptate, chiar dacă era răutăcioasă. Existau o mulţime de femei frumoase acolo şi orice depăşea limita flirtului avea să se termine prost. El era prinţul moştenitor, iar ea era un nimeni. Făcu un gest spre pocal.

— Dacă nu e prea mare deranjul, Înălţimea Voastră – el se crispă la auzul titlului –, trimiteţi vorbă despre cum funcţionează licoarea.

Ea nu îndrăzni să-şi ia rămas-bun sau să spună adio sau altceva ce ar fi ţinut-o în acea încăpere vreun moment în plus, iar el nu încercă să o oprească atunci când ieşi şi închise uşa în urma ei.

Ea se rezemă de peretele de piatră al palierului îngust, cu o mână la inima care îi bubuia. Era cel mai isteţ lucru pe care îl putea face, cel mai corect. Supravieţuise atâta timp şi avea să supravieţuiască pe drumul aflat înaintea ei, numai dacă ar fi continuat să rămână neobservată, de încredere, tăcută.

Însă nu voia să fie neobservată – nu pentru el, nu pe vecie.

El o făcea să vrea să râdă şi să cânte şi să zguduie lumea cu vocea ei.

Uşa se deschise şi îl descoperi pe el stând în pragul uşii, solemn şi precaut.

Poate că nu putea să existe niciun viitor, nicio speranţă pentru ceva mai mult, dar privindu-l cum stătea acolo, în acel moment, ea voi să fie egoistă şi proastă şi sălbatică.

Mâine se putea duce totul naibii, dar ea trebuia să ştie cum era, să aparţină cuiva, să fie dorită şi preţuită pentru puţin timp.

El nu se mişcă, nu făcu decât să o privească lung – văzând-o pe ea exact aşa cum îl vedea ea – în timp ce-l apucă de poalele tunicii, îi trase faţa către a ei şi îl sărută cu sălbăticie.

*

Chaol de-abia reuşise să se concentreze în ultimele zile din pricina întrunirii pe care urma să o aibă peste câteva momente. Durase mai mult decât anticipase ca Ren şi Murtaugh să fie gata, în cele din urmă, să se întâlnească cu el – prima lor întâlnire după acea noapte din mahala. Chaol trebuia să aştepte următoarea noapte liberă, Aedion trebuia să găsească o locaţie sigură, şi apoi ei trebuiau să se coordoneze cu cei doi lorzi din Terrasen. El şi generalul plecară separat din castel, iar Chaol se urâse atunci când îşi minţise oamenii cu privire la locul unde mergea – detestase faptul că ei îi uraseră distracţie plăcută, detestase faptul că ei aveau încredere în el, bărbatul care se întâlnea cu duşmanii lor de moarte.

Chaol alungă acele gânduri pe măsură ce se apropia de aleea slab luminată aflată la câteva străzi distanţă de pensiunea veche unde trebuiau să se întâlnească. Pe sub mantia cu glugă groasă purta mai multe arme decât de obicei. Fiecare inspiraţie i se părea insuficientă. Un fluierat pe două note răsună pe alee, iar el îl imită. Aedion trecu prin pâcla joasă care venea dinspre Avery, cu faţa ascunsă sub gluga mantiei sale.

Nu purta spada din Orynth. În schimb, avea asupra sa numeroase săbii şi cuţite de luptă – un bărbat capabil să intre în iad şi să iasă rânjind.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă Chaol în şoaptă.

În mahala era linişte în acea seară – prea multă linişte, după părerea sa. Îmbrăcat aşa cum era, puţini ar fi îndrăznit să se apropie de el, dar mersul pe străzile reprobabile şi întunecate fusese un chin. Era atâta sărăcie şi deznădejde – şi disperare. Asta îi făcea pe oameni periculoşi, dispuşi să rişte totul pentru a mai şterge din calendar o zi de trai.

Aedion se rezemă de un zid dărăpănat din cărămidă.

— Să nu te apuce năbădăile. Ajung aici curând.

— Am aşteptat destul aceste informaţii.

— Şi ce grabă ai? întrebă tărăgănat Aedion, scrutând aleea.

— Peste câteva săptămâni părăsesc Riftholdul pentru a mă întoarce în Anielle.

Aedion nu-l privea direct, dar simţea cum generalul se zgâia la el de sub gluga lui neagră.

— Descurcă-te – spune-le că eşti ocupat.

— Am făcut o promisiune, zise Chaol. Deja am reuşit să mă târguiesc cerşind ceva mai mult timp,

însă vreau să fi... făcut ceva pentru prinţ, înainte de a pleca.

Atunci, generalul se întoarse spre el.

— Am auzit că te-ai înstrăinat de tatăl tău; de ce această schimbare bruscă?

I-ar fi fost mai uşor să mintă, dar Chaol zise:

— Tatăl meu este un om puternic – are trecere în faţa multor persoane influente de la Curte şi face parte din consiliul regelui.

Aedion lăsă să-i scape un hohot jos de râs.

— Ne-am certat de câteva ori, fără a ceda niciunul în timpul unor consilii de război.

Chaol ar fi plătit bani buni să vadă asta, dar, când rosti următoarele cuvinte, nu zâmbea.

— A fost singura cale de-a o trimite în Wendlyn.

Îi explică rapid târgul pe care îl făcuse şi, când termină, Aedion dădu drumul unei respiraţii lungi.

— La naiba, zise generalul, apoi clătină din cap. N-am crezut că onoare ca asta mai există încă în Adarlan.

Bănui că era un compliment – şi încă unul înalt, din partea lui Aedion.

— Şi, cum e cu tatăl tău? îl întrebă Chaol pe Aedion, fie şi numai pentru a schimba subiectul, îndepărtându-l de golul din pieptul lui. Ştiu că mama ta e rudă cu... cu ea, dar ascendenţa din partea tatălui tău?

— Mama mea nu a recunoscut niciodată cine a fost tatăl meu, nici chiar atunci când era pe patul de moarte, zise Aedion pe un ton plat. Nu ştiu dacă a fost din cauza ruşinii sau pentru că nu-şi putea aminti, ori pentru a mă proteja cumva. Odată adus

aici, nu prea mi-a mai păsat. Dar decât cu un tată ca al tău, prefer mai degrabă să n-am deloc.

Chaol chicoti şi poate că i-ar mai fi pus încă o întrebare dacă nu s-ar fi auzit un zgomot de cizme frecate pe piatră la celălalt capăt al aleii, urmat de o respiraţie sacadată.

Cu mare iuţeală, Aedion palmă două cuţite de luptă, iar Chaol își scoase spada – o lamă neinteresantă, banală, pe care o furase de la barăci – în timp ce un bărbat apăru împleticindu-se în raza lor vizuală.

Ţinea un braţ pe abdomen, cu celălalt sprijinindu-se de zidul din cărămidă al clădirii abandonate. Aedion se mişcă imediat, vârând din nou cuţitele în teacă. Chaol nu se apropie de tânărul bărbat până ce nu-l auzi întrebând:

— Ren?

La lumina lunii, sângele de pe tunica lui Ren era o pată strălucitoare, întinsă.

— Unde este Murtaugh? vru Aedion să ştie, petrecându-şi un braţ pe după umerii lui Ren.

— În siguranţă.

Ren gemu, cu faţa de o paloare cadaverică. Chaol scrută ambele capete ale aleii.

— Am fost... urmăriţi. Aşa că am încercat să scăpăm de ei.

Mai mult auzi, decât văzu tresărirea lui Ren.

— M-au încolţit.

— Câţi? întrebă Aedion blând, deşi Chaol aproape că simţea violenţa dând în clocot înlăuntrul generalului.

— Opt, răspunse Ren, şi sâsâi de durere. Am ucis doi, apoi am scăpat. Mă urmăresc.

Mai rămăseseră şase. Dacă nu erau răniţi, probabil că erau foarte aproape. Chaol examină pietrele din spatele lui Ren. Rana din abdomen nu putea fi adâncă, dacă reuşise să împiedice sângele să lase dâră în urma sa. Dar tot trebuie că era periculoasă – chiar fatală, dacă ar fi străpuns unde trebuie.

Aedion deveni rigid, ascultând ceva ce Chaol nu putea auzi. În tăcere, cu blândeţe, îl trecu pe Ren în braţele lui Chaol.

— La trei paşi de aici se află nişte butoaie, zise generalul cu un calm mortal în timp ce se întorcea cu faţa spre intrarea pe alee. Ascundeţi-vă în spatele lor şi ţineţi-vă gurile închise.

Asta fu tot ceea ce-i trebui lui Chaol să audă pentru a-l sălta pe Ren şi a-l duce în spatele butoaielor, lăsându-l apoi pe pământ. Ren îşi înăbuşi un geamăt de durere. Printre două butoaie era o crăpătură prin care Chaol putea să vadă aleea şi pe cei şase oameni care veneau, unul lângă celălalt. Nu vedea decât că erau îmbrăcaţi cu nişte tunici negre şi mantii.

Bărbaţii se opriră când îl văzură în faţa lor pe Aedion, cu gluga trasă pe cap. Generalul îşi scoase cuţitele de luptă şi spuse:

— Niciunul dintre voi nu va părăsi aleea asta viu.

*

Nu o făcură.

Chaol se minună de dibăcia lui Aedion – viteza, iuţeala şi deplina încredere care făceau să pară că

urmărea un dans brutal, de neiertat.

Se termină înainte de a începe cu adevărat. Cei şase atacatori păreau să se descurce bine cu armele, dar împotriva unui bărbat căruia îi curgea prin vene sânge Fae erau inutile.

Nu era de mirare că Aedion se ridicase atât de rapid la rangul pe care îl deţinea. Nu mai văzuse niciodată vreun bărbat care să lupte aşa. Numai... numai Celaena fusese pe aproape. Nu-şi dădea seama care dintre ei avea să învingă dacă s-ar fi luptat vreodată unul cu altul, însă laolaltă... Lui Chaol îi îngheţă inima gândindu-se la asta. Şase bărbaţi morţi în decurs de câteva momente – şase.

Revenind la Chaol, Aedion nu zâmbea şi lăsă să-i cadă un petic de material textil pe pământ, în faţa lor. Chiar şi Ren, gemând printre dinţii încleştaţi, îl privi.

Era un material greu, negru – cu blazon brodat cu fir negru, aproape invizibil, cu excepţia sclipirii în lumina lunii – era un balaur. Sigiliul regal.

— Nu-i cunosc pe bărbaţii ăştia, zise Chaol, mai mult pentru sine decât pentru a-şi apăra nevinovăţia. N-am văzut niciodată uniforma asta.

— După cum sună, spuse Aedion, furia continuând să-i clocotească în glas în timp ce ridică privirea în direcţia zgomotelor, pe care Chaol nu le putea auzi cu urechile lui omeneşti, mai sunt şi alţii şi scotocesc din cocioabă în cocioabă în căutarea lui Ren. Avem nevoie de un loc în care să ne ascundem.

Ren rămase conştient suficient cât să spună:

— Ştiu eu unul.

Capitolul 30

Până să ajungă acolo, Chaol îşi ţinu respiraţia, susţinându-l între ei pe semiconştientul Ren, toţi trei legănându-se şi clătinându-se, părând, pentru toată lumea, trei beţivi ieşiţi pentru o seară de băute în mahala. Străzile încă mişunau de lume, în pofida orei, şi o femeie pe care o depăşiră se aplecă şi îl apucă pe Aedion de tunică, scuipând un legato de vorbe erotice. Generalul însă folosi o mână uşoară pentru a o desprinde de el şi îi zise:

— Nu plătesc pentru ceva ce pot căpăta gratis.

Cumva, lăsa senzaţia unei minciuni, de vreme ce Chaol nu-l văzuse şi nici nu auzise ca Aedion să fi împărţit patul cu vreo femeie în toate acele săptămâni. Dar poate faptul că aflase că Aelin era în viaţă îi schimbase priorităţile.

Ajunseră la stabilimentul unde se vindea opiu, al cărui nume li-l spusese Ren între scurtele reprize de leşin, exact în momentul în care strigătele soldaţilor care năvăleau în case, hanuri şi taverne reverbera din josul străzii. Chaol nu aşteptă să vadă cine erau şi se împinse în uşa din lemn ciobit. Duhoarea de trupuri nespălate, de resturi şi fum dulceag îi invadă nările lui Chaol. Până şi Aedion tuşi şi îi aruncă lui Ren, care zăcea aproape mort în braţele lor, o privire dezaprobatoare.

Madama între două vârste le ieşi în întâmpinare pentru a-i saluta, cu tunica ei lungă şi cu rochia fluturând într-un vânt fantomă, şi îi conduse pe culoarul lambrisat, călcând uşor pe multicolorele covoare uzate. Ea începu să susure despre reducerile şi ofertele speciale din acea

seară, dar Chaol o privi o singură dată în ochii ei verzi, vicleni, şi îşi dădu seama că se cunoştea cu Ren – era cineva care, probabil, îşi ridicase propriul ei imperiu acolo, în Rifthold.

Îi instală într-un alcov separat prin voaluri, înţesat cu perne uzate din mătase care puţeau a fum dulceag şi a sudoare şi, după ce ridică întrebător din sprâncene spre Chaol, acesta îi înmână trei monede de aur. Tolănit pe perne între Aedion şi Chaol, Ren gemu, însă înainte ca Chaol să apuce să rostească vreo vorbă, madama se întoarse cu o boccea în mână.

— Sunt alături, le zise, cu un accent plăcut şi străin. Grăbiţi-vă.

Le adusese o tunică. Aedion îl despuie rapid pe Ren, al cărui chip avea o paloare cadaverică, cu buzele lipsite de sânge. Generalul blestemă atunci când văzură rana – o despicătură în partea de jos a abdomenului.

— Dacă era puţin mai adâncă, i-ar fi atârnat afurisitele de maţe, zise el.

Luă o fâşie de pânză curată de la madamă şi o înfăşură în jurul abdomenului musculos al lordului. Acesta era deja plin de cicatrice. Dacă supravieţuia, probabil că aceasta nu avea să fie cea mai rea dintre ele.

Madama îngenunche în faţa lui Chaol şi deschise cutia pe care o avea în mâini. Acum, pe măsuţa joasă din faţa lor se găseau trei pipe.

— Trebuie să vă jucaţi rolul, le spuse ea în şoaptă, privind peste umăr prin voalul des şi negru, fără îndoială calculând cât timp le mai rămăsese.

Chaol nici măcar nu încercă să obiecteze

atunci când ea se folosi de ruj pentru a-i colora pielea din jurul ochilor şi îi aplică nişte pastă şi pudră pentru a-i decolora faţa, îi deschise câţiva nasturi de la tunică şi îi ciufuli părul.

— Culcaţi-vă pe spate, lăsaţi-vă moi şi ţineţi pipa în mână. Fumaţi dacă trebuie să vă domoliţi.

Asta fu tot ce îi spuse înainte să treacă la Aedion, care terminase să-l îndese pe Ren în hainele curate. În câteva momente, toţi trei erau culcaţi pe pernele împuţite, iar madama ieşise în mare viteză cu tunica însângerată a lui Ren.

Respiraţia lordului era sacadată şi chinuită, iar când uşa de la intrare se izbi de perete, Chaol se luptă cu tremuratul mâinilor sale. Cu pasul uşor, madama se grăbi să-i întâmpine pe bărbaţi. Cu toate că Chaol se chinui să audă, Aedion părea să asculte fără nicio problemă.

— Sunteţi cinci? ciripi madama, destul de tare pentru ca ei să o audă.

— Căutăm un fugar, fu răspunsul mârâit. Dă-te din calea mea!

— Cu siguranţă că doriţi să vă odihniţi – avem încăperi private pentru grupuri, iar domniile voastre sunteţi oameni mari.

Toate cuvintele erau însoţite de un tors, un festin senzual.

— Costă în plus pentru spadele şi cuţitele aduse înăuntru – o garanţie, vedeţi dumneavoastră, pentru atunci când vă ia drogul…

— Femeie, ajunge! lătră bărbatul.

Se auzeau materialele sfâşiate pe măsură ce fiecare alcov cu voaluri era inspectat. Lui Chaol îi bubuia inima, dar continuă să rămână culcat, deşi

îl mânca să se întindă după spadă.

— Atunci vă las să vă vedeţi de treabă, spuse ea cu o sfială prefăcută.

Între ei, Ren era atât de ameţit, încât cu adevărat ar fi putut fi drogat din cale-afară. Când perdeaua fu sfâşiată, Chaol speră doar ca propriul său spectacol să fie convingător.

— Ăla e vinul? articulă nedesluşit Aedion, mijind ochii la bărbaţi, cu chipul palid, schiţând un zâmbet.

Cu greu putea fi recunoscut.

— Aşteptăm de douăzeci de minute, să ştii.

Chaol le surâse confuz celor şase bărbaţi care cercetau încăperea. Toţi în uniforme negre, toţi necunoscuţi. Cine naiba erau? De ce fusese Ren urmărit?

— Vin, ceru imperios Aedion, posibil fiul răzgâiat al vreunui negustor. Acum!

Bărbaţii se mulţumiră să-i înjure şi îşi văzură mai departe de treabă. Cinci minute mai târziu, plecară.

*

Stabilimentul era probabil un loc de întâlnire, deoarece Murtaugh îi găsi acolo o oră mai târziu. Madama îi condusese într-un birou intim şi ei se văzuseră nevoiţi să-l ţintuiască pe Ren pe canapeaua uzată în timp ce ea – cu o surprinzătoare pricepere – îi dezinfectase, îi cususe şi îi pansase rana urâtă. Avea să supravieţuiască, le spusese ea, dar sângele pe care îl pierduse şi rana aveau să-l scoată din uz pentru o vreme.

Murtaugh se plimbă prin încăpere, până ce Ren căzu într-un somn adânc, graţie vreunui tonic pe care femeia i-l turnase pe gât.

Chaol şi Aedion se aşezară la măsuţa înghesuită între cutiile puse peste alte cutii de opiu, stivuite pe lângă pereţi. Nu voia să ştie ce conţinea tonicul pe care îl înghiţise Ren.

Când îl întrebă pe Murtaugh, Aedion privea uşa încuiată, cu fruntea ridicată de parcă ar fi ascultat sunetele din stabiliment.

— De ce aţi fost urmăriţi şi cine erau acei bărbaţi?

Bătrânul continuă să facă paşi.

— Nu ştiu. Însă ei ştiau unde aveam să fim eu şi Ren. Ren are o reţea de informatori în tot oraşul. Oricare dintre ei ne-ar fi putut trăda.

Aedion continuă să-şi îndrepte atenţia asupra uşii, cu o mână pe cuţitele de luptă.

— Erau îmbrăcaţi în uniforme cu blazonul regal – nici căpitanul nu le-a recunoscut. O vreme va trebui să vă daţi la fund.

Tăcerea lui Murtaugh era prea grea. Chaol întrebă încetişor:

— Când va putea fi mişcat, unde îl aducem?

Murtaugh se opri, cu ochii plini de mâhnire.

— Nicăieri. Nu avem o casă.

Aedion îl privi tăios.

— Unde naiba aţi stat în tot acest timp?

— Ici şi colo, adăpostindu-ne în clădiri abandonate. Când puteam să lucrăm, stăteam la pensiuni, însă zilele astea…

Nu aveau acces la chesoanele din Allsbroock, îşi dădu seama Chaol. Nu şi dacă ei se ascunseseră

atâţia ani. Însă să trăiască pe străzi...

Chipul lui Aedion era o mască a indiferenţei.

— Nu aveţi niciun loc în Rifthold destul de sigur pentru el – în care să fie îngrijit.

Nu era o întrebare, dar Murtaugh dădu, totuşi, aprobator din cap. Aedion îl examină pe Ren, tolănit pe sofaua de culoare închisă, lângă peretele din spate. Mărul lui Adam i se mişcă iar în sus şi în jos, dar apoi zise:

— Spune-i căpitanului teoria ta despre magie.

*

În lungile ore care trecură, timp în care Ren îşi recăpătă puterile suficient cât să poată fi mutat, Murtaugh îi explică tot ce ştia. Întreaga sa poveste deveni clară, bătrânul vorbind câteodată în şoaptă – despre ororile de care fugiseră şi cum Ren căpătase fiecare cicatrice în parte. Chaol înţelese de ce tânărul îşi ţinuse până acum buzele pecetluite. Discreţia îl ţinuse în viaţă.

Ren şi Murtaugh aflaseră că, împreună, diferitele valuri din ziua în care magia dispăruse formaseră un triunghi peste continent. Prima latură mergea drept din Rifthold în Deşertul Îngheţat. A doua mergea în jos, de la Deşertul Îngheţat la marginea Teritoriilor Pustii. A treia latură ducea de acolo înapoi în Rifthold. O vrajă, credeau ei, fusese de vină pentru asta.

Stând în jurul hărţii pe care o adusese Aedion, generalul trecu cu degetul peste laturile triunghiului, iar şi iar, de parcă ar fi pus la punct o strategie de luptă.

— O vrajă trimisă din anumite puncte, asemenea razelor unui far.

Chaol bătu cu încheieturile degetelor în masă.

— Există vreo cale prin care să poată fi desfăcută?

Murtaugh oftă.

— Munca noastră a fost întreruptă de tulburarea cu Archer, iar sursele noastre au dispărut din oraş, temându-se pentru vieţile lor. Dar trebuie să fie o cale.

— Aşadar, de unde începem căutarea? întrebă Aedion. Nu există nicio şansă, la naiba, ca regele să fi lăsat indicii la întâmplare.

Murtaugh încuviinţă.

— Avem nevoie de martori care să ne confirme bănuielile, dar locurile în care credem noi că îşi are originea vraja sunt ocupate de forţele regelui. Am aşteptat să se ivească o ocazie.

Aedion îi aruncă un zâmbet leneş.

— Nu-i de mirare că îi tot spuneai lui Ren să fie amabil cu mine.

De parcă i-ar fi răspuns, Ren gemu, zbătându-se să se trezească. Oare tânărul lord se simţise în siguranţă sau împăcat vreun moment în ultimii zece ani? Aşa se explica mânia – mânia nesăbuită care curgea prin toate inimile tinere, zdrobite, din Terrasen, inclusiv prin cea a Celaenei.

Chaol spuse:

— Există un apartament ascuns într-un depozit din mahala. Este sigur şi are toate facilităţile de care aveţi nevoie. Sunteţi bineveniţi să staţi acolo cât timp socotiţi că este necesar.

Simţea cum Aedion îl priveşte precaut, însă

Murtaugh se încruntă.

— Oricât de generoasă e oferta, nu pot accepta să stau în casa ta.

— Nu este casa mea, răspunse Chaol. Şi, crede-mă, proprietarul nu s-ar supăra câtuşi de puţin.

Capitolul 31

— Mănâncă-l, zise Manon, întinzându-i piciorul de oaie crud lui Abraxos.

Ziua era senină, dar vântul bătea dinspre culmile munţilor Colţ Alb, aducând un frig îngrozitor. Ieşiseră dincolo de munte în mici reprize, pentru ca el să-şi dezmorţească picioarele, folosind uşa din spate, care se deschidea înspre un drum îngust ce ducea în munţi. Ea îl condusese ţinându-l de lanţul uriaş – de parcă asta l-ar fi putut împiedica să-şi ia zborul – sus, pe o pantă înclinată, şi apoi pe o pajişte deasupra unui platou.

— Mănâncă-l, îl îmbie ea, scuturând carnea care îngheţa spre Abraxos, care acum se culcase pe burtă pe pajişte, pufnind la primele fire de iarbă şi floricele care îşi iţeau căpşoarele din zăpadă. Este recompensa ta, îi zise printre dinţi. Ai câştigat-o.

Abraxos adulmecă un pâlc de floricele purpurii, apoi clipi înspre ea. *Fără carne,* părea el să spună.

— E bună pentru tine, spuse ea, dar el reveni la adulmecatul violetelor sau ce-or fi fost acelea.

Dacă o plantă nu era bună pentru a otrăvi, a vindeca sau pentru a o ţine în viaţă dacă murea de foame, nu-şi bătuse niciodată capul să-i înveţe

numele – mai ales cel al florilor sălbatice.

Aruncă piciorul de oaie drept în faţa gurii masive şi îşi vârî mâinile în faldurile mantiei ei roşii. El îl adulmecă, noii săi dinţi din fier sclipind în lumina strălucitoare, apoi îşi întinse o aripă imensă, terminată cu gheare şi...

Îl împinse deoparte.

Manon se frecă la ochi.

— Nu este destul de proaspătă?

El se mută pentru a mirosi nişte flori alb cu galben.

Un coşmar. Trăia un coşmar.

— Nu se poate să-ţi placă de-adevăratelea florile.

Din nou acei ochi negri o priviră. Clipiră o dată. *Ba chiar îmi plac,* părea el să spună.

Ea întinse braţele.

— Până ieri n-ai mai mirosit nicio floare. Dintr-odată carnea nu mai e bună?

El ar fi avut nevoie să mănânce tone şi tone de carne pentru a face muşchi pe unde nu prea avea.

Când el reveni din nou la mirositul florilor, cu delicateţe – viermele nesuferit şi inutil –, ea se duse la piciorul de oaie şi îl ridică.

— Dacă nu-l mănânci, mârâi ea, ridicând carnea cu ambele mâini la nivelul gurii şi lăsând să i se vadă dinţii, atunci îl voi mânca eu.

Abraxos o privi cu acei ochi negri miraţi cum muşcă din carnea îngheţată şi crudă. Şi cum o scuipă.

— Pe umbra întunecată a Mamei...

Mirosi carnea. Nu era râncedă, dar, la fel ca oamenii de aici, nu avea gust. Oile erau crescute în

interiorul muntelui, aşa că poate era ceva în apă. De îndată ce se întorcea, avea să le dea ordin Celor Treisprezece să nu se atingă de bărbaţi – nu până ce nu afla ea ce naiba îi făcea să aibă acel gust şi miros.

Fără a ţine seama de asta, Abraxos trebuia să mănânce, fiindcă trebuia să se facă puternic – astfel încât ea să poată deveni Conducătoarea Aripii, astfel încât să poată să vadă expresia de pe chipul Iskrăi atunci când avea s-o sfâşie în bucăţi la Jocurile de Război. Iar dacă asta era singura modalitate prin care să-l facă pe vierme să mănânce...

— Bine, zise ea, aruncând cu o mişcare rapidă piciorul de oaie. Vrei carne proaspătă?

Scrută munţii care se ridicau deasupra lor, cercetând stâncile cenuşii.

— Atunci va trebui să vânăm.

*

— Miroşi a rahat şi a sânge.

Bunica ei nu se întoarse de la biroul ei, iar Manon nu tresări la auzul insultei. Adevărul e că era acoperită de ambele.

Era din pricina lui Abraxos, viermele iubitor de flori, care numai ce o privise în timp ce ea se căţărase pe una dintre stâncile din apropiere şi doborâse, pentru el, o capră de munte care zbiera. „Doborâse” era un cuvânt mai elegant decât ceea ce se întâmplase de fapt: ea îngheţase pe jumătate aşteptând ca nişte capre să treacă în urcuşul lor periculos şi atunci, când în cele din urmă încolţise

una, nu numai că se rostogolise în căcărezele acesteia în timp ce se lupta cu ea, dar aceasta mai şi slobozise o încărcătură proaspătă pe ea, chiar înainte să cadă de-a berbeleacul din braţele ei şi să-şi spargă capul de stâncile de dedesubt.

Aproape că o antrenase şi pe ea în cădere, însă reuşise să se prindă de o rădăcină uscată. Când se întoarse cu animalul mort în braţe şi cu sânge îngheţat pe tunica şi pe mantia ei, Abraxos stătea, în continuare, culcat pe burtă, mirosind florile.

El devorase capra din două înghiţituri, apoi se dusese înapoi să se bucure de florile sălbatice. Măcar mâncase. Oricum, să-l aducă înapoi la Colţul Nordic fusese o adevărată încercare. El nu-i făcuse niciun rău, nu fugise, dar se smucea în lanţ, scuturând din cap iar şi iar, pe măsură ce se apropiau de uşa din spate, acolo unde se auzeau sunetele balaurilor şi ale bărbaţilor. Însă el intrase – cu toate că plesnise din coadă şi mârâise la îngrijitorii care se repeziseră să-l recupereze. Din cine ştie ce motiv, se tot gândea la împotrivirea lui – la felul în care se uitase la ea cu o implorare mută. Ei nu-i era milă de el, căci nu-i era milă de nimic, dar continua să se gândească la asta.

— M-ai chemat, spuse Manon, ţinând capul ridicat. N-am vrut să te fac să aştepţi.

— Ba mă faci să aştept, Manon.

Vrăjitoarea se întoarse, cu ochii plini de moarte şi de promisiunea unei dureri infinite.

— Au trecut deja câteva săptămâni şi tu nu zbori alături de Cele Treisprezece. Picioare-galbene au zburat ca o armată timp de trei zile. Trei zile, Manon, iar tu îţi cocoloşeşti bestia.

Manon nu arătă nici cel mai mic semn de emoţie. Dacă îşi cerea iertare n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile, aşa cum ar fi făcut-o şi scuzele.

— Dă-mi ordine şi vor fi îndeplinite.

— Te vreau în aer până mâine-seară. Să nu te deranjezi să vii înapoi dacă nu ai reuşit să zbori.

*

— Te urăsc, gâfâi Manon printre dinţii ei din fier atunci când ea şi Abraxos îşi încheiară istovitoarea călătorie până în vârful muntelui.

Durase o jumătate de zi să ajungă acolo – şi dacă asta nu dădea roade, avea să dureze până seara să se întoarcă în Omega, pentru a-şi împacheta lucrurile.

Abraxos era încolăcit ca o pisică pe întinderea îngustă de stâncă plană din vârful muntelui.

— Vierme leneş şi încăpăţânat.

El nici măcar nu clipi.

„Luaţi-o pe versantul estic”, îi spusese supraveghetorul în timp ce o ajutase să-l înșeueze şi să iasă pe uşa din spate a Colţului Nordic înaintea zorilor. Ei foloseau acest pisc pentru a-i antrena pe balaurii care eclozau – şi pe cei care şovăiau să zboare. Versantul estic, constată Manon privind peste marginea pe care tocmai o escaladase, era o pantă lină urmată de o cădere de şapte metri. Abraxos putea să-şi ia avânt de pe margine, să încerce să alunece, şi, dacă ar fi căzut... Ei bine, nu erau decât şapte metri, apoi roca netezită de vânturi pe care să alunece pentru

o aterizare. Slabe şanse să moară.

Nu, moartea domnea pe versantul vestic. Încruntându-se la Abraxos, care îşi lingea noile gheare din fier, Manon traversă platoul şi se înfioră din pricina vântului usturător care bătea.

Spre vest era un povârniş nesfârşit care traversa neantul până la stâncile ascuţite şi neiertătoare de dedesubt. Ar fi fost nevoie de o echipă întreagă pentru a-i aduna rămăşiţele de acolo. Versantul estic să fie, deci.

Îşi verifică părul strâns în coadă împletită şi îşi trase pleoapele interioare la locul lor.

— Să mergem!

Abraxos îşi săltă capul imens, de parcă ar fi spus: *Abia am ajuns aici.*

Ea arătă spre marginea estică.

— Zburăm. Acum!

El pufni, încolăcindu-se cu spatele la ea, cu şaua din piele sclipind.

— O, nu prea cred, rosti ea repede, ocolindu-l pentru a ajunge în faţa lui. Zburăm, laş încăpăţânat ce eşti!

El îşi vârî capul sub burtă, înfășurându-și coada în jurul lui. Se prefăcea că n-o aude.

Ea ştia că ar fi putut să o coste viaţa, dar îl prinse de nări – destul de tare cât să-l facă să deschidă ochii.

— Aripile îţi funcţionează. Oamenii aşa au spus. Deci poţi să zbori şi *vei zbura,* fiindcă aşa spun eu. Ţi-am adus, ţie, hoit nefolositor, capre de munte cu turma, şi, dacă mă umileşti, am să-ţi folosesc pielea pentru un veşmânt nou.

Îşi foşni mantia stacojie, ruptă şi pătată.

— Asta e distrusă, din pricina caprelor tale.

Balaurul îşi trase capul, iar ea îi dădu drumul – deoarece fie îi dădea drumul, fie era aruncată în aer. El îşi puse capul jos şi închise ochii.

Cumva, asta era o pedeapsă. Pentru ce, nu ştia. Poate pentru prostia făcută în alegerea unei bestii de încălecat.

Ea ţâţâi spre el, cercetând şaua de pe spinarea sa. Chiar dacă ar fi sărit cu elan, n-ar fi reuşit, însă trebuia să fie în şa şi să se ridice în aer, sau, dacă nu... Sau, dacă nu, Cele Treisprezece aveau să fie despărţite de către bunica ei.

Abraxos continua să stea culcat la soare, inutil şi blând ca o pisică.

— Halal inimă de războinic.

Ea cercetă marginea estică, şaua, hăţurile care atârnau. Prima dată când îi vârâseră zăbala în gură, împunsese cu capul şi se zvârcolise, însă acum se obişnuise cu ea – cel puţin, destul cât să fi încercat în acea zi să-i smulgă capul numai unuia dintre îngrijitori.

Soarele era încă sus, dar curând avea să-şi înceapă coborârea, iar ea avea să fie total şi perfect ruinată. Pe naiba avea să fie.

— Ţi-ai făcut-o singur, fu singurul avertisment pe care i-l dădu înainte de a-şi lua elan şi de a ateriza pe crupa lui, după care începu să se târască de-a buşilea, atât de repede, încât el de-abia îşi iţi capul când ea o zbughi pe spinarea lui solzoasă şi apoi sări în şa.

Când Manon îşi vârî picioarele încălţate cu cizme în scări şi apucă hăţurile, el sări în picioare, ţeapăn ca o scândură.

— Zburăm – *acum.*

Îşi înfipse călcâiele în coastele lui.

Poate că îl duru sau fu luat prin surprindere, căci Abraxos scuturǎ din cap – împunse şi mugi. Ea smuci hăţurile cât de tare putu.

— *Ajunge!* lătră ea, ridicând o mână pentru a-l ghida peste marginea estică. Ajunge, Abraxos!

El încă se mai zvârcolea, dar ea strânse din coapse cât de tare putu pentru a rămâne în şa, aplecându-se la fiecare mişcare. Când mişcările capului nu reuşiră să o dea jos, el îşi ridică aripile de parcă ar fi vrut să o azvârle.

— Să nu îndrăzneşti, mârâi ea, însă el continuă să se răsucească şi să se unduiască*. Încetează!*

Simţi că i se zguduie creierul în cap şi dinţii îi clănţăniră atât de tare, încât trebui să-şi retracteze caninii pentru a nu-i străpunge pielea.

Abraxos continua însă să scuture din cap, sălbatic şi frenetic. Nu se îndrepta spre marginea estică, ci în partea opusă – spre buza povârnişului vestic.

— Abraxos, *încetează!*

El avea de gând să o ia taman într-acolo. Şi aveau să se facă una cu stâncile.

Era atât de panicat, atât de înfuriat, încât vocea ei nu era mai mult decât o frunză care foşnea în vânt. Căderea vestică se deschise la dreapta ei, apoi la stânga, licărind sub aripile din piele marmorată, care fluturau şi plesneau. Apropiindu-se de margine, pietrele şuierau şi se spărgeau sub ghearele masive ale lui Abraxos.

— *Abraxos...*

Însă atunci, piciorul lui alunecă de pe stâncă şi

lumea lui Manon se înclină în jos – tot mai jos, mai jos, pe măsură ce el îşi pierdea priza şi plonjau în aer.

Capitolul 32

Manon nu avu timp să se gândească la moartea care venea.

Era prea ocupată să se ţină în şa, lumea fluturând şi învârtindu-se, vântul şuierând, sau poate şuiera Abraxos, în timp ce plonjau spre stâncă.

Muşchii lui se blocară şi începu să tremure, dar ea îşi ţinu braţele petrecute prin chingi, singurul lucru care o ţinea la distanţă de moarte, deşi se apropiau de ea în mare viteză, cu fiecare rotaţie a trupului vătămat al lui Abraxos.

Copacii de dedesubt căpătară formă, la fel şi stâncile ascuţite, săpate de vânturi. Din ce în ce mai repede, peretele de stâncă devenea o înceţoşare de cenuşiu şi alb.

Poate că trupul lui avea să preia impactul, iar ea putea să scape.

Poate că toate acele stânci aveau să-i străpungă pe amândoi.

Poate că el avea să se răsucească şi ea să aterizeze prima.

Ea spera că avea să se întâmple foarte repede, încât să nu-şi dea seama cum avea să moară, să nu ştie care parte avea să se frângă prima. Cădeau cu repeziciune. Printre stâncile ascuţite curgea un pârâu.

Vântul îi izbi de dedesubt, un curent care îl

învârti pe Abraxos în sus, dar ei continuau să plonjeze.

— Deschide-ţi aripile! ţipă ea să se audă dincolo de vânt, peste inima care îi bătea nebuneşte. Deschide-le şi trage în sus! urlă ea, exact când începură să apară pragurile pârâului, exact atunci când înţelese că ura îmbrăţişarea întunericului ce sta să vină şi că nu era nimic de făcut pentru a opri căderea, acea pieire prin...

Se vedeau conurile pinilor.

— Deschide-le!

Un ultim strigăt, un ultim efort de raliere în război împotriva întunericului.

Un strigăt de război căruia Abraxos îi răspunse cu un ţipăt pătrunzător în timp ce îşi deschise aripile, prinse curentul de aer şi se avântă îndepărtându-se de fundul prăpastiei.

Manon simţi că stomacul îi coboară din gât în vârful degetelor de la picioare, dar zburau în sus, iar aripile lui băteau, fiecare bubuit fiind cel mai frumos sunet pe care îl auzise ea vreodată în lunga şi nefericita ei viaţă.

Cu picioarele strânse sub el, Abraxos zbură şi mai sus. Manon se ghemui în şa, lipindu-se de pielea lui caldă în timp ce el se îndreptă spre versantul muntelui de alături. Culmile acestuia se înălţau să-i întâmpine ca nişte mâini ridicate, însă el şovăi, dând tare din aripi. Evitară vârful cel mai înalt, acoperit cu zăpadă. Manon se ridică şi cădea odată cu el, fără să respire, iar Abraxos, de bucurie sau de furie, apucă zăpadă şi gheaţă cu ghearele şi le împrăştie în urma lor, părând un roi de stele în lumina soarelui.

Când se avântară în înaltul cerului, soarele îi orbi, iar în jurul lor nu erau decât nori la fel de impunători ca munţii de dedesubt, castele şi temple albe, purpurii şi albastre.

Ţipătul pe care îl slobozi Abraxos când intrară în acel culoar de nori, planând şi apoi prinzând un curent iute ca fulgerul, săpându-şi o cărare prin el...

Ea nu înţelesese cum fusese pentru el să trăiască toată viaţa sub pământ, înlănţuit, bătut şi schilodit – până atunci, până ce auzi acel ţipăt de bucurie sinceră, de nezdruncinat.

Până ce ea îl imită, dându-şi capul pe spate spre norii care îi înconjurau.

Pluteau pe o mare de nori, iar Abraxos îşi înmuie ghearele în ei înainte de a se cabra pentru a goni printr-o coloană de nori sculptaţi de vânt. Sus, tot mai sus, până ce ajunseră în vârful acesteia, iar el bătu din aripi în acel cer subţiratic, îngheţând, oprind lumea complet preţ de o secundă.

Iar Manon, pentru că nimeni nu o privea şi pentru că nu-i păsa, îşi flutură şi ea braţele şi savură căderea liberă, vântul fiind acum un cântec în urechile ei, în inima ei veştejită.

*

Văzduhul cenuşiu tocmai se umplea de lumină, căci în spatele lor soarele aluneca dincolo de linia orizontului. Strâns înfăşurată în mantia ei roşie, Manon şedea călare pe Abraxos, vederea ei fiind uşor tulbure din cauza pleoapei interioare pentru

care deja clipea, astfel încât aceasta să se retragă la locul ei. Totuşi, ea le supraveghea pe Cele Treisprezece, călare pe balaurii lor, la gura albiei canionului.

Se grupaseră în două şiruri a câte şase, Asterin şi animalul ei albastru-deschis imediat în urma lui Manon, conducând primul rând, Sorrel revendicându-şi locul din mijlocul celui de-al doilea şir. Toate erau lucide şi vigilente – şi uşor sastisite. Aripile vătămate ale lui Abraxos nu erau încă pregătite să traverseze Răscrucea îngustă, nu încă. Aşa că se întâlniră la uşa din spate, unde urmau să-şi scoată balaurii la plimbare pe o distanţă de trei kilometri până la prima albie a canionului – deplasându-se ca o unitate adevărată, în ordinea gradelor, dar mai ales în linişte.

Gura canionului era suficient de largă pentru ca Abraxos să înainteze în salturi într-o planare uşoară. Decolările erau o problemă din cauza muşchilor sfâşiaţi şi a zonelor slăbite ale aripilor sale – zone în care primise mult prea multe lovituri şi care s-ar fi putut să nu-şi recapete niciodată vigoarea deplină.

Ea însă nu le explică asta Celor Treisprezece, căci nu era treaba lor şi nici nu ar fi avut vreun impact asupra lor.

— În fiecare dimineaţă, de azi şi până la Jocurile de Război, le zise Manon, privind lung în labirintul de crevase şi de arcade care alcătuiau canionul săpat de vânt, ne vom întâlni aici şi ne vom antrena până la micul dejun. Apoi vom participa la antrenamentul de după-amiază, împreună cu celelalte sabaturi. Să nu spuneţi

nimănui.

Trebuia doar să plece devreme, astfel încât să reuşească să-l ridice în aer pe Abraxos în timp ce restul vrăjitoarelor traversau Răscrucea.

— Vreau să fim în formaţii apropiate. Nu-mi pasă ce spun bărbaţii despre cum trebuie ţinute animalele de călărit separate. Lăsaţi balaurii să-şi pună în ordine propria ierarhie, lăsaţi-i să se încaiere, însă ei vor zbura, strânşi ca o armură. Nu vor fi breşe şi nici loc de orgolii sau rahaturi teritoriale. Ori zburăm în acest canion laolaltă, ori nu mai zburăm deloc.

Privi în ochii fiecăreia dintre vrăjitoare, precum şi în cei ai balaurilor. Abraxos, spre surprinderea ei, făcu la fel. Ceea ce-i lipsea în mărime, compensa prin voinţă limpede, viteză şi dexteritate. Simţea curenţii chiar înainte ca Manon să o facă.

— Când vom termina, dacă supravieţuim, ne vom întâlni pe cealaltă parte şi o vom face iarăşi. Până ce iese perfect. Bestiile voastre vor învăţa să aibă încredere unele în celelalte şi să asculte comenzile.

Vântul îi sărută obrajii.

— Să nu rămâneţi în urmă, le mai spuse ea, iar Abraxos plonjă în canion.

Capitolul 33

În săptămâna care urmă nu mai apărură alte cadavre, şi, desigur, nici urmă din creatura care le supsese sângele acelor oameni, cu toate că Celaena adesea se surprindea gândindu-se pe îndelete la toate amănuntele, în timp ce, pusă de

Rowan, aprindea lumânare după lumânare la ruinele templului Zeiţei Soarelui. Acum că se putea transforma la comandă, aceasta era o nouă sarcină: să aprindă o lumânare fără să distrugă totul cât vedea cu ochii. Ea rata de fiecare dată, pârjolindu-şi mantia, făcând să crape ruinele, incinerând copacii atunci când harul ei magic ieşea din ea ca o furtună. Rowan avea însă un stoc inepuizabil de lumânări, aşa că ea îşi petrecea zilele zgâindu-se la ele, până ce privea cruciş. Se putea întâmpla să asude ore în şir şi să se concentreze asupra stăpânirii furiei şi asupra tuturor acelor prostii, însă să nu obţină nici măcar un firişor de fum. Singurul lucru pe care îl obţinea era un apetit de nestăvilit: Celaena mânca orice şi ori de câte ori putea, din pricina faptului că harul ei magic îi consuma foarte multă energie.

Ploile reveniră şi, odată cu ele, mulţimea dornică să asculte poveştile lui Emrys. Celaena le asculta mereu în timp ce spăla vasele de la cină, poveşti despre fecioare războinice şi despre animale fermecate, despre vrăjitoare viclene, toate legendele Wendlynului. Rowan continua să-şi facă apariţia sub formă de şoim – şi erau unele seri în care ea se aşeza chiar lângă uşa din spate, iar Rowan, sfios, se apropia şi el.

Celaena era în picioare în faţa chiuvetei, spatele durând-o şi foamea rozându-i stomacul, în timp ce freca ultimele tingiri din aramă, iar Emrys termina de spus povestea unui lup isteţ şi a unei păsări de foc. Urmă o pauză, iar apoi veniră obişnuitele rugăminţi pentru aceeaşi veche poveste. Celaena nu observă capetele care se

întoarseră în direcţia ei, atunci când, de la chiuvetă, întrebă:

— Ştii vreo poveste despre regina Maeve?

Tăcere mormântală. Emrys făcu ochii mari înainte să-i surâdă uşor şi să-i răspundă:

— O mulţime. Pe care ai vrea s-o auzi?

— Pe cele mai vechi pe care le ştii. Pe toate.

Dacă urma să dea iarăşi ochii cu mătuşa ei, poate că ar fi trebuit să înceapă să înveţe cât de multe putea. Era posibil ca Emrys să fi ştiut poveşti care nu ajunseseră în ţinuturile ei. Dacă poveştile despre vârcolaci fuseseră adevărate, dacă cerbii nemuritori erau reali... poate că ar fi putut culege de aici informaţii esenţiale.

I se aruncară câteva priviri agitate, dar, în cele din urmă, Emrys zise:

— Voi începe aşadar cu începutul.

Celaena dădu aprobator din cap şi se duse să se aşeze pe scaunul ei, proptită de uşa din spate, aproape de şoimul cu privire ascuţită. Rowan plescăi din cioc, dar ea nu îndrăzni să se uite la el peste umăr. În schimb, începu să mănânce o pâine întreagă.

— Demult, când nu exista niciun rege muritor pe tronul din Wendlyn, zânele se plimbau printre noi. Unele erau bune şi frumoase, altele erau predispuse la mici trăsnăi, iar unele erau detestabile şi mai negre decât cea mai neagră noapte. Însă toate erau conduse de Maeve şi cele două surori ale ei, pe care le numeau Mora şi Mab. Iscusita Mora, care avea înfăţişarea unui şoim mare – aceea era descendenţa lui Rowan –, frumoasa Mab, care avea înfăţişarea unei lebede,

şi întunecata Maeve, a cărei extravaganţă nu putea să încapă într-o singură formă.

Emrys recită istoria, din care Celaena cunoştea o mare parte: Mora şi Mab se îndrăgostiseră de bărbaţi muritori şi renunţaseră la nemurirea lor. Unii spuneau că Maeve le obligase, drept pedeapsă, să renunţe la harul viaţa lor veşnică. Alţii spuneau că fusese voia lor, fie şi numai pentru a scăpa de sora lor.

Iar când Celaena întrebă dacă Maeve îşi găsise vreodată pereche, în încăpere se aşternu, din nou, o tăcere mormântală, iar Emrys răspunse că nu – cu toate că fusese cât pe ce, în zorii vremurilor. Un războinic, potrivit zvonurilor, îi furase inima cu isteţimea minţii lui şi cu puritatea sufletului, dar el murise într-un război de demult şi pierduse inelul pe care i-l hărăzise ei şi, de atunci, Maeve îi preţuia pe războinici mai presus de oricine altcineva. Ei o iubeau pentru asta – o făcuseră o regină atotputernică pe care nimeni nu îndrăznea să o provoace. Celaena se aştepta ca Rowan să-şi umfle penele auzind acestea, dar el rămase liniştit şi tăcut acolo unde era cocoţat.

Emrys istorisi poveşti despre regina Fae până târziu în noapte, zugrăvind un portret al unei conducătoare crude, viclene, care putea să cucerească întreaga lume dacă şi-ar fi dorit acest lucru, dar care, în schimb, nu se depărta de regatul ei împădurit din Doranelle, întemeindu-şi oraşul ei din piatră în inima uriaşului bazin al râului.

Celaena alegea amănuntele şi le memora, încercând să nu se gândească la prinţul cocoţat la câţiva metri deasupra ei, care făcuse de bunăvoie

un legământ de sânge cu monstrul nemuritor care sălăşluia dincolo de munţi. Era pe punctul de a cere încă o poveste, când simţi mişcarea dintre copaci.

Se înecă cu bucata de plăcintă cu afine pe care tocmai o devora în timp ce râsul uriaş străbătea la trap pădurea şi iarba udă, îndreptându-se către uşa lor. Ploaia îi întunecase blana aurie, iar ochii îi străluceau la lumina torţelor. Oare gărzile chiar nu-l văzuseră? Malakai îşi asculta fascinat partenerul. Ea deschise gura să strige un avertisment, când se opri.

Gărzile vedeau totul. Şi nu trăgeau. Deoarece nu era un râs, ci...

Într-o licărire care ar fi putut să fie un fulger îndepărtat, râsul deveni un bărbat înalt, lat în umeri, care se îndreptă spre uşa deschisă. Rowan se avântă în zbor, apoi se transformă, aterizând fără cusur când acesta mai avea de parcurs prin ploaie jumătate din distanţă.

Cei doi bărbaţi se strânseră în braţe şi se bătură reciproc pe spate – un salut scurt, eficient. Cu ploaia şi cu Emrys care povestea erau greu de auzit, iar ea, încordându-se pentru a asculta, îşi blestemă în gând urechile de muritoare.

— De şase săptămâni te caut, spuse străinul cu părul auriu cu o voce ascuţită, dar fără profunzime.

Nu imperioasă, ci obosită şi frustrată.

— Vaughan a spus că ai fi la graniţa de est, însă Lorcan mi-a zis că erai de găsit pe ţărm, inspectând flota. Apoi, gemenii mi-au zis că regina a venit încoace cu tine şi că s-a întors singură, aşa că, având o bănuială, am venit încoace.

Se bâlbâia, lipsa controlului contrastând cu muşchii lui puternici şi cu armele pe care le avea asupra sa. Un războinic, la fel ca Rowan – cu toate că surprinzătorului său chip frumos îi lipsea severitatea prinţului.

Rowan puse o mână pe umărul bărbatului.

— Am auzit ce s-a petrecut, Gavriel.

Oare era unul dintre misterioşii prieteni ai lui Rowan? Ea şi-ar fi dorit ca Emrys să fie liber pentru a putea să-l identifice. Rowan îi spusese foarte puţine despre cei cinci tovarăşi ai săi, dar era limpede că Rowan şi Gavriel erau mai mult decât simple cunoştinţe. Uneori, uita că Rowan avea o viaţă dincolo de zidurile acelei fortăreţe. Până atunci nu o deranjase şi acum nu era sigură de ce faptul că îşi amintise îi căzuse greu la stomac sau de ce, dintr-odată, conta că Rowan măcar să fi recunoscut că ea era acolo. Că ea exista.

Gavriel îşi frecă faţa, spatele lui musculos întinzându-se atunci când el trase aer în piept.

— Ştiu că probabil nu vrei să...

— Spune-mi numai ce vrei şi se va face.

Gavriel păru să se dezumfle, iar Rowan îl conduse spre o altă uşă. Amândoi se mişcau cu o graţie nepământeană, puternică – şi parcă şi ploaia se despărţea pentru a-i lăsa să treacă. Rowan nu-i aruncă nici măcar o privire înainte să dispară.

*

Rowan nu mai reveni în acea noapte, şi curiozitatea, nu amabilitatea, o făcu să-şi dea seama că prietenul ei probabil că nu cinase. Cel

puţin nimeni nu luase nimic din bucătărie, iar Rowan nu ceruse de mâncare. Aşa că de ce să nu-i fi dus ea o tavă cu tocană şi pâine?

Echilibră tava grea, sprijinind-o pe şold, şi ciocăni la uşă. Murmurul se stinse şi, preţ de o secundă, ei îi trecu prin minte gândul ucigător că poate bărbatul venise acolo dintr-un motiv mult mai intim. Apoi, cineva întrebă:

— Ce e?

Iar ea întredeschise uşa, suficient cât să arunce o privire.

— M-am gândit că poate vrei nişte tocană şi…

Ei bine, străinul era pe jumătate gol, culcat pe spate pe masa de lucru a lui Rowan. Însă Rowan era complet îmbrăcat, aşezat în faţa lui şi părând de-a dreptul enervat. Da, cu siguranţă ea intrase şi întrerupsese ceva intim.

După o fracţiune de secundă, remarcă acele aplatizate, cuva în formă de ceaun cu pigment negru, cârpa îmbibată cu tuş şi sânge şi urmele unui tatuaj, care se întindeau de pe pectoralul stâng al străinului, în jos pe coaste, până pe şold.

— Ieşi afară! îi ceru Rowan pe un ton plat, coborând acul.

Gavriel înălţă capul, lumina strălucitoare a lumânărilor lăsând să se vadă teama din ochii lui roşiatici – şi nu neapărat din pricina semnelor care i se gravau în piele, deasupra inimii şi a cavităţii toracice. Cuvinte în Limba Veche, aidoma celor pe care le avea Rowan. Deja erau foarte multe – majoritatea lor vechi şi întrerupte de cicatrice.

— Vrei tocana? îl întrebă ea, continuând să se zgâiască la tatuaj, la micuţa călimară din fier şi la

felul în care Rowan părea să se descurce la fel de bine cu ustensilele ca şi cu armele.

Oare el îşi făcuse singur tatuajul?

— Las-o, îi răspunse el, iar ea ştiu – pur şi simplu ştiu – că mai târziu avea să-i smulgă capul.

Adoptând o mină de nepătruns, ea lăsă tava pe pat şi porni înapoi spre uşă.

— Regret că v-am întrerupt.

Indiferent pentru ce erau tatuajele, oricât de bine se cunoşteau, ea nu avea niciun drept să se afle acolo. Durerea din ochii străinului îi spusese destul. O văzuse adesea şi în propria-i reflexie. Atenţia lui Gavriel era împărţită între ea şi Rowan; dilatându-şi nările – o adulmecă.

Fără îndoială, era timpul să se care dracului de acolo.

— Scuze, spuse ea, şi închise uşa în urma ei.

Reuşise să facă doi paşi pe coridor înainte să fie nevoită să se oprească şi să se rezeme de peretele din piatră, frecându-şi faţa. Proastă. Proastă fiindcă îi păsa câtuşi de puţin de ceea ce el făcea în afara antrenamentului, deoarece credea că lui ar fi putut măcar să-i treacă prin cap să-i împărtăşească şi ei informaţiile, fie chiar şi cele legate de faptul că se retrăgea devreme în apartamentul său. Totuşi, o durea – mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Era pe punctul de a se târî spre camera ei, când uşa se deschise larg şi Rowan ieşi ca o furtună, practic arzând de mânie, însă doar văzând paloarea care îl cuprinsese o făcu să depăşească din nou linia aceea prostească, nechibzuită, să se agaţe din nou de furie fiind mai simplu decât să

îmbrăţişeze întunericul tăcut care voia s-o tragă în jos, tot mai jos. Înainte ca el să înceapă să ţipe, ea îl întrebă:

— O faci pentru bani?

Un sticlit al dinţilor.

— Unu, nu e treaba ta. Şi doi, nu m-aş coborî niciodată atât de jos.

Privirea pe care i-o aruncă îi spuse exact ce părere avea el despre profesia ei.

— Vezi tu, ar putea să fie mai bine dacă, în loc de asta, m-ai pălmui.

— În loc de ce?

— În loc de a-mi reaminti iar şi iar cât de lipsită de caracter şi îngrozitoare şi laşă sunt. Crede-mă, pot să fac treaba asta foarte bine şi singură. Aşa că, loveşte-mă, deoarece sunt a naibii de sătulă să fac schimb de insulte. Şi ştii ce? Nici măcar nu te-ai deranjat să-mi spui că urma să nu fii disponibil. Dacă mi-ai fi spus ceva, n-aş mai fi venit. Îmi pare rău că am făcut-o. Dar tu pur şi simplu m-ai părăsit la parter.

După ce rosti acele ultime vorbe, panica o cuprinse brusc, o durere ascuţită aproape blocându-i gâtlejul.

— M-ai părăsit, repetă ea.

Poate că era numai din pricina orbirii aduse de teroarea abisului care se căsca iar în jurul ei, însă ea şopti:

— Nu mai am pe nimeni. Pe nimeni.

Până acum, ea nu-şi dăduse seama cât de mult însemna pentru ea, cât de tare îşi dorea să nu fi fost adevărat.

Trăsăturile lui rămaseră impasibile, devenind

răutăcioase chiar, în timp ce îi răspundea:

— Nu am ce să-ţi dau. Nimic ce să vreau să-ţi dau. Nu-ţi datorez nicio explicaţie cu privire la ceea ce fac în afara antrenamentului. Nu-mi pasă prin ce ai trecut sau ce vrei să faci cu viaţa ta. Cu cât mai repede ai să poţi să-ţi rezolvi plânsetul şi autocompătimirea, cu atât mai repede am să scap de tine. Nu însemni nimic pentru mine şi nu-mi pasă.

În urechi auzi un vag ţiuit care se transformă într-un urlet. Şi, sub acesta, un val neaşteptat de amorţeală, o prea cunoscută pierdere a vederii, ori a sunetului, ori a sentimentelor. Nu ştia de ce se întâmpla, căci fusese atât de hotărâtă să-l urască, dar... ar fi fost plăcut, presupuse ea. Ar fi fost plăcut să aibă o persoană care să ştie adevărul absolut despre ea – şi să n-o urască pentru asta.

Ar fi fost foarte, foarte plăcut.

Plecă fără să mai spună ceva. Lumina pâlpâitoare dinlăuntrul ei se micşora din ce în ce mai tare cu fiecare pas făcut.

Până se stinse.

Capitolul 34

Celaena nu-şi amintea când se cuibărise în pat, fără să-şi scoată din picioare cizmele. La trezire, nu-şi aminti visele, nu simţi săgeţile de foame sau de sete şi de-abia avu puterea să le răspundă celor pe care-i întâlnea pe drumul spre bucătărie, unde se aşează pentru a lua micul dejun. Toate treceau pe lângă ea ca nişte vârtejuri de culori terne şi sunete şoptite, iar ea rămânea impasibilă. O

stâncă în mijlocul unui curent.

Micul dejun trecu şi, când toată lumea puse punct, în tăcerea bucătăriei, sunetele deveniră voci. Un murmur – Malakai. Un râset – Emrys.

— Uite, spuse Emrys, apropiindu-se de locul unde stătea Celaena, lângă chiuvetă, privind, încă pierdută, pe câmp. Uite ce mi-a cumpărat Malakai.

Surprinse cu coada ochiului strălucirea mânerului aurit, înţelegând că Emrys ţinea în mână un cuţit nou. Asta era o glumă. Probabil că zeii îi jucau o farsă. Ori chiar o urau, o urau cu adevărat.

Mânerul era gravat cu flori de lotus, o undă de lapis lazuli mărginindu-i baza aidoma undei unui râu. Emrys zâmbea, cu ochii strălucindu-i. Dar cuţitul acela, aurul lustruit şi strălucitor...

— L-am luat de la un negustor care venea de pe continentul sudic, spuse Malakai de la masă, tonul satisfăcut fiind suficient pentru a-şi da seama că era extrem de bucuros. A venit tocmai din Eyllwe.

Amorţeala se sfărâmă.

Se sfărâmă cu un zgomot atât de violent, încât fu surprinsă că nimeni nu auzise.

Şi în locul ei se născu un ţipăt, ascuţit şi pătrunzător, puternic precum ţiuitul ceainicului, sonor ca vântul într-o furtună, puternic precum cel pe care-l emisese camerista în dimineaţa în care intrase în dormitorul părinţilor Celaenei şi văzuse copilul culcat între cadavrele lor.

Era atât de puternic, încât de-abia îşi auzi cuvintele:

— Nu-mi pasă.

Nu auzea nimic dincolo de urletul acela fără

sunet, aşa că ridică vocea, respirând sacadat, prea rapid, repetând:

— Nu. Îmi. Pasă.

Tăcere. Apoi, precaut, Luca spuse din partea cealaltă a camerei:

— Elentiya, nu fi nepoliticoasă.

Elentiya. Elentiya. *Spiritul care nu poate fi învins.*

Minciuni, minciuni, minciuni. Nehemia minţise despre toate. Despre numele ei tâmpit, despre planurile ei, despre fiecare lucru tâmpit în parte. Şi apoi se dusese. Celaenei nu-i mai rămăseseră de la ea decât amintiri ca aceasta – arme similare cu cele pe care prinţesa le purtase cu atâta mândrie. Nehemia nu mai era, iar ea rămăsese pustiită.

Se întoarse spre ei tremurând atât de tare, încât credea că trupul i se va destrăma de la încheieturi.

— Nu-mi pasă de voi, şuieră către Emrys, Malakai şi Luca. Nu-mi pasă de cuţitul tău. Nu-mi pasă de poveştile voastre sau de regatul vostru amărât.

Îl pironi pe Emrys cu privirea. Luca şi Malakai traversară camera într-o clipă, păşind în faţa bătrânului – cu dinţii dezveliţi. Bine. Aveau de ce să se simtă ameninţaţi.

— Aşa că, lăsaţi-mă în pace. Ţineţi-vă vieţile blestemate pentru voi şi lăsaţi-mă în pace!

Acum urla, dar nu-şi putea înăbuşi ţipătul, nu-şi putea ostoi furia, nu ştia ce era înainte şi înapoi, nu ştia decât că Nehemia o minţise, iar prietena ei făcuse odată un jurământ – făcuse un jurământ şi-l încălcase, aşa cum îi frânsese inima Celaenei în

ziua în care murise.

Şi atunci văzu lacrimile în ochii lui Emrys. Tristeţe, ori milă, ori furie, puţin îi păsa. Luca şi Malakai încă stăteau între ei, mârâind uşor. O familie – ei erau o familie şi erau uniţi. Ar fi sfâşiat-o dacă i-ar fi făcut vreun rău oricăruia dintre ei.

Uitându-se la cei trei, Celaena lăsă să-i scape un hohot de râs pe un ton jos, lipsit de bucurie. Emrys deschise gura pentru a rosti acele cuvinte care, credea el, ar fi putut să o ajute, dar Celaena lăsă să-i scape încă un hohot de râs fără viaţă şi ieşi din bucătărie.

*

După o noapte întreagă în care tatuase în carnea lui Gavriel numele celor căzuţi şi în care ascultase vorbăria războinicului despre oamenii pe care îi pierduse, Rowan îl trimise în treaba lui şi se îndreptă spre bucătărie. Bucătăria era pustie, cu excepţia unui bărbat bătrân, care stătea la masa de lucru goală, ţinând în mâini o cană. Emrys îşi ridică privirea, iar ochii lui erau luminoşi şi... îndureraţi.

Fata nu era de văzut şi, preţ de o secundă, speră că plecase din nou, ca să nu fie obligat să se confrunte cu ceea ce-i spusese cu o zi înainte. Uşa spre exterior era deschisă – de parcă ar fi deschis-o cineva larg. Probabil că pe acolo plecase.

Rowan făcu un pas spre uşă, dădu din cap salutând, dar bărbatul îl privi de sus până jos şi spuse cu voce domoală:

— Ce faci?

— Poftim?

Emrys nu-şi ridică vocea atunci când spuse:

— Fetei ăleia. Ce-i faci de continuă să vină aici cu asemenea pustiu în ochi?

— Nu-i treaba ta.

Emrys îşi strânse buzele până nu mai rămase decât o linie.

— Ce vezi când te uiţi la ea, Prinţe?

Nu ştia. Zilele acestea, nu ştia nimic.

— Nici asta nu e treaba ta.

Emrys îşi trecu o mână peste faţa arsă de vânt.

— O văd cum dispare, bucată cu bucată, pentru că tu o alungi, când ea are aşa o nevoie disperată de cineva care să o ajute să-şi revină.

— Nu văd cum aş putea s-o...

— Ştiai că Evalin Ashryver a fost prietena mea? Şi-a petrecut aproape un an muncind în bucătăria asta – trăind aici cu noi, luptându-se s-o convingă pe regina ta că semi-Fae îşi au şi ei locul lor pe tărâmul vostru. A luptat pentru drepturile noastre până în ziua în care a părăsit acest regat – şi mulţi ani după, până când a fost omorâtă de monştrii aceia de peste mare. Aşa că ştiam. Am ştiut cine era fiica ei din clipa în care ai adus-o în bucătăria asta. Noi toţi care eram aici cu douăzeci şi cinci de ani în urmă am recunoscut-o.

Nu se lăsa surprins de multe ori, dar... Rowan privea în gol.

— N-are nicio speranţă, Prinţe. În inima ei nu mai este speranţă. Ajut-o. Dacă nu de dragul ei, măcar pentru ceea ce reprezintă – pentru ceea ce ne poate oferi, chiar şi ţie.

— Şi asta fiind? îndrăzni el să întrebe.

Emrys îi susţinu neclintit privirea şi şopti:
— O lume mai bună.

*

Celaena merse şi merse, până ajunse pe ţărmul unui lac străjuit de copaci, care strălucea diamantin în soarele de prânz. Consideră că e un loc la fel de bun ca oricare şi se prăbuşi pe malul umed, strângându-şi mâinile la piept şi sprijinindu-şi trunchiul pe genunchi.

Nu era nimic de făcut pentru ca ea să-şi revină, iar ea era... era...

Un sunet ca un vaiet ieşi de pe buzele care îi tremurau atât de puternic, încât trebui să se strângă ca într-o cochilie, împiedicând sunetul să răzbată.

Însă sunetul era în gâtlejul ei, şi în plămânii ei, şi în gura ei şi, când inspiră, se sparse. Auzindu-l, toate se revărsară în lumea ei, până când trupul începu să o doară de forţa amintirii.

Simţi vag schimbarea luminii pe lac. Simţi vag vântul suspinător, cald, atingându-i obrajii umezi. Şi auzi, atât de încet încât i se păru că visează, vocea unei femei murmurând: *De ce plângi, Inimă-de-Foc?*

Trecuseră zece ani – zece ani lungi de când auzise ultima dată vocea mamei ei, dar acum o auzi peste forţa plânsului ei, la fel de clar de parcă ar fi îngenuncheat lângă ea. *Inimă-de-Foc – de ce plângi?*

— Pentru că m-am rătăcit, şopti ea pământului, şi nu ştiu drumul.

Era ceea ce nu putuse niciodată să-i spună Nehemiei – faptul că, timp de zece ani, nu ştiuse cum să-şi găsească drumul spre casă, pentru că nu mai avea casă.

Vânturile furtunoase şi gheaţa se izbiră de ea şi atunci observă că Rowan şedea aşezat lângă ea, cu picioarele întinse, sprijinit cu palmele pe patul de muşchi. Ea îşi ridică privirea, dar nu se obosi să-şi şteargă faţa, şi rămase aşa uitându-se în zare, dincolo de sclipirile lacului.

— Vrei să vorbim despre asta? o întrebă el.

— Nu.

Înghiţind de câteva ori, ea smulse o batistă din buzunar şi-şi suflă nasul, capul limpezindu-i-se cu fiecare răsuflare.

Rămaseră în tăcere, fără niciun sunet, ascultând clipocitul blând al lacului pe malul acoperit de muşchi şi vântul printre frunze. Şi atunci...

— Bine, pentru că plecăm.

Ticălosul. Măcar aşa putea să-i spună, apoi îl întrebă:

— Să mergem unde?

El zâmbi înverşunat.

— Cred c-am început să te înţeleg, Aelin Galathynius.

*

— Ce facem noi aici, pe toate inelele arzătoare ale iadului? întrebă Celaena, gâfâind, privind gura peşterii adăpostită de baza muntelui accidentat.

Fusese un urcuş de opt kilometri. Cu mai nimic

în stomac.

Copacii se izbeau de stâncile cenuşii, întinzându-se pe pantă în căutarea libertăţii, apoi dispărând în stânca acoperită cu licheni care se transforma, în cele din urmă, în vârful acoperit de zăpadă sub care se afla graniţa dintre Wendlyn şi Doranelle. Nu se ştie din ce motiv, vederea uriaşului masiv îi făcu pielea de găină. Şi nu avea nicio legătură cu vântul îngheţat.

Rowan păşi în deschiderea amplă a gurii peşterii, mantia de un cenuşiu deschis fluturând în urma lui.

— Grăbeşte-te.

Strângându-şi mantia pe lângă corp, ea se poticni urmându-l. Un semn rău. Un semn îngrozitor, de fapt, pentru că, indiferent ce se afla în peştera aceea...

Pătrunse în întuneric, urmându-l pe Rowan după lumina reflectată pe păr, lăsându-şi ochii să se obişnuiască. Terenul era stâncos, pietrele mici şi netezite de vreme. Şi presărată cu arme ruginite, armuri şi – haine. Fără schelete. În numele zeilor, era atât de frig, încât îşi vedea respiraţia, vedea...

— Spune-mi că am halucinaţii.

Rowan se oprise la marginea unui lac enorm, îngheţat, care se întindea în obscuritate. În mijlocul lacului aşezat pe o pătură, cu lanţurile de la mâini ancorate sub gheaţă, era Luca.

Lanţurile lui Luca zăngăniră când ridică mâna să-i salute.

— Credeam că n-o să mai apăreţi. Am îngheţat, strigă el şi-şi băgă din nou mâinile la subţiori.

Ecourile sunetelor reverberară în tot spaţiul.

Stratul gros de gheaţă, care acoperea lacul, era atât de limpede, încât se vedea apa de dedesubt – pietre incolore pe fund, rădăcini bătrâne de la copaci morţi demult şi niciun semn de viaţă. Dintre stânci apărea uneori câte o sabie sau un pumnal.

— Ce e locul acesta?

Răspunsul lui Rowan fu:

— Du-te să-l scoţi de acolo.

— Ţi-ai pierdut minţile?

Rowan îi aruncă un zâmbet care sugera că, de fapt, era nebun de-a binelea. Ea păşi spre gheaţă, dar el îi blocă drumul cu un braţ musculos.

— În cealaltă formă a ta.

Luca ţinea capul înclinat, de parcă ar fi încercat să asculte.

— Nu ştie ce sunt, murmură ea.

— Vezi tu, trăieşti într-o fortăreaţă de semi-Fae. N-o să-i pese. Oricum, asta era ultima dintre problemele ei.

— Cum îndrăzneşti să-l târăşti şi pe el în toată povestea asta?

— Tu ai făcut asta, atunci când l-ai insultat – pe el şi pe Emrys. Ai putea măcar să-l aduci înapoi.

Suflă spre lac, iar gheaţa se topi lângă ţărm, apoi se întări. În numele zeilor! Îngheţase tot lacul. Era atât de puternic?

— Sper c-aţi adus gustări! spuse Luca. Mor de foame. Grăbeşte-te, Elentiya. Rowan a spus că trebuie să faci asta ca parte a programului de pregătire şi...

Şi continuă să sporovăiască.

— Ce sens are asta? E pedeapsa pentru un comportament de dobitoc?

— Îţi poţi controla puterea în forma umană – o ţii în stare latentă, dar în momentul în care te schimbi, în momentul în care devii agitată sau mânioasă, ori ţi-e teamă, în momentul în care îţi aminteşti cât de mult te sperie puterea ta, harul magic se ridică pentru a te proteja. Nu înţelege că tu eşti sursa acelor sentimente, nu o ameninţare din afară. Când există, totuşi, o ameninţare din afară, când uiţi suficient de mult timp să te temi de propria-ţi putere, atunci deţii controlul. Sau, cel puţin, un control parţial.

Indică din nou spre stratul de gheaţă care o despărţea de Luca.

— Aşa că, eliberează-l.

Dacă-şi pierdea controlul, dacă focul reuşea să evadeze din ea... ei bine, focul şi gheaţa cu siguranţă merg bine împreună, nu?

— Ce i se întâmplă lui Luca dacă dau greş?

— Îi va fi foarte frig şi va fi ud leoarcă. Şi s-ar putea să moară.

Din zâmbetul de pe faţa lui, realiză că era suficient de sadic încât să lase băiatul să se scufunde împreună cu ea.

— Chiar erau necesare lanţurile? Se va duce direct la fund cu ele.

Un gen de panică neroadă, de miel dus la tăiere, începea să-i umple venele.

Când întinse mâna pentru a lua cheia de la lanţurile lui Luca, Rowan scutură din cap.

— Cheia ta este controlul. Şi concentrarea. Traversează lacul, apoi găseşte singură o

modalitate de a-l elibera fără să vă înecaţi amândoi.

— Nu-mi da tu lecţii, de parcă ai fi vreun maestru mistic în stupizenii! E cel mai prostesc lucru pe care a trebuit vreodată să-l fac...

— Grăbeşte-te, spuse Rowan, cu un rânjet crud pe faţă, iar gheaţa gemu şi ea, de parcă ar fi început să se topească.

Deşi o voce micuţă din minte îi spunea că nu l-ar fi lăsat pe băiat să se înece, ea nu putea avea încredere în el, nu după ce se întâmplase noaptea trecută.

Se apropie cu un pas de gheaţă.

— Eşti un ticălos.

După ce Luca ajungea în siguranţă acasă, ea avea să înceapă să caute modalităţi de a-i face lui Rowan viaţa un infern. Lovi cu pumnul vălul interior, durerea trecând aproape fără să o simtă, în timp ce trăsăturile începură să i se transforme.

— De-abia aşteptam să-ţi văd forma de Fae! spuse Luca. Am pus cu toţii pariu când...

Şi continuă tot aşa.

Celaena îi aruncă o privire ameninţătoare lui Rowan, al cărui tatuaj devenise şi mai detaliat acum că îl vedea cu ochii de Fae.

— Mă alină să ştiu că oameni ca tine au un loc aparte în iad care îi aşteaptă.

— Spune-mi ceva nou.

Păşind pe gheaţă, îi făcu un semn deosebit de vulgar.

Făcând un pas prudent – paşi mici, la început – vedea fundul lacului coborând în întuneric, înghiţind întinderea de arme pierdute. În sfârşit,

Luca tăcuse.

Numai atunci când trecu dincolo de marginea vizibilă a pragului de stâncă şi zăbovi deasupra adâncimilor întunecate, respiraţia i se poticni. Un picior îi alunecă, iar gheaţa gemu.

Gemu şi se crăpă, formând pânze de păianjen sub picioarele ei. Îngheţă, cu gura căscată ca o proastă, iar crăpăturile se răspândeau din ce în ce mai mult şi atunci – îşi reluă mersul. Sub cizmele ei, încă o crăpătură. S-a mişcat oare gheaţa?

— Încetează, şuieră către Rowan, dar nu îndrăzni să se uite în urmă.

Harul ei magic se trezi cu o tresărire, iar trupul îi deveni inert ca-n moarte. Nu.

Dar era acolo, umplând spaţiile dinlăuntrul ei.

Gheaţa scoase un geamăt profund, care nu putea însemna decât că de ea se apropia repede ceva rece şi umed. Făcu încă un pas, numai pentru că drumul înapoi părea să se sfărâme, începuse să transpire – magia şi focul o încălzeau din interior.

— Elentiya? întrebă Luca, iar ea îi întinse mâna – un gest tăcut, pentru a-i închide gura ca meliţa; închise ochii şi respiră, imaginându-şi cum aerul rece care îi înconjura îi pătrunde în plămâni, îngheţând deasupra fântânii de putere. Magie – era magie. În Adarlan era o capcană mortală.

Îşi încleştă pumnii. Aici nu era o capcană mortală. Pe teritoriul acesta, putea să o aibă, putea lua orice formă îşi dorea.

Gheaţa încetă să mai geamă, dar se adunase ca norii şi se subţiase în jurul ei. Începu să alunece, cu mişcări cât mai echilibrate şi mai fluide posibil, fredonând o melodie – o bucăţică de simfonie care

o calma. Ritmul o ancora, îi atenua panica tăioasă.

Magia deveni jar, pulsând cu fiecare respiraţie. *Sunt în siguranţă,* îi spuse ea. *Relativ în siguranţă.* Dacă Rowan avea dreptate şi era doar o reacţie de apărare în faţa duşmanilor...

Focul era motivul pentru care fusese dată afară din Biblioteca din Orynth când avea opt ani, după ce incinerase, fără să vrea, un corp de bibliotecă plin cu manuscrise vechi atunci când devenise din ce în ce mai iritată din pricină că Maestrul învăţător îi ţinuse prelegeri despre decenţă. Fusese o uşurare frumoasă, oribilă, să se trezească odată, la câteva luni după aceea, şi să realizeze că magia dispăruse. Că putea ţine o carte în mâini – să ţină în mâini ceea ce iubea cel mai mult – şi să nu-şi facă griji că o va transforma în cenuşă dacă se enerva, ori obosea, ori se emoţiona.

Celaena Sardothien, Celaena glorios de muritoare, nu trebuia să se teamă că va da foc fără să vrea unui coleg de joacă, ori că va avea un coşmar care i-ar putea incinera dormitorul. Ori că ar putea arde din temelii întregul Orynth. Celaena fusese tot ceea ce Aelin nu era. Îmbrăţişase această viaţă, chiar dacă realizările Celaenei erau moartea, tortura şi durerea.

— Elentiya?

Privea lung gheaţa. Harul ei magic pâlpâi din nou.

Să ardă un oraş din temelii. Aceasta era temerea pe care și-o exprimase emisarul din Melisande către părinţii şi unchiul ei. I se spusese că emisarul venise să încheie o alianţă, dar ulterior înţelesese că de fapt venise să culeagă informaţii

despre ea. Melisande avea o regină tânără pe tronul ei şi dorea să evalueze pericolul pe care l-ar fi avut de confruntat din partea moştenitoarei Terrasenului. Dorea să ştie dacă Aelin Galathynius avea să devină o armă de război.

Deasupra gheţii se ridică ceaţa şi zgomotul unei fisuri sfârtecă aerul. Harul magic pulsa, încercând să răzbată afară, clămpănind din fălci la fiecare respiraţie a ei.

— Tu controlezi totul, spuse Rowan de pe ţărm. Tu eşti stăpâna lui.

Se afla la jumătatea drumului. Mai făcu un pas spre Luca, iar gheaţa continuă să crape. Lanţurile lui zornăiră – nerăbdare sau teamă?

Ea nu deţinuse controlul niciodată. Chiar şi în forma Celaenei, controlul fusese doar o iluzie. Alţi stăpâni îi ţinuseră frâiele.

— Eşti stăpâna propriei tale sorţi, îi spuse Rowan blând de pe țărm, de parcă ar fi ştiut exact ce-i trecea ei prin minte.

Îşi reluă fredonatul, melodia căutându-şi drum din memorie. Şi cumva... cumva, flacăra se linişti. Celaena mai făcu un pas înainte, apoi încă unul. Puterea care ardea mocnit în venele ei nu avea să dispară niciodată, dar dacă n-o stăpânea, şansele să rănească pe cineva erau mai mari.

Îi aruncă o privire ameninţătoare lui Rowan, care acum se plimba cu paşi apăsaţi de-a lungul ţărmului, examinând unele dintre lamele scufundate. În ochii lui, de obicei inexpresivi, plutea o urmă de triumf, dar el se întoarse, îndreptându-se spre o crevasă mică din peretele peşterii, căutând ceva înăuntru. Ea continuă să

avanseze, abisul de apă devenind din ce în ce mai adânc. Ca asasin, îşi stăpânise trupul muritor. Stăpânirea puterii ei nemuritoare nu era decât o nouă sarcină.

Când se apropie de Luca atât de aproape încât să-l atingă, văzu că el făcuse ochii mari.

— Nu ai de ce să te ascunzi, să ştii. Oricum, ştim cu toţii că îţi poţi schimba forma, îi spuse el. Şi dacă te face să te simţi mai bine, forma animală a lui Sten este de porc. De ruşine, refuză să se transforme.

Ar fi râs – de fapt simţi că fiinţa interioară se încorda pentru a emite zgomotul care fusese îngropat acolo luni de zile, însă atunci îşi aminti de lanţurile de la încheieturile lui. Harul ei magic se liniştise, dar acum... să le topească, sau să topească gheaţa în care erau ancorate şi să-l lase să-şi târască lanţurile până la ţărm? Dacă încerca să topească gheaţa, exista riscul să ajungă amândoi pe fundul lacului, iar dacă ataca lanţurile... Ei bine, putea pierde controlul şi tot pe fundul lacului ar fi ajuns, dar ar fi putut sfârşi şi prin a-i da lui foc. În cel mai bun caz, avea să-i lase arsuri pe locul unde erau cătuşele. În cel mai rău caz, avea să-i topească oasele. Mai bine să rişte cu gheaţa.

— Erm, spuse Luca, voi ierta tot ce mi-ai spus mai devreme dacă putem să mâncăm ceva chiar acum. Aici miroase oribil.

Simţurile lui probabil că erau mai ascuţite decât ale ei – peştera avea doar un vag miros de rugină, muşchi şi lucruri în descompunere.

— Stai liniştit şi nu mai vorbi, spuse ea, mai

aspru decât şi-ar fi dorit.

El tăcu, iar ea se apropie uşor de locul unde Rowan îngheţase lanţurile. Cât de prudent putu, ea îngenunche, repartizându-şi greutatea uniform.

Îşi trecu o palmă peste gheaţă, urmărind traseul lanţurilor până la drugul care se clătina în apa de dedesubt.

Se clătina – pe acolo trecea un curent, ceea ce însemna că Rowan probabil că pecetluia gheaţa întruna... Răceala îi muşcă palma, iar ea îi aruncă o privire lui Luca; acesta şedea pe o pătură din blană. Apoi, se întoarse spre ancoră. Dacă gheaţa se rupea, ea avea să fie nevoită să încerce să-l prindă. Rowan era nebun de legat.

Inspiră profund de câteva ori, lăsând magia să se calmeze şi să se întoarcă în interior. Apoi, cu mâna apăsată pe gheaţă, băgă un deget în rezerva de putere şi extrase de acolo o şuviţă subţire, arzând, care curse pe braţul ei, se înfăşură ca un şarpe pe încheietura ei şi apoi se aşeză în palma ei, încălzindu-i pielea, gheaţa... începând să strălucească într-o nuanţă roşie luminoasă. Luca ţipă când gheaţa începu să se facă ţăndări în jurul lor.

— Controlează, lătră Rowan de pe ţărm, scoţând o sabie abandonată de unde fusese înfiptă în crevasa mică din perete, cu mânerul aurit sclipind.

Celaena strânse harul magic atât de tare, încât o sufocă. Unde fusese palma ei se vedea o gaură – dar care nu pătrunsese în întreg stratul de gheaţă. Nu era suficient de mare să elibereze lanţul.

Putea controla asta. Putea să se controleze din

nou. Fântâna din ea se umpluse şi ea o împinse îndărăt, dorindu-şi ca numai o şuviţă să iasă şi să pătrundă în gheaţă, ca un vierme, muşcând din răceala de gheaţă... Se auzi un clinchet metalic, apoi un şuierat, şi apoi...

— O, mulţumesc zeilor, mormăi Luca, trăgând lanţul prin gaură.

Îşi înfăşură şuviţa de putere înapoi în propria-i fiinţă, în acea fântână, şi, dintr-odată, harul magic se răci.

— Te rog, spune-mi că aţi adus mâncare, spuse din nou Luca.

— De asta ai venit? Ţi-a promis Rowan gustări?

— Sunt un băiat în creştere.

Şi îi făcu cu ochiul, aruncându-i o privire lui Rowan.

— Ş-apoi, lui Rowan nu-i spui nu.

Nu, într-adevăr, nimeni nu-l refuzase vreodată şi de aceea probabil Rowan se gândise că o schemă ca aceea era acceptabilă. Celaena suspină pe nas şi privi gaura mică pe care o făcuse în gheaţă. O faptă vitejească – un miracol. Când să se ridice şi să-l ajute pe Luca să-şi croiască drumul spre ţărm, mai aruncă o privire gheţii. Nu, nu gheţii – apei de dedesubt.

De acolo, un uriaş ochi roşu se uita fix la ea.

Capitolul 35

Următoarele cuvinte care ieşiră din gura Celaenei fură atât de vulgare, încât Luca se sufocă. Celaena rămase nemişcată sub licărirea neliniştitoare a unei linii albe, groase şi neregulate,

care emana din ochiul roşu.

— Pleacă de pe gheaţă acum, îi şopti ea lui Luca.

Din cauza liniei aceleia albe, în formă de fierăstrău – pentru că erau dinţi. Dinţi mari, capabili să-ţi taie braţul dintr-o singură muşcătură. Se ridicau plutind din adânc, spre gaura pe care o făcuse. De aceea nu erau schelete – numai armele care îi trădaseră pe nebunii care se rătăciseră în peştera aceea.

— Pe toţi zeii, spuse Luca, privind din spatele ei. Ce este asta?

— Taci şi du-te, şuieră ea.

Pe ţărm, Rowan făcuse ochii mari, cu faţa tensionată sub tatuaj. Nu-şi dăduse seama că lacul nu era pustiu.

— Acum, Luca, mârâi Rowan, cu sabia scoasă, iar cealaltă, pe care o ridicase de pe pământ, fiind încă în teacă, în cealaltă mână.

Înota spre ei, agale. Curios. Pe măsură ce se apropia, ea reuşi să discearnă un trup ca de şarpe, alb precum pietrele de pe fundul lacului. Nu văzuse niciodată ceva atât de mare, atât de străvechi şi – şi între ea şi antica fiinţă nu era decât un strat subţire de gheaţă.

Când Luca începu să tremure, pielea lui arsă de soare pălind, Celaena sări în picioare, cu gheaţa gemând sub ea.

— Nu privi în jos, spuse ea, apucându-l de cot.

Un petic de gheaţă mai groasă se întări sub picioarele lor şi se întinse – o cale spre ţărm.

— Dă-i drumul, îi spuse ea băiatului, înghiontindu-l blând.

El porni într-o alunecare târşâită. Îl lăsă s-o ia înainte, dându-i timp astfel încât să-i poată păzi spatele, după care aruncă din nou o privire în jos.

Îşi înghiţi ţipătul când un cap masiv şi solzos se uită fix la ea. Nu un balaur sau un dragon, nu un şarpe sau un peşte, ci o fiinţă între. Îi lipsea un ochi, carnea fiind cicatrizată în jurul orbitei goale. Cine naiba îi făcuse asta? Exista oare ceva mai rău acolo jos, înotând pe lângă pântecele muntelui? Bineînţeles – bineînţeles că fusese lăsată neînarmată în mijlocul unui lac căptuşit cu arme.

— Mai repede, rosti sacadat Rowan.

Luca era deja la jumătatea drumului spre ţărm.

Celaena începu să-l imite pe Luca, alunecând târşâit, pentru că nu credea că dacă ar fi alergat s-ar fi putut ţine pe picioare. Când făcu al treilea pas, o strălucire de un alb ca oasele izbucni din străfunduri, răsucindu-se ca o năpârcă în atac.

Coada lungă plesni gheaţa, iar lumea se clătină.

Ea se ridică, picioarele îndoindu-i-se, în timp ce gheaţa se înălţă sub forţa loviturii, plesnind-o peste mâini şi genunchi. Celaena respinse harul magic care se ridica s-o protejeze, să ardă, să schilodească. Se zvârcoli şi derapă lateral când capul solzos, cornut, se repezi spre gheaţa de la picioarele ei.

Suprafaţa tresăltă. Mai departe, dar apropiindu-se, gheaţa se spărgea. De parcă toată concentrarea lui Rowan era orientată acum spre menţinerea fragilei punţi din gheaţă dintre ea şi ţărm.

— Armă, spuse ea dintr-o suflare, neîndrăznind

să-şi abată atenţia de la creatură.

— Grăbeşte-te, strigă sacadat Rowan, iar Celaena îşi ridică privirea suficient cât să-l vadă lăsând să alunece pe gheaţă sabia pe care o găsise, un vânt aspru învârtejindu-se spre ea.

Luca abandonă pătura, alergând târşâit, şi, din mers, Celaena ridică sabia cu mâner de aur. Un rubin de mărimea unui ou de găină era încastrat în plăsea şi, în pofida vechimii tecii, lama străluci când o trase afară, de parcă ar fi fost recent lustruită. Ceva căzu din teacă pe gheaţă, zăngănind – un inel simplu din aur. Îl înşfacă, aruncându-l într-un buzunar şi alergă mai repede, de parcă...

Gheaţa se ridică din nou, vuietul acelei cozi uriaşe fiind la fel de îngrozitor ca şi suprafaţa care se mişca sub ea. Celaena rămase în picioare de data aceasta, lăsându-se pe vine ţinând strâns sabia, parte din ea minunându-se de echilibrul şi frumuseţea armei; dar Luca, alunecând şi derapând, se prăbuşi. Ajunse la el în câteva clipe, ridicându-l de spatele tunicii şi ţinându-l strâns, gheaţa ridicându-se sub ei.

Trecură de punctul unde fusese lăsată de Rowan şi aproape gemu de uşurare când văzu pragul din stâncă de culoare deschisă sub picioare. Gheaţa din spatele lor explodă, apa rece ca gheaţa scăldându-i, şi atunci...

Nu se opri când acele nări fornăiră. Nu se opri, împingându-l pe Luca spre Rowan, a cărui frunte lucea de transpiraţie în timp ce gheare puternice zgâriară gheaţa, săpând patru linii adânci.

Ea târî băiatul pe ultimii zece metri, apoi pe

ultimii cinci, apoi ajunseră pe ţărm şi la Rowan, de pe buzele căruia se auzi o respiraţie sacadată. Celaena se întoarse la timp să vadă ceva ca ivit dintr-un coşmar încercând să se târască pe gheaţă, ochiul roşu înnebunit de foame, dinţii masivi promiţând o moarte brutală şi nemiloasă. Când oftatul lui Rowan se stinse, gheaţa se topi, iar creatura plonjă în adâncuri.

Ajunşi pe teren solid, brusc conştientă de faptul că gheaţa fusese şi o barieră, Celaena îl înşfacă din nou pe Luca, băiatul părând gata să vomite, şi ţâşni din peşteră. Nimic nu putea opri creatura să iasă din apă, iar sabia era la fel de utilă precum o scobitoare în lupta împotriva ei. Cine ştie cât de repede se putea mişca pe pământ?

Luca psalmodia un fluviu de rugăciuni către diverşi zei, în timp ce Celaena îl trăgea după ea pe cărarea stâncoasă şi în soarele strălucitor de după-amiază, poticnindu-se aproape orbeşte până reuşiră să ajungă la pădurea întunecoasă, ferindu-se de copaci mai mult din noroc, din ce în ce mai repede în jos, şi atunci...

Auziră un răget care zgudui stâncile şi alungă păsările, făcând frunzişul să foşnească. Un răget de mânie şi de foame – nu de triumf. De parcă creatura ar fi ajuns la ieşirea din peşteră şi, după milenii în întunericul acvatic, nu putea suporta lumina soarelui. Fugind de răgetul plin de ecouri, refuza să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost noapte. Ce se putea întâmpla încă la căderea nopţii.

După un timp, îl simţi pe Rowan în spatele lor. Şi totuşi, nu o interesa decât tânărul aflat în grija

ei, care gâfâi şi înjură tot drumul până la fortăreaţă.

*

Când Mistward se ivi la orizont, ea îi spuse lui Luca un singur lucru înainte de a-l trimite înainte: să-şi ţină gura în legătură cu evenimentele din peşteră. În momentul în care sunetele scoase de pătrunderea lui prin tufişuri dispărură, se întoarse.

Rowan stătea nemişcat, gâfâind şi el, cu sabia acum pusă în teacă. Ea îşi înfipse noua sabie în pământ, rubinul din mâner lucind într-un petic de soare.

— O să te omor, spuse ea, cu o voce ca un mârâit.

Şi se aruncă asupra lui.

Chiar dacă era în forma ei Fae, el tot era mai rapid şi mai puternic decât ea, aşa că o evită cu o uşurinţă fluidă. Mai bine cu faţa lovită de copac decât coliziunea cu pereţii de piatră ai fortăreţei, deşi nu era cu mult mai bine. Dinţii îi clănţăniră, dar ea se răsuci şi se azvârli din nou asupra lui Rowan, care acum stătea foarte aproape, cu dinţii dezveliţi. Nu putu să se ferească de ea atunci când îl apucă de partea din faţă a jachetei şi îl lovi.

O, şi ce bine era să-l lovească în faţă, chiar dacă pielea de pe încheieturile degetelor i se zdreli şi începu să o doară.

El mârâi şi o aruncă la pământ. Rămase fără aer, iar sângele care îi picura din nas i se scurse pe gât. Înainte ca el să se poată aşeza pe ea, îl prinse cu picioarele şi îl azvârli cu fiecare gram din

puterea aceea nemuritoare. Şi, într-o clipă, Rowan se trezi ţintuit la pământ, cu ochii mari din pricina furiei şi a surprizei.

Ea îl lovi din nou, articulaţiile ei ţipând în agonie.

— Dacă mai aduci vreodată pe cineva aici, gâfâi ea, lovindu-l peste tatuaj – peste tatuajul acela afurisit, dacă mai pui în pericol vreodată pe cineva cum ai făcut astăzi... Sângele din nasul ei sări pe faţa lui, amestecându-se, observă ea cu o oarecare satisfacţie, cu sângele de la loviturile pe care i le dăduse.

— Te omor.

Încă o lovitură, o izbitură cu dosul mâinii, şi vag îi trecu prin cap că Rowan nu mai riposta, mulţumindu-se să primească loviturile.

— Îţi rup gâtul acela putred.

Îşi dezveli caninii.

— Înţelegi?

El îşi întoarse capul şi scuipă sângele din gură.

Sângele ei pulsa nebuneşte, atât de sălbatic încât orice reţinere pe care şi-o impusese se sfărâmă. Se opuse cu toată forţa, încercând să se adune, iar clipa de neatenţie o costă. Rowan se mişcă şi, din nou, se trezi sub el. Îi mutilase faţa, dar lui nu părea să-i pese. Rowan mârâi:

— Ba voi proceda după bunul meu plac.

— Să nu mai amesteci pe nimeni în povestea asta! ţipă ea atât de tare, încât păsările se opriră din ciripit.

Se zvârcoli sub el şi reuşi să-l apuce de încheieturi.

— Pe nimeni!

— Spune-mi de ce, Aelin.

Numele acela blestemat... Îşi vârî unghiile în încheieturile lui.

— Pentru că m-am săturat de asta!

Inspira lacom aerul, fiecare respiraţie cutremurând-o, pentru că oribila intuiţie pe care reuşise să o ţină departe încă de la moartea Nehemiei devenea realitate.

— I-am spus că n-o s-o ajut, aşa că şi-a orchestrat propria moarte. Pentru că a crezut...

Râse – un sunet oribil, sălbatic.

— A crezut că moartea ei mă va impulsiona să acţionez. A crezut că aş putea face mai mult decât a făcut ea – că valora mai mult moartă. Şi a minţit – despre toate. M-a minţit pentru că eram o laşă şi o urăsc pentru asta. O urăsc pentru că m-a părăsit.

Rowan încă o ţinea cu forţa sub el, sângele lui cald curgându-i pe faţă.

O spusese. Spusese cuvintele pe care le ţinea zăvorâte de săptămâni întregi. Furia curgea din ea ca un val care se retrage de pe ţărm şi îi eliberă încheieturile.

— Te rog, gâfâi ea, fără să-i pese că-l imploră, nu mai amesteca pe nimeni. Voi face tot ce-mi vei cere. Dar aici trag linie. Orice, dar nu asta.

Cu ochii acoperiţi ca de un văl, Rowan îi eliberă braţele. Ea îşi ridică privirea spre bolta cerească. Nu voia să plângă în faţa lui, nu din nou.

El se retrase, spaţiul dintre ei devenind tangibil.

— Cum a murit?

Lăsă umezeala de pe spate să-i intre în oasele reci, în trup.

— A manipulat o cunoştinţă comună să creadă că trebuie s-o omoare pentru a-şi realiza planurile. El a angajat un asasin, s-a asigurat că eu nu eram pe-aproape şi a pus să fie ucisă.

Oh, Nehemia. Făcuse asta dintr-o speranţă deşartă, fără să-şi dea seama că era o bătălie pierdută. S-ar fi putut alia cu Galan Ashryver cel perfect şi ar fi salvat pământul – ar fi găsit un moştenitor cu adevărat folositor pentru tron.

— Ce s-a întâmplat cu cei doi bărbaţi?

O întrebare pusă pe un ton rece.

— Pe asasin l-am vânat şi l-am lăsat bucăţi într-o alee. Iar pe bărbatul care-l angajase...

Sânge pe mâinile ei, pe haine, în păr, privirea îngrozită a lui Chaol.

— I-am scos maţele şi i-am aruncat trupul într-un canal.

Erau două dintre cele mai oribile lucruri pe care le făcuse în viaţă şi le făcuse din ură, din dorinţă de răzbunare şi din furie. Aşteptă predica, dar Rowan se mulţumi să spună:

— Bine.

Surprinsă, îl privi în ochi – şi văzu ce făcuse. Nu faţa lui deja zgâriată şi însângerată, nici tunica şi cămaşa, rupte şi murdare de noroi, ci acolo unde îl apucase de antebraţe. Hainele erau arse, iar pielea de sub ele era acoperită de băşici roşii şi mânioase.

Amprente palmare. Îi arsese tatuajul de pe braţul stâng. Se ridică într-o clipă în picioare, întrebându-se dacă n-ar trebui să se aşeze în genunchi, să-i ceară iertare.

Probabil că îl duruse îngrozitor. Şi totuşi

suportase – bătaia, arsurile – în timp ce ea azvârlea cuvintele acelea care îi întunecau simţurile de atâtea săptămâni.

— Îmi pare atât de... rău, începu ea, dar el ridică o mână.

— Să nu te scuzi, spuse el, pentru că ai apărat oamenii la care ţii.

Bănui că era singurul fel de scuză pe care avea să-l primească vreodată de la el. Dădu din cap aprobator, iar el consideră că gestul era suficient ca răspuns.

— Păstrez sabia, spuse ea, trăgând-o din pământ.

Greu ar fi găsit una mai bună în întreaga lume.

— N-ai câştigat-o.

Tăcu, dar apoi adăugă:

— Consider-o însă ca pe o favoare. Las-o în camera ta atunci când ne antrenăm.

Ar fi dorit să dispute hotărârea, dar şi acesta era un compromis. Se întrebă dacă el mai făcuse vreodată un compromis în ultimul secol.

— Şi dacă fiinţa aia ne urmăreşte până la fortăreaţă când se lasă întunericul?

— Chiar dac-o face, nu poate trece de pietrele magice de apărare.

Când ea ridică întrebător din sprâncene, el spuse:

— Pietrele din jurul fortăreţei au o vrajă întreţesută în ele pentru a-i ţine pe duşmani la distanţă. Chiar şi magia ricoşează din ea.

— Oh.

Ei bine, asta explica de ce i se spunea

Mistward[1]. Între ei se lăsă o tăcere calmă, dacă nu chiar plăcută, iar ei îşi continuară drumul.

— Ştii, spuse ea cu şiretenie, e a doua oară când îmi faci pregătirea harcea-parcea cu sarcinile tale. Sunt destul de sigură că asta te transformă în cel mai slab instructor pe care l-am avut vreodată.

El îi aruncă o privire piezişă.

— Sunt surprins că ţi-a luat atât de mult să-ţi dai seama.

Ea pufni şi, pe când se apropiau de fortăreaţă, torţele şi lumânările se aprinseră de parcă doreau să le ureze bun-venit acasă.

*

— N-am văzut în viaţa mea aşa o privelişte tristă, şuieră Emrys când Rowan şi Celaena îşi târâră picioarele în bucătărie. Sânge şi mizerie şi frunze pe fiecare centimetru din voi amândoi.

Într-adevăr, erau o privelişte aparte, cu feţele umflate şi pline de răni, acoperiţi fiecare de sângele celuilalt, părul în dezordine, Celaena şchiopătând uşor, cu articulaţiile degetelor rănite, iar genunchiul Celaenei zvâcnea de la o lovitură pe care nu-şi amintea când o căpătase.

— Nu sunteţi mai buni decât pisicile vagaboande, care se încaieră zi şi noapte, spuse Emrys, trântind două castroane cu tocană pe masă. Mâncaţi, amândoi. Şi apoi, curăţaţi-vă. Elentiya, eşti scutită de îndatoririle de la bucătărie în seara asta şi mâine.

[1] Straja-din-ceață (n. trad.).

Celaena deschise gura să obiecteze, dar bătrânul ridică mâna.

— Nu vreau să sângerezi peste tot. Ai face mai mult deranj decât treabă.

Strâmbându-se de durere, Celaena se aşeză lângă Rowan pe bancă şi îşi înjură cu patimă durerea din picior, faţă şi braţe. Îl înjură pe ticălosul de-alături.

— Şi primeneşte-ţi şi limbajul, dacă tot te-ai pornit, sări Emrys.

Luca era cuibărit lângă foc, cu ochii mari, şi făcu un gest rapid, imitând o tăietură de-a curmezişul beregatei, de parcă voia să o avertizeze pe Celaena despre ceva. Chiar şi Malakai, aşezat la celălalt capăt al mesei împreună cu două gărzi ostenite, o urmărea cu sprâncenele ridicate.

Rowan se aplecase deja deasupra mesei, săpând în tocăniţă. Aruncă iar o privire la Luca, iar acesta se bătea frenetic peste urechi.

Uitase să se transforme. Şi... ei bine, acum observaseră toţi asta, cu tot sângele, noroiul şi frunzele. Malakai îi susţinu privirea, iar ea îl provocă – îl provocă pe bătrân să spună ceva, dar el dădu din umeri şi-şi văzu de mâncare. Deci, de fapt, nu era o surpriză. Luă o îmbucătură din tocăniţă şi trebui să-şi înghită geamătul. Să fi fost simţurile ei Fae, sau mâncarea era chiar şi mai delicioasă în seara asta?

Emrys privea de lângă vatră, iar Celaena îi aruncă şi lui o privire provocatoare. Străpunse vălul, şi primi durerea la schimbarea în forma de muritor. Bătrânul le aduse, ei şi lui Rowan, o felie de pâine şi spuse:

— Pentru mine, n-are importanţă dacă ai urechile ascuţite sau rotunde, ori că dinţii tăi arată straniu. Dar, adăugă el, uitându-se la Rowan, nu pot nega că mă bucur să văd c-ai încasat câţiva pumni de data asta.

Capul lui Rowan se ridică brusc din castron, iar Emrys arătă cu lingura spre el.

— Nu credeţi că v-aţi bătut măr suficient unul pe celălalt?

Malakai se încordă, dar Emrys continuă:

— Ce ai realizat, decât că mi-ai dat o spălătoreasă de vase a cărei faţă ne sperie străjile? Crezi că vreunul dintre noi doreşte să vă audă cum vă blestemaţi reciproc şi urlaţi în fiecare seară? Limbajul pe care îl foloseşti e suficient cât să acrească tot laptele din Wendlyn.

Rowan îşi plecă fruntea şi mormăi ceva în tocăniţă.

Pentru prima dată de mult, mult timp, Celaena simţi cum colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet.

Şi atunci Celaena se îndreptă spre bătrân – şi căzu în genunchi. Îi ceru iertare cu ardoare. Lui Emrys, lui Luca, lui Malakai. Le ceru iertare, pentru că meritau. Acceptară cu toţii, dar Emrys încă părea circumspect. Rănit, chiar. Ruşinea că îi spusese bătrânului ce-i spusese, că le spusese tuturor ce le spusese, nu avea să-i dispară prea uşor.

Deşi i se zvârcolea stomacul, iar palmele îi transpirau, deşi ceilalţi nu menţionară nume, nu fu deloc surprinsă când Emrys îi spuse că el şi celălalt Fae bătrân ştiau cine este şi că mama ei îi ajutase. Dar fu surprinsă când Rowan ocupă un loc la

chiuvetă şi ajută la spălarea vaselor de la masa de seară.

Munciră într-o linişte confortabilă. Mai erau adevăruri pe care nu le mărturisise, pete pe sufletul ei pe care încă nu le putea explora sau exprima. Dar poate – poate că el nu avea să se îndepărteze de ea atunci când avea să îşi găsească îndrăzneala de a i le spune.

La masă, Luca zâmbea de plăcere. Şi apariţia acelui zâmbet – acea mică dovadă că evenimentele de astăzi nu-l speriaseră cu totul – o făcu pe Celaena să se uite la Emrys şi să spună:

— Ce aventură am avut astăzi...

Malakai îşi puse lingura jos şi spuse:

— Dă-mi voie să ghicesc: a avut ceva de-a face cu acel urlet care a înnebunit vitele.

Deşi Celaena nu zâmbi, pleoapele i se încreţiră.

— Ce ştii despre o creatură ca sălăşluieşte în lacul de sub...

Şi îi semnală din ochi lui Rowan să termine el.

— Muntele Pleşuv. Şi n-are de unde să ştie povestea asta, spuse Rowan. Nimeni nu o ştie.

— Sunt Păstrătorul Poveştilor, spuse Emrys, uitându-se la el cu toată vrajba uneia dintre figurinele din fier de pe poliţă. Asta înseamnă că poveştile pe care le adun ar putea să nu provină din guri Fae sau umane, dar le aud oricum.

Se aşeză la masă, cu mâinile încrucişate.

— Cu ani în urmă, am auzit o poveste, de la un nebun care credea că poate traversa Munţii Cambrieni pentru a pătrunde pe tărâmul lui Maeve fără a fi invitat. Era pe drumul de întoarcere, pe jumătate mort, din pricina lupilor sălbatici ai lui

Maeve din trecători; aşa că, l-am adus aici, cât aşteptam să vină vindecătorii după care trimisesem.

Malakai murmură:

— Deci, de aceea nu l-ai lăsat în pace nicio clipă.

O sclipire în ochii aceia bătrâni, iar Emrys îi aruncă tovarăşului său un zâmbet ostenit.

— Avea o infecţie îngrozitoare, aşa că, la momentul acela, am crezut că ar putea fi un delir, dar mi-a povestit că a găsit o peşteră la baza Muntelui Pleşuv. A stabilit tabăra acolo, pentru că ploua şi era rece, şi a planificat să plece la prima geană de lumină. Totuşi, simţea că era urmărit de pe lac de cineva. A adormit şi s-a trezit numai pentru că valurile se izbeau de ţărm – valuri care porneau din centrul lacului. Şi dincolo de lumina focului, în depărtare, a văzut ceva înotând. Mai mare decât un copac sau decât orice bestie pe care o văzuse vreodată.

— O, a fost oribil, interveni Luca.

— Ai spus că astăzi ai fost cu Bas şi ceilalţi cercetaşi din patrula de graniţă! se repezi Emrys, apoi îi aruncă lui Rowan o privire care sugera că ar fi bine să verifice dacă următoarea sa masă nu conţinea otravă.

Emrys îşi drese vocea şi, în curând, se întorsese din nou la masă, privind fix, pierdut în gânduri.

— Ce a aflat nebunul în acea noapte a fost că acea fiinţă era aproape la fel de bătrână precum muntele însuşi. Susţinea că s-a născut într-o altă lume, dar că s-a strecurat aici când zeii nu erau

atenţi. Îi vânase pe Fae şi pe oameni până când un măreţ războinic Fae l-a provocat. La sfârşitul luptei, războinicul îi scosese creaturii un ochi – de ciudă sau de distracţie – şi blestemase fiara ca atâta timp cât muntele era în picioare, să fie forţată să trăiască dedesubtul lui.

Un monstru dintr-un alt tărâm. Oare fusese lăsat să intre în timpul războaielor Valg, când demonii deschideau şi închideau portalurile către alte lumi după cum le venea? Câte dintre creaturile de groază care locuiau pe acest pământ erau aici numai din cauza acelor bătălii străvechi pentru cheile Wyrd?

— Aşadar, sălăşluieşte în labirintul de peşteri subacvatice de sub munte. Nu are niciun nume, pentru că a uitat cum i se spunea în timpurile vechi, iar cei care au întâlnit-o nu s-au întors acasă.

Celaena îşi frecă braţele, tresărind atunci când pielea lezată a articulaţiilor i se întinse din cauza mişcării. Rowan se uita fix la Emrys, ţinându-şi capul lăsat uşor pe-o parte. Apoi, Rowan îi aruncă ei o privire, de parcă ar fi vrut să se asigure că ascultă, şi o întrebă:

— Cine era războinicul care i-a scos ochiul?

— Nebunul nu ştia, şi nici bestia, dar limba pe care o vorbea era Fae – o formă arhaică a Limbii Vechi, aproape indescifrabilă, îşi amintea inelul din aur pe care-l purta, dar nu şi cum arăta.

Îi fu necesar fiecare gram de putere pentru a se abţine să nu scoată inelul pe care-l pusese în buzunar, să nu examineze sabia pe care o lăsase la uşă şi rubinul, care poate că nu era deloc un rubin.

Dar era imposibil – ar fi fost o coincidenţă prea mare.

Poate că ar fi cedat nevoii de a privi, dacă Rowan nu s-ar fi întins pentru a-şi lua paharul cu apă. El disimulase bine şi ea credea că nimeni altcineva nu observase, dar când mâneca lui îşi schimbă poziţia, el se crispă uşor, de la arsurile pe care i le provocase ea. Mai devreme, făcuseră băşici – acum probabil că-i provocau o adevărată agonie.

Emrys îl pironi pe prinţ cu o privire fixă.

— Gata cu aventurile.

Rowan se uită la Luca şi văzu că părea gata să explodeze de indignare.

— De acord.

Emrys nu cedă.

— Şi fără certuri.

Rowan întâlni privirea Celaenei peste masă. Expresia feţei lui nu trăda nimic.

— Vom încerca.

Până şi Emrys consideră că era un răspuns acceptabil.

*

În pofida extenuării care o lovea ca un zid, Celaena nu putea dormi. Continua să se gândească la creatură, la sabie şi la inelul pe care-l examinase vreme de o oră fără a afla nimic nou, şi la controlul, oricât de fragil ar fi fost, pe care reuşise să-l aibă pe gheaţă. Şi totuşi, tot revenea la ceea ce-i făcuse lui Rowan – cât de rău îl arsese.

Toleranţa lui la durere probabil că e fantastică,

gândi ea, răsucindu-se pe pat, strânsă ghem pentru a se proteja de frigul din cameră. Cercetă din ochi cutia cu balsam. *Ar fi trebuit să meargă la un vindecător pentru arsurile alea.* Se răsuci şi se frământă încă cinci minute, după care îşi puse cizmele, luă cutia şi plecă. Probabil că avea să se aleagă din nou cu capul rupt, dar nu avea să reuşească să pună geană pe geană dacă era prea ocupată cu mustrările de conştiinţă. Pe numele zeilor, se simţea vinovată.

Ciocăni uşor la uşa lui, sperând pe jumătate că nu era acolo, dar el întrebă repezit:

— Ce e?

Ea făcu o grimasă şi intră.

Camera lui era uscată şi caldă, chiar dacă puţin veche şi ponosită, mai ales covoarele uzate care acopereau mare parte din podeaua din piatră cenuşie. Un pat mare, cu patru stâlpi, ocupa mare parte din spaţiu, un pat care încă era făcut – neatins. Rowan şedea la masa de lucru din faţa şemineului sculptat, fără cămaşă, şi examina ceea ce părea a fi o hartă pe care erau marcate locaţiile acelor cadavre.

Ochii îi luciră de enervare, dar ea îl ignoră studiind tatuajul masiv care îi cobora de pe faţă pe gât şi umeri, şi îi acoperea întregul braţ stâng, până în vârful degetelor. Nu apucase să-l vadă bine în pădure, dar acum se minună de liniile lui frumoase, neîntrerupte. În afara arsurii ca o cătuşă din jurul încheieturii. La ambele încheieturi.

— Ce vrei?

Până atunci nu se uitase prea atent la trupul lui. Pieptul – suficient de bronzat cât să sugereze

că petrecuse mult timp fără cămaşă – era parcă sculptat şi acoperit cu cicatrice groase. De la lupte sau bătălii, sau zeii ştiau ce. Trupul unui războinic, pe care îl şlefuia de secole întregi.

Îi aruncă balsamul.

— M-am gândit că poate vrei asta.

El îl prinse cu o mână, fără să-şi ia ochii de la ea.

— Am meritat-o.

— Asta nu înseamnă că nu mă pot simţi prost.

El răsuci cutia între degete de câteva ori. Pe pectoralul drept avea o cicatrice deosebit de lungă şi urâtă – de unde provenea oare?

— Asta să fie oare o mită?

— Dă-o înapoi, dacă ai de gând să fii nesuferit.

Întinse mâna.

Dar el strânse degetele în jurul cutiei, apoi o aşează pe masa de lucru.

— Te-ai putea vindeca singură, să ştii. Ai putea să mă vindeci şi pe mine. Nu răni foarte grave, dar ai şi harul acesta.

Ştia – într-un fel. Harul ei magic îi vindecase uneori rănile fără să conştientizeze.

— Este – este picătura de afinitate pentru apă pe care am moştenit-o din linia ascendenţei lui Mab.

Focul fusese darul ascendenţei sanguine a tatălui ei.

— Mama mea – cuvintele îi făcură rău, dar le spuse dintr-un motiv întemeiat – mi-a spus că picătura de apă din magia mea era salvarea mea – şi instinctul de supravieţuire.

O încuviinţare din cap din partea lui, şi ea

recunoscu:

— Voiam să învăţ să o utilizez ca toţi ceilalţi vindecători – cu mult timp în urmă, vreau să spun, dar nu mi s-a permis niciodată. Toţi spuneau... ei bine, că nu ar fi chiar atât de util, pentru că nu îl am în cantităţi foarte mari, iar Reginele nu devin vindecători.

Ar fi trebuit să tacă.

Dintr-un motiv neştiut, stomacul i se răzvrăti când el îi spuse:

— Du-te la culcare. Din moment ce ţi s-a interzis să vii în bucătărie mâine, ne vom antrena în zori.

Ei bine, cu siguranţă merita să fie alungată după ce-l arsese în felul acela, aşa că se întoarse şi poate că părea la fel de jalnică precum se simţea, pentru că brusc el spuse:

— Aşteaptă. Închide uşa.

Ea se supuse. Nu-i dăduse voie să se aşeze, aşa că se sprijini de uşa din lemn şi aşteptă. El rămase cu spatele la ea, iar ea îi urmări muşchii puternici care se întinseră şi se contractară când el inspiră o dată profund. Şi încă o dată. Apoi...

— Când a murit partenerul meu, mi-a luat mult, mult timp să-mi revin.

Avu nevoie de un moment pentru a se gândi ce i-ar putea spune.

— Cu cât timp în urmă?

— Acum două sute trei ani şi douăzeci şi şapte de zile.

Arătă cu mâna tatuajul de pe faţă, gât şi braţe.

— Acest tatuaj spune povestea întâmplării. Ruşinea pe care o voi purta până la ultima suflare.

Războinicul care venise deunăzi avea ochii atât de goi...

— Şi alţii vin la tine pentru a-şi tatua mâhnirea şi ruşinea pe trupuri.

— Gavriel şi-a pierdut trei dintre soldaţi într-o ambuscadă, în munţii sudici. Au fost măcelăriţi. El a supravieţuit. Toată viaţa lui de luptător şi-a tatuat numele celor aflaţi sub comanda lui şi care au pierit. Dar vina are prea puţin de-a face cu semnificaţia însemnelor.

— Ai fost de vină?

Lent, se întoarse – nu de tot, dar suficient cât să-i arunce o privire piezişă.

— Da. Când era tânăr, eram... feroce în eforturile de a câştiga prestigiu, pentru mine şi fraţii mei de sânge. Unde mă trimitea Maeve în campanie, acolo mergeam. Pe drum, mă însoţeam cu o femeie din rasa noastră. Lyria, spuse el, aproape cu veneraţie. Vindea flori în piaţa din Doranelle. Maeve nu era de acord, dar... când îţi întâlneşti perechea, nu poţi face nimic pentru a schimba destinul. Ea era a mea şi nimeni nu mă putea convinge de contrariu. Însoţirea cu ea m-a costat aprecierea lui Maeve şi încă tânjeam foarte mult să-mi demonstrez meritele. Deci, când războiul a venit şi Maeve mi-a oferit o şansă de a-mi răscumpăra greşeala, am acceptat-o. Lyria m-a implorat să nu mă duc, dar eram atât de arogant, atât de prost îndrumat, încât am părăsit-o în casa noastră din munţi şi am plecat la război. Am lăsat-o singură, spuse el şi o privi din nou pe Celaena.

M-ai părăsit, îi spusese ea. Atunci, el explodase – rănile vechi de secole îl măcinau la fel de brutal

cum o rodea pe ea trecutul ei.

— Am fost plecat luni de zile, câştigând toată faima pe care mi-o doream prosteşte. Şi atunci am primit vorbă că duşmanii încercau să intre în taină în Doranelle prin trecătorile din munte.

I se făcu rău la stomac. Rowan îşi trecu o mână prin păr, se scărpină pe faţă.

— Am zburat acasă. Cât de repede am putut. Când am ajuns acolo, am descoperit că... că fusese însărcinată. Şi că o măcelăriseră chiar şi aşa şi ne făcuseră casa scrum.

— Când îţi pierzi partenerul, nu...

El scutură din cap.

— Am uitat cine sunt, am pierdut simţul timpului, locului. I-am vânat pe toţi, toţi bărbaţii care-i făcuseră rău. A durat mult până să-i omor. Era însărcinată – fusese însărcinată când am abandonat-o, dar eram atât de îndrăgostit de propriile-mi planuri nebuneşti, încât nu mirosisem sarcina. Am lăsat-o singură pe partenera mea însărcinată.

Cu voce pierdută, reuşi să-l întrebe:

— Ce-ai făcut după ce i-ai omorât?

Faţa îi era severă şi ochii concentraţi pe o imagine de departe.

— Timp de zece ani, n-am făcut nimic. Am dispărut. Am luat-o razna. Mai mult decât razna. Nu mai simţeam nimic. Am... plecat pur şi simplu. Am colindat lumea, dintr-o formă într-alta, fără să văd anotimpurile, mâncând numai când şoimul îmi spunea că trebuie să se hrănească sau va muri. Aş fi ales moartea – doar că... nu mă puteam hotărî...

Tăcu şi îşi drese vocea.

— Poate că aş fi rămas aşa pentru totdeauna, dar Maeve a dat de mine. Mi-a spus că am petrecut destul timp în doliu şi că urma să-i slujesc ca prinţ şi comandant – să lucrez cu o mână de alţi războinici pentru a proteja tărâmul. Era pentru prima dată când vorbeam cu o fiinţă din ziua în care o găsisem pe Lyria. Prima dată când mi-am auzit numele – sau mi l-am amintit.

— Aşadar, te-ai întors cu ea?

— Nu aveam nimic. Pe nimeni. La acel moment, am sperat că dacă intru în slujba ei, poate voi fi ucis şi atunci aş fi putut s-o văd din nou pe Lyria. Ca atare, când m-am întors în Doranelle, am scris povestea ruşinii mele în propria-mi carne. Apoi m-am legat de Maeve cu jurământ de sânge, iar de atunci sunt în slujba ei.

— Cum... cum ai reuşit să-ţi revii după o astfel de pierdere?

— Nu mi-am revenit. Mult timp, n-am putut. Cred că nici acum... nu m-am întors. Poate că nu mă voi întoarce niciodată cu totul.

Ea dădu din cap, cu buzele strânse, şi aruncă o privire spre fereastră.

— Dar poate, spuse el, cu o voce atât de scăzută încât o făcu să-şi întoarcă privirea spre el.

Nu zâmbea, dar în ochi îi licărea o luminiţă.

— Dar poate ne vom regăsi drumul înapoi împreună.

N-avea să ceară iertare pentru acea zi, nici pentru cea de ieri sau pentru oricare alta. Şi nici ea nu avea să-i ceară s-o facă, nu acum când înţelesese că, în săptămânile în care îl privise, privise de fapt o reflexie. Nu-i de mirare că îl urâse.

— Cred, spuse ea, aproape ca o şoaptă, că mi-ar plăcea foarte mult.

El întinse mâna.

— Atunci, împreună.

Ea studie palma plină de cicatrice, bătătorită, apoi faţa tatuată, plină de un soi întunecat de speranţă. Cineva care putea – care chiar înţelegea cum te simţi când ţi-e schilodit sufletul, cineva care încă încerca să iasă, centimetru cu centimetru, din acel abis.

Poate că nu aveau să iasă niciodată din el, poate că nu aveau să fie niciodată întregi, dar...

— Împreună, spuse ea şi-i acceptă mâna întinsă.

Şi, undeva departe şi adânc în ea, începu să lumineze un tăciune.

Partea a doua

Moştenitoarea focului

Capitolul 36

— Este pregătit totul pentru întâlnirea din noaptea asta cu Căpitanul Westfall?

Aedion ar fi putut să jure că Ren Allsbrook se zbârlise rostind numele.

Aşezat lângă tânărul lord pe streaşină acoperişului apartamentului din depozit, Aedion analiză tonul lui Ren, hotărî că nu era suficient de provocator ca să merite o palmă verbală şi încuviinţă continuând să-şi cureţe unghiile cu unul dintre cuţitele de vânătoare.

Ren era în recuperare de zile întregi, în camera de oaspeţi, unde îl instalase căpitanul. Bătrânul refuzase să ia dormitorul mare, spunând că ar prefera canapeaua, dar Aedion se întreba ce anume observase Murtaugh atunci când ajunseseră în apartament. Dacă bănuia cine era proprietarul – Celaena sau Aelin, ori amândouă – nu spusese nimic.

Aedion nu-l mai văzuse pe Ren de când cu stabilimentul unde se vindea opiu şi nu ştia de ce se sinchisise să vină în noaptea asta. Spuse:

— Ai reuşit să-ţi construieşti aici o reţea de persoane josnice. E o distanţă ca de la cer la pământ faţă de măreţele turnuri ale Castelului Allsbrook.

Maxilarul lui Ren se încordă.

— Şi pentru tine e o distanţă ca de la cer la pământ faţă de turnurile albe ale Orynth-ului. Pentru toţi este.

O adiere de vânt zbârli părul neîngrijit al lui Ren.

— Mulţumesc. Pentru că... m-ai ajutat în noaptea aia.

— Pentru nimic, spuse rece Aedion, aruncându-i un zâmbet leneş.

— Ai omorât pentru mine, apoi m-ai ascuns. N-aş numi asta nimic. Îţi rămân dator.

Aedion era obişnuit să primească recunoştinţă de la alţi oameni, de la oamenii lui, dar asta...

— Ar fi trebuit să-mi spui, spuse el, abandonând rânjetul şi privind luminile aurii care licăreau în oraş, că tu şi bunicul tău nu aveţi casă. Sau bani.

Nu-i de mirare că hainele lui Ren erau atât de ponosite. Ruşinea pe care Aedion o simţise în acea noapte aproape îl copleşise – şi îl bântuise în ultimele zile, aducându-i temperamentul la un nivel aproape letal. Încercase să scape de sentiment luptându-se cu gărzile castelului, dar antrenamentele cu oamenii care-l protejau pe rege nu făcuse decât să acutizeze senzaţia.

— Nu văd ce relevanţă ar fi avut, spuse Ren încordat.

Aedion putea înţelege ce înseamnă mândria. A lui Ren era profundă, şi a recunoaşte o vulnerabilitate era pentru el la fel de greu cum era pentru Aedion să îi accepte recunoştinţa.

— Dacă afli cum să rupi vraja aruncată asupra magiei, o vei face imediat, da? întrebă Ren.

— Da. Ar putea conta în bătăliile care ne aşteaptă.

— N-a contat acum zece ani.

Faţa lui Ren era o mască de gheaţă şi atunci Aedion îşi aminti. Ren nu prea avea har magic, dar cele două surori mai în vârstă ale lui... Când totul se dusese naibii, fetele erau plecate la şcoala lor de la munte. O şcoală pentru magie.

De parcă i-ar fi citit gândurile, de parcă asta ar fi fost o păsuire dăruită de oraşul aşternut la picioarele lor, Ren spuse:

— Când soldaţii ne-au târât spre eşafod, acesta a fost motivul pentru care mi-au batjocorit părinţii. Pentru că, în ciuda magiei lor, şcoala surorilor mele era lipsită de apărare – nu putea face nimic împotriva a zece mii de soldaţi.

— Îmi pare rău, spuse Aedion.

Atât putea oferi deocamdată, până la întoarcerea lui Aelin.

Ren îl privi în ochi.

— Întoarcerea la Terrasen va fi... dificilă, atât pentru mine, cât şi pentru bunicul meu.

Părea să se lupte cu vorbele, sau poate doar cu ideea de a se destăinui cuiva, dar Aedion îi acordă timpul de care avea nevoie. În cele din urmă, spuse:

— Nu sunt sigur că mai sunt suficient de civilizat. Nu ştiu nici măcar dacă... dacă aş putea fi lord. Dacă oamenii mei m-ar dori ca lord. Bunicul meu este mai potrivit, dar el este un Allsbrook prin căsătorie şi spune că nu vrea să domnească.

Ah. Aedion făcu o pauză – gândindu-se. Cuvântul greşit sau reacţia greşită îl puteau face pe Ren să tacă pentru totdeauna. N-ar fi trebuit să conteze, dar conta, aşa că spuse:

— Viaţa mea a fost numai război şi moarte în ultimii zece ani. Probabil că va fi război şi moarte şi în următorii ani. Dar dacă există o zi în care ne vom găsi pacea...

În numele zeilor, acel cuvânt, acel minunat cuvânt!

— Va fi o tranziţie ciudată pentru noi toţi. Dacă mai contează, nu văd cum n-ar accepta oamenii din Allsbrook un lord care a petrecut ani de zile încercând să distrugă supremaţia Adarlanului – un lord care şi-a petrecut anii în sărăcie pentru a îndeplini acel vis.

— Am făcut... anumite lucruri, spuse Ren. Lucruri rele.

Aedion bănuise asta din momentul în care Ren

le dădu adresa stabilimentului unde se vindea opiu.

— Ca noi toţi, spuse Aedion.

Ca Aelin. Voia s-o spună, dar încă nu dorea ca Ren sau Murtaugh sau oricine altcineva să ştie ceva despre ea. Ea singură trebuia să-şi spună povestea.

Aedion ştia că discuţia era pe cale să ia o turnură neplăcută când Ren se încordă şi întrebă prea pripit:

— Ce intenţionezi să faci în legătură cu Căpitanul Westfall?

— În momentul acesta, Căpitanul Westfall îmi este util şi îi este util reginei noastre.

— Deci, când nu va mai fi util...

— Voi decide, atunci când va veni momentul, dacă e lipsit de pericol să-l lăsăm în viaţă.

Ren deschise gura, dar Aedion adăugă:

— Aşa trebuie să fie. Aşa acţionez eu.

Chiar dacă ajutase la salvarea vieţii lui Ren şi îi oferise un loc unde să stea.

— Mă întreb ce va gândi regina despre modul tău de a acţiona.

Aedion îi aruncă o privire atât de pătrunzătoare, încât i-ar fi pus pe alţii pe fugă. Dar el ştia că Ren nu era deosebit de înspăimântat de el, nu după tot ceea ce văzuse şi îndurase. Nu după ce Aedion ucisese pentru el.

Aedion spuse:

— Dacă-i deşteaptă, atunci mă va lăsa să fac ceea ce trebuie făcut. Mă va folosi ca pe arma care sunt.

— Şi dacă doreşte să fie prietena ta? I-ai refuza

şi asta?

— Nu-i voi refuza nimic.

— Şi dacă te roagă să fii regele ei?

Aedion îşi dezveli dinţii.

— Ajunge.

— Vrei să fii rege?

Aedion îşi trase picioarele înapoi pe acoperiş şi se ridică.

— Tot ce vreau, izbucni el, este ca poporul meu să fie liber, iar regina mea să-şi recapete tronul.

— Au ars tronul din corn de cerb, Aedion. Nu mai există un tron pentru ea.

— Atunci îi voi construi eu unul din oasele duşmanilor noştri.

Ren se crispă când se ridică, fără îndoială pentru că rănile încă îl deranjau, şi păstră distanţa. Poate că nu-i era frică, dar nu era nici prost.

— Răspunde la întrebare. Vrei să fii rege?

— Dacă mi-ar cere-o, n-aş refuza-o.

Era adevărul.

— Acesta nu-i un răspuns.

Ştia de ce îl întrebase Ren asta. Chiar şi Aedion era conştient că putea să fie rege – cu legiunea sa şi cu legăturile sale cu familia Ashryver, ar fi fost o partidă avantajoasă. Un rege-războinic ar fi făcut duşmanii să gândească de două ori. Chiar înainte de a începe să li se destrame regatul, auzise zvonuri...

— Singura mea dorinţă, spuse Aedion, mârâind în faţa lui Ren, este să o văd din nou. Măcar o dată, dacă numai asta îmi vor îngădui zeii. Dacă îmi îngăduie mai mult de-atât, atunci le voi mulţumi

fiecare zi din viaţa mea. Dar deocamdată mă străduiesc să o văd, ca să ştiu cu siguranţă că e reală – că a supravieţuit. Restul nu-i treaba ta.

Dispăru pe uşă spre apartamentul de jos, simţind privirea lui Ren în spate.

*

Taverna era plină ochi de soldaţii aflaţi în Adarlan în permisia prin rotaţie, căldura şi mirosul de trupuri făcându-l pe Chaol să-şi dorească să nu-l fi însoţit pe Aedion. Nu mai avea unde să se ascundă, acum că el şi Aedion erau prieteni de băutură, cum trâmbiţa generalul ca să audă toată lumea, în timp ce soldaţii ovaţionau.

— Mai bine să ne ascundem sub nasurile tuturor decât să ne prefacem, ei? îi murmură Aedion lui Chaol, iar pe masa lor pătată şi îmbibată poposi un alt rând de băuturi gratis, oferite de un soldat care făcu o plecăciune – o plecăciune adevărată – în faţa lui Aedion.

— Pentru Lup, spuse soldatul acoperit de cicatrice şi bronzat, înainte de a se întoarce la masa lui plină de camarazi.

Aedion salută bărbatul ridicând cana, obţinând ovaţii drept răspuns, iar în rânjetul lui de animal sălbatic nu era nimic fals. Lui Aedion nu-i luase mult să găsească soldaţii pe care Murtaugh considera că ar trebui să-i chestioneze – soldaţi care fuseseră campaţi la unul dintre presupusele puncte de origine ale vrăjii. În timp ce Aedion căuta grupul potrivit de oameni, Chaol îşi văzuse pe îndelete de îndatoririle lui – care acum

includeau o listă de candidaţi care să-l înlocuiască, şi făcutul bagajelor pentru întoarcerea la Anielle. Venise în Rifthold cu scuza că trebuie să găsească o companie care să-i transporte primul cufăr cu lucruri personale, o sarcină pe care în realitate o şi finalizase. Nu voia să se gândească la ce va face mama lui atunci când cufărul de cărţi va ajunge la Breaslă.

Chaol nici măcar nu încercă să pară simpatic atunci când spuse:

— Continuă să faci ceea ce faci.

Aedion se ridică, înălţându-şi cana. De parcă i-ar fi urmărit, întreaga sală căzu în tăcere.

— Soldaţi, spuse el, rece şi blând, serios şi respectuos.

Se răsuci, ţinând în continuare cana sus.

— Pentru sângele vostru, pentru cicatricele voastre, pentru fiecare îndoitură din scutul vostru şi fiecare ştirbitură din sabia voastră, pentru fiecare prieten şi duşman mort în faţa voastră...

Ţinând cana ridicată şi mai sus, Aedion îşi plecă fruntea, părul auriu strălucindu-i în lumină.

— Pentru ce aţi dăruit şi încă veţi mai dărui, vă salut.

Preţ de o clipă, sala bubui de răgete şi ţipete, iar Chaol îşi dădu seama ce-l făcea pe Aedion să fie o ameninţare – ce-l făcea zeu pentru oamenii aceştia şi de ce regele îi tolera insolenţa, cu sau fără inel.

Aedion nu era un nobil într-un castel, sorbind vin. El era metal şi sudoare, stând într-o tavernă jegoasă, bând berea pe care o beau şi ei. Că era real sau nu, ei credeau că îi pasă de ei, că îi

ascultă. Se făleau când îşi amintea numele lor, numele soţiilor şi surorilor, şi dormeau liniştiţi gândindu-se că el îi considera ca fiind fraţii lui. Aedion se asigurase că ei credeau că ar lupta şi ar muri pentru ei. Astfel, ei aveau să lupte şi să moară pentru el.

Lui Chaol i se făcu frică, dar nu pentru el.

Îi era frică de ce urma să se întâmple când Aedion şi Aelin aveau să fie din nou împreună. Văzuse în ea acelaşi tăciune luminos care îi făcea pe oameni să privească şi să asculte. O văzuse întrerupând o întrunire de consiliu, aducând capul Consilierului Mullison şi zâmbindu-i regelui din Adarlan, fiecare bărbat din sală fiind vrăjit şi împietrit de vârtejul întunecat al spiritului ei. Ei doi împreună, amândoi letali, lucrând pentru a construi o armată, pentru a-şi incita oamenii... Îi era teamă de ceea ce aveau să facă regatului lui.

Pentru că încă era regatul lui. El lucra pentru Dorian, nu pentru Aelin – nici pentru Aedion. Şi nu ştia care era poziţia lui acum.

*

— Un concurs! strigă Aedion, aşezat pe bancă.

Chaol nu se mişcase în lunga, foarte lunga oră în care Aedion fusese salutat şi se toastase în cinstea sa de către jumătate din bărbaţii din încăpere, fiecare aşteptându-şi rândul pentru a-şi spune povestea generalului.

Când Aedion se săturase să fie proslăvit de propriul duşman, cu ochii lui de Ashryver strălucind cu o emoţie despre care Chaol ştia că îşi avea

originea în ura pe care o purta fiecăruia şi tuturor din încăpere şi că ei îi mâncau din palmă ca iepurii, generalul strigă cu glas de leu să se organizeze un concurs.

Existară câteva sugestii pentru jocuri de băut, însă Aedion îşi ridică din nou cana şi se lăsă tăcere.

— Cel care a călătorit cel mai departe bea gratis.

Se auziră ţipete: Banjali, Orynth, Melisande, Anielle, Endovier, dar atunci...

— Tăcere, voi toţi!

Un soldat mai bătrân, cu părul cărunt, se ridică.

— V-am bătut pe toţi.

Îşi ridică paharul spre general şi scose un pergament de sub vestă.

— Am petrecut cinci ani în Noll.

În centrul ţintei. Aedion bătu în scaunul liber de lângă masă.

— Atunci tu vei bea cu noi, prietene.

Încăperea vui din nou de ovaţii.

Noll. Era un punct pe hartă, în cel mai îndepărtat colţ al Teritoriilor Pustii.

Bărbatul se aşeză şi înainte ca Aedion să-i facă semn hangiului, în faţa străinului apăru o halbă proaspătă.

— Noll, zici? îl întrebă Aedion.

— Comandantul Jensen, legiunea a douăzeci şi cincea, domnule.

— Câţi oameni aveai sub comandă, comandante?

— Două mii – toţi trimişi înapoi aici luna trecută.

Jensen sorbi îndelung.

— Cinci ani, şi s-a terminat uite-aşa.

Şi-şi pocni degetele groase, pline de cicatrice.

— Să înţeleg că Majestatea Sa nu v-a dat niciun avertisment?

— Cu tot respectul datorat, generale... nu ne-a spus nici pe dracu'. Am primit vorbă că trebuie să ne mutăm pentru că veneau forţe proaspete şi nu mai era nevoie de noi.

Chaol îşi ţinu gura, mulţumindu-se să asculte, aşa cum Aedion îi spusese să facă.

— Pentru ce? Vă trimite să vă alăturaţi altei legiuni?

— N-am primit vorbă încă. Nu ne-a spus nici măcar cine ne ia locul.

Aedion zâmbi cu toţi dinţii.

— Măcar nu mai eşti în Noll.

Jensen se uită în băutura lui, dar nu înainte ca umbra din ochii omului să fie observată de Chaol.

— Cum a fost acolo? Neoficial, bineînţeles, preciză Aedion.

Zâmbetul lui Jensen pierise, iar când îşi ridică privirea, în ochi nu mai avea lumină.

— Vulcanii sunt activi, aşa că este întotdeauna întuneric, vedeţi dumneavoastră, din cauza cenuşii care acoperă totul. Din cauza gazelor, aveam întotdeauna dureri de cap – uneori oamenii o luau razna de la ele. Uneori ne curgea şi sânge din nas. Primeam mâncarea o dată pe lună, uneori chiar mai rar de atât, în funcţie de anotimp şi de momentul când corăbiile puteau să aducă proviziile. Localnicii nu voiau să facă potecă printre nisipuri, oricât i-am ameninţat şi i-am mituit.

— De ce? Din lene?

— Noll nu e mare lucru – doar turnul şi oraşul pe care l-am construit în jurul lui. Vulcanii însă sunt sacri şi, acum zece ani, poate puţin mai mult, se pare că noi... nu oamenii mei, pentru că nu eram acolo, dar se zvoneşte că regele a dus o legiune la acei vulcani şi a prădat templul.

Jensen clătină din cap.

— Localnicii ne scuipau, chiar şi pe noi, care nu fuseserăm acolo, pentru întâmplarea de atunci. Turnul din Noll a fost construit după aceea, iar localnicii l-au blestemat şi pe acesta. Aşa că nu eram decât noi.

— Un turn? întrebă Chaol, cu voce scăzută, iar Aedion se încruntă.

Jensen bău cu sete.

— Nu că am fi avut voie vreodată să intrăm în el.

— Oamenii care au înnebunit, spuse Aedion cu jumătate de zâmbet pe faţă, ce-au făcut, mai exact?

Umbrele se întorseseră, iar Jensen privi în jurul lui, nu pentru a vedea cine asculta, ci aproape de parcă ar fi dorit să poată scăpa de conversaţie. Apoi privi din nou la general şi spuse:

— Rapoartele noastre, generale, spun că i-am omorât – săgeţi în gât. Rapid şi curat. Dar...

Aedion se aplecă mai aproape.

— De la masa asta nu pleacă niciun cuvânt.

O clătinare uşoară a capului.

— Adevărul este că, până să ne pregătim noi arcaşii, oamenii care înnebuniseră îşi spărseseră capul. De fiecare dată, de parcă n-ar fi reuşit să-şi

scoată durerea din cap.

Celaena susţinea că Roland şi Kaltain se plânseseră de dureri de cap. Poate ca rezultat al magiei regelui utilizată asupra lor, poate ca rezultat al puterii lui oribile. Şi ea îi spusese că se alese cu o durere îngrozitoare de cap când descoperise temniţele secrete din subteranul castelului. Temniţe care conduceau la...

— La turnul – în care nu vi s-a permis niciodată să intraţi?

Chaol ignoră privirea de avertisment a lui Aedion.

— Nu exista nicio uşă. Întotdeauna a părut mai mult decorativ decât practic, dar îl uram – toţi îl uram. Era doar o afurisită de stâncă neagră.

La fel ca turnul cu ceas din castelul de cleştar. Construit cam în acelaşi timp, dacă nu cu vreo câţiva ani mai devreme.

— La ce bun atâta efort? întrebă Aedion, tărăgănat. O risipă de resurse, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

În ochii omului erau încă foarte multe umbre, pline de poveşti despre care Chaol nu îndrăznea să întrebe. Comandantul îşi goli paharul şi se ridică.

— Nu înţeleg de ce s-au mai chinuit – nici cu Noll, nici cu Amaroth. Trimiteam uneori oameni să colinde Marea Apuseană cu mesaje de la un turn la altul, aşa că ştiam că au şi ei unul la fel. Nici măcar nu ştiam ce dracu’ căutăm noi cu toţii acolo. Nici măcar nu aveam cu cine lupta.

Amaroth. Celălalt avanpost şi sursa posibilă, după părerea lui Murtaugh, pentru vraja lor. La nord de Noll. Exact la nord de Noll. La distanţă

egală de Rifthold. Trei turnuri din piatră neagră, toate trei punctele creând un triunghi echilateral. În acest caz, probabil că făcea parte din vrajă.

Chaol urmări cu degetul marginea paharului. Jurase să nu-l amestece pe Dorian în treaba asta, să-l lase în pace...

Nu avea cum să testeze nicio teorie, şi nu voia să se apropie la mai puţin de trei metri de turnul acela cu ceas. Dar poate că teoria putea fi testată pe o scară mai mică, doar pentru a vedea dacă aveau dreptate cu privire la ce făcuse regele. Ceea ce însemna...

Că avea nevoie de Dorian.

Capitolul 37

Pentru Manon şi Cele Treisprezece, urmau două săptămâni de antrenamente. Două săptămâni în care trebuiau să se trezească înainte de zori pentru a parcurge în fugă fiecare dintre canioane, pentru a stăpâni traseul acesta ca o unitate. Două săptămâni de zgârieturi şi membre sucite, de întâlnire ochi în ochi cu moartea, din cauza căderilor sau ciondănelilor balaurilor, ori doar a calculelor prosteşti.

Încetul cu încetul, însă îşi dezvoltară instinctele – nu doar ca o unitate de luptă, ci şi ca animale de călărit şi călăreţi individuali. Lui Manon nu-i plăcea gândul că balaurii trebuiau să mănânce carnea cu gust groaznic a animalelor crescute în interiorul muntelui, aşa că de două ori pe zi vânau capre de munte, năpustindu-se pentru a le smulge de pe versanţi. Nu dură mult şi vrăjitoarele începură să

mănânce ele însele caprele, construind focuri pripite în trecătorile muntelui pentru a-şi găti micul dejun şi cina. Manon voia ca niciunul dintre ei – animale sau călăreţe – să nu mănânce mâncarea pe care le-o dădeau oamenii regelui şi să nu guste nici din carnea oamenilor. Dacă mirosea şi avea gust ciudat, erau şanse mari să fie ceva în neregulă cu ea.

Nu ştia dacă se datora cărnii proaspete sau din cauza lecţiilor suplimentare, dar Cele Treisprezece deveneau mai bune decât orice sabat. Într-atât, încât Manon le ordonă Celor Treisprezece să se retragă atunci când Picioare-galbene se adunară pentru a le urmări lecţiile.

Abraxos încă mai constituia o problemă. Nu îndrăznea să treacă Răscrucea cu el, pentru că aripile lui, deşi puţin mai puternice, nu erau cu mult mai bune. Nu cât să se încumete să plonjeze prin trecătoarea îngustă. Manon măcinase problema în fiecare noapte, când Cele Treisprezece se adunau în camera ei pentru a-şi compara notiţele despre zbor, cu ghearele din fier lucindu-le atunci când îşi foloseau mâinile pentru a demonstra cum îşi învăţaseră balaurii să aterizeze, să decoleze sau să facă vreo manevră dificilă.

Din cauza emoţiilor, erau extenuate. Chiar şi înfumuratele vrăjitoare din clanul Sânge-albastru nu prea îşi ţineau temperamentul în frâu, iar Manon fusese chemată de vreo zece ori pentru a aplana certurile.

Manon profitase de timpul liber ca să se vadă cu Abraxos – să-i verifice ghearele şi dinţii din fier, să-l ia cu ea în câteva incursiuni suplimentare

atunci când toate celelalte dormeau deja în paturile lor de campanie. Avea nevoie de cât mai multă pregătire cu putinţă, iar ei îi plăceau liniştea şi nemişcarea nopţii, cu vârfurile argintii de munte şi râul de stele de deasupra, chiar dacă asta făcea dificil trezitul de a doua zi dimineaţă.

Aşa că, după ce înfruntă mânia bunicii sale, Manon obţinu două zile libere pentru clanul Cioc-negru, convingând-o că, dacă nu se odihneau, se lăsa cu război în mijlocul sălii de mese, iar regele nu avea să mai posede o cavalerie aeriană care să-i ducă balaurii în luptă.

Obţinură două zile pentru somn, pentru alimentaţie şi pentru orice alte necesităţi puteau fi satisfăcute de bărbaţii de dincolo de munte. Asta făceau destul de multe dintre Cele Treisprezece, pentru că le văzuseră pe Vesta, Lin, Asterin şi gemenele malefice trecând dincolo de punte.

Manon nu avea să doarmă nici în prima zi şi nici într-a doua. Nici să mănânce. Sau să se culce cu bărbaţi.

Nu, voia să-l ducă pe Abraxos în Munţii Ruhnn.

El era deja înşeuat, iar Manon se asigură că Spintecă-Vânt era legată strâns de spatele ei atunci când îl încălecă. Coburii şeii erau o greutate neaşteptată în spatele ei şi îşi notă în memorie să înceapă să le antreneze pe Cele Treisprezece şi pe celelalte din sabatul lor cu coburii puşi. Dacă urmau să fie o armată, atunci aveau să-şi care şi proviziile, aşa cum o făceau majoritatea soldaţilor, iar antrenamentul cu greutăţi avea să le facă mai iuţi pentru când va veni momentul să zboare fără ele.

— Sunteţi sigură că nu vă pot convinge să nu plecaţi? întrebă supraveghetorul atunci când ea se opri la poarta din spate. Cunoaşteţi la fel de bine ca mine ce se spune – asta vă va costa.

— Aripile lui sunt slabe şi, până acum, tot ce am încercat pentru a le face mai puternice a eşuat, spuse ea. S-ar putea să fie singurul material care să-i peticească aripile şi să susţină vânturile. Pentru că nu văd nicio piaţă pe-aproape, bănuiesc că trebuie să merg direct la sursă.

Supraveghetorul aruncă o privire încruntată la cerul cenuşiu de deasupra.

— E o zi proastă pentru zbor – vine furtuna.

— E singura zi pe care o am.

În timp ce pronunţa cuvintele, îşi dori să le fi putut lua pe Cele Treisprezece în ceruri când avea să lovească furtuna – să le antreneze şi pentru astfel de condiţii.

— Fiţi atentă şi analizaţi orice ofertă vi se face.

— Dacă voiam sfatul tău, ţi-l ceream, muritorule, spuse, dar în sinea ei recunoscu faptul că avea dreptate.

Totuşi, Manon îl conduse pe Abraxos dincolo de poartă şi în locul lor obişnuit de decolare. Aveau un drum lung de făcut azi şi mâine – tocmai până la marginea Munţilor Ruhnn.

Pentru a găsi mătase de păianjen, şi pe legendarii păianjeni stygieni, mari cât nişte cai şi mai mortali decât otrava, care o ţeseau.

*

Furtuna se dezlănţui chiar când Manon şi

Abraxos zburau în jurul platoului apusean al munţilor Ruhnn. Prin ploaia de gheaţă care îi biciuia faţa şi îi pătrundea prin toate straturile de haine, ea vedea cum ceaţa coborâse deasupra munţilor, învăluind mare parte din labirintul accidentat, de un gri cenuşiu, aflat sub ei.

Cu vânturile din ce în ce mai puternice şi fulgerele care loveau în jurul lor, Manon îl puse pe Abraxos să coboare pe singura bucăţică de pământ pe care o zări. Aveau să aştepte până trecea furtuna, după care urmau să urce în ceruri şi să scruteze regiunea până ce aveau să-i găsească pe păianjeni. Sau măcar indicii despre locul unde sălăşluiau – şi se aştepta ca indiciile să apară mai ales sub formă de oase.

Furtuna însă nu voia să se sfârşească şi, deşi ea şi Abraxos se strânseră lângă versantul unui colţ mic de stâncă, asta nu-i proteja deloc. Ar fi preferat să ningă decât ploaia asta ca gheaţa, care venea cu un vânt atât de puternic, încât nu putea nici măcar aprinde un foc.

Noaptea căzu repede, din pricina furtunii, iar Manon trebui să-şi retragă dinţii din fier ca să nu-i mai clănţănească, intrându-i în buze. Gluga era inutilă, îmbibată şi lăsând apa să-i curgă în ochi, şi până şi Abraxos se încolăcise ca o minge pentru a se proteja de furtună.

O idee prostească, oribilă. Scoase un picior de capră din coburi şi i-l aruncă lui Abraxos, care se descolăci suficient cât să înghită bucata pe nemestecate, după care îşi reluă poziţia, pentru a se proteja de furtună. Se blestemă pentru că fusese atât de proastă, înghiţindu-şi cina formată

din pâine înmuiată şi un măr îngheţat, apoi ronţăind puţină brânză.

Merita. Pentru a asigura victoria Celor Treisprezece, pentru a fi Aripa Conducătoare, o noapte în furtună nu însemna nimic. Trecuse prin clipe mai grele, când fusese prinsă în trecătorile din munţii înzăpeziţi şi avea pe ea mai puţine straturi de haine, nicio cale de ieşire şi rămăsese fără hrană. Supravieţuise unor furtuni din care unele vrăjitoare nu se mai treziseră, şi tot ar fi preferat oricând zăpada.

Manon studie labirintul de stâncă din jurul lor. Simţea ochii care îi urmăreau – îi observau. Şi totuşi, nimeni nu se apropie, nimeni nu îndrăzni. Aşa că, după un timp, se încolăci pe o parte, precum Abraxos, punând capul şi obrazul spre stâncă, şi-şi strânse braţele la piept, cât de tare putu.

Din fericire, în timpul nopţii ploaia se opri, sau direcţia vântului se schimbă, aşa că ploaia nu-i mai lovi în faţă. După aceea putu să doarmă mai bine, dar încă tremura de frig – deşi parcă era puţin mai cald. Probabil acele mici puseuri de căldură şi uscăciune erau cele care o împiedicau să tremure până la moarte sau să se îmbolnăvească, îşi dădu ea seama când adormi, pentru a se trezi apoi în lumina cenuşie a zorilor.

Când deschise ochii, era în întuneric – întuneric, dar uscat şi cald, mulţumită aripii uriaşe care o proteja de furtună şi a căldurii respiraţiei lui Abraxos, care umplea spaţiul ca un mic furnal. El încă mai moţăia – un somn profund, greu.

Trebui să-i dea jos cristalele de gheaţă de pe

aripa întinsă înainte ca el să se trezească.

*

Furtuna se oprise, iar cerul era de un albastru neîmblânzit – suficient de transparent încât trebuiră să încercuiască platoul apusean al munţilor Ruhnn o singură dată şi Manon văzu ceea ce căuta. Nu doar oase, ci şi copaci învăluiţi în plase de un cenuşiu prăfos, precum nişte văduve în doliu.

Nu era mătase de păianjen, văzu ea când Abraxos alunecă în jos, planând deasupra copacilor. Erau doar plase obişnuite.

Dacă puteai numi obişnuită o pădure întreagă de munte învăluită în plase. Abraxos mârâia din când în când la ceva de jos – urme sau şoapte pe care ea nu le putea vedea. Totuşi, ea remarcă târâşul dintre ramuri, păianjeni de toate formele şi mărimile, de parcă fuseseră cu toţii chemaţi să trăiască sub protecţia fraţilor lor mai puternici.

Le-a luat jumătate de dimineaţă să găsească peşterile cenuşii de munte care pluteau deasupra pădurii voalate, unde oasele erau împrăştiate pe pământ. Se învârtiră de câteva ori, apoi îl puse pe Abraxos să aterizeze pe o creastă de stâncă aflată în faţa unei deschideri de peşteră, cu versantul din spatele lor prăbuşindu-se în canionul fără apă de sub ei.

Abraxos se deplasa ca o pisică de munte, legănându-şi coada dintr-o parte în cealaltă, cercetând peştera.

Îi arătă spre marginea versantului.

— Ajunge. Aşază-te şi stai locului. Ştii de ce suntem aici. Aşa că nu strica totul.

Abraxos pufni, dar se lăsă jos, umplând aerul cu un praf cenuşiu. Îşi aşeză coada lungă de-a lungul marginii versantului, o barieră fizică între Manon şi abis. Manon îl privi fix un moment, înainte ca un râs feminin, de pe altă lume, să plutească spre ei dinspre gura peşterii.

— N-am mai văzut o bestie ca asta de secole.

Manon nu lăsă să i se citească nimic pe faţă. Lumina era suficient de puternică cât dezvăluie ochii antici, nemiloşi, care pândeau din gura peşterii, şi trei umbre uriaşe care pândeau în spatele lor. Vocea spuse, acum mai aproape, cu cleştii ţăcănind ca o tobă:

— Şi au trecut secole de când nu ne-am mai confruntat cu Dinţi-de-Fier.

Neîndrăznind să atingă Spintecă-Vânt, Manon spuse:

— Lumea se schimbă, sora mea.

— Sora mea, meditä păianjenul. Cred că suntem surori, noi două. Două feţe ale aceleiaşi monede, din acelaşi material întunecat. Surori în duh, dacă nu şi în trup.

Apoi păşi în lumina tenebroasă, ceaţa învolburându-se în urma ei ca preumblarea unor suflete fantomă. Era neagră-cenuşie şi destul de mare cât să i se usuce gura lui Manon. În pofida mărimii, era construită elegant, picioarele erau lungi şi catifelate, trupul aerodinamic şi lucios. Strălucitor.

Abraxos lăsă să-i scape un mârâit slab, dar Manon întinse o mână pentru a-l linişti.

— Înţeleg acum, spuse Manon blând, de ce surorile mele Sânge-albastru încă te venerează.

— Aşa să fie?

Păianjenul rămase nemişcat, dar cei trei din spatele ei se apropiară, tăcuţi şi atenţi, cu numeroşii lor ochi întunecaţi.

— Cu greu ne amintim de ultima dată când preotesele Sânge-albastru şi-au adus sacrificiile pe colinele noastre. Chiar ne e dor de ele.

Manon zâmbi scurt.

— Mă gândesc eu însămi la câteva daruri pe care mi-ar plăcea să ţi le trimit.

Un râs uşor, răutăcios.

— O Cioc-negru, bineînţeles.

Cei opt ochi mari o cercetară, o sorbiră cu totul din priviri.

— Părul tău îmi aminteşte de mătase.

— Presupun că ar trebui să mă simt flatată.

— Spune-mi cum te cheamă, Cioc-negru.

— Numele meu nu are importanţă, spuse Manon. Am venit să mă târguiesc.

Se întoarse pentru a-l lăsa la vedere pe vigilentul Abraxos, care era concentrat asupra păianjenului uriaş, încordat de la vârful nasului până la coada cu vârfuri din fier.

— Aripile lui au nevoie de întărire. Am auzit legendele şi mă întrebam dacă mătasea ta nu l-ar putea ajuta.

— Am vândut mătase comercianţilor, şi hoţilor, şi regilor, pentru a ţese haine şi văluri şi pânze de corabie, dar niciodată aripi.

— Aş avea nevoie de nouă metri – suluri ţesute, dacă aveţi.

Păianjenul păru să mediteze mai departe.

— Oamenii şi-au sacrificat şi viaţa pentru un metru de mătase.

— Spune-ţi preţul.

— Nouă metri...

Se întoarse spre cei trei care aşteptau în spatele ei – vlăstarele ei, sau favoriţii, sau gărzile ei, Manon nu ştia.

— Aduceţi sulul. Îl voi inspecta înainte de a spune un preţ.

Bine. Mergea bine. Se lăsă tăcerea. Cei trei intrară grăbiţi în peşteră, iar Manon încercă să nu lovească niciunul dintre păianjenii micuţi care i se târau pe cizme, nici să se uite spre ochii pe care îi simţea că o urmăresc din peşterile din apropiere, aflate dincolo de viroagă.

— Ia spune-mi, Cioc-negru, spuse păianjenul, cum ai dat de animalul ăsta de călărit?

— A fost un dar de la regele din Adarlan. Urmează să facem parte dintre garda lui, iar după ce se termină misiunea noastră, urmează să-i ducem acasă – în Deşerturi. Urmează să ne recăpătăm regatul.

— Ah. Blestemul este desfăcut?

— Încă nu, dar când vom găsi vrăjitoarea Crochan care poate să-l desfacă...

Avea să savureze acea vărsare de sânge.

— Un blestem minunat de neplăcut. Aţi cucerit pământul, numai ca şiretele Crochan să-l blesteme de nu mai poate fi folosit. Ai văzut Deşerturile de curând?

— Nu, spuse Manon. Nu am fost încă acasă.

— Un neguţător a trecut pe aici cu nişte ani în

urmă – el mi-a spus că acolo s-a instalat un Înalt Rege muritor. Am auzit însă un zvon purtat de vânt care spune că a fost detronat de o tânără cu păr roşu ca vinul, care îşi spune acum Înalta Regină.

Manon se zbârli. Înalta Regină a Deşerturilor, într-adevăr. Avea să fie prima pe care urma s-o omoare când se întorcea pentru a-şi revendica pământul, când în sfârşit avea să îl vadă cu ochii ei, să îi simtă mirosurile şi să îi cuprindă frumuseţea neîmblânzită cu privirea.

— Un loc ciudat, Deşerturile, continuă păianjenul. Neguţătorul însuşi era de-acolo – un fost formăschimbător. Îşi pierduse darurile, ca voi toate, devenite cu adevărat muritoare. Era întemniţat într-un trup de bărbat, din fericire, dar nu şi-a dat seama că, atunci când mi-a vândut douăzeci de ani din viaţa sa, o parte dintre darurile lui mi-au fost transmise mie. Bineînţeles, nu le pot utiliza, dar mă întreb... Mă întreb cum ar fi. Să văd lumea prin ochii voştri frumoşi. Să ating un mascul uman.

Lui Manon i se ridică părul pe ceafă.

— Poftim, spuse păianjenul când cei trei se apropiară cu un sul de mătase fluturând între ei ca un râu de lumină şi culoare.

Lui Manon i se opri respiraţia.

— Nu-i minunat? Unele dintre cele mai reuşite ţesături pe care le-am făcut vreodată.

— Superb, recunoscu Manon. Preţul?

Păianjenul o privi îndelung.

— Ce preţ să cer de la o vrăjitoare cu viaţă lungă? Douăzeci de ani din durata ta de viaţă nu e mare lucru, chiar şi cu magia care te îmbătrâneşte

ca pe o femeie obişnuită, iar visurile tale... ce visuri întunecate, oribile, trebuie să fie, Cioc-negru. Nu cred că mi-ar plăcea să le mănânc – nu visurile acelea.

Păianjenul se apropie.

— Dar ce spui de faţa ta? Ce spui dacă ţi-aş lua frumuseţea?

— Nu cred că m-aş da în lături dacă mi-ai dori faţa.

Păianjenul râse.

— O, nu vreau să spun literalmente să-ţi iau faţa, ci culoarea pielii tale, nuanţa ochilor tăi din aur ars. Modul în care părul prinde lumina în fire, ca lumina lunii pe zăpadă. Astea ţi l-aş lua. Frumuseţea asta ţi-ar putea aduce un rege. Poate că dacă s-ar întoarce vraja, aş putea să o folosesc pentru trupul meu de femeie. Poate că-mi voi câştiga un rege al meu.

Pe Manon nu o interesa în mod deosebit frumuseţea ei, oricât de puternică ar fi fost ca armă, dar nu avea de gând să spună asta sau să o ofere fără să se tocmească.

— Mi-ar plăcea să inspectez mătasea mai întâi.

— Taie-i un petic, porunci păianjenul celor trei, care aşezară cu grijă jos metrii de mătase în timp ce unul tăie din ea un pătrat perfect.

Oamenii uciseseră pentru cantităţi mai mici – şi uite-i cum tăiau de parcă ar fi fost lână ordinară. Manon încercă să nu se gândească la dimensiunea cleştilor care-i întindeau peticul. Se apropie de marginea versantului, păşind peste coada lui Abraxos, pentru a se uita în soare la mătase.

Întunericul o îmbrăţişă şi scânteie. Trase de

mătase. Flexibilă, dar puternică precum oţelul. Imposibil de uşoară. Dar...

— Aici este un defect... Să mă aştept ca şi restul să fie deteriorat?

Păianjenul sâsâi, iar pământul bubui când se apropie. Abraxos o opri cu un mârâit de avertisment care îi făcu pe ceilalţi trei să vină în spatele ei – deci erau, totuşi gărzi. Manon ridică peticul în lumină.

— Uite, spuse Manon, indicând o vinişoară de culoare care o străbătea.

— Asta nu e o imperfecţiune, sări păianjenul.

Coada lui Abraxos se curbă în jurul lui Manon, ca un scut pus între ea şi păianjeni, trăgând-o mai aproape de zidul trupului lui.

Manon ridică şi mai sus petecul, înclinându-l spre soare.

— Uită-te într-o lumină mai bună. Crezi c-o să-mi arunc frumuseţea pe o ţesătură de mâna a doua?

— De mâna a doua! spumegă păianjenul.

Coada lui Abraxos se încordă.

— Nu – se pare că mă înşel.

Manon îşi coborî braţele, zâmbind.

— Se pare că nu sunt în starea de spirit necesară unei târguieli.

Înainte ca păianjenii, acum aliniaţi de-a lungul marginii versantului, să reacţioneze, coada lui Abraxos se descolăci ca un bici şi îi izbi.

Zburară în viroagă, ţipând. Manon nu mai pierdu timpul şi îşi îndesă restul de mătase în coburii goi. Încălecă pe Abraxos şi se avântară în înalt, versantul fiind un loc perfect pentru decolare,

exact cum plănuise.

Capcana perfectă pentru monştrii ăia antici.

Capitolul 38

Manon îi dădu treizeci de centimetri de mătase supraveghetorului – acesta aşează cu atenţie mătasea pe aripile lui Abraxos. Îi rămăsese mătase – multă, în caz că avea să se uzeze vreodată – care acum era ferecată în despărţitura cu fund fals a unui cufăr. Nu spuse nimănui unde fusese sau de ce aripile lui Abraxos luceau acum într-o anumită nuanţă. Asterin ar fi ucis-o pentru că îşi asumase riscul, iar bunica ar fi măcelărit-o pe Asterin pentru că nu fusese lângă ea. Manon nu avea chef să-şi înlocuiască Aghiotanta şi să găsească o nouă membră pentru Cele Treisprezece.

Odată Abraxos vindecat, Manon îl dusese la gura Colţului Nordic pentru a încerca traversarea Răscrucii. Înainte, aripile lui fuseseră prea slabe pentru a face saltul – dar cu întăriturile din mătase, avea de departe o şansă mai bună.

Dar riscul rămăsese, de aceea Asterin şi Sorrel aşteptau în spatele ei, deja călare. Dacă lucrurile mergeau rău, dacă Abraxos nu se putea ridica sau dacă mătasea ceda, urma să sară – să sară departe de el. Să-l lase să moară, în timp ce una dinte ele ar fi prins-o în ghearele balaurilor lor.

Manon nu era foarte fericită cu acest plan, dar era singurul mod în care Asterin şi Sorrel ar fi fost de acord să o lase să încerce. Deşi Manon era moştenitoarea Cioc-negru, mai curând ar fi închis-o într-o vizuină de balauri decât să o lase să

traverseze Răscrucea fără precauţiile cuvenite. Chiar dacă se simţea tentată să le numească slabe de inimă şi să le dea bătaia pe care o meritau, trebuia să recunoască faptul că aveau dreptate. Tensiunile erau mai puternice ca oricând şi o credea pe moştenitoarea Picioare-galbene capabilă să-i provoace o sperietură lui Abraxos în timpul traversării.

Manon dădu din cap pentru a le arăta Aghiotantei şi celei de A Doua Aghiotante că era pregătită, apoi se apropie de animalul ei. Nu se adunaseră prea multe vrăjitoare, dar Iskra era pe platforma de vizionare, zâmbind slab. Manon verifică încă o dată pintenii, şaua şi frâiele, cu Abraxos încordat şi mârâind.

— Să mergem, îi ceru ea, trăgând hăţurile pentru a-l duce puţin mai în faţă, pentru a-l încăleca.

Încă mai avea suficient spaţiu pentru lansare – şi, cu aripile lui, ştia că va fi bine. Făcuseră plonjări bruşte şi salturi dificile şi înainte, dar Abraxos refuza să se mişte.

— Acum, ridică ea vocea la el, trăgând dârlogii cu putere.

Abraxos întoarse un ochi la ea şi mârâi. Îl lovi uşor pe obrazul acoperit cu piele.

— Acum.

Picioarele din spate se înfipseră în pământ şi-şi strânse aripile pe lângă corp.

— Abraxos.

Se uită la Răscruce, apoi la ea, cu ochii măriţi de spaimă. Pietrificat – cu adevărat îngrozit. Animal inutil, prost şi laş.

— Încetează, spuse ea, înaintând pentru a încăleca. Aripile tale sunt bine acum.

Se întinse pentru a-l mângâia pe pulpă, dar el se trase îndărăt, pământul cutremurându-se sub greutatea trupului său, când se lăsă să cadă. În spatele ei, Asterin şi Sorrel murmurară către animalele lor, care se trăseseră înapoi şi mârâiau la Abraxos, şi unul la celălalt.

Dinspre platforma de vizionare se auzi un râs uşor, iar Manon îşi încleştă dinţii.

— Abraxos. *Acum.*

Întinse din nou mâna spre şa.

El dădu înapoi, izbindu-se de zid şi făcându-se mic.

Unul dintre oameni aduse un bici, dar ea îl opri cu un gest al mâinii.

— Să nu mai faci niciun pas, sări ea, cu ghearele din fier ieşite din teacă. Loviturile de bici îl vor face pe Abraxos să se simtă şi mai rău.

Se întoarse spre balaurul ei.

— Tu, laş bicisnic, şuieră ea către animal, arătând spre Răscruce. Treci înapoi la linia de plecare.

Abraxos o înfruntă, refuzând să cedeze.

— Treci la locul tău, Abraxos!

— Nu te poate înţelege, spuse încet Asterin.

— Ba da, el... şi Manon nu mai termină ce voia să spună. Nu le spusese încă teoria asta, nu încă. Se întoarse spre balaur.

— Dacă nu mă laşi să urc în şa şi să fac saltul acesta, va trebui să te întemniţez în cea mai întunecată şi cea mai mică groapă din muntele acesta blestemat.

El îşi arătă dinţii. Îşi arătă şi ea dinţii.

Concursul de privit fix dură un minut întreg. Un minut umilitor, exasperant.

— Bine, îi aruncă ea şi se îndepărtă de animal.

Era o pierdere de timp.

— Încuiaţi-l undeva unde să se simtă cât se poate de rău, îi spuse ea supraveghetorului. Nu va ieşi de acolo până când nu va fi dispus să facă traversarea.

Supraveghetorul căscă gura, iar Manon pocni din degete spre Asterin şi Sorrel pentru a le semnaliza să descalece. Nu, nimeni nu avea să o ierte pentru asta – nici bunica ei, nici vrăjitoarele Picioare-galbene, nici Iskra, care deja îşi croia drum spre ea traversând podeaua gropii.

— De ce nu rămâi, Manon? o întrebă Iskra. I-aş putea arăta balaurului tău cum se procedează.

— Nu te opri, îi murmură Sorrel lui Manon, dar nu avea nevoie să i se aducă aminte.

— Se spune că nu animalele sunt problema, ci călăreţii, continuă Iskra, suficient de tare cât s-o audă toată lumea.

Manon nu se întoarse. Nu voia să-i vadă când aveau să-l ducă pe Abraxos la poartă, în gaura unde aveau să-l încuie. Animal prost şi inutil.

— Deşi, spuse Iskra gânditoare, poate că balaurul tău are nevoie de puţină disciplină.

— Să mergem, încercă să o convingă Sorrel, ţinându-se foarte aproape de Manon.

Asterin mergea la un pas în urma lor, păzindu-i spatele lui Manon.

— Dă-mi aia, lătră Iskra la cineva. Îi trebuie doar impulsul corect.

În spatele lor se auzi pocnitura unui bici şi un urlet – de durere şi de teamă.

Manon se opri brusc.

Abraxos se făcuse mic lângă zid.

Iskra stătea în faţa lui, cu biciul însângerat de la linia pe care i-o crestase pe faţă, cât pe ce să-i atingă ochii. Dinţii din fier îi străluceau puternic, iar Iskra îi zâmbi lui Manon, ridicând din nou biciul şi lovind. Abraxos ţipă.

Asterin şi Sorrel nu fură suficient de rapide încât să o oprească pe Manon, care se aruncă şi o trânti la pământ pe Iskra.

Cu dinţii şi ghearele scoase, se rostogoliră pe podeaua murdară, plesnind, zgâriind şi muşcând. Lui Manon i se păru că urlă, atât de puternic, încât sala se cutremură. Simţi picioare care o izbeau în stomac, forţa loviturii Iskrei tăindu-i răsuflarea.

Manon lovi pământul, scuipă o gură de sânge albastru şi se ridică într-o clipită. Moştenitoarea Picioare-galbene lovi cu mâna cu degete terminate în fier, o lovitură care ar fi putut tăia prin os şi carne. Manon se feri şi o aruncă pe Iskra pe stânca neiertătoare.

Iskra gemu, acoperind strigătele vrăjitoarelor agitate, iar Manon îi trase un pumn în faţă.

Articulaţiile îi urlară de durere, dar nu putea vedea decât biciul acela, durerea şi teama din ochii lui Abraxos. Manon dădu înapoi, iar lovitura îi tăie gâtul. Nu simţi împunsătura sau pârâiaşul cald de sânge. Îşi trase pumnul, cu genunchiul împingând puternic în pieptul Iskrei şi lovi. Din nou. Şi din nou.

Îşi ridică pumnul care o durea încă o dată, dar simţi mâini care o ţineau de încheieturi, de braţe,

trăgând-o deoparte. Manon încercă să le sfâşie, încă urlând, un sunet fără cuvinte şi fără sfârşit.

— Manon! îi mugi Sorrel în ureche, cu ghearele înfipte în umărul ei – nu suficient de tare cât să-i provoace răni, dar suficient cât s-o facă să se oprească, să-şi dea seama că erau vrăjitoare peste tot, în groapă şi pe platforma de vizionare, căscând gura. Cu sabia ridicată, Asterin stătea între ea şi... Iskra, întinsă pe pământ, cu faţa însângerată şi umflată, alături de Aghiotanta ei cu sabia ridicată, pregătită să o întâmpine pe cea a lui Asterin.

— E bine, spuse Sorrel, strângând-o mai puternic. Abraxos e bine, Manon. Uită-te la el. Uită-te la el şi-o să vezi că e bine.

Respirând pe gură, pentru că nările îi erau astupate cu sânge, Manon se supuse şi îl văzu pe Abraxos ghemuit, cu ochii mari fixaţi asupra ei. Sângele din rană deja i se închegase.

Iskra nu se mişcase un milimetru de unde o aruncase Manon pe podea, dar Asterin şi cealaltă Aghiotantă mârâiau, gata să se lanseze într-o nouă luptă, care ar fi putut sfâşia muntele.

— Destul.

Manon se scutură din strânsoarea mâinii lui Sorrel. Toată lumea tăcu până când Manon îşi şterse cu dosul încheieturii nasul şi gura însângerate. Iskra mârâi de pe podea, sângele din nasul spart curgându-i pe buza tăiată.

— Dacă-l mai atingi vreodată, spuse Manon, îţi beau măduva din oase.

*

Moştenitoarea Picioare-galbene mai luă o bătaie în noaptea aceea de la mama ei, în sala de mese – plus două lovituri de bici pentru loviturile pe care i le dăduse lui Abraxos. I le oferise lui Manon, dar Manon refuzase sub pretextul indiferenţei.

De fapt, braţul îi era prea ţeapăn şi prea lovit pentru a putea să utilizeze biciul.

Manon tocmai intrase în cuşca lui Abraxos a doua zi, cu Asterin pe urmele ei, când moştenitoarea Sânge-albastru apăru la intrarea spre scări, cu Aghiotanta ei cu părul roşu urmând-o. Manon, cu faţa încă umflată şi ochii frumos învineţiţi, salută vrăjitoarea cu o mişcare a capului. Acolo jos mai erau câteva vizuini, deşi rareori întâlnea pe cineva, şi în niciun caz nu pe cele două moştenitoare.

Dar Petrah se opri în dreptul gratiilor şi atunci observă Manon piciorul de capră din braţele Aghiotantei ei.

— Am auzit că bătaia a fost memorabilă, spuse Petrah, păstrând o distanţă respectuoasă faţă de Manon şi de uşa deschisă a vizuinii.

Petrah zâmbi uşor.

— Iskra arată mai rău.

Manon ridică din sprâncene, deşi mişcarea îi provocă durere. Petrah întinse o mână Secundei, iar vrăjitoarea îi plasă piciorul de capră.

— Am auzit şi că tu, Cele Treisprezece şi portanţii voştri nu mâncaţi decât carnea de la animalele pe care le prindeţi. Keelie a mea a prins asta în zborul nostru de dimineaţă. Voia s-o

împartă cu Abraxos.

— Nu accept carne de la clanurile rivale.

— Suntem noi rivale? întrebă Petrah. Credeam că Regele din Adarlan ne-a convins să zburăm din nou sub acelaşi steag.

Manon inspiră profund.

— Ce vrei? Am antrenament în zece minute.

Aghiotanta lui Petrah se zbârli, dar moştenitoarea zâmbi.

— Ţi-am spus – Keelie a mea voia să-i dea asta lui.

— O! Ţi-a spus ea? rânji Manon.

Petrah ridică fruntea.

— Ţie balaurul tău nu-ţi vorbeşte?

Abraxos o urmărea cu aceeaşi atenţie precum celelalte vrăjitoare.

— Ei nu vorbesc.

Petrah dădu din umeri, bătându-se uşor cu mâna pe inimă.

— Oare?

Şi lăsă piciorul de capră, dispărând în întunericul aspru al vizuinilor.

Manon aruncă la o parte bucata de carne.

Capitolul 39

— Spune-mi cum ai învăţat să faci tatuaje.

— Nu.

Aplecată peste masa din lemn din camera lui Rowan, la o noapte după întâlnirea lor cu arătarea din lac, Celaena ridică privirea de la acul cu mâner din os pe care îl ţinea deasupra încheieturii lui.

— Dacă nu-mi răspunzi la întrebări, poate fac

vreo greşeală şi...

Coborî acul de tatuaj aproape de braţul lui bronzat şi musculos, pentru a-i arăta ce s-ar putea întâmpla. Spre surpriza ei, Rowan lăsă să-i scape un pufnet care ar fi putut fi luat drept un hohot de râs. Ea îşi imagină că era un semn bun faptul că o rugase să-l ajute să-şi coloreze anumite părţi ale braţului la care nu putea ajunge singur; tatuajul din jurul încheieturii trebuia re-colorat, acum că arsurile pe care ea i le provocase dispăruseră.

— Ai învăţat de la cineva? Maestru şi ucenic, toate astea?

El îi aruncă o privire mai curând neîncrezătoare.

— Da, maestru şi ucenic şi toate alea. Pe câmpurile de luptă, aveam un comandant care obişnuia să-şi tatueze numărul de inamici ucişi. Uneori scria toată istoria bătăliei. Toţi soldaţii tineri erau îndrăgostiţi de chestia asta şi l-am convins să mă înveţe.

— Cu farmecul tău legendar, bănuiesc.

Asta îi provocă cel puţin jumătate de zâmbet.

— Umple locurile unde eu...

Urma un şuierat când luă acul şi ciocănelul şi făcu încă un semn întunecat, sângerând, în pielea lui.

— Bun. Asta e adâncimea corectă.

Cu trupul lui de nemuritor care se însănătoşea repede, cerneala lui Rowan era amestecată cu sare şi pilitură de fier, pentru ca vraja din sângele lui să nu şteargă tatuajul.

Se trezise în acea dimineaţă simţind... claritate. Mâhnirea şi durerea încă erau acolo,

zvârcolindu-se în ea, dar pentru prima dată după mult timp, simţea că poate vedea. Că poate respira.

Concentrându-se pentru a-şi menţine mâna fermă, făcu încă un semn mic, apoi încă unul.

— Povesteşte-mi despre familia ta.

— Povesteşte-mi tu despre a ta, şi-ţi povestesc şi eu despre a mea, spuse el printre dinţii încleştaţi, în timp ce ea continua să lucreze.

O instruise minuţios înainte de a o lăsa să-şi implânte acele în pielea lui.

— Bine. Părinţii tăi trăiesc?

O întrebare prostească şi periculoasă, dat fiind ceea ce se întâmplase cu perechea lui, dar pe chipul său nu văzu durere când clătină din cap.

— Părinţii mei erau foarte bătrâni când m-au conceput.

Nu bătrâni în sensul uman, înţelese ea.

— Am fost singurul copil în mileniile lor de relaţie. Au pierit în Lumea de Dincolo înainte ca eu să împlinesc douăzeci de ani.

Înainte ca ea să poată aprofunda modul acesta interesant şi diferit de a descrie moartea, Rowan spuse:

— Tu nu ai fraţi sau surori.

Se concentră asupra lucrului, lăsând un cârcel firav de amintire să o inunde.

— Mama mea, mulţumită eredităţii ei Fae, a avut probleme mari cu sarcina. Când să nască, a încetat să respire. Spuneau că voinţa tatălui meu a fost cea care a ţinut-o legată de lumea asta. Nu ştiu dacă ar mai fi putut rămâne însărcinată după asta. Aşa că, fără fraţi sau surori. Dar...

În numele zeilor, ar fi trebuit să-şi ţină gura.

— Dar am avut un văr. Era cu cinci ani mai mic decât mine şi ne băteam şi ne iubeam ca fraţii.

Aedion. Nu mai rostise cu voce tare numele acesta de zece ani. Dar îl auzise, îl citise în documente. Se văzu obligată să pună jos acul şi ciocănelul şi să-şi flexeze degetele.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar au început să-i rostească numele – numele unui general foarte competent din armata regelui.

Îl dezamăgise atât de crunt pe Aedion, încât nu se putea hotărî dacă să-l învinovăţească sau să-l deteste pentru ce devenise. Evitase să afle detalii despre ce făcuse el mai exact, în Nord în toţi aceşti ani. Aedion fusese extrem de loial Terrasenului pe când era copil. Nu voia să ştie ce fusese forţat să facă, ce i se întâmplase de se schimbase aşa. Doar norocul sau soarta, sau ceva cu totul diferit, îi împiedicase să se întâlnească în castel. Pentru că nu numai că ar fi recunoscut-o, dar dacă ar fi ştiut ce făcuse cu viaţa ei... probabil că ura lui ar fi făcut ca privirea lui Rowan să pară plăcută.

Trăsăturile lui Rowan erau acoperite de o mască gânditoare, când ea spuse:

— Cred că o întâlnire cu verişorul meu după toate astea ar fi cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla – mai rău decât o înfruntare cu regele.

Nimic din ce-ar fi spus sau ar fi făcut n-ar fi fost o scuză pentru ceea ce ea devenise în timp ce regatul lor cădea în ruină, iar poporul era măcelărit sau înrobit.

— Continuă-ţi lucrul, spuse Rowan, arătând cu bărbia spre instrumentele care aşteptau în poala

ei.

Se supuse, iar el şuieră din nou la prima pişcătură.

— Crezi, spuse el după un moment, că verişorul tău te-ar ucide, sau te-ar ajuta? O armată ca a lui ar putea schimba soarta războiului.

Un fior rece îi coborî pe şira spinării la auzul acelui cuvânt – război.

— Nu ştiu ce părere ar avea despre mine sau cui i-ar jura credinţă. Şi aş prefera să nu aflu. Niciodată.

Deşi ochii lor erau identici, moştenirile de sânge le erau suficient de îndepărtate cât să audă slujitorii şi curtierii punându-şi întrebări despre utilitatea unei uniuni Galathynius-Ashryver. Ideea era rizibilă acum, după cum fusese şi cu zece ani în urmă.

— Tu ai verişori? întrebă ea.

— Prea mulţi. Descendenţa Morei a fost întotdeauna cea mai larg răspândită, iar verişorii mei băgăreţi şi bârfitori fac ca vizitele mele la Doranelle... să fie dezagreabile.

Ea zâmbi uşor, gândindu-se la spusele lui.

— Probabil că te-ai înţelege bine cu verişorii mei, rosti el. În special cu băgăreţii.

Ea se opri o clipă din tatuare şi-i strânse mâna suficient de tare cât să rănească pe oricine, în afara unui nemuritor.

— Tocmai tu vorbeşti, prinţe. În viaţa mea nu mi s-au pus atâtea întrebări.

Nu era întru totul adevărat, dar nici chiar o exagerare. Nimeni nu-i pusese vreodată aceste întrebări, şi nu dăduse nimănui răspunsurile.

El îşi dezveli dinţii, deşi ea ştia că n-o făcuse intenţionat, şi aruncă o privire plină de înţeles spre încheietură.

— Grăbeşte-te, prinţesă. Vreau să mă culc la un moment dat, înainte de ivirea zorilor.

Ea îşi folosi mâna liberă pentru a face un gest deosebit de vulgar, iar el îi prinse mâna, cu dinţii încă la vedere.

— Nu e chiar un gest regal din partea ta.

— Atunci, e bine că nu sunt regină, nu-i aşa?

Dar el refuză să-i dea drumul la mână.

— Ai jurat să eliberezi regatul prietenei tale şi să salvezi lumea – iar acum nu te gândeşti nici măcar la propriile-ţi pământuri. Ce te sperie în a-ţi cere drepturile căpătate prin naştere? Regele? Să te confrunţi cu tot ce a mai rămas din Curtea ta?

Îşi ţinea faţa atât de aproape de a ei, încât putea vedea punctele cafenii din ochii lui verzi.

— Dă-mi un singur motiv valabil pentru care nu-ţi revendici tronul. Un singur motiv bun, şi n-o să mai vorbesc niciodată despre asta.

Ea cântări onestitatea din privirea lui, din respiraţia lui, şi spuse:

— Pentru că dacă eliberez Eyllwe şi distrug regele în chip de Celaena, pot pleca oriunde după aceea. Coroana... coroana mea este doar încă o pereche de cătuşe.

Era egoist şi oribil, dar era adevărat. Cu mult timp în urmă, Nehemia spusese acelaşi lucru – era dorinţa ei cea mai arzătoare şi mai egoistă să fie un om neobişnuit, fără greutatea coroanei ei. Să fi ştiut prietena ei cât de profund aveau să rezoneze aceste cuvinte în inima ei?

Aşteptă mustrarea, o văzu mocnind în ochii lui Rowan, dar el se mulţumi să spună încet:

— Ce vrei să spui, cu încă o pereche de cătuşe?

Îşi slăbi strânsoarea pentru a dezvălui cele două benzi subţiri de cicatrice care îi înconjurau încheieturile. Buzele i se strânseră, iar ea îşi trase brusc încheietura înapoi atât de puternic, încât el îi eliberă mâna.

— Nimic, spuse ea. Lui Arobynn, stăpânul meu, îi plăcea să le folosească la antrenamente din când în când.

Arobyn n-o legase în lanţuri pentru a o învăţa cum să se elibereze, dar cătuşele de la Endovier fuseseră realizate având în minte oameni ca ea. Doar după ce i le-a îndepărtat Chaol, a putut scăpa ea.

Nu voia ca Rowan să ştie asta – nimic din toată povestea. Mânia şi ura le putea suporta, dar mila... Şi nu putea vorbi despre Chaol, nu-i putea explica lui Rowan cum îi reconstruise inima, ca după aceea să i-o sfărâme din nou, nu fără să-i explice episodul Endovier. Nu fără să-i explice cum într-o zi, nu se ştie cât de îndepărtată, avea să se întoarcă la Endovier pentru a-i elibera pe toţi, toţi sclavii de acolo, chiar de avea să-i descătuşeze pe toţi de una singură.

Celaena îşi văzu în continuare de treabă, iar faţa lui Rowan rămase încordată – de parcă îi putea mirosi jumătatea de adevăr.

— De ce ai stat cu Arobynn?

— Ştiam că îmi doresc două lucruri: mai întâi, să dispar din lume şi să mă ascund de duşmanii

mei, dar... ah.

Îi era greu să-l privească în ochi.

— Dar cel mai mult voiam să mă ascund de mine însămi. Mă convinsesem că ar trebui să dispar, pentru că al doilea lucru pe care-l doream, chiar şi atunci, era să fiu capabilă ca într-o bună zi să... rănesc oamenii aşa cum mă răniseră şi ei pe mine. Şi s-a demonstrat că eram foarte bună la asta. Dacă m-ar fi alungat, ori aş fi murit, ori aş fi sfârşit printre rebeli. Dacă aş fi crescut cu ei, probabil că aş fi fost găsită de rege şi măcelărită, sau aş fi crescut urând atât de profund, că aş fi început de copilă să ucid soldaţi Adarlanieni.

Rowan ridică o sprânceană, iar ea plescăi dezaprobator din limbă.

— Credeai c-o să-mi revărs întreaga viaţă la picioarele tale din prima clipă când te-am întâlnit? Sunt sigură că tu ai mai multe poveşti decât mine, aşa că n-o mai face pe surprinsul. Poate că ar trebui să ne apucăm din nou să ne batem măr.

Ochii lui străluciră cu o intenţie aproape prădătoare.

— O, nicio şansă, prinţesă. Poţi să-mi spui ce vrei, când vrei, dar cale de întoarcere nu mai e.

Ea îşi ridică din nou instrumentele.

— Sunt sigură că prietenii adoră să te aibă în preajmă.

Un zâmbet de fiară, apoi o prinse de bărbie – nu suficient de tare cât s-o rănească, dar suficient de hotărât cât s-o facă să se uite la el.

— În primul rând, şopti el, nu suntem prieteni. Încă te antrenez, iar asta înseamnă că eşti în continuare sub comanda mea.

Probabil că străfulgerarea de durere era evidentă, pentru că el se apropie şi mai mult, iar strânsoarea pe bărbie se accentuă.

— În al doilea rând – ce suntem, ce e asta? Nici eu nu mi-am dat seama încă. Aşa că, dacă eu îţi las spaţiul necesar pentru a-ţi da seama singură, atunci ai face bine să mi-l laşi şi tu.

Ea îl studie o clipă, respiraţiile lor întrepătrunzându-se.

— De acord, spuse ea.

Capitolul 40

— Spune-mi cea mai mare dorinţă a ta, murmură Dorian în părul Sorschăi, împletindu-şi degetele cu ale ei, minunându-se de catifelarea pielii ei arse de soare pe bătăturile lui. Mâini atât de frumoase, ca nişte porumbiţe în doliu.

Ea zâmbi cu obrazul pe pieptul lui.

— Nu am o dorinţă supremă.

— Mincinoaso.

El o sărută pe păr.

— Eşti cea mai mare mincinoasă din lume.

Ea se întoarse spre fereastra dormitorului lui, lumina dimineţii făcându-i părul întunecat să strălucească. Trecuseră două săptămâni de la noaptea când îl sărutase, şi două săptămâni de când începuse să se furişeze aici sus, după ce întregul castel adormea. Împărţeau patul, deşi nu aşa cum şi-ar fi dorit el, iar el detesta furişatul şi faptul că se ascundeau.

Dacă erau descoperiţi, ea şi-ar fi pierdut poziţia. Cu el, fiind cine era... putea să aibă o

groază de necazuri doar pentru că era asociată cu el. Mama lui putea face cumva să fie expediată undeva departe.

— Spune-mi, spuse el din nou, aplecându-se pentru a-i fura un sărut. Spune-mi şi ţi-o îndeplinesc.

Întotdeauna fusese generos cu iubitele lui. De obicei le dădea daruri pentru a le împiedica să se plângă atunci când îşi pierdea interesul pentru ele, dar de data aceasta, chiar îşi dorea să-i facă daruri. Încercase să-i dăruiască bijuterii şi veşminte, dar ea le refuzase pe toate. Aşa că încercase să-i dăruiască ierburi greu de procurat, cărţi şi instrumente speciale pentru camera ei de lucru. Ea încercase să le refuze şi pe acestea, dar o convinsese repede – de cele mai multe ori, prin sărutări.

— Şi dacă ţi-aş cere luna de pe cer?

— Atunci aş începe să mă rog la Deanna.

Ea surâse, dar zâmbetul lui Dorian se şterse. Deanna, Zeiţa Vânătorii. De obicei încerca să nu se gândească la Celaena, Aelin – indiferent cine era ea. Încerca să nu se gândească la Chaol şi la minciuna lui, sau la Aedion şi la trădarea sa. Nu dorea să aibă nimic de-a face cu aceste lucruri, nu acum, că o avea pe Sorscha alături. Fusese nebun o dată, şi jurase că avea să facă lumea fărâme pentru Celaena. Un băiat îndrăgostit de un foc sălbatic – sau care credea că e îndrăgostit.

— Dorian?

Sorscha se trase îndărăt pentru a-i studia faţa. Îl privea aşa cum o surprinsese odată pe Celaena uitându-se la Chaol.

El o sărută din nou, blând şi prelung, iar trupul ei se topi într-al lui. Savură catifelarea pielii ei, sub mâna care îi mângâia braţul. Ea tresări, trăgându-se înapoi.

— Trebuie să plec. Am întârziat.

El gemu. Era într-adevăr aproape ora micului dejun – şi dacă nu pleca acum, ar fi fost văzută. Se strecură din îmbrăţişarea lui şi se îmbrăcă, iar el o ajută să-şi lege baretele la spate. Totdeauna pe furiş – aşa trebuia să fie viaţa lui? Nu doar femeile pe care le iubea, dar şi harul lui magic, gândurile lui adevărate...

Sorscha îl sărută şi era deja la uşă, cu o mână pe mâner.

— Cea mai mare dorinţă a mea, spuse ea cu un zâmbet mic, este să am o dimineaţă în care să nu trebuiască să fug pe uşă la primul semn al zorilor.

Înainte ca el să poată spune ceva, ea dispăru.

Nu ştia ce-ar fi putut să-i spună sau să facă, pentru a-i îndeplini dorinţa. Sorscha avea obligaţiile ei, ca şi el.

Dacă ar fi fugit pentru a fi cu ea, dacă şi-ar fi înfruntat tatăl, dacă harul magic i-ar fi fost descoperit, atunci fratele lui ar fi devenit moştenitor, iar gândul că Hollin ar fi putut fi rege într-o zi... Ce ar fi făcut el lumii lor, în special cu puterile tatălui lor... Nu, Dorian nu-şi permitea luxul de a alege, pentru că nu exista nicio opţiune. Era legat de coroana sa şi avea să fie până în clipa morţii.

Se auzi o bătaie la uşă, iar Dorian zâmbi, întrebându-se dacă nu s-o fi întors Sorscha. Zâmbetul îi dispăru când se deschise uşa.

— Trebuie să discutăm, spuse Chaol din prag.

Dorian nu-l văzuse de săptămâni întregi, şi totuşi – prietenul lui arăta mai bătrân. Extenuat.

— Nu-ţi mai baţi capul cu politeţurile? spuse Dorian, trântindu-se pe canapea.

— Oricum, n-aş avea nicio şansă cu tine.

Chaol închise uşa în urma lui şi se sprijini de ea.

— Fă-mi pe plac.

— Îmi pare rău, Dorian, spuse blând Chaol. Mai mult decât îţi poţi imagina.

— Îţi pare rău de minciuna care ne-a costat, pe mine, pe tine – şi pe ea? Ţi-ar mai fi părut rău dacă n-ai fi fost prins?

Chaol îşi încordă maxilarul. Poate că Dorian era nedrept, dar nu-i păsa.

— Îmi pare rău pentru toate, spuse Chaol. Dar... am încercat să repar totul.

— Şi cum rămâne cu Celaena? Lucrezi cu Aedion ca să mă ajute, sau ca să o ajute?

— Pe amândoi.

— Încă o mai iubeşti?

Nu ştia de ce îi păsa, de ce era important.

Chaol închise ochii pentru o clipă.

— O parte din mine o va iubi întotdeauna, dar a trebuit s-o scot din castel, pentru că era prea periculos şi ea era... ceea ce devenea...

— Nu devenea altceva decât ceea ce fusese întotdeauna şi avusese întotdeauna puterea să fie. Doar că, în sfârşit, vedeai şi tu. Şi odată ce ai văzut acea parte a ei... spuse Dorian cu voce joasă.

De-abia acum, când apăruse Sorscha, înţelegea ce înseamnă dragostea.

— Nu poţi alege anumite părţi ale ei pe care să le iubeşti.

Îşi dădu seama că îi era milă de Chaol. Inima îl durea pentru el, pentru tot ceea ce Chaol conştientizase în ultimele luni.

— Aşa cum nu poţi alege ce părţi din mine să accepţi.

— Dar nu fac asta...

— Ba chiar o faci. Dar ce-i făcut e bun făcut, Chaol, şi nu e cale de întoarcere, indiferent cât de mult te-ai strădui să schimbi lucrurile. Îţi place sau nu, ai jucat un rol în faptul că am ajuns cu toţii în acest punct. Tu ai adus-o pe calea asta, obligată să dezvăluie ce este şi cine este, forţată să decidă într-o direcţie sau alta.

— Crezi că am vrut să se întâmple asta?

Chaol îşi desfăcu larg braţele.

— Dacă aş putea, aş face totul la loc aşa cum era. Dacă ar depinde de mine, ea n-ar fi regină, iar tu n-ai avea harul magic.

— Bineînţeles – bineînţeles că tu consideri că harul magic este o problemă. Şi bineînţeles că îţi doreşti ca ea să nu fie ceea ce este. Pentru că, de fapt, tu nu te temi de lucrurile alea, nu-i aşa? Nu – te temi de ceea ce reprezintă ele. Schimbarea. Dar dă-mi voie să-ţi spun, şi Dorian inspiră, cu harul magic licărind şi apoi dispărând într-o străfulgerare de durere, lucrurile s-au schimbat cu adevărat. Şi s-au schimbat din cauza ta. Am har magic – nu se poate desface asta, nu pot scăpa de el, iar în ceea ce-o priveşte pe Celaena...

Îşi înfrână puterea care erupea, imaginându-şi – pentru prima dată, îşi dădu el seama – cum era

să fii în locul ei.

— În ceea ce-o priveşte pe Celaena, spuse el din nou, nu ai dreptul să-ţi doreşti să nu fie ceea ce este. Singurul lucru pe care ai dreptul să-l faci este să decizi dacă-i eşti prieten sau duşman.

Nu cunoştea toată povestea ei, nu ştia ce era minciună şi ce era adevăr, ori ce însemnase să fie sclavă alături de compatrioţii ei sau să se plece în faţa omului care-i omorâse familia. Dar o văzuse – văzuse frânturi din persoana aflată înăuntru, indiferent de nume sau de titlu.

Şi ştia, undeva adânc în sinea sa, că nu se speriase de harul lui magic, ci, mai degrabă, ea înţelesese acea povară şi acea teamă. Nu fugise de el şi nu-şi dorise să fie altceva decât ce era. *Mă voi întoarce după tine.*

Aşa că îşi păstră prietenul cu privirea, chiar dacă ştia că e îndurerat şi bulversat, şi spuse:

— Am luat o decizie în legătură cu ea, iar atunci când va veni timpul, indiferent că eşti aici sau în Anielle, sper ca alegerea ta să fie aceeaşi cu a mea.

*

Aşteptând împreună în apartamentul secret să vină Murtaugh, Aedion, deşi ura asta, trebuia să recunoască faptul că autocontrolul căpitanului era impresionant. Ren nu putea să-şi ţină fundul pe scaun mai mult de o clipă, nici chiar cu rana care încă se vindeca. Păşea de jur-împrejurul camerei imense, dar Chaol stătea lângă foc, vorbind puţin, urmărind însă întotdeauna, ascultând întotdeauna.

În noaptea aceasta, căpitanul părea altfel. Prudent, dar mai tensionat. Mulţumită tuturor acelor întruniri în care urmărise atent mişcările căpitanului, fiecare răsuflare şi clipire a lui, Aedion observă imediat diferenţa. Să fi aflat ceva veşti, să se fi schimbat ceva?

Murtaugh trebuia să se întoarcă la noapte, după câteva săptămâni petrecute în apropiere de Golful Craniului. Refuzase propunerea lui Ren de a-l însoţi şi îi spusese nepotului său să se odihnească. Ceea ce, deşi Ren încercase să ascundă, îl lăsase pe tânăr neliniştit, nesigur şi agresiv. Aedion era sincer surprins că apartamentul nu fusese făcut bucăţi. Aedion l-ar fi luat pe Ren în ringul de antrenament şi l-ar fi lăsat să lupte până la epuizare. Sau l-ar fi trimis într-o misiune. Sau măcar l-ar fi pus să taie lemne câteva ore bune.

— Aşadar, ne mulţumim să aşteptăm toată noaptea, spuse Ren în cele din urmă, oprindu-se lângă masă, privindu-i pe amândoi.

Căpitanul nu lăsă să-i scape decât o vagă încuviinţare din cap, dar Aedion îşi încrucişă braţele la piept şi-i aruncă un rânjet leneş.

— Ai ceva mai bun de făcut, Ren? Te împiedicăm cumva să vizitezi unul dintre stabilimentele unde se vinde opiu?

O lovitură sub centură, dar nu era ceva ce căpitanul să nu fi bănuit deja despre Ren, iar dacă Ren ar fi dat vreun semn că ar avea un astfel de obicei, Aedion nu l-ar fi lăsat să se apropie nici la o sută de kilometri de Aelin.

Ren scutură din cap şi spuse:

— Zilele acestea, parcă nu facem altceva decât să aşteptăm. Aşteptăm mereu ca Aelin să trimită vreun semn, aşteptăm degeaba. Pun pariu că nici bunicul meu nu va aduce nicio veste. Sunt surprins că nu suntem cu toţii morţi deja – că oamenii aceia nu au dat de urma mea.

Privea absent focul, lumina făcându-i cicatricea să pară şi mai profundă.

— Am pe cineva care... Ren tărăgănă cuvintele, aruncând o privire spre Chaol. Ei ar putea afla mai multe despre rege.

— Nu am niciun pic de încredere în sursele tale – mai ales după ce oamenii aceia te-au descoperit, spuse Chaol.

Unul dintre informatorii lui Ren – prins şi torturat – dezvăluise unde se afla acesta, şi chiar dacă informaţia fusese dezvăluită sub tortură, tot nu dădea bine în ochii lui Aedion. Spusese numai atât şi Ren se încordase, deschizând gura pentru a azvârli cu vorbe prosteşti şi obraznice, dar un fluierat pe trei note îi întrerupse.

Căpitanul răspunse şi el cu un fluierat, iar Ren se duse la uşă, deschizând-o şi găsindu-şi bunicul în faţa ei. Chiar şi aşezat cu spatele la ei, Aedion vedea cum trupul lui Ren era inundat de uşurare; cei doi îşi încleştară antebraţele, săptămânile întregi de aşteptare fără vreo veste luând sfârşit. Murtaugh nu era tânăr – şi, aruncându-şi gluga pe spate, îşi dezvălui faţa palidă şi întunecată.

— Pe bufet este brandy, spuse Chaol, iar Aedion, din nou, fu nevoit să admire ochii ageri ai căpitanului – chiar dacă nu i-ar fi spus-o niciodată.

Bătrânul dădu din cap a mulţumire şi, fără a se

mai osteni să-şi dea mantia jos, dădu pe gât un pahar.

— Bunicule.

Ren zăbovea lângă uşă.

Murtaugh se întoarse spre Aedion.

— Răspunde-mi sincer, băiete: ştii cine e generalul Narrok?

Aedion se ridică în picioare cu o mişcare domoală. Ren făcu câţiva paşi spre ei, dar Murtaugh nu dădu înapoi, iar Aedion se apropie de bufet şi încet, cu o grijă deliberată, îşi turnă un pahar de brandy.

— Dacă-mi mai spui vreodată băiat, spuse Aedion cu un calm letal, înfruntând privirea bătrânului, te vei trezi din nou ghemuindu-te prin bordeie şi canale.

Bătrânul îşi aruncă mâinile în aer.

— Când o să fii de vârsta mea, Aedion...

— Nu-ţi răci gura, spuse Aedion, întorcându-se la scaunul său. Narrok a fost în sud – ultima dată, am auzit că îşi aducea armata pe Insulele Morţii.

Teritoriul piraţilor.

— Dar asta a fost cu luni în urmă. Nu ni se dădeau decât informaţiile elementare. Am aflat despre Insulele Morţii pentru că o parte din corăbiile Lordului Pirat au navigat spre nord, căutând gâlceavă, şi ne-au informat că au venit aici pentru a evita flota lui Narrok.

De fapt, piraţii se dispersaseră. Lordul Pirat Rolfe luase o jumătate dintre ei în sud, unii plecaseră spre est, iar alţii făcuseră greşeala fatală de a naviga spre coasta de nord a Terrasenului.

Murtaugh se sprijini de tăblia bufetului.

— Căpitane?

— Mă tem că ştiu şi mai puţine decât Aedion, spuse Chaol.

Murtaugh se frecă la ochi, iar Ren trase un scaun la masă pentru bunicul său. Bătrânul se lăsă să alunece pe scaun cu un geamăt slab. Era un miracol faptul că sacul de oase mai respira încă. Aedion alungă o licărire de regret. Fusese crescut mai bine de atât – avea mai multă experienţă pentru a nu se comporta ca un nesimţit arogant şi înfierbântat. Lui Rhoe i-ar fi fost ruşine că el îi vorbea unui bătrân aşa. Însă Rhoe era mort – toţi războinicii pe care-i iubise şi pe care-i venerase erau morţi de zece ani, iar lumea era mai tristă din cauza asta. Aedion era mai gol din cauza asta.

Murtaugh oftă.

— Am zburat ca vântul încoace. Nu m-am odihnit decât câteva ore în ultima săptămână. Flota lui Narrok a dispărut. Căpitanul Rolfe a devenit din nou Lordul Pirat din Golful Craniului, dar nu mai mult de-atât. Oamenii lui nu se aventurează în Insulele Morţii din est.

În pofida puseului de ruşine, Aedion strânse din dinţi când Murtaugh divagă de la subiect.

— De ce? dori el să ştie.

În lumina focului, ridurile de pe faţa lui Murtaugh se adânciră.

— Pentru că oamenii care se duc în zona insulelor de est nu se mai întorc, iar în nopţile cu vânt, până şi Rolfe jură că aude... urlete, urlete dinspre insule; omeneşti, dar nu chiar.

— Echipajul care s-a ascuns pe insule în timpul ocupaţiei lui Narrok susţine că fenomenul a

dispărut, de parcă ar fi luat sursa vântului cu el, iar Rolfe...

Murtaugh îşi frecă nasul.

— Mi-a spus că în noaptea în care s-au întors în insule, au văzut ceva care stătea pe un promontoriu stâncos, chiar la graniţa insulelor estice. Semăna cu un om alb, dar... nu asta era. O fi Rolfe îndrăgostit de el însuşi, dar nu e un mincinos. A spus că orice – oricine – era pe stâncile alea, părea straniu, de parcă ar fi fost înconjurat de un neant de tăcere, în contradicţie cu urletele pe care le auzeau de obicei. Şi că n-a făcut altceva decât să se uite la ei cum trec pe lângă el în corăbii. A doua zi, când s-au întors în acelaşi loc, dispăruse.

— Întotdeauna au existat legende despre creaturile stranii din mare, spuse căpitanul.

— Rolfe şi oamenii lui jură că nu avea nicio legătură cu legenda. Era fabricată, au spus ei.

— De unde ştiu ei asta? întrebă Aedion, aruncându-i o privire căpitanului, a cărui faţă era albă ca varul.

— Purta o zgardă neagră – ca un animal de companie. A făcut un pas spre ei, de parcă ar fi vrut să intre în mare şi să-i vâneze, dar a fost tras îndărăt de o mână invizibilă – ca o lesă ascunsă.

Ren îşi încreţi fruntea brăzdată de cicatrice.

— Lordul Pirat crede că sunt monştri în Insulele Morţii?

— El crede, şi odată cu el cred şi eu, că au fost create acolo, iar Narrok a luat câteva dintre fiinţele alea cu el.

Chaol fu cel care puse întrebarea:

— Unde a plecat Narrok?

— În Wendlyn, răspunse Murtaugh.

Inima lui Aedion, blestemat fie el, se opri.

— Narrok a dus flota spre Wendlyn – pentru a lansa un atac surpriză.

— Asta-i imposibil, spuse căpitanul, sărind în picioare. De ce? De ce acum?

— Pentru că o persoană, spuse bătrânul, mai tăios decât îl auzise vreodată Aedion, l-a convins pe rege să-şi trimită Campionul acolo pentru a ucide familia regală. Ce moment mai bun ca să-şi testeze aşa-zişii monştri decât arunci când ţara e în haos?

Chaol apucă strâns spătarul scaunului.

— N-o să-i omoare – ea n-ar face asta. Totul a fost – a fost un şiretlic, spuse el.

Aedion se gândi că atât le va spune bărbaţilor Allsbrook şi că atât trebuiau să ştie deocamdată. Ignoră privirea îngrijorată pe care i-o aruncă Ren, fără îndoială pentru a vedea cum ar reacţiona la veştile potrivit cărora neamul lui, Ashryver, ar avea ţinte pe spate. Dar el îi considerase morţi de zece ani, începând din momentul în care refuzaseră să trimită ajutoare în Terrasen. Zeii să-i ajute dacă avea să mai pună vreodată piciorul în regatul lor. Se întreba ce credea Aelin despre ei – dacă ea credea că Wendlynul ar fi putut fi convins să încheie o alianţă, mai ales dacă Adarlanul intenţiona să lanseze un atac amplu la graniţele lor. Poate că aveau să se mulţumească să-i lase pe toţi să ardă, aşa cum arsese poporul din Terrasen. Lui îi era indiferent.

— Nu contează dacă sunt asasinaţi sau nu,

spuse Murtaugh. Când vor ajunge chestiile alea, cred că lumea va afla repede ce are de înfruntat regina noastră.

— Putem trimite un avertisment? voi să ştie Ren. Poate Rolfe să trimită veste la Wendlyn?

— Rolfe nu vrea să se implice. I-am promis aur, pământuri când se întoarce regina noastră... nimic nu-i poate clătina hotărârea. Şi-a recuperat teritoriul şi nu va risca viaţa oamenilor lui din nou.

— Atunci trebuie să găsim pe cineva care să străpungă blocada, pe cineva care să transmită un mesaj, continuă Ren.

Aedion se întrebă dacă să-l informeze pe Ren că Wendlynul nu se deranjase să ajute Terrasenul, dar hotărî că nu prea avea chef să intre într-o dispută etică.

— Am trimis câţiva oameni într-acolo, spuse Murtaugh, dar nu-mi pun mari speranţe în ei. Şi, până să ajungă ei, poate că va fi prea târziu.

— Şi atunci, ce facem? insistă Ren.

Murtaugh sorbi din brandy.

— Continuăm să căutăm modalităţi de a ajuta aici, pentru că nu cred nicio secundă că noile surprize ale Majestăţii Sale au venit doar de pe Insulele Morţii.

Era o opinie interesantă. Aedion sorbi din brandy, apoi puse paharul pe masă. Alcoolul nu îl ajuta să pună ordine în volbura de planuri în formare, aşa că Aedion se mulţumi să asculte pe jumătate vorbele celorlalţi, lăsându-se să alunece în ritmul său constant, bătaia în care îşi calcula toate bătăliile şi campaniile militare.

*

Chaol îl urmărea pe Aedion cum se plimba prin apartament. Murtaugh şi Ren plecaseră deja pentru a-şi vedea de treburile lor. Aedion îl întrebă:

— Poţi să-mi spui şi mie de ce arătai de parcă erai gata să vomiţi?

— Ştii tot ceea ce ştiu şi eu, aşa că e uşor de ghicit de ce, îi răspunse Chaol din fotoliul său, cu maxilarul încleştat.

Cearta sa cu Dorian îi slăbise dorinţa de a se întoarce la castel, chiar dacă avea nevoie ca prinţul să-i testeze teoriile legate de vrajă. Dorian avusese dreptate în legătură cu Celaena – despre faptul că lui Chaol îi displăceau întunericul şi capacităţile ei, precum şi adevărata sa identitate, dar... asta nu-i schimbase sentimentele.

— Tot nu înţeleg care-i rolul tău în toate acestea, Căpitane, spuse Aedion. Nu lupţi nici pentru Aelin, nici pentru Terrasen; şi atunci, pentru ce lupţi? Pentru binele suprem? Pentru prinţul tău? De partea cui ar trebui să te socotesc? Eşti un trădător – un rebel?

— Nu.

Lui Chaol îi îngheţă sângele la auzul ideii.

— Nu sunt de partea nimănui. Doresc doar să-mi ajut prietenul înainte de a pleca spre Anielle.

Buza lui Aedion se retrase într-un rânjet.

— Poate că asta e problema ta. Poate faptul că nu te decizi cu cine să ţii te costă. Poate ar trebui să-i spui tatălui tău că ţi-ai încălcat făgăduiala.

— Nu voi întoarce spatele regatului sau prinţului meu, sări Chaol. Nu voi lupta în armata ta

şi nu-mi voi măcelări poporul. Şi nu-mi voi încălca făgăduiala făcută tatălui meu.

Se prea putea ca onoarea să fie singurul lucru care avea să-i rămână atunci când se vor fi terminat toate.

— Şi dacă prinţul tău decide să lupte de partea noastră?

— Atunci voi lupta alături de el, oricum pot, chiar dacă va fi din Anielle.

— Deci vei lupta alături de el, dar nu pentru ceea ce e drept. Nu ai liberul arbitru, nu ai dorinţe?

— Dorinţele mele nu te privesc.

Dorinţele acelea...

— Indiferent ce decide Dorian, nu va fi niciodată de acord cu uciderea unor nevinovaţi.

Un zâmbet batjocoritor.

— Nu are poftă de sânge?

Chaol nu voia să-i dea satisfacţia de a răspunde ieşirilor lui temperamentale. Preferă să meargă drept la ţintă şi spuse:

— Cred că regina ta te-ar condamna dacă ai vărsa vreun strop de sânge nevinovat. Te-ar scuipa în faţă. În regatul acesta sunt oameni buni şi merită să fie avuţi în vedere în orice acţiune întreprinsă de cei alături de care vei fi.

Ochii lui Aedion lunecară spre cicatricea de pe obrazul lui Chaol.

— Aşa cum te-a condamnat pentru moartea prietenei ei?

Aedion îi aruncă alene un zâmbet răutăcios, şi, aproape prea repede pentru ca ochiul să înregistreze, generalul fu în faţa lui, cu braţele încleştate pe mânerele scaunului.

Chaol se întrebă dacă Aedion avea să-l lovească sau să-l omoare, pentru că trăsăturile generalului deveneau mai lupeşti decât le văzuse el vreodată, nasul încreţit, dinţii dezveliţi. Aedion spuse:

— După ce-ţi vor fi murit oamenii în jurul tău, după ce-ţi vei fi văzut femeile rănite cumplit, după ce vei fi privit mulţimile de copii orfani murind de foame pe străzile cetăţii, abia atunci să-mi vorbeşti despre cruţarea vieţilor nevinovate. Până atunci, realitatea este, Căpitane, că nu ai ales pentru cine să lupţi pentru că încă eşti un băieţandru şi încă te temi. Nu să duci la pierzanie vieţi nevinovate, ci să pierzi visul de care te anini acum. Prinţul tău a trecut mai departe. Regina mea a trecut mai departe. Dar tu, nu, iar asta te va costa în cele din urmă.

După aceste cuvinte, Chaol nu mai spuse nimic şi părăsi repede apartamentul. Dormi foarte prost în acea noapte, nefăcând mai nimic decât să se uite fix la sabia sa, aruncată pe birou. Când răsări soarele, merse la rege şi-i spuse că intenţionează să se întoarcă în Anielle.

Capitolul 41

Următoarele două săptămâni urmară un tipar regulat – o normalitate în care Celaena să-şi găsească liniştea. Nu existau piedici neaşteptate, întorsături de situaţie sau capcane şi nici morţi şi trădări sau coşmaruri întrupate. Dimineţile şi serile, o făcea pe ajutorul de spălător de vase. Apoi, de la amiază şi până seara îşi petrecea timpul cu Rowan,

explorând lent şi dureros fântâna de har magic dinlăuntrul ei – o fântână căreia, spre oroarea ei, nu-i vedea fundul.

Lucrurile minore – aprinderea lumânărilor, stingerea focului în vatră, împletirea unei panglici de foc între degete – rămâneau cele mai dificile, dar Rowan o forţa, târând-o din ruină în ruină, singurele locuri sigure unde putea să-şi piardă controlul. Măcar acum aducea şi mâncare, pentru că ea era tot timpul lihnită de foame şi nu trecea nicio oră fără să mănânce ceva. Harul magic se hrănea cu energie, iar ea mânca de două-trei ori mai mult decât îi era obiceiul.

Uneori, stăteau de vorbă. Ei bine, îl obliga ea să vorbească, pentru că, după ce-i povestise despre Aedion şi dorinţa ei egoistă de libertate, ea hotărâse că a vorbi era... bine. Chiar dacă rămăseseră lucruri pe care nu le putea discuta, îi plăcea să-l audă pe Rowan vorbind. Reuşea să-l facă să-i povestească despre diversele lui campanii şi aventuri, fiecare mai brutală şi mai pustiitoare decât cealaltă. La sud şi est de Wendlyn era o întreagă lume, o lume gigantică, regate şi imperii de care auzise în trecere, dar despre care nu ştiuse niciodată prea multe. Rowan era un războinic adevărat, care străbătuse în lung şi-n lat câmpurile de bătălie, condusese oamenii prin iad, navigase pe mări furtunoase şi văzuse ţărmuri îndepărtate şi ciudate.

Deşi îi invidia îndelungata viaţă – şi darul de a vedea lumea, care venea împreună cu longevitatea – încă mai percepea curentul de mânie şi de durere din adâncul fiecărei povestiri, pierderea partenerei,

care-l bântuia, indiferent cât de departe călărea sau naviga sau zbura. Vorbea foarte puţin despre prietenii lui, care îl însoţeau uneori în călătorii. Nu îl invidia pentru bătăliile pe care le dăduse, pentru războaiele din ţările îndepărtate sau pentru anii sângeroşi petrecuţi asediind cetăţi din nisip şi piatră.

Bineînţeles, asta nu i-o spunea. Se mulţumea să-i asculte poveştile în timp ce o instruia. Şi, ascultând, începu să o urască pe Maeve – să-şi urască profund mătuşa, din adâncul inimii. Mânia o împingea să-i solicite în fiecare seară lui Emrys să-i povestească legende despre mătuşa ei. Rowan nu o certa niciodată când îi cerea astfel de povestiri, nici nu arătase vreodată vreun semn de alarmă.

Prin urmare, i se păru surprinzător când, într-o zi, Emrys anunţă că Beltane era la numai două zile distanţă şi că ar trebui să înceapă pregătirile pentru ospăţ, dans şi sărbătoare. Deja era Beltane şi, după Rowan, ea era încă departe de a fi pregătită să meargă în Doranelle, în pofida faptului că stăpânea transformarea. Primăvara era în toi pe continentul ei. Aveau să se ridice Stâlpi de mai, aveau să se împodobească tufişurile de păducel – cam atât permitea regele. La răspântii nu aveau să fie lăsate daruri mici pentru Neamul Mititelelor. Regele nu permitea decât esenţialul, concentrându-se asupra zeilor şi asupra plantării viitoarei recolte. Nicio aluzie sau şoaptă despre magie.

Aveau să aprindă ruguri, iar câteva suflete curajoase aveau să sară peste ele pentru noroc, pentru a alunga răul, să-şi asigure o recoltă bună –

fiecare după dorinţă. Când era copil, alergase năvalnic prin câmpul din faţa porţilor Orynth-ului, cu miile de ruguri arzând precum luminile armatei invadatoare care urma să-şi instaleze tabăra prea curând în jurul oraşului alb. Era noaptea ei, îi spusese mama ei – o noapte în care fata purtătoare de foc n-avea de ce să se teamă, nu avea puteri de ascuns. *Aelin Inimă-de-Foc,* murmuraseră oamenii când plutea pe lângă ei, cu jarul curgând din ea precum panglicile, Aedion şi alţi câţiva dintre membrii mai letali ai Curţii sale urmând-o ca nişte paznici indulgenţi. *Aelin a Focului-Sălbatic.*

După zile întregi în care îl ajutase pe Emrys cu mâncarea (şi devorase totul când bucătarul nu se uita), spera să aibă şansa de a se odihni de Beltane, dar Rowan o târî pe un câmp aflat pe un platou de munte. Celaena muşcă dintr-un măr pe care-l scosese din buzunar şi ridică din sprâncene la Rowan, care stătea în faţa unei grămezi uriaşe de lemne pentru un rug, flancat de alte două grămezi mici, neaprinse.

În jurul lor, unii dintre semi-Fae cărau lemne şi surcele, iar alţii aşezau mesele pe care să servească hrana la care Emrys muncise fără odihnă.

Zeci de alţi semi-Fae ajunseseră venind de la diversele avanposturi, cu multă discreţie, multe îmbrăţişări şi tachinări de drag. Între ajutorul acordat lui Emrys şi antrenamentul cu Rowan, Celaena era oarecum mulţumită de cele câteva priviri admirative pe care le surprinse aruncate în direcţia ei din partea oaspeţilor bărbaţi.

Observă şi cât de repede îşi întorceau privirea când îl vedeau pe Rowan lângă ea. Deşi surprinsese şi câteva femei care îl priveau cu un interes mult mai fierbinte. Şi pentru asta le-ar fi zgâriat feţele cu ghearele.

Îşi ronţăi mărul studiindu-l, îmbrăcat în tunica lui obişnuită, de un cenuşiu-deschis, cu centura lată, gluga aruncată pe spate şi platoşele pentru antebraţe din piele care străluceau în soarele după-amiezii târzii. În numele zeilor, nu era interesată de el în felul acesta, şi era sigură că nici el nu simţea înclinaţia de a o aduce în patul lui. Poate că toate erau din cauză că petrecea atât de mult timp în trupul ei Fae încât se simţea... teritorială. Teritorială, şi morocănoasă, şi rea. Noaptea trecută, mârâise la o femeie din bucătărie care nu se mai oprea să se zgâiască la el şi care chiar făcuse un pas spre el, de parcă ar fi vrut să-l salute.

Celaena scutură din cap pentru a-şi domoli instinctele care începeau să o facă să ia foc la orice oră din zi.

— Presupun că m-ai adus aici ca să mă antrenez?

Azvârli cotorul de măr pe câmp şi îşi frecă umărul. Avusese febră cu o noapte înainte, din cauza antrenamentului la care o obligase Rowan toată după-amiaza, şi a doua zi dimineaţă se trezise extenuată.

— Aprinde-le şi ţine focurile sub control întreaga noapte.

— Toate trei.

Nu era o întrebare.

— Ţine-le pe cele de la capăt mai scăzute, pentru cei care sar. Cel din mijloc ar trebui să pârjolească norii.

Îşi dorea să nu fi mâncat mărul.

— Asta ar putea deveni periculos foarte repede.

El ridică mâna, iar în jurul ei se stârni vântul.

— Voi fi aici, spuse el simplu, cu ochii strălucind de o aroganţă pe care o binemeritase în secolele sale de viaţă.

— Şi dacă reuşesc totuşi cumva să transform pe careva într-o torţă vie?

— Atunci e bine că şi vindecătorii sunt aici să sărbătorească.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare şi îşi roti umerii.

— Când vrei să încep?

Stomacul i se strânse când auzi:

— Acum.

*

Ardea, dar rămase nemişcată, chiar dacă soarele apunea şi câmpul era plin până la refuz de petrecăreţi. Muzicanţii îşi ocupaseră poziţiile la marginea pădurii, iar lumea se umplea cu sunetele viorilor, scripcilor, flautelor şi tobelor lor, o muzică antică şi atât de frumoasă, încât flăcările ei se mişcau în ritmul muzicii, transformându-se în rubine, în citrine, în ochi de tigru şi în cele mai profunde safire. Harul ei magic nu se mai manifesta numai în focul sălbatic, de culoare albastră; se schimbase încet, crescuse în ultimele

câteva săptămâni. Nimeni nu o observa cu adevărat, stând acolo la limita luminii focului, deşi câţiva se minunară că flăcările ardeau, dar nu consumau lemnele.

Sudoarea îi curgea pe tot corpul – în mare măsură din pricina spaimei pe care i-o creau oamenii care săreau peste rugurile mai mici. Şi totuşi, Rowan rămăsese lângă ea, murmurându-i de parcă ar fi fost un cal nervos. Voia să-i spună să plece, să se bucure poate de vreuna dintre femeile alea cu ochi de porumbiţă care tot îl invitau în tăcere să danseze, dar se concentra asupra flăcării şi a menţinerii fărâmei de control, chiar dacă sângele începuse să-i fiarbă. Simţi un nod în partea de jos a spatelui şi se mişcă. În numele zeilor, era udă leoarcă – fiecare scobitură era umedă.

— Calm, spuse Rowan când dansul flăcărilor se avântă puţin mai sus.

— Ştiu, spuse ea printre dinţi.

Muzica era deja atât de atrăgătoare, dansul din jurul focului atât de plin de bucurie, iar mâncarea de pe mese mirosea atât de delicios... şi uite-o pe ea, departe de toate astea, arzând. Stomacul răspunse sonor.

— Când pot să mă opresc?

Se mişcă din nou, de pe un picior pe celălalt, iar cel mai mare rug se răsuci, cu flacăra mlădiindu-se odată cu trupul ei. Nimeni nu observă.

— Când îţi spun eu, zise el.

Ştia că se foloseşte de toţi din jurul lor, de teama ei pentru securitatea lor, pentru a o face să-şi păstreze controlul, dar...

— Transpir de moarte, mi-e foame şi vreau o pauză.

— Recurgi la văicăreală?

O briză rece i se prelinse pe gât şi îşi închise ochii, gemând. Simţea că o priveşte şi, după un moment, el spuse:

— Încă puţin.

Aproape că era să se prăbuşească de uşurare, dar îşi deschise ochii pentru a se concentra. Putea să mai reziste puţin, apoi să meargă să mănânce, să mănânce şi să mănânce. Poate şi să danseze. Nu mai dansase de atâta vreme. Poate că ar putea să încerce, acolo în întuneric, să vadă dacă trupul ei putea face loc bucuriei, chiar dacă acum era atât de înfierbântat şi de dureros, încât ar fi pariat bani buni că în momentul în care avea să se oprească, urma să adoarmă.

Muzica era fermecătoare, iar dansatorii, doar umbre care se învârteau de jur-împrejur. Spre deosebire de Adarlan, aici nu erau gărzi care să monitorizeze ferestrele, sătenii nu pândeau să vadă cine calcă strâmb şi trădează, pentru a-l vinde pe o monedă. Aici nu erau decât muzica şi dansul şi mâncarea şi focul – focul ei.

Bătu dintr-un picior, dădu din cap, cu ochii la cele trei focuri fără fum şi la siluetele care dansau în jurul lor. Chiar voia să danseze. Nu de bucurie, ci pentru că simţea focul şi muzica topindu-se şi pulsându-i în oase. Muzica era ca o tapiţerie ţesută din lumină, întuneric şi culoare, construind verigi delicate într-un lanţ prins de inima ei şi întins în lume, legând-o de aceasta, conectându-le pe toate.

Şi atunci înţelese. Semnele Wyrd erau – erau

un mod de a aduna toate aceste fire, de a ţese şi de a lega această esenţă a lucrurilor. Harul magic putea face acelaşi lucru, şi, din puterea ei, din imaginaţia ei, din voinţa şi din nucleul ei, putea crea şi modela.

— Uşor, spuse Rowan, apoi adăugă cu o nuanţă de surpriză: muzica. În ziua aceea pe gheaţă, fredonai.

Simţi din nou un vânt rece pe gât, dar pielea îi pulsa deja în ritmul tobelor.

— Lasă muzica să te stabilizeze.

În numele zeilor, să fie liberă în felul acesta... Flăcările se agitară şi se mlădiară odată cu melodia.

— Uşor.

De-abia putea să-l audă peste unda de sunet care o umplea, făcând-o să simtă fiecare pripon care o lega de pământ, fiecare fir nesfârşit. Pentru o clipă, îşi dori să aibă o inimă de formăschimbător, ca să-şi poată abandona pielea pentru a intra în altceva, în muzică sau în vânt, şi să explodeze în lume. Ochii o înţepau, aproape înceţoşaţi pentru că privise îndelung la flăcări, iar un muşchi din spinare îi pulsa de durere.

— Calm.

Nu ştia despre ce vorbeşte – flăcările erau calme, minunate. Ce s-ar întâmpla dacă ar trece prin ele? Pulsaţia din capul ei părea să-i spună *fă-o, fă-o, fă-o.*

— E suficient deocamdată.

Rowan o apucă de braţ, dar şuieră şi îi dădu drumul.

— E suficient.

Încet, prea încet, îşi concentră atenţia asupra lui. Avea ochii larg deschişi, lumina focului făcându-i aproape să ardă. Focul – focul ei. Se întoarse spre flacără, supunându-i-se. Muzica şi dansul continuară, strălucitoare şi vesele.

— Uită-te la mine, spuse Rowan, dar fără s-o atingă. Uită-te la mine.

De-abia îl putea auzi, de parcă ar fi fost sub apă. Acum în ea era un ciocănit – mărginit de durere. Ca un cuţit care tăia adânc în mintea şi în trupul ei, cu fiecare pulsaţie. Nu-l putea privi – nu îndrăznea să-şi abată atenţia de la foc.

— Lasă focurile să ardă singure, îi ordonă Rowan.

Ar fi putut jura că auzise în vocea lui ceva ce semăna cu frică. Era un efort de voinţă şi durerea îi străpunse tendoanele gâtului, dar îl privi. Nările lui zvâcniră.

— Aelin, opreşte-te acum!

Ea încercă să vorbească, dar gâtul îi era aspru şi o ardea. Nu-şi putea mişca trupul.

— Renunţă!

Ea încercă să-i spună că nu putea, dar o duru. Era o nicovală, iar durerea era un ciocan, care lovea mereu în ea.

— Dacă nu renunţi, vei arde cu totul.

Atunci, să fi fost acesta finalul harului ei magic? Câteva ore de îngrijit focurile? Era o uşurare – o uşurare binecuvântată, dacă ar fi fost adevărat.

— Eşti pe punctul de a te prăji din interior, mârâi Rowan.

Ea clipi, iar ochii o usturară de parcă ar fi fost

plini cu nisip. Agonia o fulgeră pe şira spinării, atât de puternic, încât căzu pe iarbă. Lumina străluci – şi nu de la ea sau Rowan, ci de la focurile care izbucniseră. Oamenii ţipau, muzica se opri. Iarba sfârâia sub mâinile ei, fumegând. Ea gemu, căutând orbeşte în ea cele trei funii care duceau la focuri. Dar interiorul ei era un labirint, firele erau toate încurcate şi...

— Îmi pare rău, şuieră Rowan, blestemând din nou, iar aerul dispăru.

Ea încercă să geamă, să se mişte, dar nu avea aer. Nu avea aer pentru focul interior. Întunericul curse în ea.

Uitare.

Apoi se trezi, încercând să respire, arcuindu-se pe iarbă, focurile acum pocnind natural, iar Rowan era aplecat deasupra ei.

— Respiră! Respiră!

Deşi rupsese funiile care o legau de focuri, tot mai ardea.

Nu din exterior, unde chiar şi iarba încetase să fumege.

Ardea din interior, iar fiecare respiraţie îi trimitea foc în plămâni, în vene. Nu putea vorbi şi nu se putea mişca.

Se avântase peste o graniţă – nu auzise semnalele de avertizare care îi spuneau să se întoarcă – şi ardea de vie pe sub piele.

Era zguduită de suspine panicate, fără lacrimi. O durea – erau nesfârşite şi veşnice şi nu exista nicio parte întunecată în ea spre care să zboare pentru a scăpa de flăcări. Moartea ar fi fost o binecuvântare, un rai întunecat şi rece.

Nu-şi dădu seama că Rowan plecase până nu-l văzu alergând înapoi, urmat de două femei. Una dintre ele întrebă:

— O poţi duce în braţe? Aici nu avem mânuitori de apă şi trebuie să o băgăm în apă rece. Acum.

Nu auzi ce se mai spuse, nu auzi nimic decât bătaia – bătaia forjei aceleia sub pielea ei. Un mormăit şi un şuierat, şi apoi fu în braţele lui Rowan, lovindu-se de pieptul lui în timp ce el se avânta prin pădure. Fiecare pas îi trimitea aşchii de durere fierbinte în trup. Deşi braţele lui erau reci ca gheaţa şi un vânt glaciar o învăluia, ea plutea în derivă pe o mare de foc.

Iadul – aşa trebuie că se simţea lumea subterană a zeilor întunericului. Asta o aştepta când îşi va fi dat ultima suflare.

Oroarea acelui gând o făcu să se concentreze pe ce reuşea să înţeleagă – şi anume, mirosul de pin amestecat cu zăpadă al lui Rowan. Inspiră acest miros în plămâni, îl trase în adânc şi se anină de el de parcă ar fi fost o ancoră de salvare într-o mare furtunoasă. Nu ştiu cât dură, dar strânsoarea ei pe trupul lui slăbea, fiecare puseu de durere înfricoşătoare făcând-o mai slabă.

După aceea, se făcu mai întuneric decât în păduri, iar sunetele aveau ecouri mai puternice, urcară nişte trepte şi apoi:

— Bag-o în apă.

Fu coborâtă în apa din cada scobită în piatră şi simţi cum aburul îi învăluie faţa. Cineva înjură.

— Îngheaţă-l, prinţe, porunci a doua voce. Acum!

Urmă un moment de binecuvântată răceală,

dar apoi focul izbucni din nou şi...

— Scoate-o de acolo!

Mâini puternice o înșfăcară şi avu senzaţia unor bule care bolboroseau.

Fiersese apa din cadă. Aproape că fiersese şi ea. Un moment mai târziu, se afla într-o altă cadă, cu gheaţa formându-se din nou – apoi topindu-se. Topindu-se şi...

— Respiră, îi spuse Rowan la ureche, îngenunchind la căpătâiul căzii. Lasă-l să plece – lasă-l să plece din tine.

Aburul se ridică, dar reuşi să respire.

— Bine, gâfâi Rowan.

Gheaţa se formă din nou. Se topi.

Transpira, iar căldura îi pulsa pe piele ca o tobă. Nu voia să moară aşa. Inspiră din nou.

Precum fluxul şi refluxul unui val, cada îngheţă, apoi se topi, îngheţă, apoi se topi, din ce în ce mai lent. Şi, de fiecare dată, răceala pătrundea tot mai mult în ea, amorţind-o, forţându-i trupul să se relaxeze.

Gheaţă şi foc. Ger şi tăciuni. Prinsă într-o bătălie, împingând şi trăgând. Sub toate acestea, putea aproape gusta voinţa de oţel a lui Rowan care se confrunta cu harul ei magic – o voinţă care refuza să lase focul să o ardă, transformând-o în nimic.

Trupul o durea, dar acum durerea era muritoare. Obrajii încă îi erau în flăcări, dar apa se răci, apoi, se încălzi uşor, apoi mai tare şi rămase aşa. Caldă, dar nu fierbinte.

— Trebuie să-i scoatem hainele, spuse una dintre femei.

Celaena pierdu noţiunea timpului când două perechi de mâini mici îi ridicară capul şi scoaseră de pe ea hainele ude. Fără ele, era aproape lipsită de greutate în apă. Nu-i păsa că Rowan îi vedea goliciunea – nu credea că exista vreun centimetru din trupul unei femei pe care el să nu-l fi explorat. Se mulţumi să zacă acolo, cu ochii închişi, ca faţa ridicată spre tavan.

După un timp, Rowan spuse:

— Răspunde-mi cu da sau nu. Doar atât ai de făcut.

Reuşi să dea aprobator din cap, deşi se strâmbă când durerea o lovi în gât, coborând spre umeri.

— Există pericolul să iei foc din nou?

Ea respiră cât de egal putu, căldura lovind în obraji, picioarele, miezul ei, dar diminuându-se constant.

— Nu, murmură ea, de pe limbă izbucnindu-i un fuior de aer fierbinte.

— Te doare?

Nu o întrebare compătimitoare, ci a unui comandant evaluând starea soldatului pentru a stabili modul optim de acţiune.

— Da.

Un şuierat de abur.

O femeie spuse:

— Pregătim un tonic. Pentru a o răcori.

Picioare moi care se aud pe pardoseli din piatră în drumul spre ieşire, apoi se auzi sunetul uşii de la băi închizându-se. Se auzi clipoceala apei într-o găleată, apoi...

Celaena suspină sau încercă să o facă, atunci

când o cârpă rece ca gheaţa ateriză pe fruntea ei. Din nou clipoceală, apoi o altă cârpă picurându-i apă rece ca gheaţa pe păr, pe gât.

— Epuizare, spuse cu voce joasă Rowan. Trebuia să-mi spui că eşti la limită.

Îi era prea greu să vorbească, dar deschise ochii şi îl văzu îngenuncheat la căpătâiul căzii, cu o găleată cu apă lângă el şi o cârpă în mână. Îi trecu din nou cârpa pe frunte, apa fiind atât de minunată, încât ar fi gemut de plăcere. Baia se răci şi mai mult, dar încă era caldă – prea caldă.

— Dacă ai mai fi continuat, epuizarea te-ar fi distrus. Trebuie să înveţi să recunoşti semnele – şi cum să te retragi înainte să fie prea târziu.

Nu era o afirmaţie, ci o comandă.

— Te va sfâşia pe dinăuntru. Va face ca asta să pară...

Clătină din nou din cap.

— Ca asta să pară nimic. Nu te atingi de harul magic până nu te odihneşti. Ai înţeles?

Ea îşi înclină şi mai tare capul pe spate, cerând prin semne mai multă apă rece pe faţă, dar el refuză să stoarcă pânza până ce ea nu încuviinţă. O mai răci câteva momente, apoi aruncă cârpa pe găleată şi se ridică.

— Mă duc să văd ce se întâmplă cu tonicul. Mă întorc repede.

După ce o văzu încuviinţând, plecă. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi spus că se agită. Că e chiar îngrijorat.

În Terrasen fusese prea mică pentru ca cineva să o fi învăţat despre latura mortală a puterii ei – şi nici nu-i explicase nimeni, pentru că lecţiile ei

fuseseră foarte limitate. Nu simţise că arde. Totul se întâmplase atât de repede. Poate că astea erau limitele harului ei magic. Poate că fântâna ei nu cobora atât de adânc pe cât credeau toţi ceilalţi. Dacă ar fi fost adevărat, ar fi fost o uşurare.

Îşi ridică picioarele, gemând din pricina durerii din muşchi, şi se aplecă în faţă suficient cât să-şi îmbrăţişeze genunchii. Deasupra marginii căzii se aflau câteva lumânări care ardeau pe pietre şi le privi flăcările. Ura flăcările. Totuşi, îşi spuse că aveau nevoie de lumină aici.

Îşi odihni fruntea pe genunchii zgâriaţi, cu pielea aproape arsă. Închise ochii, adunându-şi frânturile de conştienţă.

Uşa se deschise. Rowan. Rămase în întunericul acela răcoros, savurând răceala din ce în ce mai puternică a apei şi pulsul încetinit de sub piele. Părea să fie la jumătatea camerei când paşii i se opriră.

Se auzi respiraţia lui gâfâită, suficient de aspră încât s-o facă să se uite peste umăr.

Dar el nu se uita la faţa ei. Nici la apă. Se uita la spinarea ei goală.

Cum era arcuită peste genunchi, el vedea întreaga întindere de carne distrusă, fiecare cicatrice de la biciuiri.

— Cine ţi-a făcut asta?

I-ar fi fost uşor să mintă, dar era foarte obosită, iar el îi salvase pielea inutilă, aşa că răspunse:

— Mulţi. Am petrecut ceva timp în Minele de Sare din Endovier. El rămăsese atât de imobil, încât ea se întrebă dacă mai respira.

— Cât timp? o întrebă el după o clipă.

Se pregăti pentru compasiunea lui, dar faţa îi era voit lipsită de expresie – nu, nu lipsită de expresie. Calmă din cauza furiei mortale.

— Un an. Am fost acolo cu un an înainte... e o poveste lungă.

Era prea obosită, iar gâtul o durea prea tare pentru a termina povestea. Ea observă atunci că braţele îi erau bandajate, şi că pieptul larg îi era înfăşurat în alte bandaje, care se vedeau de sub cămaşă. Iar îl arsese. Totuşi, o susţinuse – alergase până aici şi nu o lăsase jos niciodată.

— Ai fost sclavă.

Ea încuviinţă în tăcere. El deschise gura, dar o închise şi înghiţi puternic, furia mortală făcându-se vizibilă. De parcă îşi amintise brusc cine stătea în faţa lui, gândind probabil că era cea mai mică pedeapsă pe care ea o merita.

Se răsuci pe călcâie şi închise uşa în spatele lui. Îşi dori s-o fi trântit – îşi dori s-o fi făcut fărâme. Dar el o închise cu puţin mai mult decât un clinchet şi nu se mai întoarse.

Capitolul 42

Spinarea ei.

Rowan se avântă peste copaci, călărind şi modelând vânturile pentru a-l împinge mai repede înainte, urletul lor fiind o şoaptă faţă de răgetele din mintea lui. Observa lumea care trecea pe lângă el mai mult din instinct decât din interes, cu ochii întorşi spre interior – spre acea bucată de carne distrusă care lucea în lumina lumânării.

Zeii ştiau că văzuse multe răni dureroase.

Provocase şi el destule, atât duşmanilor cât şi prietenilor. Faţă de acestea, spatele ei nu era mare lucru. Totuşi, când îl văzuse, inima i se oprise în loc – şi, pentru o clipă, în mintea sa se lăsase o tăcere copleşitoare.

Simţise cum, cu cât se uita mai mult, cu atât harul său şi instinctele de luptător se forjau mai strâns într-o combinaţie letală – urlându-i să-i facă bucăţi cu mâinile goale pe cei care făcuseră asta. Plecase, de-abia reuşind să iasă din băi înainte de a se transforma şi de a se avânta în noapte.

Maeve minţise. Sau minţise prin omisiune. Dar ştia. Ştia prin ce trecuse fata – ştia că fusese o sclavă. În acea zi – devreme, în acea zi, el ameninţase că o va biciui pe faţă, în numele zeilor, iar ea o luase razna. Fusese aşa un dobitoc orgolios, încât presupusese că ea izbucnise pentru că nu era decât un copil. Ar fi trebuit să ştie din experienţă – ar fi trebuit să ştie că, atunci când reacţionezi la aşa ceva, asta înseamnă că cicatricele sunt adânci. Şi mai erau şi celelalte lucruri pe care i le spusese...

Se apropia de linia maiestuoasă a Munţilor Cambrieni. De-abia îşi luase în stăpânire trupul de femeie, iar ei o răniseră în asemenea hal. De ce nu-i spusese? De ce nu-i spusese Maeve? Şoimul lui eliberă un strigăt pătrunzător, care reverberă în stâncile de un cenuşiu întunecat al peretelui de stâncă din faţa lui. Un cor de urlete nepământeşti se ridică drept răspuns – lupii sălbatici ai lui Maeve, păzind trecătorile. Chiar dacă trebuia să zboare tot drumul până în Doranelle, tot avea să ajungă la regina lui şi să-i ceară răspunsuri, iar ea... nu avea

să i le dea. Din cauza jurământului de sânge, îi putea porunci să nu se mai întoarcă în Mistward.

Apucă vânturile cu harul lui, sufocându-le curentul. Aelin... Aelin nu avusese încredere în el – nu dorise ca el să ştie.

Iar ea aproape că arsese în întregime, zeii să fie blestemaţi, rămânând fără apărare. Furia primordială îi străpunse rărunchii, revărsând o nevoie teritorială, posesivă. Nu o nevoie de ea, ci nevoia de a proteja – datoria şi onoarea unui bărbat. Nu tratase veştile aşa cum ar fi trebuit.

Dacă ea nu dorise să-i povestească despre perioada de sclavie, atunci o făcuse crezând tot ce era mai rău despre el – aşa după cum presupunea, probabil, tot ceea ce era cel mai rău despre plecarea lui. Gândul acesta nu-i prea plăcea.

Aşa că viră spre nord şi trase hăţurile harului său magic pentru a aduce vânturile lângă el, pentru a-i uşura zborul înapoi spre fortăreaţă.

Urma să obţină cât de curând răspunsuri de la regina lui.

*

Vindecătorii îi dăduseră un tonic, iar când Celaena îi asigură că nu urma să se autoincinereze, rămase în baie până când dinţii începură să-i clănţănească. Îi luă de trei ori mai mult ca de obicei să ajungă în camera ei şi era atât de îngheţată şi epuizată, încât nici nu-şi mai dădu hainele jos înainte de a se prăbuşi pe pat.

Nu voia să se gândească la ce însemna plecarea lui Rowan, dar o făcu oricum, în ciuda

durerii şi a crampelor provocate de magie. Alunecă într-un somn tulburat şi intermitent, răcoarea fiind atât de fioroasă încât nu ştia dacă era de la temperatură sau urmarea harului magic. La un moment dat, fu trezită de râsul şi cântecul petrecăreţilor care se întorceau. După un timp, chiar şi cel mai beat își găsise patul sau patul altuia. Aproape că adormise din nou, cu dinţii clănţănind încă, când fereastra se deschise scârţâind sub briză. Încă îi era prea frig şi o durea prea tare ca să se ridice. Urmă o fluturare de aripi şi o lucire de lumină, şi, înainte să se răsucească, el o ridică, împreună cu pătura de pe ea.

Dacă ar fi avut energie, poate că ar fi obiectat. El o cără cele două etaje, jos în hol, apoi...

Un foc sălbatic, aşternuturi calde şi o saltea moale. Şi o pătură grea care fusese înfăşurată în jurul ei cu o surprinzătoare blândeţe. Focul se transformă într-un vânt fantomatic, iar salteaua se mişcă.

În întunericul plin de licăriri, el spuse cu voce aspră:

— De-acum înainte vei sta cu mine.

Îl descoperi întins departe de ea, atât cât îi permitea lăţimea saltelei.

— Patul este doar pentru noaptea aceasta. De mâine, vei avea un prici. Trebuie să faci curăţenie după tine sau te întorci în camera de unde ai plecat.

Ea se cuibări în pernă.

— Foarte bine.

Focul scăzu în intensitate, şi totuşi camera rămase călduroasă. Era primul pat cald pe care îl

avea de luni de zile. Spuse:

— Nu vreau mila ta.

— Nu e milă. Maeve a decis să nu-mi spună ce ţi s-a întâmplat. Trebuie să ştii că nu... eu nu am ştiut că ai avut...

Ea îşi întinse un braţ de-a curmezişul patului pentru a-l prinde de mână. Ştia că, dacă voia, îi putea provoca o rană atât de adâncă, încât avea să îl rupă în două.

— Ştiam. La început, mi-a fost teamă că-ţi vei bate joc de mine dacă-ţi spun, şi te-aş fi omorât pentru asta. Apoi nu am vrut să-ţi fie milă de mine. Şi, mai presus de asta, nu voiam să crezi că asta e o scuză.

— Ca un soldat bun, spuse el.

Ea trebui să privească în altă parte o clipă, ca să nu-l lase să vadă ce însemna asta pentru ea. El inspiră atât de prelung, încât pieptul lat i se mări şi mai tare.

— Spune-mi cum ai ajuns acolo – şi cum ai scăpat de acolo.

Era sleită de oboseală, dar îşi adună toată energia pentru ultima dată şi-i povesti despre anii din Rifthold, despre cum furase caii Asterion şi galopase prin deşert, cum dansa până la asfinţit alături de curtezane şi hoţi şi toate creaturile frumoase şi viciate ale lumii. Apoi îi povesti cum îl pierduse pe Sam şi cum primise prima biciuire în Endovier, când scuipase sânge în faţa Supraveghetorului Şef, şi despre tot ce văzuse şi îndurase în anul următor. Îi vorbi despre ziua în care nu mai rezistase şi o rupsese la fugă spre propria moarte. Inima i se transformă într-un

bolovan când ajunse cu povestirea în seara când Căpitanul Gărzii Regale intrase cu forţa în viaţa ei, iar fiul unui tiran îi oferise o şansă la libertate. Îi spuse cât putu despre competiţie şi despre cum o câştigase, până când cuvintele deveniră de nedesluşit, iar pleoapele i se închiseră.

Avea să-i povestească altă dată ce se întâmplase după aceea – despre cheile Wyrd, Elena şi Nehemia, şi despre cum devenise atât de traumatizată şi de inutilă. Căscă, iar Rowan îşi frecă ochii, ţinând o mână între ale ei. Nu-i dădu drumul, iar când se trezi înainte de răsărit, încălzită, în siguranţă şi odihnită, Rowan încă îi ţinea mâna, strâns lipită de piept.

Ceva lichid îi izbucni în fiinţă, curgând prin fiecare fisură şi spărtură rămasă deschisă. Nu pentru a o lovi sau a o marca – ci pentru a o căli.

Pentru a o oţeli.

Capitolul 43

Rowan nu o lăsă să se ridice din pat în acea zi. Îi aduse tăvi pline cu mâncare, mergând până acolo încât o supraveghe să mănânce şi ultima îmbucătură din friptura de vită, jumătate de pâine cu coajă crocantă, un castron cu primele fructe de pădure ale primăverii şi o cană cu ceai de ghimbir. Nu era nevoie să o încurajeze să mănânce; era lihnită. Dar dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi spus că se agită.

Emrys şi Luca o vizitară o dată să vadă dacă e vie, aruncară o privire feţei reci ca piatra a lui Rowan, auziră gâlgâitul unui mârâit şi o şterseră,

spunând că se afla în mâini mai mult decât competente şi promiţând să vină din nou să o vadă când se va simţi mai bine.

— Ştii, spuse Celaena, sprijinită de perne, în mână cu a patra cană de ceai pe ziua aceea, mă îndoiesc că mă va ataca cineva acum, dacă tot m-au suportat cu prostiile mele atâta vreme.

Rowan, care, din nou, analiza harta cu localizarea trupurilor, nici nu ridică privirea de pe masa de lucru.

— Asta nu se negociază.

Ar fi râs dacă trupul nu i-ar fi trimis o explozie de durere zvârcolită şi orbitoare. O înăbuşi, strângând cana în mână, concentrându-se asupra respiraţiei sale. De aceea îl lăsa să se agite. Din pricina topirii ei magice de noaptea trecută, fiecare părticică din trup o durea. Pulsaţiile constante, înţepăturile şi torsiunile, durerea de cap localizată între sprâncene, nebuloasa de la periferia vederii... până şi încercarea de a privi în partea opusă a camerei îi trimitea scântei de durere în cap.

— Deci, vrei să spui că de câte ori cineva se apropie de punctul de epuizare, nu numai că trece prin tot chinul acesta, dar, dacă e femeie, bărbaţii din jurul ei o iau razna?

El îşi lăsă tocul pe masă şi se întoarse pentru a o privi.

— Greu poţi numi asta o nebunie. Măcar te poţi apăra prin mijloace fizice dacă harul magic devine inutil. În ceea ce îi priveşte pe alţi Fae, chiar dacă au arme şi sunt pregătiţi să se apere, dacă nu-şi pot accesa harul, sunt vulnerabili, în special când sunt epuizaţi şi suferă. Asta îi aduce pe ceilalţi – de

obicei, pe bărbaţi – la limită. Se ştie că alţii au ucis fără să fi perceput vreo ameninţare, reală sau nu.

— Ce gen de ameninţare? Tărâmurile lui Maeve sunt paşnice.

Se aplecă să-şi pună jos ceaiul, dar el deja se deplasa, atât de rapid încât îi prinse cana înainte de a atinge masa. I-o luă cu o blândeţe surprinzătoare, văzu că băuse tot şi îi oferi din nou ceai.

— Ameninţări de peste tot – de la bărbaţi, femei, creaturi... Nu poţi judeca aşa ceva. Chiar dacă n-ar fi parte din cultura noastră, tot ar exista instinctul de a-i proteja pe cei lipsiţi de apărare, indiferent că sunt femei sau bărbaţi, tineri sau bătrâni.

Se întinse după o felie de pâine şi un castron cu tocăniţă de vită.

— Mănâncă asta.

— Mă doare s-o spun, dar încă o înghiţitură şi vărs peste tot.

O, cu siguranţă se agita şi, deşi îi încălzea inima nefericită, devenea oarecum iritant.

Ticălosul tocmai înmuiase pâinea în tocăniţă şi îi întindea o îmbucătură.

— Trebuie să-ţi păstrezi energia. Probabil că ai ajuns atât de aproape de epuizare pentru că nu aveai suficientă mâncare în stomac.

Bine; oricum mirosea prea bine ca să-i reziste. Luă pâinea şi castronul cu tocăniţă. În timp ce ea mânca, el se asigură că locuinţa îndeplinea cerinţele: focul ardea încă (sufocant de cald, şi aşa fusese de dimineaţă, mulţumită frisoanelor care o scuturau), o singură fereastră întredeschisă (ca să

permită unei brize foarte slabe să-i răcorească trupul când o străbăteau fierbinţelile), uşa închisă (şi încuiată) şi încă o cană de ceai în aşteptare (care acum stătea pe marginea mesei lui de lucru). După ce se asigură că toate sunt în ordine şi că în penumbră nu pândea nicio ameninţare, o privi din cap până-n picioare cu atenţie: pielea (palidă şi lucind de la rămăşiţele jeturilor fierbinţi), buzele (palide şi crăpate), postura (fără vlagă şi inutilă), ochii (mici de durere şi din ce în ce mai plini de iritare). Rowan se încruntă din nou.

După ce-i înmână castronul gol, ea îşi frecă degetul mare şi arătătorul pe punctul de durere persistentă dintre sprâncene.

— Aşadar, când se epuizează harul magic, spuse ea, asta e – fie te opreşti, fie te consumă focul?

Rowan se lăsă pe spate în scaun.

— Ei bine, mai există *carranam.*

Cuvântul din Limba Veche suna frumos rostit de el – şi dacă ar fi avut o dorinţă pe patul de moarte, l-ar fi implorat să vorbească numai în limba străveche, doar ca să deguste minunatele sunete.

— E greu de explicat, continuă Rowan. L-am văzut utilizat numai de câteva ori pe câmpurile de bătălie. Când eşti epuizat, *carranam-ul* tău îţi poate împrumuta puterea sa, atâta timp cât sunteţi compatibili şi împărtăşiţi activ o legătură de sânge.

Îşi înclină capul pe o parte.

— Dacă am fi *carranam* şi ţi-aş da puterea mea, ai folosi tot vântul şi gheaţa – nu focul meu?

El încuviinţă cu seriozitate.

— Şi de unde ştii dacă eşti compatibil cu cineva?

— Nu ai cum să ştii până nu încerci, iar legătura este atât de rară, încât majoritatea Fae n-au întâlnit niciodată pe cineva compatibil sau în care să aibă suficientă încredere încât să încerce. Există întotdeauna ameninţarea să-ţi ia prea mult – şi dacă nu sunt antrenaţi, ţi-ar putea zdruncina mintea, sau aţi putea să vă epuizaţi amândoi în totalitate.

Interesant.

— Ai putea, oare, fura harul de la cineva?

— Fae mai puţin înţelepţi au încercat asta odată – să câştige bătălii şi să le adauge puterilor lor – dar nu a funcţionat niciodată. Şi, chiar dacă a funcţionat, a fost pentru că persoana pe care o ţineau ostatică se întâmplase să fie compatibilă. Maeve a interzis orice legături forţate cu mult timp înainte de naşterea mea, dar... Am fost trimis de câteva ori să vânez Fae corupţi care îşi foloseau *carranam* ca sclavi. De obicei, sclavii sunt atât de distruşi, încât nu-i mai poţi reabilita. Singurul gest de omenie pe care-l puteam face era să-i omor.

Faţa şi vocea nu i se schimbaseră, dar ea spuse blând:

— Gestul acesta probabil că e mai dureros decât toate războaiele şi asediile pe care le-ai condus.

O umbră îi săgetă faţa aspră.

— Nemurirea nu este un dar atât de plăcut pe cât cred muritorii. Poate da naştere unor monştri care te-ar înfricoşa până şi pe tine. Imaginează-ţi sadicii pe care i-ai întâlnit – şi apoi imaginează-ţi-i

cu mii de ani în care să-şi perfecteze meşteşugul şi să-şi rafineze dorinţele.

Celaena se cutremură.

— Conversaţia asta devine prea oribilă, mai ales că de-abia am mâncat, spuse ea, lăsându-se să cadă pe perne. Spune-mi care dintre soldaţii tăi e cel mai arătos şi dacă i-ar plăcea de mine.

Rowan se înecă.

— Gândul că ai putea fi împreună cu unul dintre tovarăşii mei îmi îngheaţă sângele în vene.

— Sunt chiar atât de îngrozitori? Prietenul tău pisoiul arăta destul de decent.

Rowan ridică întrebător din sprâncene.

— Nu cred că prietenul meu *pisoiul* ar şti cum să-ţi facă faţă – ca, de altfel, niciunul dintre ei. S-ar termina cu vărsare de sânge.

Ea continuă să zâmbească, iar el îşi încrucişă braţele.

— Nu prea ar fi interesaţi de tine, pentru că în curând vei fi bătrână şi decrepită şi nu vei mai merita efortul de a te câştiga.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Ce-ţi mai place să strici bucuria altora!

Se lăsă tăcerea, iar el o privi din nou (lucid, de parcă ar fi fost epuizat şi într-o dispoziţie negativă) şi ea nu fu surprinsă deloc când îi privi în treacăt încheieturile – una dintre puţinele petice de piele care se vedeau din cauza tuturor păturilor pe care le stivuise pe ea. Nu discutaseră despre asta noaptea trecută, dar ea înţelese că se pregătea s-o facă.

În ochi nu i se citea nicio urmă de condamnare când spuse:

— Un vindecător iscusit te-ar putea scăpa de cicatricele astea – cu siguranţă de cele de pe încheieturi şi de multe dintre cele de pe spate.

Ea îşi încleştă maxilarul, dar după un moment lăsă să-i scape o răsuflare prelungă. Chiar dacă ştia că el ar înţelege fără prea multe explicaţii, îi spuse:

— În măruntaiele minelor erau celule în care îi pedepseau pe sclavi. Celule atât de întunecate, încât te trezeai acolo şi te întrebai dacă n-ai orbit. Mă închideau acolo uneori – odată m-au închis trei săptămâni întregi. Singurul lucru care m-a ajutat să rezist a fost faptul că-mi rosteam întruna numele – Mă numesc *Celaena Sardothien.*

Faţa lui Rowan era înnegurată, dar ea continuă.

— Când mă lăsau să ies la lumină, o mare parte din mintea mea era întemniţată în întuneric şi singurul lucru pe care mi-l aminteam era că mă numeam Celaena. Celaena Sardothien, cea arogantă şi curajoasă şi iscusită, Celaena care nu cunoştea teama sau disperarea, Celaena care era o armă mortală desăvârşită.

Îşi trecu o mână tremurândă prin păr.

— De obicei nu-mi permit să mă gândesc la acea perioadă petrecută în Endovier, recunoscu ea. După ce am ieşit de acolo, au fost nopţi în care mă trezeam şi mi se părea că sunt din nou în celulele acelea, şi trebuia să aprind toate lumânările din cameră pentru a-mi demonstra că nu e aşa. În mine nu te omoară – te distrug psihic. În Endovier sunt mii de sclavi şi mulţi dintre ei sunt din Terrasen. Indiferent ce decid să fac cu dreptul meu

prin naştere, voi găsi un mod de a-i elibera*. Îi voi elibera.* Pe ei şi pe toţi sclavii din Calaculla. Deci, cicatricele slujesc pentru a-mi aminti de toate acestea.

N-o spusese niciodată, dar acum totul fusese dezvăluit. După ce se va fi ocupat de regele din Adarlan, dacă distrugerea acestuia nu punea capăt lagărelor de muncă, avea să o facă ea. Piatră cu piatră, dacă va fi necesar.

Rowan o întrebă:

— Ce s-a întâmplat acum zece ani, Aelin?

— N-o să vorbesc despre asta.

— Dacă ai accepta coroana, ai elibera Endovierul mult mai uşor decât...

— Nu pot vorbi despre asta.

— De ce?

Era ca un puţ în memorie – un puţ din care nu mai putea ieşi niciodată dacă avea să cadă. Nu era vorba de moartea părinţilor ei. Le putuse povesti altora în termeni fie şi vagi despre uciderea lor. Acea durere era încă sfâşietoare, încă o bântuia.

Dar nu clipa în care se trezise între cadavrele lor era ceea ce distrusese tot ceea ce era Aelin Galathynius sau ar fi putut fi. Undeva în străfundurile minţii, auzi vocea unei alte femei, iubită şi insistentă, o altă femeie care...

Îşi frecă din nou fruntea.

— E... furia asta, spuse ea cu voce aspră. Disperarea şi ura şi furia care trăiesc şi respiră în mine. Lipsite de logică, de blândeţe. Este un monstru care sălăşluieşte sub pielea mea. În ultimii zece ani, m-am chinuit zi de zi şi oră de oră pentru a ţine întemniţat monstrul acesta. Şi în momentul

în care vorbesc despre acele două zile, despre ce s-a întâmplat înainte şi după, monstrul va fi eliberat şi nu ştiu dacă îl voi putea stăpâni. Aşa am putut să-l înfrunt pe regele din Adarlan, aşa am putut să mă împrietenesc cu fiul lui şi cu căpitanul său, aşa am putut trăi în acel palat, pentru că nu am cedat niciun centimetru în faţa furiei, în faţa amintirilor. Acum caut uneltele care mi-ar putea distruge duşmanul şi nu pot lăsa monstrul să scape, pentru că m-ar face să utilizez acele unelte împotriva regelui, nu să le pun înapoi, cum ar trebui – şi aş fi în stare să distrug întreaga lume de ciudă. Deci, de aceea trebuie să fiu Celaena, nu Aelin – pentru că a fi Aelin ar însemna să mă confrunt cu acele lucruri şi să eliberez acel monstru. Înţelegi?

— Dacă are vreo importanţă, nu cred că ai distruge lumea fără motiv.

Vocea îi era dură.

— Dar cred că-ţi place să suferi. Colecţionezi cicatrice pentru că vrei să ai o dovadă a faptului că plăteşti pentru păcatele comise. Şi ştiu asta pentru că am făcut acelaşi lucru timp de două sute de ani. Spune-mi, crezi că vei merge în vreun soi de Lume de Apoi binecuvântată, sau că vei arde în iad? Speri să ajungi în iad – pentru că, altfel, cum le-ai face faţă în Lumea de Apoi? Mai bine să suferi, să fii damnată pentru veşnicie şi...

— Ajunge, şopti ea.

Probabil că vocea îi suna la fel de nefericită şi de sfârşită precum se simţea, pentru că el se întoarse la masa de lucru. Ea închise ochii, dar inima îi bubuia.

Nu ştia cât timp trecuse. După un timp, salteaua se mişcă şi scârţâi şi simţi un trup cald care se lipea de al ei. Fără s-o îmbrăţişeze, doar întins lângă ea. Nu deschise ochii, dar îi inspira mirosul, pin şi zăpadă, iar durerea se potoli puţin.

— Măcar dacă ajungi în iad, spuse el, vibraţiile din pieptul lui bubuind pe trupul ei, atunci vom fi împreună.

— Îl compătimesc deja pe zeul întunericului.

Îi trecu mâna mare prin păr şi ea aproape toarse. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsea atingerea – atingerea oricui, prieten sau iubit.

— Când voi reveni la normal, să mă aştept că ai de gând să ţipi la mine pentru că aproape m-am epuizat de tot?

El lăsă să-i scape un hohot firav de râs, dar continuă să-i mângâie părul.

— Habar n-ai.

Ea zâmbi ascunsă în pernă, iar mâna i se opri o clipă – apoi continuă.

După o vreme, el murmură:

— Nu mă îndoiesc că vei avea cândva puterea de a elibera sclavii din lagărele de muncă, indiferent de numele pe care vei dori să-l foloseşti.

Ochii îi ardeau dincolo de pleoape, dar se lăsă cuprinsă de atingerea lui, punându-şi chiar mâna pe pieptul lui larg, savurând bătaia egală, sigură, a inimii lui.

— Mulţumesc că ai grijă de mine, spuse ea.

El mormăi – acceptare sau refuz, nu ştia. Somnul o trase, iar ea îl urmă în uitare.

*

Rowan o mai ţinu închisă în camera lui câteva zile şi, deşi ea îi spusese că se simte bine, o obligă să mai petreacă o jumătate de zi în pat. Considera şi ea că era plăcut să aibă pe cineva, chiar şi un războinic Fae autoritar şi mârâitor, căruia să-i pese dacă trăia sau murea.

Veni ziua ei de naştere – nouăsprezece ani păreau oarecum nesemnificativi – şi singurul ei cadou fu că Rowan o lăsă singură câteva ore. Se întoarse cu veşti despre încă un cadavru de semi-Fae găsit în apropiere de coastă. Îi ceru s-o lase să-l vadă, dar el o refuză fără drept de apel (lătră la ea, mai bine spus) şi spuse el că îl văzuse deja. Era acelaşi tipar: sânge uscat care cursese din nas, trupul stors până când rămăsese doar o carcasă, şi cadavrul aruncat cu nepăsare. Chiar se întorsese în oraş – unde toţi fuseseră mai mult decât bucuroşi să-l revadă, pentru că le adusese aur şi argint.

Se întorsese la Celaena cu bomboane de ciocolată, pretinzând că se considera insultat pentru că ea socotea că absenţa lui era adevăratul cadou de ziua ei. Ea încercă să-l îmbrăţişeze, dar el îi spuse că n-are de gând să suporte asta. Totuşi, a doua oară când se îndreaptă spre baie, se strecură prin spatele scaunului lui de la masa de lucru şi-i oferi un sărut puternic şi zgomotos pe obraz. El o alungă dând din mână şi îşi şterse faţa cu un mârâit, dar ea bănuia că o lăsase să treacă de sistemul lui de apărare.

*

Fu o greşeală să creadă că ieşirea va fi o încântare.

Celaena şi Rowan stăteau de o parte şi de alta a unui luminiş plin cu muşchi, ea cu genunchii uşor îndoiţi, mâinile făcute pumn. Rowan nu-i spusese să facă asta, dar ea intrase în poziţia defensivă când văzuse vaga sclipire din ochii lui.

Rowan arăta aşa numai când voia să-i facă viaţa un iad. Şi pentru că nu merseseră la ruinele templului, bănui că o considera capabilă să stăpânească măcar unul dintre elementele puterii ei, în pofida evenimentelor de la Beltane. Ceea ce însemna că urma să treacă la stăpânirea următorului.

— Harul tău nu are formă, spuse Rowan în cele din urmă, stând atât de nemişcat, încât ea îl invidie pentru asta. Şi pentru că nu are formă, tu nu ai control suficient. În atac, o minge de foc sau un val de flăcări sunt utile, da, dar dacă e să te confrunţi cu un combatant antrenat – dacă vrei să-ţi poţi utiliza puterea – atunci trebuie să înveţi să te lupţi cu ea.

Ea gemu.

— Dar, adăugă el tăios, ai un avantaj pe care nu-l au mulţi deţinători de har magic: ştii deja să lupţi cu arme.

— Mai întâi bomboane de ciocolată de ziua mea, iar acum chiar îmi faci un compliment?

El miji ochii şi avură încă una dintre conversaţiile lor fără cuvinte.

Cu cât vorbeşti mai mult, cu atât răzbunarea va fi şi mai drastică.

Ea zâmbi uşor.

Iertare, stăpâne. Sunt a ta, învaţă-mă.

Copil neastâmpărat.

Ridică bărbia spre ea.

— Focul tău poate lua orice formă doreşti – singura limită este propria imaginaţie. Şi, având în vedere creşterea pe care ai avut-o, dacă ar fi să mergi pe panta ofensivă...

— Vrei să fac o sabie din foc?

— Săgeţi, pumnale – tu canalizezi puterea. Vizualizeaz-o şi foloseşte-o aşa cum ai folosi o armă mortală.

Ea înghiţi puternic.

El rânji dispreţuitor.

Te temi să te joci cu focul, prinţeso?

N-ai fi preafericit dacă ţi-aş pârli sprâncenele, încearcă-mă.

— Când te antrenai ca asasin, care a fost primul lucru pe care l-ai învăţat?

— Cum să mă apăr.

Ea înţelese acum de ce el fusese atât de amuzat în ultimele câteva minute, iar el îi răspunse:

— Bine.

*

Deloc surprinzător, era oribil să se arunce în ea cu pumnale din gheaţă.

Rowan azvârlea pumnal după pumnal magic înspre ea – şi, de fiecare dată, scutul din foc pe care încerca (şi nu reuşea) să şi-l imagineze nu o apăra deloc. Dacă binevoia să apară, o făcea întotdeauna prea departe la stânga sau la dreapta.

Rowan nu voia un zid din foc. Nu – el voia un scut mic, controlat. Şi nu conta de câte ori o lovea în mâini sau în braţe, ori în faţă, nu conta că sângele uscat o mânca acum pe obraji. Un scut – atât avea de construit, şi s-ar fi oprit.

Asudând şi gâfâind, Celaena începea să se întrebe dacă nu ar trebui să se aşeze în calea următorului pumnal şi să se scape de suferinţă, când Rowan mârâi.

— Străduieşte-te mai mult.

— Încerc, sări ea, rostogolindu-se în lateral când el îi trimise două pumnale lucioase din gheaţă spre cap.

— Te comporţi de parcă ai fi în pragul epuizării.

— Poate că sunt.

— Dacă tu crezi măcar o secundă că te apropii de epuizare după doar o oră de antrenament...

— S-a întâmplat la fel de repede şi la Beltane.

— Dar acela nu a fost sfârşitul puterii tale.

Următorul pumnal din gheaţă pluti în aer lângă capul lui.

— Cazi pradă atracţiei magiei şi o laşi să facă tot ce vrea cu tine – o laşi să te consume. Dacă ţi-ai fi ţinut firea, ai fi putut face focurile alea să ardă săptămâni întregi – luni întregi.

— Ba nu.

Nu avea un răspuns mai bun decât acesta.

Nările îi fremătară uşor.

— Ştiam eu. Voiai ca puterea ta să fie nesemnificativă – şi ai fost uşurată când ai crezut că nu eşti capabilă decât de atât.

Fără avertisment, expedie pumnalul, apoi încă unul, apoi încă unul, toate direct spre ea. Ea îşi

ridică braţul stâng cum ai fi ridicat un scut, imaginându-şi flacăra care îi înconjura braţul, blocând pumnalele, trimiţându-le în neant, dar...

Blestemă atât de tare, că păsările încetară să mai ciripească. Îşi strânse cu mâna antebraţul din care sângele începuse să se reverse şi să se îmbibe în tunică.

— Nu mă mai lovi! Am înţeles!

Dar pumnalele continuară s-o atace.

Ghemuindu-se şi aruncându-se într-o parte, ridicându-şi braţul însângerat pentru a se apăra din nou, strânse din dinţi şi-l înjură. El expedie un pumnal care se învârti cu o eficienţă mortală – şi nu se putu mişca suficient de repede încât să evite zgârietura uşoară pe pomete. Şuieră spre el.

Avea dreptate – el avea întotdeauna dreptate, iar ea ura asta, aproape la fel de mult cât ura puterea care o inunda şi făcea ce voia. Doar că ea era cea care trebuia să conducă – nu invers. Doar ea nu era sclava puterii. Nu era sclava nimănui, iar dacă Rowan mai arunca un afurisit de pumnal spre faţa ei...

Ceea ce el şi făcu.

Cristalul de gheaţă nu reuşi să treacă pe lângă antebraţul ei ridicat şi se transformă într-o explozie de abur.

Celaena aruncă o privire peste marginea licărindă a flăcării compacte, de culoare roşie, din faţa braţului ei. Avea forma unui – scut.

Rowan zâmbi uşor.

— Am terminat pe ziua de astăzi. Du-te să mănânci ceva.

Scutul circular n-o ardea, deşi flăcările lui se

zvârcoleau şi şuierau. Aşa cum poruncise ea. Funcţionase.

Aşa că-şi ridică ochii spre Rowan.

— Ba nu. Din nou.

*

După o săptămână de construit scuturi de diverse dimensiuni şi temperaturi, Celaena putea construi mai multe apărări care ardeau în acelaşi timp şi putea înconjura întreaga vâlcea cu jumătate de gând pentru a o proteja de asaltul din afară. Când se trezi într-o dimineaţă înainte de răsărit, fără să ştie de ce o face, se strecură din camera pe care o împărţea cu Rowan şi coborî la pietrele magice de apărare.

Se cutremură, nu doar din cauza răcorii de dimineaţă, ci şi din cauza puterii pietrelor curbate ale porţilor pe pielea ei, când trecu printre ele. Niciuna dintre santinele de pe creneluri nu-i ordonă să se oprească atunci când merse pe lângă linia de stânci sculptate şi impozante, până când găsi un teren plan şi începu să se antreneze.

Capitolul 44

Cele Treisprezece zburară, ca una; Cele Treisprezece, ca una, le conduseră pe celelalte vrăjitoare Cioc-negru în ceruri, ca una. Exerciţiu după exerciţiu, prin ploaie, şi soare, şi vânt, până când toate erau arse de soare şi pline de pistrui. Chiar dacă Abraxos încă mai trebuia să reuşească traversarea Răscrucii, peticul de mătase de

păianjen de pe aripile lui îi îmbunătăţise mult zborul.

Totul mergea de minune. Abraxos intrase într-o încăierare pentru dominaţie cu masculul lui Lin şi ieşise victorios, iar după aceea nimeni din sabatul ei sau din alt sabat nu-l mai provocase. Jocurile de Război se apropiau cu repeziciune şi, deşi Iskra nu mai fusese o problemă din noaptea în care Manon aproape că o ucisese, îşi păzeau spatele: la băi, după fiecare colţ întunecat, verificând de două ori hăţurile şi curelele înainte de a-şi încăleca dragonii.

Da, toate mergeau de minune, până când Manon fu chemată în camera bunicii ei.

— De ce oare, spuse bunica ei, pe post de salut, plimbându-se nervoasă prin cameră, cu dinţii dezveliţi ca de obicei, de ce oare trebuie să aud de la ticăloasa aia de Cressida că dragonul tău pipernicit şi inutil nu a trecut încă Răscrucea? Cum se face că, fiind eu în mijlocul unei întruniri, în care planificam Jocurile de Război pentru ca tu să le poţi câştiga, celelalte Matroane îmi spun că tu n-ai voie să participi pentru că animalul tău nu a traversat Răscrucea şi, prin urmare, nu are voie să-şi ducă în zbor stăpâna?

Manon surprinse lucirea ghearelor înainte de a-i zgâria obrazul. Nu suficient cât să-i lase o cicatrice, dar suficient cât să o facă să sângereze.

— Tu şi cu animalul acela sunteţi o ruşine, şuieră bunica ei, cu dinţii clănţănindu-i. Nu vreau decât să câştigi Jocurile astea – ca să ne putem lua locul pe drept cuvenit de regine, nu de Înalte Vrăjitoare. Regine ale Deşertului, Manon, iar tu faci tot ce poţi ca să strici asta.

Manon îşi ţinu ochii în pământ. Bunica îi băgă o unghie în piept, străpungându-i mantia roşie, pătrunzând în carnea de deasupra inimii.

— Ţi s-a topit inima?

— Nu.

— Nu, o imită sarcastic bunica ei. Nu, nu se poate topi, pentru că nu ai inimă, Manon. Noi nu ne naştem cu inimă şi suntem fericite aşa.

Arătă spre podeaua din piatră.

— De ce sunt informată astăzi că Iskra a prins o blestemată de Crochan care ne spiona? De ce sunt ultima care află că spioana este în temniţele noastre şi că o interoghează deja de două zile?

Manon clipi, dar fu singurul semn de surpriză pe care-l lăsă să-i scape. Dacă vrăjitoarele Crochan le spionau... O altă tăietură pe faţă îi brăzdă celălalt obraz.

— Vei face traversarea mâine, Manon. Mâine, şi nu-mi pasă dacă te faci una cu stâncile. Dacă supravieţuieşti, să faci bine să te rogi Întunericului să câştigi Jocurile alea. Căci dacă nu...

Bunica îşi trecu o unghie de-a curmezişul gâtului lui Manon. O zgârietură care să-i pună sângele în mişcare.

Şi o făgăduială.

*

De data aceasta, toată lumea veni să vadă traversarea Răscrucii. Abraxos fu înşeuat, iar concentrarea aţintită asupra gurii peşterii deschise către noaptea de dedesubt. Asterin şi Sorrel erau în spatele ei, dar lângă animalele lor, nu călare.

Bunica aflase că intenţionau să o salveze şi interzisese asta. Manon trebuia să plătească pentru propria-i prostie şi mândrie, spunea ea.

Vrăjitoarele se înghesuiră la marginea platformei de vizionare, iar de deasupra, Înaltele Vrăjitoare şi moştenitoarele lor urmăreau dintr-un balconaş. Zgomotul era aproape asurzitor. Manon aruncă o privire către Asterin şi Sorrel şi le văzu expresia feroce, dură ca piatra, dar încordată.

— Ţineţi-vă pe lângă pereţi, pentru ca el să nu vă sperie balaurii, le spuse ea.

Ele dădură mohorâte din cap.

De când grefase mătasea de păianjen pe aripile lui Abraxos, Manon avusese grijă să nu-l forţeze prea mult, până când vindecarea avea să fie completă. Dar Răscrucea, cu plonjonul şi vânturile ei... aripile lui s-ar fi putut transforma în zdrenţe în câteva secunde dacă mătasea nu rezista.

— Aşteptăm, Manon, lătră bunica ei de deasupra.

Făcu semn cu mâna spre gura peşterii.

— Dar, te rog, nu te grăbi.

Râsete – de la Picioare-galbene, de la Cioc-negru... de la toată lumea. Şi totuşi, Petrah nu zâmbea. Şi niciuna dintre Cele Treisprezece, adunate cel mai aproape pe platforma de vizionare, nu zâmbea.

Manon se întoarse spre Abraxos şi privi în ochii lui.

— Să mergem, spuse şi-l trase de hăţuri.

Dar el refuză să se mişte – nu din teamă sau teroare. Îşi ridică încet capul – privind spre locul

unde stătea bunica ei – şi emise un mârâit jos, de avertizare. O ameninţare.

Manon ştia că ar trebui să-l certe pentru lipsa de respect, dar faptul că putea înţelege ce se petrecea în sala asta… ar fi trebuit să fie imposibil.

— Noaptea este pe trecute, strigă bunica ei, nepăsându-i de bestia care se uita la ea cu atât de multă furie în ochi.

Sorrel şi Asterin schimbară o privire şi ar fi putut jura că mâna Aghiotantei sale se răsucise spre mânerul sabiei. Nu ca să-l rănească pe Abraxos, ci… Fiecare membră a Celor Treisprezece îşi dusese uşor mâna spre arme. Pentru a lupta – în caz că bunica ei dădea ordin să fie omorâţi Manon şi Abraxos. Auziseră provocarea din mârâitul lui Abraxos – şi înţeleseseră că bestia trăsese o limită dincolo de care nu voia să treacă.

Nu se năşteau cu inimă, spusese bunica ei. Asta li se spusese. Supunere, disciplină, brutalitate. Acestea erau lucrurile pe care ar fi trebuit să le preţuiască.

Ochii lui Asterin străluceau – extraordinar de puternic – şi dădu din cap spre Manon.

Era acelaşi sentiment pe care-l simţise ea când Iskra îl biciuise pe Abraxos – pe care nu-l putea descrie, dar care o orbise.

Manon îl apucă de bot pe Abraxos, obligându-l să-şi ia privirea de la bunica ei.

— O singură dată, şopti ea. Tot ce trebuie să faci este să sari o singură dată, Abraxos, şi după aceea le poţi închide gura pentru totdeauna.

Apoi, ridicându-se din abisuri, se auzi o bătaie constantă pe două note. Bătaia bestiilor de

momeală înlănţuite, care deplasau maşinăriile grele dintr-o parte în alta. Ca o inimă care bătea. Ca un tremur de aripi.

Ritmul se auzea tot mai puternic, de parcă balaurii din hăuri ar fi ştiut ce se întâmplă. Sunetul crescu şi crescu în amplitudine, până când ajunse la peşteră – până când Asterin îşi luă scutul în mână şi i se alătură. Până când toate Cele Treisprezece preluară ritmul.

— Auzi asta? Asta-i pentru tine.

O clipă, în bătaia care le învăluia ca nişte aripi fantomatice izvorâte din munte, lui Manon i se păru că n-ar fi fost atât de rău să moară – dacă ar fi fost cu el, dacă n-ar fi fost singură.

— Eşti unul dintre Cei Treisprezece, îi spuse. De acum până când Întunericul ne va despărţi. Tu îmi aparţii, iar eu îţi aparţin. Hai să le arătăm de ce.

El îi suflă în palme, de parcă i-ar fi spun că ştia deja toate acestea şi că ea nu făcea decât să risipească timp preţios. Ea zâmbi uşor când Abraxos aruncă încă o privire provocatoare în direcţia bunicii ei. Balaurul se lăsă pe pământ, pentru ca Manon să încalece.

Distanţa până la intrarea în peşteră părea mult mai scurtă în şa decât pe jos, dar nu se îndoi de el în timp ce clipi pentru a-şi pune pleoapa interioară la locul ei şi să-şi retracteze dinţii. Mătasea de păianjen avea să reziste – refuza să accepte altă alternativă.

— Zboară, Abraxos, îi spuse ea şi-l îmboldi cu pintenii.

Ca o cometă, se avântă în galop pe panta

lungă, iar Manon se mişca odată cu el, întâmpinând fiecare pas de galop al trupului lui puternic, fiecare pas în ritm cu bătaia balaurilor închişi în pântecele muntelui. Abraxos îşi deschise aripile, bătând din ele o dată, de două ori, căpătând viteză, fără teamă, nerăbdător, pregătit.

Şi totuşi, bătaia nu încetă, nici cea a balaurilor sau cea a Celor Treisprezece, nici cea a sabaturilor Cioc-negru, care o preluaseră, bătând din picioare sau din palme. Nici din partea moştenitoarei Sânge-albastru, care îşi lovea sabia de pumnal, sau din partea vrăjitoarelor Sânge-albastru, care se luaseră după ea. Întregul munte se zguduia odată cu sunetul.

Din ce în ce mai repede, Abraxos se avântă spre povârniş, iar Manon se ţinu bine. Gura peşterii se deschise larg. Abraxos îşi închise aripile, utilizând mişcarea pentru a da încă un impuls trupului, înainte de a plonja împreună cu Manon peste margine.

Rapid ca un fulger arcuindu-se pe cer, se năpusti spre podeaua Trecătorii.

Manon se ridică în şa, ţinându-se bine, iar cosiţa îi ieşi de sub mantie, apoi scăpă din legături, fluturând dureros în urmă, făcându-i ochii să lăcrimeze în pofida pleoapelor. El se prăbuşea tot mai jos, cu aripile strânse pe lângă corp, coada dreaptă şi echilibrată.

Spre iad, spre eternitate, spre acea lume unde, pentru o clipă, ar fi putut jura că în piept i se strângea ceva.

Nu închise ochii, nici măcar când pietrele luminate de lună ale Trecătorii se apropiară,

devenind mai vizibile. Nu avea nevoie să facă asta.

Precum pânzele unei corăbii măreţe, aripile lui Abraxos se deschiseră, tensionate. Le înclină spre în sus, împotrivindu-se morţii care încerca să-i tragă în jos.

Şi acele aripi, acoperite de peticele strălucitoare ale Mătăsii de Păianjen, rămaseră puternice şi dârze, trimiţându-i în zbor pe deasupra versantului Omega şi pe cerul înstelat de dincolo de el.

Capitolul 45

Spre meritul lor, santinelele nu se speriară atunci când Rowan, ajuns lângă ele, pe creneluri, se transformă. Aveau ochii suficient de ageri pentru a-i fi detectat sosirea când intră ca fulgerul. Un uşor puseu de teamă, dar care era de aşteptat, chiar dacă îl deranja mai mult ca altă dată. Când le vorbi, tresăriră uşor.

— De cât timp e acolo jos?

— De o oră, prinţe, spuse unul dintre străjeri, urmărind flăcările intermitente de dedesubt.

— Şi de câte dimineţi în şir?

— Asta e a patra, prinţe, răspunse aceeaşi santinelă.

În primele trei zile, se strecurase din pat înainte de zori, iar el presupusese că ajuta la bucătărie. Dar când se antrenaseră ieri, sesizase că... progresase într-un ritm mai alert decât ar fi fost normal, ca peste noapte. Trebuia să admire faptul că era plină de resurse.

Fata stătea în afara zidului din pietre magice

de apărare, luptând singură.

Un pumnal din flăcări zbură din mână spre bariera invizibilă dintre două stânci, apoi altul, de parcă s-ar fi năpustit asupra capului adversarului. Lovi zidul magic cu o flacără de lumină şi ricoşă, respins de vraja protectoare care încercuia fortăreaţa. Când ajunse la ea, se protejă cu scutul – rapid, puternic, sigură de ea. Un războinic pe câmpul de luptă.

— N-am văzut pe nimeni... luptând aşa, spuse santinela.

Era o întrebare, dar Rowan nu se sinchisi să răspundă. Nu era treaba lor şi nu era nici el chiar sigur că regina ar fi fost mulţumită că o semi-Fae învaţă să-şi utilizeze aşa puterile. Deşi plănuia să-i spună totul lui Lorcan, comandantul lui şi singurul bărbat care era mai înalt în rang decât el în Doranelle, doar pentru a vedea dacă puteau utiliza asta în antrenamentul lor.

Fata trecu de la aruncatul armelor la lupta corp-la-corp: o lovitură de forţă, o lovitură mistuitoare de foc. Flăcările ei deveniseră uluitor de diverse – nuanţe de auriu, de roşu, de portocaliu. Şi tehnica – nu harul magic, ci modul în care se mişca... Stăpânul ei fusese un monstru, nu încăpea nicio îndoială, dar o pregătise bine. Se ferea şi sărea şi se răsucea, fără pauză, cu furie, şi...

Înjură, la fel de colorat ca de obicei, când zidul îi trimise înapoi flacăra rubinie. Reuşi să o respingă cu scutul, dar căzu în fund. Şi totuşi, niciuna dintre santinele nu râse. Rowan nu ştia dacă din cauza prezenţei lui sau din cauza ei.

Află o clipă mai târziu, când aştepta să o audă strigând, sau dând îndărăt, sau plecând. Dar prinţesa se mulţumi să se ridice în picioare, fără măcar să se cureţe de noroi şi frunze, şi îşi reluă antrenamentul.

*

Următorul cadavru apăru o săptămână mai târziu, dând o tonalitate mai curând dezgustătoare dimineţii proaspete de primăvară în care Celaena şi Rowan alergară la locul respectiv.

Îşi petrecuseră ultima săptămână luptând şi apărându-se şi manipulându-i ei harul magic, întrerupţi numai de câte o vizită oarecum neplăcută a unor nobili Fae care călătoreau prin zona lor – ceea ce o convinse pe Celaena că n-avea de ce să se grăbească să meargă în Doranelle. Din fericire, oaspeţii rămăseseră doar o noapte, iar lecţiile ei nu fură tulburate prea mult.

Lucrau numai cu focul, ignorând stropul de afinitate la apă pe care îl moştenise. Încercă în mod repetat să conjure apa, când bea, în cadă, când ploua, dar fără reuşită. Atunci, să fie focul. Şi deşi ştia că Rowan era la curent cu pregătirea ei de dimineaţă, nu-i uşură niciodată antrenamentul, deşi ar fi putut jura că uneori simţea cum harurile lor... se jucau împreună, flacăra ei provocându-i gheaţa, vântul lui dansând printre tăciunii ei. Fiecare dimineaţă aducea ceva nou, uneori mai dificil, diferit şi oribil. În numele zeilor, era genial. Viclean, răutăcios şi strălucitor.

Chiar şi atunci când îi aplica o bătaie soră cu

moartea. În. Fiecare. Zi. Blestemată.

Nu din răutate, nu cum fusese înainte, ci pentru a-i demonstra ceva – că duşmanii nu aveau să o cruţe. Dacă simţea nevoia să se odihnească, dacă puterea o lăsa, avea să moară.

Aşa că o trântea în noroi sau în pârâu, sau în iarbă, cu un vârtej de vânt sau de gheaţă. Iar ea se ridica, aruncând săgeţi de flacără, cu scutul devenit acum cel mai bun aliat al ei. Iar şi iar, înfometată şi epuizată şi îmbibată de ploaie, de ceaţă şi de sudoare, până când scutul deveni un instinct, până când putu să arunce săgeţi şi pumnale de flacără odată, până când îl trânti ea cu fundul de pământ. Întotdeauna mai era ceva de învăţat; trăia şi respira şi visa focul.

Uneori visa un bărbat cu ochi căprui dintr-un imperiu de dincolo de mare. Alteori se trezea şi întindea mâna pentru a atinge trupul cald de bărbat de lângă al ei, numai pentru a-şi da seama că nu era al căpitanului – că nu va mai sta niciodată întinsă lângă Chaol, nu după ceea ce se întâmplase. Când îşi amintea asta uneori, fiecare gură de aer era un chin.

Nu era nimic romantic în faptul că împărţea patul cu Rowan, şi fiecare rămânea pe partea lui. Cu siguranţă nu îi întâmpină nimic romantic când ajunseră la locul unde fusese găsit cadavrul, iar ea îşi dădu jos cămaşa pentru a se răcori. Acoperită doar de desuuri, pielea Celaenei fu muşcată de aerul mării cu o răcoare delicioasă şi până şi Rowan îşi deschise jacheta greoaie când se apropiară de coordonate.

— Ei bine, de data asta îi simt mirosul, spuse

Celaena între două gâfâieli.

Ajunseseră la locul indicat în mai puţin de trei ore, judecând după soare. Era cea mai lungă şi mai rapidă cursă pe care o făcuse ea vreodată, mulţumită formei de Fae în care se antrena.

— Cadavrul acesta putrezeşte aici de mai mult timp decât semi-Fae de acum trei zile.

Îşi muşcă limba să nu-i răspundă. Se mai descoperise un cadavru semi-Fae, iar el n-o lăsase să-l vadă, forţând-o în schimb să se antreneze în timp ce el zburase spre locul descoperirii. Dar, în dimineaţa aceasta, se uitase în focul înăbuşit din ochii ei şi dăduse îndărăt.

Celaena păşi cu grijă pe covorul din ace de pin, căutând semne de luptă sau ale atacantului. Pământul era bătucit şi, în pofida pârâului, muştele bâzâiau în apropiere de ceea ce părea a fi o grămadă de îmbrăcăminte, vizibilă de după o moviliţă.

Rowan înjură urât cu voce joasă, ridicându-şi antebraţul pentru a-şi acoperi nasul şi gura, în timp ce examina carcasa, cu faţa lui de bărbat semi-Fae contorsionată de oroare. Celaena ar fi făcut la fel, cu excepţia faptului că... cu excepţia faptului că...

Era prezent şi un al doilea miros. Nu atât de puternic pe cât fusese la prima locaţie, dar persistent. Împinse amintirea care voia să se înalţe ca răspuns la miros, amintirea care o copleşise în acea zi, pe câmpul de gorgane.

— Ne-a atras atenţia şi o ştie, spuse ea. Are ca ţinte semi-Fae – pentru a trimite un mesaj, fie pentru că... au gust bun. Dar...

Îşi imagină harta pe care o ţinea Rowan în

camera lui, detaliind suprafaţa vastă pe care fuseseră găsite cadavrele şi se strâmbă.

— Dacă sunt mai mulţi?

Rowan întoarse privirea spre ea, cu sprâncenele ridicate. Nu mai spuse nimic până când se apropie de locul unde se afla el, lângă cadavru, atentă să nu distrugă dovezile. Stomacul i se strânsese, iar bila îi ajunsese în gât, dar acoperi oroarea care o cuprinsese cu un perete de gheaţă pe care nici măcar focul ei nu-l putea topi.

— Eşti bătrân ca iadul, spuse ea. Trebuie să te fi gândit că avem de-a face cu mai mulţi, dat fiind cât de întins este teritoriul. Dacă acela pe care l-am văzut între gorgane nici măcar nu era cel responsabil de moartea acestor semi-Fae?

El miji ochii, dar încuviinţă reticent. Ea studie faţa suptă, hainele rupte.

Haine rupte, tăieturi mici de-a lungul palmelor – de parcă şi-ar fi implântat unghiile în palme. Ceilalţi de-abia fuseseră atinşi, dar acesta...

— Rowan.

Se apără de muşte.

— Rowan, spune-mi că vezi şi tu ce văd eu.

Încă un blestem profund. El se ghemui, utilizând vârful pumnalului pentru a împinge la o parte o bucată de pânză ruptă de la guler.

— Masculul acesta...

— S-a luptat. S-a împotrivit. Niciunul dintre ceilalţi n-a făcut-o, conform rapoartelor.

Duhoarea cadavrului era suficient de puternică să o trântească în genunchi. Se ghemui lângă mâna şi antebraţul în putrefacţie, uscat şi consumat din interior spre în afară. Întinse mâna

după pumnalul lui Rowan, pentru că ea încă nu avea unul. El ezită, când ea ridică privirea spre el.

Numai în această după-amiază, păru el să mârâie, apăsând mânerul în palma ei deschisă.

Ea smuci pumnalul.

Ştiu, ştiu. Nu mi-am recâştigat încă armele. Nu te zbârli aşa.

Se întoarse la carcasă, întrerupând conversaţia mută şi obţinând un rânjet drept răspuns. Jocul mintal cu Rowan era ultimul lucru pe lista ei de priorităţi, chiar dacă devenise una dintre activităţile ei favorite.

În conflictul acesta mintal era ceva foarte familiar, gândi ea, trecând atent, cât de blând şi respectuos putu, vârful pumnalului pe sub unghiile rupte şi murdare ale bărbatului, apoi ştergând conţinutul pe dosul palmei ei. Praf şi ceva negru... negru...

— Ce dracu' e asta? vru Rowan să ştie, îngenunchind lângă ea, mirosindu-i mâna întinsă.

Şi sări îndărăt, mârâind.

— Ăsta nu-i praf.

Nu, nu era. Era mai negru decât noaptea şi duhnea la fel ca prima dată când îl mirosise, în catacombele de sub bibliotecă, o baltă uleioasă de sânge de culoarea obsidianului. Puţin diferit de celălalt miros oribil care plutea în aer, dar similar. Foarte asemănător...

— E imposibil, spuse ea, sărind în picioare. Asta... asta... asta...

Începu să se mişte agitată, ca să nu tremure.

— Nu se poate. Probabil că mă înşel.

Erau foarte multe celule în temniţa uitată de

sub bibliotecă, de sub turnul Wyrd cu ceas al regelui. Creatura pe care o întâlnise ea avusese o inimă umană. Fusese abandonată, bănuia ea, din cauza vreunui defect. Şi dacă... şi dacă cei perfecţionaţi fuseseră mutaţi în altă parte? Dacă acum erau... pregătiţi?

— Povesteşte-mi, mârâi Rowan, vorbind cu greu, pentru că se lupta să ţină în frâu pornirea ucigaşă care îl invadase ca răspuns la ameninţarea care pândea din păduri.

Ea ridică mâna să-şi frece ochii, dar îşi dădu seama că substanţa era pe degetele ei, şi atunci se şterse de cămaşă, numai pentru a-şi aminti că nu purta decât banda albă moale de pe sâni şi că îi era frig până în măduva oaselor. Alergă la pârâul din apropiere pentru a se curăţa de sângele negru uscat, urând până şi faptul că urme din el se vor afla în apă, în lume, şi cu voce joasă, joasă, îi povesti lui Rowan despre creatura din bibliotecă, despre cheile Wyrd, despre informaţiile pe care le ţinea Maeve în secret şi despre cum putea fi distrusă acea putere. Putere care era folosită de rege pentru a crea lucruri – şi care aveau ca ţintă oamenii cu har magic în sânge, pentru a le fi gazde.

O briză caldă o învălui, încălzindu-i oasele şi sângele, liniştind-o.

— Cum a ajuns aici? întrebă Rowan, cu trăsăturile de un calm de gheaţă.

— Nu ştiu. Sper să mă înşel. Dar mirosul acela – nu voi uita în veci mirosul acela. De parcă putrezise din interior, cu însăşi esenţa distrusă.

— Îşi păstrase însă câteva capacităţi cognitive.

Şi, indiferent ce-o fi, trebuie să le aibă, de vreme ce abandonează trupurile.

Încercă să înghită – de două ori – dar gura îi era uscată.

— Semi-Fae... ar fi gazde perfecte, pentru că mulţi sunt capabili să folosească magia şi nimănui din Wendlyn sau Doranelle nu-i pasă dacă trăiesc sau mor. Dar cadavrele acestea – dacă voia să le răpească, de ce să le omoare?

— Sunt inutile dacă nu sunt compatibile, spuse Rowan. Şi dacă nu erau compatibile, la ce să le folosească decât la desangvinizare?

— Dar ce sens are să lase trupurile acolo unde le putem găsi? Să stârnească teamă?

Rowan îşi încleştă maxilarele şi începu să inspecteze zona, examinând pământul, copacii, stâncile.

— Arde trupul, Aelin.

Îşi dădu jos teaca şi centura care găzduise pumnalul, care încă atârna în mâna ei, şi i le aruncă. Ea le prinse cu mâna liberă.

— Mergem la vânătoare.

*

Nu găsiră nimic, nici chiar când Rowan îşi schimbă forma şi inspectă regiunea din înalturi. Când lumina zilei scăzu, se urcară în copacul cel mai mare, cel mai bogat din zonă. Se aşezară pe o creangă masivă, strânşi unul în altul, pentru că nu voia s-o lase să provoace nici cea mai mică flacără.

Când ea se plânse de condiţii, Rowan sublinie că, în noaptea aceea, luna avea să lipsească, iar

prin pădure bântuiau fiinţe mai periculoase decât vârcolacii. Asta îi închise gura până când el îi ceru să-i spună mai multe despre creatura din bibliotecă, să-i explice fiecare detaliu, fiecare slăbiciune şi fiecare punct forte.

După ce termină, el îşi scoase unul dintre cuţitele lungi – doar una dintre numeroasele şi minunatele arme pe care le purta asupra lui – şi începu să-l cureţe. Cu simţurile ei sensibilizate, putea vedea suficient de bine în lumina stelelor pentru a discerne oţelul, mâinile lui şi jocul muşchilor pe umeri, când ştergea lama. El însuşi era o armă frumoasă, călită în secole de antrenament şi de luptă nemiloasă.

— Crezi că m-am înşelat? îl întrebă ea, când el îşi lăsă deoparte cuţitul şi începu să le caute pe celelalte, ascunse sub haine.

Ca şi primul, erau toate curate, dar ea nu comentă.

— În ceea ce priveşte creatura, vreau să spun.

Rowan îşi scoase cămaşa peste cap pentru a ajunge la armele prinse de trup, dezvăluindu-şi spatele larg, musculos, plin de cicatrice şi minunat. Frumos – ceva foarte feminin, o parte înnăscută din ea aprecia asta, şi n-o deranja semigoliciunea lui. El văzuse fiecare centimetru din ea. Ea bănuia că nicio parte din el nu ar fi luat-o prin surprindere, mulţumită lui Chaol. Dar – nu, nu se va gândi la Chaol. Nu când se simţea în sfârşit stabilă şi cu mintea limpede şi bine.

— Avem de-a face cu un prădător şiret şi mortal, indiferent care-i sunt originile şi câţi sunt, spuse el, curăţând un pumnal mic, prins în zona

pectoralilor.

Ea urmări cu privirea tatuajul care cobora pe faţa lui, pe gât, pe umeri şi pe braţ. Un semn sobru, brutal. Se vindecaseră, oare, cicatricele de pe faţa lui Chaol, ori aveau să rămână o veşnică aducere-aminte a ceea ce-i făcuse ea?

— Dacă te-ai înşelat, voi considera asta o binecuvântare.

Ea se lipi de trunchiul copacului. A doua oară se gândise la Chaol. Probabil că era cu adevărat epuizată, pentru că o altă opţiune ar fi fost că îşi dorea să fie nefericită.

Nu voia să ştie ce făcuse Chaol în aceste luni şi nici ce gândea despre ea. Dacă îi vânduse regelui informaţii despre trecutul ei, poate că regele trimisese una dintre fiinţe aici, să o vâneze. Iar Dorian – o, zei, fusese atât de pierdută în propria-i nefericire, că nici nu se întrebase ce face, cum reuşise să-şi păstreze secret harul magic. Se rugă în gând să fie bine.

Suferi cu gândurile ei până când Rowan termină de lustruit armele, apoi scoase rezerva din piele în care ţineau apa şi-şi spălă mâinile, gâtul şi pieptul. Ea îl urmări tot timpul, privind modul în care apa îi strălucea pe piele în lumina stelelor. Era foarte bine că Rowan nu era interesat de ea, pentru că ştia că era suficient de proastă şi de nechibzuită încât să se gândească la o relaţie amoroasă cu el pentru a rezolva problema cu Chaol.

În pieptul ei era încă un foarte mare gol. Un gol care se mărea, nu se micşora, şi pe care nu-l putea umple nimeni, nici măcar dacă s-ar fi culcat cu

Rowan. Erau zile în care inelul din ametist era cel mai preţios bun al ei, şi altele în care tot ce putea face era să nu-l topească într-o flacără creată tot de ea. Poate că fusese nebună să iubească un om care îi slujea regelui, dar Chaol fusese exact ceea ce-i lipsise după ce-l pierduse pe Sam, după ce supravieţuise coşmarului minelor.

Dar în acele zile... nu ştia ce-i trebuie. Ce îşi dorea. Dacă ar fi fost dispusă să recunoască, ar fi spus că, de fapt, habar n-avea cine mai era. Tot ce ştia este că indiferent cine sau ce ieşise din acel abis de disperare şi de durere nu avea cum să fie aceeaşi persoană care se prăbuşise în el. Şi poate că ăsta era un lucru bun.

Rowan se îmbrăcă înapoi şi se sprijini de copac, cu trupul lui puternic şi cald lipit de al ei. Rămaseră aşa în întuneric, până când ea spuse cu voce joasă:

— Mi-ai spus odată că atunci când îţi găseşti partenera, nu poţi suporta ideea de a o răni fizic. Odată ce te-ai împerecheat, mai curând te-ai răni pe tine.

— Da, de ce?

— Am încercat să-l omor. I-am distrus faţa, apoi i-am ţinut un pumnal deasupra inimii, pentru că am crezut că este vinovat de moartea Nehemiei. Şi l-aş fi omorât, dacă nu m-ar fi oprit cineva. Dacă Chaol – dacă el ar fi fost într-adevăr perechea mea, n-aş fi putut face asta, nu?

El păstră tăcerea vreme îndelungată.

— De peste zece ani nu mai fuseseşi în forma ta de Fae, aşa că, poate, instinctele nu erau suficient de puternice cât să preia conducerea.

Uneori, cei doi pot deveni intimi înainte de a se forma legătura.

— Oricum, e o speranţă inutilă, de care încerc să mă agăţ.

— Vrei să-ţi spun adevărul?

Ea îşi îngropă bărbia în tunică şi închise ochii.

— Nu în noaptea asta.

Capitolul 46

Ferindu-şi ochii de strălucire, Celaena privi dealurile şi bucăţica de plajă aflate la distanţă. Era o căldură toridă, o briză slabă, dar Rowan rămase îmbrăcat cu haina lui greoaie de un cenuşiu deschis şi centura lată, platoşele pentru antebraţe fiind prinse la locul lor. Binevoise să-i dea câteva dintre armele lui în acea dimineaţă – ca măsură de precauţie.

În zori, se întorseseră la ultimul loc, pe acelaşi drum – şi atunci Celaena prinsese o urmă. Ei bine, analizase îndeaproape o picătură de sânge întunecat de pe o stâncă din apropiere şi apoi Rowan urmărise mirosul înapoi la dealuri. Ea căutase pe plajă, sub arcadele naturale ale numeroaselor peşteri de pe ţărmul cu meandre. Dar acolo nu era nimic – iar urmele, din pricina mării, a vântului şi a elementelor naturii, dispăruseră. Stăteau acolo de cel puţin jumătate de oră, căutând alte semne, dar nu mai era nimic. Nimic, cu excepţia...

Acolo. O scobitură uzată în promontoriu, de parcă multe perechi de picioare uzaseră marginea cocoţându-se, prudent, peste ea. Rowan o apucă

de braţ când ea se aplecă să analizeze scara ascunsă, fărâmiţată. Ea îi aruncă o căutătură urâtă, însă el nu-i dădu drumul.

— Încerc să nu mă simt jignită, spuse ea. Uite!

Treptele aproape dispăruseră – rămăseseră bucăţi de stâncă şi nisip presărat cu tufişuri. Apa de dincolo de plajă era atât de transparentă şi de calmă, încât puteai vedea o fisură mică în bariera de recifuri care străjuia ţărmurile. Era una dintre puţinele căi de a acosta fără să-ţi faci barca bucăţi, lată numai cât să treacă o ambarcaţiune mică. Nu ar fi încăput pe acolo un vas de luptă sau unul comercial, fără dubiu unul dintre motivele pentru care această zonă nu fusese modernizată. Era însă un loc perfect dacă doreai să intri clandestin în ţară – şi să rămâi nedescoperit.

Începu să deseneze o linie lungă şi adâncă în pământul nisipos, apoi desenă punct după punct.

— Trupurile au fost aruncate în pâraie şi râuri, spuse ea.

— Iar marea nu era niciodată prea departe, spuse el, îngenunchind lângă ea. Ar fi putut să arunce acolo cadavrele. Dar...

— Dar atunci, cadavrele astea ar fi plutit în derivă până la ţărm şi ar fi făcut oamenii să cerceteze plaja. Uite aici, spuse ea, arătând spre întinderea de coastă pe care o schiţase – şi pe care se aflau şi ei acum, fix în mijlocul ei.

— De-a lungul secţiunii acesteia de ţărm sunt nenumărate peşteri.

Ea indică locul unde valurile se spărgeau de recif şi spaţiul calm, de mici dimensiuni, dintre recifuri.

— De acolo se poate ajunge uşor...

Şi blestemă. Nu putu să pronunţe cuvintele. Pe acolo nu erau nave, dar asta nu însemna că una sau două n-ar fi putut veni din Adarlan, strecurându-se pe timp de noapte şi aducându-şi la ţărm încărcătura lor violentă şi demonică, utilizând bărcile mai mici.

Rowan se ridică.

— Plecăm. Acum.

— Nu crezi că ne-ar fi atacat deja dacă ne-ar fi văzut?

Rowan arătă spre soare. Dacă se pregătea să-i spună că era periculos pentru o regină să se arunce singură în braţele pericolului, atunci putea s-o facă...

— Dacă tot e să explorăm, atunci o vom face sub adăpostul întunericului. Aşa că ne întoarcem la pârâu şi ne căutăm ceva de mâncare. Apoi, prinţesă, spuse el cu un rânjet cât faţa, ne vom distra pe cinste.

*

Vreun zeu probabil că hotărâse să se milostivească de ei, pentru că ploaia începu imediat după asfinţit, norii tunători rostogolindu-se răzbunători pentru a ascunde sunetele pe care le făceau întorcându-se pe plajă, şi începură o cercetare minuţioasă a peşterilor.

Dar cam acolo se terminară favorurile din partea zeilor, pentru că, stând pe burtă pe un promontoriu îngust care străjuia o plajă golaşă, descoperiră ceva mai rău decât orice anticipaseră.

Nu era vorba doar de monştrii creaţi de rege.

Ci de o armată de soldaţi.

Câţiva ieşiră din gura gigantică a peşterii, care era ascunsă de stânci şi nisip. Nici nu i-ar fi observat, dacă n-ar fi fost ascuţitul simţ olfactiv al lui Rowan. Nu avea cuvinte să descrie acel miros, spuse el, dar ea îl cunoştea deja.

Gura Celaenei se uscase, iar stomacul i se făcuse ghem văzând siluetele întunecate intrând şi ieşind din peşteră cu mişcări disciplinate şi economice care sugerau că erau bine antrenaţi. Nu erau monştri turbaţi, pe jumătate sălbatici precum cel din bibliotecă, sau creaturi glaciale, lipsite de defecte, ca acelea pe care le văzuse în gorgane, ci soldaţi muritori. Toţi foarte atenţi, disciplinaţi, nemiloşi.

— Negustorul de crabi, murmură Celaena în urechea lui Rowan. În sat. A spus – a spus că a găsit arme în plasele de pescuit. Probabil că vin în corăbii şi se apropie suficient de mult cât să înoate prin recif fără a atrage atenţia. Trebuie să ne apropiem.

Îşi ridică sprâncenele spre Rowan, care îi aruncă un zâmbet de vânător.

— Ştiam eu c-o să fii util într-o bună zi.

Rowan se mulţumi să pufnească şi se schimbă, o licărire de lumină care spera ea să fi fost mascată de furtună. Îşi luă zborul de pe marginea promontoriului şi plană deasupra apei, doar o pasăre răpitoare aflată în căutare de hrană, apoi făcu un cerc ajungând să se odihnească pe o stâncă dincolo de locul unde se spărgeau valurile. Ea îl urmări vânând, deplasându-se spre peşteră,

un animal în căutare de adăpost împotriva ploii. Şi apoi, menţinându-se aproape de tavanul impozant al peşterii, se strecură înăuntru.

Nici nu îndrăzni să respire cât el se făcu nevăzut. Numără pauzele dintre tunet şi fulger, cu degetele furnicând-o de nerăbdarea de a pune mâna pe mânerul sabiei.

În cele din urmă, Rowan se ivi din peşteră, într-un zbor elegant. Îşi croi drum spre ea, apoi trecu mai departe, intrând în pădure. Era un semn să-l urmeze. Cu atenţie, se târî prin praf, şi noroi, şi printre stânci, până când ajunse suficient de departe să se strecoare printre copaci. Îl urmă pe Rowan prin pădurea care devenea tot mai deasă, cu ploaia mascând orice sunet.

Îl găsi stând cu braţele încrucişate, sprijinit de un pin contorsionat.

— În peşteri sunt cam două sute de soldaţi muritori şi trei dintre creaturile alea. De-a lungul ţărmului au format o reţea întreagă, ascunsă.

Gâtul i se uscă. Trebui să se concentreze pentru a-l asculta.

— Sunt sub comanda unuia numit Generalul Narrok. Soldaţii par toţi bine pregătiţi, dar se ţin departe de cele trei creaturi.

Rowan îşi şterse nasul şi, în lumina fulgerului, ea observă sângele.

— Aveai dreptate. Cele trei creaturi arată ca nişte oameni, dar nu sunt oameni. Indiferent ce se află sub pielea lor, este... dezgustător nu e cel mai bun cuvânt. A fost de parcă harul meu magic, sângele meu – însăşi esenţa mea erau dezgustate de ei.

Examină sângele de pe degete.

— Toţi păreau să aştepte.

Trei dintre chestiile alea. Şi una dintre ele fusese cât pe ce să o omoare.

— Să aştepte, ce?

Ochii de animal ai lui Rowan străluciră când se fixară asupra ei.

— Ce-ar fi să-mi spui tu de ce?

— Regele n-a spus niciodată nimic despre asta. El... el...

Mersese ceva rău în Adarlan? Îi spusese cumva Chaol regelui cine şi ce este, iar regele trimisese oamenii aici să... Nu, trebuie să fi durat săptămâni, luni, să strecori creaturile alea aici.

— Trimite vorbă forţelor din Wendlyn – avertizează-le imediat.

— Chiar dacă ajung la Varese mâine, tot va dura o săptămână până să ajungă aici pe jos. Majoritatea unităţilor au fost deplasate în nord pe toată perioada primăverii.

— Tot trebuie să-i avertizăm că sunt în pericol.

— Foloseşte-ţi capul. Sunt nenumărate peşteri şi locuri în care să te ascunzi de-a lungul ţărmului de vest. Şi totuşi, ei au ales acest loc, acest punct de acces.

Vizualiză harta zonei.

— Drumul de munte îi va duce dincolo de fortăreaţă.

Îi îngheţă sângele, ba până şi harul ei magic, licărind în încercarea de a o calma, nu reuşi să o încălzească atunci când spuse:

— Nu... nu dincolo de fortăreaţă. La fortăreaţă. Îi vor pe semi-Fae.

El încuviinţă grav din cap.

— Cred că trupurile pe care le-am găsit au fost experimente. Ca să afle slăbiciunile şi punctele forte ale semi-Fae, să afle care sunt... compatibili cu indiferent ce le fac fiinţelor ălora diforme. La câţi soldaţi sunt, aş crede că unitatea aceasta a fost trimisă să prindă şi să recupereze semi-Fae, sau să elimine orice ameninţare posibilă.

Pentru că, dacă nu puteau fi convertiţi şi făcuţi sclavi ai Adarlanului, atunci semi-Fae puteau fi convinşi să lupte pentru Wendlyn într-un război. Ar fi putut deveni cei mai puternici războinici din forţele lui Wendlyn – şi ar fi provocat mai mult decât mici neplăceri pentru Adarlan.

Ea îşi ridică bărbia şi spuse:

— Atunci, chiar acum – chiar acum, vom coborî pe plajă şi ne vom dezlănţui harul magic asupra lor. Cât dorm.

Se întoarse, de parcă parte din sufletul ei începuse să se împotrivească gândului.

Rowan o apucă de cot.

— Dacă aş fi considerat că există vreun mod în care s-o fac, i-aş fi sufocat în somn. Dar n-avem cum – nu fără a ne pune vieţile în pericol.

— Crede-mă, eu pot şi o voi face.

Erau soldaţi ai Adarlanului – măcelăriseră şi prădaseră şi făcuseră mai mult rău decât era dispusă să-şi amintească. Putea s-o facă. Voia s-o facă.

— Ba nu. Fizic, nu le poţi face niciun rău, Aelin. Nu încă. Ei ştiu suficient despre aceste semne Wyrd pentru a-şi fi protejat tabăra lor nenorocită împotriva genului nostru de har magic. Paveze –

precum stâncile din jurul fortăreţei, dar diferite. Poartă fier peste tot pe unde se poate, în arme, în armură. Îşi cunosc bine inamicul. Om fi noi buni, dar nu putem să-i distrugem pe toţi şi să plecăm cu viaţă din peşterile astea.

Celaena păşea agitată, trecându-şi mâinile prin părul umezit de ploaie, băgând de seamă că el nu terminase de vorbit.

— Spune, ceru ea.

— Narrok este în fundul peşterilor, într-o cameră privată. Este aidoma lor, o creatură care poartă pielea unui om. Îşi trimite cei trei monştri să prindă semi-Fae şi să-i aducă în peştera lui – unde face experimente pe ei.

Atunci înţelese de ce Rowan o mutase în copaci, departe de plajă. Nu pentru a fi protejată, ci pentru – pentru că o semi-Fae era acolo chiar acum.

— Am încercat s-o las fără aer – să-i fie mai uşor, spuse Rowan, dar au pus-o în prea mult fier şi... n-o să supravieţuiască nopţii ăsteia, chiar dacă intrăm acum peste ei. Deja este o carcasă, de-abia mai respiră. Nu-şi poate reveni din ce i-au făcut. S-au hrănit cu viaţa ei, au întemniţat-o în propria minte, făcând-o să retrăiască toate ororile şi nenorocirile pe care le-a întâlnit vreodată.

Până şi focul din ea îngheţă.

— În ziua aceea, pe câmpul cu gorgane, s-a hrănit cu mine, şopti ea. Dacă n-aş fi reuşit să evadez, m-ar fi consumat şi pe mine aşa.

Un mârâit gros, de confirmare, ieşi vălurit din gâtlejul lui Rowan.

Îngreţoşată, Celaena îşi frecă faţa – îşi lăsă

capul pe spate în ploaia care picura din frunzişul de deasupra, apoi inspiră profund şi se uită la Rowan.

— Nu putem să-i ucidem cu magia noastră cât sunt în tabără. Forţele din Wendlyn sunt şi ele prea departe, iar Narrok urmăreşte semi-Fae cu trei dintre monştri, plus două sute de soldaţi.

Gândea cu voce tare, dar Rowan încuviinţă oricum.

— Câte dintre santinelele de la Mistward au văzut cu adevărat câmpul de luptă?

— Treizeci, sau chiar mai puţini. Unii, precum Malakai, sunt prea bătrâni, dar vor lupta oricum – şi vor muri.

Rowan se afundă mai adânc în pădure. Ea îl urmă, fie şi măcar pentru că ştia că dacă s-ar fi apropiat cu un pas de plaja aceea, ar fi încercat s-o salveze pe femeie. Din încordarea din umerii lui Rowan, înţelese că şi el simţea acelaşi lucru.

Ploaia se opri, iar Celaena îşi trase gluga pe spate pentru a lăsa aerul umed să-i scalde faţa prea fierbinte. Zona era plină de păstori, fermieri şi pescari. În afară de semi-Fae, nu avea cine să lupte cu creaturile. Nu aveau niciun avantaj, în afară de faptul că-şi cunoşteau teritoriul mai bine decât inamicii. Bineînţeles că vor trimite vorbă la Wendlyn şi poate, poate, ajutorul va ajunge săptămâna viitoare.

Rowan ridică un pumn, iar ea se opri, în timp ce el privi cu atenţie copacii din faţa şi din spatele lor. Cu o tăcere de specialist, scoase din teacă una dintre lamele din apărătoarea pentru antebraţ. Mirosul o lovi o secundă mai târziu – duhoarea creaturilor, indiferent ce-or fi fost ele sub carnea

muritoare.

— Numai una.

Vocea îi era atât de scăzută, încât de-abia o putea auzi cu urechile ei de Fae.

— Asta nu mă linişteşte, spuse ea, la fel de încet, trăgându-şi pumnalul din teacă.

Rowan arătă cu mâna.

— Vine direct spre noi. Mergi la dreapta vreo douăzeci de metri, iar eu merg la stânga. Când ajunge între noi, aşteaptă semnalul meu, apoi loveşte. Fără magie – ar putea atrage prea multă atenţie dacă sunt şi alţii prin preajmă. Repede şi în tăcere.

— Rowan, chestia asta...

Repede şi în tăcere.

Ochii lui verzi aruncau flăcări, dar ea îi ţinu piept.

S-a hrănit cu mine şi m-ar fi transformat într-o carcasă, spuse ea fără cuvinte. *Poate riscăm aceeaşi soartă şi acum.*

Nu erai pregătită, părea el să spună. *Şi nu eram cu tine.*

Asta e o nebunie. M-am confruntat şi cu una dintre cele defecte şi aproape că m-a ucis.

Ţi-e teamă, prinţeso?

Da, şi am şi motive.

Însă el avea dreptate. Acestea erau pădurile lor, iar ei erau războinici. De data aceasta, avea să fie altceva. Aşa că încuviinţă, un soldat care acceptă ordinele, şi nu mai pierdu timpul pentru a-şi lua rămas-bun înainte de a se strecura printre copaci. Paşii îi erau uşori, calculă distanţa, ascultând pădurea din jurul lor, menţinându-şi

respiraţia constantă.

Se ascunse după un copac acoperit de muşchi şi-şi scoase din teacă şi celălalt pumnal. Mirosul devenise o duhoare constantă care-i făcea inima să-i bată cu putere. Când norii de deasupra se îndepărtară, lumina stelelor ilumină slab ceaţa joasă care plutea aproape de pământul argilos. Nimic.

Tocmai începuse să se întrebe dacă nu cumva Rowan se înşelase, când creatura apăru dintre copacii din faţa lor – mai aproape de ea decât calculase. Mult, mult mai aproape.

Întâi îl simţi: pata de întuneric, tăcerea care îl învăluia ca o mantie suplimentară. Până şi ceaţa păru să se retragă din calea lui.

Sub glugă, nu putu vedea decât pielea palidă şi buzele senzuale. Nu se sinchisea să poarte arme, dar unghiile lui o făcură să-şi ţină răsuflarea. Unghii lungi, ascuţite, pe care şi le amintea prea bine – senzaţia pe care i-o dăduseră când îi rupeau carnea în bibliotecă.

Spre deosebire de acele unghii, acestea nu erau rupte, iar curbele negre şi lustruite luceau. Pielea de pe degete era albă şi fără defecte, prea netedă să fi fost naturală. Într-adevăr, ar fi putut jura că vede lucind vene negre, o imitaţie grotească a sângelui care cursese odată prin ele.

Celaena nu îndrăzni nici să clipească atunci când creatura îşi întoarse capul acoperit de glugă spre ea. Rowan încă nu dăduse semnalul. Îşi dădea seama, oare, cât de aproape era de ei?

Un firişor umed de căldură îi picură pe buze din una dintre nări. Se încordă, îmbărbătându-se, şi se

întrebă cât de repede se putea mişca şi cât de adânc trebuia să taie cu pumnalele ei cu lame lungi. Sabia avea să fie ultima soluţie, pentru că era mai greu de mânuit, chiar dacă pentru a folosi cuţitele însemna să se apropie mai mult.

El scrută copacii, iar Celaena se ascunse mai bine după al ei. Creatura de sub bibliotecă sfâşiase uşi din metal de parcă ar fi fost draperii. Şi ştia cum să folosească semnele Wyrd...

Se uită la timp pentru a-l vedea păşind spre copacul ei, mişcarea mortal de elegantă promiţând un sfârşit dureros şi prelungit. Mintea nu-i era distrusă; încă mai avea capacitatea de a gândi, de a calcula. Aceste fiinţe erau foarte bune la ceea ce făceau, încât se pare că regele considerase că acolo erau suficiente trei. Câte altele mai rămăseseră ascunse pe continentul ei?

Pădurea devenise atât de tăcută, încât se auzi un fornăit. O adulmeca. Harul ei magic licări, dar îl înăbuşi. Nu voia ca magia ei să atingă chestia aia, cu sau fără porunca lui Rowan. Creatura amuşină din nou – şi făcu încă un pas în direcţia ei. Exact ca în ziua aceea de pe câmpul cu gorgane, aerul începu să se rarefieze, pulsându-i în urechi, şi cealaltă nară începu să-i sângereze. Rahat...

Şi atunci, un gând îi trecu prin minte, care făcu să se cutremure lumea. Dacă ajunsese deja la Rowan? Îndrăzni să mai arunce o privire de după copac.

Creatura dispăruse.

Capitolul 47

Celaena blestemă în tăcere, scrutând copacii. Unde naiba dispăruse creatura? Ploaia începu să cadă din nou, dar mirosul de moarte era omniprezent. Îşi ridică pumnalul lung în direcţia lui Rowan – semnalizându-i să indice dacă mai trăia. Trebuia să fie în viaţă; nu accepta altă ipoteză. Lama era atât de curată, încât îşi vedea faţa oglindită în ea, vedea copacii şi cerul şi...

Şi creatura, care stătea acum în spatele ei.

Celaena se roti pe călcâie, lovind în zona lui expusă, o lamă înclinată pentru a intra direct între coastele lui, cealaltă tăind spre gât. Era o mişcare pe care o practicase ani de zile, care devenise uşoară precum respiraţia.

Când ochii lui negri şi fără adâncime îi întâlniră pe ai ei, Celaena îngheţă. În trupul ei, mintea ei, sufletul ei. Harul magic pâlpâi şi se stinse.

De-abia auzi bufnetul înfundat al lamelor ei atingând pământul. Ploaia de pe faţă devenise doar o senzaţie îndepărtată.

Întunericul din jurul lor se dilată, primitor, învăluitor. Reconfortant. Creatura îşi dădu pe spate gluga mantiei.

Faţa era tânără şi masculină – o perfecţiune nepământeană. În jurul gâtului purta o împletitură de piatră neagră – piatra Wyrd, îşi aminti ea vag – care lucea în ploaie. Era întruparea zeului morţii. Cu o voce şi o expresie care nu aparţineau unui bărbat muritor, spuse:

— Tu.

Ea nu-şi putea lua ochii de la el. În întuneric se auzeau ţipete – ţipetele pe care le înăbuşise atât de mulţi ani, care acum o atrăgeau.

Zâmbetul i se lărgi, lăsând să i se vadă dinţii prea albi, iar el întinse mâna spre gâtul ei.

Degetele acelea ca gheaţa erau atât de blânde când degetul mare îi atinse gâtul, când îi ridică faţa pentru a se uita mai bine în ochii ei.

— Agonia ta a avut gustul vinului, murmură el, privind în esenţa ei.

Vântul îi biciuia faţa, braţele, stomacul, urlându-i numele, în ochii lui erau însă eternitate şi calm, făgăduiala unui întuneric atât de dulce, că nu-şi putea lua ochii de la el. Dacă ar fi renunţat, ar fi fost o uşurare binecuvântată. Nu trebuia decât să se predea întunericului, aşa cum îi cerea el. *Ia-mă,* voia ea să spună, încercă ea să spună. *Ia totul.*

O licărire de argint şi oţel pătrunse în vălul ca o cerneală, şi o altă creatură – un monstru creat din colţi, furie şi vânt – era acolo, smulgând-o din neant. Încercă să-l zgârie cu unghiile, dar el era gheaţă – el era... Rowan.

Rowan o târa după el, strigându-i numele, dar ea nu putea ajunge la el, nu putea opri atracţia faţă de cealaltă creatură.

Dinţii pătrunseră în locul dintre gâtul şi umărul ei, iar ea tresăltă, înlănţuindu-se de durere de parcă ar fi atins o frânghie care o trăgea din marea de stupoare, în sus, în sus, până când...

Rowan o strânse puternic la pieptul lui cu un braţ, cu sabia scoasă, sângele ei curgându-i pe bărbie, în timp ce se retrăgea din faţa creaturii care rămăsese lângă copac. Durere – de aceea trupul din acea dimineaţă fusese distrus. Semi-Fae încercase să folosească durerea fizică pentru a se elibera de creaturile astea, pentru a-i aminti

trupului ce era real şi ce nu.

Creatura pufni în râs. O, zeilor! O subjugase. Atât de rapid, atât de uşor. N-avusese nicio şansă, iar Rowan nu ataca pentru că...

Pentru că în întuneric, cu prea puţine arme împotriva unui duşman care nu avea nevoie de arme pentru a-i ucide, chiar şi Rowan era depăşit. Un războinic adevărat ştie când să se retragă dintr-o bătălie. Rowan şopti:

— Trebuie să fugim.

Creatura râse din nou pe un ton jos, apropiindu-se. Rowan se îndepărtă, cu ea în braţe.

— Poţi încerca, spuse creatura, cu o voce care nu venea din acea lume.

Atât îi trebui Celaenei să audă. Îşi zvârli harul magic.

Un perete de foc se ridică între retragerea lor şi creatură, un scut în care turnă fiecare dram de voinţă, de onoare şi de ruşine, fără să-i pese de consecinţe. Creatura şuieră, dar Celaena n-avea de unde să ştie dacă era de la lumina care îi înţepa ochii, sau doar din pricina frustrării.

Şi prea puţin îi păsa. Câştigau timp, un minut întreg de goană la deal printre copaci. Apoi, pata aia duhnitoare de întuneric care se întindea ca o plasă se apropie în spatele lor ca o avalanşă.

Rowan cunoştea pădurile, ştia cum să-şi piardă urma. Mai câştigară ceva timp şi distanţă. Creatura îi urmărea, chiar dacă Rowan folosea vântul pentru a alunga mirosul lor.

Alergară kilometru după kilometru, până când respiraţia li se transformă în aşchii de sticlă în plămâni şi până când chiar şi Rowan păru a fi

obosit. Nu mergeau spre fortăreaţă – nu, n-aveau să-l ducă pe monstru la mai puţin de zece kilometri de fortăreaţă. Se îndreptară, în schimb, spre Munţii Cambrieni, aerul devenind din ce în ce mai rece, iar dealurile mai abrupte. Şi totuşi, creatura continua să-i urmărească.

— N-o să se oprească, spuse Celaena gâfâind, în vreme ce se aruncară pe o pantă abruptă, aproape în patru labe.

Rezistă dorinţei de a se aşeza în genunchi şi de a vomita.

— E ca un copoi care urmează un miros.

Mirosul ei. Mult dedesubtul lor, fiinţa îşi urmărea prada.

Rowan îşi dezgoli dinţii, cu ploaia curgându-i pe faţă.

— Atunci, am să-l alerg pân-o să cadă mort.

Fulgerul ilumină o cărare pentru căprioare în vârful dealului.

— Rowan, gâfâi ea. Rowan, am o idee.

*

Celaena se întrebă dacă încă mai dorea să moară.

Poate că zeului morţii îi plăcea prea mult să se joace cu ea.

Spre copacii a căror scoarţă fusese jupuită mai era o cărare ascendentă. Făcu un foc vesel şi arse o torţă lângă un drum abandonat, lumina strălucind printre copacii fără coajă.

Se ruga ca Rowan, aflat în spatele ei să ţină creatura ocupată aşa cum îi spusese ea –

conducându-l în cercuri, după mirosul tunicii ei.

Hârşti! Tocila scrâşni sub pumnalul ei când se cocoţă pe o stâncă înaltă. În pofida frisoanelor permanente, fredona în timp ce-şi ascuţea pumnalul, o simfonie pe care o ascultase în Rifthold în fiecare an până fusese înrobită. Îşi controlă respiraţia şi se concentră pe numărarea minutelor, întrebându-se cât mai putea rămâne acolo până să trebuiască să găsească altă cale. *Hârşti!*

Un miros de putrefacţie îi pătrunse în nări, iar pădurea tăcută deveni imobilă.

Hârşti! Nu lama ei ascuţindu-se, ci a altuia, aproape ca răspuns la mişcarea ei.

Se relaxă şi trecu tocila peste pumnal încă o dată, apoi se ridică, dorindu-şi putere în genunchi. Nu-şi putea permite să ezite când avea să-i vadă pe cei cinci stând dincolo de copacii jupuiţi, înalţi şi supli, purtând cu ei uneltele lor demonice.

Fugi, urla trupul ei, dar rezistă. Îşi ridică bărbia şi surâse în întuneric.

— Mă bucur că mi-ai acceptat invitaţia.

Niciun sunet, nicio mişcare.

— Cei patru prieteni ai tăi au decis să vină neinvitaţi la ultimul meu foc de tabără – şi nu s-a terminat bine pentru ei. Dar sunt sigură că ştii deja asta.

Un altul îşi ascuţea lamele, lumina focului tremurând pe metalul crestat.

— Târfă Fae. Ne vom bucura îndelung de tine.

Ea schiţă o plecăciune, chiar dacă stomacul i se revolta de la duhoarea de carne putredă, şi flutură făclia ca pe un baston spre ceea ce aştepta

mai jos.

— O, asta şi sper, zise ea.

Înainte ca ei să o poată încercui, ea ţâşni într-un sprint.

*

Celaena ştia că erau aproape, nu pentru că ar fi auzit tufişurile foşnind sau zgomotul pumnalelor lor în aer, ci din cauza duhorii care îi sfâşia simţurile ca nişte degete cu gheare. Strângând făclia într-o mână, o folosi pe cealaltă pentru a rămâne ridicată, în timp ce alerga pe drumul abrupt, evitând stâncile, mărăcinii şi pietrele desprinse.

Locul de unde îi spusese lui Rowan să atragă creatura era cu un kilometru mai jos, aşa că avea să fie o fugă nebună în întuneric. Deşi gleznele şi genunchii îi protestau, sărea şi alerga, cu vârcolacii apropiindu-se de ea precum lupii de o căprioară.

Cheia era să nu intri în panică – panica te făcea prost. Panica te putea ucide. Urmă un ţipăt pătrunzător – ţipătul unui vultur. Rowan era exact acolo unde plănuiseră să fie, creatura regelui aflându-se probabil la un minut în spatele lui, făcându-și loc printre copaci. Chiar lângă pârâu, unde ea îşi aruncase făclia. Chiar acolo unde drumul cotea pe lângă un stei de stâncă.

Drumul străvechi mergea într-o singură direcţie, dar ea o luă într-alta. Vântul trecu pe lângă ea, suflând în direcţia drumului. Se aruncă în spatele unui copac, cu o mână pe gură să nu i se audă respiraţia şuierătoare, iar vântul îi purtă

mirosul mai departe.

O clipă mai târziu, un trup cald o îmbrăţişă, protejând-o şi adăpostind-o. Apoi, cinci perechi de picioare goale se târâră pe drum, după mirosul care acum ţâşnea şi se prăbuşea la vale, spre creatura care alerga direct către ei.

Îşi ascunse faţa la pieptul lui Rowan. Braţele lui erau puternice precum zidurile, iar arsenalul lui, la fel de liniştitor.

În cele din urmă, el o trase de mânecă, împingând-o în sus. Din câteva mişcări dibace, se căţără în copac până la o ramură mai mare, din apropierea vârfului. O clipă mai târziu, Rowan era în spatele ei, sprijinit de trunchi. O trase lângă el, cu spatele lipit de obrazul lui, îmbrăţişând-o, ascunzându-i mirosul de monştrii care urlau dedesubt.

Trecu un minut până să înceapă urletele – ţipete jalnice, strigăte şi urletele a două feluri de monştri care ştiau că moartea plutea asupra lor şi nu aveau o faţă blândă.

Timp de jumătate de oră, creaturile se luptară în întunericul ploios, până când ţipetele jalnice deveniră victorioase, iar urletele nepământeşti nu se mai auziră.

Celaena şi Rowan se ţinură strâns în braţe şi nu îndrăzniră să închidă ochii toată noaptea.

Capitolul 48

Când povestiră la fortăreaţă ceea ce descoperiseră, nu se iscă rumoare, nu se iscă isterie. Malakai trimise imediat mesageri către

regele din Wendlyn pentru a-l ruga să-i ajute; trimise şi altor aşezări de semi-Fae, pentru a le ordona celor care nu puteau să lupte să se ascundă; iar comunităţii vindecătorilor, pentru evacuarea tuturor pacienţilor care nu erau la pat.

Mesagerii se întoarseră de la rege, care promisese să trimită toţi oamenii de care se putea dispensa. O uşurare, gândi Celaena – dar era şi un strop de teamă. Dacă se arăta Galan, dacă vreunul din neamul mamei sale ajungea aici... Nu-i va păsa, îşi spuse în sinea ei. Existau probleme mai importante de înfruntat. Aşa că se rugă pentru venirea lor cât mai grabnică şi se pregăti împreună cu restul locuitorilor fortăreţei. Aveau să înfrunte primejdia făţiş, începând prin a-i scoate din circuit pe cei două sute de soldaţi muritori care îi însoţeau pe Narrok şi pe cele trei creaturi ale sale, imediat ce îşi părăseau peşterile protejate.

Rowan preluă controlul fortăreţei fără multe discuţii – de fapt, primi doar recunoştinţă din partea celorlalţi. Până şi Malakai îi mulţumi prinţului, atunci când Rowan purcese să organizeze gărzile, să delege sarcini şi să planifice întreaga lor supravieţuire. Mai aveau câteva zile până când aveau să vină întăririle pentru a putea lansa atacul, iar dacă duşmanul ar fi pornit mai devreme, Rowan voia să-i încetinească şi să-i împiedice cât de mult posibil înainte să ajungă la porţile fortăreţei. Semi-Fae nu erau o armată şi nu aveau resursele unei fortăreţe echipate complet, aşa că Rowan declară că trebuie să facă faţă cu resursele pe care le aveau: înţelepciunea, hotărârea şi cunoaşterea terenului. Din câte se părea, vârcolacii

doborâseră una dintre creaturi, deci acestea nu erau chiar invincibile – dar fără să găsească un cadavru a doua zi, nu putuseră să-şi dea seama cum îl omorâseră.

Rowan şi Celaena plecară cu grupurile care pregăteau pădurea pentru atac. Dacă armata lui Narrok avea să urmeze cărarea căprioarelor pentru a ataca fortăreaţa, atunci aveau să se găsească pe un teritoriu plin de capcane: viroage pline de creaturi veninoase, gropi mascate şi pline de ţepuşe; capcane la tot pasul. Poate că nu aveau să-i ucidă, dar aveau să-i întârzie suficient de mult cât să câştige timp până la venirea ajutoarelor. Iar dacă aveau să sfârşească pentru a fi asediaţi, sub fortăreaţă era un tunel, atât de vechi şi de neglijat încât majoritatea locuitorilor nici nu ştiuseră că există până când nu-l pomenise Malakai. Era mai bun decât nimic.

Câteva zile mai târziu, Rowan adună un grup mic de căpitani în jurul unei mese din sala de cină.

— Echipa de cercetaşi a lui Bas raportează că monştrii par a fi gata să plece în câteva zile, spuse el, indicând pe o hartă.

— Sunt terminaţi primul şi al doilea kilometru de capcane?

Căpitanii confirmară.

— Bine. Mâine vreau ca oamenii voştri să pregătească următorii câţiva kilometri.

Şezând lângă Rowan, Celaena urmări cum îşi conduce oamenii prin toate subiectele şedinţei, urmărind toate punctele şi subpunctele planului lor – fără a mai pune la socoteală faptul că ţinea minte numele tuturor căpitanilor, ale soldaţilor şi toate

responsabilităţile lor. Rowan rămase calm şi stabil – încrâncenat, chiar – în pofida iadului care se putea dezlănţui în curând asupra lor.

Aruncând o privire la grupul de semi-Fae, cu atenţia concentrată asupra lui Rowan, vedea că se agăţau de tăria lui, de determinarea aceea rece şi de mintea lui ascuţită – şi de secolele de experienţă. Şi, dedesubtul tuturor acestora, apăsându-i sufletul din ce în ce mai mult, îşi dori ca atunci când va părăsi acest continent... să n-o facă singură.

— Odihneşte-te. Nu-mi eşti de folos dacă eşti ameţită.

Clipi. Se zgâia la el. Întrunirea se terminase, iar căpitanii plecaseră deja să rezolve diversele sarcini.

— Iartă-mă.

Se frecă la ochi. Erau treji încă din zori, pregătind ultimii kilometri ai potecii, verificând dacă toate capcanele erau funcţionale. Era simplu să lucrezi cu el. Fără judecată, fără nevoia de a se explica. Ştia că nimeni n-o va înlocui vreodată pe Nehemia şi nici nu-şi dorea asta, dar Rowan o făcea să se simtă... mai bine. De parcă în sfârşit, după luni întregi în care se sufocase, acum putea respira.

El încă o urmărea, încruntat.

— Hai, spune.

Ea examină harta întinsă pe masă între ei.

— Ne descurcăm cu soldaţii muritori, dar creaturile alea şi Narrok... dacă am avea luptători Fae – precum camaradul tău, care a venit să-şi primenească tatuajul – şi nu consideră că a-l numi

pe luptător *prietenul pisoi* al lui Rowan ar ajuta-o să-l convingă de această dată – sau toţi cei cinci prieteni ai tăi, probabil că situaţia ar fi alta.

Urmări cu degetul linia munţilor care separau acel ţinut de cele nemuritoare de dincolo.

— Dar n-ai trimis după ei. De ce?

— Ştii de ce.

— Maeve ţi-ar ordona să te întorci acasă numai pentru a le face în ciudă semi-Fae?

Maxilarul i se încordă.

— Din mai multe motive, cred.

— Asta e, deci, persoana pe care alegi să o slujeşti.

— Ştiam ce fac atunci când i-am băut sângele pentru a pecetlui jurământul.

— Atunci, să sperăm că ajutoarele din Wendlyn ajung aici repede.

Îşi ţuguie buzele şi se îndreptă spre camera lor. El o apucă de încheietură.

— Nu face asta.

Un muşchi îi juca în maxilar.

— Nu mă privi aşa.

— Aşa cum?

— Cu... dezgustul acesta.

— Eu nu...

Dar el îi aruncă o privire aspră. Ea oftă.

— Astea... toate astea, Rowan...

Arătă cu mâna spre hartă, spre uşile prin care trecuseră semi-Fae, spre sunetele pe care le emiteau oamenii care îşi pregăteau proviziile şi sistemele de apărare în curte.

— Dacă are importanţă, toate acestea demonstrează că ea nu te merită, şi cred că ştii şi

tu asta.

El privi în lături.

— Nu e problema ta.

— Ştiu, dar am crezut că ar trebui să auzi asta.

El nu-i răspunse, nici măcar nu îşi ridică ochii spre ea, aşa că plecă. Privi o singură dată peste umăr şi îl văzu aplecat peste masă, cu mâinile încrucişate pe tăblia ei, muşchii puternici ai spatelui vizibili prin cămaşă, şi ştiu că nu privea cu adevărat harta.

Dar n-avea sens să spună că-şi doreşte ca el să se întoarcă împreună cu ea în Adarlan, în Terrasen. N-avea cum să rupă jurământul făcut lui Maeve şi nici ea nu avea ce să-i ofere, chiar dacă ar fi putut. Ea nu era regină, nici nu plănuia să devină şi, chiar dacă ar fi avut un regat să-i ofere dacă ar fi fost liber... N-avea sens să-i spună asta.

Aşa că-l lăsă pe Rowan acolo, dar asta n-o opri să-şi dorească să-l poată ţine lângă ea.

*

În seara următoare, după ce-şi spălă faţa şi-şi bandajă o arsură de pe antebraţ în camera lui Rowan, Celaena cobora să ajute cu pregătirile pentru cină, când simţi, mai curând decât auzi, unda de tăcere din fortăreaţă, mai profundă şi mai apăsătoare decât liniştea nervoasă care planase peste aşezământ în ultimele zile.

Fortăreaţa nu mai fusese atât de încordată din acea primă noapte în care o vizitase Maeve.

Era prea devreme pentru o vizită din partea mătuşii ei. Avea prea puţine de arătat

deocamdată, în afară de câteva trucuri utile şi diversele ei scuturi.

Coborî treptele câte două şi ajunse în bucătărie. Dacă Maeve aflase de invazie şi îi poruncise lui Rowan să plece... Să respire, să gândească – acestea erau uneltele cheie pentru a suporta întâlnirea.

Căldura şi mirosul de fermentaţie o loviră chiar când cobora ultimele trepte, şi îşi încetini pasul săltat, îşi ridică bărbia, chiar dacă se îndoia că mătuşa ei ar fi acceptat să se întâlnească în bucătărie, decât dacă ar fi dorit să o prindă pe picior greşit. Dar...

Dar Maeve nu era în bucătărie.

Rowan era acolo, cu spatele întors la ea, stând în celălalt capăt al încăperii cu Emrys, Malakai şi Luca, şi discutând cu voce joasă. Celaena se opri brusc, observând faţa prea palidă a lui Emrys, mâna care ţinea strâns braţul lui Malakai.

Când Rowan se întoarse spre ea, cu buzele subţiate şi ochii mari – cu şoc, oroare şi durere – lumea se opri şi ea în loc.

Braţele lui Rowan atârnau inerte, degetele încleştându-se şi descleştându-se. Pentru o clipă, ea se întrebă ce-ar fi fost dacă s-ar fi întors la etaj, şi astfel cuvintele lui n-ar deveni reale.

Rowan făcu un pas spre ea – un pas şi de atât fu nevoie pentru ca ea să înceapă să-şi clatine capul, înainte de a-şi ridica mâinile în faţă, ca pentru a-l respinge.

— Te rog, spuse ea, şi vocea i se frânse. Te rog.

Rowan continua să se apropie, purtătorul unei

condamnări inevitabile. Şi ştiu că nu poate scăpa şi că nu putea cădea în genunchi pentru a implora desfacerea făcutului.

Rowan se opri la distanţă de un braţ, dar n-o atinse, cu trăsăturile din nou dure – dar nu de la cruzime. Ci pentru că ştia, îşi dădu ea seama, că unul dintre ei trebuia să rămână calm. El trebuia să rămână calm – trebuia să-şi păstreze judecata limpede pentru ceea ce avea de făcut.

Rowan înghiţi o dată. De două ori.

— În lagărul de muncă de la Calaculla a avut loc o revoltă, spuse el.

Inima i se opri în loc.

— După ce a fost asasinată prinţesa Nehemia, se spune că o sclavă şi-a ucis supraveghetorul şi a declanşat o revoltă. Sclavii au cucerit lagărul.

Inspiră adânc.

— Regele din Adarlan a trimis două legiuni care să controleze sclavii. Şi i-au ucis pe toţi.

— Sclavii au ucis legiunile regelui?

Respiraţie. Erau mii de sclavi în Calaculla – împreună, ar fi fost o forţă uriaşă, chiar şi pentru două dintre legiunile Adarlanului.

Cu o blândeţe oribilă, Rowan o apucă de braţ.

— Nu. Soldaţii au ucis toţi sclavii din Calaculla.

O fisură în lume, prin care un vaiet profund pătrunse ca un val.

— Sunt mii de sclavi în Calaculla.

Hotărârea din fiinţa lui Rowan se făcu bucăţi atunci când încuviinţă. Când deschise şi închise gura, ea îşi dădu seama că nu se terminase. Singurul cuvânt pe care-l putu emite fu:

— Endovier?

Era o întrebare zadarnică.

Încet, foarte încet, Rowan scutură din cap.

— Odată ce-a aflat de revolta din Eyllwe, regele din Adarlan a trimis alte două legiuni spre nord. Nici în Endovier nu a fost cruţat nimeni.

Nu văzu faţa lui Rowan când o prinse de braţe de parcă ar fi putut-o opri să cadă în abis. Nu, tot ce vedea erau sclavii pe care-i abandonase, munţii cenuşii şi gropile comune pe care le săpau în fiecare zi, feţele oamenilor ei, care lucraseră lângă ea – poporul ei, pe care-l abandonase. Pe care îşi permisese să-l uite, care se rugase să fie salvat, în speranţa că cineva, oricine, îşi va aminti de el.

Îi abandonase, iar acum era prea târziu.

Poporul Nehemiei, popoarele din celelalte regate şi – poporul ei. Poporul din Terrasen. Poporul pe care mama şi tatăl ei, şi Curtea ei, îl iubiseră atât de mult. Fuseseră rebeli în Endovier – rebeli care luptaseră pentru regatul ei când ea... când ea fusese...

Erau copii în Endovier. În Calaculla.

Iar ea nu-i protejase.

Zidurile şi tavanul bucătăriei se prăbuşiră peste ea, aerul deveni prea subţire, prea fierbinte. Faţa lui Rowan începu să plutească, iar ea gâfâia, gâfâia, din ce în ce mai repede...

El îi şopti numele prea blând ca alţii să audă.

Şi sunetul cuvântului, al numelui care fusese odată o promisiune făcută lumii, numele pe care scuipase şi pe care îl desacralizase, numele pe care nu-l merita...

Se smulse din strânsoarea lui şi se îndreptă spre uşa bucătăriei, traversând curtea, prin

pietrele pavăză şi de-a lungul barierei invizibile – până ce găsi un loc în care nu putea fi zărită din fortăreaţă.

Lumea era plină de urlet şi vaiet, atât de puternice, încât se îneca în ele.

Celaena nu scoase niciun sunet când îşi dezlănţui harul magic asupra barierei, o explozie care zgudui copacii şi cutremură pământul. Îşi azvârli puterea în zidul invizibil, implorând stâncile străvechi să-i ia puterea, să o folosească. Apărătorii, de parcă i-ar fi intuit intenţia, îi devorară întreaga forţă, absorbind şi ultimul tăciune, până când începură să pâlpâie, flămânde de mai mult.

Iar ea arse, şi arse, şi arse.

Capitolul 49

Trecuseră săptămâni întregi de când Chaol nu mai intrase în contact cu vreunul dintre prietenii lui – aliaţi, ce i-or fi fost. Aşa că, pentru ultima dată, Chaol se lăsă cuprins de ritmul vechilor îndatoriri. Cu toate că era mai dificil ca oricând să supravegheze prânzurile regelui, deşi întocmirea rapoartelor era un efort de voinţă, o făcu. Nu primise nicio veste de la Aedion sau de la Ren şi totuşi încă nu-i ceruse lui Dorian să-şi folosească harul magic pentru a-şi testa teoriile despre vrajă. Începea să se întrebe dacă îşi terminase de jucat rolul în revolta din ce în ce mai puternică a lui Aelin.

Adunase suficiente informaţii, încălcase suficiente limite. Poate că era timpul să afle ce se

putea face din Anielle. Ar fi fost mai aproape de Morath şi poate ar fi descoperit ce punea regele la cale în subterane. Regele îi acceptase planurile de a prelua mantia de moştenitor al Anielle-ului aproape fără obiecţii. În curând, urma să-şi prezinte opţiunile pentru un înlocuitor.

Chaol stătea acum de gardă la un prânz de stat în sala mare, la care participau atât Aedion, cât şi Dorian. Uşile fuseseră deschise pentru a lăsa să intre aerul de primăvară, iar oamenii lui Chaol stăteau lângă fiecare uşă, cu armele pregătite.

Totul fusese normal, totul mersese impecabil, până când regele se ridicase, inelul său negru părând să înghită soarele de miezul zilei care intra năvalnic prin ferestrele impresionante. Ridicase un pocal, iar în cameră se pogorâse tăcerea.

Nu era ca atunci când vorbise Aedion. Chaol nu se putuse împiedica să nu se gândească la ce-i spusese generalul despre opţiunea sa pentru o tabără sau alta, sau la ce îi spusese Dorian despre refuzul său de a-i accepta pe Celaena şi pe prinţ aşa cum erau. Medită la această idee în mod repetat.

Dar nimic nu-l putea pregăti pe Chaol, sau pe oricine din sala aceea tăcută, pentru momentul când regele, zâmbind spre mesele de sub estrada lui, spuse:

— Azi-dimineaţă ne-au venit veşti bune din Eyllwe şi din nord. Revolta sclavilor din Calaculla a fost zdrobită.

Nu auziseră nimic despre asta, iar Chaol îşi dori să-şi poată acoperi urechile pentru a nu auzi când regele spuse:

— Trebuie să facem eforturi să repopulăm minele, acolo şi în Endovier, dar pata revoltei a fost curăţată.

Chaol era bucuros că se sprijinea de un stâlp. Dorian fu cel care vorbi, cu faţa albă ca varul:

— Despre ce vorbeşti?

Tată lui îi zâmbi.

— Iartă-mă. Se pare că sclavii din Calaculla îşi băgaseră în cap să stârnească o revoltă după nefericita moarte a prinţesei Nehemia, iar noi ne-am pus în minte să nu permitem asta, sau alte potenţiale revolte. Şi cum nu aveam resursele să interogăm fiecare sclav pentru a afla care sunt trădătorii...

Chaol înţelese ce putere îi trebuia lui Dorian pentru a nu-şi scutura capul de oroare, atunci când puse lucrurile cap la cap şi înţelese câţi oameni fuseseră măcelăriţi.

— Generale Ashryver, spuse regele.

Aedion rămase neclintit.

— Tu şi legiunea Bane veţi fi mulţumiţi să aflaţi că, de când cu epurarea din Endovier, mulţi dintre rebelii din teritoriul vostru şi-au încetat... caraghioslâcurile.

Chaol nu ştiu de unde găsi Aedion curajul şi voinţa, dar generalul zâmbi şi-şi plecă fruntea.

— Vă mulţumesc, Majestate.

*

Dorian se năpusti în atelierul lui Sorscha. Ea sări de pe locul ei de la masă, cu o mână pe piept.

— Ai auzit? o întrebă el, închizând uşa în urma

lui.

Ochii ei erau suficient de roşii cât să sugereze că auzise. El îi luă faţa în mâini, lipindu-şi fruntea de a ei, având nevoie de tăria aceea rece. Nu ştia cum de reuşise să nu plângă, să nu vomite, să nu-şi omoare tatăl pe loc. Uitându-se la ea, inspirând parfumul ei de rozmarin şi mentă, ştiu de ce.

— Vreau să pleci din castelul acesta, spuse el. Îţi dau banii necesari, dar vreau să pleci de aici imediat ce găseşti un mod de a o face fără a stârni bănuieli.

Ea se smulse din strânsoarea lui.

— Ai înnebunit?

Nu, niciodată nu văzuse lucrurile mai clar.

— Dacă rămâi, dacă suntem prinşi... Îţi dau oricâţi bani îţi trebuie...

— Nimic din ce-mi poţi oferi nu mă va convinge să plec.

— Te leg de cal, dacă e nevoie, şi tot te scot de-aici...

— Şi cine va avea grijă de tine? Cine îţi va pregăti tonicele? Nici cu căpitanul nu mai vorbeşti. Cum aş putea pleca acum?

El o prinse de umeri. Trebuia să înţeleagă – trebuia s-o facă să înţeleagă. Loialitatea ei era unul dintre aspectele pe care le iubea, dar acum... n-ar fi făcut decât s-o omoare.

— A ucis mii de oameni într-o clipită. Imaginează-ţi ce ar face dacă ar descoperi că mă ajuţi. Sunt lucruri mai rele decât moartea, Sorscha. Te rog – te rog, pleacă.

Degetele ei le găsiră pe ale lui, pe care le apucară strâns.

— Vino cu mine.

— Nu pot. Va fi şi mai rău dacă voi pleca, dacă fratele meu ajunge moştenitor. Şi cred... ştiu că unii ar putea încerca să-l oprească. Dacă sunt aici, sper să-i pot ajuta cumva.

O, Chaol. Acum înţelese de ce o trimisese pe Celaena în Wendlyn – înţelese că întoarcerea lui la Anielle... Chaol se vânduse pentru a o şti în siguranţă pe Celaena.

— Dacă rămâi tu, rămân şi eu, spuse Sorscha. Nu mă poţi convinge de contrariu.

— Te rog, spuse el, pentru că nu ştia să ţipe, nu cu morţile acelor oameni apăsându-l. Te rog...

Dar ea îi mângâie gâtul cu degetul mare.

— Împreună. Vom face asta împreună.

Şi, chiar dacă era egoist şi oribil din partea lui, dar renunţă la luptă.

*

Chaol merse la mormânt, pentru a fi singur, pentru a jeli, pentru a urla. Dar nu era singur.

Aedion stătea pe treptele scării în spirală, cu antebraţele sprijinite pe genunchi. Acesta nu se întoarse când Chaol îşi puse lumânarea jos şi se aşeză lângă el.

— Ce crezi, şopti Aedion, uitându-se fix în întuneric, că gândesc popoarele de pe celelalte continente, dincolo de mări, despre noi? Crezi că ne urăsc sau le e milă de noi pentru ceea ce ne facem unii altora? Poate că şi la ei e la fel de rău ca la noi. Poate că e chiar mai rău. Dar să faci ce trebuie să fac eu, ca să supravieţuieşti... Trebuie

să cred că e mai bine. Undeva, trebuie să fie mai bine decât aici.

Chaol nu ştiu ce să-i răspundă.

— Am fost...

Dinţii lui Aedion sclipiră în întuneric.

— Am fost forţat să fac multe, foarte multe. Lucruri depravate, dezgustătoare; şi totuşi, nimic nu m-a făcut să mă simt atât de murdar ca astăzi, mulţumind omului ăluia care mi-a ucis poporul.

N-avea ce să-i spună pentru a-l consola, n-avea ce să-i promită, aşa că îl părăsi pe Aedion, care continuă să privească nemişcat în întuneric.

*

În acea noapte, în Teatrul Regal nu era niciun loc liber. Toate lojele şi balconul gemeau de nobilime, neguţători, oricine îşi permisese preţul biletului. Bijuterii şi mătase străluceau în lumina candelabrelor din cleştar, bogăţiile unui imperiu cuceritor.

Veştile despre masacrarea sclavilor ajunseseră în acea după-amiază, răspândindu-se în întreg oraşul într-o undă de murmure, lăsând în urmă doar tăcere. Balcoanele superioare ale teatrului erau neobişnuit de liniştite, de parcă publicul venise să se calmeze, să lase muzica să spele pata veştilor.

Numai lojile răsunau de discuţii. Se întrebau ce însemna asta pentru averile celor aşezaţi în scaunele luxoase din catifea stacojie, dezbăteau despre locurile de unde ar trebui aduşi noii sclavi pentru a se asigura continuitatea activităţii şi

despre cum ar trebui să-şi trateze propriii sclavi. În pofida clopotelor şi a modificării luminii candelabrelor, lojelor le luă mult mai mult decât de obicei să se liniştească.

Încă mai discutau când cortinele roşii fură trase, lăsând la vedere orchestra, şi a fost un miracol că s-au sinchisit să aplaude dirijorul când acesta intră şchiopătând în scenă.

Atunci observară că fiecare muzician de pe scenă era îmbrăcat în negru de doliu. Cu toţii tăcură, iar când dirijorul ridică braţele, altceva, şi nu o simfonie, umplu spaţiul ca o cavernă.

Era Cântecul din Eyllwe.

Apoi Cântecul din Fenharrow. Şi din Melisande. Şi din Terrasen. Toate naţiunile cărora le aparţinuseră sclavii din lagărele de muncă.

Şi, în sfârşit, nu pentru pompă sau triumf, ci pentru a jeli ceea ce deveniseră, interpretară Cântecul din Adarlan.

Când se stinse nota finală, dirijorul se întoarse spre mulţime, cu muzicienii ridicaţi lângă el. Toţi ca unul, priviră spre loji, spre toate acele bijuterii cumpărate cu sângele unui continent. Şi, fără un cuvânt, fără vreo plecăciune sau vreun alt gest, părăsiră scena.

În dimineaţa următoare, prin decret regal, teatrul fu închis. Nimeni nu i-a mai revăzut pe muzicieni sau pe dirijorul lor.

Capitolul 50

O briză răcoroasă sărută gâtul Celaenei. Pădurea era tăcută, de parcă păsările şi insectele

fuseseră reduse la tăcere de asaltul ei asupra peretelui invizibil. Bariera înghiţise fiecare scânteie de magie pe care o lansase spre ea, iar acum părea să freamăte cu o putere înnoită.

Parfumul de pin şi zăpadă o învălui şi se întoarse, văzându-l pe Rowan sprijinit de un copac din apropiere. Se afla acolo de ceva timp, lăsând-o să-şi epuizeze energia.

Dar nu era obosită. Şi nu terminase. În minte ardea încă un foc sălbatic, care se zvârcolea, fără sfârşit, epuizant. Îl lăsă să se stingă până la tăciune, lăsă să moară şi durerea şi groaza.

Rowan spuse:

— Ne-a venit vorbă de la Wendlyn. Trupele suplimentare nu mai vin.

— N-au venit nici acum zece ani, spuse ea, cu gâtul uscat, deşi nu scosese un cuvânt de ore întregi.

În venele ei scânteia acum un calm glacial.

— De ce s-ar deranja să ne ajute acum?

Ochii lui străluciră.

— Aelin.

Când ea se mulţumi să scruteze pădurea întunecată, el zise:

— Nu trebuie să spui nimic – putem merge în Doranelle în noaptea asta pentru ca tu să afli informaţiile pe care le cauţi de la Maeve. Ai binecuvântarea mea.

— Nu mă insulta cerându-mi să plec. Am de gând să lupt. Nehemia ar fi trebuit să rămână. Părinţii mei ar fi trebuit să rămână.

— Ei au avut parte de luxul de a şti că neamul lor nu se sfârşea cu ei.

Ea scrâşni din dinţi.

— Tu ai experienţă – tu eşti necesar aici. Eşti singura persoană care poate oferi semi-Fae o şansă de supravieţuire; au încredere în tine şi te respectă. Aşa că, rămân. Pentru că tu eşti necesar, iar eu te voi urma spre orice sfârşit.

Şi dacă acele creaturi aveau să îi devoreze trupul şi sufletul, nu-i păsa. Şi-ar fi meritat soarta.

O clipă lungă, el nu spuse nimic, dar se încruntă uşor.

— Spre orice sfârşit?

Ea încuviinţă. Nu era nevoie să amintească masacrele, nu era nevoie să o consoleze. El ştia – înţelegea fără să-i spună o vorbă – ce simţea ea.

Harul ei magic bătea ritmul în sângele ei, dorind mai mult, aşteptând mai mult. Dar avea să aştepte – trebuia să aştepte până venea momentul. Până când privirile aveau să-i cadă pe Narrok şi pe creaturile lui.

Îşi dădu seama că Rowan vedea fiecare dintre aceste gânduri şi încă şi mai multe când el băgă mâna sub tunică şi scoase un pumnal. Pumnalul ei. I-l întinse, lama lungă lucind de parcă în toate aceste luni îl lustruise şi îl îngrijise în secret.

Şi, când încleştă mâna pe pumnal, mai uşor decât îşi amintea, Rowan o privi în ochi, în adâncul inimii, şi îi spuse:

— Inimă-de-Foc.

*

Trupele din Wendlyn n-aveau să vină – nu din spirit de frondă, ci pentru că o legiune de soldaţi

din Adarlan atacase graniţa nordică. Trei mii de oameni în corăbii lansaseră un atac de mare amploare. Wendlyn trimisese toţi soldaţii pe coasta de nord şi acolo aveau să rămână. Semi-Fae urmau a-l înfrunta pe Narrok şi forţele sale singuri. Rowan îi încurajă calm pe necombatanţii din fortăreaţă să fugă.

Niciunul nu plecă însă. Până şi Emrys refuză, iar Malakai se mulţumi să spună că acolo unde merge camaradul lui, acolo mergea şi el.

Ore întregi îşi revizuiră planurile, pentru a le adopta la lipsa întăririlor. Până la urmă, nu schimbară prea multe, din fericire. Celaena contribui cu tot ce putu la planificare, lăsându-l pe Rowan să conducă şi să ajusteze o strategie magistrală în mintea lui strălucită. Încercă să nu se gândească la Endovier şi la Calaculla, dar informaţiile despre evenimente clocoteau încă în ea, amplificându-se în orele lungi de discuţii.

Făcură planuri până când Emrys aduse din bucătărie o oală şi începu să bată în ea cu o lingură, poruncindu-le să plece deoarece în curând aveau să apară zorile.

La un minut după ce se întorseseră în camera lor, Celaena se dezbrăcă şi se aruncă în pat. Rowan nu se grăbi, dându-şi jos cămaşa şi păşind spre vasul de spălat.

— M-ai ajutat mult cu planurile în noaptea asta.

Ea îl urmări cum se spală pe faţă, pe gât.

— Pari surprins.

El îşi şterse faţa cu un prosop, apoi se sprijini de scrin, întinzându-şi braţele ca pentru a-l cuprinde. Lemnul protestă, dar faţa lui rămase

calmă.

Inimă-de-Foc, o strigase el. Ştia oare ce înseamnă acest nume pentru ea? Voia să-l întrebe, avea încă atât de multe întrebări pentru el, dar acum, după toate noutăţile zilei, avea nevoie de somn.

— Am trimis vorbă, spuse Rowan, îndepărtându-se de scrin şi apropiindu-se de pat.

Ea lăsase sabia din peştera din munţi la căpătâiul patului, iar rubinul arzător lucea acum în lumina slabă atunci când Rowan îşi trecu un deget peste mânerul din aur.

— Cadrelor mele militare, cum îţi place să îi numeşti.

Ea îşi prinse coatele.

— Când?

— Cu vreo câteva zile în urmă. Nu ştiu unde sunt sau dacă vor ajunge la timp. Poate că Maeve nu-i va lăsa să vină – sau poate că unii nici nu-i vor cere permisiunea. Pot fi foarte... imprevizibili. Sau poate voi primi ordin să mă întorc în Doranelle şi...

— Chiar ai cerut ajutorul?

El miji ochii.

Asta tocmai am spus.

Ea se ridică, iar el se retrase un pas.

Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

Pentru unele lucruri merită să rişti.

Şi nu se mai retrase când ea se apropie cu încă un pas, spunând, cu fiecare tăciune rămas în inima ei sfâşiată:

— Te revendic, Rowan Whitethorn. Nu-mi pasă ce spui şi cât protestezi. Te revendic drept prieten.

El se întoarse spre vasul pentru spălat, dar ea

surprinse cuvintele nespuse pe care încerca s-o împiedice să i le citească pe faţă.

Nu contează. Chiar dacă supravieţuim, când mergem în Doranelle vei pleca singură de pe tărâmul lui Maeve.

*

În dimineaţa următoare, Emrys li se alătură – împreună cu toţi semi-Fae din Mistward care nu fuseseră trimişi cu mesaje – şi porniră cu toţii spre adăpostul vindecătorilor pentru a ajuta la transportarea pacienţilor spre locuri sigure. Toţi cei care nu puteau lupta rămăseseră să-i ajute pe cei bolnavi şi pe cei răniţi, iar Emrys declară că va rămâne până la sfârşit. Aşa că-l lăsaseră acolo, împreună cu un mic contingent de santinele, în caz că lucrurile luau o turnură foarte, foarte neplăcută. Când Celaena se îndreptă spre copaci împreună cu Rowan, nu-şi luă rămas-bun. Mulţi dintre ceilalţi renunţaseră şi ei la salutul de despărţire – ceea ce părea o invitaţie la moarte, iar Celaena era destul de sigură că nu se bucura de favorurile zeilor.

Fusese trezită în acea noapte de o mână mare, plină de bătături, care îi scutura umărul pentru a o trezi. I se păru că moartea îi aştepta deja.

Capitolul 51

— Ia-ţi sabia şi armele şi grăbeşte-te, îi spuse Rowan Celaenei, iar ea se ridică imediat, întinzându-se după pumnalul aflat lângă pat.

Era deja la jumătatea camerei, punându-şi

hainele şi armele cu o eficienţă mortală. Nu-i mai puse întrebări – era sigură că avea să-i spună ceea ce trebuia să ştie. Sări în pantaloni şi cizme.

— Cred că am fost trădaţi, spuse Rowan, iar degetele ei rămaseră blocate într-o cataramă a centurii pentru sabie când se întoarse spre fereastra deschisă.

Linişte. În pădure, o linişte absolută, iar la orizont, o pată din ce în ce mai mare de întuneric.

— Vin în noaptea asta, şopti ea.

— Am verificat perimetrul.

Rowan îşi îndesă un cuţit în cizmă.

— Este de parcă cineva le-ar fi spus unde sunt amplasate toate capcanele, toate clopotele de avertizare. Vor ajunge în mai puţin de o oră.

— Mai funcţionează pietrele magice de apărare?

Termină să-şi împletească părul şi-şi atârnă sabia pe spate.

— Da – sunt intacte. Am dat alarma, iar Malakai şi ceilalţi pregătesc apărarea pe ziduri.

O mică parte din ea zâmbi gândindu-se la cum trebuie să se fi simţit Malakai când se trezise cu Rowan, pe jumătate gol, urlând ordine în camera lui.

Îl întrebă:

— Cine să ne fi trădat?

— Nu ştiu, dar când o să-i găsesc, le împrăştii rămăşiţele pe ziduri. Dar deocamdată, avem griji mai mari.

Întunericul de la orizont se răspândise, devorând stelele, copacii, lumina.

— Ce e aia?

Gura lui Rowan se strânse într-o linie subţire.
— Griji şi mai mari.

*

Pietrele magice erau ultima linie din apărare în faţa fortăreţei. Dacă Narrok plănuia să asedieze Mistward, nu-i putea rezista o veşnicie – dar sperau că bariera avea să epuizeze creaturile şi le micşoreze puţin puterea. Pe bastioane, în curte şi în vârful turnurilor stăteau semi-Fae. Arcaşii aveau să doboare cât de mulţi puteau atunci când bariera avea să cadă şi urmau să se folosească de uşile din stejar ale fortăreţei pentru a le întârzia pătrunderea în curte.

Rămâneau însă creaturile şi Narrok, împreună cu întunericul pe care-l aduceau cu ei. Păsări şi animale depăşeau în fugă fortăreaţa – un exod de aripi bătând, labe care loveau pământul, gheare care scrâşneau pe stâncă. Şi, mânând mulţimea de animale spre locuri sigure, se vedeau membrii Neamului Mititelelor, din care se vedea doar o strălucire a ochilor nocturni. Indiferent ce aduceau cu ei Narrok şi creaturile... odată ce pătrundeai în acel întuneric, nu mai ieşeai.

Stătea cu Rowan dincolo de porţile curţii, întinderea de iarbă dintre fortăreaţă şi pietre magice părând prea mică. Animalele şi Neamul Micuţelor nu se mai vedeau de o vreme şi până şi vântul murise.

— Când cade bariera, vreau să-ţi bagi toate săgeţile în ochii lor, îi spuse Rowan, cu arcul atârnându-i în mână. Nu le da nicio şansă să te

farmece – pe tine sau pe altcineva. Lasă soldaţii în seama celorlalţi.

Nu văzuseră şi nici nu auziseră pe niciunul dintre cei două sute de soldaţi, dar ea încuviinţă, strângând în mână arcul.

— Cum rămâne cu harul magic?

— Utilizează-l cu atenţie, însă dacă tu crezi că-i poţi distruge cu el, nu ezita. Şi fără eleganţă. Doboară-i prin orice mijloace.

Un calcul glacial. De războinic pur-sânge, nediluat. Aproape că simţea agresivitatea ţâşnind din el.

De dincolo de barieră se ridica o duhoare, iar unele dintre santinelele din curte începură să murmure. Un miros din altă lume, de la creatura scăpată din iad care pândea sub o piele muritoare. Câteva animale rătăcite ţâşniră dintre copaci, cu spume la gură, întunericul din spatele lor îngroşându-se.

— Rowan, spuse ea, când îi simţi mai curând decât îi văzu. Au ajuns.

La marginea copacilor, la nici cinci metri de pietrele magice de apărare, apărură creaturile.

Celaena tresări. Trei.

Trei. Nu două.

— Dar vârcolacii...

Nu-şi putu sfârşi cuvintele, observându-i pe cei trei bărbaţi care priveau atent fortăreaţa. Erau îmbrăcaţi în cel mai profund negru, cu tunicile deschise pentru a lăsa la vedere colierele de pietre Wyrd de la gâturi. Vârcolacii nu-l omorâseră – nu era acelaşi bărbat perfect, uitându-se direct la ea. Zâmbindu-i. De parcă i-ar fi gustat deja carnea.

Un iepure ţâşni din tufişuri, gonind spre pietrele magice de apărare. Precum laba unui animal uriaş, întunericul din spatele creaturilor se întinse ca un bici şi înşfăcă animalul fugar.

Iepurele căzu la jumătatea saltului, blana lui îşi pierdu luciul, iar oasele îi împunseră prin piele de parcă viaţa îi era suptă din trup. Santinelele de pe ziduri şi turnuri tresăriră, unii înjurară. Avea o şansă să scape de una dintre creaturi. Dar toate trei deveneau cu totul altceva, ceva infinit mai puternic.

— Bariera nu trebuie să cadă, îi spuse Rowan. Întunericul acela va ucide tot ce va atinge.

În timp ce vorbea, întunericul se întindea în jurul fortăreţei. Prinzându-i în capcană. Bariera zumzăi, iar reverberaţiile trasară zigzaguri pe tălpile cizmelor ei.

Se schimbă în forma ei Fae, strâmbându-se de durere. Avea nevoie de auzul mai bun, de puterea şi de capacitatea de vindecare a unei Fae. Creaturile rămaseră însă la marginea pădurii, întunericul răspândindu-se tot mai mult. Nici urmă de cele două sute de soldaţi.

Ca unul, cei trei se întoarseră pe jumătate spre întunericul din spatele lor şi păşiră în lături, cu frunţile plecate. Ieşind dintre copaci, apăru Narrok.

Spre deosebire de ceilalţi, Narrok nu era frumos. Era plin de cicatrice, cu o constituţie puternică şi înarmat până-n dinţi. Şi el avea pielea sculptată de venele acelea negre şi lucioase şi purta colierul răsucit din obsidian. Chiar şi de la distanţă, vedeai neantul înfometat din ochii lui. Se scurgea spre ei precum sângele într-un râu.

Aşteptă ca el să spună ceva, să pună o mizã, să le ofere alegerea între a ceda puterii regelui sau a muri, să ţină un discurs care să le distrugă spiritul. Narrok se uită însă la Mistward cu o mişcare lentă, aproape încântată, a capului, îşi scoase pumnalul din fier şi arătă spre porţile curbate dintre pietrele magice de apărare.

Când biciul de întuneric ţâşni şi izbi bariera invizibilă, Celaena şi Rowan rămaseră martori neputincioşi. Aerul se cutremură, iar pietrele se lamentară.

Rowan se deplasa deja spre uşile din stejar, strigând ordine arcaşilor să se pregătească şi să utilizeze orice magie pentru a se apăra de întunericul tot mai ameninţător. Celaena rămase unde se afla. O nouă lovitură, iar bariera se cutremură.

— Aelin, sări Rowan, iar ea îl privi peste umăr. Treci dincolo de porţi.

Dar ea îşi atârnă arcul pe spate şi, când îşi ridică mâna, era cuprinsă de flăcări.

— În acea noapte, în pădure, s-a retras din faţa focului.

— Pentru a-l folosi, trebuie să ieşi în afara barierei, altfel va ricoşa în ziduri.

— Ştiu, spuse ea cu voce joasă.

— Ultima dată a fost de-ajuns să te uiţi doar o dată la chestia aia şi ai căzut sub vraja ei.

Întunericul biciui din nou.

— Nu va fi ca ultima dată, spuse ea, cu ochii pe Narrok şi pe cele trei creaturi ale sale.

Acum avea o poliţă de plătit. Sângele i se înfierbântă, dar spuse:

— Nu ştiu ce altceva să fac.

Dacă întunericul ajungea la ei, pumnalele, săbiile şi săgeţile aveau să devină inutile. N-ar mai fi avut nicio şansă.

În spatele lor se auzi un ţipăt, urmat de alte câteva, apoi de sunetul de metal pe metal. Cineva strigă:

— Tunelul! I-au lăsat să intre prin tunel!

Pentru o clipă, Celaena rămase neclintită, clipind. Tunelul de evadare. Fuseseră trădaţi. Acum ştiau şi unde erau soldaţii: se furişau prin reţeaua subterană, şi pătrunseseră poate pentru că pietrele magice de apărare, cu acea stranie sensibilitate, erau prea concentrate la ameninţarea de deasupra ca să o poată opri pe cea de sub pământ.

Strigătele şi bătălia deveniră şi mai puternice. Rowan pusese luptătorii mai slabi înăuntru, pentru a-i ţine la adăpost – chiar la intrarea tunelului. Avea să fie un măcel.

— Rowan...

Întunericul lovi din nou în barieră, apoi încă o dată. Dădu să meargă spre pietre, însă Rowan mârâi.

— Să nu îndrăzneşti să mai faci un pas...

Ea continuă însă să meargă. În interiorul fortăreţei se auzeau urlete – de durere, de moarte şi de spaimă. Fiecare pas care o îndepărta de camarazi îi sfâşia inima, dar se îndreptă spre pietre, spre porţile uriaşe. Rowan o prinse de cot.

— Acesta a fost un ordin.

Ea îi împinse mâna.

— Au nevoie de tine înăuntru. Lasă bariera în seama mea.

— Nici nu ştii dacă va funcţiona...

— Va funcţiona, sări ea. Eu sunt cea de care vă puteţi dispensa, Rowan.

— Tu eşti moştenitoarea tronului din...

— Acum sunt doar o femeie care ar putea salva multe vieţi. Lasă-mă să fac asta, să-i ajut pe ceilalţi.

Rowan privi pietrele magice de apărare, fortăreaţa şi santinelele care se chinuiau să-i ajute pe cei de sub ei, punând totul în balanţă, calculând. În cele din urmă, Rowan spuse:

— Nu-i provoca. Concentrează-te pe întunericul acela şi încearcă să-l ţii departe de barieră. Atât. Menţine poziţia, Aelin.

Dar ea nu voia să îşi păstreze poziţia – nu când duşmanul ei era atât de aproape. Nu atunci când o apăsă greutatea sufletelor de la Calaculla şi Endovier, ţipând la fel de puternic precum soldaţii din interiorul fortăreţei. Îi dezamăgise pe toţi. Ajunsese prea târziu. Şi asta era suficient. Dar încuviinţă, ca un soldat bun, aşa cum Rowan credea că este, şi spuse:

— Înţeles.

— Din momentul în care păşeşti în afara barierei, te vor ataca, spuse el, eliberându-i braţul.

Harul ei magic începu să-i fiarbă în vene.

— Să ai un scut pregătit.

— Ştiu, fu singurul ei răspuns în timp ce se apropie de barieră şi de întunericul învolburat de dincolo de ea. Pietrele curbate ale porţii se ridicau înfricoşătoare, iar ea îşi trase sabia de la spate cu mâna dreaptă, în timp ce stânga îi era învăluită de flăcări.

Poporul Nehemiei, măcelărit. Propriul ei popor, măcelărit. Poporul ei.

Celaena păşi sub arcadele din piatră, magia curgând în zigzaguri şi sărutându-i pielea. Câţiva paşi aveau să o ducă în afara barierei. Îl simţea pe Rowan ezitând, aşteptând să vadă dacă va supravieţui primelor momente ale confruntării. Avea să supravieţuiască – avea să ardă chestiile alea până se prefăceau în scrum şi cenuşă.

Le era datoare măcar cu asta celor ucişi în Endovier şi Calaculla – măcar atât putea face, după atât de mult timp. Un monstru, care să distrugă monştrii.

Flăcările de pe braţul ei stâng ardeau din ce în ce mai puternic, iar Celaena păşi dincolo de arcadă, în abisul care o chema ca o sirenă.

Capitolul 52

Întunericul se repezi la Celaena din clipa în care păşi dincolo de bariera invizibilă.

Un perete din flăcări se dezlănţui peste suliţa de întuneric şi, aşa cum mizase, întunericul se retrase, doar pentru a lovi din nou, iute ca o viespe.

Întâmpină lovitură după lovitură, făcând focul să se întindă, un perete de roşu şi auriu care îmbrăca bariera din spatele ei. Nu luă în seamă duhoarea creaturilor, lipsa aerului din dreptul urechilor ei, durerea copleşitoare de cap, cu atât mai rea dincolo de protecţia santinelelor, în special acum, că se adunaseră toate trei creaturile, dar nu le cedă niciun centimetru, nici chiar când sângele

începu să-i picure din nas.

Întunericul se întinse spre ea, asaltând simultan peretele, străpungând găuri în flacăra ei. Găuri pe care ea le repara din reflex, lăsând libertate puterii de a se manifesta cum dorea, dar cu porunca de a proteja – de a proteja bariera. Făcu încă un pas dincolo de poarta din piatră.

Narrok nu era nicăieri, dar cele trei creaturi o aşteptau.

Spre deosebire de noaptea trecută, din pădure, erau înarmate cu săbii lungi, subţiri, pe care le scoaseră cu graţia lor nepământeană. Apoi atacară.

Bine.

Evită să le privească în ochi, nici nu dădu atenţie sângelui care îi curgea din nas şi presiunii din urechi. Chemă un scut de foc în jurul antebraţului stâng şi începu să învârtă sabia aceea antică.

Dacă Rowan rămăsese să o vadă încălcându-i prima poruncă, apoi şi pe a doua, şi pe a treia, n-avea de unde să ştie.

Cele trei creaturi continuară să o atace, rapid şi controlat, de parcă şi-ar fi exersat mişcările vreme de ani, de parcă ar fi împărtăşit aceeaşi minte, acelaşi trup. Când respingea una, apărea o alta; când străpungea una cu flacără şi oţel, o alta se strecura pe sub prima ca s-o înşface. Nu trebuia să le lase s-o atingă, nici nu avea voie să se uite la ele.

Scutul din jurul barierei îi ardea spatele, întunericul creaturilor înţepând şi muşcând din ea, dar Celaena se ţinu tare. Nu-l minţise pe Rowan în

legătură cu asta – cu protejarea zidului.

Una dintre creaturi lovi cu sabia spre ea – nu ca s-o omoare. S-o împiedice.

Cumva, a doua ei natură făcu flăcările să coboare de-a lungul sabiei ei, când răspunse atacului, poruncind focului să intre chiar în sabie. Când întâlni fierul negru al creaturii, începură să danseze scântei albastre, atât de strălucitoare, încât îndrăzni să privească faţa creaturii şi văzu – surpriză. Oroare. Furie.

Mânerul sabiei era cald – reconfortant – în mâna ei, iar piatra roşie lucea de parcă ar fi avut un foc al ei.

Cele trei creaturi se opriră la unison, cu buzele senzuale retrase de pe dinţii prea albi într-un rânjet. Cea din centru, cea care o gustase altă dată, şuieră spre sabie:

— Goldryn.

Întunericul se opri, iar Celaena profită de lipsa de neatenţie pentru a-şi repara scuturile, un fior de gheaţă urcându-i pe şira spinării, chiar dacă flăcările o încălzeau. Ridică sabia mai sus şi avansă încă un pas.

— Dar tu nu eşti Athril, iubitul reginei întunecate, spuse una dintre ele.

Alta spuse:

— Şi nu eşti Brannon din neamul Wildfire.

— De unde...

Dar cuvintele i se opriră în gât când în minte îi fulgeră o amintire, din urmă cu doar câteva luni – de acum o viaţă. O amintire a unui tărâm de trecere, a cuvintelor spuse de fiinţa care trăia în interiorul lui Cain. Fiinţa care le vorbea, ei şi Elenei.

Elena, fiica lui Brannon.

Aţi fost aduşi înapoi, spunea fiinţa. *Toţi jucătorii din jocul neterminat.*

Un joc început în zorii timpurilor, când o rasă de demoni crease cheile Wyrd şi le folosise pentru a pătrunde în această lume, iar Maeve îşi folosise puterile pentru a-i alunga. Unii demoni rămăseseră însă prizonieri în Erilea şi porniseră un al doilea război, secole mai târziu, când Elena luptase împotriva lor. Dar ce se alesese de ceilalţi, care fuseseră trimişi înapoi pe tărâmul lor? Dacă regele Adarlanului, aflând despre chei, descoperise şi unde să le găsească? Unde să le... utilizeze?

O, zeilor!

— Voi sunteţi Valgi, şopti ea.

Cele trei creaturi din trupurile muritoare zâmbiră.

— Suntem prinţi ai tărâmului nostru.

— Ce tărâm?

Turnă magie în scutul din spatele ei.

Prinţul Valg din mijloc păru să se apropie de ea fără să se mişte. Trimise un pumn de foc spre el, iar el se retrase.

— Un tărâm al întunericului, al gheţii şi al vântului veşnic, spuse el. Aşteptăm de mult, de foarte mult timp să gustăm iar din lumina soarelui vostru.

Regele din Adarlan era fie mai puternic decât îşi imaginase, fie cel mai mare nebun în viaţă, dacă îşi imaginase că-i poate controla pe aceşti prinţi demoni.

Sângele care îi curgea din nas ajunsese pe tunică. Conducătorul lor toarse:

— Dacă mă laşi să intru, fată, nu va mai fi sânge, nu va mai fi durere.

Trimise un alt zid de flăcări spre ei.

— Brannon şi ceilalţi v-au învins odată, trimiţându-vă în uitare, spuse ea, deşi plămânii îi ardeau. O putem face din nou.

Un râs pe un ton jos.

— N-am fost învinşi. Doar înfrânţi. Până când un muritor a fost suficient de nebun să ne invite înapoi, pentru a ne folosi de aceste minunate trupuri.

Oare oamenii care ocupaseră odinioară trupurile mai erau înăuntru? Dacă le tăia capetele – colierul acela din piatră Wyrd – creaturile ar fi dispărut, sau s-ar fi dezlănţuit într-o altă formă?

Era mai rău, mult mai rău decât se aşteptase.

— Da, spuse conducătorul, făcând un pas spre ea şi mirosind. Ar trebui să te temi de noi. Şi să ne accepţi.

— Acceptă asta, rânji ea şi aruncă spre capul lui un pumnal ascuns în apărătoarea de antebraţ.

El fu atât de rapid, încât pumnalul doar îi zgârie obrazul în loc să i se înfigă între ochi. Sânge negru începu să curgă; el ridică o mână albă ca luna pentru a-l examina.

— Îmi va face plăcere să te devorez din interior, spuse el, iar întunericul se întinse din nou spre ea.

*

Bătălia era încă în toi în interiorul fortăreţei, ceea ce era bine, însemna că nu muriseră toţi. Iar

Celaena încă o mai învârtea pe Goldryn împotriva celor trei prinţi Valg – deşi devenea din ce în ce mai grea, iar scutul din spatele ei începuse să se destrame. Nu avusese timp să-şi canalizeze puterea sau să o raţionalizeze.

Întunericul pe care îl aduseseră cei trei Valg continua să izbească zidul, aşa că Celaena aruncă scut după scut, focul arzându-i în sânge, în respiraţie, în minte. Dădu frâu liber magiei, cerându-i doar să menţină viu scutul din spatele ei. Aşa şi făcu, consumându-i cu poftă resursele.

Rowan nu îi venise în ajutor. Îşi spuse însă că avea să vină, că avea să o ajute, pentru că nu era o dovadă de slăbiciune să recunoască faptul că avea nevoie de el, de ajutorul lui şi...

Simţi crampe în partea de jos a spatelui şi fu singurul lucru pe care îl putu face pentru a nu scăpa legendara sabie din mână, atunci când conducătorul prinţilor Valg îi atacă gâtul cu sabia. Nu.

De-a lungul coloanei i se răsuci un muşchi, i se contorsionă până când trebui să-şi muşte buzele pentru a nu ţipa când respinse lovitura. Nu putea fi o epuizare. Nu atât de curând, nu după ce se pregătise atât, nu...

În scutul din spatele ei apăru o gaură, iar întunericul lovi bariera, făcând ca magia să se încreţească şi să se retragă. Îi aruncă un gând şi, când flacăra repară scutul, sângele începu să-i fiarbă.

Prinţii se apropiau din nou. Mârâi, trimiţând un val de flăcări albe spre ei, împingându-i înapoi, înapoi, înapoi, în timp ce inspira puternic.

Dar, în loc de aer, tuşi sânge.

Dacă fugea în spatele porţilor, cât avea să mai reziste scutul până să cadă pradă prinţilor şi întunericului lor străvechi? Cât aveau să reziste cei dinăuntru? Nu îndrăzni să se uite în spate, să vadă cine câştiga. Nu suna bine. Nu se auzeau sunete de victorie, ci doar ţipete de durere şi de teamă.

Genunchii îi tremurau, dar îşi înghiţi sângele din gură şi inspiră încă o dată.

Nu-şi imaginase că se va termina aşa. Şi poate că asta şi merita, după ce întorsese spatele împărăţiei sale.

Unul dintre prinţii Valg strecură o mână prin peretele de flăcări care-i separa, întunericul apărându-i carnea pentru a nu fi topită. Tocmai se pregătea să trimită o lovitură spre el, când, cu coada ochiului, văzu o mişcare dinspre copaci.

Sus pe deal, de parcă ar fi coborât în fugă din munţi şi nu se opriseră să mănânce, să bea, sau să doarmă, erau un bărbat impunător, o pasăre uriaşă şi trei dintre cei mai mari prădători pe care-i văzuse vreodată.

Cinci în total.

Răspundeau chemării disperate de ajutor a prietenului lor.

Se azvârliră în goană printre copaci şi peste stânci: doi lupi, unul negru şi unul alb ca luna, bărbatul puternic, pasărea zburând la înălţime joasă deasupra lor, şi o pisică de munte care gonea în spatele lor, îndreptându-se cu toţii spre întunericul care pândea între ei şi fortăreaţă.

Lupul negru se opri brusc când se apropiară de întuneric, de parcă ar fi simţit ce putea face.

Ţipătul din fortăreaţă se intensifică. Dacă nouveniţii distrugeau soldaţii, supravieţuitorii ar fi putut lua calea tunelului, pentru a se salva înainte ca întunericul să mistuie totul.

Transpiraţia îi înţepa Celaenei ochii, iar durerea o tăia atât de adânc, încât se întreba dacă nu o va face pentru totdeauna. Dar nu-l minţise pe Rowan când vorbise de vieţi salvate.

Aşa că nu se opri să se îndoiască sau să analizeze opţiuni când aruncă rămăşiţele puterii spre cei cinci prieteni ai lui Rowan, o punte de flăcări prin întuneric, împărţindu-l în două.

O cale către porţile din spatele ei.

Din fericire, prietenii lui Rowan nu ezitară, repezindu-se pe calea deschisă, lupii primii, pasărea – un vultur pescar – urmându-i îndeaproape. Îşi turnă întreaga putere în punte, strângând din dinţi pentru a rezista agoniei, iar cei cinci trecură în viteză pe lângă ea, fără să-i arunce nici măcar o privire. Pisica de munte aurie încetini însă când să treacă printre porţile din spatele ei, văzând că pieptul i se strânge şi tuşeşte, sângele strălucindu-i pe iarbă.

— El e înăuntru, spuse ea gâtuit. Ajutaţi-l.

Marea felină zăbovi, evaluând starea ei, starea zidului şi prinţii care se luptau cu flăcările ei.

— Du-te, spuse ea hârâind.

Puntea din întuneric se prăbuşi, iar ea se clătină, dând un pas înapoi, în timp ce forţa aceea neagră se izbi în ea, în scut, în lume.

Sângele îi urla atât de tare în urechi, încât de-abia auzi când pisica de munte se repezi spre fortăreaţă. Prietenii lui Rowan veniseră. Bine. Bine

că nu avea să fie singur, că avea prieteni în lume.

Tuşi din nou sânge, împrăştiindu-l pe pământ – pe picioarele prinţului Valg.

De-abia făcu o mişcare, când el o aruncă îndărăt în propriile flăcări, iar ea lovi zidul magic de sub ea, dur şi neiertător de parcă ar fi fost făcut din piatră. Singura cale în fortăreaţă era prin porţile magice de apărare. Lovi cu Goldryn, dar lovitura fu slabă. Împotriva Valgilor, împotriva acestei oribile puteri pe care o poseda regele din Adarlan, cu armata aceasta la dispoziţia lui... era cu totul inutilă. La fel de inutilă precum era jurământul pe care-l făcuse la mormântul Nehemiei. La fel de inutilă precum moştenitoarea unui tron distrus şi a unui nume distrus.

Harul magic făcea ca sângele să-i clocotească. Întunericul avea să fie o uşurare în comparaţie cu iadul care-i ardea în vene. Prinţul Valg înaintă, iar o parte din ea ţipă – ţipă la ea să se ridice, să continue lupta, să urle de mânie împotriva acestui sfârşit oribil. Dar mişcarea membrelor, chiar şi respiraţia, deveniseră un efort colosal.

Era foarte obosită.

*

Fortăreaţa devenise un iad de ţipete şi de luptă şi de sânge, dar Rowan continuă să-şi fluture săbiile, menţinându-şi poziţia la gura tunelului pe măsură ce soldaţii pătrundeau unul câte unul. Şeful cercetaşilor, Bas, îi lăsase înăuntru, îi spusese Luca lui Rowan. Ceilalţi semi-Fae care conspiraseră împreună cu Bas îşi doreau puterea

pe care le-o ofereau creaturile – îşi doreau un loc în lume. Văzând devastarea din ochii însângeraţi ai băiatului, Rowan înţelese că Bas îşi găsise deja sfârşitul. Spera că nu Luca fusese executorul.

Soldaţii continuau să vină, oameni bine antrenaţi, cărora nu le era teamă de semi-Fae sau de puţina magie pe care o purtau. Erau înarmaţi cu fier şi nu făceau diferenţa între tineri şi bătrâni, între bărbaţi şi femei, hăcuind şi măcelărind.

Rowan nu era epuizat, absolut deloc. Luptase perioade mai lungi şi în condiţii mai grele, dar ceilalţi dădeau înapoi, în special pentru că soldaţii continuau să ia cu asalt fortăreaţa. Rowan îşi scoase sabia din măruntaiele unui soldat, cu pumnalul deja tăind gâtul următorului, când un mârâit zgudui pietrele fortăreţei. Unele dintre semi-Fae îngheţară, dar Rowan aproape se cutremură de uşurare când îi văzu pe lupii gemeni sărind de pe scară şi închizându-şi fălcile peste gâturile a doi soldaţi din Adarlan.

Aripi mari fâlfâiră şi un bărbat încruntat, cu ochi negri, apăru în faţa lui, învârtind o sabie mai veche decât ocupanţii fortăreţei Mistward. Vaughan dădu uşor din cap spre el, apoi luă poziţie, căci nu fusese niciodată prea vorbăreţ.

În spatele lui, lupii erau la fel de letali, şi nici nu se sinchisiră să se schimbe în forma lor de Fae, doborând soldat după soldat, lăsându-i pe cei care reuşeau să treacă pe mâna masculului care aştepta în spatele lor. Ceea ce văzuse îi fu suficient lui Rowan, care se repezi pe scări, ferindu-se de semi-Fae împietriţi şi însângeraţi.

Întunericul încă nu se aşternuse, ceea ce

însemna că ea mai respira, mai menţinea linia, dar...

O pisică de munte se opri brusc pe palierul scării şi-şi schimbă forma. Rowan privi în ochii roşietici ai lui Gavriel şi întrebă:

— Ea unde e?

Gavriel ridică o mână, de parcă ar fi vrut să-l oprească.

— E rău, Rowan. Cred...

Rowan o luă la fugă, dându-l la o parte pe cel mai vechi prieten al său, făcându-şi loc cu umărul pe lângă celălalt bărbat impozant care apăruse – Lorcan. Până şi Lorcan răspunsese apelului lui. Avea să vină şi momentul recunoştinţei, iar semi-Fae cu părul negru nu spuse nimic când Rowan trecu iute ca fulgerul, alergând spre porţile bastionului. Ce văzu dincolo, aproape că-l aduse în genunchi.

Peretele de flăcări era zdrenţe, dar încă mai proteja bariera, însă cele trei creaturi...

Aelin stătea în faţa lor, cocoşată şi gâfâind, cu sabia atârnându-i neputincioasă în mână. Creaturile avansară şi o flacără albastră anemică răsări între ei. O dădură la o parte cu un gest al mâinii. O altă flacără răsări, iar genunchii i se înmuiară.

Scutul de foc se retrase, pulsând precum lumina în jurul trupului ei. Ardea. De ce nu se retrăsese?

Un alt pas şi creaturile îi spuseră ceva ce o făcu să ridice fruntea. Rowan ştia că nu avea cum să ajungă la ea, nu avea nici forţa să strige un avertisment când Aelin privi în ochii creaturii din

faţa ei.

Îl minţise. Voise să salveze vieţi, da, dar se dusese acolo fără intenţia de a-şi salva propria-i viaţă.

Inspiră adânc – să alerge, să urle, să-şi adune puterea, dar un perete de muşchi se izbi în el din spate, doborându-l pe iarbă. Deşi Rowan îl împinse şi se luptă cu Gavriel, nu putea face nimic împotriva celor patru secole de antrenament şi instinct de felină care îl ţineau la pământ, împiedicându-l să alerge printre porţile acelea şi în bezna care distrusese lumi întregi.

Creatura îi luă faţa lui Aelin în mâini, iar sabia ei căzu la pământ, uitată.

Rowan urlă când creatura o ridică în braţele ei. Când ea încetă să mai lupte. Când flăcările ei se stinseră şi întunericul o înghiţi.

Capitolul 53

Era sânge peste tot.

Ca şi înainte, Celaena se trezi între cele două paturi însângerate, iar suflarea care duhnea o mângâia pe ureche, pe gât, pe şira spinării. Simţea cum prinţii Valg o încercuiau, dându-i târcoale, cu mişcări de prădători, devorându-i nefericirea şi durerea bucată cu bucată, gustând şi savurând.

Nu avea scăpare, nu se putea mişca. Privirea i se plimba de la un pat la celălalt.

Cadavrul Nehemiei, sfâşiat şi mutilat, pentru că ajunsese prea târziu, pentru că fusese o laşă, şi părinţii ei, cu gâturile tăiate de la o ureche la alta, pământii şi lipsiţi de viaţă. Morţi din cauza unui

atac pe care ei ar fi trebuit să-l simtă. Un atac pe care ea ar fi trebuit să-l simtă. Poate că-l simţise şi de aceea se strecurase acolo în acea noapte. Dar şi atunci ajunsese prea târziu.

Două paturi. Două fisuri în sufletul ei, crăpături prin care abisul începuse să curgă cu mult înainte ca prinţii Valg să o prindă în mrejele lor. O gheară o atinse pe gât şi ea sări, împleticindu-se în direcţia cadavrelor părinţilor ei.

În momentul în care întunericul o cuprinsese, stingându-i flacăra epuizată, începuse să o roadă mânia nesăbuită care o convinsese să păşească dincolo de barieră. Aici în întuneric, tăcerea era totală – eternă. Simţea Valgii furişându-se în jurul ei, flămânzi, nerăbdători şi plini de o răutate rece, străveche.

Se aşteptase ca viaţa să-i fie sorbită imediat, dar ei se mulţumeau să stea aproape de ea în întuneric, frecându-se de ea ca pisicile, până când se formă o lumină slabă şi se regăsi între aceste două paturi. Nu avea puterea să se uite în altă parte, nu avea puterea să facă nimic, doar să simtă cum ameţeala şi panica devin din ce în ce mai puternice. Şi acum... Acum...

Deşi cadavrul era nemişcat pe pat, vocea Nehemiei şopti: *Laşo.*

Celaena vomită. Un râs aspru, slab, se auzi din spatele ei.

Dădu îndărăt, îndepărtându-se de patul unde zăcea Nehemia. Apoi se trezi într-o mare de roşu – roşu, şi alb, şi cenuşiu, şi...

Acum stătea ca o furie în patul părinţilor ei, unde zăcuse şi cu zece ani în urmă, trezindu-se

între trupurile lor, în ţipetele servitoarei. Acele ţipete le auzea şi acum, stridente şi fără sfârşit şi… *Laşo.*

Celaena căzu peste tăblia patului, la fel de reală, netedă şi rece cum şi-o amintea. Nu avea unde să se ascundă. Era o amintire – acestea nu erau realităţi.

Îşi apăsă palmele pe lemn, luptându-se cu ţipătul care încerca să-i părăsească buzele. *Laşo.* Vocea Nehemiei umplu din nou camera. Celaena închise ochii şi spuse peretelui:

— Ştiu, ştiu.

Nu se luptă când degetele reci, terminate cu gheare, îi mângâiară obrajii, fruntea, umerii. Una dintre gheare îi tăie coada împletită care şerpuia în jurul ei. Nu se luptă cu întunericul care o înghiţi şi o târî în adâncuri.

*

Întunericul nu avea sfârşit sau început.

Era abisul care îi bântuise paşii vreme de zece ani de zile şi căzu de bunăvoie în el, îl întâmpină cu bucurie.

Nu existau sunete, doar vaga senzaţie că se îndreaptă spre un fund care poate că nu exista, sau care ar fi putut să însemne adevăratul ei sfârşit. Poate că prinţii Valg o devoraseră deja, transformând-o într-o carcasă. Poate că sufletul ei era întemniţat pentru totdeauna aici, în acest întuneric fără sfârşit.

Poate că acesta era iadul.

*

Întunericul se unduia acum, mişcându-se odată cu sunetul şi culoarea prin care trecea ea. Trăise fiecare imagine, fiecare amintire, una mai rea decât cealaltă. Faţa lui Chaol când văzuse cu adevărat ce era; trupul mutilat al Nehemiei; ultima ei conversaţie cu prietena ei, lucrurile îngrozitoare pe care i le spusese. *Când toţi oamenii tăi vor zăcea morţi în jurul tău, să nu vii plângând la mine.*

Şi se adeverise. Acum, mii de sclavi din Eyllwe fuseseră măcelăriţi pentru curajul lor.

Se împletici printr-un vârtej de clipe în care dovedise că prietena ei avea dreptate. Nu era altceva decât o risipă de spaţiu şi de respiraţie, o pată pe obrazul lumii, care nu-şi merita dreptul prin naştere.

Acesta era iadul – şi arăta ca iadul, pentru că văzu baia de sânge pe care o crease în ziua în care făcuse ravagii în Endovier. Ţipetele muribunzilor – oamenii pe care îi tăiase bucăţi – trăgeau de ea ca mâinile unor fantome.

Asta merita.

*

Înnebunise în acea primă zi în Endovier.

Înnebuni şi când căderea încetini şi fu dezbrăcată şi legată între doi stâlpi pătaţi cu sânge. Aerul rece îi muşca sânii goi, o muşcătură care nu era nimic în comparaţie cu teroarea şi agonia trăite când biciul pocni şi...

Se zbătu în frânghiile care o ţineau legată. De-

abia avu timp să tragă o gură de aer înainte ca biciul să o lovească din nou, sfârtecând lumea ca un fulger, sfârtecându-i pielea.

— Laşo, spuse Nehemia în spatele ei, iar biciul pocni. Laşo.

Durerea era orbitoare.

— Uită-te la mine!

Nu putea să-şi ridice fruntea.

— Uită-te la mine!

Atârna în frânghii, dar reuşi să privească peste umăr.

Nehemia era întreagă, frumoasă şi nevătămată, cu ochii plini de o ură acuzatoare. Apoi, din spatele ei apăru Sam, arătos şi înalt. Moartea lui fusese foarte asemănătoare morţii Nehemiei, şi totuşi mult mai rea, pentru că durase ore întregi. Nici pe el nu-l salvase. Când zări biciul cu vârf de fier din mâinile lui, când el trecu pe lângă Nehemia şi desfăşură biciul pe pământul stâncos, Celaena lăsă să-i scape un râs liniştit, pe o tonalitate joasă.

Primi cu recunoştinţă durerea, cu braţele deschise, iar el inspiră îndelung, hainele mişcându-i-se odată cu respiraţia, şi pocni din bici. Vârful din fier – o, zeilor, o sfâşie şi căzu grămadă.

— Din nou, îi spuse Celaena, cuvântul ceva mai mult decât un sunet răguşit. Din nou.

Sam se supuse. Se auzea doar bufnetul pielii biciului pe pielea umedă, iar în timp ce Sam şi Nehemia făceau cu schimbul, în spatele lor se formă o coadă de oameni care aşteptau ceea ce meritau ca plată pentru ceea ce nu reuşise ea să facă.

Un şir foarte lung de oameni. Erau atât de multe vieţi pe care nu reuşise să le protejeze.

Din nou.

Din nou.

Din nou.

*

Nu trecuse de barieră aşteptându-se să învingă prinţii Valg.

Se dusese acolo din acelaşi motiv pentru care răbufnise în acea zi în Endovier.

Prinţii Valg încă n-o uciseseră, totuşi.

Le simţise plăcerea atunci când ea implora să fie biciuită. Era ceea ce-i susţinea. Carnea ei muritoare nu reprezenta nimic pentru ei – agonia din interior era premiul lor. Aveau să se delecteze cu asta pentru vecie, ţinând-o ca pe un animal de companie.

Nimeni n-o putea salva, nimeni nu putea să pătrundă în întunericul lor şi să scape cu viaţă.

Unul către unul, scotociră prin amintirile ei. Ea îi hrăni, le dădu tot ce doreau şi încă mai mult. Tot mai departe în trecut, cernând anii, pe măsură ce se cufundau în întuneric, îngemănându-se. Ei nu-i păsa.

Nu se uitase în ochii prinţilor Valg aşteptându-se să vadă din nou răsăritul soarelui.

*

Nu ştia de cât timp intrase în posesia lor.

Apoi se auzi agitaţie, urlete de dedesubt – un

râu îngheţat. Şoapte şi o lumină neclară se ridicau să-i întâmpine. Nu, nu se ridicau – acesta era fundul.

Capătul abisului. Şi capătul vieţii ei, poate, în sfârşit.

Nu ştiu dacă şuieratul prinţilor Valg era de mânie sau de plăcere când se azvârliră în râul îngheţat din fundul sufletului ei.

Capitolul 54

Trompetele îi anunţară venirea. Trompetele şi tăcerea, pe măsură ce oamenii din Orynth se înghesuiau pe străzile abrupte, şerpuind în sus spre palatul alb care veghea asupra lor. Era prima zi însorită după multe săptămâni – zăpada de pe străzile pietruite se topea iute, deşi vântul încă mai avea o ultimă muşcătură de iarnă în el, suficient cât regele din Adarlan şi întreaga sa Curte numeroasă să fie înfofoliţi în blănuri care le acopereau însemnele regale.

Totuşi, steagurile lor aurii şi purpurii fluturau în vântul tăios, stâlpii auriţi strălucind la fel de puternic precum armura purtătorilor lor, care tropăiau în faţa cortegiului. Îi urmări apropiindu-se din unul de la balcoanele din afara camerei tronului, cu Aedion lângă ea comentând constant despre starea cailor, a armurilor, a armelor – despre însuşi regele din Adarlan, care călărea, aproape de prima linie, pe un cal de război mare şi negru. Lângă el era şi un ponei, pe care se afla o siluetă mai mică.

— Smiorcăitul de fiu-său, îi spuse Aedion.

Întregul castel era cufundat într-o tăcere mâhnită. Toţi alergau de jur-împrejur, dar în tăcere, încordaţi. Tatăl ei fusese extrem de nervos la micul dejun, mama ei, neatentă, întreaga Curte fiind iritată şi purtând de departe mai multe arme decât de obicei. Numai unchiul ei părea la fel – numai Orlon îi zâmbise astăzi, spunând că este foarte frumoasă în rochia ei albastră şi coroana aurie, şi trăsese de una dintre buclele ei proaspăt încreţite cu fierul. Nimeni nu-i spusese nimic despre vizita asta, dar ştia că este importantă, pentru că Aedion purta haine curate, o coroană şi un pumnal nou, pe care îl tot arunca în aer.

— Aedion, Aelin, şuieră cineva din camera tronului – Lady Marion, cea mai bună prietenă şi camerista mamei lor. Pe estradă, acum.

În spatele minunatei doamne se iţea un cap cu păr negru ca noaptea şi doi ochi de onix – Elide, fiica ei. Fata era prea tăcută şi prea fragilă pentru ca ea să o necăjească, aşa cum făcea de obicei, iar Lady Marion, doica ei, îşi răzgâia necontenit fiica.

— La naiba, blestemă Aedion, iar Marion se făcu roşie de mânie, dar nu-l certă.

O dovadă suficientă că ziua era diferită – chiar periculoasă.

Stomacul i se strânse. O urmă totuşi pe Lady Marion înăuntru, cu Aedion pe urmele ei, ca întotdeauna, şi se cocoţă pe micuţul tron aşezat lângă cel al tatălui ei. Aedion îşi luă locul în flancul ei, cu umerii traşi în spate şi capul sus, protectorul şi luptătorul ei încă de pe atunci.

Când regele din Adarlan intră în casa lor din munte, peste întregul Orynth se lăsă tăcerea.

*

Îl ura pe regele din Adarlan.

El nu zâmbi – nici când intră în sala tronului, pentru a-i saluta pe unchiul şi pe părinţii ei, nici când îl prezentă pe cel mai mare fiu al lui, prinţul moştenitor Dorian Havilliard, nici când intrară în marea sală pentru cel mai mare ospăţ pe care ea îl văzuse vreodată. Nu se uitase la ea decât de două ori: o dată, în timpul primei lor întâlniri, când o privise atât de lung şi dur, încât tatăl ei ceruse să ştie ce găsise atât de interesant la fiica lui, iar întreaga Curte se încordase. Nici ea nu-şi coborâse însă privirea de la ochii întunecaţi. Îi ura faţa de brută, plină de cicatrice, şi blănurile. Ura modul în care îşi ignora fiul brunet, care stătea ca o păpuşă frumoasă lângă el, cu manierele sale foarte elegante şi graţioase, cu mâinile palide ca nişte păsări mici în zbor.

A doua oară când regele se uitase la ea fusese la această masă la care stătea acum, cu doar câteva scaune mai departe, flancată de Lady Marion, de partea mai apropiată de rege, şi de Aedion, de cealaltă parte. Pe picioarele lui Lady Marion, sub rochie, se găseau pumnale – ştia pentru că se tot lovea de ele. Lordul Cal, soţul lui Marion, stătea lângă soţia sa, oţelul de pe el lucind.

Elide, împreună cu toţi ceilalţi copii, fusese trimisă la etaj. Numai ea şi Aedion – şi prinţul Dorian – aveau voie să participe. Aedion exploda de mândrie şi cu greu îşi ţinu firea în frâu când regele din Adarlan se uită pătrunzător la ea pentru

a doua oară, de parcă ar fi străpuns-o cu privirea până la oase. Apoi regele fu prins într-o conversaţie cu părinţii şi cu unchiul ei, şi cu toţi lorzii şi doamnele de la Curte care se postaseră în jurul familiei regale.

Ştiuse întotdeauna că această Curte a ei nu-şi asuma riscuri, nu când ea era acolo şi nici când venea vorba de părinţii sau unchiul ei. Chiar şi acum, observă privirile celor mai apropiaţi prieteni ai tatălui ei zburând de la ferestre la uşi, în timp ce făceau conversaţie cu oamenii din jurul lor.

În rest, sala era ocupată de oaspeţii din Adarlan şi de cercurile exterioare ale Curţii lui Orlon, alături de negustori importanţi din oraş care voiau să stabilească legături cu Adarlanul, sau ceva de genul acesta. Atenţia ei era fixată însă asupra prinţului din faţa ei, care părea a fi ignorat complet de tatăl şi de Curtea lui, aruncat aproape de capătul mesei, împreună cu ea şi cu Aedion.

Mânca foarte frumos, gândi ea, urmărindu-l cum îşi tăia puiul fript. Nicio picătură nu se rătăci, nicio firimitură nu căzu pe masă.

Ea avea maniere decente, în timp ce Aedion era incorigibil, farfuria fiindu-i plină de oase şi firimituri împrăştiate peste tot, chiar şi pe rochia ei. I-ar fi tras una pentru asta, dar şi atenţia lui era aţintită asupra figurilor regale din capătul celălalt al mesei.

Aşa că, şi ea, şi prinţul moştenitor erau ignoraţi. Se uită din nou la băiat, care era cam de vârsta ei. Avea tenul alb, părul negru-albăstrui tuns ordonat; ochii de safir se ridicară din farfurie iar privirile li se întâlniră.

— Mănânci ca o doamnă rafinată, îi spuse ea.

Buzele lui se subţiară şi culoarea îi pătă obrajii de fildeş. În faţa ei, Quinn, Căpitanul Gărzii unchiului ei, se înecă încercând să bea apă.

Prinţul îi aruncă o privire tatălui său – încă ocupat cu unchiul ei – înainte de a-i răspunde. Nu căuta aprobare, ci părea să se teamă.

— Mănânc ca un prinţ, spuse Dorian liniştit.

— Nu trebuie să-ţi tai pâinea cu furculiţa şi cuţitul, spuse ea.

În cap simţi o pulsaţie slabă, urmată de o căldură pâlpâitoare, dar le ignoră. Era cald, pentru că din nu se ştie ce motiv închiseseră toate ferestrele.

— Aici, în nord, continuă ea, în timp ce cuţitul şi furculiţa prinţului rămăseseră unde erau, pe chifla sa, nu trebuie să fii atât de politicos. Nu ne dăm aere.

Hen, unul dintre oamenii lui Quinn, tuşi semnificativ de la câteva scaune distanţă. Aproape că-l putea auzi: *Spuse micuţa doamnă cu părul ei făcut cu fierul în bucle atente şi purtând rochia ei cea nouă, pe care, dacă i-o murdărim, a ameninţat că ne jupoaie.*

Ea îi aruncă lui Hen o privire la fel de semnificativă şi îşi întoarse atenţia către prinţul străin. El deja plecase capul în farfurie privindu-şi mâncarea, de parcă se aştepta să fie neglijat pentru tot restul serii. Părea destul de singur, aşa că îi spuse:

— Dacă vrei, poţi fi prietenul meu.

Niciunul dintre oamenii din jurul lor nu spuse nimic, nu tuşi. Dorian îşi ridică bărbia.

— Am un prieten. Va fi Lord de Anielle cândva şi este cel mai de temut războinic din ţară.

Se îndoia că lui Aedion i-ar fi plăcut acea afirmaţie, dar vărul ei era concentrat asupra mesei. Îşi dorea să-şi fi ţinut gura închisă. Chiar şi acest inutil prinţ străin avea prieteni. Pulsaţia din capul ei se amplifică şi luă o gură de apă. Apă – întotdeauna apă ca să-i răcorească măruntaiele.

Totuşi, gestul de a se întinde după pahar îi trimise suliţe de durere incandescentă prin cap şi se crispă.

— Prinţesă? o interpelă Quinn, întotdeauna primul care observa.

Ea clipi, văzând pete negre în faţa ochilor, dar durerea încetă.

Nu, nu încetă, ci făcu o pauză. O pauză, apoi...

O durea chiar între ochi. Simţea în cap o presiune care încerca să intre. Îşi frecă fruntea. Gâtul îi devenise uscat ca iasca şi se întinse după apă, gândindu-se la răcoare, la calm şi rece, aşa cum o învăţaseră profesorii şi întreaga Curte. Harul ei magic fremăta însă în măruntaiele ei – o ardea. Fiecare pulsaţie de durere din cap făcea să îi fie şi mai rău.

— Prinţesă, spuse Quinn din nou.

Ea se ridică în picioare, iar acestea îi tremurau. Întunecimea vederii se amplifica la fiecare lovitură de durere şi îşi pierdu echilibrul. În depărtare, de parcă s-ar fi aflat sub apă, o auzi pe Lady Marion rostindu-i numele, întinzându-se spre ea, dar ceea ce dorea era atingerea răcoroasă a mamei sale.

Mama sa se întoarse în scaun, cu faţa trasă şi cerceii din aur scânteind în lumină. Întinse o mână,

întrebând:

— Ce s-a întâmplat, Inimă-de-Foc?

— Nu mă simt bine, spuse ea, de-abia putând să pronunţe cuvintele.

Prinse braţul îmbrăcat în catifea al mamei sale, căutând alinare şi stabilitate, pentru că îi cedau genunchii.

— Ce te doare? o întrebă mama ei, punându-i mâna pe frunte.

O scânteie de îngrijorare, apoi o privire rapidă către tatăl ei, care urmărea scena de lângă regele din Adarlan.

— Arde toată, spuse ea încet.

Lady Marion apăru brusc în spatele ei, iar mama ei ridică privirea şi spuse:

— Trimiteţi vindecătorul în camera ei.

Marion dispăru imediat printr-o uşă laterală.

N-avea nevoie de un vindecător şi apucă braţul mamei sale pentru a-i spune asta. Şi totuşi, de pe buze nu-i ieşi niciun cuvânt, pentru că harul magic se învolbură şi arse. Mama ei şuieră şi sări îndărăt – cu fum ridicându-se din rochie, de unde o apucase.

— Aelin.

Capul îi pulsă din nou – o explozie de durere şi apoi...

O zvârcolire, o agitaţie în capul ei.

Un vierme de întuneric care îşi forţa drumul spre interior. Harul ei se retrase, iritat, lovind, încercând să expulzeze viermele, să-l ardă pentru a le salva pe amândouă, dar...

— Aelin!

— Scoate-l, şopti răguşit, apăsându-şi tâmplele

şi îndepărtându-se de masă. Doi dintre lorzii străini îl apucară pe Dorian şi îl scoaseră din cameră.

Harul ei magic se împotrivea ca un armăsar, în timp ce viermele se zvârcolea, pătrunzând mai adânc.

— Scoate-l!

— Aelin!

Tatăl ei se ridicase şi el, cu mâna pe sabie. Ceilalţi stăteau şi ei în picioare, dar ea ridică mâna – pentru a-i ţine la distanţă, pentru a-i avertiza.

O flacără albastră răbufni. Două persoane se aplecară la timp ca s-o evite, dar toată lumea se ridică acum, pentru că scaunele rămase libere luară foc.

Viermele voia să se îngroape în mintea ei şi să rămână acolo pentru totdeauna.

Se apucă de cap, harul urlând atât de puternic, încât zguduia lumea. Şi, în clipa următoare, ardea, o colană vie de flacără turcoaz, suspinând pentru că viermele întunecat îşi continua lucrarea, iar zidurile minţii ei începuseră să cedeze.

Peste propria voce, peste strigătele din sală, auzi urletul tatălui său – o poruncă adresată mamei ei, care era în genunchi, cu mâinile întinse spre ea ca în implorare.

— Fă-o, Evalin!

Coloana de flăcări deveni mai fierbinte, suficient de fierbinte încât oamenii să o ia la fugă.

Ochii mamei sale îi întâlniră pe ai ei, plini de implorare şi durere.

Apoi, apa – un zid de apă care se prăbuşea peste ea, izbind-o de pietre, curgându-i pe gât, în ochi, sufocând-o.

Înecând-o. Până când flacăra rămase fără aer, numai apă şi îmbrăţişarea ei îngheţată.

Regele din Adarlan o privise pentru a treia oară – şi zâmbise.

*

Prinţii Valg se bucurară de acea amintire, de teroare şi de durere. În timp ce făcură o pauză pentru a o savura, Celaena înţelese. Regele din Adarlan îşi folosise puterea asupra ei în acea noapte. Părinţii ei n-aveau de unde să ştie că persoana responsabilă pentru acel vierme întunecat, care dispăruse imediat ce-şi pierduse cunoştinţa, era chiar omul care stătea lângă ei.

Acum, mai apăruse unul ca ei – un al patrulea prinţ, care trăia în interiorul lui Narrok şi care spuse:

— Soldaţii sunt gata să cucerească tunelul. Pregătiţi-vă să vă ocupaţi poziţiile.

Îl simţea zăbovind asupra ei, observând-o.

— Mi-aţi găsit un premiu care îl va interesa foarte mult pe vasalul nostru. Nu o risipiţi. Doar sorbituri mici.

Încercă să simtă oroarea – să simtă orice la gândul locului unde aveau să o ducă, la ceea ce avea să-i facă, dar nu simţea nimic. Prinţii îşi murmurară înţelegerea şi amintirea se rostogoli mai departe.

*

Mama ei crezu că fusese un atac din partea lui

Maeve, o aducere aminte malefică despre o datorie, pentru a-i face să pară vulnerabili. În orele care urmară, pe când zăcea în baia rece ca gheaţa aflată lângă dormitorul ei, îşi folosise urechile de Fae pentru a-i asculta pe părinţii ei şi dezbaterile curtenilor lor din camera de zi a apartamentului lor.

Probabil că fusese Maeve. Nimeni altcineva n-ar fi putut face aşa ceva sau să ştie că o astfel de demonstraţie – în faţa regelui din Adarlan, care ura deja magia – le-ar fi adus prejudicii.

Nu dori să discute despre ceea ce se întâmplase, nici măcar după ce fu capabilă să meargă, să vorbească şi să se comporte ca o prinţesă. Insistând că o doză de normalitate ar ajuta-o, mama ei o făcu să meargă la un ceai, în după-amiaza următoare, cu prinţul Dorian, păzită şi supravegheată atent, cu Aedion aşezat între ei. Când manierele impecabile ale lui Dorian dădură greş şi el dărâmă ceainicul, vărsându-l peste noua ei rochie, ea dădu un spectacol întreg punându-l pe Aedion să-l ameninţe că îl va lua la pumni.

Dar nu-i păsa de prinţ, de ceai, sau de rochie. De-abia putu ajunge în camera ei, iar în acea noapte visă că o omidă îi invadează mintea, şi se trezi cu ţipete şi flăcări în gură.

La asfinţit, părinţii o scoaseră în afara castelului, îndreptându-se spre conacul aflat la două zile de mers. Era posibil ca oaspeţii lor străini să-i fi provocat un stres puternic, spuse vindecătorul. Ea ceru să meargă cu Lady Marion, dar părinţii ei insistară să meargă ei. Unchiul ei aprobă. Regele din Adarlan, se pare, nu voia nici el

să rămână în palat alături de magia ei, care o luase razna.

Aedion rămase în Orynth, părinţii ei promiţând că vor trimite după el după ce o vor pune pe picioare. Ştia că măsura era pentru siguranţa lui. Lady Marion merse cu ei, lăsându-şi soţul şi pe Elide la palat – pentru siguranţa lor, bineînţeles.

Un monstru, asta era, un monstru care trebuia să fie închis şi supravegheat.

În primele două nopţi petrecute la conac, părinţii ei se certară, iar Lady Marion îi ţinu companie, citindu-i, periindu-i părul, spunându-i poveşti despre căminul ei din Perranth. Marion fusese spălătoreasă la palat, în copilăria ei. Când sosise Evalin, deveniseră prietene – mai ales pentru că prinţesa pătase cămaşa favorită a noului ei soţ cu cerneală şi voia să o cureţe înainte ca el să observe.

Curând, Evalin o făcuse pe Marion domnişoara ei de onoare, iar apoi Lordul Lochan se întorsese dintr-o misiune la graniţa de sud. Arătosul Cal Lochan devenise, nu se ştie cum, cel mai murdar om din castel şi avea nevoie constantă de sfatul lui Marion despre cum să îndepărteze diverse pete. Acelaşi care, într-o zi, îi ceru unei slujitoare, născute copil din flori, să-i fie soţie – şi nu doar soţie, ci şi Lady de Perranth, al doilea cel mai mare teritoriu din Terrasen. Doi ani mai târziu, ea o născuse pe Elide, moştenitoarea Perranth-ului.

Iubea poveştile lui Marion şi se agăţă de acele poveşti în liniştea şi încordarea zilelor care urmară, când iarna încă ţinea strâns lumea şi făcea să geamă conacul.

Casa scârţâia din pricina vânturile tăioase în noaptea în care mama ei intră în dormitor – mult mai puţin elegant decât cel de la palat, dar totuşi frumos. Veneau numai vara acolo, deoarece clădirea era prea expusă curenţilor în perioada iernii, iar drumurile erau prea periculoase. Faptul că veniseră acum...

— Încă nu dormi? o întrebă mama ei.

Lady Marion se ridică de pe marginea patului. După câteva cuvinte pline de căldură, Marion plecă, zâmbindu-le amândurora.

Mama ei se ghemui pe saltea, trăgând-o aproape de ea.

— Îmi pare rău, îi şopti mama ei în păr.

Avusese coşmaruri şi cu înecul – apă rece ca gheaţa care îi ajungea dincolo de cap.

— Îmi pare foarte rău, Inimă-de-Foc.

Ea îşi îngropă faţa la pieptul mamei, savurând căldura.

— Îţi mai este frică să dormi?

Ea dădu afirmativ din cap, lipindu-se şi mai tare de mama ei.

— Atunci, am un dar pentru tine.

Când ea nu schiţă nicio mişcare, mama ei o întrebă:

— Nu vrei să-l vezi?

Ea scutură din cap. Nu voia niciun dar.

— Acesta te va proteja de rău – vei fi întotdeauna în siguranţă.

Când înălţă capul, văzu că mama ei zâmbea, scoţând de sub cămaşa de noapte lanţul din aur şi medalionul greu şi rotund, întinzându-i-le.

Privi amuleta, apoi îşi privi mama, cu ochii

mari.

Amuleta din Orynth. Moştenirea de familie preţuită mai presus de orice în casa lor. Discul ei rotund era de dimensiunea palmei ei, iar pe faţa de culoarea cerului fusese sculptat din corn un cerb alb – un corn dăruit de Stăpânul Pădurii. Între coarnele răsucite se afla o coroană arzătoare din aur, steaua nemuritoare care îi veghea şi care arăta drumul de întoarcere spre Terrasen. Cunoştea fiecare centimetru din acea amuletă, îşi trecuse degetele peste ea de nenumărate ori şi memorase forma simbolurilor gravate pe spate – cuvinte într-o limbă stranie pe care nu şi-o mai amintea nimeni.

— Tata ţi-a dat asta când erai în Wendlyn, ca să te protejeze. Zâmbetul persistă.

— Înainte de asta, unchiul său i-l dăduse lui la majorat. Este un dar menit să fie dat membrilor familiei noastre – celor care au nevoie de ocrotirea lui.

Era prea uluită ca să obiecteze când mama ei îi puse lanţul la gât şi-i aranjă amuleta pe piept. Îi atârna până aproape de buric, o greutate caldă.

— Să nu ţi-l scoţi niciodată. Să nu-l pierzi niciodată.

Mama ei o sărută pe frunte.

— Poartă-l şi atunci vei şti că eşti iubită, Inimă-de-Foc – că eşti în siguranţă şi ce contează e forţa de aici – şi îi puse mâna pe inimă – oriunde mergi, Aelin, şopti ea. Oricât de departe ai fi, îţi va arăta drumul spre acasă.

*

Pierduse Amuleta din Orynth. O pierduse în aceeaşi noapte.

Nu putea suporta amintirea. Încercă să-i implore pe prinţii Valg să o scape de chinuri şi să o stoarcă de viaţă, reducând-o la nimicnicie, dar aici nu avea voce.

La câteva ore după ce mama îi dăruise Amuleta din Orynth, îi lovise o furtună.

Era o furtună de o întunecime nenaturală, iar în ea simţise acea chestie zvârcolitoare, oribilă, care se împingea din nou în mintea ei. Părinţii şi ceilalţi din conac nu-şi dăduseră seama ce se întâmpla, chiar dacă aerul era îmbâcsit de un miros ciudat. Când se trezise în întunericul pur, din pricina tunetului, strânsese amuleta la piept – o strânsese şi se rugase la toţi zeii pe care-i ştia.

Dar amuleta nu-i dăduse putere sau curaj, şi se furişase în camera părinţilor ei, la fel de întunecată ca şi a ei, doar fereastra izbindu-se de perete sub vântul şi ploaia torenţială.

Ploaia scăldase totul, dar – dar probabil că ei erau prea epuizaţi de grija faţă de ea şi din cauza anxietăţii pe care încercau să o ascundă. Aşa că închise ea fereastra şi se târî cu grijă în patul lor ud, pentru a nu-i trezi. Ei nu întinseră mâna spre ea, n-o întrebară ce se întâmplase, iar patul era foarte rece – mai rece decât al ei şi duhnind a cupru şi a fier, acel iz care nu-i plăcea sub nicio formă.

În acel iz se trezi când ţipă camerista.

Lady Marion se năpustise în cameră, cu ochii măriţi, dar limpezi. Nu se uitase la prietenii ei

morţi, ci mersese direct spre pat şi se aplecase peste trupul lui Evalin. Domnişoara de onoare era mică şi cu oase delicate, dar reuşise cumva să o ridice dintre părinţii ei, ţinând-o strâns şi fugind cu ea din cameră. Puţinii slujitori din conac erau panicaţi, unii alergând pentru a aduce ajutoare care erau la cel puţin o zi depărtare – alţii fugind.

Lady Marion rămăsese.

Marion rămăsese şi pregătise o baie, o ajutase să-şi dea jos de pe ea cămaşa de noapte rece şi însângerată. Nu vorbiseră, nu încercaseră să vorbească. Lady Marion o îmbăiase, apoi, când fusese curată şi uscată, o dusese în braţe în bucătăria rece. Marion o aşezase la masa lungă, învelită într-o pătură, şi se pregătise să facă focul în vatră.

În acea zi nu vorbise. Oricum, în ea nu mai rămăseseră sunete sau cuvinte.

Unul dintre puţinii slujitori rămaşi năvălise în bucătărie, strigând casei goale că regele Orlon era şi el mort. Ucis în pat, exact ca...

Lady Marion ieşise din bucătărie, cu dinţii dezveliţi, înainte ca omul să apuce să intre. Nu auzise cum blânda Marion îl pălmuieşte, poruncindu-i să plece şi să găsească ajutor – ajutor real şi nu veşti inutile.

Ucişi. Familia ei era – moartă. Şi din moarte nu se puteau întoarce, iar părinţii ei... Ce făcuseră slujitorii cu... cu trupurile lor...

Frisoanele o loviră atât de puternic, încât pătura căzu de pe ea. Nu-şi putea opri clănţănitul dinţilor. Era un miracol că nu căzuse de pe scaun.

Nu putea fi adevărat. Era doar un alt coşmar

din care avea să se scoale cu tatăl ei mângâindu-i părul, mama ei zâmbind, se va trezi în Orynth şi...

Greutatea caldă a păturii o îmbrăţişă din nou, iar Lady Marion o luă în poală, legănând-o.

— Ştiu. N-o să te părăsesc – stau cu tine până vin ajutoare. Ajung mâine. Lordul Lochan, Căpitanul Quinn, Aedion al tău – toţi vor fi aici mâine. Poate chiar înainte de răsărit.

Dar Lady Marion tremura şi ea.

— Ştiu, tot spunea ea, plângând în tăcere. Ştiu.

Focul se stinse, împreună cu plânsul lui Marion. Se susţineau una pe alta, prinzând parcă rădăcini pe scaunul acela din bucătărie. Aşteptară să vină răsăritul şi ceilalţi care aveau să-i ajute, cumva.

De afară se auzi un tropăit – vag, dar universul era atât de tăcut, încât se auzea calul singuratic. Lady Marion cercetă ferestrele bucătăriei, ascultând cum calul dădea încet târcoale până când...

Într-o clipă fură sub masă, Marion apăsând-o pe podeaua îngheţată, acoperind-o cu trupul ei delicat. Calul se îndrepta spre partea din faţă a casei, întunecată.

Partea din faţă a casei – lumina din bucătărie ar fi putut sugera celui de afară că în casă se afla cineva. Partea din faţă a casei era mai potrivită pentru a te furişa înăuntru... ca să termine ceea ce începuseră cu o noapte înainte.

— Aelin, şopti Marion şi mâinile mici, puternice, îi găsiră faţa, forţând-o să privească trăsăturile albe ca neaua, buzele însângerate. Aelin, ascultă-mă.

Deşi Marion respira întretăiat, vocea îi era

egală.

— Trebuie să fugi la râu. Îţi aminteşti drumul spre punte?

Frânghia subţire, puntea din lemn peste viroagă şi Râul Florine curgând învolburat dedesubt. Încuviinţă.

— Ce fată bună eşti. Du-te la punte şi traverseaz-o. Îţi aminteşti ferma părăsită de la capătul drumului? Găseşte un loc unde să te ascunzi acolo – şi nu ieşi, nu te lăsa văzută de nimeni cu excepţia unei persoane pe care să o recunoşti. Nici măcar dacă îţi spun că-ţi sunt prieteni. Aşteaptă curtenii – te vor găsi ei.

Din nou tremura, dar Marion o apucă de umeri.

— Am să încerc să câştig cât de mult timp pot, Aelin. Indiferent ce auzi, indiferent ce vezi, nu te uita îndărăt şi nu te opri până nu găseşti un loc în care să te ascunzi.

Clătină din cap, lacrimile fără sunet găsindu-şi în sfârşit calea de evadare. Uşa din faţă gemu – o mişcare rapidă.

Lady Marion întinse mâna spre pumnalul din cizmă. Lucea în lumina slabă.

— Când spun să fugi, fugi, Aelin. Înţelegi?

Nu voia, nu voia defel, dar încuviinţă.

Lady Marion o sărută uşor pe frunte.

— Spune-i lui Elide a mea… vocea i se frânse. Spune-i lui Elide a mea că o iubesc foarte mult.

Se auzi un bufnet uşor de paşi care se apropiau dinspre partea din faţă a casei. Lady Marion o scoase de sub masă şi deschise uşa bucătăriei, doar cât să se strecoare ea pe acolo.

— Fugi acum, spuse Lady Marion, şi o împinse

în noapte.

Uşa se închise în spatele ei, apoi nu mai rămaseră decât aerul întunecat şi rece şi copacii care o conduceau la cărarea spre punte. La început poticnindu-se, o luă, în cele din urmă, la fugă. Picioarele îi erau ca plumbul, tălpile julindu-i-se la contactul cu pământul. Reuşi însă să ajungă la copaci – apoi din casă se auzi un zgomot puternic.

Genunchii i se înmuiară şi strânse în braţe un copac. Prin fereastra deschisă o văzu pe Lady Marion stând în picioare în faţa unui bărbat uriaş, cu faţa acoperită de glugă, cu pumnalele scoase, dar tremurând.

— N-o vei găsi.

Bărbatul spuse ceva care o făcu pe Marion să se retragă cu spatele spre uşă – nu pentru a fugi, ci pentru a o bloca.

Doica ei era atât de mică. Atât de mică faţă de el.

— E un copil, urlă Marion.

N-o auzise niciodată ţipând aşa – cu furie, dezgust şi disperare. Marion îşi ridică pumnalele, aşa cum îi arătase soţul ei de atâtea ori. Ar fi trebuit să o ajute, nu să se ascundă între copaci ca o laşă. Învăţase cum să ţină un cuţit şi o sabie mică. Ar fi trebuit s-o ajute.

Bărbatul se aruncă asupra lui Marion, dar ea ţâşni din calea lui – apoi sări pe el, tăind, sfâşiind şi muşcând.

Atunci, ceva se frânse – ceva se frânse atât de profund, încât ştia că nu exista cale de întoarcere – nici pentru ea, nici pentru Lady Marion – bărbatul o prinse pe femeie şi o aruncă în marginea mesei.

Auzi osul cum se rupe, apoi bolta lamei sale sclipi repezindu-se spre forma ei încremenită – spre capul ei. Roşul explodă.

Ştia suficiente despre moarte pentru a înţelege că, odată ce capul era secerat astfel, totul se termina. Ştia că Lady Marion, care îşi iubise soţul şi fiica foarte mult, nu mai era. Ştia că asta – asta se numea sacrificiu.

Şi fugi. Fugi printre copacii golaşi, cu tufişurile rupându-i hainele, părul, smulgând şi muşcând. Bărbatul nu se mai strădui să păstreze tăcerea, deschise cu forţă uşa bucătăriei, sări pe cal şi porni în galop după ea. Tropăitul copitelor era atât de puternic, încât părea să se reverse prin toată pădurea – probabil că acel cal era un monstru.

Ea se împiedică de o rădăcină şi căzu la pământ. În depărtare, râul care se dezgheţa urla. Foarte aproape, dar – glezna îi trimise un fulger de agonie. Prinsă în capcană – era înţepenită în noroi şi rădăcini. Trase de rădăcinile care o ţineau ostatică, lemnul rupându-i unghiile, şi, când asta nu ajută cu nimic, brăzdă noroiul cu unghiile. Degetele o usturau.

O sabie scârţâi când părăsi teaca şi pământul reverberă sub loviturile copitelor calului. Se apropia, se apropia tot mai mult.

Un sacrificiu – fusese un sacrificiu, iar acum totul va fi fost în van.

Mai mult decât moartea, ura asta cel mai mult – sacrificiul inutil al lui Lady Marion. Zgârie pământul cu unghiile, trase de rădăcini şi atunci...

Ochişori în întuneric, degete mici pe rădăcini, scoţându-le din pământ. Piciorul se eliberă şi era

din nou în picioare, fără să poată mulţumi celor din Neamul Mititelelor, care deja dispăruseră, incapabilă să facă altceva decât să fugă, şchiopătând acum. Bărbatul era foarte aproape, crengile rupându-se în urma lui, dar ea cunoştea drumul. Trecuse pe aici de atâtea ori, încât întunericul nu era un obstacol. Tot ce avea de făcut era să ajungă la punte. Calul lui nu putea trece, iar ea era suficient de rapidă să-l depăşească. Neamul Mititelelor ar fi putut-o ajuta din nou. Tot ce avea de făcut era să ajungă la pod.

Un luminiş – apoi vaietul râului deveni copleşitor. Era foarte aproape acum. Simţi şi auzi, mai degrabă decât văzu calul trecând printre copacii din spatele ei, şuieratul sabiei lui atunci când o ridică, pregătindu-se să o spintece chiar acolo.

Erau stâlpii gemeni, vagi în noaptea fără lună. Puntea. Reuşise să ajungă la ea şi acum mai avea numai câteva zeci de metri, câţiva metri...

Simţi răsuflarea fierbinte a calului pe gât atunci când se aruncă între cei doi stâlpi ai punţii, încercând să sară pe scândurile din lemn.

Şi se trezi că sare în aer.

Nu greşise direcţia – nu, vedea stâlpii şi...

El tăiase puntea.

Acesta fu singurul ei gând când se prăbuşi, atât de repede, încât nu avu timp nici să ţipe înainte de a lovi apa îngheţată, care o înghiţi.

*

Asta era.

În acel moment, Lady Marion alesese o speranţă disperată pentru regatul ei în locul propriei persoane, a soţului şi a fiicei care aveau să o aştepte, o întoarcere care nu avea să se mai petreacă niciodată.

Acela a fost momentul care distrusese tot ceea ce era Aelin Galathynius şi tot ce promisese să fie.

Celaena zăcea pe pământ – pe podeaua lumii, pe podeaua iadului.

Acesta era momentul pe care nu-l putea înfrunta – nu-l înfruntase.

Pentru că, chiar şi atunci, înţelesese dimensiunea acelui sacrificiu.

Mai avea amintiri de după momentul când lovise apa. Amintirile erau însă înceţoşate, o combinaţie de gheaţă şi de apă neagră, de lumină stranie, şi apoi, nu mai ştiu nimic, până în momentul în care îl văzu pe Arobynn aplecat spre ea pe malul plin de trestii, undeva foarte departe. Se trezi într-un pat ciudat, într-un sălaş rece, iar Amuleta din Orynth era pierdută în râu. Indiferent ce magie poseda, ce protecţie i-ar fi putut aduce, fusese utilizată la maximum în acea noapte.

Apoi începu procesul de a împleti teama, vina şi disperarea în ceva nou. Apoi, ura – ura care o reconstruise, furia care o hrănise, sufocând amintirile pe care le îngropase într-un mormânt din inima ei şi pe care nu le eliberase niciodată.

Luase sacrificiul lui Lady Marion şi devenise un monstru, unul aproape la fel de rău precum cel care o omorâse pe Lady Marion şi îi omorâse familia.

De aceea nu se întorsese acasă, nu fusese

capabilă să se întoarcă.

În primele săptămâni ale măcelului, sau în anii de după aceea, nu se întrebase niciodată câţi muriseră, dar ştia că Lordul Lochan fusese executat. Quinn şi oamenii lui. Şi foarte mulţi copii... lumini strălucitoare, pe care ar fi trebuit să le protejeze. Şi nu reuşise.

Celaena se agăţă de pământ.

Asta era ceea ce nu putuse să-i spună lui Chaol, sau lui Dorian, sau Elenei: că atunci când Nehemia îşi ticluise propria moarte pentru a o provoca să acţioneze, acel sacrificiu... acel sacrificiu inutil...

Era incapabilă să se dezlipească de pământ. Sub el nu era nimic, nu exista niciun loc unde să meargă, pentru a scăpa de acest adevăr.

Nu ştia de cât timp stătea pe fundul a ce-o fi fost, dar, în cele din urmă, prinţii Valg o luară de la capăt, doar umbre ale gândului şi răutăţii, strecurându-se din amintire în amintire, de parcă ar fi gustat platouri cu mâncare la un ospăţ. Îmbucături mici – sorbituri. Nici măcar nu se uitau la ea, pentru că ştiau că lupta era câştigată, iar ea se bucura de asta. Să facă tot ce vor, să o ducă Narrok înapoi în Adarlan şi să o arunce la picioarele regelui.

Se auzi scârţâitul unor paşi, apoi o mână mică, netedă, alunecă spre ea. Întins în tufişuri, urmărind-o cu acei ochi turcoaz şi trişti nu era Chaol, nici Sam, nici Nehemia.

Cu obrazul lipit de muşchi, tânăra prinţesă care fusese – Aelin Galathynius – întinse o mână spre ea.

— Ridică-te, spuse ea blând.

Celaena scutură din cap.

Aelin se întinse spre ea, întinzând o punte peste falia aceea din fundaţia lumii.

— Ridică-te!

O făgăduinţă – o făgăduinţă a unei vieţi mai bune, a unei lumi mai bune.

Prinţii Valg se opriră.

Îşi risipise viaţa, irosise sacrificiul lui Marion. Acei sclavi care fuseseră măcelăriţi pentru că ea îi trădase – nu fusese acolo când trebuia.

— Ridică-te, spuse cineva din spatele prinţesei tinere.

Sam. Sam, ascuns, vederii, zâmbind slab.

— Ridică-te, spuse altă voce – vocea unei femei. Nehemia.

— Ridică-te.

Două voci împreunate – mama şi tatăl ei, cu feţele serioase, dar ochii strălucitori. Unchiul ei era în spatele lor, purtând coroana Terassenului pe părul argintiu.

— Ridică-te, îi spuse el blând.

Unul câte unul, precum umbrele ieşind din ceaţă, apărură. Chipurile oamenilor pe care-i iubise cu inima ei din foc sălbatic.

Urmă Lady Marion, zâmbind lângă soţul ei.

— Ridică-te, şopti ea, cu vocea plină de speranţă pentru lume şi pentru fata pe care n-avea s-o mai vadă vreodată.

O vibraţie în întuneric.

Aelin stătea întinsă încă în faţa ei, cu mâna întinsă. Prinţii Valg se întoarseră.

Când prinţii demoni se mişcară, mama ei păşi

spre ea, cu faţa, părul şi silueta atât de asemănătoare cu ale ei.

— Eşti o dezamăgire, şuieră ea.

Tatăl ei îşi încrucişă braţele musculoase.

— Eşti tot ceea ce am urât pe lume.

Unchiul ei, încă purtând coroana din corn de cerb care arsese până la cenuşă, spuse:

— Mai bine mureai odată cu noi, decât să ne faci de ruşine, să ne pătezi amintirea, să-ţi trădezi poporul.

Vocile lor se înlănţuiră în acelaşi vârtej.

— Trădătoare. Ucigaşă. Mincinoasă. Hoaţă. Laşă.

Mereu, viermuind la fel cum se înşurubase în mintea ei, ca o omidă puterea regelui din Adarlan.

Regele n-o făcuse numai ca s-o tulbure şi s-o rănească. O făcuse ca s-o separe de familia ei, ca să-i scoată din castel. Pentru a îndepărta vina de Adarlan şi pentru a înscena un atac din afară.

Ea se învinovăţise pentru că îi târâse la conac pentru a fi măcelăriţi. Regele planificase însă totul, fiecare detaliu. Făcuse greşeala să o lase în viaţă – poate că puterea amuletei o salvase într-adevăr.

— Vino cu noi, şopti familia ei. Vino cu noi în întunericul fără vârstă.

Întinseră mâinile spre ea, cu feţele triste şi contorsionate. Şi totuşi – şi totuşi, acele feţe, schimonosite de ură... le iubea încă – chiar dacă ei o urau, chiar dacă o durea; le iubi până când şuieratul lor dispăru, până dispărură ca fumul, lăsând-o numai pe Aelin lângă ea, acolo unde fusese tot timpul.

Se uită la chipul lui Aelin – chipul pe care îl

purtase ea odată – şi la mâna ei încă întinsă, foarte mică şi fără cicatrice. Întunericul prinţilor Valg tremură.

Sub ea, pământul era ferm. Muşchi şi iarbă. Nu iadul – pământul. Pământul pe care se afla regatul ei, verde şi muntos şi la fel de neclintit precum poporul lui. Poporul ei.

Poporul ei, care o aştepta de zece ani, dar a cărui aşteptare se terminase.

Vedea munţii Staghorn şi crestele lor înzăpezite, învălmăşeala sălbatică a pădurii Oakwald la poalele lor, şi... Orynth, acel oraş al luminii şi învăţăturii, cândva un stâlp de forţă – şi căminul ei.

Avea să fie din nou ceea ce fusese.

Nu avea să lase acea lumină să se stingă.

Avea să umple lumea cu ea, cu lumina ei – darul ei. Avea să aprindă întunericul atât de puternic, încât cei rătăciţi, sau răniţi, sau distruşi să-şi găsească din nou calea, ca un far pentru cei care locuiau încă în acel abis. Nu era nevoie de un monstru pentru a distruge un monstru – ci de lumină, lumina care să alunge întunericul.

Nu-i era frică.

Avea să refacă lumea aceasta – pentru ei, pentru cei pe care îi iubise cu inima aceasta minunată, arzătoare; o lume atât de strălucitoare şi de prosperă, încât atunci când avea să îi reîntâlnească în Lumea de Apoi, nu avea să-i mai fie ruşine. Avea să o construiască pentru poporul ei, care supravieţuise până acum şi pe care nu avea să îl abandoneze. Avea să le creeze un regat cum n-a mai fost vreodată, chiar dacă avea să

dureze până la ultima ei suflare.

Era regina lor şi nu le putea oferi mai puţin de atât.

Aelin Galathynius îi zâmbi, cu mâna încă întinsă.

— Ridică-te, spuse prinţesa.

Celaena se întinse peste pământul dintre ele şi atinse degetele lui Aelin.

Şi se ridică.

Capitolul 55

Bariera căzu.

Întunericul nu avansă însă peste pietrele magice de apărare, iar Rowan, care fusese reţinut de Gavriel şi de Lorcan pe iarba din exteriorul fortăreţei, ştiu de ce.

Creaturile şi Narrok capturaseră un premiu mult mai valoros decât semi-Fae. Bucuria de a se hrăni cu ea era ceva din care voiau să se desfete multă, multă vreme. Orice altceva era de importanţă secundară – de parcă uitaseră să avanseze, prinşi în frenezia ospăţului.

În spatele lor, lupta continua, aşa cum o făcuse şi în ultimele douăzeci de minute. Vântul şi gheaţa nu erau utile împotriva întunericului, deşi Rowan le zvârlise pe amândouă împotriva lui, în momentul în care căzu bariera. Iar şi iar, orice, numai să străpungă negrul acela veşnic şi să vadă ce rămăsese din prinţesă. Începuse să audă o voce de femeie, caldă şi blândă, care încerca să-l atragă în întuneric – vocea pe care se chinuise secole întregi s-o uite şi care acum îi sfâşia sufletul.

— Rowan, murmură Gavriel, ţinându-l mai strâns de braţ.

Începuse să cadă ploaia.

— Este nevoie de noi înăuntru.

— Nu, se repezi el.

Ştia că Aelin e în viaţă, pentru că în aceste ultime săptămâni în care-şi aspiraseră unul altuia mirosurile, deveniseră legaţi. Era vie, dar era probabil chinuită şi distrusă. De aceea îl reţineau Gavriel şi Lorcan. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fugit spre întuneric, de unde îl chema Lyria.

Dar, pentru Aelin, încercase să se elibereze.

— Rowan, ceilalţi...

— Nu!

Lorcan blestemă peste urletul ploii torenţiale.

— E moartă, nebunule, sau aproape moartă. Mai poţi încă salva celelalte vieţi.

Începură să-l tragă cu forţa, pentru a-l îndepărta de ea.

— Dacă nu-mi dai drumul, îţi smulg capul de pe umeri, mârâi el la Lorcan, comandantul care îi oferise o companie de luptători atunci când nu avea nimic şi niciunul dintre ei nu plecase.

Gavriel îşi aruncă privirea spre Lorcan într-o conversaţie fără cuvinte. Rowan se încordă, pregătindu-se să-i azvârle în lături. Mai curând l-ar fi trântit la pământ, decât să-i dea drumul în întunericul acela, unde chemarea Lyriei se transformase acum în ţipete care cereau milă. Nu era real. Nu era real.

Dar Aelin era reală şi în fiecare moment în care ei îl reţineau, Aelin pierdea încă o fărâmă din viaţă. Nu trebuia decât ca Gavriel să-şi scape scutul

magic pe care îl opunea puterii lui Rowan din momentul în care-l prinsese ca să-i lase inconştienţi. Trebuia să ajungă la acel întuneric, trebuia s-o găsească.

— Dă-mi drumul, mârâi el din nou.

Un tunet zgudui pământul, iar ei îngheţară. Sub ei, o putere uriaşă se zbuciuma – un colos ridicându-se din adâncuri.

Se întoarseră spre întuneric. Rowan ar fi putut jura că o lumină aurie se arcuia prin el, apoi dispăru.

— E imposibil, şopti Gavriel. Ea s-a epuizat.

Rowan nu îndrăzni să clipească. Epuizările ei fuseseră întotdeauna autoimpuse, o barieră interioară compusă din teamă şi o dorinţă remanentă de normalitate care o împiedicau să accepte adevărata profunzime a puterii ei.

Creaturile se hrăneau cu disperare, durere şi teroare. Dar ce-ar fi fost dacă – dacă victima renunţa la acele temeri? Dacă victima le traversa – le îmbrăţişa?

De parcă ar fi vrut să-i răspundă, o flacără erupse din zidul de întuneric.

Focul se dezlănţui, umplând noaptea ploioasă, vibrantă ca un opal roşu. Lorcan înjură, iar Gavriel ridică scuturile suplimentare ale harului său magic. Rowan rămase nemişcat.

Nu se mai luptară cu el când se scutură din strânsoarea lor, sărind în picioare. Flacăra nu-i atinse niciun fir de păr. Pluti pe deasupra şi dincolo de el, minunată, nemuritoare şi de neînfrânt.

Dincolo de pietre, între două dintre acele creaturi, era Aelin, cu un semn ciudat strălucindu-i

pe frunte. Părul îi plutea, învăluind-o, mai scurt acum şi strălucitor ca şi focul ei. Iar ochii – deşi erau încercuiţi cu roşu, aurul din ochii ei era ca o flacără vie.

Cele două creaturi se aruncară asupra ei, iar întunericul le învălui.

Rowan parcurse distanţa care-i despărţea dintr-un salt, însă ea, zvârlindu-şi braţele în lături, înşfacă creaturile de feţele lor fără cusur – îşi puse palmele pe gurile lor deschise şi suflă scurt asupra lor.

De parcă le-ar fi respirat foc în centrul fiinţei lor, din ochi, din urechi şi din degete le izbucniră flăcări. Celaena transformă cele două creaturi în cenuşă, nelăsându-le nici măcar timp să ţipe.

Îşi coborî braţele. Harul ei magic urla atât de puternic, încât ploaia se transformă în abur înainte de a o atinge. O armă, strălucitoare şi oţelită.

Uită de Gavriel şi de Lorcan şi se aruncă spre ea – flăcările aurii, roşii şi albastre fiind numai ale ei, moştenitoarea focului. Zărindu-l în sfârşit, ea îi zâmbi slab. Era zâmbetul unei regine.

În acel zâmbet era însă epuizare, iar magia strălucitoare tremura. În spatele ei, Narrok şi creatura rămasă – pe care o înfruntaseră în pădure – înfăşurau întunericul în ei înşişi, pregătindu-se parcă de atac. Se întoarse spre ele, clătinându-se uşor, cu pielea albă ca moartea. Se hrăniseră cu ea şi era epuizată după ce le sfârtecaseră semenii. Se apropia o epuizare foarte reală şi definitivă.

Zidul de întuneric se umflă, o lovitură finală de ciocan care să o strivească, dar ea rămase neclintită, o lumină aurie în întuneric. Atât avu

nevoie Rowan să vadă pentru a şti ce avea de făcut. Vântul şi gheaţa nu erau utile aici, dar existau şi alte metode.

Rowan îşi scoase pumnalul şi-şi tăie palma, gonind pe poartă.

*

Întunericul se ridica tot mai sus, iar ea ştia că avea să o doară, ştia că probabil avea să îi ucidă pe ea şi pe Rowan când se prăbuşea peste ei. Nu avea însă de gând să fugă din faţa acestuia.

Rowan ajunse lângă ea, gâfâind şi însângerat. Nu îl dezonoră cerându-i să fugă, iar el îşi întinse palma sângerândă, oferindu-i puterea lui pură pentru a o folosi, acum, că era cu adevărat şi total golită, iar ea îşi dădu seama că avea să funcţioneze. Bănuise deja de ceva timp. Ei doi erau *carranam.*

Venise pentru ea. Susţinându-i privirea, îşi scoase pumnalul și-și brăzdă palma, chiar deasupra cicatricii pe care şi-o făcuse la mormântul Nehemiei. Şi, deşi ştia că i-ar fi putut citi cuvintele pe chip, spuse:

— Indiferent care ar fi sfârşitul?

El încuviinţă, iar ea îşi uni mâna cu a lui, sânge lângă sânge şi suflet lângă suflet, celălalt braţ al lui îmbrăţişând-o. Îşi strânseră mâinile, iar el îi şopti la ureche:

— Şi eu te revendic, Aelin Galathynius.

Valul de întuneric impenetrabil pogorî şi, urlând, încercă să-i devoreze.

Până la urmă, acesta nu era sfârşitul – nu era

sfârşitul ei. Supravieţuise pierderii, durerii şi torturii; supravieţuise sclaviei, urii şi disperării; avea să supravieţuiască şi acum, pentru că povestea ei nu era una a întunericului. Aşa că nu-i era teamă de întunericul acela distrugător, nu alături de luptătorul care o susţinea, nu când descoperise curajul de a avea un prieten adevărat – un prieten alături de care viaţa era mai puţin îngrozitoare.

Harul lui Rowan o lovi, antic, straniu şi atât de vast, încât genunchii i se înmuiară. El o susţinu cu forţa aceea neabătută, iar ea îi exploată puterea sălbatică, fiindcă el îşi deschisese barierele lui cele mai intime, lăsându-şi harul să curgă prin ea.

Valul negru nu era căzut nici pe jumătate când îl zdrobiră cu lumina lor aurie, iar Narrok şi prinţul lui rămaseră uluiţi.

Nu le îngădui niciun moment să înfăşoare înapoi întunericul. Extrăgând putere din fântâna nesfârşită aflată în Rowan, înălţă foc şi lumină, tăciuni şi căldură cu strălucirea a o mie de răsărituri şi asfinţituri. Dacă Valg râvnea la strălucirea Erileii, atunci avea să le-o dea.

Narrok şi prinţul ţipau. Valgii nu voiau să se întoarcă; nu voiau să se termine totul, nu după ce aşteptaseră atâta vreme pentru a reveni în lumea ei. Ea le împinse însă lumina în gât, arzându-le sângele negru.

Se sprijini de Rowan, încleştându-şi dinţii din cauza sunetelor. Urmă o tăcere bruscă, iar ea privi spre Narrok, care stătea nemişcat, privind, aşteptând. O suliţă de negru intră în capul ei – oferind o ultimă viziune într-o clipită. Nu o

amintire, ci o clipă din viitor. Sunetele, mirosul şi aspectul ei erau atât de reale, încât numai faptul că se prinsese de Rowan o ţinu ancorată în lume. Apoi clipa dispăru, iar lumina continuă să crească, învăluindu-i pe toţi.

Împinse lumina devenită insuportabilă în cei doi Valg, care căzuseră în genunchi, turnând-o în fiecare colţ plin de tenebre al celor doi. Şi ar fi putut jura că negrul din ochii lui Narrok se dilua. Ar fi putut jura că ochii lui deveniseră de un căprui de muritor şi că recunoştinţa licări acolo pentru o clipă. Doar pentru o clipă; după care îi făcu cenuşă pe amândoi, pe demon şi pe Narrok.

Prinţul Valg rămas apucă să se târască încă doi paşi până fu incinerat şi el, cu un ţipăt mut pe chipul lui perfect. Când lumina şi flăcările se traseră, din Narrok şi Valg rămăseseră doar patru coliere din piatră Wyrd, fumegând în iarba umedă.

Capitolul 56

La câteva zile după mârşavul şi de neiertatul masacru al sclavilor, Sorscha tocmai termina o scrisoare pentru prietena ei, când se auzi o bătaie la uşa atelierului său. Sări de la locul ei, mâzgălind o linie de cerneală spre centrul paginii.

Dorian îşi strecură capul pe uşă, rânjind, dar rânjetul vesel îi dispăru când văzu scrisoarea.

— Sper că nu te-am întrerupt, spuse el, intrând şi închizând uşa.

Când el se întoarse, ea făcu ghem hârtia stricată şi o aruncă la găleata de gunoi.

— Deloc, răspunse ea, răsucindu-şi degetele de

la picioare în timp ce el o sărută pe gât şi îşi petrecu braţele în jurul taliei ei.

— Ar putea intra cineva, protestă ea, zvârcolindu-se pentru a scăpa din îmbrăţişare.

El o eliberă, dar ochii îi străluceau într-un fel care-i spunea că, atunci când aveau să fie singuri din nou în acea noapte, probabil nu avea să-l poată convinge la fel de uşor. Ea zâmbi.

— Mai fă o dată, şopti el.

Aşa că Sorscha zâmbi din nou, apoi râse, iar pe faţa lui se citi atâta confuzie, încât ea îl întrebă:

— Ce?

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse el.

Se văzu nevoită să-şi mute privirea, şi să-şi caute ceva de făcut cu mâinile. Lucrară împreună în tăcere, cum o făceau de când Dorian învăţase mersul lucrurilor în atelier. Îi plăcea s-o ajute cu tonicele ei pentru alţi pacienţi.

Cineva tuşi din pragul uşii, iar ei se îndreptară, inima Sorschei ajungându-i în gât. Nici măcar nu observase când se deschisese uşa – sau pe Căpitanul Gărzii, care stătea acum în prag.

Căpitanul intră, iar Dorian încremeni alături de ea.

— Căpitane, îl întrebă ea, aveţi nevoie de ajutorul meu?

Dorian nu spuse nimic, iar faţa lui era neobişnuit de posomorâtă – cu ochii lui frumoşi, bântuiţi şi grei de grijă. Strecură o mână caldă în jurul taliei, lăsând-o pe spatele ei. Căpitanul închise în linişte uşa, părând să asculte un moment sunetele din hol înainte de a vorbi.

Arăta chiar mai rău decât prinţul ei – umerii săi laţi păreau să se plece sub o povară invizibilă, însă ochii lui căprui-aurii erau limpezi când îi întâlniră pe ai lui Dorian.

— Ai avut dreptate.

*

Chaol consideră că era un miracol în sine şi simplul fapt că Dorian fusese de acord cu asta. Durerea din acea dimineaţă de pe chipul lui Dorian îi spusese că putea să i-o ceară. Şi că Dorian avea să fie de acord.

Dorian îl obligă pe Chaol să-i explice totul – să le explice amândurora. Acesta era preţul lui Dorian: adevărul care i se cuvenea, lui şi femeii care merita să ştie pentru ce se expunea riscului.

Repede-repejor, Chaol le explică totul: magia, cheile Wyrd, cele trei turnuri... totul. Din fericire, Sorscha nu se prăbuşi, nici nu se îndoi de el. Se întrebă dacă, în sinea ei, se clătina sub şoc, sau dacă era supărată pentru că Dorian nu-i spusese nimic. Prinţul o urmărea însă pe Sorscha de parcă i-ar fi putut citi masca de nepătruns, văzând ce se pregătea sub ea.

Prinţul trebuia să plece undeva. O sărută pe Sorscha înainte de a pleca, murmurându-i la ureche ceva care o făcu să zâmbească. Chaol nu bănuise să-l găsească pe Dorian atât de... fericit cu vindecătoarea lui. Era o ruşine că nu-i ştiuse nici măcar numele până atunci.

După ce Dorian plecă, Sorscha încă mai zâmbea, în pofida veştilor. Când zâmbea, era

uluitoare – întreaga faţă i se lumina.

— Cred, spuse Chaol, iar Sorscha se întoarse, cu fruntea sus, gata să revină la muncă. Cred, spuse el din nou, zâmbind slab, că acestui regat i-ar prinde bine să aibă ca regină o vindecătoare.

Ea nu-i răspunse la zâmbet, aşa cum sperase el. Din contră, se întoarse la lucrul ei, nespus de tristă. Chaol plecă fără alte cuvinte, pentru a se pregăti de experimentul lui cu Dorian – singura persoană din acest castel, poate din lume, care-l putea ajuta. Care-i putea ajuta pe toţi.

Dorian avea putere pură, spusese Celaena, puterea de a lua forma pe care o voia. Era singurul lucru suficient de asemănător puterii cheilor Wyrd, nici bun, nici rău, iar cristalele, citise odată Chaol în cărţile magice ale Celaenei, erau bune conductoare pentru magie. Nu fusese greu să cumpere câteva de la piaţă – toate lungi cam cât degetul lui, albe ca zăpada proaspătă.

Totul era aproape gata când ajunse, în sfârşit, şi Dorian, printr-unul dintre tunelele secrete, şi se aşează pe pământ. Cu lumânările arzând în jurul lor, Chaol îi explică planul lui, terminând de turnat ultima linie de nisip roşu – din Deşertul Roşu, pretinsese neguţătorul – între cele trei cristale. La distanţă egală una de cealaltă, formau conturul pe care Murtaugh îl desenase pe harta continentului lor. În centrul triunghiului stătea un mic castron cu apă.

Dorian îl pironi cu privirea.

— Să nu dai vina pe mine dacă se fac bucăţi.

— Am unele de schimb.

Chiar avea. Cumpărase douăsprezece cristale.

Dorian se uită fix la primul cristal.

— Vrei să-mi... concentrez puterea asupra lui?

— Apoi să tragi o linie de putere spre cristalul următor, apoi spre următorul, imaginându-ţi că scopul tău este să îngheţi apa din castron. Asta-i tot.

Dorian ridică o sprânceană.

— Nici măcar nu e o vrajă.

— Fă-mi pe plac, spuse Chaol. Nu te-aş fi rugat dacă n-ar fi fost singura cale.

Băgă un deget în apă, vălurind-o. Ceva dinlăuntrul lui îi spunea că vraja poate nu avea nevoie de altceva decât de putere şi voinţă pură.

Oftatul prinţului umplu sala din piatră, reverberând în stânci şi în tavanul boltit. Dorian se uită la primul cristal, reprezentând grosolan Rifthold. Minute întregi, nu se întâmplă nimic. Apoi, Dorian începu să transpire, înghiţind repetat.

— Eşti...

— Sunt bine, spuse Dorian, iar primul cristal începu să strălucească, alb.

Lumina deveni mai puternică, iar Dorian transpira şi mormăia, de parcă îl durea. Chaol tocmai voia să-l roage să se oprească, când o linie ţâşni spre următorul cristal – atât de rapid, încât fu aproape interceptibilă, dacă n-ar fi produs un val mic în nisip. Cristalul lumină cu tărie, apoi ţâşni o altă linie, care se îndreptă spre sud. Din nou, nisipul văluri în siajul lui.

Apa rămase fluidă. Cel de-al treilea cristal străluci, iar ultima linie completă triunghiul, făcând ca toate cele trei cristale să strălucească pentru o clipă. Apoi... încet, pârâind, apa îngheţă. Chaol îşi

reprimă oroarea – oroarea şi admiraţia, văzând cât de puternic devenise controlul lui Dorian.

Chipul lui Dorian pălise şi lucea de transpiraţie.

— Aşa a făcut-o, nu?

Chaol încuviinţă.

— Cu zece ani în urmă, cu turnurile alea trei. Fuseseră construite toate cu ani înainte ca asta să se întâmple, atunci când forţele invadatoare aveau să fie aproape, pentru ca niciunul să nu poată contraataca. Probabil că vraja tatălui tău a fost mult mai complexă, de vreme ce a îngheţat magia în întregime, dar, la nivel elementar, este probabil similară cu ce s-a întâmplat acum.

— Vreau să văd unde sunt... turnurile.

Chaol scutură din cap, dar Dorian spuse:

— Mi-ai spus deja totul. Arată-mi blestemata aia de hartă.

Cu o mişcare a mâinii, un zeu distrugând o lume, Dorian dărâmă un cristal, eliberând puterea. Gheaţa se topi, apa vălurind şi lovind pereţii castronului. Pur şi simplu. Chaol clipi.

Dacă ar putea dărâma un turn... Era un risc foarte mare. Înainte de a acţiona, trebuiau să fie siguri. Chaol scoase harta însemnată de Murtaugh, harta pe care nu îndrăznea să o lase nicăieri.

— Aici, aici şi aici, spuse el, arătând spre Rifthold, Amaroth şi Noll. Aici ştim că s-au construit turnuri. Turnuri de veghe, dar toate trei au aceleaşi caracteristici: piatră neagră, garguie...

— Vrei să spui că turnul cu ceas din grădină e unul dintre ele?

Chaol dădu din cap, ignorând hohotul de neîncredere.

— Aşa credem.

Prinţul se aplecă peste hartă, sprijinindu-se cu o mână pe duşumea. Urmări o linie de la Rifthold la Amaroth, apoi de la Rifthold la Noll.

— Linia spre nord taie Trecătoarea Ferian; cea sudică taie direct prin Morath. I-ai spus lui Aedion că tu crezi că tatăl meu i-a trimis pe Roland şi pe Kaltain la Morath, împreună cu nobilii care aveau magie în sânge. Care sunt şansele să fie doar o coincidenţă?

— Iar Trecătoarea Ferian...

Chaol înghiţi.

— Celaena a spus că a auzit zvonuri cum că în Trecătoare ar fi aripi. Nehemia a spus că iscoadele ei nu s-au întors, că acolo se coace ceva.

— Două locuri în care el ar putea produce armata pe care o creează, poate trăgându-şi seva din puterea asta, pentru că formează un curent între ele.

— Trei.

Chaol indică spre Insulele Morţii.

— Am primit un raport că acolo se pregăteşte ceva ciudat... Şi că a fost trimis spre Wendlyn.

— Dar tatăl meu a trimis-o pe Celaena.

Prinţul înjură.

— Nu avem cum să-i avertizăm?

— Am încercat deja.

Dorian îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Deci, lucrezi cu ei – eşti de partea lor.

— Nu. Nu ştiu. Facem doar schimb de informaţii, dar toate sunt de folos. Te ajută pe tine.

Ochii lui Dorian deveniră mai duri, iar Chaol se crispă când o adiere rece pătrunse în cameră.

— Aşadar, ce ai de gând să faci? îl întrebă Dorian. Să... dărâmi turnul cu ceas?

Distrugerea turnului ar fi fost un act de război – un act care ar fi putut pune în pericol vieţile a prea mulţi oameni. Nu mai era cale de întors. Nici măcar nu voia să le spună lui Aedion sau lui Ren, pentru că se temea de ce-ar fi făcut. Nu s-ar fi gândit de două ori înainte de a-l incinera, ucigând poate toţi oamenii din castel.

— Nu ştiu. Nu ştiu ce să fac. Aici aveai dreptate.

Îşi dorea să fi discutat mai mult cu Dorian, dar chiar şi flecăreala era un efort acum. Se apropia de finalizarea listei candidaţilor la postul de Căpitan al Gărzii, trimitea spre Anielle tot mai multe cufere în fiecare săptămână şi suporta cu greu să-şi privească oamenii. Iar în ceea ce-l privea pe Dorian... rămăseseră foarte multe de spus între ei.

— Acum nu e momentul, spuse cu voce joasă Dorian, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Chaol înghiţi.

— Vreau să-ţi mulţumesc. Ştiu că riscul pe care ţi-l asumi este...

— Cu toţii riscăm câte ceva.

Rămăsese atât de puţin din prietenul alături de care crescuse. Prinţul se uită la ceasul de buzunar.

— Trebuie să plec.

Dorian se îndreptă spre scări, iar pe faţa să nu se citeau teama sau îndoiala, când spuse:

— Astăzi mi-ai dăruit adevărul, aşa că ţi-l împărtăşesc şi eu pe al meu: chiar dacă ar însemna să fim prieteni din nou, nu cred că aş vrea să mă întorc la ce a fost înainte – la cine am fost

înainte. Iar asta…

Ridică bărbia spre cristalele sfărâmate şi spre castronul cu apă.

— Cred că e o schimbare bună. Nu te teme de ea.

Dorian plecă, iar Chaol deschise gura, dar cuvintele refuzară să iasă. Era prea năucit. Când Dorian îi vorbise, nu se uitase la el un prinţ.

Ci un rege.

Capitolul 57

Celaena dormi două zile.

De-abia-şi mai amintea ce se întâmplase după ce-i incinerase pe Narrok şi pe prinţul Valg, deşi avea o vagă senzaţie că oamenii lui Rowan şi ceilalţi reuşiseră să preia controlul asupra fortăreţei. Nu pierduseră decât vreo cincisprezece oameni în total, pentru că soldaţii nu voiseră să omoare semi-Fae, ci doar să-i captureze, pentru ca prinţii Valg să îi târască înapoi în Adarlan. După ce îi îngenunchează pe soldaţii inamici supravieţuitori, închizându-i în temniţă, se întorseseră câteva ore mai târziu şi-i găsiseră pe toţi morţi. Aveau asupra lor otravă – şi părea că nu avuseseră intenţia de a se lăsa interogaţi.

Celaena urcă poticnindu-se pe treptele scăldate în sânge şi se prăbuşi în pat, oprindu-se un timp pentru a se strâmba la părul care acum de-abia îi ajungea dincolo de claviculă, mulţumită unghiilor ascuţite ca lamele ale prinţilor Valg. Se prăbuşi apoi într-un somn adânc. Când se trezi, sângele fusese curăţat, soldaţii fuseseră îngropaţi,

iar Rowan ascunsese cele patru coliere din piatră Wyrd undeva în pădure. Le-ar fi dus în zbor până la mare şi le-ar fi aruncat acolo, dar ea ştia că rămăsese pentru a avea grijă de ea – şi nici nu avea încredere că prietenii lui nu aveau să facă altceva decât să le înmâneze lui Maeve.

Tovarăşii lui Rowan tocmai plecau atunci când, într-un sfârşit, ea se trezi, după ce întârziaseră să ajute cu reparaţiile şi vindecarea răniţilor, dar numai Gavriel păru s-o observe. Ea şi Rowan se îndreptau spre pădure pentru o plimbare (îl obligase s-o lase să coboare din pat) când trecură pe lângă bărbatul cu păr auriu care zăbovea lângă poarta din spate.

Rowan încremeni. O întrebase în faţă ce se întâmplase când ajunseseră prietenii lui – dacă vreunul dintre ei încercase să o ajute. Ea încercase să evite răspunsul, dar el nu se dădu bătut şi, într-un final, ea îi spuse că numai Gavriel păruse dispus să o ajute. Nu-i învinovăţea pe prietenii lui. N-o cunoşteau, nu-i datorau nimic, iar Rowan era înăuntru, înconjurat de pericole. Nu ştia de ce conta atât de mult pentru Rowan, iar el îi spuse că nu era treaba ei.

Acum, Gavriel îi aştepta lângă poarta din spate. De vreme ce Rowan avea chipul ca de piatră, când se apropiară de el ea zâmbi pentru amândoi.

— Credeam c-ai plecat deja, spuse Rowan.

Ochii roşiatici ai lui Gavriel licăriră.

— Gemenii şi Vaughan au plecat acum o oră, iar Lorcan a plecat în zori. Mi-a spus să-ţi transmit salutările lui.

Rowan dădu din cap într-un mod din care se înţelegea foarte clar că ştia că Lorcan nu făcuse un asemenea lucru.

— Ce vrei?

Ea nu era sigură că împărtăşeau aceeaşi definiţie a conceptului de prieten. Gavriel o privi din cap până-n tălpi şi invers, apoi se uită la Rowan şi spuse:

— Ai grijă când te întâlneşti cu Maeve. Până atunci, noi ne vom fi prezentat rapoartele.

Expresia încrâncenată a lui Rowan nu se schimbă.

— Călătorie sprâncenată, îi ură el şi îşi continuă plimbarea.

Celaena zăbovi, studiindu-l pe războinicul Fae, cu sclipirea de tristeţe din ochii lui aurii. Ca şi Rowan, era sclavul lui Maeve – totuşi, se gândise să-i avertizeze. Din cauza legământului de sânge, Maeve îi putea porunci să divulge toate detaliile, inclusiv acest moment, şi să-l pedepsească pentru asta. Dar pentru prietenul său...

— Mulţumesc, îi spuse ea războinicului cu părul auriu.

El clipi, iar Rowan îngheţă. Braţele o dureau din interior înspre afară, iar mâna tăiată era bandajată şi încă sensibilă, dar totuşi i-o întinse.

— Pentru avertisment. Şi pentru că ai ezitat în acea zi.

Gavriel îi privi mâna o clipă, după care o strânse cu o blândeţe surprinzătoare.

— Câţi ani ai? o întrebă el.

— Nouăsprezece, răspunse ea, iar el lăsă să-i scape o răsuflare care ar fi putut fi tristeţe sau

uşurare, sau amândouă, şi-i spuse că asta făcea ca harul ei să fie şi mai impresionant.

Se gândi să-i spună că ar fi fost mai puţin impresionat dacă ar fi aflat ce poreclă îi dăduse ea, dar se mulţumi să-i facă cu ochiul.

Când îl ajunse din urmă, Rowan era încruntat, dar nu spuse nimic. În timp ce ei doi se îndepărtau, Gavriel murmură:

— Noroc bun, Rowan.

*

Rowan o duse la un iaz din pădure pe care nu-l mai văzuse până atunci, apa transparentă fiind alimentată de o minunată cascadă, care părea să danseze în lumina soarelui. El se aşeză pe o stâncă lată, plană, încălzită de soare, scoţându-şi cizmele şi ridicându-şi pantalonii pentru a-şi scălda picioarele în apă. Când se aşeză, Celaena se crispă de durerea care îi străbătea muşchii şi oasele. Rowan se încruntă, dar ea îi aruncă o privire care îl provoca să-i poruncească să se întoarcă în pat pentru odihnă.

Când şi ea intră cu picioarele în apă şi lăsară muzica pădurii să-i pătrundă, Rowan vorbi:

— Nu putem desface ceea ce s-a întâmplat cu Narrok. Când lumea va auzi că Aelin Galathynius a luptat împotriva Adarlanului, vor afla că eşti în viaţă. El va şti că eşti în viaţă, unde eşti, şi că nu plănuieşti să te ascunzi. Te va vâna tot restul vieţii tale.

— Am acceptat soarta asta din momentul când am păşit dincolo de barieră, spuse ea cu voce

joasă.

Lovi apa cu piciorul, valurile răspândindu-se în tot iazul. Mişcarea îi provocă o durere zguduitoare în trupul răvăşit de magie. Celaena şuieră.

Rowan îi întinse plosca din piele, plină cu apă, pe care o adusese cu el, dar de care nu se atinsese. Ea luă o înghiţitură şi descoperi că era plină cu tonicul anesteziant pe care îl bea cu lăcomie de când se trezise dimineaţă.

Noroc bun, Rowan, îi spusese Gavriel prietenului său. Urma să vină o zi, prea devreme, când avea să-şi ia rămas-bun de la el. Care aveau să fie cuvintele ei de despărţire? Avea să-i poată oferi mai mult decât o urare de noroc? Îşi dorea să fi avut ceva să-i dea – un fel de protecţie împotriva reginei care îl ţinea în lesă. Ochiul Elenei era la Chaol. Amuleta din Orynth – i-ar fi oferit-o, dacă n-ar fi pierdut-o. Bijuterie de familie sau nu, ea s-ar fi odihnit mai bine dacă ar fi ştiut că îl protejează.

Amuleta, împodobită cu un cerb sacru pe o parte... şi semnele Wyrd pe cealaltă parte.

Respiraţia i se opri. Nu-l mai vedea pe prinţ lângă ea, nu mai auzea freamătul pădurii în jurul ei. Terassen fusese cea mai măreaţă Curte din lume. Nu fuseseră niciodată invadaţi, nu fuseseră niciodată cuceriţi, din contră, prosperaseră şi deveniseră atât de puternici, încât toate regatele ştiau că a-i provoca era o nebunie. O pleiadă de conducători incoruptibili, care adunaseră întreaga ştiinţă a Erileii în măreaţa lor bibliotecă. Fuseseră un far care îi atrăgea pe cei mai strălucitori şi mai îndrăzneţi la ei.

Ştia unde era – cea de a treia şi ultima cheie

Wyrd.

Fusese la gâtul ei în noaptea în care căzuse în râu.

Împodobise gâtul fiecăruia dintre strămoşii ei, începând cu Brannon, când se oprise la templul Zeiţei Soarelui pentru a lua un medalion de la Înalta Preotească a Malei – şi apoi îl distrusese cu totul, pentru ca nimeni să nu-i poată lua urma.

Medalionul de un albastru azuriu, cu cerbul auriu încoronat cu flacăra nemuritoare – cerbul lui Mala Aducătoarea-Focului. Părăsind ţărmurile Wendlynului, Brannon furase cerbii, îi dusese la Terrasen şi-i instalase în Oakwald. Brannon pusese a treia aşchie de cheie Wyrd în amuletă şi nu spusese nimănui ce făcuse cu ea.

Cheile Wyrd nu erau bune sau rele. Cum erau depindea de cum le utilizau purtătorii lor. În jurul gâturilor regilor şi al reginelor din Terrasen, una dintre ele fusese folosită pe neştiute pentru bine, şi îşi protejase purtătorii milenii întregi.

O protejase şi pe ea, în noaptea în care căzuse în râu. Semnele Wyrd fuseseră cele pe care le zărise ea strălucind în adâncurile îngheţate, de parcă le-ar fi invocat cu strigătele ei de ajutor de sub ape. Pierduse însă Amuleta din Orynth. Căzuse în acel râu şi... nu.

Nu. Nu era posibil; ea n-ar fi ajuns până pe ţărm, darămite să supravieţuiască orelor în care zăcuse acolo. Frigul ar fi înfrânt-o. Ceea ce însemna că o avusese asupra ei când... când... Arobynn Hamel i-o luase şi o păstrase în toţi aceşti ani, un premiu a cărui putere nici n-o bănuia.

Trebuia s-o ia înapoi. Trebuia s-o recupereze

de la el şi să se asigure că nimeni nu ştia ce se află în ea. Iar dacă o recăpăta... Nu îndrăznea să gândească atât de departe.

Trebuia să ajungă repede la Maeve pentru a afla informaţiile necesare, apoi să meargă acasă. Nu în Terrasen, ci la Rifthold. Trebuia să-l înfrunte pe omul care o transformase într-o armă, care distrusese o altă parte din viaţa ei, şi care poate că era cea mai mare ameninţare la adresa ei.

Rowan o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— A treia cheie Wyrd.

Înjură. Nu putea spune nimănui, pentru că dacă cineva ar fi ştiut... s-ar fi îndreptat direct spre Rifthold. Direct spre Breasla Asasinilor.

— Aelin.

Era teamă, durere sau amândouă în ochii lui?

— Spune-mi ce ai aflat.

— Nu câtă vreme eşti legat de ea.

— Sunt legat de ea pentru totdeauna.

— Ştiu.

Era sclavul lui Maeve – mai rău decât un sclav. Trebuia să se supună oricărei porunci a ei, oricât de ticăloasă.

Se aplecă, înmuindu-şi mâna mare în apă.

— Ai dreptate. Nu vreau să-mi spui nimic.

— Urăsc asta, şopti ea. O urăsc pe ea.

El privi în lături, spre Goldryn, lăsată în spatele lor pe o stâncă. Îi spusese istoria sabiei în dimineaţa aceea, în timp ce înghiţea mâncare cât pentru trei războinici Fae adulţi. El nu păruse deosebit de impresionat, iar când îi arătă inelul pe care-l găsise în teacă, nu avu nimic altceva de spus

decât:

— Sper să-i găseşti o utilizare bună.

Într-adevăr.

Tăcerea care creştea între ei era însă inacceptabilă. Îşi drese vocea. Poate că nu-i putea spune adevărul despre cea de-a treia cheie Wyrd, dar îi putea oferi altceva în schimb.

Adevărul. Adevărul despre ea, nediluat şi total. După toate câte înfruntaseră împreună, tot ce îşi dorea încă să facă...

Aşa că se îmbărbătă singură.

— N-am spus nimănui ce-ţi povestesc acum. Nimeni pe lume nu ştie. Dar este povestea mea, spuse ea, clipind pentru a-şi alunga lacrimile, şi a venit momentul să o povestesc.

Rowan se lăsă pe spate pe stâncă, punându-şi mâinile sub cap.

— A fost odată ca niciodată, îi spuse ea lui Rowan, lumii, ei înseşi, într-o ţară care a fost demult făcută cenuşă, o prinţesă tânără care îşi iubea regatul... foarte mult.

Îi povesti apoi despre prinţesa a cărei inimă arsese cu un foc sălbatic, despre măreţul regat din nord, despre căderea sa şi sacrificiul lui Lady Marion. Era o poveste lungă şi uneori tăcea şi plângea, iar în acele momente el se apleca spre ea pentru a-i şterge lacrimile.

Când termină, Rowan se mulţumi să-i dea din nou să bea tonic. Ea îi zâmbi, iar el o privi un timp, apoi îi răspunse la zâmbet, altfel de zâmbet decât cele pe care i le adresase până atunci.

Rămaseră tăcuţi o vreme şi, fără să ştie de ce o face, întinse o mână în faţă, cu palma îndreptată

spre apa de dedesubt.

Şi încet, clătinându-se, o picătură de apă de mărimea unei pietre se ridică de pe suprafaţă spre cupa palmei ei.

— Nu-i de mirare că instinctul tău de autoconservare este atât de jalnic, dacă asta-i toată apa pe care poţi s-o stăpâneşti.

Rowan îi dădu însă un bobârnac peste bărbie, iar ea ştia că el înţelegea ce înseamnă gestul, faptul că reuşise să invoce acea picătură în palma sa. O simţea pe mama ei zâmbindu-i din tărâmurile de dincolo.

Îi surâse lui Rowan printre lacrimi şi-i trimise picătura pe faţă.

Rowan o aruncă în iaz. Un moment mai târziu, râzând, se aruncă şi el în apă.

*

După o săptămână în care îşi refăcuse forţele, ea şi ceilalţi semi-Fae răniţi se recuperaseră suficient cât să participe la o sărbătoare organizată de Emrys şi Luca. Înainte ca ea şi Rowan să coboare pentru a se alătura festivităţilor, Celaena se privi în oglindă.

Părul puţin mai scurt era cea mai mică dintre schimbări.

Acum avea culoare în obraji, ochii îi erau strălucitori şi limpezi şi, deşi recâştigase greutatea pe care o pierduse în iarna trecută, faţa îi era mai suplă. O femeie – din oglindă îi zâmbea o femeie, frumoasă pentru fiecare cicatrice şi imperfecţiune şi semn al supravieţuirii, frumoasă pentru faptul că

zâmbetul ei era real, şi îl simţea aprinzând bucuria adormită din inima ei.

În acea noapte, dansă. În dimineaţa următoare, ştiu că venise momentul.

După ce ea şi Rowan îşi luară rămas-bun de la ceilalţi, ea se opri la lizieră pentru a privi fortăreaţa din piatră spartă. Emrys şi Luca îi aşteptau la linia copacilor, cu feţele palide în lumina dimineţii. Bătrânul bărbat burdușise deja bagajele cu mâncare şi provizii, dar tot împinse în mâinile Celaenei o pâine fierbinte, privind-o în ochi.

— S-ar putea să dureze, spuse ea, dar dacă – când îmi voi revendica regatul, semi-Fae vor avea întotdeauna un cămin acolo, iar voi doi – şi Malakai – veţi avea un loc în casa mea, dacă veţi dori. Ca prieteni ai mei.

Ochii lui Emrys luceau, iar el încuviinţă, apucând mâna lui Luca. Tânărul, care hotărâse să păstreze pe faţă zgârietura lungă, oribilă, pe care o căpătase în bătălie, se mulţumi să se uite fix la ea, cu ochii mari. O parte a inimii ei plângea pentru umbrele pe care le vedea acum pe faţa lui. Trădarea lui Bas avea să-l bântuie mult timp, ştia asta, dar Celaena îi zâmbi, îi ciufuli părul şi se întoarse să plece.

— Mama ta ar fi mândră, spuse Emrys.

Celaena îşi duse o mână la inimă şi făcu o plecăciune de mulţumire.

Rowan îşi drese vocea, iar Celaena le oferi un ultim zâmbet de despărţire, după care îl urmă pe prinţ în pădure – pornind, în sfârşit, spre Doranelle şi spre Maeve.

Capitolul 58

— Să fii pregătit de plecarea spre Suria în două zile, îi ordonă Aedion lui Ren, când cei trei se adunară la miezul nopţii în apartamentul unde stătuseră Ren şi Murtaugh, fără să ştie încă al cui era. Mergi spre poarta de sud – va fi cel mai puţin supravegheată la acea oră.

Trecuseră câteva săptămâni de când se întâlniseră ultima oară, şi trei zile de când Murtaugh primise o scrisoare vagă de la Sol din Suria, o invitaţie prietenească, de la un amic demult pierdut, de a-l vizita. Formularea era suficient de simplă cât să-şi dea seama cu toţii că tânărul lord încerca să simtă atmosfera, făcând aluzie la interesul faţă de „oportunitatea” pe care Murtaugh o menţionase într-o scrisoare anterioară. De atunci, Aedion străbătuse toate cărările spre nord, calculând mişcările şi locaţiile fiecărei legiuni şi garnizoane de-a lungul drumului. Încă două zile; apoi, poate că acea Curte avea să înceapă să se reclădească.

— Atunci, de ce am sentimentul că fugim?

Ren se opri din mersu-i obişnuit prin cameră. Tânărul Lord de Allsbrook se vindecase bine, deşi transformase o parte din ampla cameră în spaţiul său personal de antrenament, pentru a-şi recăpăta puterea. Aedion se întrebă cât de bucuroasă va fi regina lor să afle despre *asta.*

— Chiar fugi, rosti tărăgănat Aedion, muşcând dintr-unul dintre merele pe care le luase de la piaţă pentru Ren şi pentru bătrân. Cu cât zăboveşti mai mult aici, continuă el, cu atât mai mare este riscul

să fii descoperit şi să ne distrugi toate planurile. Acum eşti prea uşor de recunoscut şi îmi eşti mai util în Terrasen. Nu negociem, aşa că nici nu te chinui să încerci.

— Cu tine cum rămâne? îl întrebă Ren pe căpitan, care stătea în scaunul lui obişnuit.

Chaol se încruntă şi spuse calm:

— În câteva zile, plec în Anielle.

Trebuia să-şi îndeplinească partea de învoială pe care o făcuse când îşi vânduse libertatea pentru a o trimite pe Aelin în Wendlyn. Dacă îşi permitea să se gândească prea mult la asta, ştia că l-ar fi cuprins regretele – ba chiar ar fi încercat să-l convingă pe căpitan să rămână. Nu că Aedion l-ar fi plăcut pe căpitan sau măcar l-ar fi respectat. De fapt, îşi dorea ca Chaol să nu-l fi surprins pe scară, deplângând măcelărirea poporului său în lagărele de muncă. Dar acum, iată-i împreună, şi nu mai era cale de întoarcere.

Ren se opri din mers şi-l privi lung pe căpitan.

— Ca spion?

— Vei avea nevoie de cineva în interior, indiferent că eu sunt în Rifthold sau în Anielle.

— Am oameni în interior, spuse Ren.

Aedion flutură din mână.

— Nu-mi pasă de oamenii tăi din interior, Ren. Fii gata să pleci şi nu mai fi aşa o belea cu întrebările tale fără de sfârşit.

L-ar fi legat pe Ren cu lanţurile de un cal, dacă ar fi fost nevoie.

Aedion tocmai dădea să plece, când se auziră paşi bubuind pe scări. Când uşa zbură în lături, aveau toţi săbiile scoase, însă îl văzură pe

Murdaugh în pragul uşii, gâfâind şi respirând greu. Ochii bătrânului erau fioroşi şi deschidea şi închidea gura. În spatele lui, casa scării nu purta semne de ameninţare sau de urmărire, însă Aedion îşi ţinu sabia scoasă şi luă o poziţie mai bună.

Ren alergă la Murtaugh, susţinându-l de umeri, dar bătrânul îşi înfipse călcâiele în covor.

— Ea trăieşte, le spuse el, lui Ren, lui Aedion, lui însuşi. Ea – ea trăieşte cu adevărat.

Inima lui Aedion se opri. Se opri, apoi porni din nou, pentru a se opri iar. Încet, îşi băgă sabia în teacă, şi, după ce-şi calmă gândurile, rosti:

— Spune odată, bătrâne.

Murtaugh clipi şi lăsă să-i scape un râs întretăiat.

— E în Wendlyn, trăieşte.

Căpitanul îşi reluă mersul prin cameră. Şi, dacă nu l-ar fi trădat picioarele, Aedion i s-ar fi alăturat. Dacă Murtaugh auzise că ea…

— Povesteşte tot, îi ceru căpitanul.

Murtaugh scutură din cap.

— Oraşul roieşte de veşti. Oamenii au ieşit în stradă.

— Treci la subiect, sări Aedion.

— Legiunea generalului Narrok a atacat într-adevăr Wendlynul, spuse Murtaugh. Nimeni nu ştie de ce sau cum, dar Aelin… Aelin era acolo, în Munţii Cambrieni, şi făcea parte din armata care i-a înfruntat în bătălie. Se spune că în tot acest timp s-a ascuns în Doranelle.

În viaţă, îşi spuse Aedion – era în viaţă, deci nu murise în bătălie, chiar dacă informaţiile lui Murtaugh despre locul unde se afla erau greşite.

Murtaugh zâmbea.

— I-au măcelărit pe Narrok şi oamenii lui, iar ea i-a salvat pe foarte mulţi – cu harul ei magic. Cu focul, se spune – cu o putere pe care lumea n-a mai văzut-o de la Brannon încoace.

Aedion simţi o strângere dureroasă în piept. Căpitanul se mulţumi să privească fix la bătrân.

Era un mesaj către lume. Aelin era o luptătoare, capabilă să lupte cu sabia sau cu harul magic, şi se săturase să se ascundă.

— Plec călare în nord chiar astăzi. Nu putem aştepta, aşa cum am planificat, spuse Murtaugh, întorcându-se spre uşă. Înainte ca regele să încerce să împiedice răspândirea veştilor, trebuie să informez Terrasenul.

Îl conduseră în jos pe scări, apoi în depozitul de la parter. Dinăuntru, auzul de Fae al lui Aedion prinse agitaţia în creştere de pe străzi. În momentul în care va intra în palat, va trebui să fie atent la fiecare mişcare, fiecare respiraţie. Prea mulţi ochi aveau să fie aţintiţi asupra lui acum.

Aelin. Regina lui. Aedion zâmbi vag. Regele n-ar fi bănuit niciodată, nici într-o mie de ani, pe cine trimisese de fapt în Wendlyn – că propriul său Campion îl distrusese pe Narrok. Puţini ştiau despre neîncrederea adânc înrădăcinată a celor din familia Galathynius în Maeve – aşa că Doranelle era un loc bun în care să ascunzi şi să creşti o tânără regină în toţi aceşti ani.

— După ce ies din oraş, spuse Murtaugh, îndreptându-se spre calul pe care îl legase în depozit, voi trimite călăreţi la toate contactele noastre, în Fenharrow şi în Melisande. Ren, tu

rămâi aici. Am eu grijă de Suria.

Aedion strânse umărul bărbatului.

— Du-le vorbă oamenilor mei din Bane – spune-le să stea ascunşi până mă întorc, dar să ţină liniile de aprovizionare către rebeli deschise cu orice preţ.

Nu-i eliberă umărul până când Murtaugh nu încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Bunicule, spuse Ren, ajutându-l pe bărbat să se urce în şa, lasă-mă să plec eu în locul tău.

— Tu rămâi aici, ordonă Aedion, iar Ren se zbârli.

Murtaugh îşi murmură acordul.

— Adună toate informaţiile posibile şi apoi vei putea veni la mine, când voi fi pregătit.

Aedion nu-i dădu timp lui Ren să refuze, deschizându-i lui Murtaugh uşa depozitului. Aerul aspru al nopţii se infiltră înăuntru, aducând cu el agitaţia din oraş. Aelin – Aelin făcuse asta, ea provocase acest freamăt. Armăsarul bătea din copite şi pufnea, iar Murtaugh ar fi pornit în galop dacă n-ar fi sărit căpitanul să ţină hăţurile.

— Eyllwe, şopti Chaol. Trimite vorbă în Eyllwe. Spune-le să reziste – spune-le să se pregătească.

Poate că de vină era lumina, poate că frigul, dar Aedion ar fi putut jura că în ochii căpitanului se vedeau lacrimi atunci când spuse:

— Anunţă-i că a venit timpul să contraatacăm.

*

Murtaugh Allsbrook şi călăreţii săi răspândiră veştile asemenea unui foc nestăvilit. Pe fiecare

drum, pe fiecare râu, în nord şi în sud şi în vest, prin zăpadă şi ploaie şi ceaţă, copitele cailor bătătoreau praful fiecărui regat.

Şi din fiecare oraş în care povesteau, dinspre fiecare tavernă şi întrunire secretă, şi mai mulţi călăreţi plecau să ducă vestea.

Erau din ce în ce mai mulţi, până când nu mai exista drum pe care să nu-l fi acoperit, suflet care să nu ştie că Aelin Galathynius era în viaţă – şi că doreşte să se ridice împotriva Adarlanului.

Veştile traversară Munţii Colţ Alb şi Ruhnn, tocmai până la Deşertul din Vest şi la regina cu părul roşu care domnea dintr-un castel care stătea să cadă. Până în Deşertul Peninsula şi fortăreaţa din oază a Asasinilor Tăcuţi. Copite, copite, copite, rezonând pe întreg continentul, scânteind pe caldarâm, până în Banjali şi în palatul de pe malul râului al regelui şi reginei din Eyllwe, încă purtând hainele lor de doliu.

Rezistaţi, spuseră lumii călăreţii.

Rezistaţi.

*

Tatăl lui Dorian era mai furios decât fusese vreodată. Doi miniştri fuseseră executaţi în acea dimineaţă, pentru groaznica crimă de a fi încercat să-l calmeze pe rege.

La o zi după ce ajunseseră veştile despre ceea ce făcuse Aelin în Wendlyn, tatăl lui era încă livid şi încă voia răspunsuri.

Lui Dorian i s-ar fi părut comic – era tipic pentru Celaena să-şi facă o intrare triumfală – dacă

n-ar fi fost îngrozit. Ea lansase o provocare. Mai rău de atât, îl învinsese pe unul dintre cei mai letali generali ai regelui.

Nimeni nu mai făcuse asta şi fără a-şi pierde viaţa. Niciodată.

Undeva în Wendlyn, prietena lui schimba lumea. Îndeplinea făgăduiala pe care i-o făcuse. Ea nu-l uitase, nu-i uitase pe niciunul dintre cei care mai erau acolo.

Şi poate că atunci când aveau să găsească o cale de a distruge turnul pentru a elibera magia de sub jugul tatălui lui, ea avea să ştie că prietenii n-o uitaseră. Că el n-o uitase.

Dorian îl lăsă pe tatăl său să tune şi să fulgere. Participă la întruniri şi îşi ţinu în frâu repulsia şi oroarea atunci când tatăl său trimise încă un ministru la eşafod. Pentru Sorscha, pentru făgăduiala de a o ocroti, de a nu mai trebui, într-o bună zi, să ascundă ce şi cine era, îşi păstră masca veche, oferind sugestii banale despre ce era de făcut cu Aelin şi se prefăcu. Pentru ultima dată.

Când Celaena avea să revină, când avea să se întoarcă aşa cum jurase că o va face...

Atunci aveau să schimbe lumea împreună.

Capitolul 59

Celaenei şi lui Rowan le luă o săptămână să ajungă în Doranelle. Călătoriră prin munţii aspri şi îngrozitori, unde lupii sălbatici ai lui Maeve îi ţineau sub observaţie zi şi noapte, apoi prin valea luxuriantă, prin păduri şi câmpii cu aerul greu de mirodenii şi magie.

Cu cât se apropiau de sud, temperatura creştea, dar adierea vântului o făcea să nu fie prea neplăcută. După un timp, începură să vadă în depărtare sate din piatră, dar Rowan hotărî să se ţină deoparte, ascunşi, până când trecură de creasta unui deal stâncos şi la picioarele lor apăru Doranelle.

I se tăie respiraţia. Nici Orynth-ul nu se putea compara.

Îl numiseră Oraşul Râurilor pe bună dreptate. Oraşul din piatră de culoare deschisă era construit pe o insulă uriaşă aflată între câteva râuri, cu apele învolburându-se atunci când afluenţii din dealurile înconjurătoare şi din munţi se uneau, în capătul nordic al insulei, râurile se prăbuşeau în gura unei cascade gigantice, cu bazinul atât de mare, încât ceaţa plutea în ziua aceea senină, făcând să strălucească clădirile cu acoperişuri în formă de dom, turlele de culoarea perlei şi acoperişurile albastre. La marginile oraşului nu erau ancorate ambarcaţiuni, deşi peste râu treceau două poduri elegante din piatră – bine păzite. Fae traversau podurile, transportând de toate, de la legume la fân şi vin. Undeva, probabil că erau câmpuri şi ferme şi oraşe care îi aprovizionau, deşi ar fi pariat că Maeve are o rezervă de bunuri ascunsă undeva.

— Presupun că în mod normal ai zbura direct înăuntru şi nu te-ai sinchisi să foloseşti podurile, îi spuse ea lui Rowan, care se încrunta la vederea oraşului şi nu prea arăta ca un războinic care se întoarce acasă.

El dădu din cap distant. În ultima zi devenise

tăcut – nu nepoliticos, dar tăcut şi imprecis, de parcă reconstruia zidul între ei. În acea dimineaţă, se trezise în tabăra lor de pe creasta dealului şi-l văzuse uitându-se spre răsărit, privind întreaga lume, de parcă ar fi purtat o conversaţie cu ea. Nu avusese curajul să-l întrebe dacă se ruga Malei Aducătoarea Focului sau Zeiţei Soare. Tabăra era însă învăluită într-o căldură ciudat de familiară şi ar fi putut jura că își simţea harul magic sărind în sus de bucurie. Nu-şi permisese să se gândească prea mult la asta.

În ultima zi, şi ea fusese pierdută în sine, ocupată să-şi adune puterea şi claritatea. Nu fusese capabilă să discute prea mult şi chiar şi acum concentrarea asupra prezentului îi cerea un efort imens.

— Ei bine, spuse ea, inspirând exagerat de prelung şi bătând cu mâna mânerul sabiei Goldryn, hai să mergem s-o vedem pe iubita noastră mătuşă. N-aş vrea s-o lăsăm să aştepte.

*

De-abia la căderea nopţii reuşiră să ajungă la pod, iar Celaena se bucură: erau mai puţini Fae care să asiste la sosirea lor, chiar dacă străzile lungi şi sinuoase erau pline acum de muzicieni şi dansatori şi vânzători ambulanţi care vindeau mâncare caldă şi băuturi. Astfel de manifestări erau numeroase în Adarlan, dar aici nu erau îngrădite de un imperiu, de întuneric, de frig sau de disperare. Maeve nu trimisese ajutor cu zece ani în urmă – şi, în timp ce Fae dansau şi beau

cidru, poporul Celaenei fusese măcelărit şi ars. Ştia că nu era vina lor, dar, traversând oraşul spre capătul nordic de lângă cascadă, nu se putea bucura de veselia din jur.

Îşi aminti că şi ea dansase, şi băuse, şi făcuse tot ce dorise, în timp ce poporul ei suferise zece ani de zile. Nu era în postura în care să dispreţuiască, nici pe Fae, nici pe altcineva, în afara reginei care domnea peste acest oraş.

Niciuna dintre gărzi nu-i opri, deşi observă nişte umbre care îi urmăreau de pe acoperişuri şi de pe alei, câteva păsări de pradă zburând în cercuri deasupra lor. Rowan nu le luă în seamă, deşi îi surprinse ochii licărind în lumina aurie a felinarelor. Aparent, escorta nu-l bucura nici pe prinţ. Oare pe câţi dintre ei îi cunoştea personal? Alături de câţi luptase sau se aventurase pe pământuri neaflate încă pe hartă?

Nu văzură nici urmă de prietenii lui, iar el nu comentă dacă se aştepta sau nu să-i vadă. Chiar dacă privea numai în faţă, ea ştia că era conştient de fiecare santinelă care îi urmărea, de fiecare respiraţie din apropierea lor.

Nu avea loc în suflet pentru îndoială sau teamă. În timp ce mergeau, ea atingea inelul ascuns în buzunar, răsucindu-l întruna, amintindu-şi de planul ei şi de ceea ce trebuia să înfăptuiască înainte de a părăsi oraşul. Era la fel de regină ca şi Maeve. Era suverana unui popor puternic şi a unui regat uriaş.

Era moştenitoarea cenuşii şi a focului şi nu avea intenţia să se plece în faţa nimănui.

*

Fură escortaţi printr-un palat strălucitor din piatră deschisă la culoare, cu perdele din borangic albastru şi pardoseli lucrate dintr-un mozaic cu plăci delicate, care descriau diverse scene, de la fecioare dansând, la peisaje bucolice şi la cerul nopţii. Prin toată clădirea, râul curgea în firişoare, uneori adunându-se în havuzuri presărate cu crini care înfloreau noaptea. Iasomia se împletea pe coloanele masive, iar ghirlande de lumină din sticlă colorată atârnau de tavanele boltite. Faptul că o mare parte din palat era deschisă spre exterior sugera că vremea era întotdeauna blândă. Din camere îndepărtate se auzea muzică, dar era discretă şi liniştită prin comparaţie cu revolta de sunete şi culoare de dincolo de pereţii uriaşi din marmură ai palatului.

Peste tot erau santinele. Pândeau fără să fie văzuţi, dar în trupul ei de Fae le simţea mirosul, oţelul şi mirosul proaspăt al săpunului pe care îl foloseau în cazarme. Nu era foarte diferit de castelul din cleştar. Adăpostul lui Maeve fusese însă construit din piatră – foarte multă piatră, toată albă şi sculptată şi lustruită şi strălucitoare. Ştia că Rowan avea apartamentul lui în acest palat şi că familia Whitethorn deţinea diverse locuinţe în Doranelle, dar nu văzură pe niciunul din neamul lui. În timpul călătoriei îi spusese că mai erau câţiva prinţi în familie, conduşi de fratele tatălui lui. Din fericire pentru Rowan, unchiul lui avea trei fii, absolvindu-l pe el de răspundere, deşi verii lui încercaseră să se folosească de poziţia lui Rowan

faţă de Maeve pentru a câştiga avantaje. O familie de intriganţi şi de linguşitori, precum orice familie princiară din Adarlan.

După o eternitate de mers în tăcere, Rowan o conduse pe o verandă largă, cu vedere la râu. Era suficient de încordat cât să sugereze că mirosea şi auzea lucruri pe care ea nu le putea percepe, dar nu-i transmise niciun avertisment. Cascada de lângă palat mugea, deşi nu suficient de tare cât să acopere o conversaţie.

De cealaltă parte a verandei stătea Maeve, pe tronul ei din piatră.

Întinşi de o parte şi de alta a tronului erau lupii gemeni, unul negru şi altul alb, supraveghindu-le apropierea cu ochi aurii şi şireţi. Nu mai era nimeni altcineva – traversând podeaua din dale, Rowan nu simţi mirosul nici unui alt prieten pândind din apropiere. Celaena îşi dorea ca Rowan s-o lase să se împrospăteze puţin în apartamentul lui, dar... oricum, nu asta era important la această întâlnire.

Rowan păşi în acelaşi ritm cu ea, apropiindu-se de mica platformă, în faţa balustradei sculptate, iar când se opriră, Rowan căzu în genunchi şi-şi înclină capul.

Mătuşa nu-i aruncă nicio privire, nici nu-l rugă să se ridice. Îşi lăsă nepotul îngenuncheat şi îşi întoarse ochii violeţi şi strălucitori spre Celaena, oferindu-i zâmbetul acela de păianjen.

— Se pare că ţi-ai îndeplinit sarcina, Aelin Galathynius.

Un alt test – folosirea numelui pentru a-i stârni o reacţie.

Răspunse la zâmbetul reginei.

— Într-adevăr.

Rowan continuă să stea cu fruntea plecată, cu ochii în podea. Maeve putea să-l ţină îngenuncheat şi o sută de ani, dacă dorea. Lupii de lângă tron nu se mişcară niciun centimetru.

Maeve binevoi să-i arunce o privire lui Rowan, apoi îi zâmbi din nou Celaenei cu zâmbetul acela mic.

— Recunosc că sunt surprinsă că ai reuşit să obţii aprobarea lui atât de repede. Aşa că, spuse Maeve, tolănindu-se pe tron, arată-mi. O demonstraţie a ceea ce ai învăţat în lunile acestea.

Celaena strânse inelul din buzunar, fără să-şi coboare bărbia nici cu un milimetru.

— Aş prefera mai întâi să aflu informaţiile pe care le păstrezi pentru tine.

Un pocnet feminin de limbă.

— N-ai încredere în cuvântul meu?

— Doar nu crezi c-o să-ţi dau tot ce vrei fără dovada că îţi poţi respecta partea ta din învoială.

Umerii lui Rowan se încordară, dar rămase cu fruntea plecată.

Maeve miji uşor ochii.

— Cheile Wyrd.

— Cum pot fi distruse, unde sunt şi orice altceva ştii despre ele.

— Nu pot fi distruse. Pot fi doar puse înapoi în poartă.

Celaenei i se strânse stomacul. Ştia asta, dar îi venea greu să audă confirmarea.

— Cum pot fi puse înapoi în poartă?

— Nu crezi că ar fi fost redate lumii lor până acum dacă cineva ar fi ştiut cum?

— Ai spus că ai informaţii despre ele.

Un zâmbet de viperă.

— Am informaţii despre ele. Ştiu că pot fi folosite pentru a crea, a distruge şi a deschide portaluri, dar nu ştiu cum să le pun înapoi. N-am aflat niciodată cum şi apoi au fost luate de Brannon şi duse peste mări, iar de atunci nu le-am mai văzut niciodată.

— Cum arătau? Ce simţeai în preajma lor?

Maeve îşi făcu palma căuş şi se uită la ea, de parcă vedea în faţa sa cheile.

— Negre şi lucitoare, nimic altceva decât nişte aşchii de piatră. Însă nu erau din piatră – nu seamănă cu nimic de pe pământul acesta, de pe niciun tărâm. Era de parcă ai fi ţinut în mână carnea vie a unui zeu, de parcă în ele ar fi fost închisă respiraţia tuturor fiinţelor de pe toate tărâmurile deodată. Nebunie şi bucurie şi teroare şi spaimă şi eternitate, erau toate acolo.

Gândul că Maeve posedase toate cele trei chei, chiar şi numai pentru o clipă, era suficient de groaznic pentru a o face să-l evite. Se mulţumi să întrebe:

— Ce altceva îmi poţi spune despre ele?

— Mă tem că doar atât îmi amintesc.

Maeve se lăsă pe spate pe tron.

Ba nu – nu, trebuia să fie o cale. Nu se putea să-şi fi petrecut toate lunile respectând un târg prostesc, nu se putea să fie păcălită în asemenea hal. Dacă Maeve într-adevăr nu ştia, atunci erau alte informaţii care trebuiau extrase; nu avea să plece de acolo cu mâinile goale.

— Prinţii Valg – ce-mi poţi spune despre ei?

Preţ de câteva secunde, Maeve rămase tăcută, de parcă ar fi cumpănit dacă merita să ofere mai multe informaţii decât promisese iniţial. Celaena nu era foarte sigură că dorea să ştie de ce decisese în favoarea ei, dar regina spuse:

— Ah, da. Oamenii mei m-au informat de prezenţa lor.

Maeve făcu din nou o pauză, fără îndoială săpând după informaţii într-un colţ străvechi al memoriei ei.

— Sunt foarte multe rase de Valg – creaturi de care ar fugi chiar şi cele mai negre coşmaruri ale tale. Sunt conduşi de prinţi, care sunt făcuţi din umbre, disperare şi ură, şi nu au trupuri pe care să le ocupe, de aceea se infiltrează în altele. Prinţii nu sunt mulţi – dar am fost martoră odată la devorarea unei legiuni întregi de războinici Fae de către şase dintre ei în doar câteva ore.

Un fior de gheaţă îi coborî pe şira spinării şi până şi părul de pe spatele lupilor se ridică.

— Dar i-am ucis cu focul şi lumina mea...

— Cum crezi că şi-a câştigat Brannon slava şi regatul? Era fiul renegat al nimănui, pe care niciun părinte nu-l recunoştea. Mala îl iubea însă cu furie, aşa că flăcările lui erau uneori singura pavăză între lume şi prinţii Valg, până când puteam invoca o forţă suficientă cât să-i alunge.

Deschise gura pentru a pune următoarea întrebare, dar se opri. Maeve nu era genul care să arunce la întâmplare informaţii. Aşa că Celaena întrebă calm:

— Brannon nu era de sânge regal?

Maeve îşi înălţă capul.

— Nu ţi-a spus nimeni ce înseamnă semnul de pe fruntea ta?

— Mi s-a spus că e un semn sacru.

Ochii lui Maeve dansară de amuzament.

— Este sacru doar datorită purtătorului care a pus bazele regatului tău. Înainte de asta, nu era nimic. Brannon s-a născut cu semnul nelegitimului – semnul pe care toţi copiii nedoriţi îl posedă, care îi marchează ca fiind fără nume, ca fiind nimeni. Fiecare dintre moştenitorii lui Brannon, în pofida descendenţei nobile, a fost împodobit cu el – semnul celui fără nume.

Arsese în ziua în care se duelase cu Cain. Arsese în faţa regelui din Adarlan. Un fior îi coborî pe şira spinării.

— De ce a strălucit atunci când m-am duelat cu Cain, când m-am confruntat cu prinţii Valg?

Ştia că Maeve era bine informată cu privire la creaturile-umbre care locuiseră înlăuntrul lui Cain. Poate că nu fusese un prinţ Valg, dar ceva suficient de mic să încapă în inelul din piatră Wyrd pe care-l purta în locul colierului. O recunoscuse pe Elena – şi le spusese amândurora: „Aţi fost aduşi aici – voi toţi. Toţi jucătorii dintr-un joc neterminat”.

— Poate că pur şi simplu sângele tău a recunoscut prezenţa Valgilor şi a încercat să-ţi spună ceva. Poate că, de fapt, nu însemna nimic.

Dar nu putea crede aşa ceva. În special pentru că simţise duhoarea Valgului în dormitorul părinţilor ei în dimineaţa de după ce fuseseră omorâţi. Fie că asasinul fusese posedat, fie că ştiuse cum să le utilizeze puterea pentru a-i ţine inconştienţi în timp ce-i măcelărea. Toate frânturile

de informaţii trebuiau îmbinate mai târziu, când avea să se afle departe de Maeve. Dacă Maeve o lăsa să plece.

— Sunt focul şi flăcările singurul mod de a omorî prinţii Valg?

— Sunt greu de ucis, dar nu invincibili, recunoscu Maeve. Dacă avem în vedere modul în care îi constrânge regele Adarlanian, soluţia ar putea fi tăierea capului pentru a secţiona colierul. Dacă e să te întorci în Adarlan, aceasta va fi singura cale, bănuiesc.

În Adarlan, magia era încă blocată de rege. Dacă avea să se confrunte din nou cu vreunul dintre prinţii Valg, trebuia să-l ucidă cu spada şi ascuţimea minţii.

— Dacă într-adevăr regele îi convoacă pe Valgi să lupte în armata lui, ce putem face pentru a-i opri?

— Se pare că regele din Adarlan face ceea ce n-am avut eu niciodată curajul să fac, în răstimpul foarte scurt în care cheile au fost în posesia mea. Fără a avea toate trei cheile, are puteri limitate. Poate deschide portalul dintre lumile noastre numai pentru perioade scurte, suficient cât să lase un singur prinţ să se infiltreze în trupul pregătit. Cu toate cele trei chei, ar putea deschide însă portalul după voia inimii – ar putea aduna toate armatele Valg, conduse de prinţi în trupurile lor muritoare şi...

Maeve părea mai mult intrigată decât îngrozită.

— Iar cu toate cele trei chei, poate că nici nu ar avea nevoie să se bizuie pe gazdele înzestrate cu

har magic. Există nenumărate spirite inferioare printre Valgi care tânjesc să intre în această lume.

— Ar trebui să le fabrice nenumărate coliere, atunci.

— Ba nu ar trebui, nu dacă ar avea toate trei cheile. Controlul lui ar fi absolut. Şi nu ar avea nevoie de gazde vii – ci doar de trupuri.

Inima Celaenei stătu în loc o clipă, iar Rowan se încordă de unde stătea îngenuncheat.

— Ar putea avea o armată de morţi, în trupurile cărora să locuiască Valgii.

— O armată care nu ar avea nevoie să mănânce, să doarmă, ori să respire – o armată care ar mătura ca o molimă continentul vostru şi ale altora. Poate şi alte lumi.

Dar ar fi avut nevoie de toate trei cheile pentru asta. Simţi o strângere în piept şi, deşi erau în aer liber, palatul, râul, stelele păreau să o apese. Nu putea ridica o armată care să-i oprească, iar fără magie... erau condamnaţi. Ea era condamnată. Ea era...

O căldură liniştitoare se înfăşură în jurul ei, de parcă cineva o îmbrăţişa. Feminină, voioasă, infinit de puternică. *Încă nu sunteţi condamnaţi,* părea să îi şoptească la ureche. *Încă mai este timp. Nu ceda încă fricii.*

Maeve o urmărea cu un interes felin, iar Celaena se întreba ce nu-i spunea regina – dacă şi ea simţea acea prezenţă străveche, hrănitoare. Celaena se încălzise din nou, panica dispăruse şi, cu toate că dispăruse şi senzaţia de a fi în braţele cuiva, ar fi putut jura că prezenţa încă stăruia în preajmă. Mai era timp – regele încă nu obţinuse

cea de-a treia cheie.

Brannon – el le posedase pe toate trei, şi totuşi hotărâse să le ascundă în loc să le ducă îndărăt. Şi, dintr-odată, asta deveni cea mai importantă întrebare: de ce?

— În ceea ce priveşte locaţiile celor trei chei, spuse Maeve, nu ştiu unde sunt. Au fost aduse pe mare şi nu am mai auzit de ele până în ultimii zece ani. Se pare că regele are cel puţin una, probabil două. Cea de-a treia, totuşi...

O privi pătrunzător, dar Celaena refuză să cedeze.

— Tu ai o bănuială despre locul unde se află, nu-i aşa?

Ea deschise gura, dar degetele Maevei se încleştară în braţul tronului – suficient cât s-o facă pe Celaena să arunce o privire pietrei. Era foarte multă piatră aici – în acest palat şi în acest oraş. Şi acel cuvânt pe care îl folosise Maeve mai devreme, luate...

— Nu-i aşa? insistă Maeve.

Piatră – nici urmă de lemn, în afara plantelor şi a mobilei...

— Nu, nu ştiu, spuse Celaena.

Maeve îşi înălţă capul.

— Rowan, ridică-te şi spune-mi adevărul.

Încleştându-şi mâinile, Rowan se ridică, înghiţind, cu ochii la regină. De două ori.

— A găsit o ghicitoare şi ştie că regele din Adarlan are cel puţin prima cheie, dar nu ştie unde o ţine. A aflat ce a făcut Brannon cu cea de-a treia – şi unde este. A refuzat să-mi spună.

În ochii lui era o licărire de groază, iar pumnii îi

tremurau, de parcă o forţă invizibilă îl obligase să spună tot. Lupii se mulţumeau să privească.

Maeve ţâţâi.

— Păstrezi secrete faţă de mine, Aelin? Faţă de mătuşa ta?

— Pentru nimic în lume nu ţi-aş spune unde e cea de a treia cheie.

— O, ştiu asta, toarse Maeve.

Pocni din degete şi lupii se ridicară în picioare, schimbându-se cu străfulgerări de lumină în cei mai frumoşi bărbaţi pe care îi văzuse vreodată. Războinici prin dimensiuni, prin graţia letală a mişcărilor; unul blond şi unul brunet, dar uluitor de – perfecţi.

Celaena duse mâna spre Goldryn, dar gemenii se repeziră la Rowan, care nu făcu nimic, nici măcar nu se zbătu când îl prinseră de braţe, forţându-l să se aşeze din nou în genunchi. Alţi doi ieşiră din întunericul din spatele lor. Gavriel, cu ochii roşiatici atent goliţi de expresie, şi Lorcan, cu faţa rece ca piatra. Iar în mâini...

La vederea biciului cu vârf din fier pe care îl purta fiecare, Celaena uită să respire. Lorcan nu ezită să-i smulgă lui Rowan jacheta de pe el, urmată de tunică şi de cămaşă.

— Până se hotărăşte să-mi răspundă, spuse Maeve, de parcă şi-ar fi comandat o ceaşcă de ceai.

Lorcan desfăşură biciul, cu vârful din fier zăngănind pe pietre, şi îşi trase braţul îndărăt. Pe faţa lui neînduplecată nu se zărea niciun semn de emoţie pentru prietenul lui, aflat în genunchi.

— Te rog, murmură Celaena.

Urmă o pocnitură, iar lumea se făcu fărâme când Rowan se încovoie sub biciul care îi tăia spatele. Îşi încleştă dinţii, dar nu ţipă.

— Te rog, spuse Celaena.

Gavriel îşi avântă biciul atât de repede, încât Rowan nu reuşi decât să tragă o gură de aer ca să-şi revină. Pe faţa drăguţă a lui Gavriel nu era nicio rămăşiţă din bărbatul căruia îi mulţumise cu săptămâni în urmă.

De cealaltă parte a verandei, Maeve spuse:

— Depinde întru-totul de tine cât va dura asta, dragă nepoată.

Celaena nu îndrăzni să-şi ia privirea de la Rowan, care suporta biciuirea de parcă o mai suportase şi altă dată – de parcă ar fi ştiut cum să se echilibreze şi câtă durere va urma. Ochii prietenilor lui erau morţi, de parcă şi ei administraseră şi primiseră acest tip de pedeapsă.

Maeve îi făcuse rău lui Rowan şi înainte. Câte dintre cicatrice i se datorau?

— Opreşte asta, mârâi Celaena.

— Pentru nimic în lume, Aelin? Dar pentru prinţul Rowan?

O altă lovitură, iar pe piatră era sânge. Iar sunetul – acel sunet al biciului... sunetul care reverbera în coşmarurile ei, sunetul care-i făcea sângele să îngheţe...

— Spune-mi unde este cea de a treia cheie Wyrd, Aelin.

Poc. Rowan tresări sub strânsoarea de fier a gemenilor. De aceea se rugase oare în acea dimineaţă Malei, pentru că ştia la ce să se aştepte din partea lui Maeve?

Deschise gura, dar Rowan îşi înălţă capul, cu dinţii dezveliţi şi faţa răvăşită de durere şi mânie. Ştia că îi putea citi cuvintele în ochi, dar totuşi spuse tare:

— N-o face!

Cuvântul acesta de sfidare rupse barierele pe care şi le impusese în ultima zi, barajul pe care-l pusese în calea puterii ei, coborând într-o spirală tainică până în miezul harului ei magic, trăgând din el cât putea aduna.

Căldura ţâşni din ea, încălzind pietrele atât de repede, încât sângele lui Rowan se transformă într-un abur roşu. Însoţitorii lui blestemară şi scuturile aproape invizibile făcură valuri în jurul lor şi a suveranei lor.

Ştia că aurul din ochi i se transformase în flacără, pentru că atunci când se uită la Maeve, faţa reginei se făcuse albă ca varul.

Atunci, Celaena dădu foc lumii.

Capitolul 60

Maeve nu ardea, şi nici Rowan sau prietenii lui, ale căror scuturi Celaena le străpunse cu jumătate de gând. Râul arunca însă aburi în jurul lor, iar din palat şi din oraş se auziră strigăte când o flacără care nu ardea şi nu rănea pe nimeni învălui totul în jur. Întreaga insulă era înveşmântată în focul sălbatic.

Maeve se ridicase în picioare acum, coborând de pe estradă. Celaena lăsă puţină căldură să se scurgă prin strânsoarea în care ţinea flacăra, încălzind pielea lui Maeve în timp ce se apropia de

ea. Cu ochii mari, Rowan atârna în braţele prietenilor lui, cu sângele sfârâind pe pietre.

— Ai vrut o demonstraţie, spuse cu voce joasă Celaena.

Transpiraţia îi picura pe spate, dar apucă harul magic cu toată puterea.

— Un singur gând, şi oraşul îţi va arde.

— E din piatră, răspunse Maeve răstit.

Celaena zâmbi.

— Dar oamenii tăi nu sunt din piatră.

Nările lui Maeve tresăriră uşor.

— Ai fi în stare să omori oameni nevinovaţi, Aelin? Poate. Ai făcut-o vreme de ani de zile, nu?

Zâmbetul Celaenei nu se stinse.

— Testează-mă. Încearcă tu numai, mătuşă, să mă forţezi şi vei vedea ce se întâmplă. Doar asta ai vrut, nu? Nu să-mi stăpânesc harul, ci să afli cât de puternică sunt. Nu cât de mult din sângele surorii tale curge prin venele mele – nu, ai ştiut de la început că am prea puţin din puterea lui Mab. Voiai să ştii cât de mult am moştenit de la Brannon.

Flăcările se ridicară şi mai sus, iar strigătele – de spaimă, nu de durere – deveniră mai puternice. Flăcările nu aveau să facă rău nimănui decât dacă dorea ea. Simţea celelalte haruri magice care se luptau cu a ei, făcându-i găuri în putere, dar incendiul care înconjura veranda ardea cu putere.

— Nu i-ai dat niciodată cheile lui Brannon. Nu ai călătorit cu Brannon şi cu Athril pentru a recupera cheile de la Valg, continuă Celaena, cu o coroană din foc încingându-i capul. Ai mers ca să le furi pentru tine, pentru că voiai să le păstrezi. Odată ce Brannon şi Athril şi-au dat seama ce

plănuiai, te-au înfruntat. Iar Athril...

Celaena scoase sabia Goldryn, iar mânerul îi lucea de un roşu ca sângele.

— Preaiubitul tău Athril, cel mai drag prieten al lui Brannon... când Athril te-a înfruntat, l-ai omorât. Tu, nu Valg. Din cauza durerii şi a ruşinii ai fost suficient de slăbită ca Brannon să-ţi poată lua cheile. Nu a fost nicio forţă duşmană care să dărâme templul Zeiţei Soarelui. A fost Brannon. El a ars şi ultimul semn al prezenţei sale, orice indiciu despre unde se ducea, ca tu să nu-l poţi găsi. A lăsat numai sabia lui Athril pentru a-şi onora prietenul – în peştera unde Athril îi scosese un ochi acelei creaturi amărâte din lac – şi nu ţi-a spus niciodată. După ce Brannon a părăsit ţărmurile astea, nu ai îndrăznit să-l urmezi, nu atâta timp cât avea la el cheile, nu când harul lui magic – harul meu – era atât de puternic.

Era motivul pentru care Brannon ascunsese cheia Wyrd în bijuteria de familie – pentru a le da acel gram în plus de putere. Nu împotriva duşmanilor obişnuiţi, ci în cazul în care Maeve ar fi venit după ele. Poate că nu pusese cheile înapoi în poartă pentru că voia să le poată invoca puterea dacă Maeve s-ar fi hotărât vreodată să se instaleze ca stăpână a tuturor ţinuturilor.

— De aceea ţi-ai abandonat pământul de la poalele dealurilor şi l-ai lăsat să putrezească. De aceea ai construit un oraş din piatră înconjurat de apă: pentru ca moştenitorii lui Brannon să nu se poată întoarce şi să te frigă de vie. De aceea voiai să mă vezi, de aceea ai făcut o înţelegere cu mama mea. Voiai să ştii ce ameninţare pot

constitui, ce avea să se întâmple atunci când sângele lui Brannon se combina cu descendenţa lui Mab.

Celaena îşi deschise larg braţele, cu Goldryn arzând strălucitoare în mână.

— Priveşte-mi puterea, Maeve. Priveşte ce forţă a învins întunericul profund, ce se târăşte sub pielea mea.

Celaena expiră şi stinse toate flăcările din oraş.

Puterea nu consta în forţă sau pricepere, ci în control – puterea consta în autocontrol. Ştiuse de la bun început cât de puternic şi de mortal era focul ei, iar în urmă cu doar câteva luni, ar fi ucis şi sacrificat şi măcelărit pe oricine şi orice i-ar fi stat în cale pentru a-şi îndeplini făgăduiala. Dar nu fusese forţă – fusese mânie, durerea unei persoane distruse, care se prăbuşea. Acum înţelegea ce voise să spună mama ei când o atinsese deasupra inimii în acea noapte în care îi dăduse amuleta.

Când toate luminile se stinseră în Doranelle, iar lumea se cufundă în întuneric, Celaena se apropie de Rowan. O privire şi o dezvelire a dinţilor îi făcură pe gemeni să-l elibereze. Cu bicele însângerate încă în mână, Gavriel şi Lorcan nu se apropiară de ea sau de Rowan, care se prăbuşise la pieptul ei, şoptindu-i numele.

Luminile se aprinseră. Maeve rămase acolo unde era, cu rochia pătată de cenuşă, cu faţa lucind de transpiraţie.

— Rowan, vino aici.

Rowan se încordă, mormăind cu durere, dar se îndreptă împleticindu-se spre estradă, cu sângele picurând din rănile hidoase de pe spinare. Celaenei

i se ridică bila în gât, dar nu-şi luă ochii de la regină. Aruncându-i o privire scurtă Celaenei, Maeve şuieră:

— Dă-mi sabia aia şi pleacă de-aici.

Întinse mâna spre Goldryn.

Celaena scutură din cap.

— Nu prea cred. Brannon a lăsat-o în peştera aia pentru a fi găsită de oricine, în afară de tine. Aşa că este a mea, prin sânge, şi foc, şi întuneric.

Puse sabia Goldryn în teacă.

— Nu e foarte plăcut când cineva nu-ţi dă ceea ce-ţi doreşti, nu-i aşa?

Rowan se mulţumea să stea acolo, chipul său fiind o mască a calmului, în pofida rănilor, dar ochii lui – era tristeţe acolo? Prietenii lui priveau tăcuţi, gata să atace dacă Maeve ar fi poruncit. Erau liberi să încerce, de voiau.

Buzele lui Maeve se strânseră.

— Vei plăti pentru asta.

Celaena se apropie din nou de Maeve, îi luă mâna şi spuse:

— O, nu cred.

Îşi aruncă mintea deschisă spre regină.

Ei bine, o parte din mintea ei – viziunea pe care i-o dăduse Narrok când îl arsese. El ştiuse. Cumva, îi văzuse potenţialul, de parcă îşi dăduse seama de el în timp ce prinţii Valg îi sortau amintirile. Nu era un viitor gravat în piatră, dar asta nu trebuia să ştie mătuşa ei. Prezentă amintirea de parcă ar fi fost adevărată, de parcă ar fi fost un plan.

*

Mulţimea asurzitoare reverbera pe coridoarele din piatră de culoare deschisă ale castelului regal din Orynth. Toţi scandau numele ei, aproape tânguindu-se. Aelin. *Un ritm în două bătăi răsuna la fiecare pas pe care îl făcea urcând scara întunecată. Goldryn era grea pe spatele ei, rubinul arzând mocnit în lumina soarelui care picura de la etajul superior. Tunica ei era frumoasă, dar simplă, deşi mănuşile din oţel – în care se aflau lame ascunse – erau la fel de ornamentate, pe cât erau de mortale.*

Ajunse la etaj şi merse de-a lungul lui, pe lângă războinicii impozanţi, puternici, care se ascundeau în umbră, dincolo de arcada deschisă. Nu erau simpli războinici – erau războinicii ei. *Curtea ei. Aedion era acolo şi câţiva alţii ale căror feţe erau ascunse de întuneric, dar când îi oferiră zâmbete largi şi animate, dinţii le luciră slab. O Curte care avea să schimbe lumea.*

Scandarea spori în intensitate, iar amuleta i se legăna între sâni la fiecare pas. Cu privirea aţintită înainte, cu jumătate de zâmbet pe faţă, ieşi, în cele din urmă, pe balcon, iar strigătele deveniră frenetice, copleşitoare precum mulţimea în delir aflată în afara palatului. Pe străzi, se adunau mii de oameni şi îi scandau numele. În curte, tinerele preotese ale Malei dansau pe fiecare bătaie a numelui ei, cu adoraţie, cu fanatism.

Cu această putere – cu cheile pe care le obţinuse – ceea ce crease pentru ei, armatele pe care le strânsese pentru a alunga duşmanii, recoltele pe care le cultivase, umbrele pe care le alungase... aceste lucruri erau un miracol. Era mai

mult decât umană, era mai mult decât regină.

Aelin.

Preaiubita. Nemuritoarea. Binecuvântata.

Aelin.

Aelin a Focului Sălbatic. Aelin Inimă-de-Foc. Aelin Aducătoarea-de-Lumină.

Aelin.

Îşi ridică braţele, lăsându-şi capul pe spate în lumina soarelui, iar strigătele lor făcură să se cutremure întregul Palat Alb.

Pe frunte, un semn – semnul sacru al descendenţei lui Brannon – strălucea albastru. Zâmbi mulţimii, poporului ei, lumii ei, pregătită să o conducă.

*

Celaena se îndepărtă de Maeve. Faţa reginei era palidă.

Maeve crezuse minciuna. Nu înţelesese că viziunea îi fusese dată Celaenei nu în derâdere, ci ca avertizare – a ceea ce va deveni dacă găsea cheile şi le păstra. Un dar de la omul care fusese odată Narrok.

— Sugerez, îi spuse Celaena reginei Fae, să te gândeşti bine, foarte bine, înainte să mă ameninţi, pe mine sau pe ai mei, şi înainte să-l răneşti din nou pe Rowan.

— Rowan îmi aparţine, şuieră Maeve. Pot face orice doresc cu el.

Celaena privi spre prinţ, care stătea dârz, cu ochii opaci de durere. Nu din cauza rănilor de pe spate, ci din cauza distanţării care se strecurase

între ei cu fiecare pas care îi apropiase de Doranelle.

Încet, cu atenţie, Celaena scoase inelul din buzunar.

*

În ultimele zile, nu ţinuse strâns inelul lui Chaol.

Preţuia inelul simplu din aur care fusese lăsat în teaca sabiei Goldryn. Îl păstrase cu grijă toate aceste săptămâni, cerându-i lui Emrys să-i povestească întruna despre Maeve, îmbinând povestirile pentru a afla adevărul despre mătuşa ei, pentru această clipă, pentru această sarcină.

Când Celaena ridică inelul între două degete, Maeve rămase tăcută ca moartea.

— Cred că de mult timp cauţi asta, spuse Celaena.

— Nu-ţi aparţine.

— Oare? La urma-urmelor, eu l-am găsit. În teaca lui Goldryn, unde l-a lăsat Brannon, după ce l-a luat de pe cadavrul lui Athril – inelul de familie pe care Athril ţi l-ar fi dăruit odinioară. În miile de ani trecuţi de atunci, nu l-ai găsit, aşa că... Presupun că e al meu.

Celaena îşi închise pumnul în jurul inelului.

— Cine ar fi crezut însă că eşti atât de sentimentală?

Maeve strânse buzele.

— Dă-mi-l!

Celaena scoase un hohot ca un lătrat.

— Nu trebuie să-ţi dau nimic.

Zâmbetul îi pieri. Lângă tronul lui Maeve, faţa lui Rowan era de necitit, iar el se întoarse spre cascadă.

Toate acestea – toate acestea erau pentru el. Pentru Rowan, care ştia exact ce sabie ridicase în acea zi în peştera de munte, care i-o aruncase pe gheaţă ca o monedă de schimb mai târziu – singura protecţie pe care i-o putea oferi în faţa lui Maeve, dacă era suficient de deşteaptă să-şi dea seama.

Îşi dăduse seama ce făcuse el – că ştiuse întotdeauna – numai atunci când menţionase inelul cu doar câteva săptămâni în urmă, iar el îi spusese că spera că ea îi va găsi o utilizare. Nu înţelegea încă faptul că pe ea n-o interesa să se târguiască pentru putere, sau siguranţă, sau alianţe.

— Totuşi, sunt dispusă să fac un schimb cu tine, spuse Celaena. Maeve se încruntă. Celaena îşi ridică sfidătoare bărbia.

— Inelul tău mult-iubit – pentru eliberarea lui Rowan din jurământul său de sânge.

Rowan înţepeni. Prietenii lui ridicară capul, uitându-se la ea.

— Un jurământ de sânge este pentru vecie, spuse ea încordată.

Celaenei i se păru că prietenii lui nici nu mai respirau.

— Nu-mi pasă. Eliberează-l.

Celaena ridică din nou inelul.

— Este alegerea ta. Eliberează-l sau topesc inelul acesta chiar aici.

Ce risc îşi asumase; atât de multe săptămâni de strategie şi planificare şi speranţă secretă.

Rowan nu se întoarse nici măcar acum.

Maeve nu-şi luă ochii de la inel. Celaena înţelese de ce – de aceea îndrăznise să încerce. După o lungă tăcere, Maeve se îndreptă, cu rochia foşnind, faţa palidă şi încordată.

— Foarte bine. Oricum, mă cam plictisisem de compania lui în ultimele decenii.

Rowan se întoarse cu faţa spre ea – încet, de parcă nu-i venea să creadă ce aude. Întâlni însă privirea Celaenei, nu a Maevei, iar ochii îi străluciră.

— Prin sângele meu care curge în tine, spuse Maeve. Nu prin dezonoare, nu prin trădare, astfel te eliberez pe tine, Rowan Whitethorn, de jurământul de sânge făcut mie.

Rowan se mulţumi să se uite lung la ea, iar Celaena nu mai auzi şi restul cuvintelor, cuvintele pe care Maeve le pronunţase în Limba Veche. Rowan însă scoase un pumnal şi îşi vărsă sângele pe pietre – orice ar fi însemnat asta. Nu mai auzise niciodată până acum de un jurământ de sânge care să fie rupt, dar riscase oricum. Poate că niciodată în istoria lumii nu existase un jurământ care să fi fost rupt în mod onorabil. Prietenii lui tăcură, făcând ochii mari.

Maeve spuse:

— Nu mai eşti legat de mine, prinţe Rowan Whitethorn.

Atât îi trebui Celaenei să audă şi-i aruncă inelul lui Maeve, iar Rowan se grăbi spre ea, cu mâinile pe obrajii ei, cu fruntea lipită de a ei.

— Aelin, murmură el, şi nu era o dojană sau o mulţumire, ci... o rugăciune. Aelin, şopti din nou,

zâmbind larg, şi o sărută pe frunte, după care căzu în genunchi în faţa ei.

Când întinse mâna să-i apuce încheietura, ea sări îndărăt.

— Eşti liber. Acum eşti liber.

În spatele lor, Maeve urmărea, cu sprâncenele ridicate. Celaena nu putea însă să accepte – nu putea fi de acord cu aşa ceva.

Supunere totală, asta însemna jurământul de sânge. El urma să-i dăruiască totul – viaţa lui, proprietăţile lui, voinţa lui.

Totuşi, faţa lui Rowan era calmă – neclintită, cuprinsă de certitudine.

Ai încredere în mine.

Nu vreau să fii sclavul meu. Nu voi fi genul acela de regină.

Nu ai Curte – eşti lipsită de apărare, nu ai pământ, nu ai aliaţi. Poate te va lăsa să pleci de aici astăzi, dar mâine s-ar putea să vină după tine. Ştie cât de puternic sunt – cât de puternici suntem împreună. Asta o va face să ezite.

Te rog, nu face asta – sunt de acord cu orice doreşti, dar nu cu asta.

Te revendic, Aelin. Indiferent care-o fi sfârşitul.

Poate că ar fi continuat să-l contrazică, dar acea căldură stranie, feminină, pe care o simţise în tabără în acea dimineaţă şi care o învăluise, de parcă ar fi vrut să-i spună că era bine să-şi dorească asta, atât de mult, încât s-o doară, spunându-i că poate avea încredere în prinţ, şi, mai mult decât atât – mai mult decât orice, că se putea încrede în ea însăşi. Aşa că, atunci când Rowan încercă s-o prindă de încheietură, nu îl mai

respinse.

— Împreună, Inimă-de-Foc, spuse el, ridicându-i mâneca tunicii. Vom găsi o cale împreună.

El îşi ridică privirea de pe încheietura ei dezgolită.

— O Curte care să schimbe lumea, promise el.

Doar atunci ea încuviinţă – încuviinţă şi zâmbi, când el trase pumnalul din cizmă şi i-l oferi.

— Spune-o, Aelin.

Ascunzându-şi tremuratul mâinilor de Maeve şi de prietenii lui uluiţi, ea luă pumnalul lui şi îl ţinu deasupra încheieturii ei dezgolite.

— Promiţi să slujeşti la Curtea mea, Rowan Whitethorn, de acum şi până în ziua în care vei muri?

Nu ştia cuvintele corecte sau pe cele în Limba Veche, dar un jurământ de sânge nu avea nevoie de expresii frumoase.

— Da. Până la ultima mea răsuflare şi în lumea de dincolo. Indiferent care va fi sfârşitul.

S-ar fi oprit atunci, pentru a-l întreba din nou dacă dorea cu adevărat să facă asta, dar Maeve era încă acolo, o umbră care pândea în spatele lor. De aceea el o făcuse aici, acum – pentru ca ea să nu poată obiecta, să nu încerce să-l facă să se răzgândească.

Era o situaţie tipică pentru Rowan, o asemenea demonstraţie de încăpăţânare, încât nu putu decât să zâmbească atunci când îşi trecu pumnalul peste încheietură, lăsând o dâră de sânge în urmă. Îi oferi braţul.

Cu o blândeţe surprinzătoare, el îi luă încheietura în mâini și-și coborî gura pe pielea ei.

Pentru o clipă, ceva strălucitor ca fulgerul o cutremură, apoi se linişti – un fir care îi lega, din ce în ce mai strâns, cu fiecare sorbitură de sânge pe care o lua Rowan. Trei guri pline – caninii zgâriindu-i pielea – şi apoi îşi ridică faţa, cu buzele strălucind de sângele ei, cu ochii licărind, plin de viaţă şi de oţel.

Nu existau cuvinte să descrie ce se petrecuse între ei în acel moment.

Maeve îi scuti de efortul de a încerca să-şi aducă aminte să vorbească atunci când şuieră:

— Acum, că m-ai insultat şi mai tare, pleacă! Plecaţi toţi!

Prietenii lui dispărură într-o secundă, îndreptându-se spre umbră, luându-şi şi bicele nenorocite cu ei.

Celaena îl ajută pe Rowan să se ridice, lăsându-l să-i vindece rana de pe încheietură, odată cu rănile de pe spatele lui. Umăr la umăr, o priviră pentru ultima dată pe regina Fae.

În locul unde stătuse ea nu mai era acum decât o bufniţă albă, îndepărtându-se în zbor spre noaptea luminată de lună.

*

Plecară în pripă din Doranelle şi nu se opriră decât atunci când găsiră un han liniştit într-un orăşel, pe jumătate uitat, la câţiva kilometri distanţă. Rowan nu îndrăzni nici măcar să meargă până la apartamentul lui, să-şi adune lucrurile, şi pretinse că oricum n-avea nimic important de luat. Prietenii lui nu veniră după ei, nu încercară să îşi ia

rămas-bun, iar ei trecură podul şi se pierdură în ţinuturile învăluite în noapte de dincolo de pod. După ore întregi de fugă, Celaena se prăbuşi în pat şi dormi neîntoarsă. În zori însă, îl imploră pe Rowan să-şi aducă acele şi cerneala.

Făcu baie în timp ce el pregăti cele necesare, iar ea se curăţă cu sare grunjoasă în micuţa baie a hanului până când pielea începu să-i strălucească. Rowan nu spuse nimic, când ea se întoarse în dormitor, aruncându-i doar o privire trecătoare când îşi dădu jos halatul, goală până la brâu, şi se întinse pe burtă pe masa de lucru pe care o ceruse Rowan. Acele şi cerneala erau deja pe masă, mânecile lui erau ridicate până la coate, iar părul îi era legat la spate, ceea ce făcea ca liniile elegante, dure ale tatuajului lui să fie şi mai vizibile.

— Inspiră profund, spuse el.

Ea se supuse, aşezându-şi mâinile sub bărbie, jucându-se cu focul din cămin, vălurindu-şi flăcările printre tăciuni.

— Ai mâncat şi ai băut destul?

Ea încuviinţă. Devorase un mic dejun copios chiar înainte de a intra în baie.

— Spune-mi când simţi nevoia să te ridici, spuse el.

Nu o jigni întrebând-o dacă într-adevăr vrea asta sau avertizând-o asupra durerii care urma. În schimb, îşi trecu o mână fermă pe spatele ei plin de cicatrice, ca un artist care îşi evaluează pânza. Îşi trecu degetele puternice, bătătorite, peste fiecare cicatrice, testând, iar pielea i se făcu de găină.

Începu apoi să deseneze semnele, ghidul pe

care avea să îl respecte în orele care urmau. În timpul micului dejun, schiţase deja câteva modele dintre care să aleagă. Erau atât de minunate, încât parcă pătrunsese în sufletul ei ca să le găsească. Deloc surprinzător.

O lăsă să folosească baia când termină conturul şi, curând, ea reveni cu faţa în jos pe masă, cu mâinile sub bărbie.

— De-acum încolo, să nu te mişti. Începem.

Ea încuviinţă cu un mormăit şi îşi păstră privirea aţintită asupra focului, asupra tăciunilor, în timp ce căldura trupului lui plutea peste trupul ei. Auzi cum îşi trage şi el uşor răsuflarea, apoi...

Prima înţepătură o duru – o, zei sfinţi, cu sare şi fier, o duru. Îşi încleştă dinţii, îşi stăpâni durerea, o primi cu bucurie. Acesta era scopul sării în acest tip de tatuaj, îi spusese Rowan, să-i amintească purtătorului de pierdere. Bine – bine, numai asta putea gândi în timp ce durerea trasa pânze de păianjen pe spatele ei. Bine.

Când Rowan făcu următorul semn, ea deschise gura şi începu să-şi spună rugăciunile.

Erau rugăciuni pe care ar fi trebuit să le spună cu zece ani în urmă; un torent constant de cuvinte în Limba Veche, care să le povestească zeilor despre moartea părinţilor ei, despre moartea unchiului ei, despre moartea lui Marion – patru vieţi şterse de pe faţa pământului în acele două zile. Cu fiecare înţepătură a acului lui Rowan, implora nemuritorii fără chip să ia sufletele celor iubiţi în paradis şi să aibă grijă de ele. Le spuse ce merite aveau – le spuse de faptele bune şi cuvintele iubitoare şi actele de curaj pe care le făcuseră.

Oprindu-se doar ca să respire, incantă rugăciunile pe care le datora lor ca fiică, prietenă şi moştenitoare.

În orele cât lucră, mişcările lui Rowan intrară în ritmul cuvintelor ei, iar ea incanta şi cânta. El nu vorbi, iar ciocănelul şi acele băteau în ritmul vocii ei, amândoi împletindu-şi munca. Nu o ruşină oferindu-i apă când vocea îi deveni aspră, gâtul fiindu-i atât de afectat, încât nu se mai auzeau decât şoapte. În Terrasen ar fi cântat din zori şi până-n noapte, cu genunchii pe prundiş, fără să mănânce, să bea sau să se odihnească. Aici, avea să cânte până se încheiau semnele, agonia de pe spate, ofranda ei către zei.

Când totul se termină, spatele îi era o rană deschisă care pulsa de durere, şi reuşi să se ridice de pe masă doar din mai multe încercări. Rowan o urmă pe câmpul învecinat, în întunericul nopţii, îngenunchind cu ea în iarbă, iar ea îşi ridică faţa spre lună şi cântă ultimul cântec, cântecul sacru al familiei ei, lamentarea Fae pe care le-o datora de zece ani.

Rowan nu spuse nimic cât timp ea cântă, cu vocea răguşită şi îndurerată. Rămase pe câmp cu ea până în zori, la fel de permanent ca semnele de pe spatele ei. Trei rânduri de text derulate peste cele mai mari trei cicatrice ale sale, povestea iubirii şi a pierderii ei, scrisă acum în carne: un rând pentru părinţii şi unchiul ei, un rând pentru Lady Marion şi un rând pentru Curtea şi poporul ei.

Pe cicatricele mai mici, mai scurte, erau poveştile Nehemiei şi de lui Sam. Iubitul ei mort.

De-acum nu mai erau întemniţaţi în inima ei.

De-acum nu mai trebuia să-i fie ruşine.

Capitolul 61

Venise vremea Jocurilor de Război.

Toate Clanurile Dinţi-de-fier avuseseră învoire să se odihnească în ziua precedentă, dar refuzaseră toate, preferând să se antreneze sau să-şi revizuiască din nou planurile şi strategiile.

Oficialii şi consilierii din Adarlan continuau să sosească de zile întregi, veniţi să supravegheze Jocurile din vârful Muntelui Colţul Nordic. Urmau să-i raporteze regelui din Adarlan cum erau vrăjitoarele şi animalele lor de călărie – şi cine cucerea victoria.

Cu săptămâni în urmă, când Abraxos traversase Răscrucea, Manon se întorsese în Omega întâmpinată de zâmbete şi aplauze. Bunica nu era de văzut, dar se aşteptase la asta. Manon nu reuşise nimic; făcuse doar ce era de aşteptat de la ea să facă.

N-o văzu şi nici nu auzi nimic despre prizoniera Crochan din pântecele lui Omega, şi nimeni nu părea să ştie nimic despre ea. Era pe jumătate tentată să-şi întrebe bunica, dar Matroana nu o chemă, iar Manon nu avea chef să fie bătută din nou.

Starea ei de spirit era fragilă în acele zile, deoarece Clanurile se ţineau aproape, rămâneau în propriile apartamente şi aproape că nu-şi vorbeau. Indiferent ce unitate arătaseră în noaptea traversării lui Abraxos, aceasta dispăruse de mult când începură Jocurile de Război, înlocuită de

dorinţa de competiţie seculară şi de ura de sânge.

Jocurile urmau să aibă loc în interiorul, în jurul şi între cele două vârfuri, inclusiv în canionul cel mai apropiat, vizibil de pe Colţul Nordic. Fiecare dintre cele trei Clanuri urma să aibă un cuib propriu, în vârful unui munte – un cuib adevărat, din crenguţe şi rămurele. În centrul fiecăruia se afla un ou din sticlă.

Ouăle urmau să fie sursa victoriei şi a căderii lor. Fiecare Clan trebuia să captureze ouăle celorlalte două echipe adverse, dar şi să lase în urmă o gazdă care să le protejeze propriul ou. Clanul câştigător avea să fie cel care obţinea posesia celorlalte două ouă furându-le din cuiburi, unde nu puteau fi atinse de păzitorii lor, sau de la forţele adversare care le purtau cu ele. Dacă un ou se spărgea, aducea imediat descalificarea Clanului, indiferent de cine îl ducea.

Manon îşi puse armura uşoară şi pieile de zbor. Purta metal pe umeri, încheieturi şi pulpe – în orice loc expus unei lovituri de săgeată sau unei răni provocate de balauri sau de armele inamice. Era obişnuită cu greutatea şi cu mişcarea limitată, ca şi Abraxos de altfel, mulţumită antrenamentului pe care îl impusese cu forţa Clanului Cioc-negru în ultimele săptămâni.

Deşi aveau ordine stricte să nu mutileze sau să omoare, li se permitea să poarte câte două arme, aşa că Manon o luă pe Spintecă-Vânt şi cel mai bun pumnal. Umbrele, Asterin, Lin şi gemenele malefice aveau să folosească arcurile. Acum erau capabile să ucidă călare pe dragonii lor – după ce exersaseră necontenit în canioane şi nimeriseră de

fiecare dată ţinta în plin. Asterin intrase ţanţoşă dimineaţa în sala de mese, ştiind că era mortală ca iadul.

Fiecare Clan purta în jurul frunţii şuviţe împletite din piele vopsită – negre, albastre, galbene – iar balaurii erau pictaţi cu dungi similare pe cozi, gâturi şi laterale. Când toate sabaturile îşi luară zborul, se adunară în văzduh, prezentând oştirea în întregimea ei micilor omuleţi muritori din munţii de dedesubt.

Cele Treisprezece se aflau în fruntea sabaturilor Cioc-negru, respectând ierarhia.

— Nebuni, pentru că nu ştiu ce au dezlănţuit, murmură Asterin, iar cuvintele ajunseră pe aripile vântului la Manon. Muritori proşti şi nebuni.

Manon şuieră a încuviinţare.

Zburau în formaţie: Manon în frunte, Asterin şi Vesta pe flancuri în spatele ei, apoi trei rânduri de câte trei: Imogen între demoniţele cu ochii verzi, Ghislaine, flancată de Kaya şi Thea, cele două Umbre şi Lin, apoi Sorrel, singură în ariergardă. Un berbece, echilibrat şi fără cusur, capabil să străpungă liniile inamice.

Dacă Manon nu le dobora, atunci săbiile maliţioase ale lui Asterin şi Vesta urmau să o facă. Dacă nici asta nu le-ar fi oprit, atunci cele şase din mijloc erau cu siguranţă o capcană mortală. Majoritatea n-ar fi reuşit să ajungă nici măcar până la Umbre şi Lin, care urmau să supravegheze necontenit împrejurimile, sau până la Sorrel, care trebuia să le păzească spatele.

Aveau să doboare forţele inamice una câte una, cu mâinile şi picioarele şi coatele, acolo unde

armele obişnuite ar fi trebuit să rezolve treaba. Obiectivul era să recupereze ouăle, nu să le ucidă pe celelalte, îşi aminti sieşi şi Celor Treisprezece din nou. Şi din nou.

Jocurile începură cu un dangăt de clopot undeva în Omega. O secundă mai târziu, văzduhul explodă de aripi şi gheare, şi de urlete.

Întâi merseră după oul Sânge-albastru, pentru că Manon ştia că Picioare-galbene aveau să atace cuibul Cioc-negru, ceea ce şi făcură. Manon le făcu semn vrăjitoarelor ei şi o treime din forţa ei se întoarse, căzând în spatele liniilor frontului lor, construind un zid solid de dinţi şi aripi de care să se izbească Picioare-galbene.

Vrăjitoarele Sânge-albastru, care probabil preferaseră să-şi urmeze ritualurile şi să-şi spună rugăciunile decât să facă planuri, îşi trimiseră forţele tot spre Cioc-negru, pentru a vedea dacă nişte aripi în plus reuşeau să străpungă zidul de fier. O altă greşeală.

În nici zece minute, Manon şi Cele Treisprezece înconjuraseră cuibul Sânge-albastru – şi garda le predă comoara.

Urmară urlete şi ţipete – dar nu de la Cele Treisprezece, care aveau feţele împietrite, ochii licărindu-le, ci de la alte Cioc-negru, treimea de apărare, care se întorseseră, făcând un cerc mare, şi se alăturaseră lui Manon şi forţei sale, pentru a le prinde între ele şi a le zdrobi pe Sânge-albastru şi Picioare-galbene.

Vrăjitoarele şi balaurii zburau sus şi plonjau apoi, dar o făceau în egală măsură pentru spectacol, cât şi pentru victorie, iar Manon nu le

slăbi, împingându-le din faţă şi din spate, ca o menghină aeriană care aproape că-i făcu pe balauri să-şi arunce din spinare călăreţele, panicaţi.

Asta – pentru asta fusese zămislită. Nici bătăliile pe care le câştigase călare pe o mătură nu fuseseră atât de rapide, strălucite şi mortale. Iar atunci când avea să-şi înfrunte inamicii, odată ce avea să adauge la asta un arsenal de arme... Manon zâmbi, punând oul Sânge-albastru în cuibul Cioc-negru din vârful muntelui.

Câteva clipe mai târziu, Manon şi Abraxos planau deasupra încăierării, Cele Treisprezece veniră din spate, pentru a se regrupa. Asterin, singura care ţinuse aproape tot timpul, rânjea nebuneşte – iar când verişoara şi balaurul ei trecură în zbor deasupra Colţului Nordic şi a observatorilor adunaţi acolo, vrăjitoarea cu părul de aur coborî din şa, sărind de pe aripă.

Vrăjitoarea Picioare-galbene de pe dragonul de sub ea n-o văzu pe Asterin decât atunci când aceasta îi ateriză în spinare, cu o mână pe gât în locul unde ar fi trebuit să fie un pumnal. Chiar şi Manon icni de admiraţie când vrăjitoarea Picioare-galbene îşi ridică mâinile şi se predă.

Asterin îi dădu drumul, ridicându-şi braţele pentru a fi săltată de ghearele balaurului ei. După o aruncare şi o cădere agonizantă, Asterin se întoarse în şa, coborând până ce ajunse din nou lângă Manon şi Abraxos. Acesta viră spre dragonul albastru al lui Asterin, lovindu-l cu aripa – un gest jucăuş, aproape curtenitor, care o făcu pe femelă să ţipe de plăcere.

Manon ridică din sprâncene către Aghiotanta ei.

— Observ că te-ai antrenat, strigă ea.

Asterin rânji veselă.

— Nu mi-am făcut loc până la rangul de Aghiotantă stând degeaba.

Asterin coborî apoi din nou, la o bătaie de aripă distanţă. Abraxos mugi, iar Cele Treisprezece se aşezară în formaţie, în jurul lui Manon, patru sabaturi flancându-le din urmă. Mai trebuiau doar să captureze oul Picioare-galbene şi să-l aducă apoi în cuibul Cioc-negru, apoi totul lua sfârşit.

Se feriră şi urcară deasupra sabaturilor care luptau, iar când ajunseră la linia de demarcaţie a vrăjitoarelor Picioare-galbene, Cele Treisprezece se ridicară – apoi se traseră în spate, lăsând celelalte patru sabaturi în spatele lor, ţâşnind ca o săgeată, străpungând bariera prin care urmară în viteză Cele Treisprezece.

În apropierea Colţului Nordic, cuibul Picioare-galbene era încercuit nu de trei, ci de patru sabaturi, o bună parte din armată fiind menită să apere liniile din spate. Se ridicară din cuib – nu unităţi individuale, ci ca un tot – şi Manon zâmbi în sinea ei.

Se năpustiră după ele, iar Picioare-galbene rezistară, rezistară...

Manon fluieră. Ea şi Sorrel o luară una în sus, alta în jos, iar sabatul ei se despărţi în trei, exact cum exersaseră. Precum membrele unei creaturi, loviră armata Picioare-galbene – acolo unde se amestecaseră toate sabaturile, aflându-se acum lângă vrăjitoare străine şi balauri alături de care nu

călăriseră niciodată. Confuzia deveni şi mai mare când Cele Treisprezece le împrăştiară şi începură să le împingă de ici-colo. Se strigau ordine, se strigau nume, dar haosul era total.

Se apropiau de cuib, când patru sabaturi Sânge-albastru apărură de niciunde, conduse de Petrah, călare pe balaurul ei, Keelie. Era aproape în cădere liberă spre cuib, prin flancul stâng, care fusese lăsat complet descoperit în timpul luptei dintre Cioc-negru şi Picioare-galbene. Aşteptase momentul, precum o vulpe în vizuină.

Intră în cuib, iar Manon plonjă după ea, blestemând din toţi rărunchii. O licărire galbenă şi un ţipăt de furie, iar Manon şi Abraxos dădură înapoi, virând, când Iskra trecu pe deasupra cuibului şi nimeri direct în Petrah.

Cele două moştenitoare şi dragonii lor îşi înlănţuiră ghearele şi începură să se prăbuşească, lovindu-se cu ghearele şi muşcându-se. Strigăte se ridicară de pe munte şi de la vrăjitoarele din văzduh.

Manon gâfâi, îşi limpezi capul care i se învârtea, iar Abraxos se echilibră deasupra cuibului, zburând înăuntru pentru a pecetlui victoria. Tocmai se pregătea să-l îndemne să plonjeze, când se auzi ţipătul lui Petrah. Nu de furie, ci de durere.

O durere agonizantă, care îţi sfâşia inima, aşa cum Manon nu mai auzise, pricinuită de balaurul Iskrăi, care îşi înfipse ghearele în gâtul lui Keelie.

Iskra lăsă să-i scape un urlet de triumf, iar masculul ei o zgudui pe Keelie, Petrah ţinându-se bine în şa.

Acum. Acum era momentul să fure oul. Îl îmboldi pe Abraxos.

— Hai, şuieră ea, aplecându-se în faţă, pregătindu-se de plonjon.

Abraxos nu mişcă, ci plană, urmărind-o pe Keelie cum se lupta în zadar, cu aripile de-abia fluturând, când Petrah ţipă din nou. Implorând – implorând-o pe Iskra să se oprească.

— Acum, Abraxos!

Îl lovi cu pintenii. El refuză din nou să plonjeze.

Iskra lătră apoi o comandă către balaurul ei... iar bestia îi dădu drumul lui Keelie.

*

Urmă un al doilea ţipăt, venit dinspre munte, de la Matroana Sânge-albastru, care ţipa la fiica ei, care plonja spre stâncile de sub ea. Celelalte vrăjitoare Sânge-albastru se răsuciră în văzduh, dar erau prea departe, iar balaurii lor erau prea lenţi pentru a opri căderea fatală.

Abraxos nu era însă lent.

Manon nu-şi dădu seama dacă-i dăduse comanda sau doar o gândise, dar acel ţipăt, un ţipăt de mamă pe care nu-l mai auzise vreodată, o făcu să se aplece înainte. Înţelegându-i intenţia, Abraxos se azvârli ca o stea căzătoare, cu aripile lui strălucitoare.

Coborâră, coborâră, spre dragonul lovit şi vrăjitoarea aflată încă în viaţă de pe spinarea lui.

Când se apropiară, cu vântul lovind-o peste faţă şi încercând să-i smulgă hainele, Manon îşi dădu seama că Keelie respira încă. Respira şi lupta

năprasnic pentru a-şi păstra echilibrul. Nu pentru a supravieţui. Keelie ştia că putea muri în orice moment. Lupta pentru vrăjitoarea din spatele ei.

Petrah leşinase, răsucită în şa, din cauza plonjonului sau a lipsei de aer. Se legăna într-un echilibru precar, iar Keelie lupta cu ultimele bătăi de inimă să menţină căderea lentă şi uşoară. Aripile dragonului deveniră moi, iar ea ţipă de durere.

Abraxos se grăbi să intervină, cu aripile întinse, trecând o dată, apoi încă o dată, trecând prea repede peste canion. Până să termine al doilea glisaj, suficient de aproape cât să atingă spatele însângerat al balaurului, Manon înţelese.

El n-o putea opri pe Keelie din cădere – era prea grea, iar el prea mic. Totuşi, o puteau salva pe Petrah. O văzuse pe Asterin făcând acel salt. Trebuia s-o scoată pe vrăjitoarea inconştientă din şa.

Abraxos urlă la Keelie, iar Manon ar fi putut jura că vorbea într-o limbă străină, strigând un soi de comandă. Keelie făcu o ultimă încercare pentru a salva călăreaţa de pe spatele ei şi se întinse orizontal. O platformă de aterizare.

Keelie a mea, spusese Petrah. Zâmbise când o spusese.

Manon îşi spuse în sinea ei că făcea asta în numele alianţei, îşi spuse în sinea ei că o făcea pentru a se da în spectacol.

Tot ce văzu fu însă iubirea necondiţionată din ochii balaurului muribund, şi atunci îşi desfăcu hamul, se ridică în şa şi sări de pe Abraxos.

Capitolul 62

Manon ateriză pe Keelie, iar bestia ţipă, dar rezistă. Manon se aburcă în contra curentului şi ajunse la şaua pe care se clătina Petrah. Mâinile îi erau amorţite, mănuşile făcând-o chiar mai neîndemânatică, în timp ce tăia curelele cu un cuţit, una câte una. Abraxos urlă un avertisment. Gura canionului se apropia.

Întunericul să aibă milă de ea.

Apoi, Manon reuşi, în sfârşit, să o elibereze pe Petrah, moştenitoarea Sânge-albastru, o greutate inertă în braţele ei, părul biciuindu-i faţa lui Manon ca o mie de cuţitaşe. Aruncă o fâşie de piele în jurul ei şi al lui Petrah. O dată. De două ori. O legă, petrecându-şi braţele pe sub cele ale lui Petrah. Keelie reuşi să rămână nemişcată. Pereţii canionului se închideau în jurul lor, era întuneric pretutindeni. Manon urlă sub greutatea vrăjitoarei pe care o smulse din şa, trăgându-i şi picioarele din scări.

O stâncă trecu în viteză pe lângă ele, dar o umbră blocă soarele. Era Abraxos care plonjă după ea, mic şi zvelt. Era singurul balaur pe care-l văzuse înclinându-se în timpul unui viraj, la viteza aceea, în acel canion.

— Mulţumesc, îi spuse lui Keelie, aruncându-se în aer împreună cu Petrah.

Căzură preţ de o secundă, răsucindu-se şi picând prea repede, dar atunci apăru Abraxos, cu ghearele întinse. Le prinse din zbor, urmărind linia versantului canionului şi trecând peste marginea lui, ridicându-se în siguranţa văzduhului.

Keelie lovi fundul canionului cu un bufnet care reverberă în întregul lanţ de munţi.

Şi nu se mai ridică.

*

Vrăjitoarele Cioc-negru câştigară Jocurile de Război, iar Manon fu încoronată Conducătoarea Aripii în faţa spectatorilor Adarlani, eleganţi şi transpiraţi. O numiră eroină şi o adevărată războinică şi alte lucruri fără sens. Manon zărise însă chipul bunicii ei atunci când o pusese pe Petrah pe platforma de vizionare. Văzuse dezgustul.

Manon o ignoră pe Matroana Sânge-albastru care îngenunchease pentru a-i mulţumi. Nu văzu nici măcar când Petrah fu luată de acolo.

A doua zi, se zvonea că Petrah refuzase să se ridice din pat. Se spunea că sufletul îi fusese devastat de moartea lui Keelie.

Un accident nefericit, provocat de balaurii scăpaţi de sub control, pretinsese Matroana Picioare-galbene, iar Iskra fusese de acord. Manon auzise însă comanda Iskrei de a ucide.

Ar fi provocat-o poate pe Iskra, dacă Petrah n-ar fi auzit şi ea comanda. Petrah era aşadar cea care trebuia să ceară răzbunare.

În acea noapte, bunica ei ţipă la ea că ar fi trebuit să o lase pe vrăjitoare să moară, şi o lovi necontenit pe Manon pentru refuzul de a se supune. Pentru lipsa de brutalitate. Pentru indisciplină.

Manon nu-i ceru scuze. Auzea încontinuu

sunetul făcut de Keelie când lovise pământul. Şi o parte din ea, poate una slabă şi nedisciplinată, nu regreta că sacrificiul animalului nu fusese în van.

Din partea tuturor celorlalte, Manon suportă laudele care o asaltau şi acceptă plecăciunile fiecărui sabat, indiferent de descendenţa lor.

Conducătoarea Aripii. Îşi spunea asta în sinea ei, când ea şi Asterin, împreună cu jumătate din Cele Treisprezece urmându-le, se apropiară de sala mesei comune, unde urma să aibă loc ceremonia.

Cealaltă jumătate era deja acolo, cercetând locul în căutare de potenţiale ameninţări sau capcane. Acum, că era Conducătoarea Aripii, acum, că o umilise pe Iskra, celelalte aveau să fie mai rele – hotărâte să o doboare şi să-i ocupe poziţia.

Mulţimea era veselă, dinţii din fier strălucind peste tot, iar berea – bere adevărată, proaspătă, adusă de bărbaţii ăia îngrozitori din Adarlan – clipocind în căni. Manon se trezise cu o cană de bere în mână, dar Asterin i-o luă, bău o gură şi aşteptă un moment înainte de a i-o da înapoi.

— Sunt în stare să te otrăvească, îi spuse Aghiotanta ei, făcându-i cu ochiul, pe când îşi croiau drum spre partea din faţă a încăperii, unde aşteptau cele trei Matroane. Oamenii prezenţi la Jocuri ţinuseră o ceremonie restrânsă, dar asta era numai pentru vrăjitoare – era pentru Manon.

Îşi ascunse zâmbetul când mulţimea se despărţi în două, făcându-i loc să treacă.

Cele trei Înalte Vrăjitoare erau aşezate pe tronuri improvizate, simple scaune împodobite pe care le găsiseră. Matroana Sânge-albastru zâmbi

când Manon îşi apăsă două degete pe frunte. Matroana Picioare-galbene, pe de altă parte, nu făcu nimic, însă bunica ei, aşezată în centru, surâse vag.

Surâsul unui şarpe.

— Bine ai venit, Conducătoare a Aripii, spuse bunica ei şi un strigăt se înălţă din piepturile vrăjitoarelor, în afara celor Treisprezece, care rămaseră calme şi tăcute.

Nu aveau de ce să aclame, pentru că ele erau nemuritoare şi infinite şi minunat de mortale.

— Ce dar putem să-ţi facem, ce coroană să-ţi punem pe cap pentru a onora ceea ce ai făcut pentru noi? întrebă bunica ei. Ai o sabie frumoasă, un sabat de temut – Cele Treisprezece – îşi permiseră un mic zâmbet afectat – ce altceva ţi-am putea dărui ce tu să nu ai?

Manon îşi lăsă capul în jos.

— Nu-mi doresc nimic, în afara onoarei pe care deja mi-aţi oferit-o.

Bunica ei râse.

— Ce spui de o mantie nouă?

Manon se îndreptă de spate. Nu putea refuza, dar... aceasta era mantia ei, întotdeauna fusese a ei.

— Cea de pe tine arată mai degrabă ponosită, continuă bunica ei, făcând semn cu mâna cuiva din mulţime. Aşa că primeşte darul nostru pentru tine, Conducătoare a Aripii: o alta în loc.

Urmară mormăieli şi blesteme, dar mulţimea icni – cu anticipare, cu foame – când o vrăjitoare cu părul şaten, înlănţuită, fu împinsă în faţă de trei camarade Picioare-galbene şi obligată să

îngenuncheze în faţa lui Manon.

Dacă faţa distrusă, degetele rupte, tăieturile şi arsurile n-o dăduseră de gol cine era, atunci mantia însângerată pe care o purta sigur o făcu.

Vrăjitoarea Crochan, cu ochii de culoarea pământului proaspăt brăzdat, ridică privirea spre Manon. Cum de puteau fi ochii aceia atât de strălucitori, în pofida ororilor încrustate în trupul ei, cum de nu se prăbuşea chiar acolo, implorând iertare, Manon nu ştia.

— Un dar, spuse bunica ei, întinzând o mână cu unghii din fier către Crochan. Demn de nepoata mea. Ucide-o şi ia-i mantia.

Manon recunoscu provocarea. Îşi scoase totuşi pumnalul, iar Asterin se apropie, cu ochii la vrăjitoarea Crochan.

O clipă, Manon se uită la vrăjitoare, duşmanul ei de moarte. Vrăjitoarele Crochan le blestemaseră, le transformaseră în exilate pe vecie. Meritau să moară, toate până la una.

Dar nu vocea ei rosti cuvintele din mintea ei. Nu, din cine ştie ce motiv, era vocea bunicii sale.

— Oricând binevoieşti, Manon, ugui bunica sa.

Înecându-se, cu buzele crăpate şi sângerând, vrăjitoarea Crochan ridică ochii spre Manon şi chicoti.

— Manon Cioc-negru, şopti ea în ceea ce ar fi fost o vorbire tărăgănată, dacă dinţii nu i-ar fi fost sparţi, iar gâtul învineţit. Te cunosc.

— Omoar-o pe ticăloasă! se auzi vocea unei vrăjitoare, strigând din spatele încăperii.

Manon îşi privi duşmanul în faţă şi ridică din sprâncene.

— Ştii cum îţi spunem?

Sângele ţâşni când buzele vrăjitoarei Crochan se crăpară într-un zâmbet. Ea închise ochii, de parcă ar fi savurat durerea.

— Îţi spunem Demonul Alb. Eşti pe lista noastră – lista tuturor monştrilor ca voi care trebuie ucişi imediat dacă dăm vreodată peste voi. Iar tu...

Deschise ochii şi rânji, sfidătoare, furioasă.

— Tu eşti în capul listei. Pentru tot ce ai făcut.

— Este o onoare, îi spuse Manon vrăjitoarei Crochan, zâmbind suficient cât să-şi arate dinţii.

— Taie-i limba! strigă altcineva din mulţime.

Manon întoarse pumnalul, potrivindu-l pentru a-l înfige în inima vrăjitoarei.

Aceasta râse, dar râsul i se transformă într-o tuse care o făcu să gâfâie până când sângele ei albastru se împrăştie pe podea, până când începură să-i curgă lacrimi din ochi, iar Manon zări pentru o clipă rănile adânci, infectate, de pe pieptul ei. Când ridică din nou capul, cu colţurile gurii pătate de sânge, zâmbi din nou.

— Uită-te cât pofteşti. Priveşte ce mi-au făcut surorile tale, cât de mult le doare faptul că nu m-au putut îngenunchea.

Manon se zgâi la ea, la trupul ei distrus.

— Ştii ce e asta, Manon Cioc-negru? o întrebă vrăjitoarea Crochan. Pentru că eu ştiu. Le-am auzit povestind ce-ai făcut în timpul Jocurilor.

Manon nu ştia sigur de ce o mai lăsa pe vrăjitoare să vorbească, dar nu s-ar fi putut mişca nici dacă ar fi vrut.

— Asta, spuse Crochan pentru ca toată lumea să audă, este un memento. Moartea mea –

uciderea mea este un memento. Nu pentru ele, spuse ea într-o suflare, pironind-o pe Manon cu privirea aceea fixă de culoarea pământului, ci pentru tine, un memento a ceea ce te-au făcut să fii. Ele te-au făcut aşa. Vrei să ştii care e marele secret Crochan? continuă ea. Marele nostru adevăr, pe care-l ţin secret faţă de voi, pe care îl păzim cu preţul vieţii? Nu este vorba despre locul unde ne ascundem, sau despre cum poate fi rupt blestemul vostru. Aţi ştiut de la bun început cum să-l rupeţi – ştiţi de cinci sute de ani că salvarea stă doar în mâinile voastre. Nu, marele secret este că ne e milă de voi.

Acum nu mai vorbea nimeni.

Crochan nu conteni să se uite fix la Manon, iar Manon nu-şi coborî pumnalul.

— Ne e milă de voi, de fiecare dintre voi, pentru ceea ce le faceţi copilelor voastre. Nu se nasc rele, dar voi le forţaţi să ucidă şi să rănească şi să urască până când nu le mai rămâne nimic în interior – în interiorul vostru. De aceea eşti aici în noaptea asta, Manon, din cauza ameninţării pe care o reprezinţi pentru acel monstru pe care îl numeşti bunică. Ameninţarea pe care ai reprezentat-o când ai ales mila şi ai salvat viaţa rivalei tale.

Se chinui să respire, cu lacrimile curgându-i fără jenă şi cu dinţii dezveliţi.

— V-au transformat în monştri. V-au transformat, Manon, iar nouă ne pare rău pentru voi.

— Ajunge, spuse Matroana din spate.

Toată sala era însă cuprinsă de tăcere, iar

Manon ridică încet ochii spre bunica sa.

În ochii aceia, Manon văzu o făgăduinţă de violenţă şi durere care ar fi urmat neabătut oricărei nesupuneri. Dincolo de asta, acolo nu lucea nimic altceva, în afară de satisfacţie. De parcă vrăjitoarea Crochan spusese adevărul, dar numai Matroana Cioc-negru ştia că aşa era.

Ochii vrăjitoarei Crochan străluceau de curajul pe care Manon nu-l înţelegea.

— Fă-o, şopti ea.

Manon se întrebă dacă mai înţelesese şi altcineva că nu era o provocare, ci o implorare.

Manon îşi înclină din nou pumnalul, schimbându-i direcţia. Şi, fără a se uita la vrăjitoarea Crochan, sau la bunica ei, sau la altcineva, o prinse pe vrăjitoare de păr şi-i trase capul în spate.

Apoi îi tăie gâtul, iar sângele ţâşni pe podea.

*

Cu picioarele legănându-se peste marginea unui promontoriu, Manon stătea pe un platou de pe un vârf din Munţii Ruhnn, cu Abraxos întins lângă ea, mirosind florile care se deschideau noaptea pe pajiştea de primăvară.

Nu avusese de ales şi luase mantia vrăjitoarei Crochan, aruncându-şi mantia veche peste trupul căzut, după ce vrăjitoarele se adunaseră în jurul ei pentru a-l sfârteca.

V-au transformat în monştri.

Manon îşi privi balaurul, care îşi legăna vârful cozii ca o pisică. Nimeni nu observase când

părăsise petrecerea. Până şi Asterin se îmbătase cu sângele vrăjitoarei Crochan şi nu remarcase dispariţia furişă a lui Manon prin mulţime. Totuşi, îi spusese lui Sorrel că se ducea să-l vadă pe Abraxos. Şi, cumva, a doua Aghiotantă o lăsase să plece singură.

Zburară până când luna era sus pe cer şi nu mai auzea ţipetele şi chicotelile vrăjitoarelor din Omega. Împreună, se aşezară pe ultimul vârf al Munţilor Ruhnn, iar ea rămase cu privirea pe întinderea plată, nesfârşită, dintre vârfuri şi marea apuseană. Undeva acolo, dincolo de orizont, era un cămin pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Vrăjitoarele Crochan erau mincinoase şi insuportabil de moraliste. Vrăjitoarea se bucurase probabil cât îşi ţinuse micul discurs – o ultimă luare de poziţie. *Nouă ne pare rău pentru voi.*

Manon se frecă la ochi, îşi sprijini coatele pe genunchi, scrutând prăpastia de dedesubt.

Ar fi făcut abstracţie de cuvintele spuse, nu s-ar fi gândit la ele de două ori, dacă n-ar fi fost expresia din ochii lui Keelie când se prăbuşea, luptând cu fiecare crâmpei de putere să o salveze pe Petrah a ei. Sau aripa lui Abraxos, adăpostind-o pe Manon de ploaia rece ca gheaţa.

Balaurii aveau menirea de a ucide şi de a mutila şi de a semăna teroare în inimile duşmanilor. Şi totuşi...

Şi totuşi. Manon privi spre orizontul presărat cu stele, aplecându-şi faţa în adierea caldă de primăvară, recunoscătoare pentru însoţitorul puternic, sigur, lungit în spatele ei. Manon era cuprinsă de un sentiment ciudat, o recunoştinţă

pentru existenţa lui.

Şi mai era un sentiment ciudat care o respingea şi o atrăgea spre el, şi care o făcea să revadă încontinuu scena din sala de mese.

Nu cunoscuse până acum regretul – nu regretul adevărat. Regreta acum că nu aflase numele vrăjitoarei Crochan. Regreta că nu ştia cui aparţinuse mantia nouă de pe umerii ei – de unde venea, cum trăise.

Cumva, deşi viaţa ei lungă dispăruse de zece ani...

Cumva, acel regret o făcea să se simtă incredibil de muritoare, cu o apăsare ca de plumb.

Capitolul 63

Aedion lăsă să-i scape un şuierat pe un ton jos şi îi oferi lui Chaol sticla cu vin dintre ei, aşezat pe acoperişul apartamentului Celaenei. Chaol, neavând deloc chef să bea, scutură din cap.

— Îmi doresc să fi fost acolo pentru a o vedea.

Îi aruncă lui Chaol un zâmbet răpitor.

— Sunt surprins că nu mă condamni pentru că spun asta.

— Indiferent ce creaturi a trimis regele odată cu Narrok, nu cred că erau oameni nevinovaţi, spuse Chaol. Sau că erau cu adevărat oameni.

Era limpede – făcuse o declaraţie pe care, chiar şi după câteva zile, Aedion continua să o sărbătorească. Discret, bineînţeles.

Chaol ajunsese acolo în acea seară plănuind să le spună lui Aedion şi Ren că ştia de vraja pe care o utilizase regele şi cum puteau s-o distrugă, dar

încă n-o făcuse. Încă se mai întreba ce avea să facă Aedion cu informaţiile, de vreme ce Chaol urma să plece spre Anielle peste trei zile.

— Când ajungi acasă, trebuie să ţii capul la cutie în Anielle, spuse Aedion, trăgând o duşcă din sticlă, după ce vor afla cu toţii cine a fost în toţi aceşti ani.

Avea să se afle, Chaol ştia asta. Deja se pregătea să-i scoată pe Dorian şi pe Sorscha din castel. Chiar dacă nu greşiseră cu nimic, fuseseră prietenii ei. Dacă regele afla că Celaena era Aelin, situaţia ar fi fost la fel de mortală ca atunci când ar fi descoperit că Dorian avea har magic. Când avea să vină acasă, totul avea să se schimbe.

Da, Aelin avea să vină acasă. Dar nu la Chaol. Avea să se ducă acasă în Terrasen, la Aedion şi la Ren şi la Curtea care se aduna din nou în numele ei. Avea să vină acasă la război şi vărsare de sânge şi responsabilitate. O parte din el încă nu-şi putea imagina ce-i făcuse lui Narrok, strigătul de luptă pe care-l trimisese de dincolo de mare. Nu putea accepta acea parte din ea, atât de însetată de sânge şi neiertătoare. Chiar şi ca Celaena, fusese greu de suportat uneori, iar el încercase să treacă peste momentele grele, dar ca Aelin... Ştiuse, încă din momentul când îşi dăduse seama cine era, că, deşi Celaena îl va alege întotdeauna, Aelin n-o va face.

Avea să-i ia mult timp pentru ca durerea să treacă, să poată merge mai departe, ştia asta. Celaena Sardothien nu avea să se întoarcă pe acest continent, dar durerea n-avea să dureze o veşnicie.

— Vrei...

Aedion îşi încleştă maxilarul, de parcă nu ştia dacă să continue sau nu.

— Vrei să-i spun sau să-i dau ceva?

În orice moment, oricând, Aedion ar fi putut fi obligat să zboare în Terrasen, la regina lui.

Ochiul Elenei era cald pe gâtul lui, iar Chaol aproape că încercă să-l atingă. Nu se putea hotărî însă dacă să-i trimită acel mesaj sau să renunţe la ea atât de total – nu încă. Aşa cum nu se putea hotărî dacă să-i spună lui Aedion despre turnul cu ceas.

— Spune-i, rosti Chaol cu voce joasă, că n-am avut de-a face cu tine. Spune-i că mai că nu ne-am vorbit. Nici cu Dorian. Spune-i că mă simt bine în Anielle şi că suntem cu toţii în siguranţă.

Aedion rămase tăcut atât de mult timp, încât Chaol se ridică să plece, dar atunci generalul spuse:

— Ce ai fi dat – doar ca s-o revezi?

Chaol n-ar fi suportat ca generalul să-i vadă faţa când spuse:

— Acum nu mai contează.

*

Sorscha îşi odihni capul pe locul moale dintre umărul şi pieptul lui Dorian, inspirându-i mirosul. El dormea deja adânc. Aproape – aproape că trecuseră dincolo de limită în noaptea aceasta, dar ea ezitase din nou, din nou lăsase îndoiala stupidă să i se strecoare în suflet când el o întrebase dacă e pregătită şi, deşi dorea să spună că da, spusese

nu.

Stătea întinsă, cu stomacul tensionat şi mintea galopând. Dorea să facă şi să vadă atât de multe cu el. Simţea însă cum lumea se schimba – vântul se schimba. Aelin Galathynius era în viaţă. Şi chiar dacă Sorscha îi dăruise totul lui Dorian, săptămânile şi lunile care urmau aveau să fie suficient de solicitante pentru el cât să nu-i mai trebuiască să se îngrijoreze şi pentru ea.

Dacă prinţul şi căpitanul decideau să acţioneze pe propria răspundere, dacă magia avea să fie eliberată... avea să fie haos. Oamenii poate aveau să fie la fel de înnebuniţi de revenirea ei, pe cât fuseseră de dispariţia ei. Nici nu voia să se gândească ce avea să facă regele.

Totuşi, indiferent ce se întâmpla mâine, sau săptămâna viitoare, sau anul viitor, ea era recunoscătoare. Recunoscătoare zeilor, sorţii, ei însăşi pentru că fusese suficient de curajoasă să-l sărute în acea noapte. Recunoscătoare pentru puţinul timp care-i fusese dăruit cu el.

Încă se mai gândea la ce-i spusese căpitanul în toate săptămânile care trecuseră – să fie regina lui.

Dorian avea însă nevoie de o regină adevărată dacă dorea să supravieţuiască. Cândva, poate, avea să se confrunte cu necesitatea de a-l abandona, pentru binele suprem. Era tăcută şi mică. Cum ar fi putut ea lupta pentru ţara ei dacă îi putea rezista cu greu lui Amithy?

Nu, nu putea fi regină, pentru că vitejia şi ceea ce putea ea dărui aveau limite.

Deocamdată... deocamdată, putea fi egoistă încă puţin.

*

Timp de două zile, Chaol continuă să plănuiască o evadare pentru Dorian şi Sorscha, ajutat de Aedion. Nu obiectaseră când le explicase – în ochii prinţului chiar se putea vedea o urmă de uşurare. Aveau să plece toţi mâine, când Chaol pornea spre Anielle. Era scuza perfectă pentru a-i scoate pe toţi din castel; doreau să-şi însoţească o zi-două prietenul, înainte de a-şi lua rămas-bun. Ştia că Dorian avea să încerce să se întoarcă în Rifthold, că avea să se certe cu el pe tema acesta, dar măcar erau de acord amândoi că Sorscha trebuia scoasă din castel. O parte din posesiunile lui Aedion se aflau deja în apartament, unde Ren continua să adune resurse pentru toţi.

În caz de nevoie. Chaol îi prezentase regelui sugestiile sale pentru un locţiitor, iar anunţul urma să fie făcut a doua zi dimineaţă. După toţi aceşti ani, după toate planurile, şi speranţa, şi munca, pleca. Nu se putuse hotărî să-i lase înlocuitorului sabia sa, aşa cum ar fi trebuit s-o facă. Mâine – nu trebuia decât să reziste zilei de mâine.

Sub nicio formă Chaol nu avea cum să fie însă pregătit pentru convocarea pe care o primise de la regele din Adarlan de a-l vizita în camera personală de consiliu. Când ajunse, Aedion era deja înăuntru, înconjurat de cincisprezece gărzi pe care Chaol nu le recunoscu, toţi purtând acele tunici cu dragonul regal brodat cu fir negru.

Regele din Adarlan rânjea.

*

Dorian auzi doar după câteva minute că Aedion şi Chaol fuseseră convocaţi în camera personală de consiliu. Imediat ce auzi vestea, alergă – nu la Chaol, ci la Sorscha.

Aproape că se prăbuşi de uşurare când o găsi în atelier. Se forţă ca genunchii să nu-i cedeze şi, traversând camera din câţiva paşi mari, o apucă de mână.

— Plecăm. Acum. Pleci din castel chiar acum, Sorscha.

Ea se trase înapoi.

— Ce s-a întâmplat? Spune-mi, ce...

— Plecăm acum, gâfâi el.

— O, nu prea cred, toarse cineva din pragul uşii.

Se întoarse şi o văzu pe Amithy – bătrâna vindecătoare – cu braţele încrucişate şi zâmbind slab. Dorian nu putu face nimic când şase gărzi necunoscute apărură în spatele ei, iar ea spuse:

— Regele vrea să vă vadă pe amândoi în apartamentul lui. Imediat.

Capitolul 64

În camera de consiliu, aflată undeva sus în castelul din cleştar, Aedion marcase deja ieşirile şi analizase ce mobilă ar fi putut folosi ca apărare sau ca armă. Îi luaseră sabia când veniseră după el în apartamentul lui, deşi nu-i puseseră cătuşe. O greşeală fatală. Nici căpitanul nu era încătuşat; de fapt, proştii îl lăsaseră înarmat. Căpitanul făcea tot

posibilul să pară vag nedumerit, sub ochii regelui, care îi urmărea de pe tronul lui din cleştar.

— Ce noapte interesantă s-a demonstrat a fi! Ce informaţii interesante mi-au adus spionii mei! spuse regele, uitându-se de la Aedion la Chaol, apoi la Dorian şi femeia lui.

— Cel mai talentat general al meu este descoperit furişându-se prin Rifthold în toiul nopţii – după ce a cheltuit foarte mult din aurul meu pe petreceri la care nici măcar nu se sinchiseşte să participe. Şi, în pofida anilor de duşmănie, a devenit un apropiat al Căpitanului Gărzii mele, iar fiul meu – şi Aedion nu invidie zâmbetul pe care regele i-l aruncă prinţului moştenitor – se pare că se bălăceşte în noroi cu drojdia societăţii. Din nou.

Mândru, Dorian mârâi şi spuse:

— Ai grijă ce spui, tată.

— O?

Regele ridică o sprânceană groasă, brăzdată de cicatrice.

— Ştiu de la persoane de încredere că plănuiai să fugi împreună cu vindecătoarea aceasta. De ce ai face aşa ceva?

Mărul lui Adam se mişcă în gâtul prinţului, dar îşi ţinu fruntea sus.

— Pentru că nu pot suporta gândul ca ea să-şi petreacă fie şi încă un minut în fundul acesta de iad pe care-l numeşti Curte.

Aedion îl admiră pentru asta – pentru că nu ceda niciun pas, deşi regele îşi arătase superioritatea. Un bărbat isteţ – un bărbat curajos. Poate că nu avea să fie suficient pentru a-i scoate vii de acolo.

— Bine, spuse regele. Nici eu.

Flutură din mână şi, înainte ca Aedion să poată lătra un avertisment, gărzile îl separară pe prinţ de fată. Patru dintre ei îl ţineau pe Dorian, iar doi o forţară pe Sorscha să îngenuncheze, lovind-o în spatele genunchilor.

Ea ţipă când atinse marmura, rămânând apoi tăcută – în cameră se lăsase acum tăcerea – când o a treia gardă trase o sabie şi o sprijini pe gâtul ei suplu.

— Să nu îndrăzneşti, mârâi Dorian.

Aedion se uită la Chaol, dar căpitanul îngheţase. Acestea nu erau gărzile lui. Uniformele lor erau uniformele celor care îl hăituiseră pe Ren. Aveau aceiaşi ochi morţi, aceeaşi răutate care-l făcuse să nu regrete deloc că le omorâse colegii pe alee. Doborâse şase în noaptea aceea, cu pagube minime pentru el – dar acum, oare câţi putea răpune? Privirea lui întâlni ochii căpitanului, iar acesta îşi furişă privirea spre garda care ţinea sabia lui Aedion. Aceasta avea să fie una dintre primele lui mişcări – să-i facă rost lui Aedion de o sabie, ca să poată lupta.

Pentru că aveau să lupte. Aveau să scape de acolo prin luptă, sau aveau să moară.

Regele îi spuse lui Dorian:

— În locul tău, mi-aş alege cuvintele cu grijă, prinţe.

*

Chaol nu putea porni lupta, nu câtă vreme sabia aceea odihnea pe gâtul Sorschăi. Acesta era

primul lui obiectiv: să scoată fata de acolo în viaţă, apoi pe Aedion. Regele nu avea să-l ucidă pe Dorian – nu acolo, nu aşa. Aedion şi Sorscha trebuiau însă să scape, iar asta nu se putea întâmpla până când regele nu cerea gărzii să se retragă. Atunci, Dorian vorbi.

— Las-o să plece şi-ţi spun totul.

Dorian făcu un pas spre tatăl lui, cu palmele într-un gest de ofrandă.

— Nu are nimic de-a face cu noi, cu orice-ar fi asta. Cu orice-ai crede tu că s-a întâmplat.

— Dar tu ai legătură?

Regele încă zâmbea. Pe măsuţa de lângă el, se afla o bucată de piatră familiară, neagră şi sculptată. De la distanţă, Chaol nu vedea despre ce e vorba, dar îi întorcea stomacul pe dos.

— Spune-mi, fiule: de ce se tot întâlneau generalul Ashryver şi căpitanul Westfall lunile astea?

— Nu ştiu.

Regele plescăi din limbă, iar garda îşi ridică sabia pentru a lovi. Chaol se pregăti să se repeadă, iar Sorscha inspiră profund.

— Nu – opreşte-te! ridică braţul Dorian.

— Atunci, răspunde la întrebare.

— Asta şi fac! Ticălosule, asta fac! Nu ştiu de ce se întâlneau!

Sabia gărzii rămase ridicată, gata să cadă înainte ca Chaol să se poată mişca vreun centimetru.

— Ştii că în castelul meu se află de câteva luni bune un spion, prinţe? Cineva le dă informaţii duşmanilor mei şi complotează împotriva mea

împreună cu un cunoscut conducător rebel.

Drace. Drace. Probabil că se referea la Ren – regele ştia cine este Ren, el îi trimisese pe oamenii aceia să-l vâneze.

— Nu trebuie decât să-mi spui cine e spionul, Dorian, şi poţi face orice doreşti cu prietena ta.

Deci, regele nu ştia cine se întâlnise cu Ren: el, Aedion sau amândoi. Nu ştia cât aflaseră despre planurile lui, despre controlul lui asupra magiei. Aedion păstra liniştea, părând încă pregătit pentru bătălie.

Aedion, care supravieţuise atât de mult timp fără speranţă, păstrând unitatea regatului cât de bine putea... care nu avea să-şi mai vadă vreodată regina pe care o iubea atât de mult. Merita s-o întâlnească, iar ea merita să-l aibă la Curtea ei.

Chaol inspiră profund, pregătindu-se pentru cuvintele care urmau să-l condamne pe vecie.

Dar Aedion fu cel care vorbi.

— Vrei un spion? Vrei un trădător? rosti tărăgănat generalul şi-şi aruncă copia inelului negru pe podea. Atunci, uite-mă. Vrei să ştii de ce mă întâlneam cu căpitanul? Pentru că ticălosul tău de căpitan-copil şi-a dat seama că lucram cu unul dintre rebeli. De luni de zile mă şantaja să-i dau informaţii pe care să le ducă tatălui lui, să ţi le ofere atunci când Lordul de Anielle ar fi avut nevoie de o favoare. Şi ştii ce?

Aedion rânji la toţi, Lupul Nordic în carne şi oase. Dacă regele era şocat de gestul cu inelul, n-o arătă.

— Voi, monştrilor, puteţi arde în iad, pentru că vine regina mea – şi vă va prinde în ţepuşe pe

pereţii castelului vostru blestemat de zei. De-abia aştept s-o ajut să vă scoată intestinele ca la porcii care sunteţi.

Scuipă la picioarele regelui, chiar deasupra inelului fals care se oprise acolo.

Era fără cusur – furia, şi aroganţa, şi triumful. Pe când îi domina pe toţi din priviri, inima lui Chaol se frânse.

Când ochii turcoaz ai lui Aedion îi întâlniră pe cei ai lui Chaol, într-o clipă văzu că în ei nu se oglindea mânia sau triumful. Era un mesaj către regina pe care Aedion nu avea s-o mai vadă vreodată. Nu existau cuvinte care să transmită acest mesaj – iubirea, speranţa şi mândria. Tristeţea că nu o va cunoaşte ca femeia care devenise. Darul pe care Aedion se gândea să i-l ofere era cruţarea vieţii lui Chaol.

Chaol încuviinţă scurt, pentru că înţelesese că nu poate ajuta, nu acum – nu până când sabia avea să fie îndepărtată de pe gâtul Sorschăi. Abia apoi putea lupta şi putea să-i scoată pe toţi de acolo cu viaţă.

Aedion nu se opuse când gărzile îi prinseră cătuşe la încheieturi şi glezne.

— M-am întrebat întotdeauna ce s-a întâmplat cu inelul acela, spuse regele. Să fi fost distanţa, sau vreo putere a spiritului care te-a făcut atât de puţin sensibil la sugestiile lui? Dar, indiferent de motiv, sunt foarte bucuros că ţi-ai mărturisit trădarea, Aedion.

Vorbi cu o veselie lentă, deliberată.

— Sunt foarte bucuros că ai făcut-o în faţa tuturor acestor martori. Execuţia ta va fi mult mai

uşoară. Deşi cred...

Regele zâmbi şi privi inelul negru fals.

— Cred că voi aştepta. Poate chiar vreo lună-două. În caz că vreun musafir de ultim moment ar fi obligat să vină de departe pentru a vedea execuţia. În caz că îi intră cuiva în cap că te-ar putea salva.

Aedion mârâi. Chaol îşi controlă reacţia. Poate că regele nu avusese niciodată vreo dovadă contra lor – poate că totul nu fusese decât un subterfugiu pentru a-l face pe Aedion să mărturisească, pentru că regele ştia că generalul avea să-şi ofere viaţa în schimbul vieţii unui nevinovat. Regele dorea să savureze clipa şi să savureze capcana pe care o întinsese acum pentru Aelin, chiar dacă îl costa un general bun. Odată ce avea să audă că Aedion e prizonier, odată ce afla data execuţiei... avea să vină în goană în Rifthold.

— Când va veni după tine, îi promise Aedion regelui, vor curăţa de pe pereţi ce va mai rămâne din tine.

Regele se mulţumi să zâmbească. Privi apoi spre Dorian şi Sorscha, care de-abia mai respirau. Vindecătoarea rămase pe podea şi nu-şi ridică privirea când regele îşi sprijini masivele antebraţe pe genunchi şi întrebă:

— Ce ai de spus în apărarea ta, fato?

Ea tremură, clătinând din cap.

— Ajunge, sări Dorian, cu transpiraţia sclipindu-i pe frunte.

Prinţul se trase îndărăt ca de durere, în timp ce harul magic îi era reprimat de fierul din organismul lui.

— Aedion a mărturisit; las-o să plece.

— De ce aş elibera adevăratul trădător din castelul acesta?

*

Auzind cuvintele regelui, Sorscha nu se putu opri din tremurat.

Toţi anii ei de invizibilitate, toată pregătirea ei, mai întâi din partea rebelilor din Fenharrow, apoi din partea celor la care îi trimiseseră pe membrii familiei ei în Rifthold... totul era distrus.

— Ce scrisori interesante i-ai trimis prietenei tale. Păi se poate, s-ar fi putut întâmpla să nu le fi citit niciodată, spuse regele, dacă nu ai fi lăsat în gunoi una pe care să o găsească superiorul tău. Vezi tu – voi, rebelii, aveţi spionii voştri, iar eu îi am pe ai mei. Imediat ce ai decis să-mi utilizezi fiul...

Sorscha simţea cum regele îi zâmbea dispreţuitor.

— Câte dintre mişcările lui le-ai raportat prietenilor tăi rebeli? Ce secrete de-ale mele ai transmis de-a lungul anilor?

— Las-o în pace, mârâi Dorian.

Fu suficient cât s-o facă să izbucnească în lacrimi. El încă o credea nevinovată.

Şi poate, poate, ar fi putut scăpa din situaţia aceasta dacă se arăta suficient de surprins de adevăr, dacă regele vedea dezgustul şi şocul fiului lui.

Aşa că Sorscha îşi înălţă capul, chiar dacă gura îi tremura, chiar dacă ochii îi ardeau, şi îl privi dispreţuitor pe regele din Adarlan.

— Ai distrus tot ce aveam şi meriţi tot ce ţi se va întâmpla, spuse ea.

Se uită apoi la Dorian, ai cărui ochi erau mari, iar faţa albă ca moartea.

— Nu trebuia să mă îndrăgostesc de tine, dar m-am îndrăgostit, încă te iubesc. Şi îmi doresc atât de mult... îmi doresc atât de mult să fi schimbat lumea împreună, să fi văzut adevărul împreună.

Prinţul se mulţumi să se uite lung la ea, apoi se apropie de picioarele estradei şi căzu în genunchi.

— Spune-ţi preţul, îi spuse el tatălui lui. Cere-mi orice, dar las-o să plece. Exileaz-o. Mazileşte-o. Orice – spune, şi se va face.

Ea începu să dea din cap, încercând să găsească acele cuvinte care să-i spună că nu-l trădase – nu pe prinţul ei. Pe rege, da. Raporta mişcările lui de ani de zile, în fiecare scrisoare scrisă cu grijă pentru „prietena” ei. Dar niciodată pe Dorian.

Regele îşi privi fiul vreme îndelungată. Se uită la căpitan şi la Aedion, atât de tăcut şi de înalt – raze de speranţă pentru viitorul lor.

Apoi se uită din nou la fiul lui, în genunchi în faţa tronului, în genunchi pentru ea, şi spuse:

— Nu.

*

— Nu.

Chaol crezu că nu aude bine cuvântul care spintecă aerul înainte ca sabia gărzii să o facă.

O lovitură cu acea sabie uriaşă.

Atât îi luă pentru a tăia capul Sorschei.

Urletul care ţâşni de pe buzele lui Dorian fu cel mai îngrozitor sunet pe care-l auzise vreodată Chaol.

Mai oribil decât bufnitura umedă, înfundată, pe care capul ei o făcu când izbi marmura roşie.

Aedion începu să urle – să urle şi să-l blesteme pe rege, luptându-se cu fiarele, dar gărzile traseră de lanţuri ca să-l ţină din scurt, iar Chaol era prea împietrit pentru a face altceva decât să privească rămăşiţele trupului Sorschei prăbuşindu-se la pământ. Atunci Dorian, încă urlând, începu să se târască prin sânge spre el – spre capul ei, de parcă l-ar fi putut pune înapoi.

De parcă ar fi putut-o încropi la loc.

Capitolul 65

Din momentul în care garda îi tăiase Sorschei capul până când Dorian, încă îngenuncheat într-o baltă de sânge, se opri din ţipăt, Chaol nu fusese capabil să se mişte.

— Asta îi aşteaptă pe trădători, spuse regele către camera tăcută.

Iar Chaol se uită la rege, la prietenul lui zdruncinat, şi-şi trase sabia.

Regele îşi dădu ochii peste cap.

— Pune-ţi sabia deoparte, Căpitane. Nu mă interesează gesturile tale nobile. Urmează să pleci mâine la tatăl tău. Nu părăsi castelul acesta în dezonoare.

Chaol nu-şi puse sabia înapoi.

— Nu voi pleca în Anielle, mârâi el, şi nu te voi sluji nicio secundă în plus. Există un singur rege

adevărat în camera asta – întotdeauna a fost aşa. Şi nu stă pe tronul acela.

Dorian împietri, dar Chaol continuă.

— Există o regină în nord şi te-a învins deja o dată. Te va învinge din nou. Şi din nou. Pentru că ea reprezintă, ca şi fiul tău, ceva de care tu te temi cel mai mult: speranţa. N-o poţi fura, indiferent pe cât de mulţi îi smulgi din casa lor şi-i arunci în sclavie.

Regele ridică din umeri.

— Poate, dar poate încep cu tine.

Pocni din degete către gărzi.

— Omorâţi-l şi pe el.

Chaol se răsuci spre gărzile din spatele lui şi se aplecă, pregătit să lupte pentru a-şi face loc spre ieşire, lui şi lui Dorian.

Atunci, o arbaletă zbârnâi şi îşi dădu seama că în cameră mai erau şi alţii – ascunşi în umbrele imposibil de dese.

Apucă doar să se răsucească – şi văzu săgeata îndreptându-se spre el cu precizie mortală.

Avu timp să vadă ochii măriţi ai lui Dorian, apoi întreaga cameră fu înghiţită de gheaţă.

*

Săgeata îngheţă la mijlocul drumului şi căzu pe podea, spărgându-se în mii de bucăţi.

Chaol se uită la Dorian cu oroare mută, văzând cum ochii prietenului lui străluceau cu un albastru adânc, furibund, iar prinţul mârâi spre rege.

— Să nu te atingi de el!

Gheaţa se răspândi prin toată camera, urcă pe

picioarele gărzilor şocate, îngheţând sângele Sorschăi, şi Dorian se ridică în picioare. Ridică ambele braţe, iar lumina tremură de-a lungul degetelor lui, o adiere rece biciuindu-i părul.

— Ştiam eu că-l ai, băiete – începu regele, ridicat în picioare, dar Dorian făcu gestul de a azvârli ceva în rege, iar regele fu izbit în scaunul lui de un vifor de vânt îngheţat, fereastra din spatele lui făcându-se ţăndări. Vântul răbufni urlând în cameră, înecând orice alt sunet.

Orice alt sunet, cu excepţia cuvintelor lui Dorian, când se întoarse spre Chaol, cu mâinile şi hainele îmbibate de sângele Sorschei.

— Fugi. Şi când te vei întoarce...

Regele se ridică în picioare, dar un al doilea val de magie trimis de Dorian îl lovi ca un ciocan, izbindu-l la pământ. Pe obrajii însângeraţi ai lui Dorian curgeau acum lacrimi.

— Când te întorci, spuse prinţul, să arzi locul acesta din temelii.

Un zid de întuneric sfârâi, năvălind spre ei din spatele tronului.

— Pleacă, porunci Dorian, întorcându-se spre măcelul declanşat de puterea tatălui lui.

Lumina explodă dinspre Dorian, blocând valul, şi întregul castel se cutremură.

Oamenii ţipau, iar genunchii lui Chaol începură să tremure. Pentru un moment, se gândi să rămână lângă prietenul lui, pentru totdeauna.

Ştia că asta fusese însă cealaltă capcană. Una pentru Aedion şi Aelin, una pentru Sorscha. Iar aceasta – aceasta era pentru a scoate la iveală puterea lui Dorian.

Dorian ştiuse asta. Ştiuse asta şi totuşi nu şovăise să intre în capcană, pentru a-l ajuta pe Chaol să scape – să o găsească pe Aelin şi să-i spună ce se întâmplase în acea zi. Cineva trebuia să scape. Cineva trebuia să supravieţuiască.

Îşi privi prietenul, poate pentru ultima dată, şi spuse ce ştiuse întotdeauna, din momentul când se întâlniseră, când înţelesese că prinţul era fratele lui de suflet.

— Te iubesc.

Dorian se mulţumi să încuviinţeze dând din cap, cu ochii încă arzând, şi îşi ridică din nou mâinile spre tatăl său. Frate. Prieten. Rege.

Când un al doilea val din puterea regelui umplu camera, Chaol își făcu loc cu forţa printre gărzile încă îngheţate şi o luă la fugă.

*

Când castelul se cutremură din temelii, Aedion ştiu că totul se dusese de râpă. Era însă deja în drum spre temniţe, legat fedeleş.

Fusese uşor să ia această decizie. Când căpitanul hotărâse să ia vina asupra lui, se gândise numai la Aelin, cum ar fi afectat-o dacă îi murea prietenul. Chiar dacă nu ajungea s-o vadă niciodată, tot era mai bine decât să-i spună personal că murise căpitanul.

După zgomot, se părea că prinţul crea o diversiune, astfel încât căpitanul să poată fugi – şi pentru că sub nicio formă nu l-ar fi lăsat pe tatăl lui să scape nepedepsit după ce-o omorâse pe femeie. Aşa că Aedion Ashryver se lăsă condus în întuneric.

Nu se rugă, nici pentru el, nici pentru căpitan. Zeii nu-l ajutaseră în ultimii zece ani şi n-aveau să-l salveze nici acum.

Nu-l deranja să moară.

Deşi încă îşi dorea să mai fi avut o şansă să o vadă – măcar o dată.

*

Dorian izbi în podeaua de marmură, unde sângele Sorschei se dezgheţa acum.

Chiar şi când tatăl său trimise un val de putere neagră arzătoare şi orbitoare, care se nărui asupra lui, umplându-i gura şi venele, chiar şi când ţipă, tot ce putu vedea era acel moment – când sabia tăiase prin carne, tendon şi os. Încă îi putea vedea ochii mari, părul lucind în lumină, căzând şi el secerat.

Ar fi trebuit s-o salveze, dar totul se petrecuse foarte repede.

Când săgeata se îndreptase însă spre Chaol... asta era o moarte pe care n-o putea îndura. Chaol îşi stabilise poziţia, iar Dorian era de aceeaşi parte, lângă Chaol. Chaol îl numise regele lui.

Aşa că nu-l speria deloc să-şi dezvăluie puterea în faţa tatălui lui.

Nu, ca să-şi salveze prietenul, nu-l speria moartea.

Explozia de putere se retrase, iar Dorian rămase gâfâind pe pietre. Nu mai avea nimic.

Chaol scăpase. Era suficient.

Întinse un braţ spre locul unde zăcea trupul Sorschăi. Braţul îi ardea – poate că era rupt, poate

că puterea tatălui său încă îl marca – dar se întinse oricum spre ea.

Când tatăl lui ajunse lângă el şi se aplecă, reuşise să-şi mişte mâna vreo câţiva centimetri.

— Fă-o, spuse tăios Dorian.

Simţea că se îneacă – cu sânge şi cu zeii mai ştiau ce.

— O, nu prea cred, spuse tatăl lui, împingându-i un genunchi în piept. Pentru tine, pedeapsa nu va fi moartea, înzestratul meu fiu.

În mâinile tatălui lui era ceva negru şi strălucitor.

Dorian se luptă cu toată puterea cu gărzile care îi ţintuiau acum braţele la pământ, încercând să stoarcă ultimul dram de forţă, iar tatăl său aduse colierul din piatră Wyrd în dreptul gâtului său.

Un colier, precum cele purtate *de fiinţele* alea despre care povestise Chaol că locuiau în Insula Morţii.

Nu... nu.

Ţipa – pentru că văzuse acele creaturi în catacombe şi auzise ce li se făcuse lui Roland şi lui Kaltain. Văzuse ce putea face un simplu inel. Acesta era un întreg colier, fără o încuietoare vizibilă...

— Ţineţi-l pe loc, răcni tatăl lui, înfigându-şi genunchiul mai adânc.

Îşi pierdu răsuflarea, iar coastele îi gemură în agonie. Nu putea face nimic pentru a opri durerea.

Îşi smulse braţul din strânsoarea unei gărzi – îşi smulse braţul şi se întinse, urlând.

Tocmai atinsese mâna inertă a Sorschăi, când

piatra rece îl atinse pe gât. Urmă un clic slab şi un şuierat, iar întunericul se scurse în el pentru a-l sfârteca.

*

Chaol fugi. Nu avusese timp să ia nimic, în afară de ce avea pe el, năpustindu-se spre camerele lui Dorian. Fleetfoot aştepta, aşa cum făcuse toată noaptea, şi o luă pe umăr, alergând spre camera Celaenei şi, de acolo, în pasajul secret. Coborâră şi coborâră, câinele fiind neobişnuit de supus.

Trei explozii zguduiră castelul, scuturând praful din pietrele de deasupra. Continuă să fugă, ştiind că fiecare explozie însemna că Dorian era încă în viaţă, şi temându-se de tăcerea care urma.

Speranţă – asta ducea cu el. Speranţa unei lumi mai bune, pentru care se sacrificaseră Aedion, Sorscha şi Dorian.

Se opri o singură dată, cu Fleetfoot încă pe umărul lui.

Cu o rugăciune tăcută către zei pentru iertarea lor, Chaol se aruncă în mormânt, ridicând-o de acolo pe Damaris, punându-şi sabia sacră la centură şi îndesând câţiva pumni de aur în buzunarele mantiei. Şi, deşi ciocănelul în formă de craniu nu mişcă, îi spuse lui Mort unde urma să fie de găsit.

Mort nu răspunse, dar Chaol avu senzaţia că ascultase oricum. Înşfăcă săculeţul în care erau cărţile magice ale lui Dorian şi ale Celaenei şi fugi prin pasajul care urma să-l ducă în tunelul de

canalizare. Câteva minute mai târziu, ridica grătarul greu de deasupra capacului canalizării. Exteriorul de dincolo de acesta era întunecat şi liniştit.

O luă pe Fleetfoot din nou în braţe pentru a sări dincolo de zid şi pe ţărmul râului, iar în castel se aşternu tăcerea. Urmară ţipete, da, dar dedesubtul lor stătea la pândă tăcerea. Nu voia să ştie dacă Dorian era viu sau mort.

Şi nu se putea hotărî care variantă era mai rea.

*

Când Chaol ajunse în apartamentul ascuns, Ren se plimba nervos prin cameră.

— Unde-i...?

Îşi dădu seama că avea sânge pe haine. Explozia de picături din gâtul secerat al Sorschăi. Cum îşi găsise cuvintele, Chaol nu ştia, dar îi povesti lui Ren ce se întâmplase.

— Aşadar, am rămas doar noi? întrebă Ren încet.

Chaol încuviinţă. Fleetfoot adulmeca prin apartament. După ce-şi făcuse inspecţia, hotărâse că Ren nu merita să fie mâncat – nici chiar după ce Ren protestase că un câine ar putea atrage prea multă atenţie. Căţeluşa avea să rămână cu ei; nu era negociabil.

În maxilarul lui Ren începu să joace un muşchi.

— Atunci, vom găsi o cale să-l eliberăm pe Aedion. Cât mai curând posibil. Tu şi cu mine. Punând laolaltă cunoştinţele tale despre castel şi contactele mele, poate găsim o cale. Apoi şopti: ai

spus că femeia lui Dorian era – era vindecătoare?

Când Chaol încuviinţă, pe faţa lui Ren se aşternu o expresie de parcă avea să-i fie rău, dar întrebă:

— Se numea Sorscha?

— Tu erai prietena căreia îi trimitea scrisori, şopti Chaol.

— Am insistat să-mi trimită informaţii, am... Ren îşi acoperi faţa şi inspiră cutremurându-se.

Când ochii lui îi întâlniră pe ai lui Chaol, aveau o strălucire în ei. Încet, Ren întinse mâna.

— Tu şi cu mine vom găsi un mod de a-i elibera pe Aedion şi pe prinţul tău.

Chaol nu ezită să strângă mâna întinsă a rebelului.

Capitolul 66

— Morath, spuse Manon, întrebându-se dacă auzise bine. Pentru o bătălie?

Bunica ei se întoarse de la birou, cu ochii arzând.

— Ca să slujeşti ducelui, aşa cum a ordonat regele. Vrea ca noua Conducătoare a Aripii să se prezinte în Morath cu jumătate de armată gata să zboare imediat ce primeşte veste. Celelalte urmează să rămână aici, sub conducerea lui Iskra, pentru a supraveghea zona de nord.

— Şi tu – unde vei fi?

Bunica ei sâsâi, ridicându-se.

— Ai atât de multe întrebări, acum, că eşti Conducătoarea Aripii.

Manon îşi coborî capul. Nu vorbiseră despre

Crochan. Manon primise mesajul: data viitoare, una dintre Cele Treisprezece va fi în genunchi, aşa că îşi ţinu capul plecat când spuse:

— Întreb doar pentru că nu vreau să mă despart de tine, bunico.

— Mincinoaso. Şi încă una jalnică.

Bunica ei se întoarse înapoi la birou.

— Voi rămâne aici, dar voi veni la tine în Morath pe perioada verii. Avem treburi de terminat aici.

Manon îşi ridică bărbia, cu noua mantie roşie vălurindu-se în jurul ei, şi întrebă:

— Când vom zbura spre Morath?

Bunica ei zâmbi, dinţii din fier strălucind:

— Mâine.

*

Chiar şi după lăsarea întunericului, adierea caldă de primăvară era plină de mireasma de iarbă nouă şi de râuri de zăpadă topită, tulburată doar de tunetul aripilor, în timp ce Manon îşi conducea armata în sud, de-a lungul Munţilor Colţ Alb.

Ţinură aproape de umbrele munţilor, schimbându-şi ierarhia şi pierind din vedere pentru a împiedica un eventual urmăritor să afle exact câte sunt. Manon suspină pe nas, iar vântul smulse sunetul, ducându-l departe, transformând mantia lungă şi roşie într-un râu curgând în spatele ei.

Asterin şi Sorrel o flancau, tăcute precum restul sabaturilor în orele lungi cât zburară prin munţi. Urmau să traverseze Oakwald, cel mai scurt drum spre munţii Morath, apoi aveau să se ridice

deasupra liniei norilor pentru tot restul călătoriei. Nevăzute şi cât se poate de tăcute – aşa dorea regele să ajungă la fortăreaţa ducelui din munţi. Zburară toată noaptea peste Colţ, iuţi şi alunecoase precum umbrele, iar pământul de dedesubt tremură în urma lor.

Sorrel avea chipul împietrit, supraveghind văzduhul din jurul lor, dar Asterin zâmbea uşor. Nu era un rânjet nebunesc, niciunul care să promită moartea, ci un zâmbet calm. Erau sus şi atingeau uşor norii. Erau acolo unde le era locul vrăjitoarelor Cioc-negru. Acolo unde îi era locul lui Manon.

Asterin îi surprinse privirea şi zâmbi mai larg, de parcă în spatele lor n-ar fi fost o armată de vrăjitoare, cu Morath aflat în faţă. Verişoara ei îşi întoarse faţa în vânt, trăgându-l în piept, triumfătoare.

Manon nu-şi permise să savureze acea minunată adiere sau să se deschidă bucuriei. Avea treabă de făcut; toate aveau.

În pofida a ceea ce spusese Crochan, Manon nu se născuse cu inimă sau suflet. Nu avea nevoie de ele.

După ce vor fi luptat în războiul regelui, după ce inamicii acestuia aveau să zacă însângeraţi în jurul lor... numai atunci aveau să pornească spre recucerirea regatului lor pierdut.

Abia atunci avea să plece, în sfârşit, acasă.

Capitolul 67

Soarele care urca pe cer păta Râul Avery cu aur, în timp ce omul îmbrăcat cu mantie pătrunse

pe un doc şubred din mahala. Pescarii plecau în larg, beţivii se împleticeau spre noapte, iar Rifthold încă dormea – neştiind ce se întâmplase noaptea trecută.

Omul scoase o sabie minunată, cu mânerul în formă de vultur, lucind în prima lumină a zorilor. Un lung moment, se uită la sabie, gândindu-se la tot ceea ce întrupase ea odată. Pe şoldul lui acum era o altă sabie – sabia străveche a unui rege, din timpuri când bărbaţi buni slujiseră conducători nobili, iar lumea prosperase.

Avea să vadă lumea aceasta renăscând, chiar de trebuia să-şi dea ultima răsuflare pentru asta. Chiar dacă acum nu avea un nume, o poziţie sau titlu, în afară de Cel care Încalcă Legăminte, Trădătorul, Mincinosul.

Nimeni nu observă când sabia fu aruncată în râu, cu garda strălucind în lumina soarelui şi arzând precum un foc de aur, o lucire de lumină, înainte de a fi înghiţită de apa întunecată, pentru a nu mai fi văzută niciodată.

Capitolul 68

Se dovedi că lui Rowan îi plăcea ca partea cu „supunerea” dintr-un legământ de sânge să o interpreteze după cum îi convenea. În timpul celor două săptămâni petrecute pe drum spre cel mai apropiat port din Wendlyn, o făcuse şi mai tare pe şeful în faţa Celaenei – părând să considere că acum, că era parte din Curtea ei, avea dreptul la anumite libertăţi ce nu puteau fi negociate privind siguranţa, mişcările şi planurile ei.

Ea începea să se întrebe, pe când se apropiau de docuri la capătul unei străduţe pietruite, dacă nu făcuse o greşeală de adolescentă legându-l de ea pentru totdeauna. Se certaseră în ultimele trei zile în legătură cu următoarea ei mişcare – cu ambarcaţiunea pe care ea o închiriase pentru a o duce înapoi în Adarlan.

— E un plan absurd, spuse Rowan pentru a suta oară, oprindu-se la umbra unei taverne de pe docuri.

Aerul mării era uşor şi proaspăt.

— Să te întorci înseamnă sinucidere.

— În primul rând, mă întorc drept Celaena, nu ca Aelin...

— Celaena, care nu a îndeplinit misiunea regelui şi pe care acum o vor vâna s-o ucidă.

— Regele şi regina din Eyllwe ar fi trebuit să fi primit avertizarea până acum.

O trimisese imediat cum intraseră în oraş, în timp ce investigau uciderea bieţilor oameni. Deşi era aproape imposibil ca scrisorile să ajungă în imperiu, Wendlyn avea anumite căi de a ocoli problema. Iar în ceea ce-l îl privea pe Chaol... ei bine, acesta era un alt motiv pentru care era aici, pe doc, pe cale de a se îmbarca pe navă. Se trezise în acea dimineaţă şi-şi scosese inelul cu ametist de pe deget. Simţise o uşurare binecuvântată, o ultimă umbră care i se ridica de pe suflet. Între ei rămăseseră însă cuvinte nerostite şi trebuia să se asigure că el era bine – şi că avea să rămână aşa.

— Vei obţine deci cheia de la fostul tău stăpân, îl vei găsi pe căpitan şi apoi?

Supunere totală faţă de ea, serios!

— Apoi mă duc în nord.

— Şi eu ar trebui să aştept degeaba timp de numai zeii ştiu câte luni?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu eşti chiar o prezenţă discretă, Rowan. Dacă tatuajele tale nu atrag atenţia, atunci părul, urechile, dinţii...

— Am şi altă formă, ştii...

— Şi, cum am spus, harul magic nu mai funcţionează aici. Vei rămâne captiv în forma aia. Deşi am auzit că şobolanii de Rifthold sunt deosebit de delicioşi, dacă ai de gând să mănânci luni de zile numai asta.

El se uită urât la ea, apoi cercetă corabia – chiar dacă ea ştia că se strecurase deja noaptea trecută din camera lor ca s-o inspecteze.

— Suntem mai puternici împreună decât separat.

— Dacă aş fi ştiut c-o să fii aşa o pacoste, nu te-aş fi lăsat niciodată să faci jurământul acela.

— Aelin.

Măcar nu-i spunea „Majestate” sau „Doamna mea”.

— Fie că eşti tu, fie că eşti Celaena, vor încerca să te găsească şi să te ucidă. Probabil că deja încearcă să-ţi dea de urmă. Am putea merge la Varese chiar acum pentru a-i aborda pe cei din neamul muritor al mamei tale, familia Ashryver. Poate ei au un plan.

— Şansa mea pentru a reuşi să scot cheile Wyrd din Rifthold constă în a mă furişa în chip de Celaena.

— Te rog, spuse el.

Ea se mulţumi doar să-şi ridice bărbia.

— Mă duc, Rowan. Îmi voi aduna restul Curţii – Curtea noastră – şi apoi vom aduna cea mai măreaţă armată pe care a văzut-o vreodată lumea. Voi cere orice favor, toate lucrurile datorate Celaenei Sardothien, părinţilor mei, descendenţei mele. Şi atunci...

Privi spre mare, spre casă.

— Şi atunci am de gând să zgudui stelele.

Îşi petrecu braţele în jurul lui – o promisiune.

— În curând. Voi trimite după tine în curând, când va veni momentul. Până atunci, încearcă să te faci util.

El clătină din cap, dar o prinse într-o îmbrăţişare zdrobitoare. Se trase din îmbrăţişarea ei doar cât să o privească în ochi.

— Poate că voi merge să ajut la repararea Mistwardului.

Ea încuviinţă.

— Nu mi-ai spus niciodată, spuse ea, că te rugai Malei în acea dimineaţă când am intrat în Doranelle.

O clipă, el păru să ezite. În cele din urmă, cu voce joasă, îi spuse:

— M-am rugat pentru două lucruri. Am rugat-o să te ajute să supravieţuieşti întâlnirii cu Maeve – să te ghideze şi să-ţi dea puterea de care aveai nevoie.

Acea căldură stranie, alinătoare, acea prezenţă care îi dădea siguranţă... soarele la apus îi sărută obrajii ca într-o confirmare şi simţi un fior pe spinare.

— Şi cel de-al doilea?

— Era o dorinţă egoistă şi speranţa unui nebun.

Ea citi restul în ochii lui.

— Dar s-a îndeplinit.

— Periculos pentru un prinţ al gheţii şi al vântului să se roage Aducătoarei Focului, reuşi ea să spună.

Rowan ridică din umeri, cu un zâmbet secret pe faţă, în timp ce-şi şterse lacrima care îi evadase pe obraz.

— Nu se ştie din ce motiv, Mala mă place, şi a fost de acord că noi doi facem o pereche formidabilă.

Dar nu voia să ştie – nu voia să ştie nimic despre Zeiţa Soarelui şi planurile ei şi se aruncă asupra lui Rowan, inspirându-i mirosul, memorând senzaţia atingerii lui. Primul membru al Curţii ei – Curtea care avea să schimbe lumea. Curtea care avea să reconstruiască lumea. Împreună.

Se îmbarcă pe navă la căderea nopţii, fiind mânată în cambuză împreună cu restul de pasageri, pentru a-i împiedica să înveţe ruta prin recif. Fără prea multe preambuluri, ridicară ancora şi când, în cele din urmă, li se permise să iasă din cambuză pe punte, găsiră doar întunericul şi oceanul înconjurându-i. Un vultur cu coadă albă zbura încă deasupra lor şi plonjă atât de jos, încât coada argintată de stele îi mătură obrazul, luându-şi rămas-bun, după care se întoarse la ţărm cu un ţipăt ascuţit.

În noaptea fără lună, îşi purtă degetul pe cicatricea din palmă, jurământul către Nehemia.

Avea să recupereze prima cheie Wyrd de la

Arobynn şi avea să le găsească pe celelalte, apoi o cale de a le pune înapoi în Poarta lor. Avea să elibereze magia şi-l va distruge pe rege, salvându-şi poporul. În pofida riscurilor şi indiferent cât dura, indiferent cât de departe avea să fie nevoită să meargă.

Îşi ridică faţa către stele. Ea era Aelin Ashryver Galathynius, moştenitoare a doua descendenţe atotputernice, protectoarea unui popor odată glorios şi regina Terrasenului.

Ea era Aelin Ashryver Galathynius – şi nu avea să-i fie frică.

Mulţumiri

Această carte nu ar fi existat fără prietenii mei. În special fără cel mai bun prieten al meu, copilotul Jaeger, şi *anam cara,* Susan Dennard.

Ei îi sunt cea mai îndatorată, pentru zilele pe care le-a petrecut punându-ne minţile la contribuţie şi pentru intuirea celui mai bun mod de a spune povestea, pentru că m-a ţinut de mână atunci când parcurgeam întunecatele cărări ale acestei cărţi, pentru că a fost vocea din mintea mea care îmi spunea continuă, continuă, continuă. Nu există altcineva căruia să-i fi dedicat această carte; nimeni care să mă provoace, să mă susţină şi să mă inspire atât de mult. Aşadar, îţi mulţumesc, Soozyface, pentru că eşti acel gen de prietenă despre care eram atât de sigură că nu există pe lume. Te iubesc, fata mea.

O datorie uriaşă o am faţă de eminenta şi

extrem de talentata mea prietenă Alex Bracken, pentru răspunsul ei genial, pentru e-mail-urile de trilioane de pagini şi pentru că mi-a acordat sprijin necontenit. N-am cuvinte să spun cât de recunoscătoare sunt pentru că ni s-au intersectat căile cu mulţi ani în urmă – ce călătorie nebunească a fost.

Şi nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat fără agentul meu minunat şi insuportabil, Tamar Rydziński, care a fost lângă mine de la bun început şi a cărui muncă neostenită a transformat această serie într-o realitate. Sunt foarte onorată să te numesc agentul meu, dar mai onorată sunt să te numesc prietenul meu.

Incredibilei echipe de nivel mondial de la Bloomsbury – cum aş putea vreodată să redau cu adevărat bucuria pe care am simţit-o lucrând cu voi toţi? Vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc pentru tot ce faceţi pentru mine şi *Tronul de cleştar.* Editorului meu, Margaret Miller – această carte ar fi fost o nebuloasă fără tine. Lui Cat Onder, Cindy Loh şi Rebecca McNally – voi toate sunteţi pur şi simplu cele mai bune. Erica Barmash, Hali Baumstein, Emma Bradshaw, Kathleen Farrar, Cristina Gilbert, Courtney Griffin, Alice Grigg, Natalie Hamilton, Bridget Hartzler, Charli Haynes, Emma Hopkin, Linette Kim, Lizzy Mason, Jenna Pocius, Emily Ritter, Amanda Shipp, Grace Whooley şi Brett Wright: vă mulţumesc din adâncul sufletului pentru munca asiduă, entuziasmul şi dedicarea voastră.

Echipei de la Audible şi naratorului audio al *Tronului de cleştar,* Elizabeth Evans, vă mulţumesc

pentru că aţi dat viaţă lumii Celaenei într-un mod cu totul inedit şi pentru că i-aţi dat voce. Şi îi mulţumesc lui Janet Cadsawan, a cărei minunată linie de bijuterii *Tronul de Cleştar* continuă să mă uluiască.

Minunatei Erin „Ders” Bowman, pentru suportul şi încurajarea neabătută, pentru discuţiile de pe *chat* şi pentru refugiile epice (de la scris). Echipa Eroilor pentru Totdeauna.

Pentru Mandy Hubbard, Dan Krokos, Biljana Likic, Kat Zhang şi gaşca de la Publishing Crawl – vă mulţumesc foarte mult pentru că sunteţi o parte din luminile strălucitoare.

Părinţilor mei – fanii mei numărul unu – pentru numeroasele aventuri, care atât de des au slujit drept inspiraţie pentru aceste cărţi. Familiei mele, pentru dragostea şi sprijinul oferite şi pentru că a impus această serie prietenilor şi cluburilor de carte. Vă iubesc pe toţi. Minunatei mele bunici, Connie – mi-e dor de tine şi mi-aş dori să fii aici pentru a citi cartea.

Cititorilor mei, care au ales şi au promovat această serie – cuvintele nu pot exprima recunoştinţa mea. Sunt cu adevărat binecuvântată să vă am ca fani. Faceţi să merite toată truda.

Căţeluşei mele, Annie: nu poţi citi (deşi nu m-ar surprinde dacă în secret ai putea), dar vreau să rămână scris aici – pentru eternitate – că eşti cel mai bun tovarăş canin la care ar putea spera cineva. Îţi mulţumesc pentru gesturile de afecţiune, pentru că ai stat în poala mea când scriam şi pentru că mi-ai oferit un partener de conversaţie cât era ziua de lungă. Îmi pare rău că

am lăsat muzica atât de tare când tu încercai să tragi un pui de somn. Te iubesc, te iubesc şi te voi iubi întotdeauna.

Şi soţului meu, Josh: eşti ultimul menţionat aici, dar asta pentru că eşti primul în inima mea. Nu voi înceta niciodată să-ţi fiu recunoscătoare pentru că mi-ai permis să împărtăşesc această călătorie extraordinară cu tine.